

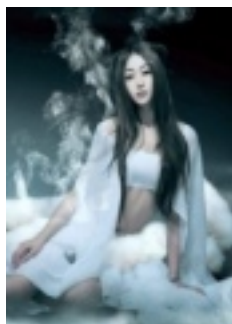
Chớ Cười Ta Hồ Vi

Contents

Chớ Cười Ta Hồ Vi	2
1. Q.1 - Chương 1	3
2. Q.1 - Chương 2: ... Đại Nương!	5
3. Q.1 - Chương 3	9
4. Q.1 - Chương 4	11
5. Q.1 - Chương 5	14
6. Q.1 - Chương 6	17
7. Q.1 - Chương 7	20
8. Q.1 - Chương 8	22
9. Q.1 - Chương 9	25
10. Q.1 - Chương 10	28
11. Q.2 - Chương 11	31
12. Q.2 - Chương 12	34
13. Q.2 - Chương 13	37
14. Q.2 - Chương 14	40
15. Q.2 - Chương 15	43
16. Q.2 - Chương 16	45
17. Q.2 - Chương 17	48
18. Q.2 - Chương 18	51
19. Q.2 - Chương 19	54
20. Q.2 - Chương 20	57
21. Q.3 - Chương 21	61
22. Q.3 - Chương 22	65
23. Q.3 - Chương 23	67
24. Q.3 - Chương 24	72
25. Q.3 - Chương 25	75
26. Q.3 - Chương 26	79
27. Q.3 - Chương 27	82
28. Q.3 - Chương 28	85
29. Q.3 - Chương 29	88
30. Q.3 - Chương 30	90
31. Q.3 - Chương 31	93
32. Q.3 - Chương 32	98
33. Q.3 - Chương 33	101
34. Q.4 - Chương 34	107
35. Q.4 - Chương 35	111
36. Q.4 - Chương 36	113
37. Q.4 - Chương 37	116
38. Q.4 - Chương 38	119
39. Q.4 - Chương 39	122
40. Q.4 - Chương 40	125
41. Q.4 - Chương 41	128

42. Q.4 - Chương 42	132
43. Q.4 - Chương 43	136
44. Q.4 - Chương 44	139
45. Q.4 - Chương 45	143
46. Q.4 - Chương 46	146
47. Q.4 - Chương 47	150
48. Q.4 - Chương 48	153
49. Q.4 - Chương 49	158
50. Q.4 - Chương 50	162
51. Q.4 - Chương 51	166
52. Q.4 - Chương 52	171
53. Q.4 - Chương 53	174
54. Q.5 - Chương 54	181
55. Q.5 - Chương 55	184
56. Q.5 - Chương 56	188
57. Q.5 - Chương 57	191
58. Q.5 - Chương 58	195
59. Q.5 - Chương 59	198
60. Q.5 - Chương 60	203
61. Q.5 - Chương 61	206
62. Q.5 - Chương 62	214
63. Q.5 - Chương 63	220
64. Q.5 - Chương 64	227
65. Q.5 - Chương 65	233
66. Q.6 - Chương 66	247
67. Q.6 - Chương 67	253
68. Q.6 - Chương 68	261
69. Q.6 - Chương 69	270
70. Q.6 - Chương 70	278
71. Q.6 - Chương 71	284
72. Q.6 - Chương 72	290
73. Q.6 - Chương 73	295
74. Q.6 - Chương 74	302
75. Q.7 - Chương 75	310
76. Q.7 - Chương 76	322
77. Q.7 - Chương 77	335
78. Q.7 - Chương 78	346
79. Q.7 - Chương 79	360
80. Q.7 - Chương 80	373
81. Q.7 - Chương 81	384

Chớ Cười Ta Hồ Vi

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Chớ cười ta hồ vi của tác giả Cá thích leo cây trên website đọc truyện online. M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-cuoi-ta-ho-vi>

1. Q.1 - Chương 1

Thanh thiên bạch nhật, bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm rền.

Các nô lệ ngẩng đầu nhìn về hướng bầu trời, chỉ thấy trên trời có một khối ánh sáng đỏ tươi, đang bay về phía ngọn núi này.

Bọn họ nhao nhao e ngại né tránh, cẩn thận mà sợ hãi, rụt rè trốn tránh sau lùm cây dò xét khối ánh sáng đỏ kia.

Khối ánh sáng đỏ vừa chạm đất gây ra một cơn chấn động, sau khi ánh sáng hoàn toàn biến mất, hiện ra một nữ tử thân mặc trường y màu đỏ cánh tay áo rộng nằm sấp trên mặt đất, mái tóc dài hơi che nửa mặt, xa xa xem không rõ ràng.

Một vài tên nô lệ to gan cẩn thận dè dặt dựa sát vào nhau tiến đến xem nàng, nhìn thấy rõ nữ tử kia lộ ra một tai thú nhọn hoắt màu trắng, một trận thét chói tai truyền khắp sơn dã!

“Yêu quái!”

“Có yêu quái a!”

Nàng là bị những tiếng ồn ào kia làm bừng tỉnh.

Cô X mở mắt ra, chống tay ngồi dậy, quay nhìn hoàn cảnh xung quanh bỗng nhiên sửng sốt— Giờ phút này nàng đang ở dưới một gốc cây già xung quanh là núi rừng, cách đó không xa mà một đồng ruộng vừa mới khai khẩn được một nửa, trong đó là những nông cụ hình thức quái dị phong cách cổ xưa...

Tiếng ồn ào càng ngày càng gần, nàng nhất thời không rõ chính mình đang ở chỗ nào, không tự giác quay đầu nhìn về chỗ phát ra thanh âm.

Ánh vào tầm mắt chính là một đám nam nhân trước bụng chỉ mang một cái khố để che đậy, thân thể bọn họ đầy rẫy những hình xăm dữ tợn màu xanh, vừa nhìn thấy tầm mắt nàng lập tức hốt hoảng thét to!

“Yêu quái! Chính là yêu quái!”

Nàng nghe không hiểu bọn họ đang kêu la cái gì, nhưng có thể cảm giác được bọn họ có bao nhiêu là... hưng phấn? Xem diện mạo bọn họ là người Á châu, nhưng... ừ, nhưng riêng cách ăn mặc đặc sắc, khiến cho bọn họ càng giống như là một đám người nguyên thủy chưa khai hóa.

Nàng thở sâu, nở một cười khoe ra hàm răng hoàn mỹ tươi tắn, “Hi, các người hảo, xin hỏi đây là chỗ nào?”

“Yêu quái nói chuyện! Đôi mắt ả màu vàng! Ả đang niệm chú, muốn nguyên rửa chúng ta!”

Cô X phát hiện nhóm người này tựa hồ càng thêm hưng phấn kêu lên, nàng đứng lên, đi từng bước về phía bọn họ, đối phương lập tức lớn tiếng kêu sợ hãi, run rẩy nhanh chóng lui về phía sau vài bước.

Nàng chỉ có thể dừng bước lại, buông tay. “Được, được, được, ta không qua đó nữa. Vậy có thể xin hỏi một chút, các người có biết nói tiếng Trung Quốc?”

Các nô lệ nhìn chằm chằm nàng, yên lặng lại lui từng bước.

Nàng chỉ có thể lúng túng bảo trì trầm mặc cùng bọn hắn đưa mắt nhìn nhau...

“Thầy mo tới! Thầy mo tới!”

Một lát sau, bên ngoài rừng lần thứ hai vọt tới một trận ồn ào náo động, lần này thanh thế càng lớn, cô X nhìn thấy nhóm nam nhân mặc khôi giáp khiêu chiến trên mặt đất, đầu dán chặt lấy mặt đất, nhanh chóng dạt sang hai bên. Theo giữa đường mà bọn họ tách ra, một lão già mặc trường y màu đen đi về phía nàng.

Cô X ngạc nhiên nhìn thấy lão già nâng ngón tay chỉ một gã nam nhân trong nhóm người đang quỳ, chỉ thấy gã kia chĩa tay về phía nàng bắt đầu kích động huyền diệu, nàng vẫn là có nghe không có hiểu.

Bất quá nụ cười hắc hắc là ngôn ngữ thông dụng trên toàn thế giới, nàng chủ động lộ ra nụ cười vô hại với lão già kia, “Người hảo.”

Lão già kia chậm rãi từ đầu đến chân tinh tế đánh giá nàng, cặp mắt lưu lại tại đôi đồng tử màu hổ phách đồng tử cùng với đôi tai nhọn lông mềm như nhung, sau đó quát, “Yêu nghiệt! Chớ có càn rỡ!”

Nàng nhăn mày, tuy rằng không thích cái cảm giác bị xem kỹ như phạm nhân, nhưng cũng kiềm chế bất mãn xuống, như cũ bảo trì ôn hòa vô hại tươi cười, “Xin lỗi, ta nghe không hiểu người nói cái gì. Ta không có ác ý gì, chỉ là muốn biết rõ đây là nơi nào? Các người có người nào nghe hiểu tiếng Trung Quốc không?”

Dứt lời, lại thấy người xung quanh lui càng xa, từng đôi mắt tràn ngập địch ý và hoảng sợ nhìn nàng chằm chằm.

Nói chơi, nàng chưa có lộ ra bộ mặt hung dữ gì mà= =!

Trước mắt lão già thấy nàng mở miệng liền lập tức trầm lạnh mặt xuống, tóc rối bù, tay cầm mai

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 3 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-3.html#ixzz2Ybs2a3px

rùa nhảy lên vũ đạo kỳ dị.

Các nô lệ phía sau lão thầy mo trầm mặc, may mắn nhìn thấy tình hình thầy mo và yêu quái đấu pháp, nữ yêu vừa mới niệm chú, thầy mo liền bắt đầu dùng toàn lực áp chế lời nguyện rửa của nàng, nhưng tâm nữ yêu thật ác độc, vẫn tiếp tục mở miệng niệm chú giết bọn họ!

Cô X thấy lão già kia bắt đầu nhảy như điên chung quanh nàng, trên trán không ngừng tuôn ra hắc tuyến, “Ồ... Người hảo?”

Lão già không chút lịch sự, càng nhảy điệu múa trừ tà càng hăng.

“... Đây, ta nói...”

... Càng tiếp tục nhảy xung hơn! “... Đây, người bị gì vậy?”

Càng nắm chặt mai rùa nhảy càng thêm điên loạn!

Cô X chỉ cảm thấy sợi dây thần kinh trong đầu mình đứt “Phụt” một cái, đột nhiên đưa tay đoạt lấy mai rùa trong tay lão già, cổ rặn thêm một nụ cười méo mó, “Xin hỏi, trước tiên có thể dừng nhảy một chút, nghe ta nói chuyện được không?”

Toàn bộ hiện trường thoáng chốc yên ắng, một giây sau, tất cả mọi người xung quanh đều hét lên thảm thiết, hoảng sợ ù té chạy đi...

“Đây? A?”

Không đến mười giây, chung quanh cô X không một bóng người, chỉ trừ lão già bị nàng đoạt mai rùa đang đứng lặng người ở đó ngớ ngẩn không nói một lời.

Giọt lấy mai rùa của lão đối với lão đã kích lớn như vậy sao?

Nàng duỗi tay đưa lại mai rùa cho lão, “Cái này đối với người quan trọng vậy sao? Xin lỗi, ta không cố ý, bây giờ trả nó lại cho người.”

Lời nói chưa dứt, trước mắt đột nhiên nổi lên một trận gió, hai gã nô lệ đi mà quay lại, bay nhanh tới mỗi người cấp một bên nách lão già, kéo phăng đi như một tia chớp!

“Ồ này...”

Trong rừng hiện giờ chỉ thừa lại nàng một người, cô X đi một vòng trong khu rừng rộng lớn này, càng ngày càng cảm thấy quỷ dị.

Lưu lại trong rừng là những công cụ cấy ruộng đồn rừng làm bằng đồng thau hoặc làm bằng đá, không phát hiện dấu vết có thiết nhôm, nàng đang hoài nghi hiện tại mình có phải đang lưu lạc tại một nơi hoang dã hay không, không biết rõ có lãnh thổ một nước hay không, trước khi hôn mê ấn tượng của nàng là tầm nhìn bị bao phủ bởi một ánh sáng màu đỏ đậm, chẳng lẽ nàng bị hỏa tinh nện?

Một con chim trĩ sắc thái diễm lệ bức người đột nhiên từ trên ngọn cây bay đến bên cạnh nàng, “Là người sao?”

“?” Nghe đến thứ ngôn ngữ xa lạ giống như của đám người kia, vừa rồi là con chim trĩ nói chuyện, hay là nàng nghe lầm?

“Trời, có lẽ mình...”

Ngay sau đó, con chim trĩ hóa thành một thiếu niên, hắn chải lấy bím tóc, kết thành một búi tóc nhỏ, một cây trâm màu xanh nhạt cài xuyên qua búi tóc, làn gió nhẹ nhàng thổi phất qua y phục của hắn, làm lộ ra đôi hài vẽ hình hoa văn dưới chân.

“Người, người...”

Một màn không thể tưởng tượng này làm cô X cứng họng, này.. này hắn không phải là ảo giác rồi.

Thiếu niên bĩu môi thượng hạ quét mắt liếc nàng một cái, hoa văn rực rỡ trên áo lộng lẫy vô cùng. Thực là phiền toái, xem tới nàng ngôn ngữ không thông, chỉ có thể dụng tâm truyền lời tới tâm.

Trong đầu cô X bỗng nhiên vang lên giọng nói xa lạ của gã thiếu niên. “Người chính là hồ ly tinh trong truyền thuyết?”

Nàng trực giác khinh bỉ trả lời, “Người mới là hồ ly tinh, cả nhà người đều là hồ ly tinh!”

Thiếu niên càng khinh bỉ hơn, nói “Ta là trĩ kê tinh. Hazz... Chưa bao giờ gặp qua hồ ly tinh vừa ngu vừa già như vậy.” Thậm chí ngay cả dòng tộc cũng không phân biệt rõ ràng.

Sau đại chiến viễn cổ, thiên hồ đã mang theo tộc nhân đi Thanh Khâu, từ đó hồ ly tinh liền trở thành cường đại yêu quái chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

Lần này nếu không phải Nữ Oa nương nương hạ chiếu, sợ là vô pháp đem thiên hồ thỉnh rời núi.

Chỉ là... hắn ra sao cũng tưởng tượng không đến, hình dạng của thiên hồ lại là như thế này.

“Già...” Mặt cô X hiện lên vài khe nứt, “Ta... già?!”

“Đại nương.” thiếu niên kia vẽ vẽ khóe miệng lên, “Hay là gần đây Thanh Khâu lưu hành loại mô đen này?”

2. Q.1 - Chương 2: ... Đại Nương!

Đại nương?!

Cô X dần nén xúc động giữa mặt lên trời thét dài, thân là phụ nữ thành niên đầy lý trí, cái tên tiểu quỷ lông còn chưa mọc đủ này làm gì có khiếu thẩm mỹ thưởng thức mỹ lực của phụ nữ chín chắn! Thôi, đi đường của chính mình, mặc kệ tên tiểu mao chưa ráo máu đầu này ôm Tiểu Bạch Loli đi = =#

“Người đã đã đúng hẹn đến đêm, vậy liền theo ta đi gặp Ngọc tỷ bà.”

“Ngọc tỷ bà?” Nàng triệt để lơ mờ, “Ta nói, có phải người nhận lầm người....à không, nhận lầm yêu rồi không?”

Thiếu niên nhẫn không được nhắm mắt lại, “Cần ta nhắc nhở người, không phải nửa tháng trước người gửi một bức họa của người từ Thanh Khâu tới cho Ngọc tỷ bà sao?” Chỉ là, trên bức họa tuy nói cũng xem như mỹ nhân, nhưng tuyệt đối trẻ hơn nhiều so với ngoài đời!

Từ Thanh Khâu này bị lặp lại đã hai lần, hơn nữa yêu quái thiếu niên trước mặt không cho nàng phủ nhận, kiên trì nói nàng chính là yêu tinh cổ nhân đến từ Thanh Khâu, từ lúc hôn mê tỉnh tại đến giờ cô X liền tiếp gặp những chuyện kỳ quặc, quái gở khiến cho cô không khỏi luống cuống, “Người...”

“Đất Kỳ.” Thiếu niên nói tiếp, “Ta mặc kệ người có nguyện ý hay không tiếp thu chiếu thư của Nữ Oa nương nương, nhưng Nữ Oa đã tuyển định (Tuyển chọn + quyết định) ba người chúng ta, chuyện này không phải người một người có thể đối kháng, hãy nhanh chóng theo ta tới Hiên Viên mộ đợi mệnh.”

... Đất Kỳ?

Này là yêu cơ có tiếng độc ác nhất trong sử sách, đại danh thực là như sấm bên tai = =!

Cô X cơ hồ như gà nuốt dây thun, “Người nói ta... là nàng?”

Thiếu niên kia bực mình nói, “Ta không có hứng thú giỡn chơi với người, hôm nay người không thể không đi.” Dứt lời, hất chế trụ cổ tay cô X, nhảy lên mây đằng vân.

“A— ”

Một tiếng thét chói tai vang tận mây xanh!

Giữa không trung cách mặt đất hơn mười trượng, thiếu niên như cũ vững vàng đứng ở đám mây, nhưng cô X bên cạnh hần thân thể lơ lửng ở giữa không trung, toàn thân toàn dựa vào cánh tay phải bị thiếu niên chế trụ mà chống đỡ, gió mạnh trên bầu trời kéo chặt vạt áo và mái tóc dài của nàng, làm xương bả vai nàng đau đớn muốn nứt ra.

“Người không có pháp thuật!” Sắc mặt thiếu niên bỗng dưng biến đổi, âm lãnh nhìn nàng chằm chằm, “Đến tột cùng người là người phương nào?”

Giờ này khắc này, nàng tin tưởng nếu nàng dám mở miệng nói một chữ không, hần tuyệt đối sẽ không chút do dự buông tay ra, ngã chết nàng.

Đã đến đường cùng! Có lẽ trong thời điểm sinh tử con người sẽ bộc phát ra tiềm lực, rõ ràng xương bả vai đau đến mức khiến nàng sắp ngất đi, nhưng nàng vẫn cố gắng chịu đựng, trên mặt lộ ra vẻ u buồn, ai oán, “Không có thuật pháp lại ra sao? Người cứ đem ta ném ở chỗ này, mau trở về cùng Ngọc tỷ bà đợi mệnh.”

Thiếu niên nheo lại mắt, lại không nói chuyện.

Nữ tử cụp mắt, nói, “Diệt Thành Thang thiên hạ, bất luận thành bại hay không, bất luận người và ta có thể thành công lui thân hay không, diệt thế tạo sát nghiệp ngập trời, người và ta sao có thể thuận lợi tiến Phong Thần bảng, chỉ sợ là... phơi thây giữa đường...”

Thiếu niên và cô X, buồn rầu nhìn nhau.

Thần sắc gã thiếu niên dịu lại, chiếu thư diệt thế chỉ có ba yêu bọn họ tiếp được. Cảm thấy an tâm một chút, hần dùng lực tay kéo nàng đến bên cạnh đứng giữa đám mây, phát hiện bàn tay nàng khê run lên, cho là nàng thẹn thùng, liền buông tay ra, nói, “Nữ Oa dù sao cũng là thần Sáng Thế, nàng đã ưng thuận sau khi chuyện thành công sẽ cho chúng ta lên hàng tiên nhân, nàng sẽ không nuốt lời.”

“Nhưng dù vậy, nàng lệnh cho ta xuống hạ giới dụ dỗ Trụ Vương...” Nàng quay mặt đi, hai gò má ửng đỏ, cắn môi nói, “Dù là ta có ra sao cũng sẽ không đi làm chuyện dơ bẩn như thế. Ta đã phé đi yêu lực trên người ta, người hãy đi cầu Nữ Oa tìm người khác đi.”

Hắn nhú mày, “Người uống huyền đan?” Lại phé đi một thân yêu lực của chính mình.

Nàng quật cường hé miệng, ánh mắt âm đậm.

Trong lòng thầm vui mừng, mới vừa rồi bất cứ giá nào to gan thử một lần, ai dè

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 4 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-4.html#ixzz2YbsW1ijP

cũng có thể chó ngáp phải ruồi.

“Hừ! Người cho rằng đây là trò đùa sao!” Thiếu niên cả giận nói, “Người cho rằng làm như vậy Nữ Oa nương nương sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra? Ngày hôm đó nàng chiêu yêu lựa chọn ba người chúng ta, đây cũng là thiên ý, không thể quay lại.”

“Một câu thiên ý liền muốn ta...” Ngữ khí nàng ngập ngừng, “Hiện giờ yêu lực của ta đã tận phé, không khác gì với phạm nhân, nếu chuyện bị bại lộ làm sao có thể tại bên cạnh Trụ Vương bình yên thoát thân...”

“Hừ, này cũng là người mình làm mình chịu.”

Nữ tử phảng phất như dần dần chấp nhận mệnh , “Người đã cùng ta thụ chiếu mệnh của Nữ Oa nương nương, vậy—” Nàng quay sang nhìn hắn, trong mắt ẩn mang lệ quang trong suốt, tư thái yếu nhược vô cùng, thấp giọng nói, “... Người có thể bảo vệ ta không?”

Thiếu niên trong lòng vừa động, từ thuở nhỏ hắn đã cùng Ngọc tỷ bà tu luyện ở Hiên Viên mộ, chưa hiểu thế sự.

Lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối như vậy của nữ tử, tuy là nàng hơi già chút, nhưng hình dạng này cũng khiến người có vài phần động tâm.

Thường nghe người ta nói: Hồ tính thiện dân. Nhưng hồ yêu trước mắt lại thật trình liệt khí khái, thiếu niên nói, “Chuyện này người không cần lo lắng, ta tự nhiên sẽ giúp người.”

Nàng thật sâu nhìn hắn, muốn nói lại thôi, gật đầu.

“Ta là Mị Hỉ, đợi đến Hiên Viên mộ ta liền dẫn người đi gặp Ngọc tỷ bà.”

“Ta...” Cô X thống khổ xoắn xuýt vài giây, vẫn là vô pháp nhẫn nại tiếp thu yêu nghiệt danh tự “Đát Kỷ” này, đưa ra vẻ thân mật nói, “Người gọi ta là Tô Tô đi.”

Hai người rất mau bay qua khỏi ngọn núi rừng, vừa mới ra khỏi, Hồn thấy mơ hồ dưới chân một loạt âm thanh ồn ào. (ồn ào + nao nhiệt)

Mị Hỉ dù sao thiếu niên tâm tính, tò mò quan sát, chỉ thấy mấy vị thầy mo mặc áo đen đang nhảy điệu múa trừ tà quanh mai rùa trên đàn tế, xung quanh đàn tế quỳ lúc nhúc, lúu nhúu một đám nô lệ.

Hắn không kiêng nể gì mà dẫn dắt cô X... Không đúng, hiện tại nên kêu nàng là Tô Tô, hai người bay tới đàn tế.

“A, là đám người ban này đây mà.” Tới gần, Tô Tô phát hiện một ít gương mặt quen quen trong đám người đó.

Cùng lúc đó, lão già trên đàn tế cũng phát hiện bọn họ, “Yêu quái! Chính là yêu quái hồi này, nàng pháp lực của ta hiện giờ còn đang chuẩn bị cùng đồng bọn trốn đi!”

Này giờ vẫn cùng Mị Hỉ dùng tâm âm trò chuyện, Tô Tô thiếu chút nữa quên, nàng căn bản nghe không hiểu ngôn ngữ nơi này. Nhìn thấy lão nhân lại bắt đầu hưng phấn chỉ về phía nàng bô lô ba la, nàng quay đầu nhìn Mị Hỉ, hỏi, “Hắn đang nói gì với ta thế?”

Mị Hỉ vui đùa nói, “Hắn đang vấn an người đó, người có muốn cùng hắn chào hỏi hay không?”

Tô Tô nhú mày, ôn nhu phát phát tay với lão thầy mo, lớn tiếng thăm hỏi, “Các người hảo.”

“Nàng đang cười ta! Yêu nữ đang cười nhạo ta!”

“Yêu nghiệt to gan!”

“Yêu nữ..”

Phía dưới các nô lệ nhao nhao kinh sợ đứng dậy thối lui, Mị Hỉ mang theo Tô Tô bay lượn vài vòng trên đỉnh đầu bọn họ, ở vòng bay cuối cùng Mị Hỉ ác ý điều khiển đám mây lao vù xuống làm đám nô lệ hoảng sợ vạ phần, nường theo sau là trận kinh phong. Đát Kỷ đột nhiên mặt tối sầm—

Phải biết rõ, trang phục của đám nô lệ này chỉ là cái khổ sơ sài....tức là chỉ có một miếng vải buồng thông để che dầy, trận gió mạnh này làm miếng vải tung bay....

Tô Tô cả đời này, chưa hề gặp qua tập thể đồ sộ như thế dất chim đi dạo ở nơi núi rừng tĩnh mịch...

Nàng khoe miệng run rẩy, “Người vừa rồi... là cố ý sao.”

Thiếu niên rõ ràng gật đầu, “Đương nhiên!”

“...” =.=

~~o

~~Hoàng hôn Hiên Viên mộ.

Trước khi mặt trời lặn rốt cục đuổi tới, ban đầu nhìn thấy sào huyết của bọn họ là trong khu mờ mả, mặt Tô Tô trắng bệch, may mà Mị Hỉ mang nàng trở ra, mới biết có khoảng trời, chân trời, một cõi riêng.

Mồ mã đã bị nhóm yêu quái mở rộng thành một cái lăng mộ khổng lồ xa hoa, tất cả lăng mộ đều có một viên lục dạ minh châu chiếu sáng, trong hắc ám phát ra ánh sáng xanh lục và trắng, vô số viên minh châu làm vùng đất này chiếu sáng như ban ngày.

“Người là Đát Kỷ?” m thanh hoài nghi cất cao, một nữ tử mặc cấm trang màu xanh bích, đầu đội mũ cuốn, giữa đôi mày có một điểm chu sa tươi đẹp, “Bộ dạng người sao già như vậy?”

Tô Tô: “...”

“Thiên hồ tuổi thọ lâu dài, tướng mạo này của người như vậy là thế nào?”

Cặp mắt khắc nghiệt của nàng làm Tô Tô liên tưởng tới cô giáo chủ nhiệm thời trung học, Tô Tô mở miệng ngập ngừng “Ta” một tiếng, rồi làm ra vẻ có chuyện khó nói mà ngừng lại.

Mị Hỉ không tốt bụng gì tiếp lời, “Còn không phải tại nàng lúc trước không nguyện ý thụ chiếu mệnh xuống hạ giới của Nữ Oa nường nường, liền lén uống huyền đan phệ đi yêu lực, hiện tại hình dạng này đại khái là tại nàng gây sức ép cho chính mình, không tình nguyện đi dụ dỗ Trụ vương.”

Ngọc tỷ bà trên trán tuôn ra gân xanh, “Với hình dạng của nàng, muốn dùng sắc dụ dỗ Trụ vương cũng chỉ có thể miễn miễn cưỡng cưỡng, hiện tại cư nhiên còn... người cho rằng Trụ vương thích gái lỗ thì sao?!”

Tô Tô: “...”

Ngọc tỷ bà miết ngón tay ngọc lên mặt Tô Tô, “Cái mặt này, nếp nhăn này! Làn da lại quá nám...” (Ý trong lời nói của Ngọc tỷ bà là: mặt Tô Tô đầy nếp nhăn, làn da cũng đã lão hóa.)

Tô Tô: “...”

Đề xuống xúc động đưa tay dụi mắt, Tô Tô đột nhiên cảm thấy chính mình như thế cần cỗi, cô tịch.

Ngọc tỷ bà hà khắc đi xung quanh nàng vài vòng, “Cấp người nửa năm thời gian, trong nửa năm này, ta muốn người đem thân thể, ánh mắt, cử chỉ, mị thái, kiêu, hờn, nhu, khóc một lần nữa tu luyện, Đát Kỷ, người phải gắng tiếp thu.”

Thực là cường thế mà lại khủng bố quyết đoán a.

Tô Tô: ...

3. Q.1 - Chương 3

Chẳng lẽ liền muốn như vậy bắt buộc nàng làm hồ ly xui xẻo?

Cứ xem như làm hồ ly đi, cũng không nên đi làm cái loại yêu nghiệt hồ ly tinh tiếng tăm như nhuốc, độc ác sau này chết thê chết thảm?

Tô Tô buồn bực đối diện với tấm gương đồng mờ nhạt, trong kính môn lung ảnh ngược ra một đôi tai nhọn bạch nhung, giờ phút này đã bị bắt đến sào huyết yêu quái làm tù binh, nghĩ đến Mị Hỉ và Ngọc tỷ bà cũng không phải cái thiện nam tín nữ gì, nàng liền xem như tất cả không như nguyện, cũng chỉ có thể kiên trì không trầu bắt chó đi cày.

Nàng nhú lại mi, đưa tay vào túi tìm tòi, sờ soạng một lúc lâu sau mới ý thức nơi này là Thương triều, làm gì có 555 cho nàng, nghiện thuốc lá nhưng không cách nào giải tỏa, Tô Tô buồn bực sờ sờ làn môi, cổ dẫn cho nước miếng dềnh nhieu xuống.

Trong gương đột nhiên hiện ra thêm một thân ảnh, Mị Hỉ đưa tay sờ sờ lỗ tai nàng, lông xù mềm mại, cảm giác cũng dễ chịu.

Tô Tô đột nhiên giật mình, hai tay ôm lấy đôi tai nhọn lùi về sau, “Người làm cái gì?” Lực tay mạnh như vậy rủi làm rơi đôi tai xuống thì phải xử lý thế nào đây = =!

Mị Hỉ vô tội thu hồi tay, “Thế nào, Hồ tộc không thể mò lỗ tai sao?”

“Đúng!” Tô Tô hùng hồn, “Chỉ có tình nhân mới có thể làm.”

Mị Hỉ “Ồ” một tiếng nhanh chóng thu hồi móng vuốt, “Ta thật không biết, người cũng lập tức quên chuyện này đi, ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu.”

Tô Tô thở sâu, “Hài tử, người nên tiếp thu tâm lý phụ đạo. Thật đó, đừng chậm trễ.”

Mị Hỉ: “...”

“Không có gì, ta chỉ nói nhảm thôi, nếu như người không có chuyện gì nữa thì trước tiên có thể ly khai không, ta muốn nghỉ ngơi.”

Thiếu niên cười cười nhìn nàng nói, “Ta đến đương nhiên là có chuyện. Ngọc tỷ bà muốn ta chuyển cáo người, ngày mai liền bắt đầu tu nghiệp thân thể và ánh mắt của người, nội trong nửa năm phải tu luyện cho được những cử chỉ mị, nhu, khỏe, hồn, dỗi. Hơn nữa, người hiện tại không phải còn chưa thông hiểu ngôn ngữ nơi này? Cho nên ban ngày là Ngọc tỷ bà, buổi tối liền đến lượt ta tới dạy ngôn ngữ cho người.”

Tô Tô: “...”

Này quả thực là địa ngục nhân gian.

“Tiếp theo.” Mị Hỉ vứt ra một vật cho Tô Tô đang hóa đá.

Nàng tập trung nhìn kỹ, mai rùa... chữ giáp

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 5 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-5.html#ixzz2YbslmdUo

cốt...

“Người biết chữ không?”

Tô Tô: “...”

Mị Hỉ nhướng mày, nhảnh không được lại thượng hạ đánh giá nàng vài lần, “Đến tốt cùng lúc trước Nữ Oa căn cứ vào cái gì mà tuyển người a?” Họa quốc yêu nghiệt yêu cầu... chí ít cũng không thể thấp như vậy.

Tô Tô ủ dột nói, “... Ta cùng không biết rõ.”

Trong lòng âm thầm rơi lệ, vì cái gì tất cả người sau khi xuyên qua không phải văn hào thì cũng ít ra cũng là một phần tử trí thức, còn nàng, tốt xấu cũng đã đọc sách thánh hiền 16 năm, thế nhưng tại thời đại hoang dã này lại trở thành kẻ mù chữ... đáng khinh bỉ = !

“Chắc, xem ra chỉ có thể dạy người lại từ đầu mà thôi.”

Tô Tô liếc hẩn một cái, hạ mình, vẻ khổ sở động lòng người ngưỡng vọng hẩn, “Vây xin nhờ cậy người.”

Mị Hỉ gặp hình dạng bày tỏ dễ thương này của nàng, vỗ vỗ vai nàng “Đêm nay tha cho người một lần, ngày mai ta bắt đầu dạy.”

Trong nháy mắt tay chân chạm vai nàng, phái hiện nàng khẽ run, Mị Hỉ rút tay về, không thể tưởng tượng nổi nói, “Người cư nhiên lại yếu nhược như vậy!”

Tô Tô tự biết bị hẩn phát hiện bả vai bị thương lúc đăng vân, chỉ nhỏ nhẹ nói, “Từ sau khi yêu lực bị phế đi, thân thể của ta không khác gì với cơ thể của phàm nhân...”

“Người thực phải..” Mị Hỉ ác ngôn muốn ra miệng lại nhìn thấy bộ dạng đáng thương của nàng, chỉ phải miễn cưỡng đè xuống, nói, “Nếu vậy, ta liền độ cho người một ít yêu lực, người hãy gia tăng tu luyện, hy vọng có thể sớm khôi phục được.”

“Được, ta nhất định sẽ gia tăng tu luyện.” Nhưng yêu lực cũng nhất định sẽ không khôi phục.

Mị Hỉ chế trụ mạch môn tay trái của nàng, trong chớp lát, Tô Tô chỉ thấy một cỗ âm khí cực lạnh theo động mạch cánh tay trái đi về hướng trái tim, cánh tay bị cỗ hàn khí này phảng phất đông lạnh đến cực hạn ... nhưng sau cùng, lại phảng phất như kết băng tại tim, rõ ràng là giữa hè, lại giống như khóa thân trong trời đông giá rét, quanh thân máu cơ hồ ngưng kết ngừng vận chuyển...

Thấy khuôn mặt nàng đổi sang trắng bệch, có vẻ sắp ngất tới nơi, Mị Hỉ chỉ có thể phần nộ ngừng tay, “Người thật sự là quá yếu, cấp tạm cho người nhiều đó yêu lực thôi, chờ người tu luyện cứng cáp, ta sẽ vì người độ lại một lần nữa.”

... Còn muốn độ?

Tô Tô nội tâm khóc thét, nhưng trong tình thế thua chị kém em, cũng chỉ có thể vâng dạ đáp ứng.

Mị Hỉ chán nản lắc đầu, chớp mắt liền biến mất ở tại chỗ.

Tô Tô thấy Mị Hỉ đi rồi, buồn bực tại chỗ suy nghĩ vài giây, đây mới chỉ là ngày đầu tiên, muốn che lấp thân phận “người” đã gian nan như thế, Ngọc tỷ bà không dễ gạt như tên tiểu quỷ Mị Hỉ, thời gian nửa năm này nên làm sao để vừa không lộ ra sơ hở, còn thừa dịp kiếm thời cơ trốn đi?

Huống chi, chân chính Đát Kỷ tuy rằng giờ phút này chưa có tin tức, nhưng cũng phải dự trù tới một ngày nào đó nàng ta sẽ đột nhiên xuất hiện, đến lúc đó bọn họ phát hiện nàng chẳng những là cái đồ giả mạo, thậm chí còn không phải là yêu quái. Kết cục sợ là...

Còn nếu là Đát Kỷ không hiện ra, nàng nhất định cũng khó trốn khỏi việc thay thế Đát Kỷ vào cung diệt thế, tới hậu không phải diệt thế thành công bị Khương Tử Nha áp đặt, chính là diệt thế thất bại chết trong cuộc đấu chọi của hậu phi trong cung.

Giấu diếm là chết, thẳng thắn cũng là chết.

Thành công là chết, thất bại cũng phải chết...

Tô Tô khóc không ra nước mắt, đột nhiên vô cùng thông cảm, đồng tình cho số phận của hồ ly tinh xui xẻo. Mất thấy đêm đã thật khuya, Tô Tô thở ngắn than dài, kế hoạch trốn đi chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn, trước mắt chuyện tối trọng yếu là ngày mai tu nghiệp thân thể làm sao lừa được Ngọc tỷ bà, đôi tai này sống chết gì nàng cũng phải mang, tuyệt đối không thể tại tu nghiệp nửa đường lại bóc ra!

Nàng quay đầu xác nhận xung quanh không có người, liền tiến đến trước gương đồng tháo đôi tai nhon xuống một chút, lúc giờ tay lên, cảm nhận xương bả vai đã khôi phục như lúc ban đầu, hoàn toàn không còn cảm giác đau đớn, Tô Tô nở nụ cười, xem ra yêu lực cũng có chỗ hay a... Nhưng một giây sau, nàng liền lập tức cười không nổi —

Bởi vì đòi tai nhọn đó, không cách nào tháo xuống được!

Sao lại như vậy? Tô Tô kích động dùng lực kéo mạnh lỗ tai một chút, kết quả là một trận da thịt đau nhức ập tới, Tô Tô kêu đau một tiếng, liên tục không ngừng dừng lại động tác hai tay xoa xoa lỗ tai, chỉ thấy lông tai nóng, mơ hồ làm đau.

Trong gương đồng, đôi mắt màu hổ phách của Tô Tô hiện ra càng bắt mắt, Tô Tô đột nhiên nghĩ không biết có thể tháo cặp kính sát trùng xuống được không, nghi là làm, hai tay cẩn thận dè dặt búng mí mắt thăm dò một cái...

Quả nhiên, lần này cũng không gỡ xuống được, nếu tiếp tục níu kéo nữa, đôi mắt của nàng có thể hay không rớt ra luôn = =!

Chẳng lẽ lúc Mị Hỉ độ yêu khí cho nàng, thân thể của nàng nhất thời xảy ra rủi ro? Tô Tô cảm thấy số phận nàng thật là đen đủi kể từ khi xuyên qua, đành phải tới đâu hay tới đó vậy. Nếu kính sát trùng đã không còn cách nào gỡ ra được, cho dù nàng có thành công trốn khỏi đám yêu quái này thì cũng sẽ bị phạm nhân cho là yêu quái mà truy giết...

Người là do người sinh ra, yêu là do yêu sinh ra, giờ phút này nàng người không ra người, yêu không ra yêu, chỉ có thể thắm nén bi phần mà chịu đựng kiếp sống thê thảm này.

So sánh với giờ phút chán nản bi thảm này, rất nhiều năm sau, một quyển sách liên tục chiếm giữ vị trí hàng đầu của làng sách Thanh Khâu, thu hút hàng vạn hàng nghìn hồ ly tranh nhau truyền đọc.

Quyển sách này tên là— «Làm sao để trở thành một tối thượng hoàn mỹ hồ ly.»

Tác giả quyển sách là—

Tô Đát Kỷ.

4. Q.1 - Chương 4

«Làm sao trở thành sử thượng tối hoàn mỹ hồ ly tinh?» Thế tiến công thứ nhất : Mục đích tiến công chiếm lấy tâm tư đế vương.

Thân thể khỏe mạnh là điều kiện hàng đầu, trên thế giới này mỹ nam biết thưởng thức quá hiếm, cho nên vĩnh viễn đừng trông cậy vào cái gọi là đế vương có ba nghìn giai lệ trong hậu cung kiên nhẫn đào móc, khám phá vẻ đẹp tiềm tàng trong nội tâm của người ra khỏi vẻ bề ngoài thô tục bình thường của người. Thế nên, chỉ có bốn phương pháp.

Thứ nhất: Lâu ngày sinh tình + trời cho cơ hội.

Khuyết điểm: Nếu muốn lâu ngày sinh tình cần phải lúc nào cũng dính trên người hoàng đế không một phút xa rời, nếu như người có khả năng và kiên nhẫn ngồi bên cạnh hần chờ đợi hần chán chê các bụi hoa đẹp rồi cuộc mệt mỗi quay đầu, phát hiện người vẫn chờ đợi hần, đương nhiên, giờ phút đó người cũng đã kiên trì cầm cự không bị nhóm mỹ nhân bên cạnh hoàng đế xử lý người, nếu lúc đó hần vẫn chưa muốn sủng ái người, người phải tiếp tục nhẫn, chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi cho tới khi hoàng đế bắt đầu nảy sinh tình cảm với người.

Về phần trời cho cơ hội, cái này cần người một ngày một đêm cầu nguyện cho đối phương bị té ao hoặc là rơi xuống vách núi hoặc là cùng người trải qua hoạn nạn có nhau, thậm chí là cầu cho đối phương bị thương nặng. Lúc này người mới có thể phát huy ra tài năng y dược hoặc là mưu lược của người, nếu không nữa thì chính là phương diện võ nghệ văn học thiên phú của người, toàn tâm trợ giúp hần, đương nhiên, sau khi chuyện thành công cũng phải dự phòng hần có thể hay không bởi vì công lao người cao hơn chủ mà tâm cơ thâm trầm muốn đem người đi giải quyết trước, phải phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Bởi vậy, nếu trời cho các chị em một cơ hội xuyên qua, thỉnh cầu các người ngàn vạn lần đừng lựa chọn con đường theo đuổi hoàng đế.

Thứ nhì: Không giống người thường.

Khuyết điểm: Không giống người thường chính là mặc kệ chúng nữ nhân chung quanh lắm nhảm nhảm nhiều lời, người thì im lặng là vàng; chúng nữ nhân hết sức nhỏ nhắn mềm mại, người liền phải đẩy đà nhục cảm; chúng nữ nhân ngàn y trăm thuận, người tự chủ độc lập; chúng nữ nhân bắt bướm thêu hoa, người múa đao lộng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chờ Cười Ta Hồ Vi Trang 6 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-6.html#ixzz2Ybsz4NfU

kiếm; chúng nữ nhân.....

Đương nhiên, điều kiện đệ nhất tiên quyết là hi vọng người sẽ không bị khai quật trước bởi vì quá mức kinh thế hãi tục mà bị trầm mình, nếu như vận khí người không tệ tránh được điều kiện khắc nghiệt này, như vậy có thể khẳng định một điều rằng trong mắt đối phương, người tuyệt đối là một kẻ bắt mắt! Bất quá, là hạc trong bầy gà hoặc là gà giữa bầy hạc, bị kẻ tiểu nhân để ý thì người chết chắc.

Thứ ba: Toàn thế giới này chỉ có một nữ nhân là người, nếu đối phương không bị pê đê thì người chính là lựa chọn duy nhất.

Khuyết điểm: Trong thế giới đam mỹ đang hoành hành, muốn cam đoan hẳn nhất định là thà gãy chứ không cong thật sự là một chuyện phi thường khó khăn. Người xác định có thể tại trong một đám tiểu thụ đồng đảo kiều mỹ mở một đường máu, trở hết tài năng?

Thứ tư: Nếu ba điều trên đã làm các vị triệt để tuyệt vọng, các vị lại không muốn vọng tưởng đi đường tắt, vẫn là thành thành thật thật dùng thực lực của mình đi con đường chính.

Cho dù không hội đủ điều kiện, vẫn là có thể nỗ lực trở thành hậu thiên mỹ nhân.

“Đầu tiên phải hiểu được giấu dốt.” ngón trỏ của Ngọc tỷ bà hướng gương mặt Tô Tô chà chà xát xát, “Làn môi người quá mỏng, làn da không đủ căng, còn có tóc, vóc người không đầy đặn, ngón tay....A! lại có vết chai? Thực là không thể tha thứ!”

Tô Tô: “...” Cúi đầu nhìn vết chai giữa các ngón tay, này... cầm bút nắm hơn mười năm thế nào có khả năng không để lại cái kén.

Mị Hỉ đỉnh đặc ngồi ở một bên nhìn thấy Tô Tô bị Ngọc tỷ bà chà đập từ đầu đến chân, trường linh vũ tươi đẹp lúc ẩn lúc hiện.

Ngọc tỷ bà mang theo Tô Tô đi đến ngâm suối nước nóng, lại soi xét nhìn nàng vài lần, tay phải hơi vạch, một màn hơi nước bốc lên, chạm rãi tụ thành một màn thủy kính hơi mỏng, Ngọc tỷ bà mở miệng.

“Thoát đi.”

“A?”

“Cởi quần áo a.” Ngọc tỷ bà gất lên, “Bây giờ cởi bỏ tất cả y phục, để cho ta xem người.”

Tô Tô trừng lớn mắt, ngón tay hướng chỉ về phía Mị Hỉ, “Hắn thì sao?”

Mị Hỉ ôm lấy môi mọng như cười mà không cười nhìn nàng, “Đương nhiên là vẫn ở lại đây.”

“Vì, vì cái gì?” Dù là trấn định như nàng cũng nhịn không được nói lắp, nàng vì cái gì muốn để ột tên tiểu quỷ chưa ráo máu đầu xem...thân thể nàng?

Ngọc tỷ bà nói, “Mị Hỉ này trăm năm nghiên cứu về nữ tử, tự nhiên thông hiểu ưu thế nữ thể, nam tử thích nữ thể như thế nào. Nếu nữ tử chỉ dựa vào việc suy đoán nam nhân thích nữ thể kiểu gì thì chưa chắc đúng, chỉ bằng để nam tử nói thẳng cho người biết bọn họ thích loại gì?”

Tô Tô cắn chặt răng, trong lòng vô phương chịu cam lòng, lại cũng minh bạch giờ phút này nàng cùng không cách nào phản kháng được.

Mị Hỉ lơ thờ uể oải nâng quai hàm, “Đại nương, đừng do dự, người cho rằng là ta muốn xem người sao?”

Tô Tô mím môi, trầm mặc một lát, sau dưới sự thúc giục của Ngọc tỷ bà, bàn tay chậm rãi dời về phía cái đai lưng, lớp áo ngoài phiêu nhiên trượt xuống, lộ ra nội y màu trắng.....

“Y phục của người thật đặc biệt.” Ngọc tỷ bà nói.

Trang phục nữ tử n Thương đa số là áo đuôi ngắn, cổ tròn, ống tay áo hẹp, khổ thêu bó sát người. Lần đầu tiên Ngọc tỷ bà nhìn thấy y phục vừa to vừa nhiều lớp như vậy, cũng coi như mở mang kiến thức.

Tô Tô dừng lại động tác, bị bắt phải khỏa thân trước mặt một cái nam nhân xa lạ để đối phương tuần tra kiểm soát, cảm thấy nhục nhã mà vẫn phải khuất phục, bàn tay nàng dời về sợi dây buộc cái áo, lần này vô pháp không cách nào tiếp tục động tác.

Mị Hỉ nhần lại mi, “Tô Tô, người còn muốn kéo dài tới khi nào?”

Đối với bọn hần mà nói, chẳng thể hiểu rõ tâm tình khuất nhục của Tô Tô giờ phút này, nhân loại đạo đức và nhục nhã bọn họ khó mà lĩnh hội cũng khó có thể hội.

“Ta có thể yêu cầu Mị Hỉ ẩn thân không?” Tô Tô nhỏ giọng nói, thanh âm mang theo vài phần nhiệm yếu, “Nhìn thấy hần ta lại khấn trương.”

“Hừ, thực là phiền toái.” Vừa mới nói xong, Mị Hỉ liền hóa thành một sợi khói nhẹ chậm rãi tiêu tán.

Tô Tô hạ mắt xuống, cái áo trắng tuột ra, Ngọc tỷ bà nhìn thấy đồ lót mặc bên trong của nàng, hiếu kỳ nói, “Hồ ly Thanh Khâu đều là mặc như vậy?” Cũng là một chuyện mới mẻ thú vị.

Tô Tô luôn thích mặc áo quần bằng bông, da nàng trắng, nội y lại thuần trắng bằng bông, lộ ra mái tóc dài đen nhánh, đôi tay nhợt bạch nhưng, khuôn mặt vô tư cùng một đôi đồng tử màu hổ phách lại càng làm tăng thêm sức mạnh hiện ra vài phần cảm giác hồn nhiên thoát tục.

Cặp mắt Ngọc tỷ bà soi xét dao động trên cơ thể nàng.

Tô Tô lột xuống cái quần lót duy nhất còn lại trên người, thân thể trần truồng lồ lộ đứng trong màn hơi nước mỏng bốc ra từ suối ôn tuyền, tuy rằng không có nhìn thấy thân ảnh của Mị Hỉ nhưng cũng có thể cảm giác được cặp mắt của hần đang tuần tra trên thân thể nàng- (~tui xịt máu mũi à nha @.@)

Xem đi, kẻ yếu chính là vô lực như vậy mà thật đáng buồn.

Tô Tô ẩn nhần xiết chặt ngón tay...

Trải qua sáng sớm kiểm tra, Mị Hỉ và Ngọc tỷ bà trao đổi lẫn nhau, ngực Tô Tô đầy đà, bấp dùi lại không đủ căng đầy mạnh mẽ, dưới chân da chết quá nhiều, cánh tay thon dài lại hơi khô ráo, làn da không đủ mềm mại căng nhuận.

Tô Tô mặc vào y phục màu tím mà Ngọc tỷ bà cấp, ống tay hẹp, vòng quanh cánh tay áo có những hoa văn hình mây. Nàng còn chưa kịp ngó thử xem phục sức Thương triều nhìn ra sao, liền bị Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ mang đi.

“Chúng ta định đi đâu?”

Ngọc tỷ bà trả lời, “Vì người đi tuyển nước hoa.”

“Hương?”

Sau một lát, hai người đã tới một cái động chất vô số bình sứ, miệng mỗi một bình đều nổi lên một nụ hoa các loại, chính giữa đóa hoa đều có chứa một giọt sương, long lanh dưới ánh sáng.

“Nam thuộc cương, nữ thuộc nhu, thân là nữ tử tự nhiên muốn thân thể có mùi hương yêu kiều quyến rũ. Hậu cung Trụ vương phi tử đông đảo, người tự nhiên muốn tuyển một mùi hương đặc biệt riêng để hần nhớ kỹ người.”

Tô Tô quay đầu liếc nhìn Ngọc tỷ bà một cái, nguyên lai yêu quái cổ đại cũng có ý thức vượt mức quy định như vậy.

Mị Hỉ tiện tay ngoạm một cái bình sứ, “Lúc chúng ta còn chưa thành yêu, giống được mơ tưởng theo đuổi giống cái, trên người giống cái cũng tản mát ra một loại mùi dụ dỗ đối phương. Với nữ nhân, mùi hương đặc biệt cũng có cực hạn dụ hoặc nam nhân.”

Tô Tô đối với hương vị cũng có vài phần nghiên cứu.

Đã quên tại nơi nào đã từng thấy qua, khi nữ nhân thử nước hoa: phun một điểm lên quai hàm, kêu là thổ khí như lan; phun một điểm sau ót, kêu là sương mù tóc mai phong hoàn; phun một điểm lên khuỷu tay, kêu là cổ tay trắng hương tuyết; phun một điểm lên mắt cá chân, kêu là bước sen nhẹ nhàng; phun một điểm ở bắp đùi, kêu là hoa mai di động.

Tô Tô lướt qua một đồng bình sứ, cầm lấy một bình, đi đến bên cạnh Ngọc tỷ bà, nói “Ta chọn xong.”

Mị Hỉ hỏi, “Xác định?”

“Ta rất xác định.” Tô Tô gật đầu.

5. Q.1 - Chương 5

Hiệu ứng danh nhân đúng là phi thường cường đại, sau này khi Đát Kỷ nổi danh thiên hạ, ngay cả nước hoa của nàng cũng được vinh danh là hương trung thánh phẩm. Nhất thời tranh mua không còn, cung không đủ cầu.

Hậu nhân có thi ca ngợi: “Ngô địa xuân hàn hoa liêm văn, bắc quy nhất lộ trích hương lai.”

Quyển «Tập tục thiên hồ» có bài thi «Đồ my lộ» viết rằng: “Quỳnh Dao trong suốt, thơm Tập Nhân, nhược cam lộ yên, di nữ lấy trạch thể ngáy phát, hương vị kinh nguyệt bất diệt.” *đừng ai hỏi mệnh câu này nghĩa là gì, mệnh ngâm hột thị rồi, =*

Có người hiểu chuyện hỏi Tô Tô: “Năm đó trong ngàn vạn chủng loại hương hoa, trong đông đảo biển hoa, vì sao người lại chọn mùi hương này?”

Tô Tô dịu dàng mỉm cười, “Có lẽ là có một loại cảm ứng kỳ lạ, chỉ dẫn ta lựa chọn nó.”

Kỳ thật chân tướng là lúc đó nàng chỉ nhìn thôi đã hoa cả mắt, còn sức lực đâu mà phân biệt được cái nào với cái

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 7 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-7.html#ixzz2YbtEAldO

nào, chỉ vì lúc đó Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ liên tục thúc giục nàng, nàng mới tùy tay cầm lấy một cái bình sứ gần nhất mà thôi. = !

Nếu như muốn hỏi Tô Tô, trong khi tu luyện, ấn tượng sâu đậm nhất của nàng là gì?

Tô Tô nhất định hồi đáp, “Phép tu lộ da!”

Cách một ngày sau khi Tô Tô chọn nước hoa, một cổ đau đớn như bị vô số kim đâm làm nàng bừng tỉnh, mở mắt ra, nàng phát ra một tiếng thét chói tai cao vút!

Tình huống này, một nữ nhân bình thường làm sao chịu nổi.

Rõ ràng đêm qua là nàng nằm trên giường an ổn nhập mộng, ai ngờ ngày hôm sau tỉnh lại, nàng tại phát hiện nàng đang ngâm thân trong một cái ao, trên người có vô số tiểu ngư to bằng ngón cái màu chàm.....

Tiểu ngư đầu hình tam giác, thân thể linh hoạt như thoi đưa du động, vây đuôi màu tím uyển chuyển, rất là khả ái. Đương nhiên, nếu là ở trong trường hợp khác Tô Tô nhất định dành thời gian ngồi ngắm nó, nhưng giờ phút này toàn thân bị vây cá vây quanh găm găm, Tô Tô thật sự rất khó bảo trì lý trí.

Mị Hỉ lười nhát ngáp một cái, “Trước khi xong, hãy ngoan ngoãn nằm ở đó cho tiểu ngư bào một hồi.”

Tô Tô đau đến thở không nổi, nỗ lực nghĩ muốn đi lên bờ, “Cái này không phải bào, này quả thực chính là nhượng ta cho cá ăn!”

“Không sai a, chính là nhượng người cho cá ăn.” Mị Hỉ thản nhiên nói, “Hiện tại tại nó còn chưa có ăn no.”

“Ăn?!” Tô Tô nỗ lực dần nén, nhỏ giọng nói, “Người nói khiến chúng nó... ăn ta? Nhưng lại không được phản kháng ngoan ngoãn để cho chúng nó ăn?”

“Chờ da chết da khô da biến chất trên người đã được ăn sạch sẽ, lúc đó người liền có thể đi lên.” Mị Hỉ nói, “Hiện tại người không nên cử động, ta chẳng hề nghĩ dựa vào bạo lực bắt người thuận theo ngấm thân một ngày trong hồ. Đừng xem thường bầy cá này, nếu không có ta trấn thủ, chỉ sợ người không đến một phút đồng hồ cũng đã bị ăn thành một khối xương trắng.”

Tô Tô đang bò lên được một nửa nghe vậy ngược lưng bò trở về ao, “Đại khái còn muốn bào ta bao lâu nữa?” Thanh âm nàng càng ngày càng nhuyễn, “Thân thể thực... rất đau.”

Ngọc tỷ bà tiếp lời, “Đại khái là một cái buổi sáng. Đừng lo lắng, sau đó sẽ dùng rong xanh chữa trị da cho người. Khoảng thời gian nửa năm này, người mỗi mười ngày bào một lần, cho đến khi cả người người không còn một chỗ nào thô ráp, làn da non mềm mịn màng, trong suốt nhẵn mịn mới thôi.” *mệnh khoái phương pháp này a*

Trong nháy mắt, mặt Tô Tô xanh lè.

Thế là, trong suốt nửa năm cứ mỗi mười ngày Tô Tô bị bào da một lần, da mới mọc ra chưa bao lâu đã bị bào tiếp, cứ như vậy, da thịt nàng càng ngày càng mất cảm, cơn đau đớn như kim châm đối với nàng mà nói là một cực hình đau khổ khó nhẫn.

Tô Tô không thể thở nổi, hồ ly tinh thật không phải dễ người làm a.

Thể thuật trong khi tu luyện, trừ bỏ loại trừ vết ở ngoài thân thể, còn phải rõ ràng nhận thức được ưu thế của chính mình, phải biết đem điểm nổi bật phô trương ra.

Ngọc tỷ bà bảo Tô Tô ngồi xuống bàn trang điểm, đem kính lúp ra soi trên mặt nàng, Tô Tô cũng phối hợp, hai mắt cụp xuống, thuận theo lời Ngọc tỷ bà.

Mị Hỉ ở một bên nhìn thấy nàng ngoan ngoãn cụp mắt, hình dạng hiện thực khiếp đảm, đột nhiên cảm giác hình dạng này của nàng giống như đang ẩn nhẫn chờ thời cơ mà động thủ, một khi thời cơ chín muồi không chừng lại quay đầu tấp một họ một cái.

Ngọc tỷ bà lên tiếng, “Nhìn mặt mày người, tuy rằng nhu hòa thuận mắt, lại cũng không phải thập phần kinh diễm a.”

Tô Tô “Ồ” một tiếng, thực là thực xin lỗi a, ta chính là không có vẻ xinh đẹp yêu nghiệt như các người a.

“Đôi mắt người nếu dài thêm một chút nữa thì đẹp, chứ hiện tại thì hồn nhiên có thừa nhưng dễ thương lại không đủ, hồ ly Thanh Khâu không phải lấy mỹ thuật nổi tiếng, nếu không nhờ hình dạng và lỗi tai của người, ta thực nghĩ phải kiểm tra lại lai lịch của người.”

Tô Tô lờ lờ nói của Ngọc tỷ bà, chỉ hỏi, “Người có đại phần không?”

Ngọc tỷ bà nói, “Đại phần thì có, người muốn họa mi sao? Hình mi của người cũng ổn mà.”

“Không phải họa mi.” Tô Tô nhận đại phần từ tay Ngọc tỷ bà, từ trước nàng ngoạn Cosplay kỹ thuật hóa trang phải nói là bậc thầy, giờ phút này nàng cầm đại phần, cẩn thận vẽ một đường dài ở mắt, cuối đuôi mắt lại dùng lực vẽ hếch lên. Trong nháy mắt cả khuôn mặt liền có thêm nhiều phần cảm giác yêu dã.

Ngọc tỷ bà tán thưởng nhìn nàng, “Nguyên lai đại phần còn có cách dùng như vậy, nhìn cũng được lắm.” Nàng tô đậm thêm một chút, “Như vậy rất bắt mắt so với ban đầu.”

Tô Tô gật đầu.

“Đừng có gật như bữa củi thế kia, người mới chỉ được vẽ tạo hình chứ về thần thái thì chưa được. Cặp mắt và làn môi, người phải nhấn mạnh hai điểm này.” Ngọc tỷ bà ngừng một chút, rồi nói tiếp.” Dung mạo của người cũng không gọi là tuyệt sắc, nếu tạo hình quá mức sẽ phản tác dụng, ngược lại chú tâm làm nổi bật

điểm chính, mới có thể nhấn mạnh lợi thế trời ban. Nhớ rõ, làn môi và hai gò má chỉ cần dùng màu hồng nhạt, ngược lại một đôi mắt đẹp có thể làm rạng rỡ khuôn mặt lên rất nhiều.”

Tô Tô lẩm bẩm ghi nhớ, nhưng có một cái nghi vấn, đã giữ trong lòng rất lâu, cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Ngọc tỳ bà thấy nàng như muốn nói lại thôi, tò mò hỏi, “Có vấn đề gì thì nói thẳng đi, đừng quanh co lòng vòng với ta.”

“VẬY... ta liền nói a.” Tô Tô đang suy nghĩ nên sắp xếp lời nói như thế nào, Ngọc tỳ bà và Mị Hỉ cũng không có nhiều kiên nhẫn, cứ luôn miệng thúc giục nàng. Vì thế Tô Tô liền nói thẳng. “Thành thật mà nói, Ngọc tỳ bà người bất luận về hình thức hoặc về những thứ khác đều xuất sắc hơn ta, vì sao người lại muốn phí thời gian nửa năm khổ cực dạy dỗ ta, mà không phải người tự mình đi?”

Mị Hỉ vừa nghe xong lời nàng nói, lập tức liền không chế không nổi bật cười, “Ngọc tỳ bà, ha ha ha, quả nhiên nàng hỏi người.”

Tô Tô vẻ mặt không hiểu, “Đây là thế nào?”

Mị Hỉ nói, “Tô Tô, người nghe danh tự Ngọc tỳ bà, phải biết rõ nàng là một yêu tinh ngọc thạch.”

Tô Tô gật đầu.

“Ngọc thạch, ngọc thạch, người còn chưa nghĩ mình bạch sao?” Mị Hỉ đột nhiên ái muội kể sát vào bên tai nàng, “Ngọc tỳ bà, tức là thạch nữ a.”

Tô Tô: “...” Hóa đá ...

Ngọc tỳ bà liếc Mị Hỉ một cái, ném một cái gì đó cho nàng.

Nguyên Tô Tô tưởng rằng Ngọc tỳ bà đang giận lẫy, kết quả vừa nhìn thấy cái bình sứ trong tay, nhất thời có chút ngại người, “Ta đã có một bình nước hoa, người không cần đưa thêm.”

“Đây là lọ đặc biệt, để dành cho người trước khi làm chuyện đó lấy ra sử dụng.”

Tô Tô cúi đầu nhìn bình nước hoa trong tay, “Cái bình này là sử dụng ở...”

“Không sai.” Ngọc tỳ bà hài hước nói, “Bảo trì hoa mai di động, về sau Trụ vương ném mùi sẽ không thả người ra được.” *bó tay ,hoa mai di động? há há*

Tô Tô: “...”

Ngọc tỳ bà, tuy rằng người là một tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng hào quang mỹ nhân vẫn là ngăn không được người thốt lời thô tục a.

“Thẹn thùng?” Ngọc tỳ bà thấy Tô Tô cúi đầu không nói, cho rằng da mặt nàng mỏng, bèn trấn an, “Kỳ thật Trụ vương sẽ không bôi nhọ người, bởi hắn vài năm kỳ thật cũng không tính khó chịu... Đúng rồi, người muốn xem hình dạng hắn hay không?”

Tô Tô lập tức ngẩng đầu, dùng sức gật mạnh!

Mị Hỉ lập tức không tha buông ra lời giễu cợt, hắn đưa ngón tay khuấy nhẹ chậu nước trên không một chút, “Tô Tô, người phải nắm kỹ cơ hội hiếm có này.”

Tô Tô không thêm để ý hắn, chậm rì rì từng bước từng bước đi đến bên chậu nước...

Thật sự là hồi hộp a, nếu trước mắt xuất hiện một ông già trán hói, nàng không thể khẳng định chính mình sẽ không tan nát vỡ vụn a.

Ngọc tỳ bà một tay nhéo Mị Hỉ, xách hắn ra ngoài.

Tô Tô cố gắng tĩnh tâm, hít một hơi sâu, trong chậu nước dần dần hiện ra một bóng người—

6. Q.1 - Chương 6

Vóc người hấn cực cao, mái tóc dài quá eo, đầu đội ngọc triện. Cẩm y màu thiên thanh, hai cánh tay có xăm hình rồng, thắt lưng to,....

Bất quá, giờ phút này Tô Tô lại cực lực ấn nhẫn để khỏi xúc động học máu. Bởi vì—

Mị Hỉ chỉ cho nàng thấy mặt sau lưng của Trụ vương! = =

«Làm sao trở thành sử thượng tể hoàn mỹ hồ ly tinh» Thế tiến công thứ hai: Sóng mắt mị hoặc.

Mị sắc chẳng hề nói người đi trên đường cái, nhất định phải không ngừng đá lông nheo, mị lực bắn ra bốn phía, làm cho nam nhân mê đảo vầng đầu mới kêu thành công. Như vậy rất thô tục dâm đẳng.

Có sự khác biệt giữa hai dạng đó là—

Mị nhãn: Chính mình chủ động, tấn công nam nhân, thành bại trông chờ vào may rủi.

Nhãn nhi mị: Ở mặt ngoài đối phương là chủ động, nhưng trên thực tế mình mới là chân chính chủ đạo, bất động thanh sắc liền có thể làm cho đối phương chui đầu vô lưới nước chảy thành sông.

Nhãn nhi mị chẳng hề nói là người phải câu chọn đối phương thế nào, người có thể cảm tính, có thể thăng thần, thậm chí cũng có thể giống như Hoa Mộc Lan qưo đao kiếm chém giết chinh chiến, đương nhiên, người phải nhớ một chuyện rằng Hoa Mộc Lan anh dũng giết địch cuối cùng mục tiêu cũng là mượn cơ hội câu dẫn xỏ mũi nam nhân của mình mang về sào huyệt a.

Thấy chưa, có phải người đang nghĩ: dùng gây đánh xui hấn rồi trực tiếp kéo hấn về động chẳng phải càng mau?

Đương nhiên... cũng có thể.

Chỉ cần người có đủ khả năng bạo lực làm cho nam nhân thất điên bát đảo, đương nhiên chuyện đó sẽ không thành vấn đề.

Phương pháp này không giới hạn, thủ đoạn tùy ý, người chỉ cần nhớ giấu cho kỹ đuôi hồ ly của người, như vậy mọi chuyện sẽ trót lọt.

Một hoàn mỹ hồ ly tinh, chẳng hề nói là nhất định phải nhục cảm, nhất định phải dễ thương, nhất định phải tinh thông các kiểu kỹ năng, người không cần biến thành người khổng lồ, người chỉ cần đứng trên vai người khổng lồ.

Người không cần khuynh thành tuyệt sắc, nhưng nhất định phải phong tình vạn chủng, người không cần nơi chốn tranh phong; nhưng nhất định phải có phong cách riêng của chính mình để khiến nam nhân mới chỉ thoáng nhìn mà đã nhớ kỹ người.

“‘Mị’ là năng lực bẩm sinh của hồ tộc các người.” Ngọc lý bà nói tiếp. “Tô Tô, hiện tại người thi triển thử một cái mị thái.”

Tô Tô: “...”

Ngọc tỷ bà, “Trùng ta làm cái gì? Chẳng lẽ người đang dùng trông trắng mắt đá lông nheo?”

Tô Tô: lạnh lùng ném đi một cái mị nhãn...

Ngọc tỷ bà trầm mặc trong khoảng khắc, “Người xác định người đích thực chính là hồ ly tinh?”

Tô Tô: “Đại khái... xem như là.”

Ngọc tỷ bà: “...”

Được rồi, tu luyện, lại là một lần nữa tu luyện khắc nghiệt.

Tô Tô đối diện Mị Hỉ, nỗ lực gắng sức mỉm cười thậm chí chỉ thiếu múa cột câu dẫn hấn, Mị Hỉ vẫn như cũ thản nhiên ngồi bất động tại chỗ chống cằm nhìn nàng, lông mi cũng không có động đậy một chút.

“Ta không có chút lực hấp dẫn nào với người sao?” Tô Tô tối tăm than thở, “Người không có tí cảm giác nào sao? Trái tim cũng không rung động ngay cả vài giây?”

“Ta đã nỗ lực thử...” Mị Hi nói, “Nhưng mà đại nương người cũng biết rõ, chuyện này thực hết sức khó.”

Ngọc tỷ bà sắc mặt tối sầm, “Tô Tô, người lại thất bại, người không được ăn bữa cơm này.”

“Chờ một chút!” Tô Tô cố gắng ngăn cơn sóng dữ, “Ta còn có một chiêu!” Nàng đã hai ngày không có ăn cơm, nếu lại bị bỏ đói chắc chắn nàng sẽ biến thành xác khô.

Ngọc tỷ bà nhú lại mi, “Hử?”

Tô Tô đứng lên hướng về phía Mị Hi... Một cánh tay cực kỳ thông thả kéo vạt áo ngoài, môi mọng hé mở, ánh mắt mê ly...

Mị Hi hai tay ôm ngực, trợn mắt nhìn.

Tô Tô chậm rãi đứng dậy đến gần hần, nhưng lại không có bất kỳ tiếp xúc, nàng chậm chạp nâng tay rút đi trâm cài trên mái tóc dài, trong chốc lát, một đầu tóc đen tung xõa xuống, hai gò má nàng mơ hồ ửng đỏ, ngoại bào nhẹ nhàng tuột xuống...

Lộ mà không dâm, lộ mà không dâm...

Tô Tô trong lòng mặc niệm bốn chữ này, nàng nghĩ lời Ngọc tỷ bà nói, muốn luyện ánh mắt, điều kiện tối cơ bản là không được dùng bất cứ pháp thuật gì, chỉ cần có thể sử dụng sinh hoạt hằng ngày câu dẫn nam nhân, phương pháp đó mới tính là chân chính.

Nhưng đối với Mị Hi, Tô Tô phát hiện nàng không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này...

Ngọc tỷ bà nhìn Tô Tô, trực tiếp dụng tâm âm truyền tới nàng. “Thoát!”

Tô Tô thâm thở dài, đôi đồng tử màu hổ phách càng nhu hòa, sóng mắt lưu chuyển long lanh nhìn Mị Hi, lớp nội y ẩn ẩn hiện hiện, cổ lộ ra, dây buộc buông lỏng...

Mị Hi như cười như không nhìn nàng, nhướng ày.

Ngọc tỷ bà lập tức cuồng cấp Tô Tô nháy mắt ra dấu “Thoát! Thoát thoát thoát thoát — mau ~”

Tô Tô vẻ mặt hắc tuyến cúi đầu chặt đứt sóng mắt từ Ngọc tỷ bà, nàng đã hờ hang hết cỡ, còn muốn thoát? Thoát thêm nữa thì nàng liền muốn trần truồng!

Mị Hi cũng vẻ mặt mong đợi nhìn nàng, “Tiếp tục a.”

Tô Tô thở sâu, nhắm mắt lại, một giây sau bỗng kéo y phục trở về, quay đầu chạy lấy người

.

Mụ nội nó! Ra sao thì ra! Lão nương mặc kệ!

“Tô Tô!” Ngọc tỷ bà ở phía sau kêu mỹ kêu lên.

Tô Tô quay đầu, lộ ra một cười to hết cỡ, “Có chuyện gì?”

“Cơm chiều đã để trong phòng người.”

“?”

Tô Tô lần nữa xác nhận tu luyện thành hồ ly tinh trừ bỏ là khổ cực vẫn là một cái kỹ thuật, nàng rất khinh bỉ những cái coi thường hồ ly tinh! Hồ ly tinh đâu có dễ làm!

Trước mặt nàng bày biện một con gà quay, nhưng... vì cái gì lại là gà!

Từ lúc nàng bị bắt làm tù binh tới nay, hai tên yêu nghiệt này luôn cấp nàng gà, gà nướng, gà quay, gà chưng, gà nướng ngũ vị hương, gà...

“Ngọc tỷ bà, ta có thể đổi cái gì xanh xanh không? Sao lại là thịt gà hoài vậy?”

“Hử? Hồ ly không phải thích ăn gà sao?”

Tô Tô phát điên, ai nói hồ ly thích! Nàng không thích, không thích, không thích.

“Trong động chúng ta không có thực vật gì khác sao?” Tô Tô hỏi, “Ngọc tỳ bà, ngày thường người ăn cái gì?”

“Người phải biết rõ ta là ngọc thạch yêu tinh.” Ngọc tỳ bà liếc nàng một cái, “Ta là dựa vào nhật nguyệt tinh hoa để sống, không cần ăn cơm.”

“Còn Mị Hỉ thì sao?”

Ngọc tỳ bà đương nhiên nói, “Ăn thịt gà a.”

Tô Tô đỏ mồm hỏi, cùng một giống loài mà ăn lẫn nhau sao...

Ngọc tỳ bà dường như đọc được suy nghĩ của nàng, “Mị Hỉ là Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh (Gà Chín Đầu), năm đó hẳn chính là ăn luôn tất cả huynh đệ tỷ muội nên mới ngồi vào được vị trí tộc trưởng này.” (gà này cốt lợn hay sao mà phàm ăn thế =.=)

Tô Tô: Yên lặng trong lòng thầm nghĩ xem mình có khi nào đắc tội hẳn chưa?

Ngọc tỳ bà hài hước nói, “Thế nào? Cảm thấy rung động?”

Tô Tô trong nháy mắt xanh mặt, “Tỷ tỷ, người suy nghĩ nhiều quá... khụ.”

Ngọc tỳ bà tươi cười ba phần sắc đẹp bảy phần thô tục, “Vây... trong lòng người là ngưỡng mộ Trụ vương? Thế nào, đêm qua nhìn xong có cảm giác vui mừng chứ?”

Tô Tô gật gật đầu, “... Cái lưng hẳn, rất tiêu hồn.”

Ngọc tỳ bà chợt hiểu, giấu tay áo nháy mắt mấy cái với nàng, “Mị Hỉ cho người xem lưng của hẳn thôi?”

Tô Tô bị phần dưng sức gật đầu.

Ngọc tỳ bà nói, “Đừng lo lắng, hôm qua ta đã đồng ý với người, liền nhất định sẽ cho người xem diện mục của Trụ vương.” Nàng búng tay một cái, hóa ra một chậu nước, một lần nữa ngưng tụ thành một mặt thủy kính, trong kính như có lốc xoáy chậm chậm hiển hiện ra hình ảnh kinh thành, cung điện Triều Ca....

Hình ảnh cung điện càng ngày càng rõ ràng, cũng càng ngày càng gần, đột nhiên trước mắt tối sầm, Tô Tô phát hiện hình ảnh trong kính dừng lại tại một căn phòng tối....

“Sao? Triều Ca hiện tại là buổi tối sao?” Tô Tô hỏi.

“Chúng ta ở dưới mặt đất, ngày đêm đều có dạ minh châu chiếu sáng, cho nên không cảm nhận ngày đêm. Giờ này ở nhân gian đã là đêm khuya.” Ngọc tỳ bà nói tiếp.” Lần này người cần phải nhìn rõ Trụ vương, lần sau ta sẽ không giúp người nữa.”

Tô Tô gật đầu, cặp mắt kề sát thủy kính.

Ngọc tỳ bà cười nói, “Vây người từ từ xem, ta cáo lui trước.”

Tô Tô phát phát tay, sau khi Ngọc tỳ bà ly khai cặp mắt phút chốc lạnh

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 9 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-9.html#ixzz2YbtagFkW

xuống. Trước bàn đặt những bình hương hoa xa xỉ ngày đó tuyển được, Tô Tô cầm lên bình nước hoa đưa lên chóp mũi ngửi nhẹ, cặp mắt dời về phía trong kính...

Trong kính, chậm rãi hiện ra một cung điện được khảm vàng chạm ngọc, mấy cái đèn lồng khổng lồ ánh lửa mờng lung làm cho cung điện có một màn vàng vọt ái muội, hình dáng rõ ràng của một nam tử xuất hiện ngay trước mắt....

Hắn ngồi trên vương tọa khổng lồ, làn da tái nhợt, sắc môi cực đậm, liếc mắt một cái cũng xem được là thần sắc có bệnh. Người phương Đông đồng tử phần lớn là tông nâu, nhưng đôi đồng tử của hẳn giống màu tóc của hẳn, cực đen, mái tóc dài quá eo buông thõng trên nền áo màu xanh, trước ngực và hai cánh tay

có hình xăm rồng dữ tợn, ngón tay thon dài của hắn giao nhau để trên long y, dưới ánh lửa, dung mạo tái nhợt đó nhìn kinh tâm động phách, mỹ một cách quỷ dị...

Không thể không thừa nhận, Trụ vương trước mắt thập phần xuất sắc, nhưng cho dù có xuất sắc hơn nữa...

Tô Tô điềm đạm bóp nát đóa hoa trong tay, dù cho hắn có xuất sắc hơn nữa, nàng cũng không định xài tới bình mặt lộ chi hoa.

Trong kính Trụ vương đột nhiên quay đầu, chuẩn xác nhìn về phía nàng!

Tuy rằng hắn chẳng hề biết là ai đang âm thầm thăm dò, nhưng ánh mắt kia mang theo một áp lực mạnh mẽ chỉ thuộc về những người mang khí chất vương giả.

Tô Tô thần nhiên, chậm rãi thổi đi cánh hoa nát vụn trong tay, hướng hắn nhẹ nhàng thổi mái phát phất phất tay—

Tái kiến, Vương của ta.

Thật hy vọng có thể không cần nhìn thấy ngươi.

7. Q.1 - Chương 7

Ngôn ngữ và văn tự là sự ràng buộc.

Nhưng Tô Tô buồn bực phát hiện... sự ràng buộc của nàng nhất định rất kém cỏi, không chừng là quá bẽ tắc.

Trừ đi ban ngày bị Ngọc tỷ bà chà đạp tu nghiệp, buổi tối nàng còn phải tiếp tục cùng Mị Hỉ nói văn giải chữ.

“Hiện tại ngươi biết được bao nhiêu chữ?” Mị Hỉ bày ra một tá mai rùa trước mặt.

Tô Tô u buồn vươn tay ngà ngọc ra chọn vài cái mai rùa, “Đây là chữ Ngày, chữ Thổ, chữ Cát, còn có Bụng, Đói, Ăn, Hao, Hư hỏng, Là, Không phải, Một mỗi...”

Mị Hỉ khước miệng co rúm một chút, “Học hơn nửa tháng, chỉ đến trình độ này?”

“Ừ—” Lí nhí trả lời, nàng ngôn ngữ vô năng, đây là trường hợp bất khả kháng.

“Được rồi.” Mị Hỉ đứng thẳng, “Từ ngày mai trở đi, trong lúc ăn cơm ta và Ngọc tỷ bà sẽ không dùng tiếng tìm đập hòa người đối thoại nữa, nếu như ngươi một ngày không có học đối thoại cơ bản, như vậy ngươi liền một ngày không chuẩn ăn cơm.”

Không cần phải khó khăn như vậy chứ...

Tô Tô vội ngắt đầu, vô hạn ai oán nhìn hắn, “Không thể châm chước được một chút sao?”

Mị Hỉ mặt mày giãn ra, tâm tình rất tốt mở miệng, “Nỗ lực lên! Tô Tô.”

Những ngày tháng ai oán như vậy cứ thế mà trôi qua, một ngày tu nghiệp giống như một năm, nhưng dưới sự cưỡng ép giáo huấn của Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ, Tô Tô cũng dần dần có thể nghe hiểu được một ít từ ngữ đơn giản, nghe loáng thoáng có thể đoán mò được nội dung mà miễn cưỡng trao đổi.

Dưới hình thức học tập hà khắc, Tô Tô ngày thường nếu có thể không mở miệng liền tận lực không mở miệng, dần dần cũng bồi dưỡng được biểu hiện điềm tĩnh, nội liêm giả dối.

Ngọc tỷ bà đối với nàng không tệ, thường chọn lựa từ ngữ đơn giản mà nàng quen thuộc để trao đổi. Nhưng Mị Hỉ thì thường xuyên chọc ghẹo nàng, bắt đầu từ đêm đó thì không sử dụng tâm âm để giao tiếp với nàng, còn cố ý chọn lựa những từ ngữ phức tạp để làm khó dễ nàng, làm Tô Tô đoán nhức cả đầu cũng chỉ có thể

miễn cưỡng chưa hiểu rõ hết, khó chịu hơn nữa chính là, bữa tối của Tô Tô là do hắn phụ trách, này đây, Tô Tô thường thường bị chà đạp một ngày sau đó vẫn là bi thảm không được cấp cơm ăn.

“Mị Hỉ.” Ngọc tỷ bà nói, “Có hay không cảm thấy Tô Tô gần đây hơi gầy?”

“Có sao.” Mị Hỉ quay đầu nhìn Tô Tô đang vui đùa tu nghiệp, “Đêm qua nàng ta rất hăng hái ăn cả hai con gà nướng mà.”

“Vậy sao? Chắc là ta nhầm.”

Tô Tô ở một bên nghe hiểu được ba từ buổi tối, ăn, gà nướng, quay đầu lại sử dụng những từ ngữ chưa thực luyện phun trào, “Chỉ có, ngày hôm qua ăn. Trước kia, không có.”

Ngọc tỷ bà nghe hiểu, sờ sờ đôi tai xù của nàng, “Thực là đáng thương a, có phải hay không thường xuyên bị cắt xén bữa tối?”

Tô Tô gật đầu.

Mị Hỉ thấy động tác của Ngọc tỷ bà, bất mãn nói, “Trước kia không phải người không chuẩn cho ta đựng tới lỗ tai của người, vì cái gì Ngọc tỷ bà đựng thì không sao?”

“Ngọc tỷ bà, nữ, có thể. Người, nam, không được.”

Mị Hỉ phần nộ trừng mắt, “Người muốn nói sao mà chẳng được.” Hắn dù sao là thiếu niên tâm tính, chưa hề tại hiện thế gặp qua yêu hồ, lần đầu nhìn thấy lỗ tai và đôi mắt của Tô Tô thì cảm thấy rất là mới mẻ, nhưng Hồ tộc lại có quy định quá khủng bố, hắn không có ý nghĩ muốn cưới Tô Tô, đành phải đè nén lòng hiếu kỳ xuống.

Ngọc tỷ bà nói, “Hôm nay sau khi tu nghiệp kết thúc, người có thể đi hậu viên lựa chút rau quả, ngày thường người không phải hay nói đã ăn gần thịt gà, rau này là nhóm tiểu yêu mới từ bên ngoài hái tới, rất tươi.”

Cặp mắt Tô Tô lập tức sáng ngời, rốt cục! Rốt cục có thể ăn được thực vật.

Rất không dễ dàng, nhưng cuối cùng Tô Tô cũng kết thúc buổi tu nghiệp, ba chân bốn cẳng chạy đến hậu viên, tầm mắt dừng ở những bụi rau quả vừa quen thuộc vừa xa lạ, đột nhiên nàng hô nhỏ một tiếng, chạy tới ôm một bó lá cây.

“Đây là cái gì?” Mị Hỉ đột nhiên vô thanh vô thức xuất hiện ở sau lưng nàng.

Tô Tô nói, “Bí mật, không nói.”

Mị Hỉ cau mày, đưa mắt nghiên cứu bó lá hồi lâu, ước chừng có chút ấn tượng, “Đây là kim điệp thảo, không thể ăn.”

Tô Tô chỉ nhún vai nhìn hắn, thần bí ôm bó kim điệp thảo kia trở về...

Ngày thứ hai.

Trời vừa sáng, Mị Hỉ lần đầu tiên nhìn thấy Tô Tô rất có tinh thần dậy sớm, ôm đồng kim điệp thảo kia trải ra phơi khô dưới ánh sáng mặt trời, trong lúc tu nghiệp ánh mắt cũng luôn liếc chừng đám lá kim điệp thảo kia...

Đến tốt cùng trong đó có gì huyền bí?

Mị Hỉ và Ngọc tỷ bà nhìn nhau, rất có hứng thú xem nàng muốn làm gì.

Tô Tô đem kim điệp thảo phơi nắng năm ngày, ngày thứ năm, Tô Tô tung tăng chạy đến trước mặt Ngọc tỷ bà trước, khoa tay múa chân miêu tả, “Người có một thanh đá nhỏ dài dài, giữa có lỗ hõm, bó lá cây vào đốt hay không?”

Cùng một nhọc cho Ngọc tỷ bà ngồi đoán ý tứ của nàng, bất quá chỉ trong khoảng khắc, đã đưa cho nàng một cái ngọc quần trắng sữa.

Tô Tô cười tí mắt tiếp nhận, “Cám ơn, về sau ta sẽ nỗ lực tu nghiệp.”

Sau khi Tô Tô trở về, đâm nát bó lá cây đã được phơi khô, sau đó bỏ vào một cái túi da bò, cất kỹ bên người.

Mị Hỉ chống cằm xem nàng bận việc, lâu lâu thấy nàng dùng ngón tay quét một ít lá điệp nát, bỏ vào ngọc quản, dùng chút lửa đốt nó lên, sau đó nhẹ nhàng mở miệng ngậm lấy hít một hơi, tựa hồ có chút hưởng thụ thỏa mãn thoải mái.

“Người đang làm cái gì?”

Tô Tô phun ra nuốt vào những hơi khói nhẹ, từ tốn trả lời bằng tiếng Trung, “Sau khi hút xong một điếu thuốc, khoái hoạt tựa thần tiên.” Tuy rằng nàng không nghiện thuốc lá cho lắm, nhưng nếu thiếu nó, lại mơ hồ nghĩ như thiếu cái gì đó, dường như không quen. Cứ như vậy một người nhàn nhã hút thuốc, một người lẳng lặng ngồi đợi, cơ hồ nàng cảm giác như đang ở trong thế giới quen thuộc của mình, mà không phải đang ở trong tình trạng khốn khó gian nan học làm yêu hồ.

Mị Hỉ luôn luôn không phải là người biết lễ nghi hàm súc, ngồi một hồi thấy chán liền bay thẳng đến chỗ nàng duỗi tay, “Đưa đây.”

Tô Tô cười như hoa, “Được, cho người.”

Mị Hỉ tiếp nhận ngọc quản, cũng học như Tô Tô, mở miệng dùng lực khê hít, lập tức, một cỗ cực kích thích bí ẩn mang theo hơi nóng xông thẳng lên đầu lên óc hần!

Mị Hỉ chống khuỷu ho sặc sụa, nước mắt chảy cả ra, vung tay nhét trả lại ngọc quản cho Tô Tô, thét hỏi, “Khụ khụ, đây là

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 10 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-10.html#ixzz2YbuLe56D

ái gì... Khụ, mùi lạ quá, khụ..”

“Mùi thuốc lá a.” Tô Tô liếc mắt trả lời, tay chà lau đi phần ngọc quản bị Mị Hỉ dùng qua.

Mị Hỉ chưa hiểu rõ hết, nhưng thấy nàng biếng nhác đưa ngón trở vuốt ve khối ngọc quản trắng mịn, vẻ mặt mơ màng lại cũng có vài phần phong tình khác thường.

Tô Tô đột nhiên đem mặt gần sát hần, dùng tiếng Trung Quốc hỏi, “Vì cái gì như vậy xem ta?”

Mị Hỉ dời tầm mắt, thô thanh nói, “Ta không phải đã cùng người nói qua, sau này cùng ta nói chuyện chỉ có thể dùng Thương ngữ, tối nay người đã hai lần không tuân theo quy định, lại muốn bị bỏ đói phải không?”

Tô Tô thối lui thân thể, giờ phút này nàng nhăn mày một cái rồi nở một nụ cười dịu ngoan không giống ngày thường...

“Mị Hỉ, trưởng thành đi.” Nàng nghiêng đầu lấy một loại tư thế yêu mị vừa xen vào hồn nhiên nhìn hần, “Người hiện tại giống như một tên tiểu quỷ mới vừa bắt đầu tiến vào thời kỳ trưởng thành, bắt đầu phát tình, dùng những trò đùa dai để hấp dẫn người mà trong lòng người chú ý vậy.”

8. Q.1 - Chương 8

Tô Tô nguyên chỉ là vui đùa thêm cảnh cáo, ý vị hài hước hơi sâu một chút.

Không ngờ Mị Hỉ lại tức giận, mắng nàng, “Người chớ có nói bậy!” Tô Tô cười mỉm, sau đó không nói gì nữa.

Cơn giận của Mị Hỉ vẫn còn âm ỉ, phát tay nói, “Tối nay người đã ba lần không tuân theo quy định, bữa tối ba ngày liền miễn, nếu còn tái phạm, ta liền miễn luôn cơm trưa của người.”

Tô Tô đành phải giơ tay đầu hàng, tiếp tục dùng Thương ngữ nói, “Được rồi, hiện tại người mạnh, nghe người.”

Mị Hỉ nghe vậy quay đầu lại liếc Tô Tô một cái, “Còn nữa, nếu người lại hồ ngôn loạn ngữ...”

Tô Tô kéo quai hàm, u buồn bổ sung, “Vậy cứ phạt ta, không cho ta ăn cơm.”

Mị Hỉ thấy bộ dạng nhận lỗi hiền lành của nàng, nhíu mày nói, “Người biết thì tốt!”

Nói xong, giấy lát rời đi...

«Làm sao trở thành sử thượng tối hoàn mỹ hồ ly tinh» thế tiến công thứ ba: kiêu, hờn.

Người có thể hờn dỗi, nhưng nghiêm khắc mà nói, kiêu cùng hờn là hai loại không giống nhau.

“Kiêu”, chẳng hề chỉ bản thân, mà là chỉ hành động, tức “nuông chiều”, mà nuông chiều đối tượng, nhưng lại khiến đối phương cam tâm làm thần núp dưới váy người.

Đầu tiên, bất luận già hay trẻ, bất luận năng lực mạnh như thế nào, bất luận ngày thường hẳn có bao nhiêu bá đạo, cũng có một lúc cảm thấy mỗi mọt.

Giờ phút này, cho dù người có thiên kiêu bá mị, cũng sẽ không bằng một hồng nhan tri kỷ thân thiết có thể an ủi khiến hẳn ấm lòng. Biết rõ hẳn cần cái gì, biết rõ nên làm sao để “nuông chiều” một người nam nhân mà không để lại dấu vết.

Người “Kiêu” hẳn, hẳn tự nhiên cũng sẽ “Kiêu” lại người.

Chú ý: Nhớ đừng dùng “Kiêu” quá độ, nam nhân là một sinh vật rất dễ lên mặt, “Kiêu” chỉ có thể như một món vũ khí cuối cùng, tới đường cùng mới xài tới. Nếu tần suất dùng quá nhiều, hiệu quả sẽ phản tác dụng, càng dùng trách đối phương lòng tham không đáy.

“Hờn”, chẳng hề nói muốn người hóa thân thành đàn bà chanh chua, người hãy khôn khéo sử dụng thế mạnh của nữ tử để chiếm lợi trong khi thương thảo cùng đối phương.

Hai giới tính hoàn toàn bất đồng cùng nhau sinh hoạt, sau một thời gian, cũng có lúc ý kiến không thuận nhau.

Nếu người cứ cao thượng cần rằng chịu đựng, đối phương tự nhiên cũng không rõ đã giẫm phải địa lôi của người, lại càng không có ý hối cải, năm rộng tháng dài, không phải người trước bị chết ngạt, chính là bởi vì người rốt cục chịu không được phát tiết ra, chiến tranh bùng nổ.

Lúc này, cũng chính là thời khắc “Hờn” phát huy tác dụng.

Dù sao, cứ “Kiêu” hiền thực an ủi mãi dần dần sẽ làm người cảm thấy chán, lâu lâu “Hờn” một chút cũng sẽ không ảnh hưởng thế cục, phải có chút kỳ quặc để làm cho đối phương minh bạch sai lầm của mình, về sau sẽ tận lực tránh dẫm đau chân người, đồng thời cũng câu lên tính chinh phục và cảm giác thành tựu sau khi đối phương quy thuận của bọn họ.

Cũng đừng sử dụng “Hờn” quá độ, thỉnh thoảng chỉ cần quấy gợi sóng, trêu chọc một chút, mới có thể bảo trì linh động, trường thịnh không suy.

Chú ý: Quá trình dùng “Hờn”, phải cầm giữ cho đúng mực, quá nhẹ - này chỉ gọi là bực tức; quá nặng - này gọi là cay nghiệt. Mục tiêu của người là nhượng hẳn trở thành thần núp dưới váy người, mà không phải đẩy hẳn hướng về các hồng nhan tri kỷ khác a.

“Tô Tô, ngữ khí uyển chuyển thêm một chút.” Ngọc tỷ bà bảo.

Tô Tô nhắm mắt lại một chút, sau đó mở mắt ra nói, “Đã chuẩn bị tốt, người hỏi.”

Cặp mắt Ngọc tỷ bà đảo quanh người Mị Hỉ một cái, quạt lông che nửa mặt chỉ lộ ra đôi mắt đẹp nháy mắt mấy cái với Tô Tô, “Người dùng ba từ đơn giản, hình dung ta và Mị Hỉ.”

Tô Tô chân thành nhìn về phía Ngọc tỷ bà, “Ngọc tỷ bà người là nữ vương, bát quái, soi mói, ‘Cường thế, khéo léo, rất có nguyên tắc.’”

Đuôi mắt từ tốn quét đến trên người Mị Hỉ, “Mị Hỉ người là tự luyện, soi xét, cá tính ngây thơ, ‘Tự trọng, theo đuổi hoàn mỹ, tính tình thuần trĩ’”

Ngọc tỷ bà nói, “Xem tới nhập môn ‘Hồn’, Tô Tô người thích ứng hết sức mau.”

Tô Tô lé con mắt, ngày ngày sinh tồn bị các người áp bách, thế nào có khả năng không mau = =!

Bề ngoài của “Hồn” cũng có thể gọi là công kích, chẳng qua là châm chích người mình yêu, công kích để kích thích cảm tình. Bởi vậy, nên biết uyển chuyển ra sao để đem lời nói của đối phương biểu đạt thành lời công kích, đây cũng là cái chính của “Hồn”.

Nếu tài nghệ “Hồn” cao cường, thậm chí có thể một bên sai khiến đối phương vì chính mình làm mọi chuyện lớn bé, dồn hết sức vì nụ cười của nàng đồng thời trong lòng hẳn còn cảm thấy thật hổ thẹn, thốn thức đã bạc đãi nàng.

Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ giờ phút này chính là người mẫu tốt nhất cho Tô Tô tu luyện, nhưng nàng dùng mọi phương diện công kích bọn họ, luyện tập cho tròn trịa kỹ xảo “Hồn”.

Mà “Kiều” và “Hồn” phải song song tiến hành tu nghiệp.

Buổi sáng là “Kiều”, buổi chiều là “Hồn”.

Này đây, buổi sáng nếu như Mị Hỉ và Ngọc tỷ bà dễ chịu cho nàng dè dặt cười cợt trong khi tu luyện “Kiều”, buổi chiều khi tu luyện “Hồn”, Tô Tô sẽ phải vắt hết óc nghĩ nên như thế nào uyển chuyển để hả giận đồng thời công kích trở về.

Ngọc tỷ bà cũng rất dễ chịu, đáng tiếc bị Mị Hỉ mang thù nhiều, Tô Tô tại “Hồn” trong khi tu luyện công kích hẳn vài phần, buổi sáng hôm sau trong khi tu luyện “Kiều”, hẳn sẽ càng thêm hà khắc...

“Oan oan tương báo khi nào mới dứt.” Ngọc tỷ bà lắc đầu cảm thán, bất quá kỹ xảo “Hồn” của Tô Tô tiến bộ rất nhanh, không thể không nói, sự tình liên quan tới lợi ích của chính mình, tiềm lực tổng là vô cùng tận.

Có một điểm nhất định phải thừa nhận, so sánh cùng tu nghiệp “Hồn”, tu nghiệp “Kiều” thực phải...

Tô Tô trên trán phủ đầy hắc tuyến, “Được rồi, ta sẽ nỗ lực an ủi hẳn.”

Trong một phần mộ tối tăm xa hoa, Mị Hỉ vĩnh chân nửa nằm nửa ngồi trên một cái giường nệm màu đỏ sậm, vẻ mặt “Đại gia ta đang chờ vật hi sinh tới nạp mạng”.

Ngọc tỷ bà lặng im giờ ngón cái cổ vũ Tô Tô, cổ đứng vững a, Tô Tô.

Tô Tô ôn nhu chậm chạp đi đến bên cạnh Mị Hỉ, nội dung “Kiều” và “Hồn” hoàn toàn tương phản, yêu cầu nàng nhất định bất cứ dưới tình huống nào cũng phải nhất định mà bình tĩnh đương thán mẫu an ủi tâm trạng yếu ớt mỗi một của đối phương.

Chính là Tô Tô nhìn trái nhìn phải Mị Hỉ, không cách nào tưởng tượng hẳn là một hài tử đáng thương đã bị khi dễ khinh khi.

“Người tới làm cái gì?” Vừa tới đã bị Mị Hỉ dùng thái độ vô lễ, thô lỗ quát.

Ta chỉ là không yên tâm...” Tô Tô nhu tình tựa thủy ngồi xuống bên cạnh hẳn, “Người có chuyện gì phiền lòng, hãy nói với ta, tuy rằng không chắc ta có đủ tài cán giúp người giải quyết, nhưng ít nhiều gì, ta vẫn là hy vọng có thể cùng người chia sẻ...”

Mị Hỉ buồn bực gạt tay nàng ra, “Nữ nhân gia thì biết cái gì? Chuyện của nam nhân, nữ nhân đừng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 11 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-11.html#ixzz2YbuW0xsO

quản.”

Người chỉ là một tiểu hài lông còn mọc chưa đủ tự xưng cái gì nam nhân a. = =

~Tô Tô hai mắt ứa lệ diễm đam đáng yêu ngưỡng vọng hần, bày ra đầy đủ biểu tình kiên trinh “Người là thiên của ta, địa của ta, thần của ta”, không bỏ cuộc một lần nữa xấp tới bên cạnh hần lay lay, ái tình tha thiết chân thành nói, “Ta biết...tâm người đau, sợ người một mình chống đỡ, khó chịu... vừa nghĩ tới người như vậy, ta.... ta chỉ hận chính mình thân là nữ nhi không thể vì người gánh vác một phần...”

Trình độ cực kỳ buồn nôn, Ngọc tỷ bà cũng nhẫn không được đã run một cái.

Đứng mũi chịu sào Mị Hỉ yên lặng quay mặt đi, không tiếp tục nhìn nữa...

Bỗng dưng, đang hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên phía trên lảng mộ truyền tới một trận vó ngựa nườm nượp, rầm rộ, làm dạ mình châu cũng mơ hồ chớp lên...

“Nguy rồi! Trụ vương thế nhưng đã phát động chiến tranh!” Ngọc tỷ bà nháy mắt sắc mặt ủ dột.

Tô Tô không hiểu cho nên quay đầu nhìn Ngọc tỷ bà, “Vậy kế hoạch của chúng ta có ảnh hưởng gì không?”

Mị Hỉ nói, “Nguyên kế hoạch là khi Đế Tân thảo phạt Tô thị, chúng ta nhượng người lẫn vào Tô thị, sau khi chiến bại Tô thị sẽ hiến người cho Trụ vương, nhưng lần này Đỗ Tân phát động chiến tranh quá sớm, trong khi tu nghiệp của người vẫn chưa kết thúc.”

“Đế Tân?” Ấn tượng của Tô Tô đối Trụ vương Đất Kỷ là khi còn nhỏ có xem qua bộ phim «Phong Thần bảng», trong trí nhớ trừ bỏ chuyện Trụ vương là một cái đại thúc thô tục, những cái khác đều đã quên bảy tám phần.

“Đế Tân là danh tự của hần, hay là người cho rằng hần tên Trụ Vương?” Mị Hỉ nói.

Tô Tô vì vô tri của chính mình xấu hổ vài giây, nhưng sau đó lập tức liền bị Ngọc tỷ bà làm cho hồn vía lên mây—

Ngọc tỷ bà sung mãn quyết đoán hai tay nắm chặt vai nàng, “Tô Tô, trong vòng hai tháng này, người nhất định phải học lưu loát Thương ngữ cho ta, còn tu nghiệp của người, ta sẽ trích ra những thứ trọng điểm khắc nghiệt huấn luyện người! Về những nội dung khác trong phần tu nghiệp, chờ người vào hoàng cung, ta và Mị Hỉ nhất định lựa thời cơ hướng dẫn!”

Tô Tô:“...”

Bộ mặt đang bị nứt nẻ...

9. Q.1 - Chương 9

Làm sao trở thành sử thượng tối hoàn mỹ hồ ly tinh» thế tiến công thứ tư: Nhu, Khóc.

Tuy rằng phong trào có bạn gái dã man như sử tử Hà Đông cũng phổ biến một thời, nhưng dù sao cũng không phải là kẻ sách lâu dài. Nam nhân, lúc mới bắt đầu thì lời ngon tiếng ngọt, sau lưng thì luôn đồng dạng chạy đi tán tỉnh đóa hoa khác, nhượng người nổi máu sư tử Hà Đông dùng mọi thủ đoạn kéo hần về nhà, nhưng như thế vẫn chưa xong, người vẫn luôn phải thấp thỏm lo lắng nam nhân thường không chung tình, ít khi chịu vì người mà buông tha những bụi hương hoa khác.

Tuy vậy cũng có kẻ chung tình, người chỉ phải ngày đêm cầu nguyện để chính mình gặp gỡ những người đó, chuyện đó cũng tùy thuộc vào vận số hên xui của người.

Nhưng thôi, nói trở lại chuyện chính.

Phàm là nam nhân, trong tiềm thức đều hi vọng tìm được một nữ tử ôn nhu khéo hiểu lòng người hướng hần rộng mở đại môn, không nói đến chuyện trong lúc hần đang theo đuổi người hay nói thích người ở tính tùy hứng, thích tính trẻ con của người, thích người đánh đá, thích người ngỗ ngược...

Bọn họ nói như thế, người cũng không nên ngốc nghếch tin 100%, nam nhân khi đang mù quáng trong tình yêu, thường hay nói dối.

Nhớ lấy, mến nhau dễ dàng, nhưng chung sống khó. Kịch tình nên sản sinh tình yêu, nhưng muốn duy trì tình yêu, nhất định phải là nhu tình, như vậy, mới được chung tình.

Kết hợp “Nhu” cùng “Kiều”, “Hồn” mới có thể cùng đối phương chung sống trường kỳ. “Kiều” là nông chiều, “Hồn” là điều hòa, về phần “Nhu”, đó là lắng nghe.

Nhu tình tựa thủy, ruột mềm trăm chuyển, nhu có thể khắc cương... Dù sao, thử nghĩ hần trở về sau một ngày mỗi mệt, lại còn muốn hần tận tâm tư tìm hiểu tính tình người hoặc nghĩ cách tạo niềm vui cho người, lúc đầu có thể hần cảm thấy mới mẻ, thú vị, nhưng sau một thời gian, hần sẽ cảm thấy mệt mỏi, cho dù miễn cưỡng tiếp tục, trong lòng hần cũng không khỏi phát sinh bất mãn.

Ai nói hồ ly tinh không quyến rũ, dễ thương? Người có thể khiến nhân xoay như chong chóng, làm theo mọi yêu cầu của người, người biết lắng nghe, giải tỏa nỗi niềm của đối phương, người biết cách trở thành một tâm nhân tri kỷ trong lúc đối phương phiền não, ưu sầu, biết chịu đựng khi đối phương tâm tình bức bối, uất ức, cầu nhàu, tất cả những điều đó sẽ nhượng hần lưu luyến người không rời.

Chú ý: Cho dù có được đối phương ôn nhu săn sóc ra sao đi nữa cũng chớ quên thân phận của người là hồ ly tinh, không nên dễ dàng bị lạc chính mình. Hồ ly tinh thiên tính ích kỷ, giả dối, thiện biến thiện nguy, vĩnh viễn nhớ rõ mục tiêu của người là làm cho đối phương vì chính mình nhảy núi đao, xuống chảo dầu.

Nói đến “Khóc”, cái này là vũ khí tối thượng sát thương mà nữ nhân dùng để đối phó với nam nhân.

“Khóc” kết hợp với “Hồn” là vũ khí hạng trung bình của hồ ly tinh, tính công kích và lực sát thương đều đứng ở thứ hạng cao trong bảng xếp hạng.

Đầu tiên phải chú ý, không thể lạm dụng. Cùng với “Kiều”, đều là trong trường hợp vạn bất đắc dĩ hoặc giả trong trường hợp trọng đại mới sử dụng. “Khóc” chẳng hề là linh đan diệu dược, lần đầu tiên đối phương sẽ đau lòng thương tiếc, nhưng lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư...Lệ của nữ nhân là trân châu, nhưng nếu trân châu quá tràn trề, sẽ trở thành những hạt thủy tinh tầm thường vô giá trị.

Tiếp theo: Tư thái.

Vô luận ra sao, tuyệt đối không thể rồi bù gào khóc như bị bệnh tâm thần! Chẳng lẽ người định dùng cái mặt nước mắt nước mũi tèm nhem đó bay tới dụ dỗ hần?

Người có thể không tiếng động rơi lệ, có thể nhỏ giọng nghẹn ngào, có thể diêm đạm đáng yêu thút tha thút thít, có thể ủy khuất thương tâm rơi lệ... Bất luận trường hợp nào, tình cảnh gì, thế nào cảm động nam nhân, thế nào rơi lệ. Vẫn là một câu, phương pháp tùy ý tuyển, thủ đoạn tùy ý đổi, kết quả mới là tối trọng yếu.

Tô Tô nghĩ đến bạc tóc, cố dặn lòng “Bình tĩnh, phải bình tĩnh”, vùi đầu run tay tiếp tục đếm lông...

Đúng, người không có xem sai, quả thật là đếm lông.

Ngọc tỷ bà giảng, “Nhu” trong khi huấn luyện mấu chốt chính là nếu có thể bảo trì bình tĩnh, có siêu phàm nhẫn nại, tại bất cứ tình huống gì đều có thể nhẫn nhịn không bùng nổ, như cũ bảo trì lời nói, thần thái ôn nhu.”

Vì thế Tô Tô nhận mệnh đếm lông ột con thỏ ngồi chồm hồm trên mặt đất, đây là nhiệm vụ Mị Hỉ phân phối cho nàng.

Theo lời hần nói thì, cố gắng, cần cù, chịu khó, không ngại phiền toái phức tạp có hiệu quả rất tốt để tu thân dưỡng tính. Dứt lời, mỉm cười đưa cho nàng một con thỏ, bảo nàng đếm xem trên người nó có bao nhiêu lông? = =

Tô Tô hít sâu một hơi mỉm cười, tiếp nhận, hừ, cố tình chơi ta sao, dưỡng cái gì tính, lão nương còn chưa có xuất gia a!

“Đại nương! Thái độ người có điểm hần học a.” Con thỏ hoạt bát nói.

Tô Tô sững sốt. Cứng ngắc cúi đầu đối diện với cặp mắt đỏ rực của con thỏ.

“Đừng tưởng rằng nhìn ta như vậy, ta liền lùi bước.” Con thỏ kiên trì bắt khuất giảng giải, “Còn nữa, thân là giống cái, ngươi như vậy sờ lỗ tai một giống đực là quá thất lễ, phải ôn nhu đem ta ôm vào trong ngực, đó mới là cách làm chính xác.”

“À... Thật có lỗi.” Tô Tô cứng ngắc đem con thỏ ôm vào trong ngực, trong lòng không ngừng nói với chính mình, nơi này là động yêu, cho nên chuyện một con thỏ có thể nói chuyện, cũng là chuyện bình thường, rất rất bình thường, bình thường, phi thường bình thường.

“Cám ơn.” con thỏ tao nhã đặt móng vuốt lên cổ tay Tô Tô, nói, “Bây giờ ta có chút đói, đào cho ta một cây củ cải.”

“Được...”

Cây củ cải tới tay, con thỏ vừa gặm vừa nói. “Tính ngươi cũng không tệ.”

“...Cám ơn.”

Nó thật lòng kích lệ, “Cá tính ôn tồn như vậy, phi thường thích hợp làm con

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 12 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-12.html#ixzz2YbuePLGA

hồ.”

“... Cám ơn.”

“Đợi lát nữa đếm lông xong hãy giúp ta một lần nữa chải chuốt cho đẹp đẽ, mỗi ngày cứ cách một canh giờ ta đều chải chuốt bảo dưỡng da lông, chỉ tại đã có hẹn với hai vị này tới đây giúp ngươi cho nên ngươi phải biết điều một chút với ta.”

“Ta sẽ làm cho ngươi trở thành một con thỏ tuần mỹ nhất...”

“Cám ơn, ngươi cũng là một con hồ ly rất dễ thương.”

“... Đừng khách sáo.”

Ngoại trừ Mị Hỉ thường làm khó dễ, Ngọc tỷ bà áp bức, tổng thể mà nói, kiếp sống tu luyện của Tô Tô cũng không chịu quá nhiều nỗi khổ da thịt.

Bất quá đối với nàng mà nói, tinh thần của nàng bị chà đạp hơn nỗi đau thân thể mấy chục lần. Trình độ Thương ngữ của nàng đã tiến bộ rất nhiều dưới sự giáo huấn như nhồi cho vịt ăn của hai người kia, chí ít cũng thường xuyên không phải dựa vào đoán mò mới hiểu. Tô Tô chỉ có thể thầm cảm khái trong lòng, nếu năm đó nàng đạt được hiệu suất như vậy khi thi vào trường cao đẳng, tiến thẳng vào trường Thanh Hoa Bắc Đại cũng không là vấn đề. =.=

Mất thấy thời gian xuất sư chỉ còn thừa lại một tháng, Trụ vương nhưng thật ra uy phong, kéo dài thời gian không trực tiếp đánh tới nội thành Tô thị. Để ngày xuất sư có thể thuận lợi câu dẫn Trụ vương, Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ đã sớm nghĩ mang nàng đi nghiên cứu địa hình.

“Khi không ta tự đứng xuất hiện, không phải trở thành người khả nghi?”

“Yên tâm, ta và Mị Hỉ sẽ tạo ra một thân phận cho ngươi.” Ngọc tỷ bà suy nghĩ một chút, “Chi bằng, người làm nữ nhi của tộc trưởng Tô thị đi, được chứ? Ta nhớ được hẳn cũng có một nữ nhi, đến lúc đó Tô thị chiến bại, tất sẽ hiến nữ nhi cho Đế Tân, ngươi liền thay thế nàng theo Đế Tân hồi Triều Ca.”

“Ta thay thế nàng, vậy còn nàng...”

Mị Hỉ nói, “Ngày mai ngươi theo chúng ta đi Tô Hộ thăm dò địa hình, sau một tháng ngươi phải tìm cơ hội gặp gỡ Trụ vương, phải nhượng hẳn đem ngươi đến Triều Ca.”

Tô Tô không thể chối từ, “Được.”

Ngọc tỷ bà đứng dậy, “Người cũng biết rõ thời gian của chúng ta cấp bách, tối nay Tô Tô người không cần hồi phòng, ở lại đây thâu đêm luyện tập đi. Hiện tại pháp lực người mất hết, dù cho là phạm nhân cũng có thể dễ dàng đả thương người, cho nên người phải cố gắng thêm, dù sao những kỹ năng đó tương lai sẽ giúp cho người giữ mệnh.”

“Vâng, ta biết rõ.”

“Quyết định như vậy đi, ban đêm người đừng lên mặt đất chạy lung tung, bằng không bị các tiểu yêu khác thái bỗ thì đừng oán ta không có nhắc nhở người.”

Tô Tô cẩn thận dè dặt hỏi, “Thái bỗ?”

Mị Hỉ nhếch miệng phô ra hàm răng nanh sáng lấp lánh, “Chính là đem người luyện thành thuốc bỗ, ăn luôn.”

Tô Tô: “...”

Đêm khuya ở lăng mộ so với ban ngày cũng không có quá nhiều bất đồng, Tô Tô một mình một người luyện tập một canh giờ, cảm thấy vô vị, dựa người ngồi xuống cạnh một lăng mộ, cuộn người nhắm mắt muốn ngủ một hồi...

“Này!” Thiếu niên thô bạo đẩy đẩy vai nàng.

Tô Tô cực độ khó chịu, rồi lại không có năng lực phản kháng, giờ phút này bị cơn buồn ngủ áp đảo, nàng chỉ có thể buồn bực đem mặt càng chôn ở giữa hai cánh tay, lẩm bẩm, “Có chuyện gì mau nói.”

Mị Hỉ nhếch môi, không lên tiếng.

Hắn cũng không biết tại sao lại đột nhiên nghĩ muốn chạy về xem nàng, nhưng thấy nàng, lại cũng không biết nên nói cái gì, chỉ phải buồn bực đứng yên tại chỗ một hồi, rồi đặt mông ngồi xuống bên cạnh nàng.

Tô Tô mịt mờ mịt cảm giác được hắn, nhưng vẫn mơ mơ màng màng tiếp tục ngủ.

Mị Hỉ ở một bên nhìn nàng một hồi, đột nhiên nói, “Tô Tô, có phải người không nguyện ý dụ hoặc Trụ vương?”

Nàng cau mày, “Ta cũng đã sớm nói không nguyện ý, cứ cho là ta thành công dụ dỗ Trụ vương hoàn thành nhiệm vụ diệt thế, đến lúc đó Nữ Oa lại như thế nào hết lòng tuân thủ lời hứa, chúng ta sẽ bị xử tử...”

Mị Hỉ cau mày: “Lời nói này không được tái nói ra, nếu bị người khác nghe được dèm tấu lên Nữ Oa, người đó là xúc phạm...”

“Sợ cái gì? Biết rõ trước mắt là tử lộ lại phải tiếp tục bước tới. ”Tô Tô mặt chôn tại hai cánh tay mơ hồ không rõ lẩm bẩm, “...Thực nghĩ muốn ly khai nơi này...”

Mị Hỉ cúi đầu nhìn nàng.

Tô Tô không nói gì nữa, nàng rụt rụt bờ vai càng thêm thu nhỏ chính mình, suy nghĩ chậm rãi bị buồn ngủ chiếm đoạt...

Mị Hỉ trong lòng lo lắng vô cùng, hắn nhíu lại mi nghiêng đầu liếc Tô Tô một cái. Thật lâu sau, không tự giác duỗi tay ra... Day day, chạm nhẹ một chút lỗ tai Tô Tô...

Chỉ một chút, lại giống như bị hỏa thiêu rụt lui trở về.

Mị Hỉ kinh ngạc nhìn tay mình lom lom, lập tức oán hận đứng dậy, nắm chặt quyền, phẩy tay áo rời đi.

10. Q.1 - Chương 10

Hôm sau, rốt cục Tô Tô có thể thấy lại ánh sáng mặt trời sau mấy tháng trời bị giam cầm.

Vì đã lâu chưa gặp ánh mặt trời, Tô Tô vừa mới ra khỏi Hiên Viên mộ chỉ thấy trước mắt chói chang, nàng giơ tay lên che mắt, để cặp mắt dần dần thích ứng cường quang sau mới buông tay ra, chăm chú nhìn kỹ phong cảnh xung quanh.

“Đừng vội xem.” Ngọc tỷ bà cấp eo nàng đằng vân, “Bây giờ chúng ta đến nội thành Tô thị thăm dò địa thế, rồi mai tính toán cụ thể.”

“Được, nhưng mà...” Tô Tô còn chưa có nói xong, đã bị một trận gió mạnh nghênh diện đánh úp lại làm nàng sặc sụa, chỉ phải ngoan ngoãn bảo trì trầm mặc như trước.

Mị Hỉ hôm nay thật khác thường, không có náo nùng, ba người xẹt nhanh như điện trong biển mây cuộn cuộn, ước chừng một khắc, một tòa thành trì khí thế hoành tráng xuất hiện trước mắt bọn họ.

Còn chưa kịp vui mừng, một loạt tiếng la đình tai nhức óc cùng tiếng trống trận tốc hành rền vang tận trời, một mảnh chiến trường đầy rẫy thân người, máu nhuộm đỏ đất, khuấy động nhân tâm....

Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ khá hưng phấn nhìn xung quanh tìm phương hướng chủ soái, lập tức tìm được Tô thị cách đó vài bước.

Dưới chân là cuộc chiến dần dần tan rã, hai bên đang đứng tại chỗ chỉnh đốn quân ngũ, thanh lý chiến trường. Các nô lệ nhập đội phía sau cuộn cuộn đi ra khỏi, đem thi thể chết trận bên ta kéo trở về, một mảnh xơ xác tiêu điều, chỉ còn lại kiếm, kích và mũ rơm rác khắp nơi.

Đây là lần đầu tiên Tô Tô nhìn thấy một cảnh tượng thân phơi khắp đồng, máu tươi nhuộm đỏ đất như vậy, nàng bắt buộc chính mình mở to hai mắt, nhìn thấy những thi thể không lành lặn, đem một màn này ẩn sâu trong đầu.

Thời đại loạn lạc, bốn phía đều là huyết tinh dã man này chính là nơi nàng phải sinh tồn. Tô Tô trong lòng nói với chính mình, trận chiến tranh này chẳng qua chỉ là màn nhạc dạo trước khi Võ vương phạt Trụ, nàng lúc này chỉ là một cái quần chúng. Mà ngày sau trong cuộc chiến Phong Thần, nàng không cách nào tự đặt mình đứng ngoài lề nữa. Nàng phải trăm phương ngàn kế tìm kẻ sống trong cõi chết.

Ngọc tỷ bà tất nhiên là không biết ý nghĩ trong lòng Tô Tô, thấy cặp mắt Tô Tô thảng vọng chiến trường không nói một lời thì cho rằng là nàng bị sợ hãi, “Đáng thương, bây giờ ta liền mang người đi gặp nữ nhi Tô Hộ.” Một tay che lại mắt Tô Tô, Ngọc tỷ bà che tầm mắt mang nàng ly khai chiến trường.

Nội thành cơ hồ chỉ còn lại thân ảnh của những nữ thân quyến, nam nhân phần lớn đi đánh trận, Mị Hỉ từ trên cao nhìn xuống, cười nói, “Xem tới nữ nhi của Tô Hộ chúng ta cũng không nên làm cái gì.”

Tô Tô nổi hắc tuyến, “Các người nguyên lai là nghĩ làm cái gì sao?”

Mị Hỉ đội kim mạt ngạch, thắt bím tóc, ngón trở dựng thẳng tại trước môi nhẹ nhàng “Suýt” một tiếng, không có hồi đáp lời nói của nàng.

Trong khuê phòng của nữ nhi Tô Hộ, tiếng ồn ã của vụ sự chiêu hồn cùng với tiếng kêu khóc bi thương của gia nhân mơ hồ truyền tới, Tô gia nữ nhi thế nhưng hôm nay lại hương tan ngọc nát.

Tô Tô mông lung nghĩ tới nguyên bản của Phong Thần Diễn Nghĩa, Đát Kỷ chiếm đoạt thân thể Tô Hộ nữ nhi, thiếu nữ này thế nhưng trong tình huống không người biết được tự tử chết đi trước khi tiến Triều Ca. Nhược hôm nay thiếu nữ này không

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 13 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-13.html#ixzz2Ybut8EL2

chết, sợ rằng Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ cũng giết chết nàng ta, để nàng thay thế nàng ta nhập Triều Ca...

So sánh với yêu, thì tính mạng con người thật quá yếu ớt, mỏng manh.

Tô Tô cụp mắt xuống, lần này có nên hay không phải buông tay? Nhược không tránh khỏi kết cục trốn không thoát, chỉ ít nàng đã từng thử qua chuyện đổi thay vận mệnh này, nếu như vậy kết cục tối hậu vẫn là con đường chết, nàng cũng có thể cam tâm nhắm mắt.

“Thực là trời cho cơ hội.” Ngọc tỷ bà che miệng cười, nói. “Hiện tại chúng ta chỉ cần hủy đi ký ức của bọn họ, tạo một ký ức khác về người là được.”

Tô Tô nói, “Lỡ bọn họ hỏi về chuyện lúc trước hoặc phong thổ, ta sợ sẽ lộ ra dấu vết.”

“Không cần lo lắng.” Mị Hỉ nói, “Chúng ta tự nhiên sẽ vì người an bày tốt. Hãy nói người lần này đại nạn không chết, chuyện cũ trước khi đều đã quên, như vậy có thể che lấp được.”

Mất trí nhớ a....

Tô Tô bắt lực lắc đầu, thủ đoạn này nguyên lai đã sớm thịnh hành tại Thương triều.

Lúc trở về, như thường lệ, buổi tối Mị Hỉ bay tới dạy văn tự, trước khi kết thúc khóa học nửa canh giờ, hẳn cấp Tô Tô một bó to mai rùa, “Những gì ta có thể dạy đều đã dạy cho người, tối nay là đêm cuối giảng bài, ngày mai người tự học đi, ban ngày ta và Ngọc tỷ bà sẽ định kỳ kiểm tra.”

Tô Tô ngây ngốc tiếp nhận núi mai rùa cao ngất che chắn cả tầm mắt nàng.

Mị Hỉ đầu cũng không quay lại bỏ đi.

Thế là, một tháng thời gian nói ngắn nhưng không ngắn, nàng càng chặt chẽ tu luyện lặng yên không một tiếng động.

Sáng sớm ngày cuối cùng, Tô Tô bị Ngọc tỷ bà đưa đến nội thất, dưới ánh sáng mờ lung của dạ minh châu, nàng trông thấy một bộ cấm y hoa lệ treo ở vách tường.

Cấm y tiên lộ chu sa, lộng lẫy nhưng thanh thoát, ở thắt lưng đơm một đóa hoa lớn màu đen, nổi bật vòng eo, làm vòng eo có vẻ nhỏ xinh.

Ngọc tỷ bà sửa sang lại một đầu tóc dài đen nhánh mềm mại của Tô Tô, đội lên quan nón khảm mã não trên châu, cố định búi tóc. Tô Tô chú ý sau quan nón có kèm theo trên châu liên khâu, đồng thời còn có một đôi bông tai mã não cùng với vòng tay đồng bộ... Haiz., này hình như hơi bị xa hoa a.

Gương mặt Tô Tô đang bị Mị Hỉ và Ngọc tỷ bà nắm vẽ vẽ tô tô, nàng cẩn thận dè dặt không chế bấp thịch trên mặt mở miệng hỏi, “Như vậy gặp Trụ vương có phải hơi quá khoa trương?” Thân là nữ thân quyến của thị tộc chiến bại, tại chiến bại hôm đó lại mặc trang phục lộng lẫy xinh đẹp... Này không phải hơi phô trương sao.

Mị Hỉ nói, “Sau khi chiến tranh kết thúc, bên chiến thắng có quyền lợi đoạt hết tài tư của bên chiến bại, bao gồm nữ nhân của bộ tộc... Cho nên khi chiến cuộc đã định, biết được thắng thua, tất cả nữ thân quyến của bên chiến bại đều mặc vào y phục hoa lệ nhất, chờ bên chiến thắng đến chọn lựa”

Tô Tô nói, “Thì ra là thế.”

Sau một hồi tinh tế tạo hình trang phục, làn da trắng nõn nà, làn mi rậm cong vút, đuôi mắt được phác họa dài nhỏ dễ thương, nụ cười tươi sáng, mặt phấn má đào, dung mạo sáng trong...

Ngọc tỷ bà có chút vừa lòng đánh giá nàng, “Tô Tô, hiện tại xưng người tuyệt sắc cũng không đủ.”

Đáng tiếc sắc mặt Tô Tô không chút vui mừng, giờ phút này nàng cũng không dám thở mạnh. Sợ một cái tùy ý, vòng eo nhỏ nhắn kia một giây sau lập tức nổ tung.

Mị Hỉ nói với Tô Tô, “Người còn có vấn đề gì nữa không?”

Tô Tô gật đầu, một vấn đề quan trọng là — ngón trở chỉ chỉ lỗ tai, “Nhân tình và lỗ tai của ta như thế nào thu hồi?” Cũng không thể dính lên chúng nó đi dụ hoặc Trụ vương a.

“Chỉ vấn đề này thôi?” Mị Hỉ giương tay áo phất qua phất lại trước mặt Tô Tô, “Ta dùng chút thủ thuật che mắt, ngoại trừ yêu quái cùng vài người tu đạo pháp thuật tinh thâm, phàm nhân không có thể thấy được chân thân của người, người có thể yên tâm du tẩu tại nhân gian.”

Tô Tô nghe xong mặt mày thoáng chốc giãn ra, còn chưa kịp nói cái gì nữa, chỉ thấy bên hông căng thẳng, một giây sau đã bị Ngọc tỷ bà ôm vào trong ngực.

“Người hiện tại cũng chưa được ổn lắm.” Ngọc tỷ bà bật cười lớn, nghiêng đầu hôn lên môi Tô Tô!

Tô Tô trừng lớn mắt, nháy mắt hóa đá—

“Mùi vị không tệ.” Ngọc tỳ bà liếm liếm môi, buông ra Tô Tô đứng thẳng lên, quạt lông vuốt nhẹ cằm nàng, “Nhìn gương đi, thích lễ vật này của ta không?”

Thích... thích gì?

Tô Tô tỉnh hồn nhìn qua gương đồng, chỉ liếc mắt một cái, lại như bị điện giật, hai tay ôm mặt trừng to mắt nhìn thiếu nữ mười sáu tuổi quen thuộc trong kính—

Nàng...

Nàng cải lão hoàn đồng?!

Tô Tô không dám tin đánh giá lại một lần, trong kính khuôn mặt lơ mơ là hình dạng thời thiếu nữ của nàng, nhưng bất đồng chính là, nàng bây giờ quanh thân sớm đã cởi bỏ sự ngây ngô, kiều mỵ bức nhân uẩn uẩn hàm quang.

Ngọc tỳ bà nói, “Người sẽ không cho rằng ta để cho người vác gương mặt đại nương kia đi câu dẫn Trụ vương? Gương mặt trẻ trung hiện giờ mới đủ chói lọi.”

Tô Tô: “...”

Hết thấy chuẩn bị sắp xếp xong, quân đội của Trụ vương cùng thời khắc đó cũng đã giương cao cờ tiến vào nội thành.

Ngọc tỳ bà và Mị Hỉ mang theo Tô Tô sớm đã chờ ở lộ tuyến mà Trụ vương vi hành. Nơi phương xa tiếng gót sắt âm âm, bụi mù dày đặc cả mười dặm, dẫn đầu đội quân là một thân ảnh to lớn, Đế Tân mái tóc dài búi ật không biểu tình một tay thủ sẵn một cây cự kích, kim tảo giáp, huyền chiến bào, ngọc đai lưng, một tay kia không chế dây cương đạp bụi mà tới...

Tô Tô nhắm mắt lại, thở sâu—

Kịch mở màn của nàng rốt cục tới.

11. Q.2 - Chương 11

Đế Tân ngồi trên lưng ngựa nhìn xuống đám người Ký châu chạy tán loạn phía dưới, phía sau hẳn chính là kỵ mã Vô Thành Vương Hoàng Phi Hổ.

Hoàng Phi Hổ đội phi phượng khôi, cầm theo kim thương, một đường cản trọng đề phòng.

Tuy rằng bộ hạ ánh mắt tự nhiên, nhưng trong lòng hẳn minh bạch, bộ hạ cực hạn... sợ.

Hắn liếc mắt mang theo thương hại cúi đầu nhìn quét qua bầy binh dân thần sắc kinh hoàng sợ hãi, từ sau khi sự kiện kia phát sinh, tuy rằng bộ hạ thân thể cấp tốc suy nhược, nhưng là không chấp nhận được người Tô Hộ khởi binh phản Thương, lần này không đến hai tháng đã công phá được nội thành Ký châu, các người muốn oán cũng chỉ có thể oán Tô Hộ khơi mào chiến tranh này, làm hại các người phải chịu tai bay vạ gió.

Quân đội qua cửa thành, trực tiếp tiến vào nội thành. Nội thành chủ yếu là những hộ quý tộc quyền quý ở, binh dân chủ yếu trụ bên ngoài thành, thứ nhân trụ ngoại ô mà các nô lệ còn lại là bị tập trung trong hầm ngầm.

Nội thành thế gia nữ thân quyền trước đó đã biết Thương quân đánh vào nội thành, Tô Hộ chiến bại, sớm đã mặc vào hoa phục chuẩn bị kỹ càng, chỉ đợi người thắng đến chọn lựa chiến lợi phẩm là bọn họ... Ai biết, đoạt được nội thành, Thương quân vẫn như cũ bước chân còn dằng dằng sát khí tiếp tục bảo trì đội trận hành quân, đã không ngừng quân chinh phạt, lại không bốn phía đoạt lấy.

Hay là lần này Thương quân nghĩ đại khai sát giới, chuẩn bị tàn sát hàng loạt dân trong thành?

Tình huống này cũng không phải chưa từng phát sinh, tiền triều Hạ vương mỗi khi công chiếm một chỗ, thường không tiếp thụ bất kỳ bày tỏ thuần phục nào của đối phương, trực tiếp tàn sát hàng loạt dân trong thành, lần này Thương quân... Thoảng chốc đám người chìm ngập trong sự khủng hoảng, trước gót sắt của Thương quân, các thiếu nữ và các quý tộc được thị nhân dìu dắt, thất kinh chạy trốn tán loạn trước đại quân. Đế Tân lại cũng không có chút ý định dừng bước, như cũ phóng ngựa trên đường, chỉ hơi nghiêng đầu, nói với Hoàng Phi Hổ, “Khanh xem cho kỹ, có nhìn trúng nữ tử nào, trẫm liền đem nàng ban cho khanh.”

“Bệ hạ, trăm triệu lần không thể!” Hoàng Phi Hổ vẻ mặt đau khổ vội vàng ngăn cản, “Đừng để thần gặp họa sát thân.”

Những vị tướng lĩnh ở đây đều biết hấn e ngại thê như

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 14 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-trang-14.html#ixzz2Ybv7HjIB

hổ, trong lòng buồn cười trao đổi cho nhau một chút tầm mắt, bọn họ cũng chưa từng dám hài hước trêu chọc hấn như bệ hạ, chỉ xa xa hướng hấn nháy mắt ra dấu, đổi được một cái cười khổ của hấn.

Đế Tân gặp hấn vô tình, cũng không miễn cưỡng, rong ruổi bên trong, bỗng nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi yếu ớt—

Tô Tô lẫn trong đám người kinh hoàng rốt cục nhìn thấy Đế Tân, cặp mắt nàng đảo xung quanh một vòng trên người hấn và đám tướng sĩ, liền nhìn thấy một ánh mắt kiên nghị của vị đại tướng theo sau đuôi ngựa Đế Tân.

Tô Tô nhanh chóng phán đoán tình thế, nếu nàng trực tiếp chạy về phía Trụ vương chính là chán sống, liền quanh co một hồi để tiếp cận vị trí cách tướng soái không xa, giấu trúng một cái binh lính xui xẻo, liền lùi lại mấy bước, kêu một tiếng yếu ớt kinh sợ, tư thái nhu nhược ngã nhào trên đất.

Trước đó đuôi mắt nàng đã nhanh chóng đảo qua, mông lặng lẽ nhẹ nhàng hoà hoãn xung đột một chút ngồi xuống trên cỏ, ông tay áo phát một cái triển khai tư thái duyên dáng ...

Hồ ly tinh, chính là ngã sắp xuống cũng rất tuyệt đẹp!

“Tiểu thư!” Hóa thân thành thị nữ Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ lập tức kinh hô một tiếng, chạy lên trước đem Tô Tô bảo hộ ở sau người.

Gã binh lính xui xẻo kia không hiểu át giáp gì, hấn vừa rồi có đụng vào vị tiểu thư này sao? Chỉ thấy vị tiểu thư yêu kiều nũng nịu nhìn hấn liếc mắt một cái, ánh mắt kia tựa hờn phi hờn, tựa oán phi oán, hấn bất giác xương cốt nhũn một nửa, câu khiển trách cũng đọng lại ở bờ môi...

Tô Tô hôm nay như vậy dốc lòng phục trang, đẹp thì có đẹp, nhưng hành động lại cực kỳ không tiện vốn nàng còn nghĩ sau khi ngã nháy mắt một cái ra hiệu, đáng tiếc... Nàng căn bản bị bó như chả giò, muốn quay người lại cũng là một vấn đề, chỉ phải u oán liếc mắt một cái nhìn gã binh lính kia, cũng không quản hấn có thể tiếp thu đến hay không.

Tuy rằng so sánh với thiên độc yêu quái mà nói, dung mạo Tô Tô chẳng hề tính kinh diễm, nhưng trải qua liên tiếp tu luyện và nhờ Ngọc tỷ bà lượng thân tạo ra lúc sau, thả tại nhân gian, cũng là có thể nói là ngạo lẫm hoa thơm cỏ lạ.

Thương quân đang tiến lên rốt cục dừng bước, một tiếng vó ngựa không nhanh không chậm từ trong đội ngũ đạo đến trước mặt nàng—

Tim đập đột nhiên tăng tốc, Tô Tô tự nhiên biết rõ, có thể tại lúc này ruổi ngựa tới gần nàng chính là ai, nàng cố tình vờ hoảng loạn cầm chặt lấy tay Mị Hỉ, nói, “Tiểu Hỉ, ta sợ lắm, người mau dẫn ta ly khai nơi này...”

Hoàng Phi Hổ trông thấy một thiếu nữ xa lạ sợ hãi lôi kéo tay thị nữ nỗ lực nghị ly khai, phu nhân hấn bản thân cũng là một mỹ nhân nổi danh, mới vừa rồi hấn lơ đãng thoáng nhìn nàng, cũng đã giật mình, nghĩ không đến Ký châu này cũng cất giấu một mỹ nhân hiếm thấy.

Tiếng vó ngựa dừng trước mặt nàng, thiếu nữ co rúm lại một chút lập tức đáng thương trốn tránh phía sau thị nữ, chỉ lộ ra một đôi mắt to giống như một tiểu động vật rơi vào cạm bẫy cảnh giác nhìn bọn họ, khiến nhân không tùy tâm sinh vài phần ý nghĩ thương xót.

“Lui ra.” Một thanh âm mang theo bệnh khí, lại tràn ngập lực áp bách khó mà chống lại.

Thị nữ không tự giác thối lui thân thể, lộ ra thiếu nữ phía sau.

Một thanh băng lãnh cự kích trên cao nhìn xuống nâng cầm thiếu nữ lên, dưới áp lực nàng chậm rãi ngừng đầu...

Xung quanh bọn lính dồn dập hít vào khẩu khí. Nàng mây đen điệp tóc mai, nhạt nhẽo xuân sơn, mềm mại mảnh mai, giờ phút này rướm rướm nước mắt nhìn đế vương, Thật là động nhân cực kỳ.

Đế Tân thần sắc không biến, chỉ nghiêng nghiêng trường kích, thanh đao phong sắc bén tức khắc cắt qua cái cổ hết sức nhỏ của nàng, chảy ra một sợi tơ máu đỏ tươi.

Thiếu nữ mở to mắt, trong mắt lệ doanh doanh hoa lạc.

Đế vương không nói mắt chăm chú nhìn nàng khoảng khắc, sau đó nâng tay thu kích. “Nói cho ta, người tên là gì?”

“Ta, ta...” Thiếu nữ cắn môi, do dự không nguyện ý mở miệng.

“Bệ hạ, Văn thái sư đã tới trước điện...” Hoàng Phi Hổ gián ngôn. Văn Trọng luôn luôn thiếu kiên nhẫn, năng lực hấn cường đại, đối Thương lại trung thành và tận tâm, tất nhiên là bệ hạ rất kính trọng hắn.

Đế Tân quay đầu ngựa lại, không chút lưu luyến đem thiếu nữ ném ở sau người, “Lời nói của khanh thật là...”

Đoàn người nhìn rầm rộ, không đến khoảng khắc như gió thu đảo qua, trơn bóng trượt đi, lưu lại Tô Tô tại chỗ oán hận tổn hơi thừa lời!

Là ai nói Trụ vương háo sắc! Là ai nói Trụ vương đối với Đát Kỷ nhất kiến chung tình!

Tô Tô buồn bực hộc máu, nhìn về phía xa xa lưng ảnh của Đế Tân trở thành chân trời mây bay...

“Hừ,” Ngọc tỷ bà xoa xoa cằm. “Mị lực Tô Tô người vẫn là không đủ a.”

Tô Tô rừng rưng gật đầu.

“Thực bẽ mặt.” Mị Hỉ liếc nàng một cái, “Làm phiền người về sau đừng có nói người là đệ tử của bọn ta.”

Tô Tô ám ám phun lệ, nghĩ đưa tay xoa xoa vòng eo này giờ chịu đủ chà đạp lại phát hiện tay nàng vẫn bị Mị Hỉ nắm, kéo không trở về.

“Mị Hỉ, buông tay.”

Mị Hỉ tự nhiên “Ồ” một tiếng, cúi đầu nhìn nàng, tóc trên trán chảy xuống, che khuất nhân tình của hắn, chậm rãi buông tay nàng ra.

Tô Tô xoa xoa cổ tay, “Lần này thất bại, vậy chúng ta...”

Ngọc tỷ bà nói, “Đêm mai Đế Tân sẽ tới phủ đệ Tô Hộ định ra khế ước, ngày mai người thử một lần nữa, lần này nhất định phải thành công.”

Tô Tô ai oán nói, “Ngày mai?” Mau như vậy? Tốt xấu gì cũng phải tái cấp nàng một ít thời gian xây dựng tâm lý một chút chứ.

Ngọc tỷ bá tròng mắt. “Người còn nghĩ muốn kéo dài tới khi nào? Tối nay người trở về Tô phủ hảo hảo tìm cách cho hành động ngày mai đi.”

Tô Tô cà lăm. “Nếu ta hỏi Tô phủ, còn các người...”

“Chúng ta đương nhiên là cùng người tiến Tô phủ.” Ngọc tỷ bà bình thản nói, theo sau quạt lông che miệng, “Chẳng lẽ người cho rằng đêm nay chúng ta chưa được toại nguyện, sẽ làm cho người thừa cơ nhàn hạ nghỉ ngơi sao?”

Tô Tô cười gượng, “A, ta làm sao có ý nghĩ đó.”

“Không phải là tốt. Ta nói cho người biết, sau màn nháp vừa rồi, ta phát hiện người còn có rất nhiều chỗ không đủ, tối nay người phải bù lại... Hờ hờ hờ.”

Mị Hỉ ngẩng đầu lên, đậm đậm hít thở, dưới ánh trăng xem không rõ biểu tình của hân.

12. Q.2 - Chương 12

Tô phủ.

Tô Tô vừa vào phủ đã bị Tô phu nhân nghe tin đuổi tới ôm chặt lấy, “Con ta...”

Tô Tô có chút lúng túng ôm lấy Tô phu nhân nhỏ xinh, “Nương, ta không sao.”

Tô phu nhân khóc không ra tiếng, “Con ta bệnh nặng mới khỏi, mới tìm được đường sống trong chỗ chết, hôm nay lại gặp phải sát tinh Đế Tân, may mà không việc gì... Phải làm gì cho đúng?”

Tô Hộ trợn mắt nói, “Thực là phụ đạo nhân gia, tục danh của bộ hạ cũng không phải là người có thể gọi thẳng!”

Tô phu nhân yêu kiều mềm mại nhu hòa duỗi tay ra hướng lỗ tai Tô Hộ nhéo một cái, “Thế nào? Mấy đêm trước là ai nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi hân, không phải người? Như thế nào hiện tại lại bày ra cái gì hình dạng trung trực, cũng không ngại làm trò cười cho người trong thiên hạ!”

Tô Tô trợn mắt há mồm, nghĩ không đến Tô phu nhân này thế nhưng anh dừng như thế.

Tô Hộ vội ho một tiếng, “Phu nhân, hiện tại chúng ta cùng bộ hạ đạt tới hiệp nghị, một lần nữa quy thuận hân, tai vách mạch rừng, lời nói khi quân này vẫn là không được tùy tiện nói ra.”

“Quy thuận, quy thuận! Còn không phải người vô dụng, bại bởi một tên ranh vặt mũi chưa sạch, liên lụy mẫu tử chúng ta chịu khổ theo người...”

Phu cương không phản chấn, phu cương không phản chấn a!

Mặt Tô Hộ đỏ lên trước mặt nhi nữ, hồng liên tục dụ đem phu nhân thỉnh tiến vào trong thất nói chuyện.

~~~

~~Tô Tô tại Tô phủ, từ lúc xuyên qua đến giờ cuối cùng cũng có được một ngày thoải mái.

Đáng tiếc thời gian tốt đẹp tổng là ngắn ngủi, ban đêm, Tô phủ đèn đuốc sáng trưng, Đế Tân cùng thái sư Văn Trọng và Võ Thành vương Hoàng Phi Hổ một đạo tiến đến.

Vì phòng ngừa Đế Tân nhìn thấy nàng, Tô Tô đêm nay bị an bài ẩn thân trong đám

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 15 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-15.html#ixzz2YbvHwbjr

nữ thân quyến ở nội uyển, đến khi Đế Tân rời đi mới được trở ra. Bất quá tại Ký châu, nữ nhi Tô Hộ điểm sắc thiên tư tiếng tăm truyền tụng mọi người đều biết. Lần này Tô Hộ mở tiệc chiêu đãi đế vương, vì bày tỏ ý quy thuận, cũng không thể không toàn tộc xuất động.

Một khắc trước khi yến hội bắt đầu, Tô Tô được thị nhân dẫn đường, lặng lẽ đến hàng ghế cuối cùng ở yến sảnh, chỉ đợi tiệc khai được một nửa sẽ phải không một tiếng động ly khai.

Nàng mặc một thân trắng thuần, trên tà váy xuyên cánh hoa đào tung bay, tóc đen búi lỏng, vẫn bên tai một lọn tóc, dùng bạch ngọc trâm cố định, những sợi tóc còn lại lười nhát buông lơ lửng xuống ngực, trừ lần đó ra, nàng liền không mang đồ trang sức. Trang phục đơn giản, hồn nhiên mà lộ ra một tia dễ thương.

Tô Tô cắn răng, tối nay vô luận ra sao cũng phải câu dẫn được Trụ vương đem nàng mang đến Triều Ca.

Chỉ có bước ra bước đầu tiên trước, nàng mới có thể có cơ hội để mưu đồ bước tiếp theo.

Mục tiêu trước mặt, đó là dụ hoặc Trụ vương, duy trì kiêu mà không sủng.

Cũng là nói, nỗ lực làm mỹ nhân đầu gối, nhượng Trụ vương trong khoảng khắc ngắn ngủi cảm thấy mới mẻ sủng ái nàng sau một thời gian liền đâm ra chán ghét, nàng liền có thể mượn lí do thất sủng để tìm thời cơ trốn đi.

Đến lúc đó cho dù Nữ Oa có truy cứu, nàng cũng có thể vô tội thanh minh nàng quả thật là có phụng chỉ dụ hoặc Trụ vương, nhưng Trụ vương này chính là không mắc câu, vẫn không sủng ái nàng, đây là trường hợp bất khả kháng.

Về phần Nữ Oa có thể hay không cấp nàng hạ thiên phạt, hoặc là một lần nữa phái một yêu quái thay thế nàng nhận nhiệm vụ diệt thế nàng cũng không sao cả. Dù sao hài tử xui xẻo bị Nữ Oa ngấm trúng là Trụ vương, nàng giỏi lắm... Hi, giỏi lắm cũng chỉ xem như là người đi đường bị vạ lây.

Chủ ý đã định, Tô Tô còn cách mấy chục thước ngẩng lên nhìn chủ vị tối thượng Trụ vương nhíu mi khổ tư.

Ngọc tỷ bà vui mừng vô cùng, tuy rằng mị lực kém một chút, nhưng Tô Tô vẫn là rất cần cù và thật thà. Nhược nàng biết rõ Tô Tô là cần cù và thật thà suy nghĩ sao cho sau khi câu dẫn được Trụ vương nên ra sao nhanh chóng nhượng hấn chán ghét nàng, sợ là muốn học máu ba ngày không ngừng.

Ở hàng ghế chủ tọa, trước mặt mọi người đều đặt một chiếc kỷ trà, hai hàng thật dài chiếc kỷ trà đầu đuôi tương liên, đều là làm bằng gỗ đàn thượng đẳng, mặt bàn được khảm thật dày đồng thau làm nền.

Tham dự hội nghị nhóm quý tộc vương hầu ngồi chính tề ở chỗ của mình, phía sau là các nô lệ đầu kê sát đất, an tĩnh quỳ phục chờ đợi ý chỉ chủ nhân.

So sánh cảm y hoa lệ của đám quý tộc vương hầu, các nô lệ không được phép ngồi, không được phép uống rượu, nô lệ Thương triều không mặc quần áo, chỉ có một cái khố một mảnh che chắn hạ thân.

Tô Tô trên trán mồ hôi co rúm, nhớ tới thời điểm nàng vừa mới xuyên qua vẫn là gặp được đái ngộ chính là một đám nô lệ, bằng không, nhượng nàng đáp xuống giữa một một bầy lũa nam.... = =

~Tô Tô cố trụ, không dám tưởng tượng thêm.

Yến hội bắt đầu còn chưa đến một canh giờ, chân Tô Tô đã triệt để phế bỏ, nàng lung lay sắp đổ khổ cực duy trì tư thế ngồi, tự đáy lòng vì Thương triều nữ nhân cảm thấy bi ai, rõ ràng là bị xã hội hung bạo đầy đọa cặp chân a.

Tầm mắt chuyển đến trên người Đế Tân, hấn ngồi cực thẳng, bờ vai phối hợp với vòng eo thập phần tao nhã xinh đẹp, hai chân gấp khúc, một tay cầm chén rượu, tay kia thì tùy ý khoát lên tay ghế, hoàn toàn không thấy thần sắc uể oải.

P phía sau lưng hấn, hai nữ nô mỹ mạo đang quỳ, so sánh với nam nhân, nữ nô tự nhiên được ưu ái hơn, ừ, cũng quả thật chỉ nhiều hơn một ít. Các nàng có nhiều hơn nam nhân một chút vải che trước ngực, ngoài ra cũng không có gì khác.

Tô Tô sau khi quan sát thân hình hai nữ nô đầy đặn nhục cảm kia, phần nộ xoá sạch chủ ý thoát y sắc dụ.

Nên thế nào hấp dẫn hấn chú ý, nàng nghĩ nghĩ, lặng lẽ hướng Mị Hỉ nháy mắt ra dấu.

Ở tiệc rượu, hai mắt Đế Tân thường thường tại dưới tiệc đảo qua.

Đối với Tô Hộ lần thứ hai thân phục, hấn chỉ để ý trong lòng, chỉ là yến hội thường xuyên như vậy, hấn cũng không khỏi có chút chán ghét. Thêm cái thân thể rách nát này, bận bịu liên tục mệt nhọc nên thể lực cũng khó chống.

Trong phòng oi bức ồn ào, đột nhiên một trận thanh lương quất vào mặt, có gió?

Yến sảnh này nguyên là bịt kín, từ đâu tới được gió? Để Tân quay đầu nhìn về phương hướng có gió thổi, tầm mắt lại đột nhiên gặp được một đôi mắt đang mở to sợ sệt.

Là nàng? Để Tân nhận ra được thiếu nữ gặp ngày hôm qua trong đám nữ thân quyến tham dự bữa tiệc của Tô thị.

Thiếu nữ phảng phất cũng như cực kỳ ngoài ý muốn, hốt ha hốt hoảng cúi thấp đầu nỗ lực lùi ra sau lưng người thị nữ bên cạnh, vội vàng giơ lên tay áo che nửa mặt.

Cho rằng như vậy hẳn sẽ không nhận ra nàng?

Bộ dạng hồn nhiên khả ái này làm hẳn không khỏi nhếch miệng, bên trái hẳn là Văn Trọng có tam nhân, con mắt chính giữa cực độ thần thông, tướng mạo lạnh lùng màu tóc tại trắng như tuyết.

“Có yêu khí...” Giờ phút này con mắt thứ ba trên trán hẳn đã mở, ngữ điệu đề phòng.

Hoàng Phi Hổ ngồi bên cạnh hẳn, nghe vậy hỏi, “Nơi nào, ở nơi nào?”

Văn Trọng mắt cũng không nâng trực tiếp coi thường, thi triển thần thông, tam nhân tại mấy trăm khách khứa đi tuần tra...

“Tô Tô, mau đi!” Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ đồng thời cảm ứng được Văn Trọng phóng xuất khí tức, “Văn Trọng đạo hạnh khá cao, chớ để lộ ra dấu vết!”

Cao thủ so chiêu, Tô Tô tự biết mình chỉ là thịt nguội, phối hợp vô cùng bò dậy. Chỉ là nội tâm ám ám bóp cổ tay, không biết Trữ vương có mắc câu hay không.

Để Tân gặp thiếu nữ sau khi phát hiện ra hẳn, che mặt chậm rãi rút lui ra ngoài, lui tới cửa, thiếu nữ cẩn thận dè dặt theo tay áo liếc thăm chừng hẳn, phát hiện hẳn còn đang nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt ửng đỏ.

Hôm nay các nữ thân quyến trong yến tiệc đều mặc ỳ phục rực rỡ, nàng một thân thanh nhã tố trang, phần ngoại bắt mắt, hình dạng sáng trong, mặt đỏ lên hình dạng rất là động lòng người.

Văn Trọng theo để vương tầm mắt, con mắt thứ ba dần dần dừng lại trên người một thiếu nữ tuyệt sắc ở phía xa xa, gương mặt thiếu nữ che khuất phân nửa bởi ống tay áo, trong giây lát ly khai yến sảnh.

Tiệc rượu cùng ngày, Tô Tô trên giường trần trọc một đêm, không mơ mộng đến cái gì gọi là lãng mạn gặp lại ở hành lang.

Sau đó lại buồn bực đợi hơn nửa tháng, vẫn không có bất kỳ cái gì đáp lại. Cho đến lúc Tô Tô đã phát điên bắt đầu nghĩ tốt nhất nên chọn một ngày tốt nửa đêm xông vào phòng hẳn, như hổ như lang bằng mọi thủ đoạn đem dè non Trữ vương ăn đi, nàng rốt cục thành công bị bắt đi.

Vâng, rốt cục.

Bởi vì ngày hôm sau Để Tân sẽ trở về Thương quốc, rốt cục trước khi chuẩn bị ly khai một đêm, đem Tô Tô đóng gói mang đi.

Tô Tô bị mấy hắc y thị vệ đưa đến một gian phòng âm u, gian phòng thật lớn, trước giường che phủ bởi tấm màn trướng, trong phòng nồng đậm vị thảo dược, ánh nến lung lay nhìn không rõ mặt mũi người phía sau tấm màn....

“Qua đây.” Sau tấm màn truyền tới một giọng nói quen thuộc mang theo bệnh khí.

Tô Tô đi từng bước một tới gần giường, mị hương trên thân nàng như mơ hồ tiếp cận, cũng càng nồng đậm rõ ràng, hương khí cực đậm lại thấm vào ruột gan.

Tới trước giường, nàng quỳ xuống, sụp mi thuận mắt, tư thái lại cực kỳ chọc người...

Quả thật là cái vưu vật... Hoàng Phi Hổ thầm nhủ.

Tấm màn từ trong chậm rãi kéo lên, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt của Đế Tân, hắc chưa quần tóc, mái tóc đen tuyền rối tung ở sau người, ngồi dựa cột giường đưa mắt đỏ sẫm nhìn nàng—

“Danh tự.”

Nàng quỳ trên mặt đất, như khựng một giây, ngẩng đầu nhìn thẳng hắc.

“Tô Đất Kỹ.”

Nàng nói thật nhỏ, gần như không nghe được.

13. Q.2 - Chương 13

Một khi tin tức Tô Tô theo Trụ vương hồi Triều Ca truyền ra, quả nhiên khiến cho sóng to gió lớn.

Tô Hộ quả thực là vô cùng đau đớn, “Nghịch nữ! Không phải đã nói với người đừng để cho bề hạ tái kiến người! Ta chiến bại hòa đàm, người liền đi theo bề hạ hồi Triều Ca, ngoại nhân còn không cho rằng lão phu bán nữ nhi để cầu an!”

Tô Tô cũng không đáp lời, thần sắc sâu khổ yên lặng rơi lệ.

Tô phu nhân vừa nhìn thấy nàng như thế tâm đau ôm lấy Tô Tô quay đầu quát Tô Hộ, “Chuyện này con ta cũng đâu mong muốn, phải nói lại, nếu nàng tiến Triều Ca, chẳng phải người cũng được ưu đãi rất nhiều.”

Tô Hộ thanh âm nhỏ xíu, ngưng ngừng nói. “Phu nhân, ta không phải đang cùng nữ nhi đàm luận sao.”

“Nơi nào là thảo luận!” Tô phu nhân nhỏ xinh vươn ngọc thủ dùng lực đánh vào ngực Tô Hộ cao lớn uy vũ, “Chính người đã nói, nếu con ta vào cung, thứ nhất, con ta thụ cung đình sủng, hưởng thụ tiêu phòng quý, quan cư quốc thích, thực lộc ngàn chung. Thứ hai. Ký châu ta bình yên, bá tánh an cư. Thứ ba. dân chúng ta vượt qua nổi khổ bần lây đen tối, không còn phải đầu quân giết chóc thê thảm. Người còn có gì bất mãn!”

Tô Hộ xin khoan dung, “Phu nhân, không có, ta không có bất mãn.”

Tô phu nhân đang phẫn nộ cũng trợn mắt nhìn hắc một cái, mới miễn cưỡng buông tha.

Tô Tô ở phía sau Tô phu nhân nhẹ nhàng kéo góc áo nàng, “Nương...”

Tô phu nhân nhanh chóng biến sắc, quay đầu tâm đau sủng ái ôm Tô Tô, “Con ta, có chuyện gì hãy nói với nương, nương sẽ vì người nghĩ biện pháp.”

Tô Tô nói, “Lần này đường xá xa xôi, ta... ta không muốn chia lìa nương.”

Tô phu nhân nói, “Con đừng buồn phiền, nương sẽ phái thị nhân tâm đắc, một đường hộ người. Nếu người ở trong cung có chuyện gì quan trọng, cứ nhờ thị nhân bẩm báo, nương chắc chắn khuyh lực giúp người.”

Câu này nghĩa là nói sau khi nàng nhập Triều Ca, phía sau có một đám ám vệ bảo hộ nàng chu đáo, khi vào cung, còn có thể vì nàng truyền lại tin tức? Tô Tô trong lòng mừng thầm, quả nhiên hướng Tô phu nhân xin giúp đỡ rất đúng, nếu không sau này Mị Hỉ và Ngọc tỷ bà không có ở đó, nàng cũng không phải chân chính yêu quái, nhọc gây ra rủi ro, cái mạng nhỏ này của nàng quả thật phải chôn ở nơi này.

Nói lui, Mị Hỉ và Ngọc tỷ bà khẳng định là sẽ không trợ cho nàng trốn đi, hiện tại nàng đã có ám vệ của riêng mình, đã có bảo đảm hơn rất nhiều.

Cách ngày, Tô Tô rưng rưng từ biệt, Tô phu nhân khó mà dứt bỏ, ôm Tô Tô thật lâu, khóc lóc không ngừng, thị nữ tả hữu phải chịu khổ khuyên bảo nàng nhập phủ.

Tô gia một đường thúc ngựa hộ tống, thẳng tống xuất năm dặm, mới đánh ngựa trở về.

Tô Tô nhìn phương hướng Tô phủ, thật lâu sau yên lặng không nói gì.

“Nhớ nhà?” Nương theo sau tiếng ho khan một âm thanh áp lực vang tới, Đế Tân vén rèm lên, hần đang nửa nằm nửa ngồi.

Vừa ra khỏi địa giới Ký châu, Đế Tân sắc mặt liền chuyển sang trắng như tờ giấy, lập tức tiến vào trong xe ngựa.

Trong xe ngựa cực kỳ rộng rãi, còn có đặt giường, bàn, cái đáy đều được cố định chặt chẽ tại toa xe, một bức rèm thật dày trên nóc xe ngựa rũ xuống.

Nàng đã nghĩ Đế Tân an bày cho nàng một cái xe ngựa xa hoa như vậy, Tô Tô nhục chí ngồi xồm một góc vế nầm, nguyên lai xe ngựa này căn bản chính là chuẩn bị cho Trụ vương, nàng chẳng qua chỉ là một con đũa ăn theo.

Lại quay đầu nhìn sắc mặt không có chút máu của Đế Tân, thấy hần quả thật bệnh cũng không nhẹ, trước đó là do hần cố cường chống để ra vẻ trước đối thủ, hiện tại đã ra khỏi địa giới Ký châu, hần mới yên tâm tiến vào nghỉ ngơi.

“Người là lần đầu tiên rời nhà đi.” Hoàng Phi Hổ dang chân trên ghế nhìn thiếu nữ vẫn luôn cúi đầu, trầm mặc không nói.

Thiếu nữ do dự một chút, chậm chạp gật gật đầu.

Tưởng thiếu nữ sợ gặp người lạ, hần nói tiếp, “Người không cần lo lắng, sau khi vào cung muội muội Hoàng phi của ta sẽ chiếu cố người. Nàng cá tính ngay thẳng hào sảng. rất hảo chung sống.”

Tô Tô chỉ “Ồ” một tiếng, tận chức tiếp tục làm bình hoa mỹ nhân, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ không nói.

Đế Tân hướng nàng vẫy tay, “Qua đây, rót nước cho ta.”

Thiếu nữ ngẩng nhanh đầu nhìn hần một cái, chậm như rùa bò đi đến bên cạnh hần, châm một chén nước rồi duỗi thẳng tay cách xa xa đưa cho hần.

Lần đầu nhìn thấy một nữ tử cố sức lẩn tránh hần như vậy, Đế Tân cũng không khỏi muốn tự vỗ mặt mình, đạo này bộ mặt hần trở nên dữ tợn lắm sao?

Hoàng Phi Hổ cười nói, “Đất Kỷ, người cần phải luyện lá gan lớn hơn một chút.” Như vậy khiếp đảm, sau khi tiến cung làm thế nào thống ngự cung nhân dưới trướng.

Thiếu nữ không có trả lời câu nói của hần, chỉ ngập ngừng nói, “Các người gọi ta Tô Tô là được rồi.”

Hoàng Phi Hổ chỉ cho rằng nàng tuổi nhỏ không biết thế sự, nàng đã sắp sửa vào cung, thân là đế vương tần phi, ngoại nhân tự nhiên không thể như vậy thân mật gọi nàng. Hần cũng theo ý nàng gật gật đầu, dè dặt không nhắc tới.

Đế Tân thân nhiên nói, “Tô Tô, sau khi hồi Triều Ca ta sẽ gọi một cung nhân đến giáo dục cung quy cho người.”

Tô Tô khổ mặt, còn muốn học?! Nàng cảm thấy muốn hỏng thật rồi, kỳ thật nàng xuyên qua tới nơi này mục đích chân chính là chỉ để học thôi sao?

Không nên không nên, phải nhanh nhanh nhượng Trụ vương chán ghét nàng.

Quân đội lên đường một ngày, chạng vạng tối, dừng lại trước rừng cây biên giới cách n châu không xa, các nô lệ bắt đầu hạ trại đốt lửa nấu ăn, Tô Tô đi theo đoàn người Đế Tân xuống xe, không hề báo động trước, trong đầu đột nhiên truyền tới giọng nói của Mị Hỉ—

“Ra.”

Thanh âm của hần rất mơ hồ, phảng phất mỏng manh yếu ớt mông lung tạp âm, Tô Tô thở sâu, chậm rì rì dạo đến trước mặt Đế Tân, kiều kiều khiếp khiếp nói, “Ta... Ta có sự muốn đi một chút...”

Đế Tân cúi đầu nhìn xuống vẻ mặt khấn trương như sắp phát khóc của thiếu nữ, “Đi làm cái gì?”

Nàng lấp ba lấp bắp thẹn quẫn nói, “Ta... hôm nay ăn đồ ăn hơi nhiều, nghĩ, nghĩ đi...” Thanh âm phía sau nhỏ xuống hết cỡ cái gì cũng không nghe thấy.

Hoàng Phi Hồ tự nhiên biết rõ nàng muốn nói chính là cái gì, không khỏi buồn cười, xem ra nàng đã nhẫn rất lâu, nếu như quân đội không phải dừng lại hạ trại, còn thực không biết rõ nàng phải hay không tiếp tục nhẫn nại đi xuống.

Đế Tân chỉ phát phát tay, nhận lời nàng.

Tô Tô xoay người đi tới một góc sâu trong rừng rậm, lúc đi ngang qua Văn Trọng, con mắt thứ ba trên trán hắn đột nhiên mở ra, chăm chú nhìn nàng, làm nàng có cảm giác sờn tóc gáy.

Muốn bình tĩnh tiếp thu dị tượng này, quả nhiên vẫn là trong lòng có chướng ngại a. Tô Tô đưa lưng về phía hắn đầu cũng không hồi tránh ra...

Thời gian khẩn cấp, vừa ly khai phạm vi tầm mắt mọi người nàng liền bước nhanh, chạy như điên đến một chỗ yên lặng, thân ảnh Mị Hỉ tùy theo mịt mờ mịt mờ hiện ra tới.

“Mị Hỉ, Ngọc tỷ bà đâu?”

“Nàng đi trước dẫn dắt sự chú ý của Văn Trọng, hắn tựa hồ đã dán mắt vào ngươi. Hắn là đồ tôn của Thông Thiên giáo chủ hạ phạm, chính là địa tiên, không dễ đối phó. Tránh cọp không hổ mặt nào, khoảng thời gian này chúng ta không thể thường xuyên gặp mặt. Nếu có tin tức gì mới, chúng ta sẽ tới thông tri cho ngươi.”

Tô Tô nghe vậy lo lắng nói, “Nếu đạo hạnh hắn có chút thâm hậu, có phải liếc mắt một cái liền có thể xem ra nguyên hình của ta?” Xong rồi, với hình dạng hiện tại nói nàng không phải yêu căn bản không có ai tin tưởng.

Mị Hỉ dưới con mắt chờ đợi của Tô Tô dĩ nhiên gật gật đầu, “Hắn đương nhiên có mơ hồ phát giác, nhưng ngươi không cần lo lắng, thân thể ngươi trừ bỏ yêu khí của ta và Ngọc tỷ bà, ngươi còn chưa có tu luyện được yêu khí của chính mình, pháp bảo trừ yêu của hắn tự nhiên không phải sử dụng đến, cũng không thể nào chứng thật ngươi là yêu. Nhưng thật ra ngươi nên thừa dịp yêu lực chính mình khôi phục trước hết đem hắn giết chết

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 17 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-17.html#ixzz2YbvzMtVx

hoặc là giam cầm, đoạn thời gian này, tài ba dị sĩ trên Côn Luân tiên sơn cũng bắt đầu xuống núi vào đời, nếu lỡ thân phận hồ yêu của ngươi bị xé toạc, đến lúc đó tất nhiên khó thoát khỏi cái chết.”

Tô Tô uất ức nói, “Ta biết rõ nên làm như thế nào.”

“Vậy thì tốt. Hôm nay cứ như vậy đi, thời gian cấp bách trước đừng lại ở đây.” Mị Hỉ từ trong tay áo đưa cho nàng mấy mảnh linh vũ, “Ngày sau ngươi có vấn đề gì liền nói với linh vũ của ta, thì ta sẽ giúp ngươi.”

Tô Tô tiếp nhận linh vũ của hắn, kinh ngạc nói. “Ngươi thế nào rút nhiều như vậy? Về sau lông có thể hay không mọc mất?”

Mị Hỉ: “...”

“Khụ, đừng trừng ta hung ác như vậy, ta chỉ là quan tâm tới ngươi.”

“Ngươi trước tự lo cho chính mình đi!” Mị Hỉ xấu hổ giận dữ hét, tuyệt đối không thừa nhận mới vừa rồi trong nháy mắt hắn có ý nghĩ muốn biến hồi nguyên hình kiểm soát một chút = =!

Tô Tô gật đầu, sau khi cất kỹ linh vũ liền nghĩ ly khai...

“Đợi một chút.” Thiếu niên từ phía sau giữ chặt tay nàng, do dự một chút, thấp giọng nói, “Chính ngươi... hãy hết sức cẩn thận.”

“Ta biết.” Tô Tô nở nụ cười nhìn hắn. “Ngươi và Ngọc tỷ bà cũng phải hết sức cẩn thận.”

“Ừ...”

Sau khi đi ra khỏi khu rừng rậm, Tô Tô âm thầm thở dài, hiện tại chỉ có một mình nàng đơn độc chiến đấu, nên hằng hái nỗ lực cố lên...

“Yêu nghiệt!”

Một cây trường tiên như giao long lặng yên không một tiếng động quất lấy eo nàng, “Còn không hiện hình nhận lấy cái chết!”

14. Q.2 - Chương 14

Da thịt vòng eo bị một trận đau đớn như muốn nổ tung, trong nháy mắt Tô Tô đã bị thổi sang một bên, nằm dưới chân Văn Trọng!

“Ta không phải yêu!” Tô Tô rốt cục có thể danh chính ngôn thuận hô lên câu này, đáng tiếc như cũ, không người tin nàng.

“Yêu nghiệt, chớ có nói xạo!” Tay hắn cầm song roi, thể roi nguyên là hai con giao long biến thành, án âm dương phân nhị khí. Những yêu quái tầm thường bị roi này quất một cái sẽ hiện nguyên hình, huống chi là người bình thường?

Tô Tô lúc đầu chỉ thấy cái hông đau nhói, bất quá chỉ chốc lát, cơn đau nhức trong nháy mắt thẳng hướng thổi quét toàn thân, đau đớn không cách nào diễn tả được.

Nàng cố hết sức ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hắn mặc một bộ y phục hình thú hoa văn được thêu kim tuyến cầu kỳ. Hắn cực trẻ, nhưng tóc trắng như tuyết, ánh mắt khắc nghiệt sắc bén.

“Yêu nghiệt, còn không nhận tội! Đợi ta đánh ngươi hồn phi phách tán lúc đó mới cam tâm khai thật sao.” Văn Trọng ba mắt đều mở, con mắt thứ ba của hắn có thể phân biệt gian tà trung can, nhân tâm hắc bạch. Nhưng lần này trên người nàng phủ một tầng yêu khí quỷ dị, nếu là yêu quái bình thường bị hắn đánh một roi đã sớm khôi phục nguyên hình, nhưng thiếu nữ trước mắt vẫn có thể duy trì được nhân hình, nếu không phải trên người nàng tản mát ra yêu khí, có lẽ hắn cũng đã bị yêu nữ này lừa gạt.

Tô Tô đương nhiên không có khả năng thành thật nhận tội: Không sai! Mục đích của ta chính là diệt thế, xử lý Trụ vương của các ngươi sau đó còn muốn hủy cơ nghiệp Thành Thang sáu trăm năm của các ngươi.

Quyết liệt không thừa nhận. “Ta không phải yêu...”

“Nghịch súc, vậy đừng trách ta vô tình.” Văn Trọng cau mày, lần thứ hai giơ roi—

“Văn thái sư! Thủ hạ lưu nhân!” Hoàng Phi Hổ thấy Tô Tô rất lâu chưa về, nghi có bất trắc liền vào rừng tìm nàng, ai biết lại thấy một màn này.

“Chớ để yêu nữ này mê hoặc.” Văn Trọng khô thanh.

Hoàng Phi Hổ lao tới giữ chặt cây roi của Văn Trọng, “Hết thấy bệ hạ tự có chủ trương, Đát Kỷ dù sao cũng là ái nữ của Tô Hộ, nếu thái sư lên giết chết nàng, cũng không thể phục chúng, sợ rằng đến lúc đó, sẽ khiến cho Tô Hộ tạo phản lần thứ hai. Đến lúc đó, chúng sinh sẽ lâm than. Muốn giết, trước tiên hãy đem nàng nghiệm chứng trước mặt tam quân, nếu quả thật nàng chính là yêu, đến lúc đó có thể danh chính ngôn thuận lấy lý do trừ yêu mà giết nàng.”

“Lời ấy của ngươi thật sự bàng quan?” Văn Trọng chỉ lạnh lùng nhìn Hoàng Phi Hổ, tuy không có động thủ lần nữa, lại cũng không có ý dừng tay.

Hoàng Phi Hổ nói, “Thượng thiên có đức hiếu sinh, nàng cũng bất quá đến tuổi cập kê, chỉ là một thế gia nữ tử tay trái gà không chặt, nếu là thái sư ngộ phán...”

Văn Trọng trầm mặc khoảng khắc, bình tĩnh theo dõi hắn nửa buổi, kết luận, “Vô Thành vương, lòng của ngươi thật là mềm yếu.”

Hoàng Phi Hổ chỉ thấy đường đường là một trượng phu, hạ sát thủ một cái nhu nhược nữ tử, thực không cách nào nhìn đẹp mắt được.

Ngay tại lúc song phương giằng co hết sức, Đế Tân rốt cục khoan thai đến gần.

Tô Tô hấp hối quay đầu nhìn về hướng Đế Tân, lệ doanh má phấn, “Bệ hạ...”

Nàng dùng vẻ mặt đáng thương nhất của cuộc đời này nói, “Tô Tô... không phải yêu...”

Đế Tân đưa mắt nhìn nàng, sau đó dời tầm mắt, hỏi Văn Trọng, “Thái sư, người nói Đát Kỷ là yêu?”

“Phải.”

Cặp mắt Tô Tô tập trung trên người Trụ vương, yếu nhược khóc không ra tiếng, “Ta không phải, thực không phải...”

Đế Tân thật lâu không nói, tầm mắt vẫn không dừng lại ở Tô Tô, sau đó hỏi “Vậy... thái sư có bằng chứng gì không?” Ký Châu phiên loạn mới được bình ổn, hẳn tất nhiên là không nguyện lại hao tài tốn của, một lần nữa nhắc lên chiến tranh, hơn nữa sau khi bị nhục vì thua cuộc nếu phải trải qua nỗi đau tang nữ nhi, Tô thị chắc chắn sẽ điên cuồng trả thù

.

Văn Trọng khẽ chau mày, “Yêu nữ này đạo hạnh khá cao, vừa rồi không thể nhượng nàng hiện ra nguyên hình, bất quá ta tể ra giao long, dù là yêu quái đạo hạnh có cao thâm cỡ nào cũng vô pháp che lấp.”

Hoàng Phi Hổ can gián, “Hình dạng này của nàng, không thể chịu được roi thứ hai của người, sợ là phải tan hương ngọc nát.”

Thiếu nữ nước mắt rơi như mưa, ưu tư hỏi, “Là Tô Tô làm sai cái gì sao... muốn vu tội ta như vậy, ta không phải yêu... Không phải...” Lời nói tới một nửa, bỗng nhiên lấy tay che miệng, từng ngụm từng ngụm máu tươi khiếp đảm kinh tâm theo giữa ngón tay chảy xuống, sắc mặt trắng như tờ giấy, sợi tóc hỗn độn, như mưa tẩm lạc hoa, buồn rầu thương nhân vô cùng.

Hoàng Phi Hổ vội la lên, “Bệ hạ, nàng sợ là tâm phế bị thương, tình thế nguy kịch.”

Đế Tân chỉ cúi đầu liếc nàng, gương mặt không có một tia biểu tình.

Tô Tô nội tâm đã sắp chửi má nó, vẫn là phải ngửa đầu, hai mắt nhắm lệ mông lung vẫn là không quên điềm đấm đáng yêu khẩn cấp phát sóng SOS. “Bệ hạ...”

Người mà không cứu ta! Tô Tô trong lòng oán hận chửi, nếu lần này người không cứu ta, ta mà có thể sống sót, cho dù Nữ Oa không ra lệnh ta cũng muốn tiêu diệt người!

Đế Tân bên kia động cũng bất động không nhìn tới nàng, một giây trước khi Tô Tô phát điên mới rốt cục giật giật tôn tay, cúi xuống ôm nàng vào trong ngực, “Thái sư thuật pháp đều là sát chiêu, bất luận nàng phải là yêu hay không, cũng bị thương tổn. Hiện tại lại chưa có kế sách lưỡng toàn, không bằng sau khi đại quân hồi Triều Ca, triệu tập người tài ba dị sĩ trong thiên hạ nghiệm yêu.”

Thiên tử đã mở miệng, yêu cầu song phương đều thối lui từng bước, Hoàng Phi Hổ và Văn Trọng tự nhiên nhất tề hô “Vâng”, không dám tiếp tục dị nghị.

Lúc thiếu nữ vừa mới bị hắn ôm lấy, phảng phất nghĩ muốn kháng cự đặt hai tay chống trước ngực hắn, chỉ tạm dừng một chút, nước mắt lưng tròng bị thương nhìn hắn, “Tô Tô không phải yêu... không phải...”

Đế Tân chỉ cúi đầu nhìn quét nàng một cái, không có mở miệng.

Không được đế vương đáp lại, thiếu nữ đáng thương khép mắt, bàn tay hết sức nhỏ thăm dò bắt lấy vạt áo trước ngực hắn, lông mi run rẩy, thì thào, “Ta thực không phải...Ta không có lừa người...”

Hắn vẫn không có nói chuyện, lại cũng không có đẩy tay nàng ra.

Thiếu nữ thoáng an tâm, tiếp tục lộ ra vẻ khiếp đảm cùng cẩn thận dè dặt ỷ lại ở trong ngực hắn thút tha thút thít, hình tượng một hài tử nhận hết ủy khuất, “Bệ hạ, ta nhớ nương... hu hu, ta cũng nhớ phụ thân...”

Nói chung vẫn là lần

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 18 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-18.html#ixzz2YbwDCaIJ

ầu gặp gỡ tân phi tuổi nhỏ tính nết trẻ con như vậy.

Đế Tân có chút dở khóc dở cười, hài tử... nàng quả thật vẫn chỉ là một hài tử, tuổi tác chỉ tương đương với n Giao.

Đại nương Hello Kitty vui mặt thật sâu trong lòng hắc, che lại biểu tình của nàng, khi xác định đã tạm thời thoát ly nguy hiểm, rốt cục yên tâm ngắt đi.

~~o

~~Bị thương phải kiêng cử động một trăm ngày, càng không nói đến Tô Tô lần này ăn được chính là cái đại khổ đầu.

Đi Triều Ca đường xá xa xôi, ven đường đi đi ngừng ngừng, đói ăn khát uống, gió bụi nhọc nhằn. Tô Tô không có bị an bài cùng Trụ vương nằm chung một giường lớn, Thương quân làm việc hiệu suất rất mau, màn đêm buông xuống, một chiếc giường mini đã được dời nhập cỗ xe ngựa, Tô Tô và Đế Tân hai đại bệnh nhân, dọc theo đường đi một người chiếm cứ một giường lớn ngày ngày khổ chuốc thuốc thang. Nhân hạ, hai người tự cảm chén thuốc đưa mắt nhìn nhau, Tô Tô cũng sinh ra vài phần đồng cam cộng khổ, hoạn nạn có nhau với hắc.

So sánh với Đế Tân bão nổi cũng bất động uống thuốc như uống nước, Tô Tô nhú mày nắm một muống mật, mỗi lần uống thuốc đều cơ hồ sống không bằng chết.

Biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, khi thân thể Tô Tô hơi khôi phục một chút liền âm thầm liên lạc Mị Hỉ, tình báo điều tra Trụ vương.

“Đế Tân tên Thụ, thiếu niên anh dũng, phái quân đông hạ chinh phạt Lai Di, cũng tự mình tấn công phía nam Cửu Miêu, đem quốc thổ kéo dài tới Đông Hải, tựa Trường Giang, thi hành cách tân, đánh vỡ thể lực quý tộc, nhậm tài duy hiền...”

Tô Tô vừa nghe đến Đế Tân tên là Thụ, triệt để hóa đá...

Oh~My God!

Hắc là thụ! Hắc dĩ nhiên là thụ!

Mặc kệ Mị Hỉ thao thao bất tuyệt thổ lộ những chiến công của hắc, Tô Tô vẫn không thể mở miệng...

Có phải nàng đã nghe lầm hay không? Vô đạo hôn quân nổi tiếng tàn bạo ở chỗ này dĩ nhiên là cái minh quân chăm lo việc nước mở mang bờ cõi?

Tô Tô thật lâu mới tìm được thanh âm, “Vây... hiện tại Đế Tân là trời sinh ma ốm hay là sau này mới...?”

Sau khi Mị Hỉ do dự một hồi, mới trả lời, “Thân thể Đế Tân... là sau khi xuất hiện ở cung Nữ Oa, mới yếu nhược.”

Tô Tô nâng quai hàm, xem ra quả thật Nữ Oa cùng hắc kết thù kết oán thâm hậu, sau khi biến hắc thành ma ốm, chưa đã giận còn muốn hủy diệt giang sơn của hắc...

Mị Hỉ chưa chịu dừng, tiếng tim đập thông qua linh vũ truyền tới, “Còn có vấn đề gì sao?”

“Tạm thời không có.”

Mị Hỉ dừng lại một chút, hỏi “Thanh âm của người hư nhược vô lực, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ừ, hai ngày này bị nhiễm chút phong hàn...”

“Hừ, làm gì có yêu quái bị nhiễm bệnh!”

“Tại yêu thể ta suy yếu thôi...” Tô Tô nhanh chóng cắt lời, “Cứ như vậy đi, Mị Hỉ, về sau có chuyện ta sẽ tìm người.”

Ngón tay Mị Hỉ vuốt vuốt linh vũ tươi đẹp trên áo, con người dần dần trầm lạnh xuống, cắt đứt liên hệ.

Hừ, Văn Trọng...

15. Q.2 - Chương 15

Hơn hai nghìn năm sau, có một gã thư sinh tên là Hứa Trọng Lâm viết một quyển «Phong Thần Diễn Nghĩa», tường tận miêu tả Đát Kỷ là ra sao diễm danh lan xa câu dẫn được Trụ vương vì nàng phát động chiến tranh, cướp nàng từ trong tay Tô Hộ, cũng to gan phân tích chân chính Đát Kỷ sớm đã bị hồ yêu giết chết trên đường hồi Triều Ca, bị hồ yêu mạo danh thay thế.

Giờ phút này Tô Tô u buồn ôm đầu, yêu hồ ám hại Đát Kỷ chân chính tiêu diệt mấy trăm năm cơ nghiệp Thành Thang bộ dễ làm như vậy sao?

Trên đời này không có hồ ly tinh nào xui xẻo như nàng, thậm hại hơn chính là, nàng căn bản cũng không phải là yêu tinh.

Muốn giữ mạng nhỏ nhưng lại không đủ pháp lực để bảo vệ chính mình, bộ dễ làm lắm sao?

Càng không nói đến hiện tại Văn Trọng không có lúc nào là không nhìn chăm chăm yêu nữ mê hoặc quân tâm là nàng, chỉ chờ nàng vừa lộ ra đuôi hồ ly liền đem nàng bằm thành ngàn mảnh... Tô Tô rất muốn rơi lệ, Văn thái sư, người cho rằng Trụ vương dễ mê hoặc như vậy sao?

Một đường tàu xe mệt nhọc trèo non lội suối, lúc thương thể trên người Tô Tô khá hơn bảy tám phần, bọn họ rốt cục về tới vương đô —Triều Ca.

Tô Tô từng ở trong thủy kính mờ lung nhìn thấy hoàng cung được bao phủ trong bóng đêm, bây giờ được nhìn thấy nó giữa thanh thiên bạch nhật, cũng không khỏi kinh ngạc vì sự xa hoa của nó.

Cái gì kêu “Cung tường văn họa, điêu mài điêu khắc, cẩm tú bị đường, vàng ngọc trân vĩ?” Nàng hôm nay cuối cùng được nhận thức, chỉ phải đau khổ dần nén xúc động muốn đem hoàng cung biến nhỏ ôm trở về nhà.

Vào cung, Đế Tân liền bị nhóm cung nhân vây lấy hỏi Long Đức điện, Tô Tô không có bị mang vào cung, mà là do Hoàng Phi Hổ an trí tại dịch nội Kim Đình Quán.

“Đây là công văn chuộc tội của phụ thân.” Tô Tô đem mảnh công văn mà Tô Hộ trước khi đi không cam tình nguyện đưa cho nàng dâng lên bằng hai tay.

Hoàng Phi Hổ tiếp nhận công văn, chỉ nói, “Người hảo hảo ở tại nơi này nghỉ ngơi, sáng mai Văn thái sư sẽ đích thân tiếp đón người vào cung.”

“Văn thái sư?” Tô Tô mặt tối sầm, không muốn đi, đại ca, người ngại thương tích trên người ta lành lặn quá mau sao.

“Không phải sợ.” Hoàng Phi Hổ cúi xuống nói với nàng, “Văn thái sư cương trực ghét xua nịnh, sẽ không tùy ý loạn thương vô tội.”

Nói xàm! Chẳng lẽ nàng không phải không có tội sao!

Thiếu nữ sợ hãi giảo ngón tay, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn hắn, “Ta... Ta có thể hay không không muốn Văn thái sư tiếp đón ta... Xin nhờ, ngày mai người tới tiếp đón Tô Tô được không?”

Hoàng Phi Hổ trấn an nàng, “Đừng lo lắng, Văn thái sư sẽ không dả thương người, người có thể yên tâm.”

“Nhưng mà... Nhưng mà hắn lần trước rõ ràng muốn giết Tô Tô.” Thiếu nữ lòng còn sợ hãi tiến lên, tay nhỏ bé bắt chặt lấy góc áo của hắn, “Hắn nói ta là yêu quái, hắn còn nghĩ giết ta... Ta không muốn hắn tiếp đón.”

“A...” Hoàng Phi Hổ có chút lúng túng nói quanh co, “Lần trước, có lẽ là thái sư phán đoán sai lầm, cũng có lẽ, thật có cổ quái...”

Cặp mắt thiếu nữ lập tức chứa đầy lệ, “Người cũng cảm thấy Tô Tô là yêu quái?”

“A, không phải.” Hoàng Phi Hổ gãi gãi đầu, hẳn là một người thô kệch, không chịu đựng nổi khi trông thấy nữ nhân rơi lệ, huống chi tiểu nữ oa trước mắt này cùng tuổi với tiểu tử gia hỏa nhà hắn, đột nhiên có ảo giác phụ thân đang khi dễ con trẻ, “Này... này yêu quái không yêu quái, ta cũng vô pháp trí bình. Bất quá Văn thái sư tuy rằng tính cách hơi khắc nghiệt, cũng sẽ không vô cớ dả thương nhân. Có lẽ đã có sai lầm gì khiến hắn ngộ phán?”

Tô Tô chột dạ, khụ, tuy không trúng nhưng cũng không sai...

Bất luận ra sao, Hoàng Phi Hổ là quyết tâm muốn hóa giải tâm kết của nàng đối với Văn Trọng, cần rằng hung hăng ném lại Tô Tô ở trong dịch quán, thúc ngựa bỏ chạy.

~~~

~~Hôm sau.

Sáng sớm Tô Tô đã y quan chỉnh tề, canh giờ vừa đến, Văn Trọng liền đứng giờ xuất hiện.

Trên đường tiến Triều Ca, Tô Tô ở ven đường nghe không thiếu lời khen ngợi về Văn Trọng, tỷ như hắn là tiên vương ủy thác đại thần, đức cao vọng trọng, đối Thường trung thành và tận tâm, còn được tiên vương ban cho đánh vương kim tiên, thượng đánh hôn quân, hạ đánh gian thần...

Tô Tô không để lại dấu vết nghiêng đầu liếc Văn Trọng.

Hắn cười hắc kỳ lân nhìn thẳng phía trước, thắt eo thư hùng tiên, mi dài mắt sắc, thân mặc triều phục. Vì thân mà lại dám nói thẳng Xích quân, đối giang sơn, rồi lại trung tâm ngay thẳng, quanh thân tràn ngập cương quyết cùng thuận phục.

Đột nhiên nghĩ tới Văn Trọng đã phụ tá qua hai đời quân vương, cũng là nói, tuổi của hắn chỉ ít năm mười trở lên... Tô Tô nhìn thấy khoe mắt hắn không hề có nếp nhăn, ghen tị thì ào ào, đúng là... thuật trú nhan quá tốt.

Nguyên lai tu luyện tiên thuật còn có thể làm đẹp dưỡng nhan vĩnh viễn bảo thanh xuân, Tô Tô âm u vẽ hoa trong không khí, tuy rằng tu luyện yêu thuật cũng có thể trăm sông đổ về một biển, nhưng...

Ví dụ: Một thanh niên chính trực đầy hứa hẹn theo hắc đạo kiếm chác cầm được bạc

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 19 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-19.html#ixzz2YbwOlsWF

triệu trong tay, người thanh niên chính trực kia liền không cần lo lắng sẽ bị cảnh sát lâu lâu chụp tới uống trà.

Tựa như nàng, bây giờ đang bị đè nén trong bóng tối, đến tốt cùng muốn đến khi nào tài năng danh chính ngôn thuận mới lộ ra dưới ánh thái dương?

Văn Trọng chú ý đến Tô Tô tầm mắt vẫn dõi theo hắn, găm giữ, “Yêu nữ, đừng tưởng rằng lần này tránh thoát, ngày sau liền có thể bừa bãi, có Văn Trọng ta một ngày, ngươi đừng hòng tại Triều Ca gây sóng gió.”

Tô Tô kích động trái tim nhảy nhót, thật sao?

Nữ Oa, người chống mắt mà xem cho kỹ, không phải nàng không muốn diệt thế, mà là Văn Trọng quá cường thôi!

Cung điện to lớn, Tô Tô chỉ thấy quanh quanh co co mà khó chịu, nàng hôm nay còn chưa có ăn đại thực, lại thêm có sát tinh Văn Trọng này làm bạn ở bên cạnh, thật là bước chân hư nhuyển.

Nói đến ăn, không thể không rên rỉ vì nàng một ngày chỉ có thể ăn được hai bữa, bữa sáng gọi là đại thực, buổi chiều tối mới có thêm một bữa nữa, gọi là tiểu thực.

Đại thực ở Thương cực kỳ phong phú, chính là một ngày hoạt động tiêu hao năng lượng, Tô Tô giờ phút này mất đi “sức sống”, quất quất đi theo phía sau Văn Trọng vào đại điện. Khi đi vào hoàng sảnh, vẫn vô đứng hầu hai bên, cách thật sự xa, nàng nhìn không rõ sắc mặt biểu tình của Đế Tân.

Giữa lúc đang mờ mờ mịt mịt, chỉ nghe thấy tiếng triều thần niệm dứt quảng, “Tô Hộ phản Thương, nên tử hình; tuy nhiên hiện đã quy thuận, mà tiến nữ nhi chuộc tội, lấy hoàn vua tôi đại nghĩa. Nay tôn vương pháp, hiển nữ nhi tạ bệ hạ, về tình có thể tha thứ... Xin bệ hạ thương mà xá...”

Sau khi bài diễn văn niệm xong, một cung nhân thông tri nàng, nàng được an bài tại Thọ Tiên cung, nàng nhanh chóng lấy lại tư thái rồi đi theo cung nhân dẫn đường cho nàng.

~~~o

~~Tiên Thọ Tiên cung, nàng còn chưa kịp nhìn rõ tương lai cùng hoàn cảnh, một mỹ thiếu niên mặc y phục xa hoa được mọi người vây quanh như tinh tú vây quanh mặt trăng, kiêu căng ngạo mạn đi đến trước mặt nàng, bộ dạng của hắn cùng Đế Tân khá giống nhau, ngũ quan lại càng âm nhu, mặt mày tuấn tú, môi đỏ mọng.

“Bái kiến Đại diện hạ.” Nhóm cung nhân xung quanh nhất tề quỳ xuống, thiếu niên chỉ đem chú ý phóng tại trên người Tô Tô, “Người chính là nữ nhân mà phụ vương ta mang về từ Kỳ châu?”

Tô Tô bình tĩnh nâng lên mí mắt, “Phải.”

Mỹ thiếu niên ngược cầm, từ đầu đến cuối đánh giá nàng một trận, tuy rằng không có nói cái gì, trong mắt lại toát ra địch ý không chút che giấu, lập tức bỏ đi.

Tô Tô như cũ bình tĩnh, thậm chí còn vươn tay bốc lia lịa thức ăn bồi dưỡng cho bụng.

“Tô... nương nương,” bởi vì nàng còn chưa có phong hào, cung nhân chần chờ một chút, lựa chọn gọi nàng bằng “Nương nương”, “Tối nay ....người không nên ăn quá nhiều.”

Tô Tô nghi ngờ nhìn nàng.

“Bởi vì tối nay Hoàng thượng muốn người thị tẩm, cho nên...”

“Chờ chút, người nói cái gì?”

“Thị tẩm.” Cung nhân dành cho nàng câu trả lời khẳng định.

Tô Tô ôm đầu, đầu óc hiện ra sắc mặt tái nhợt bệnh hoạn của Đế Tân...

Xin chờ! Người là thụ là thụ a a a! Thỉnh tự do tìm kiếm tiểu công của người đi!

16. Q.2 - Chương 16

Ban đêm, Đế Tân tại Thọ Tiên cung diên yến.

Tô Tô vẫn bảo trì hình dạng e lệ, rụt rè cuối đầu không nói, giữ một khoảng cách khá xa Đế Tân.

Chuyện thị tẩm này, nàng với thân phận Đát Kỷ vào cung, nên khó mà tránh... Lời nói tuy như thế, nhưng khi chuyện tới chân, Tô Tô mới phát hiện mình vẫn là không có cách thần nhiên liếp thu.

Tô Tô cười khổ, quả nhiên chuyện này vô luận ra sao cũng không thể thích ứng a.

Diên yến kỳ thật chỉ là tượng trưng ăn vài miếng, chủ yếu là lấy nghi thức vi chủ, chiêu đãi đế vương cùng với phi tần sau yến nhập tháp, Tô Tô mò cái bụng bằng phẳng của mình trừng mắt to mắt nhỏ nhìn Đế Tân.

Nghi lễ Thương, trước khi cùng đế vương kết hợp phi tần phải để bụng rỗng tẩm rửa, phụng lễ dâng hương, đem chính mình tẩy trắng nõn trắng nà thơm nứt ngon miệng rồi lên giường nằm, chờ thiên tử lâm hạnh.

Giờ phút này nằm chờ đợi lâm hạnh, ý thức phòng bị của Tô Tô thăng đến tột đỉnh núi cao, cả người buộc chặt, nội tâm diên cuồng muốn đánh ngất xiu Đế Tân.

Đế Tân vén lên màn giường, thiếu nữ nằm trên giường lập tức cảnh giác quay đầu, mái tóc dài của nàng xoa tung thuận theo gương mặt nhỏ hồng hồng, ánh mắt như một tiểu động vật cảnh giác nhìn hần.

Đế Tân duỗi tay ra sờ lên đầu thiếu nữ.

Tầm mắt nàng không chút buông lỏng chăm chú dừng ở trên tay hần, phảng phất như chỉ cần hần vừa định gây rối nàng liền lập tức nhảy xuống giường đập tung cửa mà chạy.

Làm hần....có cảm giác phạm tội a.

Đế Tân nâng tay gỡ trâm cài xuống, một đầu tóc đen dài đổ xuống quá eo, lọn tóc cong rớt ở trước ngực, hần tùy ý đập lên giường thấp, màu mắt càng đen hơn so với người bình thường đang khép hờ, cúi đầu trên cao nhìn xuống xem nàng, quanh thân mơ hồ tràn ngập nắm trong tay hết thấy lực áp bách.

Tô Tô dưới sự quyết đoán của hần cơ hồ vô pháp mở miệng, chỉ bất an kêu một tiếng “Bệ hạ.”, rồi cụp mắt cúi đầu.

Lỗ tai truyền tới một vài tiếng xiêm y cọ xát, sau đó, bờ vai nàng liền bị một móng vuốt... Khụ, là một bàn tay xương xẩu đụng vào. Cùng thời khắc đó, nội tâm nàng kích động hò hét, đánh ngất xỉu hần! Đánh ngất xỉu hần! Đánh ngất xỉu hần!!

Thiếu nữ rụt rụt cần cổ, sợ hãi gương mặt nhìn hần, nước mắt tràn mi, “Bệ hạ...Ta,ta sợ hãi...”

Đế Tân vỗ về gò má nàng, thấp giọng dụ dỗ, “Hiện tại ngươi đã là phi tử của trẫm, phải học nên ra làm sao lấy lòng trẫm.”

“Vậy...làm sao để bệ hạ vui lòng?” Thiếu nữ ngây thơ nhìn hần.

“À...” Đế Tân có chút nhúc nhích đầu, Tô Hộ chẳng lẽ cái gì cũng không có dạy cho nàng sao.

Tô Tô tiếp tục vẽ mặt hồn nhiên lại khiếp đảm nhìn hần.

Đế Tân nghiêng thân tới gần nàng, “Bây giờ...trẫm bắt đầu dạy ngươi.”

Nguyên tưởng rằng hần là ma ốm, sợ lúc lâm trận “không hành”, xem bộ dạng hần quyết tâm...

Thiếu nữ rụt rụt bờ vai, khấn trương mở to mắt trừng hần.

Đế Tân cười nhẹ, “Đừng nhìn trẫm như vậy...” Hần một tay che khuất mắt nàng, tay kia thì chuyển qua vạt áo nàng.

Thanh âm của thiếu nữ run rẩy lên, “Bệ hạ...Bệ hạ,ta sợ...”

Đế Tân hôn nhẹ lên trán nàng, trán thiếu nữ hơi ướt, vài sợi tóc bết trên trán, nàng co rúm lại một chút, hô hấp có chút dồn dập lên.

Hần cũng có chút xúc động, đầu lưỡi dọc theo mồ hôi của nàng đi xuống, mà sau...

Mà sau—

“Ngươi! ” Một giây sau, bị trúng gió bất động, Đế Tân rốt cục thất thố nghẹn họng nhìn trần trời, hần bị áp đảo! Chuẩn xác mà nói, đây là lần đầu tiên hần bị áp đảo từ lúc sinh ra tới giờ!

Tô Tô phục trên thân hần kiêu thả hồn hần.

Thân là nam giới, thể lực tự nhiên là mạnh hơn nữ tử, huống chi là thuở nhỏ trời sinh thần lực Đế Tân. Giờ phút này Tô Tô có thể miễn cưỡng áp đảo hần, tất nhiên là vì hần bị bệnh lâu ngày, về phương diện khác, cũng là thừa dịp hần động tình không hề phòng bị, đột nhiên phát lực, bởi vậy Tô Tô mới trong ngắn ngủi áp đảo thành công.

Tô Tô thừa dịp hần ngây người một giây, vùi găm môi hần, cầm lấy bàn tay to lớn của hần đặt trên ngực mình, thành công nhượng hần không thể từ chối.

Trong khuê phòng, Đế Tân vẫn là lần đầu ở dưới, nhưng thực ra mới mẻ. Hần ôm lấy nàng vụng về lung tung cắn cầm thiếu nữ, dẫn đường nàng hé miệng, nhượng hần đưa lưỡi thăm dò, nhưng không biết là hữu ý hay vô ý, thiếu nữ nghiêng đầu tránh đi môi hần.

“Bệ hạ...” Nàng mê mê mang mang nhìn hắn, hơi run rẩy, dang chân trên thân hắn, “Nhượng ta.. để cho ta tới hầu hạ tốt bệ hạ được không?”

m thanh ngầy thơ thật nhỏ, lọn tóc hương vị ngọt ngào rũ lên ngực hắn, trong hồn nhiên lộ ra ngầy ngô dễ thương...

Đế Tân híp mắt tay phải sờ gò má nàng, thiếu nữ lập tức đem mặt dán lên, như một con mèo con nhẹ nhàng cọ xát tay hắn, hơi thở ôn nhuồn phun tại

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 20 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-20.html#ixzz2YbwXYqc6

òng bàn tay hắn, đẩy lên điểm điểm ngọn lửa.

Tô Tô cúi xuống ngậm chặt vành tai hắn, đôi tay nhỏ nhắn lướt dọc theo cái eo rắn chắc, đi vào bên trong y phục của hắn. Nàng nghiêng đầu, thổi một hơi nhẹ vào lỗ tai của hắn, gương mặt cũng chậm rãi vuốt ve vùng da thịt non mềm ở cổ hắn....

Hắn cảm thấy bàng hoàng, thủ pháp tán tỉnh của nàng tựa hồ...

“Bệ hạ...” Thiếu nữ muốn khóc dừng lại động tác, “Ta không biết tiếp theo nên làm như thế nào...”

“Người vừa làm hết sức hảo.” Đế Tân nói, “Nói trầm nghe là ai dạy người? ”

Thiếu nữ được khen ngợi, đắc ý ngẩng cằm lên, “Ta thấy mèo mẹ thường làm như vậy với lũ con của nó, đám mèo con kia hình như cũng thích được vuốt ve như vậy...”

Đế Tân: “...”

Xoay người đoạt lại chủ quyền, đem Tô Tô áp ở dưới thân.

Tô Tô nằm dưới người hắn, ngón tay lặng lẽ lại lén vào bên trong lớp áo quần hắn, ngón trở cà nhẹ lên tấm lưng trần vũng chãi, một đường phác họa đến chỗ mẫn cảm nhất của hắn, hai chân kẹp chặt eo hắn, “Bệ hạ... Bệ hạ, ngài thích không?”

“Văn Trọng không có nói sai, nàng quả thật là yêu nghiệt...”

Thanh âm lộ ra mùi vị tình dục khàn khàn, Đế Tân hôn nhẹ như tán thưởng tiểu mỹ nhân dưới thân đang nỗ lực làm vui lòng hắn.

“Bệ hạ...”

Thiếu nữ phát ra âm thanh nỉ non nho nhỏ, nháy mắt ra sức bật lần thứ hai thành công áp đảo Đế Tân, “Vẫn là để cho ta tới hầu hạ người đi...”

Đế Tân nở nụ cười, hô hấp rút cục bắt đầu rối loạn, “Được rồi, người tới.”

Tô Tô ở phần háng dùng lực, chậm rãi chọc ghẹo thân thể đang căng cứng của hắn, “Bệ hạ...” Miệng nàng thủ thủ bên tai hắn, dùng lưỡi vuốt ve vùng mẫn cảm ở cổ hắn, rốt cuộc làm tan rã sự tự chủ cuối cùng của hắn, thành công nâng lên cái đầu tôn quý của Đế Tân—

Dùng hết sức lực đánh tới một cái thật mạnh!

Nương theo tiếng “Bốp” nặng nề trầm đục, Tô Tô nhảy lên thân thể không còn nhúc nhích của Đế Tân, không ngừng xoa xoa tay...

“Hồngбет! Không biết vừa rồi có xuất thủ nặng quá hay không.” Nàng cúi người xuống, ngón tay sờ vào mũi hắn kiểm tra vài giây, “Còn có khí, xem ra vẫn chưa chết.” Thở ra một hơi nhẹ nhõm, Tô Tô thay đổi xiêm y xong, từ trong ngực áo lấy ra một mảnh linh vũ.

Nhân nói tai họa di ngàn năm, Trụ vương là bạo quân nổi danh trong lịch sử, quả nhiên không có dễ dàng chết như vậy.

Tô Tô không nhanh không chậm cầm linh vũ thổi một hơi, tha thiết kêu gọi—

“Mị Hỉ, Mị Hỉ, trời mưa xuống mau tới thu y phục lặc...”

17. Q.2 - Chương 17

Tối nay không có gió, nhưng lại có trăng.

Ánh trăng như lưỡi liềm, tịch mịch chiếu vào hoa viên vắng lặng.

Cánh hoa ngô đồng nở dưới ánh trăng lập lòe màu xanh biếc, có một thiếu niên ngồi trên ngọn cây ngô đồng, y phục tha thướt buông lơi như cánh hoa, khuôn mặt đẹp tinh xảo ẩn dưới ánh sáng trăng.

Phượng hoàng thỏa nguyện, là được tọa trên đồi cao. Ngô đồng thỏa nguyện, là được đón ánh sáng mặt trời.

Phượng hoàng ngồi trên đỉnh cây ngô đồng, tự nhiên khiến người hướng tới. Lúc hắn vẫn chỉ là một tiểu yêu yếu ớt, cũng thường hi vọng một ngày kia có thể hóa phượng hoàng, tọa trên đỉnh cây ngô đồng.

Nhưng dù cho giờ phút này hắn cũng đồng dạng ngồi trên đỉnh ngô đồng, hắn cũng không phải phượng hoàng, chỉ là một con chim trĩ mà thôi.

Phong Thần, Phong Thần...

Mị Hỉ thở dài ra một hơi, nhắm mắt nằm ngửa trên cành cây ngô đồng. Phút chốc linh vũ nóng lên, thiếu niên mở mắt ra, tiếp theo đó một giọng nữ quen thuộc tha thiết gọi, “Mị Hỉ, Mị Hỉ, trời mưa xuống mau tới thu y phục lại...”

“?”

Mị Hỉ không hiểu ra sao truyền lại tiếng tim đập, “Người nói cái gì?”

“A! ” Bên kia Tô Tô thoáng chầu mây, nàng lại vô sỉ tiếp tục ngụy trang Kitty đáng thương tìm kiếm sự che chở của hắn—

“Mị Hỉ, ta vô tình đã xử lý Đế Tân, người mau tới đây nhặt xác đi.”

“Cái gì?!”

“Được rồi, hắn còn một hơi thở... Bất quá ta nghĩ ta hiện giờ rất cần người trợ giúp.”

~~o

~~Thọ Tiên cung.

“Người thực phải...” Mị Hỉ che mặt, sớm nên biết rõ nữ nhân phiền toái này cho dù có vào cung cũng không biết an phận như thế nào đi.

Tô Tô ôm đầu làm bộ dạng như sấm hối, lưu loát thuộc lòng lí do thoái thác, “Được rồi, là ta sai, kỳ thật tối nay ta nên nhượng Trụ vương áp đảo, sau đó XX lại OO, O tái X, X lại O, là ta tùy hứng, lần sau nhất định sẽ nhớ rõ ngoan ngoãn nằm ngửa quyết không phản kháng!”

“Người...” Mị Hỉ nhíu mày, tầm mắt ngừng lại vài giây trên thân thể Đế Tân, không lên tiếng.

Tô Tô thấy thái độ hắn có chút biến nuuyển, tiếp tục cầu khẩn, “Mị Hỉ, giúp ta một lần này đi, người cũng không muốn nhiệm vụ của ta liền như vậy thất bại, đúng hay không?” Dù sao hiện tại bọn họ ngồi cùng trên một thuyền, cho dù có không cam lòng, hắn cũng buộc phải thay nàng thu thập cục diện rắc rối, “Người giúp ta giấu điểm chuyện này đi, sau này... sau này ta...”

Mị Hỉ liếc nàng một cái, “Tô Tô, người đừng có lòng tham không đáy.”

Tô Tô cầm tay Mị Hỉ, đem đầu dụi vào lồng ngực thiếu niên, nỗ lực cọ xát, “Hảo Mị Hỉ, ta biết rõ người và Ngọc tỷ bà có đan dược, người cho ta đi... Một ít thôi. Dù sao sau này ta phải trải qua nhiều gian truân trắc trở, rất là khổ cực a.”

Mị Hỉ không nhúc nhích, “Đại nương, làm nũng với ta không có tác dụng.”

Tô Tô lén lút chà chà tay ăn vài ngụm đậu hủ non, sau đó chậm rì rì áp sát thân thể, “Ta yêu cầu không cao, chỉ cần... ờ, cho ta nằm viên là được. Ta hiện tại còn không có chuẩn bị tốt, chờ ta qua một khoảng thời gian ngắn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, tự nhiên liền không cần.”

Mị Hỉ trầm ngâm khoảng khắc, không có lập tức đáp ứng, lại cũng không có cự tuyệt.

Tô Tô áp sát hẳn hơn, tay phải kéo hẳn từng chút từng chút đến gần nàng hơn, vân vê một lọn tóc của Mị Hỉ, ném cho hẳn một cái mị nhãn vui đùa nói, “Chẳng lẽ Mị Hỉ người cam lòng để cho ta thị tẩm sớm như vậy, người vội vã muốn đẩy ta lên giường Đế Tân gấp vậy sao?”

Bàn tay Mị Hỉ không thể để yên được nữa, lập tức kéo về lọn tóc của mình, mím môi, nhất thời cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

“Không nói chuyện, ta liền cho là người chấp nhận đó nha?” Tô Tô bắt đầu khoe mẽ.

Mị Hỉ không lên tiếng, trong lồng ngực thiên hồi bách chuyển, hẳn sụp mắt xuống, mặc cho Tô Tô nhảy cẫng lên hoan hô một tiếng, vui vẻ ôm cổ hẳn.

Phương thức nàng ôm hẳn như ôm một đứa con, không chút để ý cự ly thân mật.

Mị Hỉ đẩy ra đôi cánh tay bạch tuộc này, “Lôi lôi kéo kéo còn thể thống gì!”

“Cũng phải.” Tô Tô gật gù, ngón tay chỉ vào Đế Tân, “Bây giờ người làm phép cho hẳn một chút đi, bằng không hẳn tỉnh lại thì khó làm.”

Mị Hỉ gật đầu, nhắm mắt suy nghĩ vài giây, năm ngón tay nhẹ nhàng vẽ một vòng trên trán Đế Tân, một sợi khói mỏng mang theo đó biến mất tại trán hẳn.

“Như vậy thôi sao?”

“Ừ, ta đã sửa lại trí nhớ của hẳn, ngày mai hẳn sẽ cho rằng người đã cùng hẳn viên phòng.”

Tô Tô trên mặt vui vẻ, “Vậy còn đan được...”

“Đan được có tác dụng làm thần trí mơ hồ, nếu thực người không nguyện ý thị tẩm, cứ âm thầm cho hẳn ăn vào đan được, thì có thể thoát thân.”

Tô Tô lập tức không khách sáo duỗi tay về hướng hẳn, “Tốt, cho ta đi.”

“Đợi một chút, còn có một việc muốn thông báo cho người một tiếng.”

“Chuyện gì?”

Mị Hỉ nói, “Mấy ngày nữa là mừng một, nhớ rõ tránh để người nhìn thấy.”

Tô Tô biết rõ mừng một là nghĩa gì, nhưng vì cái gì phải tránh để người nhìn thấy?

Mị Hỉ thấy vẻ mặt nàng như lọt vào trong sương mù, không thương tiếc búng lên trán nàng, “Người tập trung nhớ lâu cho ta một chút, người đã quên lời ta nói rằng mừng một chính là ngày pháp lực của yêu ma suy giảm yếu nhất trong tháng, đến lúc đó thủ thuật che mắt lộ ra ngoài, ta và Ngọc tỷ bà lại không thể đứng lúc đuổi tới bên cạnh người, lỡ như người bị tên phạm nhân nào đó chớp được, đem người biến thành món hồ ly nướng để ăn, cũng đừng trách ta không nhắc nhở người.”

Tô Tô ôm lấy cái trán

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 21 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-21.html#ixzz2YbwhKSs7

bị đau, mặt tối sầm, “Người là nói thủ thuật che mắt của người còn có vấn đề về chất lượng?!”

Cái gì là chất lượng?

Mị Hỉ liếc Tô Tô một cái.

Tô Tô giờ phút này sớm đã bất chấp hẳn, xong đời! “Vậy người nói cả ngày mừng một sẽ lộ ra chân thân, hay chỉ là buổi tối?”

Mị Hỉ khinh bỉ nói, “Đương nhiên là buổi tối! Người làm người chỉ mới mấy ngày, đã sa đọa đến bước đường đăng trí này?”

Tô Tô u buồn trong lòng oán thầm: Con bà nó, lão nương vốn chính là người! = =

“Mị Hỉ! Người còn không trở lại cho ta!”

Linh vũ nóng lên, giọng nói trung khí mười phần của Ngọc tỷ bà vút cao lên.

Mị Hỉ đặt ngón trỏ trước môi, ra hiệu Tô Tô đừng có lên tiếng.

Tô Tô ngoan ngoãn không lên tiếng, nàng đâu có ngốc, sao có thể để Ngọc tỷ bà biết nàng cầu khẩn Mị Hỉ giúp nàng làm càn.

Mị Hỉ dùng phép nói chuyện riêng với Ngọc tỷ bà, sau khi cuộc điện thoại nói chuyện của bọn họ chấm dứt, hắn nói với Tô Tô, “Bên Hiên Viên mộ kia tựa hồ đã xảy ra chuyện, ta đi về trước, nếu lại có chuyện gì nữa người cứ gọi ta.”

“Được rồi.” Tô Tô trả lời, trong đầu đã bắt đầu tính toán vài bữa nữa là mừng một nên làm sao tránh đi đám người một đêm.

“Người...” Mị Hỉ muốn nói lại thôi. Cuối cùng vẫn là im lặng móc từ trong lòng đưa cho nàng năm viên đan dược ngọc bạch.

“Người cất cho kỹ những viên đan dược này, tới ngày mừng một, người nhất định phải tránh đi Văn Trọng, nếu không... sợ là ta và Ngọc tỷ bà cũng cứu không được người.”

Tô Tô rùng mình, ngẩng đầu nhìn Mị Hỉ một cái, thấy hoa mắt, thiếu niên như khói sương mù đã tiêu tán vô tung...

Hôm sau, lần đầu tiên từ trước tới nay Đế Tân không vào triều sớm, cả triều ồ lên.

Hậu cung sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, truyền ra tin đồn Đế Tân tân sủng Đát Kỷ, ngày đầu tiên vào cung đã được thị tẩm đến khi mặt trời lên cao khỏi ba ngọn sào....

Tô Tô tối tăm nhủ mày, xem ra tối qua hắn bị đập không nhẹ a = =!

Ánh mắt Đế Tân chỉ quét qua Tô Tô một cái, cũng chưa cấp nàng quá nhiều dịu dàng, thay y phục di giá hồi Long Đức điện.

Ngón cái Văn Trọng vuốt ve sợi kim tiên ở thắt lưng, ánh mắt sắc bén bức người, “Yêu nghiệt...”

Cùng thời khắc đó.

Núi Côn Lôn đào viên.

“Sư thúc, thiên tôn xin mời.” Bạch Hạc đồng tử khom người nói.

Người thanh niên vén lên cánh hoa đào, quay đầu đi theo luồng ánh sáng dịu dặt...

Ngọc Hư cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên đám mây thất sắc bát bảo.

Người thanh niên quần áo đạo phục, hai tay phát tay áo hành lễ, “Đệ tử Khương Thượng bái kiến.”

“Người tới Ngọc Hư cung bao lâu rồi.” Thanh âm cực kỳ vang vọng, lắng nghe rồi lại phảng phất còn cách một tầng hùng hậu chướng bích.

“Đệ tử ba mươi hai tuổi nhập điện, từ lúc đó đã ở đây bốn mươi năm.”

Thiên tôn nói, “Người từ nhỏ bạc mệnh, tiên đạo khó thành, tận nhờ cơ duyên. Thành Thang số tận, thời thế loạn lạc. Người theo ta tu luyện, trợ giúp minh chủ, thân là thần, cũng không uống công người tu hành bốn mươi năm. Người không thể ở lâu nơi này, hãy sớm sớm thu thập xuống núi.”

Khương Thượng quỳ ở bảo điện, bẩm, “Đệ tử thật tâm xuất gia, chịu khổ năm tháng, nay cũng có tuổi. Tu hành tuy là sở nguyện, nhưng đệ tử tình nguyện tại sơn khổ hạnh, tất không dám lưu luyến phú quý nơi hồng trần.”

Thiên tôn phán; “Người mệnh duyên như thế, thuận theo ý trời, há không tuân theo?”

Hắn cup mắt trầm mặc thật lâu, sau, tự biết số trời đã định, khó có thể trốn tránh.

“...Đệ tử lĩnh mệnh.”

18. Q.2 - Chương 18

Lại nói đến Khương Thượng xuống núi, gặp Triều Ca yêu khí tận trời.

“Quả nhiên là yêu nghiệt vào đời, nguy hại xã tắc.” Người thanh niên đứng tại chân núi nhìn ra xa, hần đầu đội một cái khăn lụa mỏng xanh, con mắt thứ ba trên trán đã mở, áo khoác bằng tơ bạc phỉ thúy, mặt như ngọc, phong thái văn hoa.

“Đạo hữu.” Phía sau truyền tới một tiếng cười sang sảng, hắn quay đầu nhìn lại, chính là Chung Nam sơn Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử nhiều năm ẩn cư tại Chung Nam sơn tu luyện, là một vị tiên đắc đạo, Khương Thượng từng có vài lần gặp mặt hắn. Vân Trung Tử nói, “Đạo hữu cũng thấy lạ sao. Mới vừa rồi ta đáp mây bay hứng sương mù, chợt thấy phía đông nam có một đạo yêu khí, xông thẳng lên trời, ứng là yêu nghiệt tiềm ẩn trong hoàng cung Triều Ca, nếu không sớm trừ, sẽ là mầm họa lớn.”

Khương Thượng chấp tay, “Đạo hữu muốn nhập Triều Ca trừ yêu sao?”

Vân Trung Tử trả lời, “Đúng vậy.”

Khương Thượng nói, “Đạo hữu hãy đi trước một bước, lần này ta phụng sự mệnh xuống núi, ít ngày nữa cũng tấn nhập Triều Ca. Lỡ yêu nghiệt khó trừ, cũng có thể giúp ngươi một tay.”

Vân Trung Tử mỉm cười, “Vậy bản đạo đi trước một bước.”

Dứt lời, Vân Trung Tử liền đạp mây đi nhanh.

Giờ phút này tại Triều Ca, Đế Tân đang nổi lên chiến tranh với Đông Di.

Không thể nghi ngờ, Đế Tân là hiếu chiến, đã nhiều lần phát động chiến tranh, toàn diện khuếch trương lãnh thổ cùng phạm vi thế lực cho n Thượng.

Thọ Tiên cung sau đêm đó, Đế Tân cũng không có như người ngoài suy đoán, đối Đát Kỷ càng sủng ái hơn. Ngược lại, sau đêm đó, hắn không có bước lại vào Thọ Tiên cung một lần nào.

“Tô Tô, đừng nói là người như vậy mà bị thất sủng nha?” Ngọc tỷ bà ngoài cười nhưng trong không cười nghi ngờ hỏi.

Tô Tô vội ho một tiếng, cà lăm nói, “Nếu...nếu...nếu như ta thật sự là bị thất sủng?”

Ngọc tỷ bà hết sức nhỏ nhẹ mở miệng, “Ta tin tưởng ngươi. Tô Tô, làm sao ngươi có thể bị thất sủng, làm sao có thể hoang phí công sức chúng ta huấn luyện ngươi đây? Ngươi nhất định sẽ không, đúng không?”

Giọng nói hết sức mềm mỏng làm người phải sờn tóc gáy khiến Tô Tô liên tục không ngừng mỉm cười, “...Đương nhiên! Ta làm gì mà bị thất sủng chứ, vừa rồi ta chỉ là đang nói đùa.”

Nữ vương Ngọc tỷ bà nũng nịu dùng quạt che miệng phán, “Tô Tô, ngươi thực không hổ là học trò cưng của ta.”

Tô Tô: “...”

Đến tột cùng thì kiếp trước ta đã tạo bao nhiêu nghiệt mà kiếp này lại gặp phải các người a.

Ở bên kia Đế Tân đang bàn chiến sự, nghe Ngô môn quan khải tấu. “Có vị cao tăng Vân Trung Tử ở Chung Nam sơn xin cầu kiến, chuyện này quan trọng cơ mật, thần không dám tự tiện triệu kiến, thỉnh bệ hạ ban chỉ định đoạt.”

n Thương là một thời đại nồng đậm màu sắc thần thánh, thần thánh là trụ cột tinh thần của n Thương, chiếm lĩnh địa vị thống trị tuyệt đối.

Dù cho là vương quyền, cũng phải thừa nhận là con chiến trung thành của thần thánh.

Từ quốc gia đại sự, đế vương quý tộc thậm chí là bình dân sinh hoạt tư nhân, nông nghiệp, thời tiết, chiến tranh, đi săn, gả thú, sinh đẻ... đều cần hiến tế. Bởi vậy các người tu tiên ở n Thương có địa vị rất cao quý, tu vi cao thâm có thể trực diện đế vương, phụ trợ quốc chính, thậm chí còn có thể lập tức thăng chức vương hầu, từ nạy gà chó lên trời.

Đế Tân trầm ngâm khoảng khắc, “Tuyên.”

Sau chốc lát, Vân Trung Tử khoan thai, tay cầm phát trần, chân đi giày mây từ từ tiến vào điện.

“Bệ hạ, bần đạo xin chào.” Tay trái hẩn cầm một lẵng hoa nước lửa, tay phải phát trần, lưng đeo ngọc bội, thần nhiên nói.

Xung quanh triều thần đều âm thầm nhú mày, vị đạo sĩ này ở đâu ra, đang ở trên triều đình cũng quá cuồng vọng đi.

Đế Tân mặt mày cũng không có vẻ giận, ngón trở nhẹ xoa cằm, “Đạo giả từ nơi nào đến?”

“Bần đạo theo vân thủy tới.”

“Như thế nào vân thủy?”

“Tâm như vàng mây trắng, ý như dòng nước trong.”

Ánh mắt Đế Tân chuyển qua trên gương mặt Vân Trung Tử, “Tán mác nước khô, nhữ về nơi nào?”

Hẩn cười đáp, “Đi tán hao nguyệt đương không, nước cạn minh châu bày.” (>< hai=“” người=“” này=“” nói=“” chuyện=“” cò=“” không=“” hiểu=“” một=“” chút=“” gì=“”>

Đế Tân vỗ tay, “Mới vừa rồi đạo sĩ gặp trầm chấp tay mà không bái, rất có mạn quân chi tâm. Nay nói như vậy, thật là hữu lý. Đạo sĩ đúng là đại hiền sĩ thông tri thông tuệ.” Tiếp theo đó hẩn ra lệnh, “Mời ngồi.”

Vân Trung Tử không có khiêm

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 22 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-22.html#ixzz2Ybx09Jqe

nhường, thần nhiên phẩy tay áo ngồi xuống.

Đế Tân hỏi, “Không biết tiên sinh vì sao muốn gặp trầm.”

Vân Trung Tử trả lời, “Nhân tiện bần đạo nhân cư vô sự, hái thuốc đỉnh núi cao. Chợt thấy yêu khí quanh quần ở Triều Ca, cảm thấy kỳ quặc. Đạo tâm không thiếu, thiện niệm thường tùy, bần đạo đặc biệt tới triều kiến bệ hạ, trừ yêu diệt họa.”

Yêu?

Đế Tân nhú mày, đây là lần thứ hai ngoài Văn Trọng có người đề cập tới yêu nghiệt, “Thâm cung bí khuyết, cấm cửa nhỏ sâm nghiêm, phòng duy cang dày đặc, lại phi trần thể núi rừng, yêu mỵ từ đâu mà tới?”

“Bệ hạ nhược biết rõ có yêu mỵ, yêu mỵ tự không dám tới. Duy bệ hạ không thức yêu mỵ này, hẩn mới có thể thừa cơ đồ hoặc. Không trừ diệt, để lâu gây thành đại họa.”

“Tiên sinh đã khẳng định trong cung có yêu khí, vậy chắc là cũng biết cách diệt trừ.”

Vân Trung Tử vạch lẵng hoa nước lửa, lấy ra một cây mộc kiếm, dâng lên, “Thanh kiếm này tên là Cự Khuyết, đem nó treo trước Phân Cung lâu ba ngày, thì sẽ tìm được nguồn gốc yêu khí, đem yêu nghiệt hóa thành tro bụi.”

Đế Tân truyền lệnh cho quan nội y, “Hãy làm theo lời đạo sĩ.”

Vân Trung Tử thấy Đế Tân đã tiếp thu lời lẽ của hắn, đứng lên nói, “Đa tạ bệ hạ không chê, nhiệm vụ này của bản đạo đã thành, xin cáo từ.”

Là đầu não của giới quan lại, Văn Trọng chấp tay giữ lại, “Tiên sinh có đạo hạnh cao, thấy được âm dương, có thể sát yêu quỷ, sao không vứt Chung Nam sơn mà đi theo hộ bệ hạ, quan cư hiển tước, nổi danh muôn đời sau.”

“Bản đạo chỉ là phàm phu nơi sơn dã, không biết phương pháp trị quốc an bang. ” Văn Trung Tử nghiêng đầu nhìn hắn, tựa có thâm ý nói, “Ngô không tư dưỡng ta giả hưởng thụ lộc ngàn chung, ngô không tư thốc ta giả có nhân tứ bị. Nho nhỏ lự, không ngại hẹp; cũ cũ phục, không ngại uế. Chế kỵ hà cho rằng y, kết thu lan cho rằng bội. Không vấn thiên hoàng, hoàng cùng nhân hoàng, không vấn thiên lại, lại cùng nhân lại. Văn thái sư, nhược sớm một chút cởi ra hồng trần, cũng có thể thuận theo thiên địa.” (nguyên đoạn này, Cò chỉ hiểu được mỗi câu cuối cùng >.

Trong lời nói du dương ý khiến người hạ vọng, chỉ tiếc...

Văn Trọng vị cực nhân thần, phụ tướng lương triều, kiệt trung phụ giang sơn xã tắc, lo lắng hết lòng, đánh Đông dẹp Bắc. Trấn Triều Ca giang sơn, ổn n Thương vận số. Đối với hắn mà nói, hắn đã coi như suốt đời trung thành và chí nguyện chặt chẽ trời cùng n Thương, tuy rằng thành tiên là ước mơ tha thiết của tất cả người tu tiên, hắn lại cũng chỉ có thể xin Văn Trung Tử miễn cho.

Xem tới thiên ý tự không thể nghịch, đã bói toán nhìn trộm ra kết cục của Văn Trọng, Văn Trung Tử chỉ có thể âm thầm thở dài, quay trở lại bái Đế Tân một cái, tay áo phiêu phong, trong giây lát biến mất khỏi đại điện...

Cả điện triều thần kinh dị, hôm nay nguyên gặp gỡ chính là chân chính phương ngoại dị nhân, chỉ tiếc chưa kịp bắt chuyện thêm với hắn, lắng nghe thiện ngữ.

Sau khi bãi triều Đế Tân đi ngang qua Phân Cung lâu, hơi suy nghĩ một chút, nhìn chằm chằm Cự Khuyết trong khoảng khắc, mới quay trở về cung.

Đêm này, Cự Khuyết trên kiếm mảnh liệt tiên gia khí khiến Mị Hỉ và Ngọc tỷ bà chấn động không thôi. Hai người suốt đêm truyền tâm âm cho Tô Tô, hỏi thân thể nàng có khỏe hay không.

“Có đạo nhân muốn thu dọn ta?” Tô Tô không ngừng cảm khái hiện giờ mỗi người kêu đánh cục diện, nàng cái gì cũng còn chưa kịp làm, đã bị một gây đánh thành yêu nghiệt, phải nhỏ cổ tận gốc = =!

Cách thủy kính, Mị Hỉ có vài phần nôn nóng nói, “Hiện giờ đem Cự Khuyết treo tại Phân Cung lâu trấn lấy bảy yêu, ta và Ngọc tỷ bà không cách nào vào cung được để hộ người, người nhanh chóng nghĩ biện pháp đem Cự Khuyết hủy diệt, ba ngày sau là mồng một, hãy cẩn trọng.”

Ngọc tỷ bà nói, “Trước có Văn Trọng, sau có Văn Trung Tử, Đế Tân nhất định đã sinh ra hoài nghi. Hôm nay sau khi Văn Trung Tử ly khai, Đế Tân có gọi người đến?”

“Không có, vẫn như thường ngày.”

Ngọc tỷ bà hỏi, “Trên người người có cái gì khác thường hay không?” Dù sao Cự Khuyết là trấn tà vật, căn cơ nhỏ bé của Tô Tô như chỉ mảnh treo chuông.

Tô Tô tự nhiên biết rõ nếu thân phận nàng bị phát hiện, trông cậy vào Nữ Oa nhảy ra là không có khả năng, về phần Mị Hỉ và Ngọc tỷ bà liệu có vì nàng mà nhiệt huyết ném đầu lâu đi hay không vẫn còn chưa biết, nghĩ tới như vậy, bất giác buồn bực nói, “Trên người ta không có cái gì khác thường, chỉ là lo lắng Đế Tân có thể đã có lòng nghi kỵ, hiện tại Tô Hộ mới vừa vận sát nhập, Đế Tân sẽ không đụng đến ta. Nhưng sau này thì...” Nàng không muốn không có nguyên nhân bị người độc chết trong hậu cung Đế Tân.

Mị Hỉ an ủi, “Nếu hiện tại người không cảm thấy khác thường, có lẽ là bởi vì yêu lực của người đã bị phế bỏ vì đã ăn huyền đan lúc trước, bởi vậy mới tránh được tầm điều tra của Cự Khuyết.”

Tô Tô thoáng yên tâm chút, nếu Cự Khuyết là dựa vào yêu lực tới trừ yêu, vậy nàng liền không sao... À, mà cũng không chắc. Dù sao nàng giờ phút này vẫn là dựa vào thủ thuật che mắt của Mị Hỉ che lại lỗ tai

và cặp mắt, nếu là bởi vì yêu khí của Mị Hỉ lưu trên người nàng mà bị Cự Khuyết phán định là yêu, nàng không phải còn oan hơn so với Thị Kính?

Ngọc tỳ bà nói, “Hiện tại cũng chỉ trông người có thể tránh được Cự Khuyết dò xét, Tô Tô... người tự cầu nhiều phúc đi.”

Tô Tô phun lệ: “...”

Mị Hỉ nhìn Tô Tô nước mắt đầm đìa trong thủy kính, ngậm hạ quyết định, “Người... chờ ta...”

Ngọc tỳ bà đầu cũng không hồi nói, “Mị Hỉ người đừng hành động thiếu suy nghĩ, đừng quên Cự Khuyết là tiên gia vật.”

Mị Hỉ chỉ cúi đầu “Hừ” một tiếng, từ chối cho ý kiến.

~~o

~~Cung quyền đều biết việc Vân Trung Tử dâng kiếm trừ yêu, tuy rằng sau khi treo Cự Khuyết trên Phân Cung lâu, Đế Tân cũng không có bất kỳ động tác nào nữa, nhưng liên tiếp hai ngày, tất cả cung nhân khắp nơi đều tìm hiểu trong hai ngày này có phi tần hoặc thị nữ nào có nổi lên dị trạng hay không.

Toàn bộ cung đình, nhân tâm kinh hoàng, đến ngày thứ ba, vẫn là không một người có hại.

Liên tiếp hai ngày gió êm sóng lặng, nhưng trong lòng Tô Tô âm thầm than vãn, bởi vì ngày thứ ba chính là mùng một, không như nàng dự liệu, buổi trưa ngày thứ ba, Đại hoàng tử n Giao thần nhiên vào Thọ Tiên cung.

Hai người bọn họ tuổi tác không kém bao nhiêu, Tô Tô đương nhiên không có tham vọng quá đáng là bắt hần theo quy củ kêu nàng một tiếng mẫu phi, tuy rằng cũng sớm đã có giác ngộ, nhưng tiểu quý này cũng quá thành thật không có chút khách khí nào đi.

Ngũ quan của hần mơ hồ lộ ra vẻ trẻ con, ánh mắt mang theo tia cuồng vọng thiếu niên, “Phụ vương lệnh cho người đi Phân Cung lâu, cùng nhau giám định và thưởng thức kiếm Cự Khuyết, Tô nương nương có gan đi không?”

Này quả thực là trắng trợn trào phúng nàng chính là yêu nghiệt. Tô Tô chậm rãi nói, “Nhưng hỏi bệ hạ là chỉ triệu một mình Tô Tô, hay vẫn là tất cả hậu cung tần phi đều phải đi?”

n Giao phần nộ nói, “... Tất cả hậu phi.”

Thiếu nữ cúi đầu với hần, “Như vậy a, vậy Tô Tô làm sao có thể để cho các tỷ tỷ chờ lâu, Tô Tô đi liền.”

n Giao hai tay chấp ở sau người, liếc mắt nhìn thiếu nữ thấp hơn hần nửa cái đầu, bất quá cũng chỉ là một phi tần thất sủng mà thôi

Đi theo người dẫn đường, tới Phân Cung lâu.

Trước khi bước vào, Tô Tô ngược mắt nhìn sắc trời, thở sâu, chỉ hy vọng có thể rời khỏi Phân Cung lâu trước lúc hoàng hôn.

19. Q.2 - Chương 19

Khi Tô Tô có mặt, Phân Cung lâu đã tự không thiếu phi tần, nàng nhìn sơ qua một cái, đa phần phẩm vị đều cao hơn so với nàng. Vì thế nàng đành nhận mệnh chính y, bái chào các vị phi tần khác.

n Thương trọng thể loại nữ nhân có sức lực, các phi tần đều bất đồng màu da, mày rậm mắt to, thể hình đầy đặn to con. Hình thể trắng trẻo yếu đuối của Tô Tô ở đây lại rất là bất mắt.

Hoàng phi quả nhiên hào sảng như Hoàng Phi Hổ nói, nhìn thấy Tô Tô quỳ bái, bước

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 23 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-23.html#ixzz2YbxC4pO3

tới thân mật đỡ nàng dậy, “Người chính là Đát Kỷ? Ca ca cũng từng nhắc qua người với ta!”

Tô Tô nhỏ nhẹ trả lời, “Được Vô Thành vương và tỷ tỷ ưu đãi, Tô Tô thật vạn hạnh.”

Hoàng phi kéo tay nàng, “Người đừng khách sáo, không có ý nghĩa! Chờ Hoàng hậu và Dương phi đến, ta thay người tiến cử một phần.”

Hoàng phi tất nhiên là nhiệt tình, lực tay cũng không nhỏ, cổ tay Tô Tô mơ hồ sinh đau, nàng biết rõ vị Hoàng phi này cũng không đơn thuần sang sảng như bề ngoài, giờ phút này nàng ấy tích cực mượn sức nàng, sợ rằng sau này hậu cung đều biết hai người các nàng là cùng một phe. Về phần Hoàng hậu và Dương phi, sợ rằng các nàng ấy cũng là ôm đoàn tranh thủ tình cảm, xem Hoàng phi này một bộ dạng nặng hạp lâu ngày gặp mưa to, quả phụ gặp lại nhi tử liền biết rõ, quá khứ nàng đã ăn không thiếu buồn bực.

Đáng tiếc Tô Tô luôn luôn đối hậu cung tranh đấu tôn kính mà không thể gần gũi, nói giỡn sao, nàng chính là yêu quái tùy thời chuẩn bị bỏ chạy, thế nào có khả năng sẽ nâng mình bắt mắt như cái bóng đèn?

Đế Tân đứng tại Phân Cung lâu thượng thần tình uể oải đảo qua phía dưới phi tần, gương mặt tuần mỹ tái nhợt, thần sắc xem không phân minh.

n Giao thụt lại phía sau hần vài bước, “Phụ vương...” Đế Tân chỉ đậm đậm “n” một tiếng.

Trước mặt Đế Tân, n Giao cố nén cá tính kiêu ngạo, đối với tiểu hoàng tử mà nói, hần đã có ý thức đi bắt chước khí thế cường hãn trầm tĩnh của phụ thân, thiếu niên và hần giống hệt cá tính lãnh đạm kiêu kiêu, “Phụ vương có muốn xử trí Đát Kỷ trong hôm nay?” Trong giọng nói đã chắc chắn Đát Kỷ nhất định sẽ bị Cự Khuyết nhìn thấu.

Đế Tân xoay người, nhàn nhạt nói, “Còn chưa nghiệm chứng sự tình, không cần phải gấp gáp định luận.”

Mặt n Giao đỏ lên, “... Nhi thần biết sai.”

Đợi non nửa canh giờ, Đế Tân rốt cục chịu nâng tôn chân từ trên lầu đi xuống. Tô Tô oán thầm nhưng điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, trung trinh nhìn thẳng Đế Tân, chờ đợi lãnh đạo nói chuyện.

Nhưng Đế Tân thật ra lời ít mà ý nhiều, chỉ nói là thỉnh hậu cung phi tần thưởng thức tiên gia Cự Khuyết kiếm, đương nhiên, là đến gần thưởng thức.

Chân chính ý nguyện tự nhiên đều biết trong lòng, bất quá lần này tới hấp dẫn yêu nghiệt được người đề cử—Tô Tô! Tự nhiên cũng là đệ nhất được tầm mắt đông đảo quần chúng ngắm soi. Văn thái sư và Hoàng Phi Hổ cũng không mất cơ hội cùng nhau mà tới, Văn Trọng như hổ rình mồi, suy đoán lẽ Cự Khuyết vô pháp thu phục yêu nghiệt này, hần liền muốn tự mình ra trận trăm thảo trừ căn.

Tô Tô nắm chặt ngón tay, trong lòng âm thầm bồn chồn, tuy rằng mấy ngày gần đây vô sự, nhưng là không biết rõ Cự Khuyết có thật lợi hại như vậy hay không, càng huống chi Mị Hỉ lưu trên người nàng thủ thuật che mắt, chắc là sẽ không trở thành tai họa?

Đế Tân xem như phúc hậu, không có lập tức xách nàng đi kiểm tra đầu tiên, chỉ dựa vào phẩm vị của phi tần mà tiến hành, nàng chỉ mới vào cung, bởi vậy, sau một đội ngũ dài mới có thể đến phiên nàng. Tô Tô hạ ý thức lại nhìn sắc trời, chỉ trông ngàn vạn đừng kéo dài tới sau hoàng hôn a...

Đệ nhất nội cung đương nhiên là Khương hậu, Tô Tô ngấm thấy cặp mắt n Giao nhìn chăm chăm Khương hậu, hết sức nghiêm túc và lộ ra vài phần khẩn trương, hần rốt cuộc vẫn là cái mỹ thiếu niên, tuy tính khí hồng бет chút, xa xa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đó vẫn là cảnh đẹp ý vui.

Khương hậu đi qua Cự Khuyết, mũi kiếm vẫn như cũ nổi lên ánh sáng trắng nhu hòa, chưa có bất kỳ dị trạng.

n Giao thở phào, quay sang, rốt cục nhìn đến Tô Tô bằng ánh mắt không mang theo chút hàm súc.

Hần trực tiếp nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh buốt, một bên Văn Trọng cũng rét căm căm quay đầu tránh nàng.

Tô Tô cảm thấy chính mình càng ngày càng u buồn, chẳng lẽ bọn họ không lo lắng đâm bị thương tâm hồn thiếu nữ non nớt mẫn cảm của nàng sao? Được rồi, tuy rằng nàng đã không làm thiếu nữ đã rất lâu... ==

Tô Tô mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngoan ngoãn không nhìn lung tung, hâm mộ nhìn thấy tần phi trước mặt một cái rồi lại một cái đi ngang Cự Khuyết một cách an toàn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chân trời chậm rãi lộ ra rặng mây đỏ, từ từ ngả về hướng tây...

Tô Tô nhìn thấy ánh tà dương như lòng đỏ trứng, dần dần nhắc tới nỗi lòng.

Mau a, thế nào còn không có đến phiên nàng...

Theo đội ngũ phi tần dần dần giảm bớt, mọi người ở đây đem tầm mắt dừng lại tại mấy phi tần còn sót lại. Tô Tô không thể tránh, lần nữa đứng mũi chịu sào.

Dưới những ánh mắt sắc bén như dao cắt ngang vực vô căn cứ, thiếu nữ đứng thẳng lưng, lấy thái độ nhu nhược mà quật cường chống đỡ.

Rốt cục đến phiên nàng...

Tô Tô hít sâu một hơi, cặp mắt chỉ nhìn Đế Tân, đi về hướng kiểm Cự Khuyết.

Đế Tân nhìn ánh mắt bi thương và ủy khuất của thiếu nữ, không có dời mắt, nhưng đã biểu lộ tư thái, nếu Tô Tô trải qua kiểm tra của Cự Khuyết xác nhận không phải là yêu nghiệt, thì hẳn sẽ bảo vệ nàng.

Lúc thiếu nữ đi ngang qua hắn, ngửa đầu u u nhìn hắn, nói, “Bệ hạ, ngài... có phải cũng nhận định Tô Tô là yêu nghiệt?”

Đế Tân nói, “Ta chỉ biết tin tưởng kết quả.”

Mặt của cô gái bỗng bừng phát sáng lên, “Bệ hạ...”

Đế Tân vỗ vỗ đầu nàng, rút cục lộ ra một tia lãnh đạm dịu dàng, “Đi đi.”

Thiếu nữ nở một nụ cười phấn khởi lộng lẫng chói mắt với hắn, như chim non rốt cuộc tìm được sào huyệt, mang theo vài phần cao hứng đến vô thức lưu luyến nhìn hắn, sau đó đi ngang dưới kiểm Cự Khuyết.

Khi vừa bước vào phạm vi uy hiếp của Cự Khuyết một khắc, Tô Tô lập tức cảm thấy tim nàng phảng phất như bị luyện trong lò!

Thân thể nàng bắt đầu run rẩy một chút, trên đỉnh đầu, Cự Khuyết vẫn chiếu sáng ôn hòa như cũ, nàng tự thân cũng không là yêu, Cự Khuyết tự nhiên chưa trực tiếp đối nàng phát động công kích, nhưng có lẽ là trên người nàng bí mật mang theo một cỗ yêu thuật của Mị Hỉ, Cự Khuyết miễn tuệ bắt đầu bao vây phần yêu khí, thiêu hủy!

Trên trán Tô Tô bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh, trong mạch máu nóng quá mức, tốc độ chảy xiết, phảng phất sắp bị thiêu sôi, dâng trào ừng ực trong huyết mạch.

Tô Tô cắn chặt răng, dồn hết sức lực cả đời khắc chế, nhịn xuống cơn đau như bị thiêu sống!

Trước mắt nàng bắt đầu một mảnh mơ hồ, lại cực lực duy trì trạng thái bình thường, thản nhiên đi qua khỏi Cự Khuyết.

Một cái âm thanh lạnh như băng vang lên, Văn Trọng chấp tay với Đế Tân, “Bệ hạ, có thể... thỉnh Tô nương nương quay trở lại một lần?”

Trong tràng thoáng chốc yên tĩnh một mảnh, Đế Tân còn chưa mở miệng, thiếu nữ đã quay đầu, bi thương phẫn gào, “Không biết Tô Tô đến tột cùng ra sao đắc tội thái sư, thái sư muốn tìm mọi cách nhục nhã ta? Được, ta liền lại đi một lần, thái sư, người mở to mắt mà xem cho kỹ.”

Lệ như trân châu, lẳng lặng chảy xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, thiếu nữ phảng phất như xấu hổ và giận dữ kích động đến cực điểm, đi ngang qua Cự Khuyết một lần nữa, lúc trải qua thân thể mềm mại khẽ run, hai tay nắm chặt đai lưng, cắn môi dưới, như đè xuống phần nộ vì bị nhục nhã trước mặt mọi người, sau đó đi thẳng đến trước mặt Đế Tân, lúc đó, kiểm Cự Khuyết vẫn không có bất cứ dấu hiệu động đậy gì.

“Bệ hạ...” Thiếu nữ đứng trước mặt Đế Tân, như muốn nhào vào lòng hắn tìm kiếm an ủi, lại lo lắng làm trái cung quy, hai mắt đầm lệ khẩn khoản nhìn hắn.

Đế Tân nâng tay ôm nàng vào lòng, thiếu nữ liền như mất tất cả sức lực, đem tất cả trọng lượng đều ỷ trên thân hắn, tay nhỏ bé bắt lấy góc áo hắn, ủy khuất khóc hu hu.

“Bệ hạ...” Nàng phảng phất như một đứa bé nhận hết khi dễ hướng hắn tìm kiếm bao che, thương tâm khóc lóc, “Bệ hạ... Tô Tô thực không phải yêu... Hu hu...”

Đế Tân ôm lấy eo nàng, thấp giọng nói, “Hảo, người không phải yêu.”

”Trừ bỏ bệ hạ, bọn họ... toàn bộ bọn họ đều

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 24 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-trang-24.html#ixzz2YbxES46h

oài nghi ta...” Thiếu nữ ở trong ngực hắn khóc thút thít lên án.

Văn Trọng mắt lạnh nhìn Tô Tô, n Giao phẩy tay áo rời đi.

“Thái sư.” Đế Tân ôm Tô Tô, không có quay đầu, chỉ đậm đậm nói, “Sau này chuyện Đất Kỳ là yêu nghiệt, không được nhắc lại.”

Văn Trọng tay nắm thành quả đấm dẫu dưới tay áo, “Tuân chỉ!”

Tô Tô đem mặt chôn trong ngực Đế Tân, được hắn ôm đi trở về tấm cung, nàng quanh thân sớm đã đau đớn khó nhằn, trái tim vẫn còn sợ hãi, co rút đập loạn xạ!

Kỳ thật lúc đi đến trước mặt Đế Tân, nàng đã kiệt sức, nếu không phải to gan trực tiếp đem mục tiêu chuyển hướng Đế Tân, bắt buộc buông tay, sợ rằng kiệt lực ngã xuống đất nàng sẽ bị phát hiện điểm yếu! Cũng may mà, Đế Tân tựa hồ đối với nàng còn có vài phần thương sủng, nhưng phần nhỏ bé thương sủng này còn có thể bảo trì bao lâu? Lại có khả năng... tiếp tục bao che nàng bao lâu?

Tô Tô đem mặt lên ngực trái Đế Tân, nghe tiếng tim đập vững vàng của hắn, “Bệ hạ...”

Đế Tân cúi đầu, nhìn thiếu nữ trong lòng.

“Bệ hạ...” Nàng đỏ mặt, trên hai gò má còn mang nước mắt, lưu luyến nhỏ giọng thì thào, “Ta thật rất thích bệ hạ...”

Đế Tân không có nói chuyện.

“Tuy rằng bệ hạ có lẽ sẽ không thích ta.” Thiếu nữ mang theo vài phần uể oải, nhưng như cũ hồn nhiên tiếp tục nói, “Nhưng mà... ta thật rất thích bệ hạ, nhiều hơn so với bất cứ ai khác ...” Thiếu nữ dáng vóc tiêu tụy thổ lộ, vô pháp không lệnh nhân tâm sinh triu mến.

Đế Tân lẳng lặng nghe.

“Cho nên, cho nên... Nếu như có thể, bệ hạ có thể hay không cũng thử, thoáng thích Tô Tô một chút?”

Màn đêm một tắc một tắc buông xuống, trái lại, đôi mắt thiếu nữ... dần dần sáng lên.

20. Q.2 - Chương 20

Tối nay là mùng một, không có trăng.

Bầu trời tối đen hết sức mau, từ Phân Cung lầu khởi giá hồi Long Đức điện, chỉ mới đi được nửa đường, cảnh chiều hôm liền đã áp trầm xuống.

Một bức tường bằng mộc đàn rất nặng và một tấm màn dày ngăn cách tấm cung với thế giới bên ngoài, trời vừa tối, đèn đường ven cung đình một chiếc lại một chiếc cháy sáng lên, hoàng cung ngủ say dưới ánh đèn

đuốc sáng trưng trong bóng tối, ngoài cung điện, cung nhân tay cầm đèn, cung kính hỏi thăm để vương có muốn thắp đèn trong tấm cung hay không.

Bởi vì sắc trời đã âm u, thêm bị bức tường mộc đàn và tấm màn ngăn cách ánh sáng, giờ phút này trong nội cung tối đen, làm nhân xem không rõ phân minh.

Đế Tân đang muốn hạ lệnh để cung nhân thắp đèn, một đôi tay nhỏ bé non mềm đột nhiên che lại miệng hắn, môi thiếu nữ ghé vào lỗ tai hắn, thổ khí như lan, “Bệ hạ... không cần thắp đèn đâu.”

Có lẽ là hắc ám mang đến ảo giác, giờ phút này âm thanh của thiếu nữ so với ngày thường khàn và nhỏ hơn một chút, lộ ra một cổ thành thực mềm mại đáng yêu.

Đế Tân hỏi, “Vì sao?”

m thanh hết sức mềm mại đáng yêu trả lời, “Ô Tô mới vừa khóc, sắc mặt khó coi... Ô Tô...Ô Tô không muốn bệ hạ thấy bộ dáng xấu này của Ô Tô, huống chi... huống chi...” m cuối tựa ngưỡng ngừng đến cực điểm, dừng lại, sau đó thân thể mặt nhuộm ngọc ôn hương mượn bóng tối, to gan lần đèn gần hắn, hai tay gầy nhỏ ôm lấy cổ hắn, thân thể mềm mại như rắn quấn lên người hắn...

“Ô Tô?” Lời nói vừa xuất khẩu, đôi môi hắn liền bị thiếu nữ lấy môi phong giam.

“Bệ hạ...” Nàng khí tức không ổn trong khi hôn hít nỉ non, “Bệ hạ... Hừ, không cần nói gì.”

Đế Tân màu mắt chuyển sâu, hai tay ôm chặt thiếu nữ đang cố gắng dụ dỗ hắn, phản bị động vì chủ động xoay người đặt nàng nằm lên cái bàn kỷ trà, bàn tay to thăm dò vào sâu bên trong quần áo nàng, da thịt mềm nhuộm như mỡ đông, trơn tru đầy xúc cảm.

Hắn cười nhẹ, “Nữ nhân Kỳ châu đều có làn da mềm mịn như thế này sao?”

Thiếu nữ then thùng trả lời, “Ta... ta không biết.”

Ta lòi! Người cho rằng làn da nộn này tự nhiên mà có sao, ta phải chịu khổ một ngày một đêm, mới bị gặm ra được như vậy a.

Cặp mắt đại nương ngự trang Kitty ngây thơ giờ phút này đã hoàn nguyên thành màu hổ phách, mượn hắc ám che dấu, mái tóc dài che lại cặp tai nhọn lông xù, khuôn mặt cũng dần dần hoàn nguyên hồi thực nữ bản sắc.

Đế Tân hai tay nhẹ vỗ về thân thể thiếu nữ tóc dài, đầu ngón tay vừa mới chạm được gò má nàng, chỉ thấy nàng thân thể run lên một cái, lập tức bắt lấy tay hắn đặt lên ngực nàng.

Bình tĩnh mà xem xét, tuy rằng bộ ngực nàng không tính quá nhỏ, nhưng thật là vẫn là...“Ngực người không quá đầy đà, sau này phải hảo hảo bồi bổ.”

“Vâng... Ta sẽ nỗ lực học tập các tỷ tỷ khác.” Thanh âm nhu thuận hừ hừ thực thực theo ra từ trong hàm răng cắn chặt.

Hoàn toàn bị làm hư là Đế Tân đại nhân, bởi vì bên cạnh người đều là Pamela Anderson*, người liền cho rằng tất cả giống cái trước ngực đều có hai quả bóng đá sao.

(Pamela Anderson: cô đào Hollywood có bộ ngực vĩ đại, các bạn cứ google là ra cả đồng hình của cô này hà ^^)

“Bệ hạ.” Một âm thanh vang lên phá vỡ giây phút dây dưa của hai người, cung nhân cung kính cúi người quỳ phục ngoài tấm màn, “Long Đức điện đã tới giờ thắp đèn.”

Ô Tô trong lòng chợt lạnh, hiện giờ không có lý do gì để thoái thác, ngoài màn đèn đuốc sáng trưng, chỉ cần nàng bước ra bị trí hiện tại một bước, tất nhiên...

Đế Tân hai tay vòng qua dưới nách đem thiếu nữ nhẹ ôm vào trong ngực, chuẩn bị bước ra ngoài...

“Bệ hạ.” Ô Tô hít sâu một hơi, dù sao trước sau gì cũng chết, bây giờ nếu nàng thẳng thắn nhận tội có lẽ sẽ được khoan hồng, nói không chừng có cơ hội được giảm nhẹ tội.

Đế Tân cúi đầu, “Chuyện gì?”

“Kỳ thật ta...”

“Bệ hạ, bệ hạ!” Ngoài bức màn nổi lên một trận hỗn loạn ồn ào náo động cắt ngang lời nói của Tô Tô, “Yêu quái! Phân Cung lâu, Cự Khuyết điều tra ra yêu quái!”

Đế Tân nhanh chóng vén màn lên, “Yêu quái giờ phút này còn tại Phân Cung lâu sao?”

“Vâng! Văn thái sư đang cùng yêu quái đấu pháp!”

Tô Tô kinh ngạc bấu chặt lòng bàn tay, “Bệ hạ...thật sự...thật sự...có yêu quái sao?” m thanh khiếp đảm vô cùng, sung mãn ý lại.

Đế Tân chỉ vội vàng nói, “Người cứ đợi ở chỗ này đừng đi ra, ta sẽ sai cung nhân hộ tống người hồi Thọ Tiên cung.”

“VẬY CÒN BỆ HẠ?”

“Ta đi Phân Cung lâu.” Đế Tân lời ít mà ý nhiều, đem ngoại bào choàng lên thân thể quần áo không chỉnh tề của Tô Tô, sau đó vén màn bước ra, một bên cung nhân sớm đã dẫn ngựa tới chờ.

Giọng nói lo lắng của thiếu nữ từ bên trong truyền ra, “Bệ hạ ngài nhớ cẩn thận một chút.”

Đế Tân “n” một tiếng, phi thân lên ngựa, một tiếng thấp quát, thúc ngựa biến mất sau góc cung điện.

Đế Tân đi rồi, cung nhân tay cầm đèn khom người bước vào trong.

Hắn mới vừa vào cung không lâu, vô cùng tò mò Tô nương nương bị xâm xì là yêu nghiệt này, đuôi mắt không để lại dấu vết lén lút liếc nhìn về hướng nàng, chỉ mơ hồ trông thấy một thân ảnh hết sức nhỏ nhắn nghiêng trên bàn, trên người khoác ngoại bào của bệ hạ, chỉ lộ ra khuôn mặt, mơ hồ nhìn thấy một đầu tóc đen như mây...

“Tùy tiện để đó đi.” Thanh âm biếng nhác nói.

Hắn cung kính “Dạ” một tiếng, buông xuống đèn, cẩn thận cúi đầu chấp tay một đường lui ra. Trước khi ra ngoài, hắn ma xui quỷ khiến ngăn đầu, Tô nương nương nửa khuôn mặt lộ ra ngoài ngoại bào, dưới ánh đèn chiếu rọi, một đôi mắt phẳng phát trong hắc ám trong suốt sáng lên.

Hắn chỉ thấy một trận da đầu run lên, đôi tay cơ hồ bóp chặt với nhau!

Mắt người dưới ánh đèn àm thể nào có khả năng là màu này, này...này rõ ràng chính là yêu quái! Bệ hạ ...là bị yêu quái mê hoặc sao.

“Còn không lui xuống sao?”

Hắn giật mình, kinh hoàng gấp rút lui về phía sau, lúc đi cũng bởi vì quá mức kích động, liên tục ngã nghiêng ngã vẹo.

Tô Tô đem ngoại bào của Đế Tân như bùa hộ mệnh bao quanh ở thân thể, được rồi, cả đầu cũng bao lại như vậy mặc dù có chút khoa trương, bất quá cũng không phải không làm được đi = =!

Tại thời điểm tuyệt vọng có được một đường sinh cơ, Tô Tô nói lỏng thở phào một hơi,

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 25 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-25.html#ixzz2Yby5ThVc

nhưng nghĩ lại, lúc này yêu quái mạo hiểm xâm nhập hoàng cung, cũng chỉ có Mị Hỉ và Ngọc tỷ bà.

Trong lòng càng nổi lên nóng ruột, yên lặng khẩn cầu bọn họ có thể thuận lợi thoát thân.

~~o

~~Lúc này chạy tới Phân Cung lâu, vừa nhìn thấy Văn Trọng quyết đấu với Mị Hỉ, Đế Tân thở ra một hơi, buông xuống tảng đá lớn trong lòng.

Lúc này người kia....ít ra được an toàn.

Mị Hỉ thở dốc, trong lòng ngực khí huyết bốc lên, kiểm Cự Khuyết quả nhiên danh bất hư truyền.

Hắn đứng cách Phân Cung lâu mấy chục thước, dựa vào yêu thể, hắn là không cách nào đấu thắng.

Văn Trọng ngồi xuống, Hắc Kỳ Lân hướng Mị Hi rút gào, roi tiên màu vàng trong tay hắn rạng rỡ, bay thẳng đến Mị Hi!

Đột nhiên roi tiên hóa thành một đôi giao long, gào thét bốn phương, thanh thể làm cho người ta sợ hãi!

Mị Hi rút linh vũ, năm ngón tay bấm quyết, chỉ thấy một đầu hỏa điều chói mắt phóng lên cao. Gầm một tiếng điếc tai, cuối cùng đụng vào giao long, đáng tiếc dưới lực ảnh hưởng của Cự Khuyết, uy lực suy giảm năm thành công lực.

Song phương ngự thú giao đấu không thấy máu tươi!

Một đôi giao long cuốn lấy đầu hỏa điều, mãnh liệt khí kinh giữa không trung chấn động tung ra, trong khoảng khắc, hỏa điều thét một tiếng, bị đôi giao long xé nát tại chỗ!

Mị Hi khoe môi nở nụ cười, giơ lên một tay chậm rãi gấp lại năm ngón tay, Văn Trọng trong lòng biết có bấy, hai tay hướng hậu vừa thu lại, muốn kéo kim tiên về—

Ai biết, vừa mới động, giao long tiên lại phảng phất như bị điểm huyết, muốn động lại không thể! Chậm chú nhìn kỹ, mới phát hiện đầu hỏa điều mới vừa bị xé nát hóa thành những chấm sáng nhỏ, bám vào trên đôi giao long!

Chỉ thấy một ngón tay của Mị Hi lại thu!

Tức thì nghe một tiếng nổ mạnh khủng khiếp, đôi giao long phảng phất như bị nắm trong một bàn tay vô hình, bị bẻ gãy thân thể!

Tâm tư thật ác độc. Văn Trọng dồn lực hóa phép, đôi giao long vốn đã gãy bỗng nhiên uốn éo quỷ dị, bay ngược mấy chục thước xông lên ráp liền thân thể!

Mị Hi nhú mi, nghĩ tái làm phép, ngực tê rần! Cũng tại Cự Khuyết làm uy hiếp pháp lực của chúng yêu tiêu hao đến mức khó có thể gánh vác đấu pháp cỡ lớn như vậy.

“Yêu nghiệt to gan! Lại dám ở hoàng thành giường oai!” Hoàng Phi Hổ nổi giận quát một tiếng, tay cầm kim thương xuất hiện sau lưng Mị Hi.

Mị Hi đuối sức vì trận đấu pháp lực, xoay người không kịp trở tay, lãnh trọn một kích này, kim thương mãnh liệt chém vào vai trái hắn.

Mị Hi kêu lên một tiếng đau đớn, tay phải bắt lấy kim thương chém sâu tận xương, dùng lực đẩy!

Hoàng Phi Hổ chỉ thấy kim thương như phảng phất đánh vào tường đồng vách sắt! Bị luồng khí cường đại đẩy lùi, phản chấn lùi lại mấy bước!

Mị Hi che vai trái chân lùi về sau mấy bước, đôi giao long xảo quyết lại phá vỡ chướng bích, lao thẳng tới Mị Hi!

Mị Hi cắn răng biến thân, lúc đó mỗi đầu giao long nhanh chóng phân thành hai, một đầu giao long trong lúc hắn phân thân không kịp tấn công, hàm răng bén nhọn cắn phập một cái trên lưng hắn!

Sau lưng Mị Hi thoáng chốc da tróc thịt bong, hắn nhin đau đớn khí tung vọt, năm ngón tay đánh một chưởng về hướng thiên linh cái của giao long!

Giao long bị thấm rỗng một tiếng! Lập tức hình rỗng tan rã trên không trung!

Bất quá giây lát, sau khi giao long biến mất, tại chỗ Mị Hi đứng cũng đã mất tung tích của hắn.

Văn Trọng hừ lạnh một tiếng, lại để nghiệt súc trốn thoát.

Hoàng Phi Hổ gãi gãi đầu, thu kim thương, theo Văn Trọng bấm rõ đầu đuôi sự việc với Đế Tân.

~~~

~~Thọ Tiên cung.

Giờ phút này Tô Tô rối bời, mới rời từ Phân Cung lâu truyền tới một tiếng bạo vang khổng lồ, đến tột cùng bên kia đã xảy ra chuyện gì?

Mang tâm trạng lo lắng bất an, đợi được một lúc, trong không khí đột nhiên tản mát ra một cỗ dày đặc mùi máu tươi.

Tô Tô ngược mắt nhìn quanh, xung quanh cũng không có một bóng người, “Mị Hỉ? Mị Hỉ là người sao?”

Trong phòng vẫn là một mảnh yên lặng, lúc mùi máu tươi lại thoáng đi một ít, Tô Tô vội vàng nói, “Mị Hỉ, đừng trốn tránh, ta biết là người đang ở đây.”

Trên xà nhà không khí bỗng nhiên vận vẹo, thiếu niên gấp chân ngồi trên xà nhà, bím tóc thật dài của hắn rũ xuống, buông tới mắt cá chân, y phục cơ hồ bị nhuộm bằng máu, một sợi máu đỏ thẫm tích tích rơi xuống từ đầu ngón tay...

Tô Tô trừng to mắt, nhìn hình dạng này của người thiếu niên, chấn kinh ngược lại nói không ra lời.

Hắn còn có thể nở nụ cười, “Thế nào. Không phải người muốn ta ra?”

“Mị Hỉ...” Tô Tô không biết rõ giờ phút này trong lồng ngực là tư vị gì, “Mị Hỉ, người xuống đây, cho ta xem thương tích của người thương ra sao đi?”

Hắn nhẹ “Xi” một tiếng, “Người không có pháp thuật, nhìn có ích lợi gì, tối đa rút vài giọt nước mắt không đáng tiền thôi.”

“Đừng cậy mạnh.” Tô Tô nhú mày, gầm lên, “Nếu như mới vừa rồi ta không gọi người ra, có phải người liền quyết định như vậy đi hay không?”

“Ta...” Thiếu niên nghẹn lời một chút, thẹn đỏ mặt, ấp úng thế nào cũng nói không nên lời, hắn chỉ là nghĩ trước khi đi, ẩn thân nhìn trộm nàng một cái, xác định nàng hiện tại không sao, liền hảo.

Như vậy bề mặt lại buồn cười tâm tình... Thiếu niên cau mày, chỉ bỏ lại một câu, “Người cho rằng ta rảnh như người sao? Ta đi về trước.”

“Mị Hỉ!”

Thiếu niên lại không thêm quan tâm đến lý lẽ, phất tay áo, biến mất trên trên xà nhà...

Tô Tô đứng yên tại chỗ một lúc lâu, sau cúi người, ngón trở vươn ra, chạm nhẹ lên giọt máu mà Mị Hỉ lưu lại.

Trước mắt lại hiện ra thái độ động tình mới vừa rồi của thiếu niên, Tô Tô nhẫn không được nâng tay vỗ trán.

Thật lâu sau, nàng thở ra một hơi.

Thực phải... hao tổn tâm trí a.

21. Q.3 - Chương 21

Sau việc Cự Khuyết nghiệm yêu, tin đồn Đát Kỷ là yêu chưa đánh đã tan. Theo sau đó Đế Tân phong Đát Kỷ từ phẩm hàm mỹ nhân bay lên làm quý phi.

Tuy rằng phẩm hàm bay lên, nhưng Tô Tô không thấy có cái gì khác với trước đây. Nàng chống cằm, nghĩ nghĩ, phong phi đã được hơn một tháng, bốn viên đan dược nàng cất giấu vẫn không nhúc nhích.

Đế Tân không phải là người tham dục, ngoại trừ đêm phong phi hôm đó hao mất một viên đan dược, bốn viên còn lại đến nay vẫn chưa có dịp dùng tới. Nhưng mà nghĩ lại...khụ, mỹ nam bệnh Đế Tân này không phải không tham dục, mà là....Tô Tô ác ý suy đoán, hắn căn bản là “không được” thôi.

Giờ phút này hư hư thực thực “không được” quân vương đã hạ chỉ định ngày hiến tế chiến tranh, chỉ đợi sau khi buổi hiến tế chấm dứt, sẽ phát binh tấn công Đông Di.

Văn Trọng thượng tấu, “Chu Phương quốc nghi không phù hợp quy tắc, nay vì thống nhất thiên hạ, thỉnh chỉ bệ hạ, thần nguyện lãnh binh thảo phạt.”

Thành Thang cơ nghiệp hùng hậu, hưởng thụ sáu trăm năm thái bình, thời Đế Tân tại vị, nhiều lần chinh chiến, mấy lần phát binh chinh phạt nhân phương, đoạt lấy quốc thổ mở rộng lãnh thổ. Tám trăm trấn chư hầu tứ phương thuần phục n Thương. Trong đó đại chư hầu suất lĩnh tám trăm tiểu chư hầu, Đông bá hầu Khương Hoàn Sở, Nam bá hầu Ngạc Sùng Vũ, Tây bá hầu Cơ Xương, Bắc bá hầu Sùng Hầu Hổ; mỗi một trấn đại chư hầu lĩnh hai trăm trấn tiểu chư hầu, tổng cộng tám trăm trấn chư hầu thuộc Thương.

Mà Tây bá hầu Cơ Xương phụ thuộc Chu Phương quốc, Chu Phương quốc chỉ có Chu hầu Quý Lịch và Tây bá hầu Cơ Xương hai đời, nhưng thực lực quốc gia cường đại nhanh chóng chỉ trong vài thập niên, thuộc về hai phần ba lãnh thổ Thương chưa chiếm được. Vài năm gần đây trong cuộc họp chư hầu tại Thương, Chu Phương quốc cũng vài lần vắng mặt, Văn Trọng vốn nổi tiếng khát máu trong thiên hạ tự nhiên muốn đem mầm móng Chu phản nghịch bóp chết từ trong trứng nước.

Đế Tân hiểu chiến mọi người đều biết, hắn chỉ nhắm mắt suy nghĩ trong khoảng khắc, sau đó nhận lời Văn Trọng phát binh uy hiếp Chu Phương quốc.

Sau khi mưu định mấy trận chiến

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 26 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-26.html#ixzz2YbyHX9of

sự, Đế Tân đột nhiên nghĩ tới nàng thiếu nữ trong Thọ Tiên cung, nàng là lễ vật hấn thảo phạt được từ Tô Thị, tuy tuổi tác hấn và nàng khác xa nhau, nhưng tính tình trẻ con hồn nhiên của nàng lại cũng có vài phần động lòng người. Sự nhiệt tình của nàng khi ở trên giường cũng hoàn toàn tương phản bộ dạng thường ngày.

Đế Tân khẽ động tâm, sau khi hạ triều bãi giá đi Thọ Tiên cung.

Nhanh hơn hấn một bước, n Giao cùng n Hồng sớm đã tới Thọ Tiên cung.

Tô Tô đau đầu nhìn hai vị khách không mời mà đến này.

So sánh với n Giao trước sau như một giữ vẻ mặt cau có khinh bỉ, nhị vương tử n Hồng lại hết sức biết điều thi lễ chào hỏi. Vài sợi tóc lòa xòa trước trán, cặp mắt sông nước mênh mông của hấn không rời khỏi thân thể Tô Tô một khắc, nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên, nhìn dưới, nhìn trước, nhìn sau, chỉ còn kém không lột y phục Tô Tô ra mà xem xét tỉ mỉ.

Khóe miệng Tô Tô co rúm một chút, nếu như không phải tuổi tác tên tiểu oa nhi này quá nhỏ, nàng đã trực tiếp đào xuống cặp mắt của tên tiểu sắc lang này, “Nhị điện hạ, xin hỏi người đang nhìn cái gì?” Ngay cả lão ba của người cũng không dùng ánh mắt trần trụi như vậy nhìn lão nương a!

Hấn thấp giọng thì thào, “Bộ dạng không giống a... không có cái đuôi a.”

“Nhị điện hạ cảm thấy giống cái gì?”

“À, không phải ta nghĩ đâu.” n Hồng thành thật trả lời, “Là vương huynh và các nhóm cung phi khác nói người là hồ ly tinh, vẻ mặt dâm dăng, nhưng ta xem thể nào cũng không thấy Tô tỷ tỷ giống hồ ly chút nào...”

“Câm miệng!” n Giao bẽ mặt trách mắng, sáng nay nhị đệ vùi vĩnh một mực muốn hấn dẫn đi gặp Đất Kỷ, thì ra là vì lý do này, thật là...

Tô Tô sờ sờ mặt, thật có lỗi a tiểu đệ đệ, hiện tại thân phận thứ hai của ta quả thật là hồ ly tinh a.

“Được rồi, ta câm miệng.” n Hồng nói, sau đó hiếu kỳ hỏi, “Người đã là tân sủng của phụ vương, yển tiệc Hoan Lạc đầu xuân năm nay, Đất Kỷ, người có tham gia hay không? Phụ vương còn chưa có định ra thời gian.”

“Hoan Lạc cốc?”

“Ký Châu không có sao? Chúng ta hàng năm đều tổ chức một lần, đều là do phụ vương lựa chọn thời gian, chỉ định địa điểm.”

Tô Tô nói, “Trước đó vài ngày tại Ký châu từng bệnh nặng một trận, khi tỉnh lại đã không nhớ được nhiều việc. Sau đó không bao lâu đã bị bệ hạ mang đến Triều Ca, cho nên... thất lễ.”

n Giao khinh thường nói, “Thân là phi tần lại hoàn toàn không biết gì cả, người đứng là làm mất mặt phụ vương.”

n Hồng tựa hồ rất có hảo cảm đối với Tô Tô, dùng ánh mắt sương mù mênh mông nhìn nàng, “Tô tỷ tỷ đừng lo lắng, thông thường mọi phi tần đều tham gia yến tiệc Hoan Lạc cốc, cho nên Tô tỷ tỷ đến lúc đó tốt nhất là đi hỏi phụ vương một tiếng đi.”

Hoan Lạc cốc sao...

Tô Tô cũng dùng vẻ khờ dại tươi cười cảm kích nhìn n Hồng, “Được, ta sẽ nhớ đi hỏi bệ hạ.”

Hừ, hai huynh đệ này một cái xướng mặt đen một cái sấm vai phản diện, cho rằng nàng ngây ngốc mắc câu sao?

“Tô tỷ tỷ, người quên đi nhiều sự việc như vậy, có lẽ rất khổ cực để làm quen với sinh hoạt trong cung đình.”
n Hồng thương cảm hỏi han.

Thiếu nữ dùng lực gật đầu, rất là đơn thuần trả lời, “May mắn bệ hạ và Hoàng phi tỷ tỷ rất thương tiếc Tô Tô, chiếu cố Tô Tô. Chẳng qua... bệ hạ bận rộn quốc sự, không thể thường xuyên tới nhìn Tô Tô, có đôi khi một mình, cảm thấy rất là cô tịch.”

n Hồng như vô tư nói, “Vậy sau này ta thường tới Thọ Tiên cung trò chuyện với tỷ tỷ được không?”

Nàng càng khờ dại càng ngây thơ hai tay ôm ngực, vui vẻ nói, “Thật sao! Nhị điện hạ thật sự là quá tốt!”
Hừ, ở trước mặt nàng phần khờ dại, chính là múa rìu trước cửa Lỗ Ban.

Bên ngoài cửa cung, cung nhân kéo dài cổ họng tuyên, “Vương đã tới, Thọ Tiên cung Tô Đát Kỷ ra cửa điện tiếp giá.”

n Giao, n Hồng nhìn nhau, song song cùng Tô Tô ra cửa điện, bái nghênh Đế Tân.

Đế Tân xuống hoàng kiệu, trông thấy hai đứa con trai cũng ở Thọ Tiên cung thì hơi nhíu mày, “Giao, Hồng, các người tới Thọ Tiên cung gây chuyện gì?”

n Giao dời tầm mắt, “Phụ vương...”

n Hồng mở miệng trước huynh trưởng một bước, mỉm cười nói, “Tô tỷ tỷ lẻ loi một mình từ Ký Châu đường xa đến, cho nên nhi thần và vương huynh tới trò chuyện cho Tô tỷ tỷ giải buồn.”

Đế Tân nhàn nhạt đem tầm mắt chuyển qua trên người Tô Tô. Rõ ràng bị nhiễm bệnh đã lâu, trên người hần vẫn mang theo khí chất áp bức vô hình chỉ thuộc về vương giả.

Dưới áp lực của hắn, Tô Tô nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói, “Đại điện hạ và nhị điện hạ đối đãi với Tô Tô rất tốt, Tô Tô rất vui có bọn họ trò chuyện.”

n Hồng lộ ra nụ cười hài lòng, “Nếu phụ vương đã tới xem Tô Tô, sợ rằng Tô Tô cũng không muốn ta và vương huynh tiếp tục quấy rầy đâu, chúng ta xin cáo từ trước.”

Thiếu nữ lộ ra vẻ thẹn thùng sáng giọng, “Đừng... đừng nói như vậy!”

n Hồng bướng bỉnh nháy mắt vài cái với nàng, n Giao cũng cứng ngắc nở một nụ cười đông cứng với Tô Tô, hai người cùng nhau rời đi.

Đế Tân đưa mắt nhìn nàng thiếu nữ đang cúi đầu thật thấp, “Tô Tô, mới vừa rồi những lời nàng nói là thật lòng sao?”

Thiếu nữ ngập ngừng, “Ta...”

“Giao cá tính kiêu căng, Hồng còn trẻ bướng bỉnh, lỡ bọn họ làm chuyện gì thất lễ, nàng đừng để trong lòng.”

Thiếu nữ vội la lên, “Sẽ không, không gì đâu, ta sẽ không để ý!” Đương nhiên phải không để ý, nàng hiện tại cũng bắt quá chỉ là tiểu phi tần, cho dù có thật để ý cũng không thể trông cậy vào người quân pháp bắt vị thân?

Được rồi, tuy rằng trong «Phong Thần Diễn Nghĩa» Trụ vương quả thật vì Đát Kỷ quân pháp bắt vị thân, nhưng trải qua đoạn thời gian này, sau khi nàng đụng phải vô số đình trên người hắn, đã rất thanh tỉnh minh bạch sai biệt giữa tiểu thuyết và sự thật >_

Đế Tân trầm ngâm không nói, đến lúc Tô Tô quỳ sắp sửa rụng chân, rốt cuộc mới động tôn chân bước vào Thọ Tiên cung.

Đát Kỷ ân cần gọi cung nhân chuẩn bị tốt rượu ngon, hai người ngồi xuống đối diện nhau.

Đế Tân trừ bỏ ít ham muốn còn ít lời, bởi vậy Tô Tô và hắn đưa mắt nhìn nhau cả nửa ngày, cuối cùng Tô Tô mở miệng triển khai đề tài, “Dạo này bệ hạ gầy đi rất nhiều, tuy rằng chính sự bận rộn, nhưng vẫn là hãy giữ gìn long thể a.”

Đế Tân sững sốt, lộ ra một thoáng cười nhạt hiếm hoi, chỉ nói, “Tô Tô vì sao không ra khỏi cửa cung?”

“Ta... thích yên tĩnh, ở trong Thọ Tiên cung cũng tốt rồi.”

“Sao vậy? Chính là n Hồng không phải nói một mình nàng ở trong cung tịch mịch, cho nên mới thường tới trò chuyện với nàng.”

Nàng cà lăm, “Tô Tô ở trong cung cũng không quen biết nhiều người, cho nên cũng không có chỗ để đi.”

Đế Tân hứng thú hỏi, “Mới vừa rồi Giao và Hồng đã nói gì với nàng?”

“Nói chuyện tham dự bữa tiệc tế lễ đầu xuân Hoan Lạc cốc.” Tô Tô trả lời, nhìn sắc mặt Đế Tân chột trảm, nàng vẫn thản nhiên nói tiếp, “Nhị điện hạ rất nhiệt tình muốn Tô Tô hỏi thăm bệ hạ, khi nào Tô Tô cũng được tham gia lễ hiến tế ở Hoan Lạc cốc vậy?”

“Hoang đường!” Đế Tân bỗng nhiên đứng dậy, “Ồ đồ! Hồng thật dám giật dây như vậy!”

Thiếu nữ phảng phất như bị sợ hãi, nước mắt tràn mi, “Làm sao vậy... là... là... Tô Tô đã làm sai cái gì sao?”

Sắc mặt Đế Tân trầm lạnh thật sâu nhìn nàng một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

Tại chỗ, vẫn cúi thấp đầu, thiếu nữ cong lên khoe miệng.

Nếu đã muốn nhập Triều Ca, trước đó làm sao nàng có thể không biết rõ Hoan Lạc cốc?

Lần đầu nghe Ngọc tỷ bà nhắc đến phong tục ở Hoan Lạc cốc, nàng đã bị chấn động thật sâu!

Hoan Lạc cốc, chính xác mà nói, là nhóm quý tộc quốc quân Thương triều hàng năm cử hành một cái cỡ lớn... trần trường thịnh yến.

Đúng vậy, các người không có đọc nhầm. Là trần trường!

Thương còn lưu lại vết tích của một bộ tộc mẫu hệ, phong tục anh dũng từ trước đến nay, nữ giới ngoại trừ có thể giống như nam giới kế thừa chức vị vương hầu, thậm chí cũng có thể có được đất đai và quân đội riêng của mình, cộng thêm, bá tánh Thương triều phần đông đều tôn thờ chế độ độc thân.

Rất ít trường hợp công khai kết hôn.

Cho dù là quý tộc, đa số cũng vì chính trị mà kết hợp, sau khi kết hôn, đa số đôi bên cũng không ở cùng một chỗ.

Bởi vậy, để cổ vũ sinh đẻ, không để vương triều thiếu con nối dõi.

Nhóm quân vương ngoại trừ quan tâm quốc gia, lo lắng chiến tranh, đồng thời còn muốn gánh vác trọng trách của Nguyệt lão!

Hằng năm cứ tới mùa xuân, quân vương liền sẽ chọn ra một ngày, chỉ định ra một vùng đất, tại vùng đất này chỉ định địa điểm Hoan Lạc cốc, lệnh cho các nam nữ tụ tập, khóa thân chọn lựa đối tượng ưng ý, cộng kết sương sớm nhân duyên.

Này đây, n Hồng giắt dây nàng hướng Đế Tân yêu cầu tham gia Hoan Lạc cốc, này không phải hoa hoa lệ lệ đội cái nón xanh lên đầu lão ba hắc sao, chỉ cần là một nam nhân, tuyệt đối không thể tha thứ!

22. Q.3 - Chương 22

Trong mắt người đời sau, Trụ Vương khiến người không thể nào khoan dung, ngoại trừ thường định kỳ tổ chức dân chúng tập thể “trần trường” mê loạn, còn có ao rượu, rừng thịt xa hoa lãng phí.

Hồi tưởng đến đoạn lịch sử đông dài này, Tô Tô may mắn có thể nhìn thấy một phần.

Yến tiệc đầu xuân ngày càng gần, trong cung mùi vị khói thuốc súng chiến tranh càng phát ra đậm đặc.

Tô Tô ở trong hậu cung, chỉ mơ hồ nghe nói Đế Tân sắp sửa phát động chiến tranh lần thứ hai. Đồng thời, Văn Trọng cũng sẽ dẫn binh uy hiếp Chu Phương quốc.

Chu Phương quốc? Nàng tỉ mỉ suy nghĩ một chút, liền biết ngay đây chính là đại chư hầu tương lai thay thế Thương. Thật là không thú vị a, nếu lúc trước nàng đi chính là Chu Phương quốc, có lẽ tình huống sẽ tốt hơn rất nhiều, chí ít cũng không giống như hiện giờ tại Triều Ca.

Người luôn luôn kỳ quái như vậy, tình huống hơi có chút kích thích liền muốn đi trốn ở đâu đó hưởng thụ chút ngày bình yên, nhưng nếu thật sự sống trong an bình, lại có cảm giác như mình chỉ biết ăn rồi chờ chết vô cùng buồn chán không hề có mục đích để sống, càng không nói đến hậu cung Thương cơ bản không có hoạt động gì có thể tiêu khiển giết thời gian, nhất là gần đây n Hồng bị Đế Tân đánh ba mươi côn rồi đá vào lãnh cung giam lại, n Giao liền rút cuộc... không tới Thọ Tiên cung nữa, thỉnh thoảng đụng mặt hắc ở buổi yến tiệc, hắc càng là một bộ trường mắt lạnh lùng nhìn nhau, cả người mang bộ dạng xù lông.

Lẽ ra nàng phải nên ngoan ngoãn để cho hai huynh đệ này khi dễ, không được phản kháng sao?

Đế Tân sau đó cũng tới hai lần, bất quá không có lần nào ngủ lại. Tô Tô lặng lẽ đi tìm hiểu đám cung nữ, phát hiện đạo này Đế Tân không có ngủ lại ở bất cứ tẩm cung phi tần nào, điều chết người chính là, sau trận đại chiến đêm trước, hắc tựa hồ lại phát bệnh, giờ phút này các nhóm ngự y đang nôn nóng vì hắc xua bệnh trừ tà.

“Haiz...” Tô Tô nhướn mày, hắc quả nhiên là “không được” a.

Buổi trưa canh ba, cách bức tường nội cung, đột nhiên truyền tới một trận tiếng vũ khí cọ xát, cung nữ và các nô lệ nói liền không dứt đi ra đi vào nội cung. Tô Tô hiếu kỳ ra ngoài cửa cung tìm hiểu, mới biết thì ra thời điểm chiến tranh đã được định ra, còn sớm hơn mấy ngày so với buổi yến tiệc Hoan Lạc cốc đầu xuân.

Có cần phải vội vã khai chiến như vậy không? Tô Tô trầm nghĩ. Màn đêm buông xuống, nàng bị triệu gấp đến Long Đức điện.

Cung nhân gần như là kẹp lấy nàng, vô thanh vô tức đi rất nhanh trong đêm đen.

Tô Tô chưa kịp hiểu đã bị đưa đến tẩm cung của Đế Tân, trong tẩm cung lại sớm đã đứng lú nhú hai hàng cung nhân. Giữa mũi người được mùi thảo dược nồng đậm, tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy một tấm rèm tua rua hết sức xa hoa che phủ cái giường lớn.

Nàng cảm thấy cảnh tượng trước mắt tương tự với cảnh tượng đêm trước khi nàng bị mang đi khỏi Ký châu, đằng sau tấm rèm mạn giường khép kín truyền đến một tiếng ho khan nặng nề đầy áp lực, hắc ho khan không ngừng, phảng phất như sắp ngất tới nơi, nhưng vẫn như cũ cố chấp nói, “Để nàng...khụ khụ...đến gần ta.”

Tô Tô bước tới gần hơn một chút, đột nhiên cảm thấy sinh lực Đế Tân tựa hồ ngày càng suy kiệt.

Hai người cung nữ tiến tới kéo tấm rèm lên, trước mắt nhất thời sáng ngời, Đế Tân nằm nghiêng trên giường, bàn tay trắng nõn che lại môi, nhú mi buồn bực ho không ngừng.

Hai người cung nữ bên cạnh lập tức khom người bước tới, định vì hần thuận khí...

Đế Tân chỉ suy yếu phẩy bàn tay bảo bọn họ lui, nằm nghiêng người bên giường chăm chú quan sát nàng, sắc mặt hần cực kỳ tái nhợt, bởi vì trận ho kịch liệt, hai gò má thoáng hiện vẻ đỏ bừng, cực kỳ xinh lệ.

Tô Tô thở dài trong lòng, quả nhiên là thụ a, thật sự mỹ mạo thụ.

“Trước đây, nàng có tham gia qua tế điển chưa?”

“Không có.”

Hần lại nói, “Nàng, mười sáu sao?”

Tô Tô vô sỉ hiển thực trả lời, “Chưa đủ.”

Đế Tân nở nụ cười, theo sau đó là một trận ho không bị khống chế, suy yếu xua tay ra hiệu đám cung nữ nôn nóng xúm lại lui ra, hần xoay người nằm ngửa, nâng tay che khuất đôi mắt, sợi tóc mềm mại bám vào bên má hần, chỉ lộ ra đôi môi mỏng đỏ hồng.

“Tô Tô, ngươi còn thích trầm sao?” Sẽ không là muốn nàng đi chịu chết a?

Tô Tô thận trọng trả lời, “Vâng! Ta thích bệ hạ, hi vọng về sau vẫn có thể phụng dưỡng bệ hạ.” Cho nên đừng hy vọng nàng chịu hiến thân.

Hần không nói chuyện, chỉ là lại bắt đầu ho khan kịch liệt, không có bất kỳ hồi âm.

Tô Tô quỳ tại chỗ, thật sự lo lắng hần có thể hay không khụ khụ như vậy liên tiếp rơi rụng luôn.

Thật lâu hần rốt cục ngừng ho, lại nửa ngày không có âm thanh, bốn phía yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở. Một gã đạo sĩ râu tóc bạc trắng tay cầm gậy xương thú tới trước giường hần, cung kính gọi, “Bệ hạ.”

Đế Tân nói, “Chính là nàng đi.”

Tô Tô nội tâm khiếp sợ hai tay ôm mặt, chính là nàng? Cái gì kêu chính là nàng?!

Cứng ngắc bị nhóm cung nữ xóc nách hồi tưởng Thọ Tiên cung. Trước khi ra khỏi cửa, chỉ mơ hồ nghe đến tiếng đạo sĩ khóc không ra tiếng, “Bệ hạ bị thần phạt nhiều năm, bệnh khí...”

Chẳng lẽ hần cũng biết, năm đó Đế Tân trêu chọc Nữ Oa, bị Nữ Oa trừng phạt, cho nên mới bị bách bệnh quần thân, thân thể ngày càng suy kiệt?

Nhưng mà..., nàng thế nào cũng không thể tưởng tượng được cảnh Đế Tân đi trêu chọc Nữ Oa, hơn nữa lại chỉ là bức tượng hình Nữ Oa, hần không có thể nào thuộc loại người luyện vật phích đi?

(luyện vật phích: yêu vật dụng, đồ đạc.)

Sau khi hồi tẩm cung của mình, Tô Tô nằm trên giường lăn qua lộn lại, thật lâu sau, nàng ngồi dậy, tìm mảnh linh vũ của Mị Hỉ...

Không biết tiểu gia hỏa kia hiện tại thương tích ra sao?

Nhớ lại ánh mắt động tình của hần trước khi đi ngày đó, Tô Tô không tự giác nắm chặt mảnh linh vũ trong tay, vì cái gì như vậy? Tình huống trước mắt của nàng cơ bản không cho nàng có sự lựa chọn khác.

Đạo lý kia, bản thân Mị Hỉ đương nhiên cũng hiểu rõ vạn phần, nếu không với tính nết ưa tùy ý làm bậy của hần, hần sẽ không lựa chọn ẩn nhẫn.

Ý chỉ của Nữ Oa cũng không phải là trò đùa.

Nếu không trong đoạn thời gian Tô Tô ở trong hậu cung, không phải là không có cơ hội chạy ra cung.

Nhưng trước khi lần trốn, nàng nhất định phải cố mê hoặc Trụ vương một lát, để ứng phó với bài kiểm tra của Nữ Oa. Cho nên, nàng bây giờ, không thể không mê hoặc Trụ vương, nhưng là không thể xuất tất cả

vốn liếng đi mê hoặc hắn, nàng phải nỗ lực khiến cho chính mình trở thành cố sủng phi, sau đó, mới là thời cơ tốt để nàng trốn đi

Đối với Mị Hỉ, nàng cũng không phải không hiểu nỗi phân vân của hắn, nhưng giờ phút này chuyện dư thừa cảm tình đối với bọn họ vô ích. Tác phong xử sự của nàng luôn luôn lý trí, Mị Hỉ muốn nói lại thôi, nàng cũng hiểu rõ cố kị của hắn.

Nếu nàng mê hoặc Mị Hỉ, cho hắn mang nàng đi, cũng không phải là không được. Nhưng như vậy, chính là hủy hoại hắn. Hắn còn phải suy tính lợi ích cho đàn tộc của hắn, từ trước tới giờ nàng cũng không phải là yêu tinh chân chính, huống chi chính giữa ngăn trở còn có ý chỉ Phong Thần của Nữ Oa, không phải là thứ mà bọn họ có khả năng phản kháng.

... Dưới ánh trăng, Tô Tô cúi đầu nhìn linh vũ nửa buổi, sau đó, một lần nữa gói lại kỹ, đem cất.

~~~o

~~Ngọn cây ngô đồng, cách thủy kính, nhìn nhất cử nhất động của Tô Tô, thiếu niên trầm mặc triệt hồi thủy kính, trước mắt nhất thời mất đi bóng dáng của nàng.

Đầu ngón tay miết trên đóa hoa ngô đồng, chậm chậm, từng chút nghiền nát nó.

Hắn dù sao...

Cũng không phải phượng hoàng.

~~~o

~~Hôm sau.

Tô Tô gần như là bị sự thô lỗ rung tỉnh, hừ, mới bỏ mặc đám cung nữ này vài ngày, toàn bộ liền khi dễ nàng yếu đuối, bây giờ càng lúc càng càn rỡ.

Dụi dụi, mới vừa mở mắt ra, đôi mắt nàng đã bị ánh sáng chiếu lóa đâm vào thiếu chút nữa nước mắt đã chảy ra.

“Đẩy ra xa một chút.” Tô Tô nỗ lực tỉ mỉ xem xét trong ánh sáng chói lóa, “Đây là chuyện gì?”

“Hồi nương nương, đây là lễ y hiến tế của ngài.” Cung nữ quỳ xuống, hai tay nâng lên một bộ y phục ánh vàng rực rỡ.

Hiến tế?

Về mặt Tô Tô như lọt vào trong sương mù, sau khi gắng hỏi vài câu, thì ra ngày hôm qua Đế Tân nửa đêm nửa hôm triệu nàng tới là vì tuyển định chủ tế buổi hiến tế chiến tranh lần này.

Thương vương triều còn sót lại qui luật đậm đặc của chế độ mẫu hệ, tổ tiên lưu truyền, nữ chủ trì hiến tế đa số là vương thê. Nữ giới ở Thương được nam giới rất tôn sùng, nhân tuyển trở thành nữ chủ trì hiến tế cũng phải được Vương các triều đại suy nghĩ cặn kẽ, cẩn thận lựa chọn trong đám thê tử của mình.

Bởi vậy Tô Tô mới triệt để lơ mờ, nàng sẽ không khờ dại cho rằng Đế Tân đã bị nàng cấp mê được mê nàng chết đi sống lại, chỉ có thể ngờ vực mà nhận lễ y chờ đợi buổi hiến tế sắp được tổ chức.

23. Q.3 - Chương 23

gày tổ chức hiến tế, khó được ánh nắng mặt trời nóng đến cháy rát.

Trời vừa tờ mờ sáng, Tô Tô đã bị cung nữ gọi dậy, mơ mơ màng màng mặc lên cái áo giáp vàng chói lóa nặng hơn năm kí lô, Tô Tô khó có thể đứng vững, gian nan chỉ vào cái áo mặc trên người, “Ta phải mặc nặng như vậy đứng cả ngày?”

Cung nữ lắc đầu lùi về sau, Tô Tô nhìn thấy hai người cung nữ khác đứng phía sau bưng một mũ trang sức chỉ ít cũng nặng hơn năm kí, “Nương nương, còn chưa mang trang sức.”

Bộ mặt Tô Tô vỡ vụn, khoe miệng run rẩy vài cái, “Này... là toàn bộ?”

“Nương nương, mũ quan bệ hạ mang còn nặng gấp hai lần của người cơ.”

Tô Tô: “...”

Được rồi, nàng hiện tại đã thắng bằng nhiều.

n Thương thường hay tổ chức hiến tế, căn cứ vào thời gian hiến tế Vương các triều đại. Cứ cách mỗi mười ngày hiến tế một Vương, Thành Thang sáu trăm năm thiên hạ, bởi vậy có thể tưởng tượng nhóm Vương chết đi là một con số khổng lồ cỡ nào, muốn hoàn toàn hiến tế một lần các Vương tổ tông, cần khoảng một năm thời gian...

Tô Tô nghĩ đến thân thể ốm yếu của Đế Tân, cùng với trọng lượng y phục nặng khủng bố ở buổi hiến tế, không khỏi cảm khái đồng tình: Trụ vương đời Thương, tuyệt đối là cảm nhận được sự nặng nề của lịch sử hơn hẳn so với bất cứ ai khác.

Thương còn chưa có thông dụng nghệ thuật trang điểm, vì trở thành chủ tế buổi lễ, Tô Tô tự nhiên là phải rạng rỡ, nổi bật hơn mọi người.

Nàng dùng bút kẻ tô làm ắt to ra, hai hàng lông mày cũng được vẽ kéo dài.

Lệnh cho các cung nữ đi hái hoa hồng, ép thành nước, chứa được cỡ một bình nhỏ, đồng thời lệnh cho cung nữ đổ nó ra một cái đĩa nhỏ, để lắng, chiết bớt nước thừa đi, sau đó đem đi phơi nắng, ước chừng hơn nửa canh giờ sau qua đi, nước ép hoa hồng đã được phơi khô, chỉ lưu lại một tầng phấn hồng mỏng mịn màng tinh tế.

Tô Tô đưa ngón trỏ nhẹ nhàng nhấn một cái trên tầng bột phấn tinh tế kia, cực kỳ vừa lòng.

Thời gian ở Hiên Viên mộ, bởi vì không có phấn lót hiện đại, dưới sự chà đập ngày đêm không ngừng của Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ, sắc mặt Tô Tô càng lúc càng tiêu tụy, làm Ngọc tỷ bà càng lúc càng khổ sở.

Khi đó vì suy nghĩ đến phương pháp điều dưỡng làn da, nàng và Ngọc tỷ bà chịu không ít sức ép, trong một lần ngẫu nhiên, Mị Hỉ mang đến cơm và thức ăn tươi, Tô Tô đột nhiên nghĩ trước kia nàng thường vo gạo, trong tay thường xuyên nhiễm bột màu trắng nhàn nhạt của gạo, nàng bèn cùng Ngọc tỷ bà thử thí nghiệm vài lần, phát hiện dùng bột phấn của gạo để trang điểm hiệu quả cũng không tệ, vì thế phấn lót bằng bột gạo sơ sài này liền đúng thời cơ mà sản sinh.

Đáng tiếc phấn này đòi hỏi thời gian chế biến, mà Tô Tô không có nhiều thời gian nên chỉ có thể chế tạo vội vàng gấp gáp.

Điểm một chút nước hoa đào hồng lên môi, thoa một lớp phấn lót bằng bột gạo lên má và cổ, sau đó ột ít bột phấn hoa hồng kia vào lòng bàn tay, chà nhẹ vài cái, sau đó cẩn thận thoa lên hai gò má.

Ba phần mỹ mạo, bảy phần giả dạng.

Cũng vì Tô Tô am hiểu rất sâu đạo lý này, biết rõ nên làm sao đem bảy phần bộ dạng chưa hoàn chỉnh của mình trở thành hoàn toàn mỹ lệ. Nhóm cung nữ ở một bên chưa bao giờ gặp qua sự trang điểm tỉ mỉ như vậy, sớm đã đứng ngốc ở bên cạnh thiếu nữ, không khí hoàn toàn trầm lặng.

Chân là “Bạch tuyết ngưng quỳnh mạo, minh châu điểm môi hồng”, nói nàng tu sát hậu cung cũng không là nói quá.

Đã đến giờ, nàng bị nghênh thượng lên kiệu, đuôi lễ y thật dài phía sau được mấy cung nữ nâng lên, tránh cho không dính bụi, một đường đi về hướng tông miếu.

Ở sau lưng Tô Tô, gã cung nhân cúi đầu vén màn kiệu chính là người cầm đèn không cần thận nhìn thấy hình dạng thật sự của nàng, hẳn cực lực khắc chế thân thể run rẩy, cho đến khi thân ảnh của Tô Tô khuất trong kiệu, đầu ngón tay của hắn mới khẽ rung lên.

Yêu nghiệt họa quốc, quốc gia nguy ngập...

Kiệu còn chưa tới tông miếu, xa xa, nàng đã nhìn thấy Đế Tân trong trang phục ánh vàng rực rỡ giống nàng đứng trước đàn tế.

Lúc kiệu dừng lại, có một cung nhân khá quen mặt tiến lên vén màn cho nàng, khi Tô Tô lướt qua hẳn, phát hiện hẳn cúi thấp đầu, cả người căng cứng, trên trán đổ đầy mồ hôi, nàng hiểu kỳ nghiêng đầu nhìn thoáng qua, ánh mặt trời hôm nay độc như vậy sao?

Dưới xe sớm có nô lệ quỳ phục trên mặt đất, thiếu nữ không thể làm gì khác hơn là phải giẫm lên lưng nô lệ để xuống xe, nàng vừa xuống xe, một trận gió mạnh thổi phất qua, nàng đưa tay vén những sợi tóc bị gió thổi loạn, ống tay áo vàng thẫm rộng trượt xuống để lộ ra một đoạn tay trắng như tuyết, nàng then thùng liếc mắt thoáng nhìn về phía Đế Tân, cử chỉ gờ tay nhắc chân của nàng lộ đầy vẻ phong tình.

Tám trăm chư hầu ở đàn tế thất thần nhìn về phía nàng, trước đây từng nghe nói nàng là yêu nghiệt, lúc này được chứng kiến dung nhan của nàng, bọn họ thầm nghĩ: khẳng định về sau sẽ không tìm được một cái yêu nghiệt diễm lệ tốt đỉnh giống như thế. Nhóm tứ đại chư hầu, Tây bá hầu Cơ Xương vắng hợp như thường lệ, tam đại chư hầu khác cũng đã đến.

Tô Tô vừa xuống kiệu, Văn Trọng liền xua hắc kỳ lân quay đầu lùi về phía sau Đế Tân, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, từ lúc Đế Tân quyết định để Đát Kỷ chủ trì hiến tế, người phản đối dữ dội nhất chính là hẳn, nhưng chủ ý để vương đã định, không thể sửa đổi.

Tô Tô khẽ liếc về hướng Văn Trọng một cái, ngoan ngoãn đi tới bên cạnh Đế Tân, Khương hậu đang ở cạnh Đế Tân, trông thấy Tô Tô, chỉ gật đầu một cái rồi nhếch môi nở một nụ cười tự phụ, n Giao và n Hồng đi đến bên cạnh Khương hậu, n Hồng vừa mới được Đế Tân giải trừ cấm đoán hướng về phía Tô Tô nở một cái nụ cười rực rỡ, “Tô tỷ tỷ hảo.”

Khương hậu sờ sờ đầu n Hồng, nói với Tô Tô, “Tô phi, hôm nay hiến tế liền làm phiên người.”

Tô Tô cúi đầu thuận theo trả lời “Vâng.”

Thực

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 29 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-29.html#ixzz2Ybytnjk

à cảnh một nhà hòa thuận vui vẻ a. Tô Tô rất hiểu Khương hậu này cũng không phải là cái đèn cạn dầu, lần này cố tình dẫn mặt nàng đây. Đại thẩm, người yên tâm đi, ta tuyệt đối không muốn cướp chỗ của người.

Buổi hiến tế tới lúc bắt đầu, Đế Tân thân mặc long bào thêu rồng vàng thẫm đi đến trước đài cao, phía sau sớm có nô lệ đứng đợi đưa cây đuốc cho hẳn.

Dưới đài có một đàn tế bằng đất, trên đó chất nhiều cây cối được tưới đầy dầu mỡ, Đế Tân đón hướng gió, châm cây đuốc vào đồng cây kia, chỉ nghe âm ầm một tiếng, một ngọn lửa cao hơn hai thước bỗng bùng bốc lên. Tô Tô đi lên đài cao trong màn khói lửa phàn phật, y phục trên người nàng cực kỳ nặng, mũ quan trên đầu cũng rất nặng, nàng chỉ có thể kiệt lực bảo trì tình trạng thăng bằng của thân thể, cẩn thận dè dặt đi lên đàn tế.

Trong bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh, Tô Tô bắt đầu đọc diễn văn tế lễ.

”Thất bi ân vô, phàn phạt kinh sồ. Thâm nhập kỳ ngắn trở, bầu kinh hành trình. Có tiết kỳ sở, canh tôn tự.

Duy nữ kinh sở, cư quốc nam hương. Tích có Thành Thang, tự bi để khương, đừng dám không tới hưởng thụ, đừng dám không tới vương...”

Bài văn tế cực dài, nhưng giết người chính là... lúc đầu nàng hoàn toàn xem không hiểu đồng chữ giáp cốt trên tay = =! May mà trước khi buổi tế diễn ra, nàng âm thầm đem một ít chữ không nhận thức, hỏi rõ âm đọc, sau lại dùng giấy thẻ ghép vần đánh dấu tốt. Dù sao trong cung danh hiệu yêu nghiệt của nàng đã truyền ồn ào huyền ảo, hiện tại có lỡ thất học đọc sai, cũng không nhằm nhò gì.

Tô Tô chịu đựng xúc động muốn đem mũ quan trên đầu ném đi, đọc hơn phân nửa đoạn văn tế, rốt cục vui sướng thấy chỉ còn lại một đoạn ngắn, thực là ánh rạng đông bắt đầu hừng sáng a!

Nàng cất giọng sung mãn hăng hái đọc một mạch đoạn kết thúc, tuy

giọng có hơi nhỏ, nhưng lại cực kỳ có sức sống—

”Thương ắp cẩn thận, tứ phương cực kỳ.

Hiển hách quyết thanh âm, trọc quyết linh.

Thọ khảo mà ninh, lầy bảo ta hậu sinh!”

Thời khắc văn tế đọc xong, một loạt tiếng nhạc vui tai vang lên, các nô lệ múa nhạc đầu đội mặt nạ dữ tợn bằng đồng, tự nhảy vòng quanh lửa trại.

Một thầy phù thủy mặc y phục đen từ dưới dàn tế đi lên, Tô Tô nhận ra gã chính là thầy phù thủy đem đó nàng đã trông thấy trong tấm cung của Đế Tân.

Tay gã cầm một cái mai rùa, mặt sau mai rùa có một ít lỗ nhỏ. Có hơn ba trăm nô lệ bị dồn tới trước miệng một cái hố giữa khoảng đất trống, lễ tế dã man của Thương bắt đầu mở màn.

Tô Tô dời mắt, đám vương công quý tộc xung quanh thần nhiên xem xét buổi tế lễ đẫm máu.

Tô Tô tới từ thế giới văn minh, vẫn là vô pháp thích ứng được lễ nghi man rợ của thời đại hoang dã này.

Tầm mắt nàng khóa chặt hình ảnh bầu trời xanh thẳm, bên tai truyền tới âm thanh lưỡi dao sắc bén kéo kẹt đâm vào da thịt, hết đợt này đến đợt khác, tiếng kêu than khóc thảm thiết bị tiếng nhạc ồn ào vùi lấp, thần trí Tô Tô trong nháy mắt mờ mịt.

Đến tột cùng...nàng là vì sao mà đi tới cái thời đại này?

Đến tột cùng... thời đại này có chỗ cho nàng dung thân hay không?

Nàng không biết rõ, cũng không biết là nàng có thể kháng cự lại cái vận mệnh này hay không. Vì thế chỉ có thể nhắm tâm gạt bỏ khoảng khắc mờ mịt trong nháy mắt này, nỗ lực hướng tới mục tiêu của chính mình.

Tương lai sẽ ra sao, không có thử qua, ai cũng không có quyền kết luận dễ dàng.

Nàng có đủ kiên nhẫn, đủ nhẫn tâm, đi chờ đợi.

Xong màn giết hại nô lệ, gã phù thủy đem mai rùa đặt trên đồng lửa đang hừng hực thiêu đốt. Đồng thời, Tô Tô dẫn theo bốn nữ pháp sư đeo mặt nạ bằng đồng hạ dàn tế.

Mấy gã nam nhân cường tráng tay cầm bó đuốc đứng thẳng dọc theo lối dàn tế, Tô Tô đứng ở chính giữa, vẻ mặt đau khổ quỳ xuống đất, hai nữ pháp sư hai bên nàng chia ra. Trong đó nữ pháp sư đứng bên phải cầm một cái chén lễ có điều khắc cầu kỳ, nữ pháp sư đứng bên trái cầm một bầu rượu rót vào chén mà nàng kia đang cầm, sau đó dâng cái chén rượu kia tới tay Tô Tô. Cùng lúc đó, hai nữ pháp sư còn lại bắt đầu xướng lên nhạc khúc hiển tế.

Đáng tiếc, cái này đối với Tô Tô mà nói, không khác gì với âm thanh nhạc đám ma chua chát xuyên não. Nàng đội cái mũ nặng trĩu chậm chậm đứng lên, đem rượu đổ lên một đám cỏ tranh. Người Thương ghiền uống rượu, lúc hiển tế tổ tiên là lúc tự nhiên không thể thiếu rượu ngon thượng đẳng. Bọn họ cho rằng, rượu của nhân gian là đục, chỉ có thông qua bao cỏ lông thánh khiết thực vật này đem rượu lọc đi, mới có thể đem rượu ngon trong suốt nhất kính cần dâng lên thần tiên và tổ tiên, bày tỏ thành tín.

Sau khi đổ chén rượu đầu tiên, Tô Tô dẫn theo nhóm nam pháp sư, nữ pháp sư còn lại đi xung quanh đồng lửa rộn rã những tiếng nhạc cụ, sau khi đi hết một vòng, một lần nữa trở lại nguyên vị quỳ xuống, tiếp tục động tác mời vừa rồi, đem chén rượu thứ hai đổ lên bên trên đám cỏ tranh, nhưng sau đó, nàng phải dẫn theo nhóm pháp sư đi vòng quanh ngọn lửa trại hai vòng. Cứ tiếp tục như vậy, chén thứ ba, đi ba vòng; chén thứ tư, đi bốn vòng; chén thứ năm...

Hồng mắt!

Tô Tô cắn răng nuốt khổ chống đỡ, trong quá trình lọc rượu không thể thiếu bài lễ của nam pháp sư, bài tế khi được niệm tới câu cuối cùng, mọi người đồng thanh tề hợp, lúc đó mới được tính là xong một giai đoạn.

Sức cùng lực kiệt rốt cục cũng chống đỡ tới gần kết thúc, tới hậu một ly rượu là do Đế Tân kính.

Tô Tô giờ phút này mồ hôi đã thấm ướt đầm trọng y, cơ hồ là lết đến trước mặt Đế Tân, đem chén rượu đưa cho hắn.

Đế Tân sau khi tiếp lấy chén rượu, thoáng nhìn trái phải, nhóm cung nhân lập tức tùy mặt gửi lời, không để lại dấu vết kéo Tô Tô đến tông miếu sau đại điện nghỉ ngơi một chút.

Tô Tô toàn thân cơ hồ đều dựa vào mấy cung nhân chống đỡ, hỗn loạn ly khai đàn tế, lúc đi ngang qua đàn tế Tô Tô chỉ tùy ý nhìn lướt qua, sau đó liền rút cuộc bất động chân, run tay chỉ vào một cái hồ lớn sau đàn tế “Này, đây chính là rượu trì (ao rượu)?”

Cung nhân gật đầu, “Phải”

“Ồ...” Tô Tô rốt cục nhìn thấy rượu trì trong truyền thuyết, rượu trì này hơi nhỏ so với sự tưởng tượng của nàng, bất quá cái hồ rộng hơn trăm thước chứa gần ngập rượu ngon, cũng không thể khiến người ta không nể sợ.

“Tô nương nương tại Ký châu có lẽ chưa từng gặp qua, đây là rượu trì sau buổi hiến tế thần rượu kết thúc.” Cung nhân nhìn thấy nàng kinh ngạc bèn giải thích, hẩn chỉ vào hai cái rãnh lõm bên hông rượu trì, “Rượu ngon được hiến tế cho thần rượu trong buổi hiến tế không tránh khỏi tràn ra xung quanh, bởi vậy cho nên đã đào hai rãnh lõm dưới đàn tế, đem rượu còn sót lại dẫn vào trong ao.”

Gần sáu trăm năm, năm này tháng nọ tích tụ xuống dưới, rượu trì càng lúc càng được nói rộng thêm, cho nên mới có diện tích khổng lồ như hiện giờ.

Nhìn thấy rượu trì, Tô Tô liền không miễn nghĩ đến thịt lâm. (rừng thịt), nàng hiếu kỳ đi vòng quanh rượu trì nghiên cứu một hồi. Theo phương hướng đàn tế, những tiếng ồn ào mơ hồ đã chậm rãi dập tắt.

Hiến tế đã kết thúc sao?

Nghỉ ngơi một hồi đã không còn choáng váng, Tô Tô bảo cung nhân dẫn nàng trở về tông miếu, nàng cũng không phải nghĩ trở về đàn tế, chỉ là muốn biết rõ chính mình bận việc đã hơn nửa ngày, lần này chiến tranh hiến tế thần triêu là thế nào?

Mới vừa đi tới cửa điện tông miếu, thật xa liền nhìn thấy gã pháp sư hưng phấn giơ lên một cái mai rùa cháy đen được đào ra từ đám lửa, “Bệ hạ! Bệ hạ, là điềm lành a!”

Tô Tô không khỏi cảm khái: Đại gia, nhãn lực của người thật sự là quá tốt. Đốt thành như vậy mà cũng có thể liếc mắt một cái là nhìn ra.

Đế Tân chỉ nhếch môi, đi xuống đàn tế, dẫn theo nhóm pháp sư cùng đi vào trong rừng cây.

Hai nô lệ cầm theo khúc xương heo được quấn trong vải đỏ theo đuôi hắn, tới trước mặt

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 30 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-30.html#ixzz2Ybywkg2t

Thần Mộc cao lớn hùng vĩ trong rừng, Đế Tân đích thân thấy khúc xương heo kia lên đầu cành, sau đó cùng nhóm pháp sư cúi đầu làm lễ, kết thúc buổi hiến tế lâu lắc này.

Tô Tô thấy trên thân Thần Mộc từ đầu đến cuối treo lủng lẳng vô số xương heo, khóe miệng run rẩy, dường như có nói với nàng... Này đó chính là thịt lâm (rừng thịt) trong truyền thuyết a.

Một gã cung nhân đột nhiên vội vàng chạy ra từ nhóm tần phi bên trong cung điện, thì thầm vài tiếng với gã cung nhân dẫn đường cho Tô Tô.

Chỉ thấy sắc mặt hẩn lộ vẻ khó khăn liếc nhìn Tô Tô một cái, sau đó cung kính đi đến trước mặt nàng, cúi người, “Tô nương nương, hoàng hậu có triệu. Nhưng nếu ngài không nguyện ý đến, ngài liền ở chỗ này chờ một chút, ta đi thông báo bệ hạ.” Hắn vào cung nhiều năm, dù sao giờ phút này là phụng mệnh lệnh bệ hạ muốn mang nàng nghỉ ngơi, lỡ như Tô phi xảy ra chuyện trong tay hắn, chỉ sợ bệ hạ...

Thiếu nữ chỉ do dự một chút, sau đó nói, “Hoàng hậu nương nương đối với Tô Tô rất tốt, nàng đã triệu ta, chắc là có chuyện quan trọng, ta vẫn nên đi một chuyến thôi.”

Gã cung nhân gặp vị phi tử mới tới khờ dại như thế, nghĩ lên tiếng khuyên bảo, nhưng lời nói đến cổ họng rồi lại nuốt xuống. Đắc tội hoàng hậu, tại hậu cung này chỉ còn lại một con đường chết, đang do dự... thiếu nữ kia sớm đã đi theo cung nhân của hoàng hậu. Hắn đứng tại chỗ dao động một chút, rồi nắm chặt tay chạy nhanh đi bẩm báo bệ hạ.

24. Q.3 - Chương 24

Vốn tưởng rằng chỉ phải đi tới đại điện, không ngờ gã cung nhân kia lại dẫn nàng một đường quanh co, đi thẳng tới nội cung.

Tô Tô trong lòng tuy không yên, nhưng chẳng hề lo lắng quá mức.

Ở hậu cung, Khương hậu luôn được tiếng hiền lương thực đức, tuy rằng nàng sẽ không khờ dại đến mức tin tưởng điểm này, nhưng vì giữ gìn thanh danh, Khương hậu tất sẽ không ra tay với nàng, dù sao hôm nay là ngày hiến tế, đầu của Khương hậu còn chưa bị loạn não vì va vào tường mà dám bày trò cướp người dưới tai mắt Đế Tân.

Cũng chính là bởi vì như thế, bà ta nhất định là chắc chắn cái gì mới dám quang minh chính đại gây ông đập lưng ông.

Tô Tô bĩu môi, nếu hôm nay nàng cự tuyệt, chắc chắn ngày sau Khương hậu sẽ nghĩ ra đủ âm mưu thủ đoạn đem nàng bức đi, trước sau gì cũng phải đi, không bằng thừa dịp giờ phút này nàng còn dưới sự bao che của Đế Tân đi một chuyến, chí ít cũng không để cho nàng lâm vào thế bị động.

Tới nội cung, cung nhân cất giọng báo, “Thọ Tiên cung Tô Đất Kỷ cầu kiến.”

Khương hậu truyền: “Tuyên.”

Thiếu nữ sụp mi nhu thuận theo cung nhân đi vào đại điện, sau khi vào trong phát hiện trong đại điện ngoại trừ Khương hậu, Hoàng phi cùng Dương phi cũng ở hai bên trái phải. Lúc Hoàng phi nhìn thấy Tô Tô đã không mở miệng gọi một tiếng tỷ tỷ muội muội sang sảng nhiệt tình như trước, chỉ là nhìn nàng gật gật đầu, “Tô phi tới à.”

Đơn giản là chủ trì hiến tế, nàng lại trở thành kẻ thù chung của toàn dân.

Thiếu nữ khó nén ảm đạm hạ bái từng người các nàng, sau khi bái xong Khương hậu cũng không có lên tiếng kêu nàng đứng lên, chỉ đạm đạm cùng vài vị phi tần đánh giá nàng, “Tô phi quả thật quốc sắc thiên tư a.”

Thiếu nữ đáp, “Tô Tô chỉ là liễu yếu đào tơ, khó đăng phong nhĩ.”

“Ồ?” m cuối cất cao, sắc mặt Khương hậu có chút bi thương, “Nguyên bản hậu cung không dung ngoại nhân ra vào, nhưng mà nay vì lấy giang sơn xã tắc làm trọng, chỉ có thể... tạm thời làm trái tổ chế.”

Nàng không hiểu cho nên ngẩng đầu.

Chỉ thấy tấm màn che như gợn sóng rung động, một cái thúc quan nam tử từ sau tấm bình phong chậm rãi bước ra. Hắn một thân màu xanh, đạo bào áo khoác phỉ thúy bạc sa, phong thần xinh đẹp tuyệt trần mặt ngọc môi son, ấn đường tam quang đã mở, chưa nhiễm bụi sắc.

Lời nói của Ngọc tỷ bà mơ hồ nổi lên bên tai: Phạm người tu đạo, kinh niên hấp thu thiên địa linh khí, trẻ mãi không già.

Tô Tô ghen tị oán thầm, cũng là nói, người tu đạo, tuy rằng nhìn qua tuổi còn trẻ, kỳ thật mỗi người bọn họ đều là cấp bậc ông già bà lão cả, chẳng qua là vô sỉ hóa trang cửa sừng làm ghê mà thôi.

“Nghe nói vị tiên sinh này thần thông quảng đại, bất luận là chẩn mệnh, bói toán, đo lường thiên tượng, đều không có một chút sai sót.”

Khương hậu nói, “Hôm nay vị tiên sinh này vào cung cầu kiến, nói tiên đoán trong cung có yêu nghiệt ẩn mình, nguy hại quốc gia....” Nói đến đây, bà ta đột ngột dừng một chút, nhìn về hướng thiếu nữ, “Tô Tô, người có nguyện nhượng tiên sinh đánh giá?”

“Hoàng hậu người nguyên lai... sớm đã nhận định ta chính là yêu? Hoàng phi tỷ tỷ? Người cũng nghĩ ta như vậy sao?” Thiếu nữ trước là không dám tin tưởng từng chút, dần dần khóe mắt ửng đỏ, “Ta không phải... còn muốn Tô Tô nói bao nhiêu lần, ta không phải yêu!”

Khương hậu đáp, “Bản cung cũng không muốn hoài nghi người, nhưng lời đồn về Tô phi đã truyền xa khiến dư luận xôn xao, làm mất thể thống. Thân là chủ mẫu hậu cung, bản cung nhất định phải làm ra một cái kết cho việc này, việc hôm nay, có thể rửa sạch ô danh cho Tô phi người, người không cần phải thương tâm.”

Tô Tô hạ xuống mắt, rất tiếc nuối, bất luận nàng thế nào xem, đều cảm thấy bà ta là đang bỏ đá xuống giếng a.

Khương hậu nhìn về phía gã nam tử gật đầu, “Tiên sinh, có thể thỉnh người thuật lại một lần? Tô phi tựa như là đang hiểu lầm bản cung.”

“Tiểu sinh tên Khương Thượng, người Đông Hải Hứa Châu.” Nam

tử không tự ti cũng không kiêu ngạo nói, đậm đậm thu hồi tầm mắt

từ trên người thiếu nữ—

“Tiểu sinh từ nhỏ bái phỏng danh sư, bí thụ âm dương, thiện thức yêu quỷ. Nay cung đình yêu khí tận trời, thượng nhìn thấu thiên cơ, nguyện sào yêu tinh vu triều dã, diệt quái tinh kỳ cung điện.”

Tô Tô nghe đến hai chữ “Khương Thượng”, nhất thời hóa đá tại chỗ, đối với cái tên này, nàng đương nhiên không xa lạ.

Khương Thượng...

Ngày sau, nàng sẽ bị hấn giết chết, mà giang sơn Đế Tân, cũng có một nửa là bị hủy trong tay hắn...

Tô Tô không phải là một người thiện lương, tuy rằng tại buổi tế lễ tâm có chút bất nhẫn, nhưng nói chung chỉ là cáo buồn thổ chết. Giờ phút này từ trên trời rơi xuống một nhân vật có đủ uy hiếp gây nguy hiểm đến sự sinh tồn của nàng, với tính tình của nàng, tự nhiên sẽ không khoan tay chịu chết.

Thiếu nữ lui ra phía sau nửa bước, trương ra dung nhan yêu kiều diễm đạm đáng yêu như hoa, “Vậy... ý của người là, người cũng nhận định Tô Tô là yêu?” Giấu dưới đôi mắt đầm lệ, là một mảnh đầy vẻ lo lắng. Chỉ cần vừa nghĩ tới gã nam tử đang đứng trước mặt, tương lai sẽ giết chết nàng, Tô Tô không khỏi nhíu mi suy nghĩ, có thể hay không nàng thừa dịp mọi thứ còn chưa phát sinh, tìm cách giết chết hắn, ngăn chặn thảm họa lịch sử này.

Tâm linh đột nhiên một trận thanh minh, một âm thanh đâm vào trong đầu nàng, “Yêu hồ, còn nghĩ muốn giết chết ta sao?”

Tô Tô mím môi, giờ phút này Khương Thượng đưa lưng về phía nàng, chỉ cất cao giọng cùng hoàng hậu đối đáp. Tầm mắt nàng ghim lên trên lưng hắn, biết rõ lần này gặp gỡ chính là người trong nghề, không cách nào có thể lừa dối nữa.

Khương hậu nói, “Vậy xin thỉnh tiên sinh nghiệm chứng một lần, cũng miễn đi trong cung, nhân tâm kinh hoàng.”

Tim Tô Tô nhảy lên, không biết thủ thuật che mắt của Mị Hỉ có bền chắc hay không, nếu như lúc này bị vạch trần, cái mạng nhỏ của nàng hôm nay liền nằm ở nơi này.

Khương Thượng lĩnh chỉ, hần xoay người đối diện Tô Tô, “Tô nương nương, thỉnh người đuổi ra tay phải.”

Tô Tô chậm rãi duỗi ra tay phải, Khương Thượng chỉ duỗi ra hai ngón tay nhẹ khoát lên trên cổ tay nàng, bởi vì hần cùng nàng đối mặt, bởi vậy Tô Tô rõ ràng nhìn thấy ánh mắt hần chỉ dừng tại cổ tay nàng vài giây, cặp mắt đảo qua trên người nàng, sau đó thu hồi tay thối lui từng bước.

Khương hậu hỏi, “Tiên sinh đã có kết luận?”

Khương Thượng chấp tay trả lời, “Hồi hoàng hậu, Tô nương nương cũng không phải yêu

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 31 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-31.html#ixzz2Ybz5RTAX

nghiệt.”

Tô Tô kinh ngạc nhìn hần, đột nhiên ngoài cung truyền tới tuyên báo, “Vương thượng giá lâm— ”

Quả nhiên, cuối cùng vẫn là Đại Boss chọn đúng lúc xuất hiện trên sân khấu giải quyết nhiệm vụ a.

Khương hậu sửa sang quần áo, đứng dậy tiếp giá, quay sang nói với Hoàng phi cùng Dương phi, “Bệ hạ tới cũng thật sớm nha.”

Tô Tô không có lên tiếng, trước bởi vì khẩn trương không có cảm giác gì, giờ phút này trong lòng nhẹ nhàng thở ra, mới ý thức đến hai chân tê đau đến cơ hồ không phải của nàng. Từ sau khi nhập điện lạy chầu Khương hậu, bà ta vẫn không có gọi nàng đứng lên, hiện tại... nàng muốn đứng cũng không đứng dậy nổi.

Đế Tân vội vàng nhập điện, phát hiện trong điện có một gã đạo sĩ xa lạ, một bên thiếu nữ cúi đầu phục bái, tại hần nhập điện lúc sau doanh doanh ngẩng đầu, trong mắt không tiếng động hướng hần cầu viện.

“Bệ hạ...” Khương hậu dẫn Hoàng phi, Dương phi cúi đầu chào hần.

“Hôm nay chỗ hoàng hậu rất là náo nhiệt a.” Đế Tân đưa tay nâng Khương hậu dậy, quay đầu nhìn phía Khương Thượng, “Vị đạo giả này là ai? Vì sao cầu kiến hoàng hậu?”

Khương hậu nói, “Tiên sinh này chính là Khương Thượng đến từ Đông Hải Hứa Châu, bí thụ âm dương, thiện thức yêu quỷ. Thiếp nhận thấy Khương Thượng tài thuật lưỡng toàn, sao không phong hần một danh chức trong triều để hộ giá bệ hạ?”

Đế Tân không nói, tầm mắt lợi hại tuần tra trên người Khương Thượng trong khoảng khắc, “Hoàng hậu nói người có đại tài, người nói cho trầm nghe, Thành Thang thiên hạ, còn có thể trạch tí mấy đại con cháu.”

Khương Thượng kháp ngón tay tính toán một chốc, sau đó chấp tay trả lời, “Thành Thang cơ nghiệp sẽ đoạn tuyệt trong tay bệ hạ, sau này là thay đổi triều đại, tân vương thiên hạ.”

“To gan!”

“Cần rõ!”

Tất cả mọi người ở đây đều biến sắc, cho dù là Khương hậu tiến cử hần cũng không nhận được tức giận quát, “Hảo! Hảo, người Khương Thượng, hiện giờ Thành Thang ta quốc phú binh cường, tứ hải thần phục, bát phương chư hầu đều sát nhập! Người lại lên tiếng nguyên rửa! Tội đáng chém đầu! Kéo xuống! Lập tức kéo xuống...”

“Chậm đã.” Đế Tân khoát tay ngăn cản cung nhân tả hữu, hần nhẹ nhàng chấp tay ra sau lưng, bình tĩnh nhìn Khương Thượng, “Ý của tiên sinh là Thành Thang sáu trăm năm thiên hạ sẽ diệt tuyệt trên tay trẫm? Thật sao?”

Khương Thượng thần nhiên trả lời, “Phải.”

Đế Tân nói, “Đã như thế, vì sao tiên sinh không ra ngoài tuyển minh chủ, như cũ muốn lưu tại Triều Ca?”

“Khương Thượng thay sự phụ báo đáp ân tình của hoàng vương.”

Đế Tân phá lên cười, “Thế thì liền thỉnh tiên sinh chống mắt nhìn xem, Thành Thang trong tay trẫm tất như mặt trời ban trưa, tứ phương lạy chầu giả như vãn. Mà tiên sinh người, hoàng hậu đã nói người có đại tài, ta cho người một tháng thời gian, nếu trong vòng một tháng, không có chiến tích, thì đem người ngũ mã phanh thây, bộc vu phổ phường. Người có nguyện ý?”

Khương Thượng đáp: “Được!”

Đế Tân nói tiếp, “Khương Thượng nghe trầm phong quan, phong cho người chức quan ti thiên giám, tùy triều thị dùng.” Khương Thượng tạ ơn, sau đó đi theo cung nhân đi lĩnh y quan. Trong nháy mắt cùng Tô Tô sát vai mà qua, cái áo khoác bằng sa mỏng của hắn khẽ phết qua gò má nàng, Tô Tô nghiêng đầu tránh, tiếng tim đập của hắn lần thứ hai vang lên trong đầu nàng.

”Yêu hồ, đây lần thứ hai ta tha cho ngươi. Lần thứ ba, ta sẽ không tái lưu tình.”

25. Q.3 - Chương 25

Đế Tân thấy sắc mặt thiếu nữ đột nhiên trắng bệch, nhưng nàng vẫn như cũ bảo trì dáng người hạ bái. Đế Tân không khỏi muốn đưa tay đỡ nàng đứng lên, không ngờ, thiếu nữ lại nghiêng người tránh đi, cúi đầu càng thấp, “Tô Tô không dám.”

Đế Tân thấy nàng giữ kẽ với hắn, sờ sờ đầu nàng, ôm nàng vào trong ngực dịu dàng hỏi, “Vì sao không dám? Trẫm cho phép ngươi đứng dậy, ngươi còn có gì cố kị.”

Tô Tô thuận thế ngã vào trong lòng hắn, ủy khuất mang theo tùy hứng của tiểu nữ nhi gia, to gan táo cá, “Bệ hạ... Hoàng hậu tỷ tỷ không thích Tô Tô. Từ lúc Tô Tô tiến điện cho tới bây giờ, tỷ tỷ không có kêu Tô Tô đứng lên, chân Tô Tô đau quá...”

Trong nháy mắt, Khương hậu móng tay cấu chặt lòng bàn tay.

Dương phi quát, “Tô phi, ngươi chớ ỷ sủng mà kiêu!”

Đế Tân chỉ lạnh thanh âm, cúi đầu nói với thiếu nữ đang làm nũng trong lòng, “Tô Tô, ngươi vào cung không lâu, chớ càn rỡ.”

Tuy rằng ngữ khí mang theo khiển trách, nhưng vẫn như cũ ôm chặt thiếu nữ, chưa đem nàng đẩy ra.

Tô Tô đem mặt chôn vào trong ngực hắn, hai cánh tay gầy nhỏ ôm lấy eo Đế Tân, rầu rĩ nói, “Vâng. Tô Tô biết sai... Mong các vị tỷ tỷ tha thứ.”

Khương hậu nhân hậu nói, “Mới vừa rồi cũng là bản cung sơ sẩy, lãnh đạm muối muối. Ngày mai Đông bá hầu tiến cống quà quý hiếm, muối muối hãy vào cung, vừa ngắm cảnh, tiện thể chọn vài thứ ưng ý mang về Thọ Tiên cung, coi như quà nhận lỗi của bản cung, được chứ?”

Tô Tô không có trả lời bà ta, chỉ nghiêng mặt nhỏ nhẹ nói, “Bệ hạ... Tô Tô mệt mỏi...”

Đế Tân hơi cau mày, búng nhẹ trán nàng, trách cứ, “Tô Tô, ngươi quá không hiểu chuyện.”

Tô Tô một tay che đầu, đáng thương nửa đầu nhìn hắn, “Đau!”

Đế Tân cúi đầu nhìn thấy tiểu đồng tây này, tính trẻ con mười phần, lại cũng không nhẫn tâm bóp chết cái tính tình hồn nhiên như vậy. Chỉ phải nói khẽ với nàng, “Hãy mau nhận lỗi với hoàng hậu.”

Tô Tô ngoan ngoan vâng lời, Đế Tân quay sang nói với Khương hậu, “Tô phi tuổi nhỏ, không thông thế sự. Sau này phải làm phiền hoàng hậu dạy nàng quy củ.”

Khương hậu âm thầm cắn răng, chỉ dịu dàng thực lương mỉm cười trả lời.

Cùng lúc đó.

Gã cung nhân từng nhìn thấy chân thân của Tô Tô sau khi do dự thật lâu, chấp tay nói với người thị vệ đứng gác ngoài cung.

“Ta... Ta có chuyện quan trọng, cầu kiến hoàng hậu...”

~~o

~~Ban đêm.

Tô Tô nằm làm tổ ở trên giường lớn u buồn ôm đầu xoắn xuýt.

Đến tột cùng thì vị Đất Kỳ chân chính kia đã để lại bao nhiêu cục diện rắc rối bắt nàng giải quyết?

Nàng chỉ là một người cos Khuyển Dạ Xoa rất vô tội, này có sai sao, nàng nơi nào biết mình xui xẻo cùng Đất Kỳ giống y mô dạng? Càng không nghĩ đến bộ đồ cos hóa trang cặp tai lông trắng và cặp kính sát trùng kia đã làm nàng rơi vào tình cảnh yêu không ra yêu người không ra người.

“Yêu hồ, đây là lần thứ hai ta tha cho ngươi...”

Nhớ lại câu nói của Khương Thượng trước khi hắt bỏ đi, Tô Tô ai oán đem mặt chôn trong gối, xem ra hắt đã từng gặp qua chân chính Đất Kỳ, cũng cùng nàng ta gây cản qua, nhưng vì cái gì hắt lại muốn hai lần buông tha Đất Kỳ...

Trước mắt là một mảnh sương mù...

Tô Tô khép mi, thiếp đi mơ mơ màng màng suy nghĩ nên thế nào mượn tay Đế Tân thu phục hắt, vì mỗi lần nhìn thấy Khương Thượng nàng đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Cánh cửa sổ đỏ trong đại điện khép hờ, gió đêm nhẹ nhẹ thổi lên mảnh vải, nương theo sau gió đêm, bên trong phòng nháy mắt nhiều hơn một cái thân ảnh cao to...

Tô Tô “Á” một tiếng, buồn ngủ bị dọa rớt hơn phân nửa, “Ngươi...” Dưới ánh sáng mặt trăng sáng tỏ, nàng dễ dàng nhận ra người kia, “Khương Thượng?”

“Đất Kỳ, ngươi xâm nhập hoàng cung có ý đồ gì?” Khương Thượng hỏi.

Quả nhiên là người quen. Tô Tô quyết định thành thật trả lời, “Ta là phụng mệnh lệnh Nữ Oa nương nương tiến nhập Triều Ca.”

“Nữ Oa nương nương vì sao phải nhượng ngươi vào cung, thân là yêu tà, tự nhiên phải rời xa nhân gian.”
==

Ngươi cho rằng lão nương nguyện ý vào cung sao? Nếu như không phải Nữ Oa bắt buộc, nàng đâu phải chịu đủ mọi khổ cực như vậy tại Triều Ca.

Tô Tô nhỏ giọng nói, “Thật có lỗi... Nữ Oa nương nương mật chỉ, Tô Tô không thể một mình tiết lộ...” Tiết lộ liên tục tiếp bị đưa lên trăm yêu đài rằng rắc.

Khương Thượng lẳng lẳng nhìn nàng, ánh trăng nghiêng chiếu vào gương mặt hắt, lông mi hắt rất dài, như một tấm rèm dày treo trước mắt.

Tô Tô bị ánh mắt chuyên chú phảng phất như hiểu rõ hết thấy của hắt làm cho cả người không được tự nhiên.

Khương

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 32 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-32.html#ixzz2YbzG4ZHB

Thượng thần nhiên nói, “Đất Kỳ, lần sau ta sẽ không tha cho ngươi. Ngươi tu hành không dễ, chớ để ta đích tay giết chết ngươi.”

Giọng điệu hắt cực bình thản, lại lộ ra đậm đậm sát ý.

Tâm Tô Tô nhảy dựng, “Nếu như ta nói, kỳ thật ta không phải là yêu...”

Lời nói chưa xong, đột nhiên dòng khí quanh thân phảng phất như bị ăn mòn, kịch liệt chấn động một chút, mắt thường có thể thấy hình thái dòng khí tháo chạy bốn phía...

“Ngươi còn kiên trì ngươi không phải yêu?”

Tô Tô không cần ngẩng đầu cũng biết rõ, thủ thuật che mắt của nàng đã bị hấn phá. Đôi đồng tử màu hổ phách nửa khép, nàng hai tay níu lấy đôi tai bạch nhung, sớm nên giác ngộ, hình dạng này, làm gì có người tin nàng...

“Người thế nào...” Sau khi nhìn rõ gương mặt Tô Tô, vẻ mặt Khương Thượng có chút cứng ngắt, đầy hàm ý nói “Người tựa hồ... hơi nhiều tuổi một chút.”

Được rồi, người có thể trực tiếp nói ta già.

Nàng cực chán ghét thời cổ đại, rõ ràng là cái tuổi 26 xuân thì tươi mơn mớn, ở chỗ này liền trực tiếp bị biến thành bác gái. Nữ nhân 20 tuổi trở lên liền cấp tốc chạy về phía đội ngũ đại nương.

Càng buồn bực hơn chính là, cho dù nàng có là một Loli bác gái, cũng chưa tới lượt gã Loli cửa sừng làm ghé này châm biếm nàng.

“Người không thấy hình dạng thành thực phong vận này càng thích hợp với ta?”

Khương Thượng yên lặng không lời.

Hừ, ta nhỏ, một cái Loli giả nai có gì hay.

Tô Tô dò hỏi, “Người... không có phát giác ta có cái gì khác với lúc xưa?”

Khương Thượng lạnh mặt, “Chớ giả trò, Đát Kỷ, hôm nay ta chỉ nói như vậy, ngày sau gặp lại ta liền không tái khoan dung.”

Tô Tô: “...”

Nàng thật sự còn oan hơn so với Thị Kính a = =!

Khương Thượng dứt lời liền giống như lúc đến, mượn cơn gió đêm biến mất dưới ánh trăng.

Sau khi thân ảnh hấn hoàn toàn biến mất, thủ thuật che mắt trên người Tô Tô một lần nữa khôi phục, nàng ngược cầm nhìn theo hướng Khương Thượng biến mất, trong cung có một cái nam nhân có thể tự do ra vào hậu cung như vậy, Đế Tân một điểm cũng không lo lắng đầu quan bị nhiễm lục?

~~o

~~Trưa hôm sau, lại nghe thấy Đế Tân trong triều tuyên bố với quần thần sẽ tổ chức một buổi tiệc đầu xuân tại chân núi...

Về phần chính sự triều đình, Tô Tô tại sao lại biết rõ ràng như vậy?

Tô Tô cúi đầu vuốt vuốt mai rùa trong tay, tự nhiên là bởi vì Đế Tân phái người tới hậu cung mời nàng, chuẩn xác mà nói, lần này nàng và Khương hậu, Hoàng phi đều thu được lệnh gọi của Đế Tân, cùng tham dự tiệc trung xuân với Đế Tân...

Áp trụ lửa.

Áp trụ lửa?

Ánh nhìn đầu tiên, Tô Tô cho rằng chính mình xem nhầm, nàng lệnh cho cung nhân đọc lại một lần, vẫn là áp trụ lửa.

Tô Tô bắt đầu cảm thấy Đế Tân thực có... phẩm vị đặc biệt, với các triều thần không nói làm gì, lại còn cho bọn hậu phi các nàng tham dự quan sát hiện trường. Mà địa điểm nung trụ, lại chọn ở vùng phụ cận Hoan Lạc cốc, một bên là kêu thâm thiết, một bên là rên ri... Kỳ thật, Đế Tân đại nhân người trừ bỏ là cái thụ ốm yếu, vẫn là cái Super biến thái a =o=!

Thoáng chốc đã đến ngày tham dự trung xuân, mấy ngày nay Tô Tô vẫn do dự rất lâu, cuối cùng chọn một bộ trường sam màu vàng nhạt thanh lịch, tùy ý đội một chuỗi trân châu ngoài ra không đeo gì khác. Đã là đến nơi giết chóc đầy máu me, đương nhiên cũng không muốn mặc bất cứ màu đỏ tươi nào.

Ai ngờ, sau khi đến, phát hiện ngoại trừ nàng, Khương hậu và Hoàng phi đều diện cẩm y đỏ rực, long trọng đăng trường.

Tô Tô cúi đầu nhìn trang phục của chính mình, được rồi, tuy rằng hiện tại khí thế không áp đảo được các nàng kia, chí ít... chí ít còn có thể an ủi mình thanh xuân bất nhân đi. (người thực vô sỉ...)

Đế Tân lườm Tô Tô một cái, sờ sờ đầu nàng, phát tay với gã cung nhân bên cạnh.

Tức thì, một cái chậu than khổng lồ được mấy cung nhân khiêng đến sườn núi. Lấy sườn núi làm trọng điểm, phía dưới, là chỗ tụ tập của các triều thần, trở lên, là Đế Tân cùng các phi tần chiêm cử. Khoảng cách song phương cách nhau cực xa, trung gian lại xen lẫn các thị vệ, cung nhân lú nhú. Này đây, trừ phi Đế Tân tự mình đi ra, nếu không các triều thần đều xem không rõ bọn họ.

Tô Tô từ phía trên mơ hồ thấy ánh mắt các triều thần hôm nay có chút nhẹ nhàng, thậm chí còn có vài phần thích thú vui mừng, không khỏi cảm khái thời đại này bạo lực máu me quá thông dụng, khiến cho con người trở nên chai lì trước cảnh giết chóc man rợ.

Ngọn lửa trong chậu than cháy bùng bùng, hun đỏ một cái trụ to bằng đồng dựng phía trên nó, cái trụ đồng kia tựa hồ như thoa đầy dầu trơn, có vài tiếng ho lách bách nho nhỏ, trong âm thanh ồn ã, đôi mắt Tô Tô nhìn đỉnh núi phía đối diện, đau lòng bóp cổ tay, vì cái gì Hoan Lạc cốc thiết lập bên kia núi, nàng muốn xem mà xem không được a.

Theo góc độ của nàng, vển vển chỉ có thể nhìn thấy một hàng dài các thiếu niên thiếu nữ thanh xuân xao động xấu hổ cúi đầu đi vào Hoan Lạc cốc. Trước đó khi trông thấy đội ngũ dài tham gia Hoan Lạc cốc, sắc mặt Đế Tân có vẻ vui mừng, Tô Tô tự nhiên có thể minh bạch, thân là quốc quân, vì đoán được tương lai giang sơn sẽ hưng thịnh nên vui sướng...

Che mặt, Tô Tô chỉ có thể ngậm xấu hổ.

Trên tay đột nhiên chợt lạnh, Đế Tân đặt tay hấn lên tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ. Tô Tô chợt dạ thu nhanh ánh mắt về, ngoan ngoãn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Đế Tân nhếch miệng, rút tay trở về.

Hai bên cung nhân sóng vai đi ra khỏi, đứng trước chậu than lớn tiếng tuyên đọc danh tự các triều thần, đệ nhất triều thần là một cái đầu bạc lão thần, hấn không đợi thị vệ áp giải, đã lập tức đi về hướng cái trụ đồng nóng rực, Tô Tô mím chặt môi, nhìn hấn tự giác dừng lại trước cái trụ đồng cháy đỏ...

Duỗi tay ra...

Nhanh chóng lấy một đôi đũa cùng một miếng thịt từ trong ống tay áo ra, bắt đầu nướng thịt!

Mặt Tô Tô nháy mắt hóa thành một hình “ ” thật to!

Người cung nhân kia tiếp tục tuyên đọc danh tự các vị trọng thần, theo số lượng triều thần giảm bớt, lộ ra một cái khay khổng lồ lúc trước bị vùi lấp trong đám người, trên đó chất đầy những miếng thịt thăn, bên cạnh xếp chính tề những đôi đũa ngà nam vàng khảm ngọc.

Thương trước chiến tranh vì muốn binh tướng phần chấn tinh thần, sau khi kết thúc buổi hiến tế quỷ thần, quân vương thường tổ chức buổi yến tiệc áp trụ lửa, thiết đãi quần thần, tại về phương diện khác mà nói, giờ phút này là thời khắc quân vương cùng triều thần có cự ly gần gũi nhất. Không bàn quốc sự, cùng hoan cộng vui.

Cung nhân tuyên niệm dựa theo phẩm giai, mấy trọng thần có thể ăn trước, các triều thần khác chậm rãi từng cái từng cái gia nhập.

Tô Tô tay trái nâng cái cằm chạm đất vì chấn kinh đem nó bình tĩnh trở về, xung quanh đã có những dòng cung nhân lục tục mang những miếng thịt tươi ngon lên nướng. Ngoại trừ thịt, làm sao có thể thiếu rượu?

Người Thương rất chuộng rượu ngon, bất cứ dịp gì đều lấy rượu thay thức ăn, tụ tập quần chúng uống thả cửa, giờ phút này đương nhiên cũng không thiếu được hàng nghìn tinh rượu ngon.

Đợt đầu tiên các trọng thần tự mình thủ thực, đợt thứ hai cung nhân đã theo lên từ chân núi, trải từ trên xuống dưới một tầng gấm vóc thượng đẳng, gấm vóc ở thời đại này là vật để phô trương tự phụ của các bậc quý tộc, đủ thấy Đế Tân xa hoa lãng phí.

Gần chỗ ngồi của các triều thần, có thêm một tầng gỗ thô, trên đó một hàng cung nhân ngồi chồm hổm, liên tục theo thứ tự tiến lên châm thêm rượu cho các triều thần, sau đó lưu lại hai nô lệ ồi vị quan lại, bọn họ muốn lấy cái gì, dùng cái gì, liền phân phó các nô lệ.

Đế Tân đứng dậy, chung vui cùng các thần tử.

Tô Tô phương gian nan quay đầu nhìn về phía Hoàng phi hỏi, “Này, quả thật kia là... áp trụ lửa?”

Hoàng phi mắt cũng không nâng, “Đương nhiên.”

Tô Tô: “...”

Được rồi, lịch sử quả thật cho nàng ít nhiều kinh hỉ, nguyên lai trụ lửa của Trụ vương... Còn có thể dùng trong tiệc nướng ngoài trời.

26. Q.3 - Chương 26

Liên tục tới chạng vạng, yến hội rốt cục sắp kết thúc.

“Tô phi.” Hoàng phi đột nhiên thân mật lôi kéo tay Tô Tô, “Hồi trước có nghe ca ca nhắc qua, nữ nhi của Tô Hộ ở Ký châu quốc sắc thiên hương hát hay múa giỏi. Hôm nay sẵn dịp, muội muội hãy nhảy một khúc trổ hứng đi.”

Tô Tô dụ ngoan đáp, “Chỉ là lời tán thưởng, khó đăng nơi thanh nhã.”

Khương hậu bưng chén rượu trước mặt lên hóp một ngụm, nói, “Tô phi quá khiêm tốn. Những năm qua toàn là Dương phi hiển vũ, bản cung còn chưa gặp qua điệu vũ của Tô Phi. Tại Ký châu thanh danh truyền xa, chắc hẳn cũng có chỗ hơn người.”

Hai người không hẹn mà cùng điểm trúng Ký châu...

Thấy bọn họ chưa hề dừng lại dò hỏi hoài nghi, thiếu nữ cụp mắt, xấu hổ nói. “Tô Tô vũ kỹ thô sơ, vẫn là không nên làm trò cười cho người trong nghề.”

Nội tâm phát điên, nàng trừ bỏ học vài khóa vũ đạo vô tri thời sơ cấp trung học, một chút điệu múa bụng Ấn Độ, đã mười mấy năm chưa nhảy lại. Không kể vũ bộ đã quên toàn bộ... Khụ, eo cũng đã cứng ngắc, ngay cả căn bản nhất là bệt chân ra xa cũng không thể làm được, quan trọng hơn là nàng cũng không biết Thương lưu hành cái dạng nhảy nhót gì, chả lẽ nàng cứ tự do phát huy điệu nhảy Hiphop, luyện Thái cực, múa yoga?

Vậy suy đoán Đế Tân sẽ được cơ hội hồng hết mặt mũi trước toàn bộ quân thần đi = =!

Khương hậu trên mặt ôn hòa, ngũ diệu cường thế, “Thế nào, Tô phi chính là không nguyện múa vì bản cung?”

Hậu cung đứng đầu ra oai, chính là “Dạ”, cũng phải nói “Không phải”.

Cặp mắt Tô Tô lướt đi tìm kiếm bóng dáng Đế Tân trong đám triều thần, hy vọng có thể đúng lúc tìm được cứu binh. Không nghĩ, tầm mắt mơ hồ, tiếp theo nháy mắt liền thấy Khương Thượng đứng sau lưng đám người.

Cặp mắt hẩn xa xăm, đối diện với ánh nhìn của nàng cũng chỉ là bình tĩnh nhìn lại, không có tránh đi.

Tô Tô không dấu vết thu hồi mắt, kiên trì nói với Khương hậu, “Hoàng hậu và Hoàng phi tỷ tỷ đã kiên trì như thế, Tô Tô cũng đành phải bêu xấu. Nhưng.... nhưng mà... cũng nên mời bệ hạ.....” m cuối lộ ra vẻ e lệ rụt rè không thôi.

Hoàng phi lại do dự.

Hôm nay chủ động khơi mào ca múa, là bởi vì lời đồn, nữ nhi Tô Hộ trước khi tiến Triều Ca trên đường bị yêu nghiệt hãm hại, thay xà đổi cột. Nhưng lại gặp nàng chủ động đề cập muốn nhượng Đế Tân một đạo quan vũ, mượn hoa hiến Phật...

Khương hậu cũng lập tức lệnh cung nhân thỉnh Đế Tân, rồi nói “Tô phi nên vì bệ hạ hiến vũ.”

Tô Tô biết rõ hôm nay gặp xui, nàng liếc mắt oán hận về phía Khương Thượng, cũng biết rõ vận khí nàng không hề tốt, không dễ dàng đi một cái Văn Trọng, hiện tại lại tới nữa một cái Khương Thượng, số phận đen đủi không dứt.

Hoàng phi hỏi, “Muội muội, người có cần chuẩn bị vũ y?”

Tô Tô trả lời, “Cám ơn Hoàng phi tỷ tỷ, không dám làm phiền.” Chính là có muốn làm phiền cũng không tác dụng, nơi này hoang vu dân dã, từ chỗ nào nhảy ra một kiện vũ y, nàng dĩ nhiên sẽ không đem lời khách sáo của Hoàng phi nghĩ là thật.

“Vậy Tô phi còn có cái gì cần chuẩn bị?” Khương hậu thật thanh tao lịch sự hào phóng hỏi.

Tô Tô lắc đầu, âm thầm dứt tay vào ống tay trái thăm dò túi gấm nhỏ giấu trong đó, tìm đến linh vũ, may mắn hôm nay nàng có đề phòng...

~~o

~~Hiên Viên mộ.

“Thế nào?”

Ngọc tỷ bà kỳ quái nhìn Mị Hỉ đột nhiên xoay người nhảy dựng lên, vội vàng muốn vào hiện thế.

Mị Hỉ đầu cùng không quay lại, trả lời, “Cái gia hỏa phiền toái Tô Tô đã xảy ra chuyện.”

Ngọc tỷ bà lấy tay áo che miệng, “Đã lâu không nhìn thấy nàng, đi, đi, chúng ta đi xem thành quả chúng ta huấn luyện cũng tốt.”

~~o

~~Lúc Đế Tân có mặt, nhìn thấy thiếu nữ cúi đầu đứng ở chính giữa, mỗi lần hắt gặp nàng, nàng cơ hồ đều là cúi đầu, lấy một loại tư thái dị thường thuận theo và ngưỡng ngừng đối mặt mọi người.

Cho dù là thỉnh thoảng tùy hứng phát cáu, nhưng đây vẫn là tư thái của kẻ yếu, triu mến hướng hân khẩn cầu.

Cũng có lẽ, kẻ yếu là màu sắc tự vệ của nàng, là phương thức nguy trang để sinh tồn của nàng. Nữ nhân cam nguyện sắm vai kẻ yếu, nàng là người duy nhất trong số các nữ nhân cường thế linh binh tham gia những cuộc chinh chiến tranh đoạt lại các triều đại.

Không thể trái ngôn, thân là đế vương, Đế Tân trong lòng đồng dạng chôn sâu chủ nghĩa đại nam tử, hân hiếu chiến, dĩ nhiên chẳng hề mẫn mà với những nữ tử tính tình cương nghị tương đương hân, một cái nữ tính một lòng chịu phụ thuộc vào hân, xem hân là chúa tể, cộng thêm mỹ mạo ngoan ngoãn hồn nhiên không hề có tính uy hiếp như Tô Tô, đối với hân mà nói là cực kỳ mới mẻ cũng không thể nghi ngờ là đầy lực hấp dẫn.

“Bệ hạ...” Thiếu nữ biết rõ Đế Tân tới, hướng hân cúi đầu, “Bệ hạ, có muốn xem Tô Tô múa?”

Đế Tân trả lời, “Trẫm cũng là lần đầu tiên biết Tô Tô thiện vũ, trước đây sao lại giấu?”

“Kỹ nghệ Tô Tô thô thiển, nào dám làm trò cười trước mặt Dương phi tỷ tỷ.”

Hoàng phi hào sảng cười nói, “Muội muội đã quá khiêm nhường, hiện tại bệ hạ đã đến, muội muội sẽ múa chứ?”

Tô Tô đáp, “Có thể đợi thêm một chút nữa được không, lúc mặt trời lặn thì mới múa?”

Hoàng hôn, là thời khắc ma quỷ lộng hành.

Tô Tô âm thầm chà nhẹ linh vũ giấu trong tay áo, cuồn đánh SOS: Mau tới cứu người, không đúng, mau tới cứu hồ ly a ~ chậm thêm vài bước sẽ trở lại thu xác hồ ly a.

Đột nhiên, đầu ngón tay chạm vào linh vũ như bị phỏng, tiếng tim đập của Ngọc tỷ bà truyền tới, “Tới tới, ta và Mị Hỉ cùng đến.”

Tô Tô nhìn sắc trời, một mặt trời tròn đỏ đang dần dần chìm xuống sau đỉnh núi... Đã đến giờ.

Tô Tô dùng tất cả khả năng chậm bước chân chuyển đến một nơi bằng phẳng, đồng thời trong lòng dùng hết khả năng tốc độ siêu nhanh miêu tả tình huống trước mặt. Bên kia trầm mặc một chút, lần này là âm thanh của Mị Hỉ truyền tới, “Hôm nay vừa vận Ngọc tỷ bà ở đây, nàng sẽ giúp người.”

“Thế nào giúp?” Tô Tô nỗ lực bảo trì tốc độ con kiến đi kéo dài thời gian.

“An tâm một chút chớ vội nóng nảy, ta liền tới” Ngọc tỷ bà tự tin trả lời, đột nhiên nàng kinh ngạc “A” một tiếng, “Bên người có thuật sĩ!”

Hai mắt Tô Tô xẹt qua đám quần thần, phút chốc khóa lại trên gương mặt Khương Thượng.

Nàng nhìn thấy hắc, khuôn mặt của hắc trở nên ngưng trọng sau khi Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ có mặt, chắc hẳn cũng phát giác có yêu tà xâm nhập hội trường.

Tô Tô do dự, hay là... để Ngọc tỷ bà và Mị Hỉ trở về đi, Khương Thượng này đạo pháp cao thâm, không biết hai người bọn họ liên thủ có thể đối phó được hắc hay không.

“Tới cũng đã tới, đừng quá lo lắng, không chừng hắc còn không phải là đối thủ của chúng ta.” Ngọc tỷ bà trấn an, “Càng hoảng chi, ta chỉ là âm ảnh, sẽ không mạo hiểm tới gần.”

“Âm ảnh?”

“Người buông lỏng thân thể, không cần khẩn trương.” Ngọc tỷ bà thấp giọng nói, “Tạm ngừng hô hấp, mũi miệng khẽ nhếch, bảo trì tâm cảnh bình thản, sau đó tiếp nhận nguyên linh của ta...”

Tô Tô hơi chần chờ, rồi mặc cho Ngọc tỷ bà muốn làm gì thì làm...Bất quá chốc lát, một cỗ âm hàn khí đột nhiên rót vào miệng mũi, quyền khống chế thân thể trong nháy mắt đã bị cướp lấy, Tô Tô giờ phút này phảng phất như là kẻ thứ ba, có thể suy nghĩ lại không thể nói cùng không thể động.

Nơi này ở gần vách núi, gió núi mạnh mẽ, Đế Tân chỉ thấy nàng hơi run rẩy trong cơn gió mạnh, sau đó lại tái hướng hắc cúi đầu, phút chốc phát lên tay áo, nghe thường đông đưa, thất lưng tung bay.

Hai cánh tay nàng theo thân thể vận luật tiết tấu chậm rãi giãn ra, cảm tú khoe eo nhỏ, uyển chuyển mềm mại, từng cử động câu chân, khom lưng...

Theo vũ động, ngay từ lúc mất cảm giác khống chế thân thể, Tô Tô chỉ thấy tứ chi của mình phảng phất như có ý thức tự chủ vậy, dần dần dâng lên hình như có hình như không cảm giác quen thuộc. Ngọc tỷ bà hơi hơi kinh ngạc,

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 34 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-34.html#ixzz2YbzThty

thả lỏng quyền khống chế thân thể nàng ra một chút, Tô Tô và Ngọc tỷ bà trang nghiêm ăn ý nhau mười phần, đem ngôn ngữ tứ chi phát huy đến tận cùng...

Phù dung điện, lưu mục phán, khéo cười tươi đẹp làm sao.

Một cái nhún mảy, một nụ cười của thiếu nữ gian lâm tận phong hoa, vẩy nhẹ nhàng không dính bụi, vòng eo nhỏ nhắn đông đưa. Như mẫu đơn sơ nứt nhụy, trong phút chốc thổ lộ Phương Hoa...

“Quả thật không phụ thịnh danh!” Trong một mảnh kinh diễm yên tĩnh, Đế Tân vỗ tay mà cười, “Hoàng hậu, kỹ thuật nhảy uyển chuyển nhân gian hiếm thấy như thế, là chi bảo của Triều Ca ta a.”

Khương hậu từ lúc Tô Tô bắt đầu nhảy múa, tầm mắt chưa từng rời khỏi người nàng, nghe đến lời ấy của Đế Tân, Khương hậu hiền lương đáp, “Tô phi thiện vũ danh không giả, bất quá cũng không đủ để gọi chi bảo. Hiền nhân nhiều như mầu, vật mọn mà quý. Nhược cái gọi là thiên có bảo, nhật nguyệt tinh thần; địa

có bảo, ngũ cốc lâm viên; quốc hữu bảo, trung thần lương tướng; gia có bảo, hiếu tử hiền tôn. Bốn thứ kia, mới nên gọi là chi bảo thiên địa ban cho quốc gia chúng ta.”

Khương hậu vừa mới nói xong, lập tức có triều thần bộ dót, “Hoàng hậu quả thật hiền thực đại tài”

Tô Tô trợn trắng mắt, Đế Tân bắt quá một câu nói đùa, các người thay nhau tích cực như vậy làm chi, không phải cấp nhân gia ngọt ngọt sao.

Ai ngờ hiện thể báo tới được như vậy mau, ngay sau đó liền có ba vị triều thần đồng thời bước ra khỏi hàng, đem nạng liệt vào đối tượng công kích trọng điểm.

“Thần nắm giữ hơn mười chi của Tư Thiên quán, vì bảo quốc an dân, tính mị trừ yêu, lấy long quốc gia sự, thần nghe thấy quốc gia tương hưng, trình tường tất hiện; quốc gia tương vong, yêu nghiệt tất sinh. Đêm qua thần xem thiên tượng, trông thấy sương mù quái dị chứng tỏ có điềm xấu, yêu quang nhiều nội điện, thăm khí bao phủ thâm cung.”

“Yêu mị hoặc nhân, bệ hạ cung lâm đại diện, trước có Văn thái sư, hậu có Chung Nam sơn Vân Trung Tử phát giác yêu xâm nhập cung đình, đặc tiên kiếm Cự Khuyết, trấn áp yêu mị. Thần và Tư Thiên quan thương thảo mấy ngày, thấy việc này không thể không hiểm ác, từ sau khi Tô phi vào cung, dị sự liên tục xuất hiện trong cung điện. Chúng thần không tránh búa rìu, liều chết thưởng ngôn, hơi tận thần tiết. Nếu như thần ngôn không sai, hi vọng bệ hạ sớm hạ ngự âm, tốc tử thi hành. Chúng thần vô cùng chịu không nổi khủng hoảng! Cẩn xin bệ hạ lắng nghe.”

Thi hành... Thi hành cái gì?

Bộ mặt Tô Tô run rẩy một chút, cái gì nàng cũng không kịp làm a!

Đế Tân mắt thấy thiếu nữ lo sợ không yên vô thố nhìn hần, đậm đậm nói, “Khanh ngôn thậm thiện. Vân Trung Tử đã từng tiến kiếm trừ yêu, đã chứng thật Tô phi không phải yêu tà, hôm nay tại sao lời đồn yêu quỷ lại xuất hiện nơi cung đình?”

“Bệ hạ.” Khương Thượng hai mắt khóa lại Tô Tô, bình tĩnh nói, “Đang ngồi đang có yêu tà, thần nguyện vì bệ hạ phân ưu.”

27. Q.3 - Chương 27

Tô Tô căng thẳng, dụng tâm âm nói với Ngọc tỳ bà, “Người mau rời khỏi nơi này, Khương Thượng không phải cái thiện. Không hảo đối phó.”

Ngọc tỳ bà trả lời, “Hiện giờ ta chỉ là ám ảnh thân thể người, muốn lui cũng được, nhưng nếu hần muốn đối phó người, ta và Mị Hỉ vừa đi, để lại người ở đây một mình há không phải nhậm hần xâu xé.” Nàng dừng dừng, nữ vương khí thể mười phần nói tiếp, “Càng hưởng chi! Thắng bại chưa phân, sao biết kẻ chết không phải là lão đạo kia!”

Tô Tô trên trán tuôn ra hắc tuyến, bởi vì hần lão nhân gia này là vai chính của bộ Phong Thần a! Vai chính hàm ý chính là bất luận một người PK lực chiến đấu có bao nhiêu yếu, rơi rụng bao nhiêu lần, nhưng sinh mệnh so với tiểu cường càng kiên cường dẻo dai, tối hậu vẫn là người thắng.

Được rồi, tuy rằng... nàng càng hy vọng có thể sớm xử lý hần hơn cả Ngọc tỳ bà = =!

“Khanh có phương pháp gì trừ yêu?” Đế Tân hỏi, đồng thời bất động thanh sắc một tay kéo thiếu nữ đang bất an đứng bên cạnh hần về phía sau lưng, “Chuyện yêu tà lưu truyền đã lâu, Tô phi cũng chịu đủ kỳ hại, hôm nay là tối hậu một lần, nếu như vẫn là chứng minh Tô phi không phải yêu tà, sau này việc yêu tà không chuẩn nhắc lại trong cung, người nào tái phạm kéo ra chém!”

Gặp thiên tử sinh nộ, trong ngữ điệu lại là động sát ý. Nguyên bản đám triều thần đang muốn mượn việc này tái tấu thiên tử đều không dám lên tiếng, không nghĩ tại lúc này vượt râu hùm, chỉ có Khương Thượng

sắc không biến, thần nhiên chấp tay khải tấu, “Thần nguyện đem tánh mạng ra bảo đảm. Không biết, có thể thỉnh Tô phi nương nương duỗi ra tay phải, nhượng thần thử lại một lần hay không?”

Thiếu nữ nghe vậy cẩn thận dè dặt từ sau thân thể cao lớn của Đế Tân nhô đầu ra, ngập ngừng nói, “Lại xem tay phải? Lần trước... Người lần trước tại chỗ của hoàng hậu tỷ tỷ, không phải đã xem qua sao, lúc đó người đã nói ta không phải yêu quái mà.”

Đế Tân quét mắt liếc Khương hậu một cái, cầm lấy cổ tay phải hết sức nhỏ của Tô Tô, thấp giọng nói, “Tô Tô, đây là một lần cuối cùng, sau ngày hôm nay, không người nào dám tái lấy danh yêu tà khi dễ người.”

“Nhưng... nếu như sau này vẫn là...” Nàng chần chờ cắn môi dưới, lời nói ngập ngừng.

“Sẽ không.” Đế Tân thấp giọng dịu dàng nói, “Sau ngày hôm nay, trăm sẽ không để bất kỳ người nào lại lấy danh yêu tà khinh khi người.”

Tô Tô trong lòng tỉnh táo phun trào: Nhưng nếu như là danh nghĩa khác, người cũng sẽ lo nghĩ mà thôi.

Trên mặt bảo trì tư thái ỷ lại nhìn hẩn, sau đó tín nhiệm duỗi ra tay phải cho Khương Thượng, ngôn ngữ tứ chi cả người đều tản mát ra: Bệ hạ, ta là tín tưởng người, ta là vì người mới nguyện ý đưa tay đó nha!

Khương Thượng khéo mắt không để lại dấu vết run rẩy một chút, đối với một cái ẩn ước đã từng nhìn thấy chân thân thật sự của Tô Tô mà nói, trình độ nhẫn của Khương Thượng phải gọi là quá cao.

Ngọc tỷ bà nói, “Ta cùng hẩn đấu một trận!”

Trong lòng Tô Tô đột nhiên có cảm giác bất an, “Không được! Ngọc tỷ bà người mau đi!”

Trong lúc tâm niệm lưu chuyển, Khương Thượng đã chế trụ mạch môn Tô Tô, vận khí đan điền, hai mắt uẩn uẩn hàm quang, đỉnh trụ Tô Tô.

Đồng thời, Ngọc tỷ bà hơi nhíu mi, vùng da tiếp xúc với Khương Thượng đột nhiên thành băng, hàn khí như luyện, từ tay hẩn bay hướng lên trên!

Đứng trung gian, đồng thời thừa nhận hai người đấu pháp, Tô Tô cũng khổ không thể tả, ở đây mọi người chỉ thấy thiếu nữ trong lúc Khương Thượng chạm tay phải, khuôn mặt nàng nháy mắt trắng bệch, nỗ lực nhẫn nại vài giây, liền nhện đau không được hô lên một tiếng, thân thể vô lực ngã xuống...

Đế Tân ôm lấy eo nàng, thiếu nữ ở trong ngực hẩn khép hờ mắt, hô hấp rối loạn, thân thể ngăn không được run nhẹ nhẹ, cùng đau đến cực hạn.

“Khương Thượng.” Đế Tân lạnh lùng nghiêm nghị chuyển hướng Khương Thượng vốn vẫn đang bầu chặt cổ tay phải Tô Tô.

Khương Thượng nói, “Bệ hạ, thần đã trụ mạch môn của yêu tà, giờ phút này này yêu tà ám ảnh trên người Tô phi, này đây là thần đang cùng nàng đấu pháp, khó tránh ảnh hưởng đến Tô phi.”

Ngọc tỷ bà phát hiện tình thế Tô Tô không ổn, chợt nhớ đến giờ phút này Tô Tô không có yêu lực của hồ ly tinh, thân thể tự nhiên cũng vô pháp gánh vác bọn họ kịch liệt đấu pháp.

Nơi tầm tối Mị Hỉ phát hiện tình huống nguy ngập bên này của Tô Tô, đang muốn hiện thân trợ giúp Ngọc tỷ bà một tay, lại nghe tiếng tim đập của Ngọc tỷ bà truyền tới, “Mị Hỉ! Người đừng qua đây, lúc này không phải là lúc người hiện thân, chớ để lộ ra khí tức của người trước mặt Khương Thượng, ngày sau có lợi cho chúng ta hơn.”

Trong lúc nói, Ngọc tỷ bà vẫn đang còn đấu pháp với Khương Thượng, giờ phút này tội vô tội người thụ hại trúng cử Tô Tô, mười ngón tay nàng khẽ run, đáng thương nắm chắc vạt áo Đế Tân, rụt lại bờ vai, lê hoa mang lệ nói, “Bệ hạ... Đau, đau quá...”

Đế Tân ôm chặt người thiếu nữ đang khóc thút thít,

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 35 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-35.html#ixzz2YbzcGVZk

khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hần quát Khương Thượng, “Nếu lần này nghiệm minh Tô phi không phải yêu tà, trăm tức khắc moi tim ngươi.”

Khương Thượng bình tĩnh nói, “Vâng. Bệ hạ.”

Trong lúc hai người đấu pháp, trong khoảnh khắc, dòng khí xung quanh Tô Tô đột nhiên chấn động một chút, Ngọc tỷ bà trong lòng biết không ổn, thủ thuật che mắt trên người Tô Tô dưới trận đấu pháp của hai người bọn họ, bắt đầu dần dần hồng mất...

Ở ngoài cuộc chiến Mị Hỉ xiết chặt hai nắm đấm, kiệt lực khắc chế xúc động muốn nhảy vào trong!

Tô Tô chỉ thấy choáng váng... Trước mắt bao người, thủ thuật che mắt nếu bị đánh tan, này không phải sẽ đẩy nàng vào chỗ chết sao! Nàng nằm trong lòng Đế Tân không khỏi oán hận đưa mắt liếc Khương Thượng.

Nàng cùng hần ngày xưa không oán, ngày gần đây không thù, tại sao phải ép nàng tới đường cùng?

Bốn mắt nhìn nhau, bắt gặp sắc mặt Khương Thượng tựa hồ dao động, tốc độ nhanh đến mức cơ hồ khiến nàng cho rằng mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

Mắt thấy dòng khí quanh người Tô Tô càng lúc càng dao động kịch liệt, gần như đến trình độ mất thường có thể thấy rõ, nguyên bản Ngọc tỷ bà đang toàn lực cùng Khương Thượng đấu pháp bỗng thấp chú một tiếng, một giây sau, cũng không chút chần chờ gỡ xuống tất cả phòng ngự, trực tiếp rút nguyên linh từ trên người Tô Tô, đón đỡ đòn công kích của Khương Thượng.

Trái tim Tô Tô nhảy lên, đột nhiên căng chặt môi, trong lòng lớn tiếng kêu, “Không! Ngọc tỷ bà!”

Trong lúc điện quang hỏa thạch, Khương Thượng động tác như bay, trong lúc Ngọc tỷ bà còn chưa hoàn toàn thoát thân, nhanh chóng hạ ấn phù trấn trụ nguyên linh nàng, tiếp đó buông ra mạch môn của Tô Tô, niệm phù chú, khóa lại đường lui của Ngọc tỷ bà, tay trái bắt thành quyết, hóa làm một đạo kiếm quang đâm vào tứ chi Ngọc tỷ bà, “Yêu nghiệt! Còn không hiện thân!”

“A a a——”

Một tiếng hét chói tai bén nhọn đến cơ hồ có thể đâm lủng màng nhĩ của mọi người vang lên!

Chỉ thấy quanh thân thiếu nữ đang nằm trong ngực Đế Tân đột

nhiên bốc lên một đoàn hắc khí, như thực như không hội tụ

thành một nữ tử ảo ảo trên không trung, đám triều thần nhát gan

lập tức bị hù dọa vãi cả trong quần.

“Yêu quái!”

“Nguyên lai thực có yêu quái!”

Thiếu nữ tựa hồ bị sợ ngây người, chỉ biết ngơ ngẩn nhìn chằm chằm đoàn hắc khí kia.

Yêu quái cất tiếng cười to, bừa bãi tùy ý nói, “Ký châu Tô Đất Kỷ quả thật là tuyệt sắc giai nhân, đáng tiếc cũng là cái không thú chủ! Lão nương bám vào thân thượng nàng đoạn thời gian này có thể tính chơi ngán! Khương Thượng, trừ phi bây giờ ngươi hủy nguyên thần của ta, nếu không mỗi hận ngày hôm nay, ngày khác ta nhất định phải hồi báo gấp mười gấp trăm lần lại trên người ngươi!”

Khương Thượng chỉ mất điếc tai ngơ, tỉnh táo khép mắt, tung ra song chưởng!

Mơ hồ một tiếng sấm nổ mạnh vang lên, từ trong lòng bàn tay hần bỗng nhiên phun ra một đoàn liệt hỏa, ngọn lửa giống như rắn trèo lên vụn vụn, chỉ chớp lát, lại hình thành một ngôi lửa, khóa lại Ngọc tỷ bà!

Một tiếng vang ầm ầm thật lớn vang lên! Ngọc tỷ bà bị lửa cháy vây

thân, chạy không ra khỏi cửa—

28. Q.3 - Chương 28

ó chút chuyện xưa còn không nói xong liền coi như hết.

Nhân có thời điểm, liền không nên như vậy tích cực.

Chính là đạo lý đó, sau này nàng mới minh bạch.....

Tam Muội chân hỏa!

Lửa cháy vây thân, Ngọc tỷ bà đồng tử co rút nhanh, ra sao cũng không ngờ được hôm nay hội tắng thân như thế.

Ánh lửa bùng tận trời bên trong đã xem không rõ bóng dáng Ngọc tỷ bà, nhưng mặt đất bằng phẳng nổi lên một trận cuồng phong, phong tùy thể lửa, chốc lát thời liệu triệt thiên quan; hỏa thừa dịp phong uy, trong khoảnh khắc đốt lên hộ. Giờ phút này sắc trời đã ám, màn trời như mực nội ẩn hiện điện quang, Khương Thượng nghiêng đầu nhìn Đế Tân gật đầu, “Thỉnh bệ hạ và chúng phi tốc tốc về tránh, thần đem dẫn hạ lôi đình.”

Chỉ thấy hai ngón tay của hắn bắt quyết, đầu ngón tay trực chỉ trời cao!

Một đạo tiếng sấm liên tục ầm ầm nổ vang, phá vỡ tầng mây, đột nhiên đánh về hướng Ngọc tỷ bà đang bị Tam Muội chân hỏa nhiều thân!

Cùng thời khắc đó, Đế Tân phát giác thân thể thiếu nữ trong ngực cứng đờ, hắn cúi đầu nhìn nàng.

Tô Tô miễn cưỡng bài trừ một nét thoáng hiện tươi cười, quay mặt đi, “Bệ hạ... Ta... ta sợ.”

Đế Tân nắm thật chặt hai cánh tay, ôm nàng càng chặt.

Ít lâu sau, phong thu hỏa ngừng, sau khi sương khói tiêu tán, tại chỗ hiện ra một ngọc thạch tỷ bà toàn thân sáng bóng.

Khương Thượng hạ mắt, nói “Bệ hạ, yêu quái đã hiện ra nguyên hình.”

Một bên cung nhân tốp năm tốp ba nơm nớp lo sợ tới gần, cẩn thận dè dặt nhặt tỷ bà lên, bước nhanh hiến cho Đế Tân.

Tô Tô ngơ ngẩn nhìn chằm chằm Ngọc tỷ bà bị đánh hồi nguyên hình trong tay Đế Tân, nguyên bản... nàng ra sao cũng không thể tưởng tượng, ra sao cũng không thể ngờ Ngọc tỷ bà thể nhưng lại vì nàng... mà rơi vào kết cục như vậy.

Phảng phất có một thanh băng lạnh hòa theo đáy lòng dấy lên, toàn thân phát lạnh, ý nghĩ phiêu diêu.

Khương Thượng... móng tay khấp chặt lòng bàn tay, cặp mắt dịu ngoan khiếp đảm hạ xuống che dấu phần nộ nập trời, tầm mắt nàng dao động một vòng trên mặt hắn, tối hậu hình ảnh dừng tại cổ họng Khương Thượng, cũng là lần đầu tiên Tô Tô có ý niệm sát nhân.

Bất luận Đát Kỷ là yêu, dù cho là đứng ở góc độ là người, nàng cũng đã chọn đứng bên phía Mị Hỉ, Ngọc tỷ bà, lần này nàng về tình về lý vô công vô tư, không thể không trừ đi Khương Thượng.

“Bệ hạ...” Thiếu nữ kéo cánh tay áo hắn nhỏ giọng cầu khẩn, “Ngọc tỷ bà này hảo xinh đẹp, Tô Tô cũng thông thạo chút âm luật. Bệ hạ... có thể hay không, nối thêm dây đàn cho cây tỷ bà này, nhượng Tô Tô thử xem ngọc thạch âm sắc ra sao, tối nay khảy đàn cấp bệ hạ nghe?”

Đế Tân nói, “Yêu vật như vậy vốn là nên hủy tại chỗ, lưu bên người lâu ngày sẽ phát sinh biến cố.”

Thiếu nữ không cam tâm mân mê miệng, “Chính là nó hại ta lâu như vậy, Tô Tô về sau cũng muốn mỗi ngày đàn nó để trả thù.”

Đế Tân liếc mắt liềm Tô Tô một cái, “Đừng tái tùy hứng, còn ngại chính mình chưa đủ tai họa?”

Lời nói chưa dứt, thành linh một trận khói đặc theo làn gió bao phủ phạm vi hơn mười dặm xung quanh nơi đây!

Đế Tân theo trực giác đưa tay nghĩ ôm lấy thiếu nữ, thiếu nữ tựa như dưới chân không ổn, thân hình lay động, hướng hẳn duỗi tay ra.

“Bệ hạ!”

Thiếu nữ kinh hô một tiếng, tiếp theo nháy mắt sương mù đột nhiên tăng thêm, tại chỗ liền nháy mắt mất đi thân ảnh nàng.

Không nói đến sau này Tô Tô trộm đem Ngọc thạch tỳ bà đặt ở Trích Tinh lâu, hấp thụ linh khí của thiên địa, thụ nguyệt chi tinh hoa, mấy năm sau, lại lần nữa nhắc lên một hồi diệt thế nhiệt triều...

~~o

~~Giờ phút này, sâu trong làn sương khói, Mị Hỉ kéo tay Tô Tô bay nhanh, sắc mặt hẳn trầm lạnh đến cực điểm, hai mắt đỏ đậm, một tay ôm ngang Ngọc thạch tỳ bà, một thân giấu không được sát khí lẫn át dày đặc.

Tô Tô há to mồm, muốn nói cái gì, rồi lại không biết lúc này còn có thể nói cái gì, nửa ngày chỉ có thể ngáp ra một câu, “Ngọc tỳ bà nàng... còn có thể cứu được trở về?”

Mị Hỉ trả lời, “Việc này ngươi không cần nhúng tay. Nhưng mà Tô Tô, ta cũng có một chuyện muốn hỏi ngươi.”

Tô Tô mê hoặc quay sang, “Chuyện gì?”

Mị Hỉ trầm mặc khoảng khắc, nói, “Ngươi... trước đây có liên quan gì đến Khương Thượng?”

“Thế nào có khả năng!” Tô Tô bị thương kêu một tiếng, nhưng nghĩ kỹ lại, nàng là không có, chân chính Đát Kỷ chắc là có =! Chỉ lại phải ngượng ngùng bổ sung, “Ta mang máng nhớ, hình như có một chút.”

“Vậy sao?” Mị Hỉ dời mắt, không có tái mở miệng. Nhưng Tô Tô cảm thấy khí lực bàn tay đang cầm tay nàng của hắn mơ hồ lại thêm rất nhiều.

Tô Tô chỉ giả vờ như không biết, hỏi, “Ngọc tỳ bà nàng... có sao không?”

”Tam Muội chân hỏa dù sao cũng là phi phạm hỏa, nội đan của Ngọc tỳ bà bị hao

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 36 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-36.html#ixzz2Ybzk14bp

tổn, nguyên linh cũng bị đánh tan.” Nói đến đây, sát khí trong mắt Mị Hỉ càng đậm, “Bên trong hoàng thành Triều Ca có Trích Tinh lâu, tụ tập tất cả linh khí của vận thế thiên hạ Thương Thang...” Nói đến đây, hẳn ngừng lại một chút, rồi nói tiếp, “Ngày sau ta sẽ lên vào cung, đem nguyên hình Ngọc tỳ bà đặt trên Trích Tinh lâu, giúp nàng ẩn thân hấp thu linh khí thiên địa nhật nguyệt tinh hoa trên đó, có thể sau năm năm sẽ khôi phục lại.”

“Ta làm.” Tô Tô dừng bước, “Mị Hỉ, để cho ta làm.” Nàng thật là không nguyện ý nhượng hẳn tiếp tục mạo hiểm.

Mị Hỉ liếc xéo nàng một cái, “Ngươi còn ngại chính mình hiện giờ không đủ phiền phức sao?”

Tô Tô u buồn ôm đầu, “Không sao, ta hiện giờ còn tính là thụ sủng, cố gắng làm nũng thêm một chút, Đế Tân sẽ nhận lời ta đi Trích Tinh lâu tấu đàn, đến lúc đó ta liền thừa thời cơ mang theo Ngọc tỳ bà, giấu kỹ chút liền có thể.”

Mị Hỉ trầm ngâm, Tô Tô lắc lư tay hắn, “Hảo Mị Hỉ, ta thật không có vấn đề, ngươi cứ cho là cấp ta cơ hội biểu hiện. Lại nói, trong hiện thế trừ bỏ Ngọc tỳ bà, chỉ thừa lại ngươi có thể chiếu ứng, phối hợp với ta để hoàn thành công việc, Mị Hỉ, ngươi không cần lại mạo hiểm vào cung. Sau ngày hôm nay, Đế Tân nhất định sẽ làm cho Khương Thượng lưu thủ trong cung, để trấn yên tà. Đến lúc đó....nếu như bị những người khác phát hiện ngươi đem Ngọc tỳ bà vào Trích Tinh lâu...”

“Thực sẽ không có việc gì, nếu không nữa thì, ta liền quang minh chính đại câu dẫn Đế Tân nhượng ta mang theo Ngọc tỳ bà lên Trích Tinh lâu tấu đàn, cũng là có thể. Hảo Mị Hỉ, ngươi đừng làm cho ta lo lắng có được không?” Tô Tô đem âm cuối kéo dài ra nhảo nhọet.

“Người... !” Thiếu niên quẫn bách quay mặt đi, lúng túng nói, “Thế nào nói chuyện một cách buồn nôn như vậy.”

Tô Tô đem mặt để sát vào hán, cố ý nũng nịu, “Mị Hỉ, người đồng ý với ta đi~”

Hán không tự nhiên đẩy mặt Tô Tô ra, quát, “Người lại đang nói bậy cái gì!”

Tô Tô cũng không tiếp tục nói chọc cười, lui người về sau một chút, trịnh trọng nói, “Mị Hỉ, ta biết rõ người không yên tâm ta. Tin tưởng ta, thật sẽ không sao. Lần này chuyện của Ngọc tỷ bà... đều là do ta gây ra, vô luận ra sao, ta quyết không hi vọng người xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.”

Mị Hỉ giật mình, rốt cục thỏa hiệp nhượng bộ trả lời, “Được rồi, người đã kiên trì như vậy. Hiện giờ phi tần trong cung cùng triều thần trong triều đều châm chích người, người... phải cẩn thận một chút. Nếu có xảy ra chuyện gì, phải lập tức liên lạc với ta.”

“Ta biết rồi.”

Thiếu niên nghiêng đầu nhìn nàng, trong lúc kéo tay Tô Tô đi xuống chân núi.

“Còn có chuyện gì không?” Tô Tô hỏi, trong lòng thầm thắc mắc tại sao hán đột nhiên như vậy nhìn nàng.

Mị Hỉ vội vã quay mặt sang chỗ khác, “Không có, không có gì.” nhưng sau đó lập tức lại ác thanh ác khí nói, “Bởi vì thấy người gần đây già hơn rất nhiều! Đại nương, người nên hảo hảo bảo dưỡng thân thể!”

Cái tên tiểu quỷ đáng chết này... Tô Tô trên trán tuôn ra gân xanh!

Bằng người mặt mũi này mà muốn cậy mạnh? Coi chừng trí tuệ vĩ đại của lão nương dè chết người. =.=

Nàng không để lại dấu vết đưa tay sờ sờ khoe mắt của mình, phi thường hảo, một điểm nếp nhăn đều không có, sau đó rì rì ngoái đầu đảo cặp mắt trắng dã háy Mị Mị, không thêm cùng hán so đo.

Hai người liền trầm mặc một cách kỳ dị, dưới chân núi yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhọt nhọt của nhau.

“Người muốn mang ta đi nơi nào?” Lại đi nửa buổi, nhìn sắc trời, trăng lên đỉnh đầu. Nếu nàng còn không trở về, ngày mai nàng lông tóc vô thương xuất hiện, sợ là sẽ khiến ọi người hoài nghi.

Mị Hỉ mân miệng, hán luôn mơ tưởng cùng nàng ở một chỗ, lâu một chút, càng lâu càng tốt.

“Mị Hỉ?”

Không nỡ thả nàng trở về, hán chỉ phải dùng khẩu khí ác liệt, nói “Gọi làm gì, còn có chuyện gì chưa thông báo sao?”

Tô Tô nói, “Chuyện gì?”

Thiếu niên xụ mặt mọi hồi, rồi nói băng quơ, “Nhóm yêu quái ở Hiên Viên mộ rất nhớ người, hi vọng người có thể sớm trở về.”

Tô Tô “A?” một tiếng, trước khi nàng đi, nàng cùng đám yêu quái kia giao tình có tốt như vậy sao?

Mị Hỉ bỗng dừng nghĩ đến một chuyện, tâm tình nhất thời mãnh liệt lên, “Năm nay chính là ”Đế Lưu Tương” chín trăm chín mươi chín năm một lần, Tô Tô, có lẽ Ngọc tỷ bà không cần tới năm năm đã có thể trở về!”

Đây là lần đầu tiên hán nói tới chuyện này, “Đế Lưu Tương” xuất hiện vào ngày mười lăm tháng bảy, mỗi chín trăm chín mươi chín năm một lần, vào lúc đó chỉ cần tu luyện một đêm đã có thể thu được nhật nguyệt tinh hoa cả ngàn năm, trước đây hán từng cùng Ngọc tỷ bà tính qua, lần này nơi “Đế Lưu Tương” rốt xuống chính là hoàng cung, đến lúc đó Tô Tô cũng có thể mượn “Đế Lưu Tương” một lần nữa khôi phục pháp lực.

Tô Tô thật không biết cái gì là “Đế Lưu Tương”, chỉ có thể buồn bực không hiểu giả hiểu, cũng làm ra một bộ vui mừng, “Thực sao! Ta thật là cao hứng ghê.”

Mị Hỉ nói, “Đêm mười lăm tháng bảy, tất sẽ có không ít yêu quái cũng đi hoàng cung, người nhớ rõ đêm đó phải chờ ta, đừng để yêu quái đem người làm đồ bỏ.”

Tô Tô thuận theo gật đầu, “Được.”

Mị Hỉ nói chuyện nhằm kéo dài thời gian một hồi, chẳng đến cảm ứng được Khương Thượng sắp phá giải mê chướng của hắn, sắp sửa truy tung đến nơi đây, mới thô lỗ kéo Tô Tô đi trở về.

Đêm tối đen, Tô Tô nghiêng ngã lão đảo đi theo phía sau Mị Hỉ,

đột nhiên vấp chân, Tô Tô ngã chúi về phía trước—

“A...” Tiếng hô trong cổ còn chưa ra khỏi miệng, bên hông liền căng thẳng, tiếp theo nháy mắt, nàng liền bị Mị Hỉ ôm lấy eo kéo vào trong ngực.

Bộ ngực thiếu niên rất rắn chắc, cái mũi Tô Tô đụng vào khuôn ngực cứng ngắt của hắn, nàng không khỏi bị thương kêu một tiếng, che cái mũi định ngẩng đầu. Đột nhiên đầu bị đè trầm xuống, Mị Hỉ một tay ôm chặt eo nàng, tay kia thì đè lại đầu Tô Tô, một lần nữa đem đầu nàng ép vào trong ngực.

Xoang mũi nháy mắt bị mùi hương thanh đậm vị cỏ xanh thuộc về thiếu niên chiếm cứ, Tô Tô già cả mặt đỏ lên, công phu nỗ lực che giấu cảm tình của tiểu gia hỏa này khiếm khuyết cực kỳ, nàng mới vừa rồi là nỗ lực lắm mới bảo trì tư thái giả ngu tự nhiên, giờ phút này hắn..... như vậy, nàng nên... ra sao mở miệng, đối mặt lẫn nhau mới là tốt.

“Này....” Thiếu niên đem cằm đặt tại đỉnh đầu nàng, siết chặt hai cánh tay, “Đại nương, thực không nghĩ tha ngươi trở về.”

29. Q.3 - Chương 29

Tô Tô cụp mắt, “Ngươi đây là ý gì...”

Lời lẽ nỗ lực giả ngu mới nói đến một nửa, Mị Hỉ liền cắt ngang lời nàng, “Ta minh bạch, ngươi cũng đã biết rõ. Đừng nghĩ ta ngu xuẩn như vậy.”

Giấy cửa sổ đã bị chọc thủng, vốn tưởng rằng hắn chỉ là nhất thời xúc động, giờ phút này Tô Tô cũng hiểu chuyện này nằm trong âm mưu của hắn, hoặc giả... chí ít cũng là thăm dò ý nàng.

“Mị Hỉ...”

“Tô Tô, đoạn thời gian này, ta nghĩ rất lâu.” Mị Hỉ ôm chặt Tô Tô trong ngực, không nhượng nàng thối lui thân thể, “Ta... không biết rõ nên làm thế nào, hình như ra sao cũng không có biện pháp lưỡng toàn tề mỹ.”

Tô Tô bất động, không có tiếp tục giãi dụa, nghe hắn kể ra.

“Rõ ràng tuổi tác người lớn, tính tình không đủ dịu ngoan, trong nhóm yêu quái cũng không tính đẹp, không hề có tài năng, thường rắc phiền phức cho ta, cá tính không hề hay ho...”

Này này, ngươi đủ rồi nha! Tô Tô vẻ mặt hắc tuyến, hỏi, “Vậy rốt cuộc ngươi thích ta cái gì?”

Sau một lúc Mị Hỉ trầm mặc thật lâu, “Ta không biết.” = =

Tô Tô thoáng chốc sinh khí bắt đầu giãi dụa, muốn vùng thoát khỏi lồng ngực tên tiểu gia hỏa này.

“Đừng động.” Hắn ấn chặt nàng, bàn tay to đặt sau gáy nàng trượt dần xuống hông nàng, bóp chặt.

Thanh âm Mị Hỉ cực thấp, tại trong bóng đêm cúi đầu xuống gần sát bên tai nàng, có chút ái muội âm ý, “Tô Tô, ta thích ngươi... việc này rất hồng bét, phi thường hồng bét.”

“Ta...”

Vừa mới nghĩ mở miệng, bỗng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 37 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-37.html#ixzz2YbzssWn2

dưng hắn nghiêng mặt, tay phải một lần nữa cố định đầu nàng, khép mắt, hôn lên môi nàng.

Tô Tô trên môi nóng lên, phát hiện hân đã khai mở môi nàng, đầu lưỡi của hân nhanh chóng thâm nhập khoang miệng Tô Tô, nàng không khỏi cảm giận, dùng sức đẩy ra khuôn mặt hân, gả thiếu niên này là thể nào chứ! Không hỏi một tiếng đã hừng hực xông tới hôn!

Đã mới vừa thổ lộ, liền thỉnh duy trì hình tượng hảo ngậy thơ, không muốn lập tức tiến vào mười tám dục cảm không tốt!

Mị Hỉ gắt gao ôm nàng, đem nàng chặt chẽ siết vào trong lòng, không để cho nàng giây dựa thoát ra. Ngón trỏ và ngón cái đồng thời hướng khớp hàm Tô Tô nhấn một cái, thành công làm cho nàng ngoan ngoãn há mồm, duỗi lưỡi ôm lấy đầu lưỡi lẩn trốn của nàng.

Khớp hàm vô pháp khép lại, Tô Tô bị bắt mở miệng, ngửa đầu thừa nhận nụ hôn nhiệt liệt ngọt ngào của thiếu niên.

Cảm giác hân kim lòng không đậu, nóng bỏng ôm nàng, hôn lại hôn, trần trọc tư ma, một khắc cũng không rời chia lìa.

“Người đừng...Ồ...”

Nàng vài lần nghĩ mở miệng, nhưng dưới thế tấn công của hân cũng vô pháp nói ra một câu đầy đủ. Thiếu niên vòng quanh lưỡi nàng nhẹ nhàng khẽ mút, mềm mại mà thân mật vuốt ve khoang miệng nàng, Tô Tô chân mềm nhũn, thân thể gánh vác không được trọng lượng hân, ngã về phía sau, thiếu niên lập tức thuận thể đem nàng hướng hậu áp ngã xuống đất, đè nàng nằm xuống mặt cỏ xanh...

“... Người, thả...”

Tô Tô gian nan phun ra mấy từ, nỗ lực giây dựa! Ta không muốn

đánh dã chiến a a a——

Nguyên tưởng rằng lần phản kháng này lại bị trấn áp đi xuống lần thứ hai. Ai biết, lần này thiếu niên lại dừng động tác, hân hô hấp còn có chút không ổn, trong đêm đen đôi mắt sáng quắc kinh người nhìn chăm chăm vào nàng.

Nguyên bản trong khi hôn hít đều có thể bảo trì bình tĩnh, Tô đại nương rốt cục nhẫn không được nóng hai gò má, nghiêng đầu tránh đi ánh mắt chăm chú của gả thiếu niên.

Hỗn đản, làm gì dùng thái độ như vậy nhìn nàng? Tô Tô rất muốn chửi tục, tiếp nhận biểu tình như vậy, nhưng nàng cũng nhẫn không được...

Đột nhiên thẹn thùng lên.

Mị Hỉ nắm lấy cằm nàng, một lần nữa quay mặt nàng lại đối diện hân, trước mắt nàng hai gò má ửng đỏ, xiêm y hỗn độn, hình dạng vừa tức giận vừa ngượng ngùng làm cho hân cơ hồ muốn kiềm chế không được.

“Đại nương, nếu người lại dùng biểu tình như vậy nhìn ta, đêm nay ta liền không thả người trở về.”

Tô Tô hạ ý thức nâng tay muốn sờ mặt mình, nàng bây giờ là có biểu tình gì?

Mị Hỉ bắt lấy tay nàng, “Đừng động, vẫn là như vậy đi, cho ta nhìn người.”

Trong khoảnh khắc này, thiếu niên triệt hạ tất cả lòng phòng bị, không hề che giấu đem tất cả cảm tình toàn bộ bộc lộ ở trước mặt nàng, thấp nhuyển lời tâm tình, như tổ như mộ, làm cho người ta khó mà kháng cự.

Tô Tô cup mắt dưới ánh nhìn của hân, từ lúc mới gặp Mị Hỉ ngày đó, cho tới nay, mọi tiếp xúc cơ hồ đều là hân ác liệt, bây giờ thành linh đối mặt với tình cảm hết sức chân thành của hân, nàng thể nhưng cũng bất ngờ vô thức.

“Ta...” Hân duỗi tay ra quyến luyến vuốt ve gương mặt nàng, “Ta nghĩ là ta rất thích người.” Trầm mặc một lát sau, nói tiếp, “Có lẽ về sau cũng tìm không thấy cảm giác yêu mến một người như vậy đi.”

Tô Tô gương mặt nhìn hân.

“Trong mắt người, ta đến tột cùng tính cái gì?” Mị Hỉ hỏi, “Là người hầu người có thể tùy thời kêu là tới? Là hậu thuẫn người có thể dựa vào tại hậu cung Đế Tân? Là sư phụ hoặc là bằng hữu người có vài phần tình cảm? Đoạn thời gian này, ta luôn một mực nghĩ, tương lai nên làm như thế nào?”

Tô Tô đáp, “Người và Ngọc tỷ bà là một dạng, sau khi đi tới ‘nơi này’, người và Ngọc tỷ bà là người duy nhất thật lòng tiếp nhận ta.”

“Nhưng là ta không muốn chỉ như vậy, hiện tại lại vậy... chỉ có thể đến như thế.” Mị Hỉ thu hồi tay, lẳng lặng nói, “Kỳ thật hôm nay tới, trừ bỏ nghĩ nói cho người tâm tình của ta, cũng là muốn nói cho người biết quyết định của ta. Đoạn thời gian vừa rồi, ta cũng làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn, ta vô pháp kháng cự người, nhưng trừ bỏ đứng xa xa nhìn người, cũng không có phương pháp nào, ta tìm không được một phương pháp vẹn toàn tề mỹ.”

Tô Tô dĩ nhiên biết rõ, nàng sớm đã biết lẫn nhau đã cương thành nửa tử cục.

Ngoài màn mê chướng, khí tức Khương Thượng càng ngày càng gần, thậm chí mơ hồ còn có thể nghe đến một trận tiếng vỗ ngựa chinh tề ồn ào náo động.

“Đã đến giờ.” Mị Hỉ đứng thẳng lên, nhìn thật sâu Tô Tô nửa buổi, cúi đầu nói, “Tuy rằng thực hết sức thích người, nhưng rất tiếc, ta không thể tiếp tục thích người.”

Tô Tô không có mở miệng. Hắn lựa chọn rất sáng suốt.

Nếu như bỏ mặc cảm tình hắn tiếp tục phát triển... Đối với cả hai, đều là tai họa.

Ánh mắt thiếu niên rất sáng, đến nỗi có thể bộc lộ nỗi lòng giờ phút này của hắn không sót một cái gì—Rất nhiều năm về sau, Tô Tô như cũ vẫn còn nhớ được đôi mắt sâu thẳm nóng bỏng chứa đầy nỗi khổ riêng kia.

Thiếu niên chỉ nhìn nàng, đối với nàng, hoặc là đối với chính mình, lẳng lặng lập lại một lần.

“Tô Tô, rất tiếc... Ta không thể tiếp tục thích người.”

Thân ảnh thiếu niên chợt bất ngờ biến mất, không khí xung quanh như bức tranh thủy mặc phai màu, lấy chỗ Mị Hỉ biến mất làm trung tâm, cây cỏ thụ xanh biếc cao ngất hợp với bầu trời hòa thành một mảnh, nhanh chóng tiêu tán, dần dần lộ ra nguyên bản dài hiển tể hoang vu. Tô Tô chỉ cảm thấy tứ chi chính mình đột nhiên vô lực, không khỏi tự chủ khép mắt, hôn mê ngã xuống đất...

Mông lung trung, tựa hồ nghe được giọng Khương Thượng, “Bệ hạ, tìm được Tô phi...”

“Tô Tô...”

Cách thủy kính, Mị Hỉ nhìn nàng được để vương vãi vàng đuối tới ôm vào trong ngực, nam nhân kia khẽ nhẹ nhàng hôn lên chỗ hắn đã hôn qua nàng, ôm nàng, xoay người vào cổ kiêu xa hoa...

Bất thành linh, thiếu niên phát tay đánh vỡ thủy kính. Rõ ràng từng như vậy tiếp cận...

Rõ ràng cũng là do hắn mở miệng chặt đứt tơ ngọc trước... Nhưng...

Hắn khép mắt, khoanh tay ôm lấy chính mình, ngón tay chống nhẹ lên trán...

Hắn cảm thấy trái tim hắn... sắp sửa hỏng mất.

30. Q.3 - Chương 30

Ngày này năm ngoái, má phấn hoa đào ửng đỏ hây hây.

Má phấn giờ đây xa vắng, hoa đào còn bốn gió xuân đây.

Bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng gió thổi vi vu.

Tô Tô không biết rõ giờ phút này là sự thật, hoặc là mộng cảnh...

Suy nghĩ như tơ lụa mỏng, nửa khép nửa che triển khai trước mắt nàng một bức họa mông lung...

Trên đỉnh đầu là bầu trời cao xanh, phía đông nổi một vòng mây khói Huyền Nguyệt lung lung đậm đậm, đỉnh núi Côn Luân cao tám nghìn trượng ẩn hiện trong nền tuyết trắng sáng trong...

Chậm đã! Vì sao nàng biết chỗ này là Côn Luân?

Tô Tô trong đầu một mảnh hỗn loạn, nàng chưa hề đi qua Côn Luân, tại sao ý thức lại chắc chắn đây chính là Côn Luân?

Hình ảnh trước mắt nàng nhanh chóng nhảy chuyển...

Tiếp theo nháy mắt, trước mắt bỗng nhiên hiện ra một mảnh rừng hoa đào thịnh vượng, đóa đóa đại đào như miệng chén đón gió run rẩy bốc lên một mảnh thơm tho, dưới màn mưa, bóng dáng một thiếu nữ ẩn hiện trong rừng hoa màu hồng nhạt trùng điệp, nàng lắc lắc một nhánh cây nở đầy hoa đào nặng trĩu trĩu, thoáng chốc làm kinh động bọn chim tước làm tổ trên cây, chúng nó vỗ cánh bay lên tán loạn, những cánh hoa rụng rơi lả tả.

“Đừng nào...”

Phía dưới cơn mưa cánh hoa đào bay tán loạn, một gã thiếu niên mặc thanh y đưa tay phủi những cánh hoa đậu trên áo, chậm rãi đi vào trong ánh trăng...

Tô Tô kinh ngạc che miệng...

Đây là... Đây là Khương Thượng thời kì thiếu niên?

Khuôn mặt của cô gái lung linh trong bóng đêm, ánh trăng lưng chừng, thủy chung xem không rõ— Nhưng bất quá nàng lại cảm nhận rõ ràng tình cảm tưởng nhớ vui sướng của thiếu nữ trong lồng ngực.

Hình ảnh chậm rãi càng đi càng xa, dần dần rốt cuộc nghe không đến bất kỳ thanh âm.

Nàng phẳng phất đang nhìn hai bóng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 38 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-38.html#ixzz2YbzzqOIH

hình người, nhìn thấy thiếu niên dựa lưng dưới gốc cây hoa, lẳng lặng nhìn chăm chú vào thiếu nữ vì hấn ca múa dưới ánh trăng rừng đào...

Nhìn thấy vòng eo hết sức nhỏ của thiếu nữ như gió đung đưa, mũi chân điểm nhẹ tung bay xoay tròn, dáng người lượn lờ—

Thực đẹp...

Tô Tô thầm than, cho dù nền điện ảnh có tới tận cỡ nào cũng không thể hiện được phong nền rung động nhân tâm như thế này...

Phút chốc, thiếu nữ đang múa dưới ánh trăng phẳng phất cảm ứng được sự tồn tại của nàng, đột nhiên không báo động trước ngừng đầu—

Cái nhìn kia, phẳng phất xuyên thấu thời gian và không gian...

Hai mặt giống nhau như đúc, ở một khắc này giao hội...

Tô Tô lại hít một hơi, đột nhiên ngồi dậy—

“Nương nương? Nương nương người thế nào?” Trong Thọ Tiên cung, nhóm cung nhân kinh hoàng quỳ phục ở dưới giường.

Tô Tô mở mắt ra, trong Thọ Tiên cung đèn đuốc sáng trưng, theo chiều rộng mở cửa cửa sổ mơ hồ nhìn thấy nắng sớm mờ mờ bên ngoài, nàng hỏi, “Ta trở về khi nào?”

“Hồi nương nương, là đêm qua giờ Tuất bệ hạ đích thân ôm ngài trở về.” Trong ngữ điệu của cung nhân không che dấu được sự vui mừng, “Bệ hạ thập phần thương sủng nương nương.”

Tô Tô xoa xoa trán, chỉ “Ừ” một tiếng, uể oải một lần nữa nằm xuống lại trên giường.

Cung nhân cuống quýt hỏi thăm, “Nương nương, nương nương cảm thấy trên người chỗ nào không khỏe?” Tô phi mới vừa tỉnh, mém chút lại quên, đêm qua Tô phi là được bệ hạ tống trở về, các nàng chỉ mơ hồ biết Tô phi bị yêu quái bắt làm tù binh mang đi, may mà bệ hạ dùng mảnh phi thường, cùng với Tư Thiên quan Khương Thượng đạo pháp tinh diệu, đã sớm cứu được Tô Tô trở về. Tuy rằng Tư Thiên đã bắt mạch cho Tô phi, xác định không có vấn đề. Nhưng bệ hạ vẫn là không yên tâm, ra lệnh cho cung nhân tại Thọ Tiên cung, một khi Tô phi có gì không ổn phải tức khắc thông báo.

Tô Tô lơ đãng uể oải lắc đầu, “Chỉ là bóng đè...” Khi nàng tỉnh lại thì phát hiện chính mình đang ở Thọ Tiên cung, mà không phải địa lao, hoặc trong tay Văn Trọng hay các thuật sĩ, trong bụng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Hiện giờ trong cung, duy nhất biết rõ thân phận của nàng chỉ có Khương Thượng...

Kỳ thật đêm qua hẳn có thể trực tiếp thu phục nàng cùng Ngọc tỷ bà, hoặc giả trong lúc phá giải mê chương của Mị Hỉ, tại chỗ chọc thủng thân phận của nàng, nhưng...

Tô Tô nhắm mắt thư thái nằm trên giường lớn mềm mại, nàng không biết rõ vì sao hẳn che dấu cho nàng, càng không hiểu vì sao hẳn buông tha nàng...

Mông lung trong mộng nhìn thấy một màn kia, phẳng phất như nhìn thấy một cái bí ẩn không nên biết rõ, Tô Tô không tự giác nắm chặt vật áo, trong lồng ngực nổi lên một niềm bất an khó nói lên lời.

Sau khi vượt qua được cơn sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, nàng thường giam mình trong Thọ Tiên cung, không bước ra khỏi cung, khiến mọi người cũng chần chừ không biết nên khai mào cái đầu đề câu chuyện gì, nhiều lắm cũng chỉ là cảm thấy vị Tô phi nàng quá nội liễm, ẩn tượng đơn bạc.

Mị Hỉ từ sau ngày đó, tuy rằng dứt quãng cũng có mấy lần liên lạc, thái độ hẳn không biến đổi, như cũ vẫn thường xỏ ra những lời nói ác độc, phẳng phất chuyện động tình thổ lộ ngày đó chỉ là một hồi ảo giác của nàng.

Thiên về lý trí, Tô Tô tự nhiên nhả ra khí, cũng nỗ lực phối hợp đem quan hệ gắn bó lẫn nhau giữa bọn họ giảm tới mức tối thiểu.

Có đôi khi, tại nàng tham gia cung yến, ngẫu nhiên cùng Khương Thượng đối mặt, hẳn mỗi lần đều là nhìn không chớp mắt, bảo trì vững chắc hình tượng quân tử chính trực, kiên quyết không cùng nàng yêu nghiệt này có dính dấp. Nhưng nếu là nàng thoáng có động tác quá mức, hẳn liền không chút buông lỏng nhìn chòng chọc nàng, chỉ đợi nàng làm ra việc nguy hại giang sơn xã tắc thì sẽ bắt lấy nàng!

Về phần Văn Trọng - Văn thái sư hiện tại còn đang ở tại Tây Kỳ cùng Chu vương tương lai đại chiến, chuyện đầu tiên sau khi hẳn trở về suy đoán chính là tìm cách thu dọn yêu nữ nàng đi...

Duy nhất đáng giá an ủi, tựa hồ cũng chỉ có Đế Tân.

Ý vào Đế Tân thương sủng ngăn ngừa, Tô Tô âm thầm đem Ngọc tỷ bà nguyên hình đặt trên đỉnh Trích Tinh lâu, chỉ đợi tháng bảy Đế Lưu Tương.

Có lẽ là đế vương đều đam tình, so sánh các cung phi khác, Tô Tô cũng chỉ có thể miễn cưỡng phán định Đế Tân hẳn là rất sủng ái nàng đi, bọn họ trong đó thủy chung vẫn là còn cách một tầng chương bích vô hình, hẳn đã không hi vọng phóng nàng bước qua, Tô Tô cũng không nghĩ nhượng hẳn đi tới...

Như vậy một mâm điểm, Tô Tô đột nhiên đối chính mình xuyên qua tới nay cảm khái hàng vạn hàng nghìn.

Không phải nói Đất Kỷ là họa quốc yêu nghiệt, khiến mọi nam nhân thần hồn điên đảo sao?

Tô Tô nâng quai hàm, vẫn là nói khả năng mê hoặc nam nhân của nàng thê thảm không nở nhìn như vậy...

Trong cuộc chiến trường lớn Phong Thần bảng, nàng đến tột cùng sắm vai nhân vật gì?

Ngẫu nhiên cảm thấy những ngày bình tĩnh kỳ thật cũng không sai, liền đương chính mình là cổ đại trạch nữ, đợi nàng chậm rãi yên lặng giảm thiểu sự chú ý của mọi người, nàng liền có thể lấy vài cơ hội phạm vào cấm kỵ, khiến Đế Tân đưa nàng vào lãnh cung... ước chừng ở trong lãnh cung chừng nửa năm, nàng sẽ có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ lý khai Triều Ca...

Trong lúc Tô Tô cảm thấy có thể liền như vậy bình tĩnh hướng tới mục tiêu phía trước, tin tức Văn Trọng đánh bại Tây Kỳ lãnh binh khai hoàn, đem nàng trong quỹ đạo bình thần của nhân sinh đẩy một cái té nhào.

Cuối mùa xuân, Văn Trọng khai hoàn hồi triều, vương đô sôi trào!

Đế Tân dẫn binh thân nghênh thái sư, vì chúc mừng đại thắng khẩn cầu vận mệnh quốc gia, Đế Tân cho dựng lên Lộc đài.

Các triều đại Thương vương đều dựng lên đàn tế, nhưng lần này Đế Tân dựng Lộc đài không thể nghi ngờ cũng là một cái xa hoa lãng phí nhất trong các triều đại.

Tô Tô đại khái từng xem qua kết cấu họa hình Lộc đài, tuy rằng thế đồ được xưng là tập hợp tất cả họa sư tài giỏi vẽ ra “Phi lông chim, phi thú, phi sơn cảnh, phi nhân vật” đàn tế kỳ họa.

Nhưng Tô Tô ngồi nghiên cứu cẩn thận hơn nửa ngày, bên kia là đầu bên kia là cuối, thông thiên so với Picasso càng khó hiểu trừu tượng hơn Picasso, chỉ có thể vô lực thừa nhận chính mình quả nhiên là không hề kiến giải được khiêu thẩm mỹ ở thời đại này.

May mà dựa theo thế đồ làm ra hiệu quả không sai.

Lộc đài cao bốn trượng chín thước, điện các nguy nga, quỳnh lâu ngọc vũ, lan cao làm bằng mã não, dùng ngọc minh châu thay đèn, đêm hiện quang hoa, màu ngọc bích phi thường.

Vu sư nói, “Thế đài thực là Dao Trì ngọc khuyết, lăng uyển Bồng Lai. Lộc đài của bộ hạ sớm muộn sẽ có yển vu trên đài, tiên nhân, tiên nữ hạ xuống. Bộ hạ được cùng chân tiên rong chơi, kéo dài tuổi thọ, sung mãn vô cùng.”

Phụ trách đốc tạo Lộc đài Khương Thượng vẫn chưa nói gì, lần này Lộc đài trút xuống đại lượng nhân lực vật lực, cơ hồ vét sạch nhân công nô lệ của các phong ấp xung quanh, tại đầu tháng bảy hoàn thành.

Màn đêm buông xuống theo thường lệ Tô Tô phụng chỉ dự tiệc, trước khi ra cửa nàng ngẩng đầu nhìn canh giờ, sắc trời còn sớm, nàng suy nghĩ yến tiệc khăng định có mặt Văn Trọng, nàng tới đó báo danh một chút rồi viện cớ lui về Thọ Tiên cung nghỉ sớm cũng tốt.

Cổ kiệu Tô Tô đi ngang qua ngự kiệu của Khương hậu, rèm kiệu của nàng khẽ tung bay, đột nhiên phát hiện một gã cung nhân đi theo ngự kiệu Khương hậu mơ hồ có vài phần quen mắt.

Khi gã cung nhân kia trông thấy nàng, vội cung kính hướng nàng cúi đầu hành lễ, thần sắc lại lộ ra vài phần mặc danh kinh hoàng.

Cổ kiệu hai người chỉ ngăn ngắn lần lượt thay đổi, rồi rút cuộc xem không đến thân ảnh của cung nhân.

Tô Tô ngẫm nghĩ khoảng khắc, vẫn là nhớ không ra gặp hắn ở nơi nào, liền cũng không tái phí tâm.

Nhưng không ngờ...

Chuyến đi này, nàng không thể trở về.

31. Q.3 - Chương 31

Yến hội tối nay so với ngày thường càng xa hoa lãng phí, này cũng có ý nghĩa: Dọn cơm càng muộn hơn so ngày thường. = !

Còn cho rằng có thể trở về sớm một chút, trước khi Tô Tô xuất môn không có ăn gì lót bụng, giờ phút này cái bụng đã bắt đầu khóc thét, bài văn tẻ dài lê thê vẫn còn đang được niệm không dứt. Lúc nào mới khai yến a, nàng u buồn chống cằm nhỏ, cực độ nghĩ ám sát các nhóm quan pháp sư biên soạn văn tẻ hiển tể.

Hôm nay trong dịp đại yến chính quy như vậy, dựa theo phẩm giai của nàng, là ngồi tại vị trí thứ tư trong nhóm phi tần, xa hơn một chút, nghiêng đối diện chính là hai vị hoàng tử n Giao, n Hồng.

n Hồng tuổi còn nhỏ, cũng bày đặt tư thái người trưởng thành cầm lên ly rượu hương nàng gật gật đầu, đại mắt cong cong, tươi cười rực rỡ lộ ra một cặp răng khểnh, rất là khả ái.

Hừ, cho nên nàng tối chán ghét tiểu hài, nhất là tiểu hài âm hiểm này.

Đại diện hạ n Giao mười bốn tuổi lại không có che dấu ý tứ, chỉ ngạo mạn hất cằm lên liếc nàng một cái, quay mặt đi.

Thực là...

Tô Tô sờ sờ mặt, chẳng lẽ nàng thực chính là sử thượng tối không có mị lực hồ ly tinh sao...

Rốt cục, bài văn tẻ dài dòng cũng kết thúc, nhóm cung nhân tay bưng món ngon rượu ngon nối đuôi nhau tiến vào đại điện.

Tô Tô thận trọng bay múa đũa, hàm súc lại nhanh chóng giải quyết thức ăn trên bàn.

Lần này quan bồi dạ yến chính là phó tướng Tỷ Can, đại yến cộng ba mươi chín tịch, trên Lộc đài mỗi trọng lâu phân thành mười ba tịch, cộng theo ba tầng. Thập phần buồn bực, Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ, Tỷ Can tự không cần nói, nhưng gần đây bên cạnh Đế Tân lại xuất hiện thêm một nhân vật mới là Khương Thượng.

Lúc Văn Trọng nhìn thấy nàng chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó liền trực tiếp coi thường nàng, cùng thiên tử và nhóm triều thần nâng cốc cộng đàm về chuyện công phạt Chu Phương quốc. Chỉ là...

Cặp mắt Văn thái sư nhìn nàng là coi thường, nhưng con mắt thứ ba ngày thường luôn nhắm hôm nay lại trợn trừng, chặt chẽ khóa lại nàng.

Áp lực tâm lý cường đại a...

Tiểu móng vuốt của Tô Tô chỉ lo rót rượu và thức ăn, trước sau vẫn báo tri tư thế cúi đầu, ra sao cũng không muốn đối diện với con mắt thứ ba của Văn thái sư.

Trong tiệc rượu, các nam nhân đại đàm chinh chiến, tập thể bọn nữ tử gật bỏ nàng, Tô Tô chỉ nghĩ mau mau lấp đầy cái bụng, kéo dài đủ thời gian liền mau chóng thoát ra, coi những âm thanh huyền ảo như gió thổi bên tai, không nghĩ, mơ hồ lực chú ý đột nhiên bị một cái danh tự hấp dẫn.

“... Tây kỳ chiến bại quy phục, nhi tử Tây bá hầu Cơ xương Bá Ấp Khảo, nguyện nhập Triều Ca tiến cống đại phụ chuộc tội...”

Đế Tân không chút đếm xỉa, chỉ như lơ đãng hỏi. “Bá Ấp Khảo cống nạp vật gì?”

Văn Trọng đem bảng tiến cống trình lên, “Chính là thất hương xa, tình rượu chiêm, bạch diện viên hầu, mỹ nữ mười người, thay Tây bá hầu chuộc tội.”

Tô Tô thần kinh thoáng chốc miễn cảm lên.

À á a, nàng quen thuộc đoạn này, rốt cục đã đánh lên nội dung vở kịch quen thuộc... nàng xúc động muốn rơi lệ đầy mặt.

Nguyên bản Tô Tô tinh thần uể oải đột nhiên hưng phấn lên, Văn Trọng và Khương Thượng giương mắt bắt đầu đi chú ý.

Tô Tô chỉ phải lần nữa dần nén, vênh tai nghe thêm một trận, đại khái biết rõ Bá Ấp Khảo tháng sau khởi hành nhập Triều Ca tiến cống...

“Muội muội rất quan tâm Bá Ấp Khảo?” m thanh sang sảng của Hoàng phi lạnh lẽo vang lên bên tai.

“Tô Tô không có...” Tô Tô buồn bực tiếp tục vuốt ve móng vuốt, tại cung đấu trung, đây là làm càn a, làm càn!

Thân là luyện công phu, Hoàng phi có đầy đủ khả năng nghe ngóng chuyện bốn phương tám hướng, đi lại vô ảnh xuất quỷ nhập thần! Rình coi, tìm tòi bí mật, vu cáo hãm hại, vu oan... Ưu thế hoàn toàn nghiêng về phía Hoàng phi, Tô Tô chỉ có thể áp dụng thể bị động phòng ngự.

“Nghe nói Bá Ấp Khảo là Chu Phương quốc đệ nhất mỹ nam tử, muội muội đến lúc đó nghĩ không muốn đi xem?” Hoàng phi thân mật kể tai Tô Tô nói nhỏ.

Tô Tô mở to mắt nói dối, “Hoàng phi tỷ tỷ, ta vẫn là thích mẫu tượng nam tử oai hùng như bệ hạ vậy, Bá Ấp Khảo thì...”

Càng hưởng chi, tên gia hỏa kia chính là mới vừa ra trường liền rơi rụng đóng vai phụ, rơi rụng liền quên đi, còn bị thâm bị bầm thành thịt vụn, làm thành bánh thịt uy lão ba...

Nghĩ đến điều này, Tô Tô đối với mâm bánh thịt của chính mình không khỏi run run, mất đi thèm ăn. Quay sang dặn bảo tả hữu, mượn cớ trốn ra đại điện trước nghĩ ngơi một hồi, đợi tiệc gần tàn thì lại trở về.

~~o

~~Dưới ánh trăng, Lộc đài đứng sừng sững chọc trời, lầu các trọng trọng, hiên điều mái hiên ngói xanh. Đình đài trùng trùng điệp điệp, thú ngựa đều được khắc bằng vàng.

Cửu khúc lan can, sức chạm ngọc kim quang màu màu. Ngàn tầng lầu các, triều tinh ánh ánh trăng mênh mông.

Làn váy di lệ của Tô Tô chậm rãi đi qua hành lang gấp khúc, không

xa là vườn ngự uyển nội có tám trăm chư hầu quốc tiến cống quý

hiếm dị thú, ngày thường nàng chân không bước ra khỏi nhà, tối

nay vẫn là lần đầu tiên nàng du lịch Lộc đài. Thời gian có hạn, tại

Lộc đài chuyển một vòng, mặt cỏ trong vườn ngự uyển còn sót lại

một ít sương sớm, Tô Tô cẩn thận kéo cao tà váy đi lên cầu thang,

đột nhiên, một âm thanh vô cùng nhảy nhót vang lên sau lưng—

“Ồ ily! Nghĩ không đến mau như vậy liền gặp được người, thực là nhân sinh nơi nào không tương phùng a!”

Tô Tô về mặt hắc tuyến quay đầu, trông thấy một con thỏ toàn thân tuyết trắng kinh hỉ nhìn nàng...

Tô Tô: “...”

“Sao người lại ở đây?” Tô Tô nhúc nhích đầu vỗ trán, xách lỗ tai thỏ tiên sinh đem nó ôm đến vị trí tương đối an toàn sau hòn núi giả, nếu là bị Văn Trọng và Khương Thượng gặp được, sợ là nó sẽ phải lập tức biến thành một con thỏ nướng.

Con thỏ trong ngực nàng đập đập, “Nếu chậm thêm vài ngày, sợ là không tìm được vị trí!” Dù sao là Đế Lưu Tương chín trăm chín mươi chín năm mới có một lần, nhiều yêu quái như vậy, sự nhiều chao ít, nó tự nhiên muốn tới sớm một chút để giành chỗ.

Nguyên lai là tới trước để nghiên cứu địa hình, Tô Tô hỏi, “Đồng bọn người đâu?”

“Hiên Viên mộ chỉ có ta là nhanh chân đến đây sớm nhất, bọn họ còn muốn ngày mai mới tới.” Lỗ tai con thỏ nhanh chóng dựng thẳng lên, đôi đồng tử đỏ rùng rục phá lệ tự đắc, “Nhưng thật ra người, rất lâu không gặp, tuy rằng da lông ta còn tính sáng mượt, bất quá đám giống cái bên cạnh ta đều rất tường niệm thủ nghệ của người a.”

Tô Tô khoe miệng run rẩy một chút, nhớ tới năm đó ngày ngày phải chải lông cho nó, bảo dưỡng sinh hoạt bị thâm...

“Ồ ily, hiện tại biểu tình của người rất vận vận a.”

“... Thực là không hảo ý tứ a.”

“Vậy Đế Tân ra sao? Người khi nào có thể trở về Hiên Viên mộ?” Con thỏ trước một giây còn lo lắng hỏi, một giây sau liền nhảy loi choi, móng vuốt con thỏ tào nhả đặt trên mu bàn tay Tô Tô, đầy thâm tình nhìn nàng, “À... Bụng có chút đói, có thực vật gì không?”

“... Không biết người có thích cà rốt hay không?”

“Gần đây ta thích cải trắng nhiều hơn, cảm ơn.”

Tô Tô: “...”

Lúc Tô Tô trở về đại sảnh yến hội mờ ảo, trở lại chỗ ngồi, không hẹn mà cùng Văn Trọng bốn mắt... Khụ, không đúng, là năm con mắt đối diện...

Tô Tô yên lặng quay mặt đi, nàng quả nhiên vẫn là vô pháp thích ứng thần thoại thời đại này a.

Trong chốc lát cùng thỏ tiên sinh nói chuyện, nàng đã xác định trong vòng mấy ngày nay, các giới yêu quái kể cả ở Hiên Viên mộ đều lục tục lên vào hoàng cung, tuy rằng giờ phút này trong cung có Văn Trọng và Khương Thượng trấn thủ, nhưng sự dụ hoặc của Đế Lưu Tương hiển nhiên đủ sức khiến nhóm yêu quái ném đầu lâu tiêu sái nhiệt huyết chạy vội mà tới...

Nghĩ xong, Tô Tô tái liếc trộm Văn Trọng và Khương Thượng một cái, hôm nay con thỏ lên vào, với tư vị của hai người bọn họ không phải không có khả năng không phát giác đi, nhưng bọn họ giờ phút này như cũ an ổn ngồi tại chỗ mà không phải quơ pháp khí nhảy ra ngoài trừ yêu,

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 40 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-40.html#ixzz2Yc0DeFZf

chẳng lẽ... bọn họ cũng biết được chuyện tồn tại của Đế Lưu Tương, nghĩ bảo tồn thực lực đợi cho ngày mười lăm tháng bảy trôi qua rồi mới bắt yêu?

Đương nhiên, còn có một khả năng khác, tỷ như con thỏ kỳ thật là cao thủ cao cao thủ trong truyền thuyết, cho nên Văn Trọng và Khương Thượng mới không có cảm giác được yêu khí của nó, để nó tùy tiện lên vào hoàng cung...

Nhưng... Trong đầu hiện ra khuôn mặt lạnh lùng của con thỏ, nó tào nhả nói. “Nếu như là nói cây củ cải, ta so sánh thích cắt nó ra thành từng khúc nhỏ, như vậy dễ nhai hơn, cùng có thể cảm nhận được vị ngọt lạnh của nó nhiều hơn.”...

Được rồi, Tô Tô một phen vuốt mặt, vấn đề đó nàng sau này tái lo nghĩ.

Giờ phút này, dạ yến đang tới giai đoạn tiến hành ca múa, các nô lệ ca múa mặc một đả khổ màu đỏ sẫm, đi chân trần, bên hông đeo một sợi dây lưng sắc sỡ, lộ ra nửa người trên xích lôa, tay cầm đao và tấm chắn đồng thau, bắt chước cảnh tượng chiến trường song phương kịch liệt giao chiến.

Thương dân hiếu chiến thượng võ, ca múa này đều cực kỳ thô lỗ, đầy đủ thuần nam giới chinh phục cùng đoạt lấy. Trống trận và tiếng tù và phối hợp dồn dập, tiết tấu đơn giản lại cực kỳ kích động, làm cho người nghe huyết mạch đều sôi trào lên...

Màn múa chấm dứt, nỗi lòng nhiệt huyết của mọi người còn chưa dịu xuống, đột nhiên, gã cung nhân vẫn đang đứng sau lưng Khương hậu đột nhiên nhảy lên đài ca múa, quỳ rạp xuống đất, nâng tay chĩa thẳng vào Tô Tô, giương giọng tấu, “Bệ hạ! Cung đình yêu nghiệt chưa trừ! Nàng là yêu quái!”

Toàn trường yên lặng một giây, ngay sau đó mọi ánh mắt thoáng chốc tập trung ở vẻ mặt kinh ngạc thiếu nữ, tiếng xì xầm nhỏ bắt đầu lan tỏa trong đám triều thần...

Đế Tân thần sắc chưa biến, chỉ đạm đạm phất tay nói với tả hữu thị vệ trong triều, “Kéo đi xuống, trảm.”

“Bệ hạ!” Gã cung nhân lớn tiếng nói, “Nô tài tận mắt nhìn thấy! Tô phi kia là một yêu nghiệt! Nàng chính là hồ yêu, nghĩ hủy thiên hạ Thành Thang! Bệ hạ, bệ hạ...”

Thị vệ hai bên nhanh chóng kéo gã cung nhân ném ra đại điện, hắn vẫn không cam tâm giây dựa, khàn cả giọng gọi to.

Lúc này tại đại yến, nguyên bản đầu để câu chuyện bị Đế Tân cường chế một lần nữa khơi mào, các trọng thần dưới đài bắt đầu rục rịch...

Đế Tân không nhanh không chậm nói: “Trẫm lần trước đã nói qua, ngày sau không được bịa đặt yêu ngôn, tể hoặc thánh thông, rung loạn vạn dân, thế là yêu ngôn loạn quốc, định trẫm không tha.”

Thiếu nữ rưng rưng chuyển hướng đế vương, “Bệ hạ...”

Không nghĩ, Văn Trọng lại dám mạo hiểm không tuân theo lời đế vương, bước ra khỏi hàng chấp tay nói, “Bệ hạ, thần có chuyện muốn khải tấu.”

Trên mặt Đế Tân rốt cục lộ ra vẻ không vui, “Ngay cả khanh cũng muốn làm trái trẫm?”

“Thần không dám, thần cả gan thỉnh bệ hạ cho thần thử lại một lần cuối cùng, nếu như vô tội, thần nguyện tự hủy con mắt thứ ba, để thần trở thành người thường.”

Tô Tô đội nhiên cảm thấy lạnh, Khương hậu ngồi bên cạnh Đế Tân giờ phút này trên mặt vẫn là uyển chuyển hàm xúc đoan trang, chưa có chút kinh động sắc. Nhưng mới vừa diễn tiết mục một đường lưu loát nói liền như thế này, xem ra... sau khi Văn Trọng hồi Triều Ca đã cùng Khương hậu mưu định an bài vở tuồng vui này.

Văn Trọng đã dám nói muốn tự hủy con mắt thứ ba... Nguyên chỗ hiểm nhất của Văn Trọng chính là con mắt thứ ba, Tô Tô liền đã biết, chính mình hôm nay sợ là khó trốn một kiếp này.

Văn Trọng chính là lưỡng triều trọng thần, lại đức cao vọng trọng, chính là Thương định bang thần, hiện giờ như vậy ép sát, Đế Tân cảm thấy khó tránh né. Càng hướng chi Văn Trọng hẳn nói là làm, ý thái sư phẩm chất, tự không có khả năng là hư ngôn, nhưng...

“Bệ hạ...” Thiếu nữ kinh hoàng nhìn hắn, trong mắt không tiếng động khẩn cầu hắn bao che.

“Yêu nữ! Còn mưu toan tái mê hoặc kim thượng!”

Văn Trọng bỗng nhiên xuất thủ, khiến người trở tay không kịp, vung kim tiên đánh vút về phía chỗ ngồi của đương kim thiên tử cùng sủng phi! Hai tay chợt hiện hồng quang đột nhiên đánh về hướng đỉnh đầu Tô Tô—

Đế Tân kinh sợ phẩy tay áo dựng lên, lạnh lùng nói, “Văn Trọng—!”

m cuối tắt nghen dừng lại!

Ngay sau đó, trong tràng quân thần đều kinh hoảng từ chỗ ngồi lùi lại mấy bước, cả kinh kêu lên, “Yêu... Yêu quái! Có yêu quái!”

“Yêu quái a...”

Tô Tô chỉ cảm thấy thân thể tại trong nháy mắt đó đau đến khiến nàng nói không ra lời, bên tai mơ hồ còn nhớ được trước khi bị kim tiên của Văn Trọng cuốn lấy, thời khắc đó, Hoàng phi sang sáng thanh âm—

“Không biết thức ăn trên chiếu hôm nay, muội muội có vừa lòng hay không?”

Bọn họ đối với nàng... làm cái gì?

Tô Tô khắp cả người phát lạnh, hạ ý thức sờ sờ bên tai, quả nhiên...cảm xúc lông mìn xù xù làm nàng biết rõ chính mình giờ phút này đã lộ ra nguyên hình. Tầm mắt bắt đầu mờ lung lên, trong mơ hồ... nhìn thấy Khương Thượng trong đám người lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng...

Hai tay gian nan thăm dò vào trong tay áo nghĩ tìm đến linh vũ của Mị Hỉ, đột nhiên đầu ngón tay đau xót, cố sức ngẩng đầu lên, chỉ thấy Văn Trọng từ trên cao nhìn xuống nàng, lạnh lùng câu lên cảm tú linh vũ của Mị Hỉ mà nàng cất giấu trong ống tay áo.

“Muốn cầu cứu đồng bọn người sao?”

Tô Tô mím chặt môi.

Văn Trọng chỉ thấp giọng “Xùy” một tiếng, tại trước mắt Tô Tô đem cảm tú nháy mắt hủy diệt, “Xin lỗi, Tô phi.”

~~o

~~Hiên Viên mộ.

Mị Hỉ từ trong động tu luyện đi ra, tâm đột nhiên cứng lại, hấn cau mày.

Vì sao lại nghĩ tới nàng?

Cố gắng đem suy nghĩ về nàng kiệt lực hủy diệt, đêm đã khuya, tính tình nàng như vậy, giờ phút này trong vương cung nếu là chưa thị tẩm, cũng chính là đang ngủ say...

Dưới lăng mộ, dạ minh châu quang hoa nhu hòa bao vây lấy dáng người thiếu niên, hấn dương tay áo, vung đi mê loạn tơ ngọc, cũng cùng nhau vung đi bóng hình xinh đẹp dấy đưa trong đầu.

32. Q.3 - Chương 32

Nàng giờ phút này có thể khắc sâu cảm nhận được gấu mèo trong vườn thú có cảm giác gì.

Tuy rằng cảnh ngộ giống nhau, nhưng nàng bị thảm nhiều hơn so với gấu mèo.

Tô Tô ôm đầu gối ngồi trong một cái lồng sắt có trần phù chú, đưa lưng về phía đám người không ngừng kêu gào thét. “Giết chết nàng! Giết chết nàng!”...

Rất tốt, nàng nghĩ nàng phải rất vui mừng Thương triều còn không có bắt đầu lưu hành trò ném trứng chim và cà chua.

Trước giờ không biết rõ tuyệt cảnh mùi vị, Tô Tô phát hiện chính mình tâm tình không xấu. Tuy rằng chất lượng thân thể nàng không mạnh mẽ, nhưng tại thời đại xa lạ cường nhân như vãn, yêu ma hoành hành, chí ít nàng còn có thể cuồng tiếu nói tâm lý chính mình vốn phi thường cường đại.

Bị nhốt tại cái lồng sắt này đã hai ngày, chưa có bị giết chết, nàng nghĩ nàng vẫn là muốn cảm tạ Đế Tân lưu lại chút tình cảm. Tuy rằng... nàng tùy thời cũng có thể bị xử tử, chí ít, đối với tối để vương tối tẩm này, nàng là chân tâm cảm kích.

Đêm đó đôi song roi sống mái của Văn Trọng đã hiện ra nguyên hình giao long, nàng nhìn tròng tròng cặp đầu giao long khổng lồ rằng nanh sắc bén, nói không có sợ hãi là giả, nhưng nàng đau thậm chí sức thét lên cũng đều không có, chỉ hi vọng... lúc bị chúng nó xé rách thành hai nửa, có thể thẳng thắn nhượng nàng một kích toi mạng, đừng để nàng thụ quá nhiều khổ sở—

Cuộc đời của nàng chưa thụ qua cái gì ốm đau, tại thời đại xa xưa, lại nếu không đoạn lập lại kinh nghiệm, giãy dụa muốn sống. Rốt cục, vào cung tu luyện, sống qua được vài lần phục ma trừ yêu, mục tiêu của nàng đã càng ngày càng gần, chỉ còn một bước cuối cùng, chết đi?

Tô Tô nhắm mắt lại, liền như vậy chết đi... nàng không cam tâm!

Không cam tâm!

Nương theo sau một tiếng rống ngâm cao vút, nháy mắt, một trận đau nhức xuyên thấu bờ vai!

Tô Tô hự nhuyển kêu lên một tiếng đau đớn, bị con hùng giao dẫn đầu khởi xướng tiến công cắn bên bờ vai, răng nhọn cắm sâu vào cơ

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 41 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-41.html#ixzz2Yc0N57O6

thể!

Dạ yển sa y hôm nay nàng mặc thoáng chốc bị máu tươi phun trào nhuộm dần, nửa người choáng thành một mảng lớn đỏ sẫm nhìn thấy ghê người—

Phần đuôi giao long đột nhiên siết chặt hai chân Tô Tô, phát ra âm thanh “Kèo kẹt” rất nhỏ, rục rịch một bả xé nát con mồi yếu ớt này...

“Văn khanh.”

Văn trầm mặc nhìn một màn này, Đế Tân đột nhiên mở miệng, “... Lưu lại nàng.”

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ! Trăm triệu lần không thể!”

Phi tần và nhóm triều thần ở đây đều kinh hãi nhìn hần, liên tục khuyên can, “Bệ hạ, yêu nghiệt họa quốc! Ứng lấy giang sơn xã tắc làm trọng!”

“Bệ hạ! Bệ hạ nghĩ lại a!”...

Hazz, xem tới nàng ngày thường làm người quá thất bại, thậm chí có nhiều người như vậy hi vọng nàng chết a.

Tô Tô đột nhiên rất muốn biết giờ phút này Đế Tân có biểu tình gì, thân hình nàng đông đưa trước miệng giao long, cố gắng quay đầu nhìn về hướng hần...

Đế Tân từ đầu đến cuối, không có tái liếc nhìn nàng một cái, quanh thân bắn ra sát khí khiến người không rét mà run.

Vẫn nỗ lực chống lại ý đám đông, lưu lại người bên gối... Nguyên lai quả nhiên là yêu tà.

Sắc môi hần cực đậm, gương mặt tái nhợt, hai mắt rét lạnh làm cho người khác kinh ngạc, bàn tay đặt trên bàn dùng lực tới gân xanh nẩy nở, nửa buổi, mới bài trừ một câu nói, “Tạm lưu yêu nghiệt này, Ký châu hầu Tô Hộ thông đồng bất chính, lập chém ở viên môn, thủ cấp treo ở cửa thành, thị chúng năm ngày, phơi thây nơi hoang dã, không được liệm!”

Ý nghĩa lời nói này cực kỳ tàn khốc, Tô Tô khó mà phân biệt nổi lòng hần giờ phút này.

Tựa không nguyện lập tức xử tử nàng, nhưng cảm giác phẫn nộ vì bị lừa gạt phản bội tắc nghẽn trong ngực không thể tiêu tan!

Thiên tử giận dữ, thấy phơi ngàn dặm.

Tô Tô sẽ không khờ dại đến mức cho rằng Đế Tân tối hậu sẽ bỏ qua cho nàng, nhưng nàng không cam tâm buông tha cầu nguyện hy vọng sống sót. Hiện giờ mảnh linh vũ liên lạc của nàng và Mị Hỉ đã bị Văn Trọng phá hủy, nhà giam bỏ tù nàng lại bị trọng trọng gác, lung thượng phù chú để phòng ngừa yêu tà cứu giúp, nếu là có hơi yêu quái, trận pháp sẽ lập tức khởi động, Văn Trọng cũng sẽ cảm giác được ngay lập tức.

Nàng ngồi trong lồng sắt, đôi đồng tử màu hổ phách nhìn lên cửa sổ trên mái nhà ngay đỉnh đầu, nói là cửa sổ, không bằng nói nó chỉ là hai cái lỗ thông hơi lớn cỡ bàn tay, ánh mặt trời ban ngày chiếu ánh nắng vào bên trong điện mỹ ngọc lương kim thượng, càng làm tăng vẻ huy hoàng nội chức.

Qua cái lỗ thông hơi kia, nàng nhìn bầu trời cao ngàn vạn năm trăm mặc đứng lặng, trong lồng ngực dâng lên một tia bi ai không tên.

Nơi này không phải thuộc về nàng, nàng chưa hề mãnh liệt cảm thụ cô độc đến như thế .

Nàng như là một diễn viên tồi tệ sắp diễn một vai không hề thuộc về mình, tất cả lời nói dối, buồn vui, bi thương, phần nộ, kinh hoàng, nàng đã khó mà phân rõ cái nào là bị cưỡng chế ban cho, cái nào là của chính mình?

Đỉnh đầu đầy trời thần Phật đang nhìn nàng, có lẽ đang cười nhạo, có lẽ đang trầm trồ khen ngợi.

Nhưng nàng rất cô độc...

Nàng mỗi ngày mở mắt ra chuyện làm thứ nhất, là sinh tồn.

Nhiều khi, nàng lại bình tĩnh gặm nhấm mỗi một chuyện, bất kể là mỉm cười hay là nước mắt, bất quản chung quanh là an tĩnh hoặc là ồn ào náo động...

Bên trong đám đông cuộn trào mãnh liệt, nàng rõ ràng bị cô độc vây quanh...

Nàng muốn rời khỏi nơi này...

Nàng không cam tâm hoài bão cô độc chết đi...

Nàng không cam tâm...

“Đất Kỷ.”

Một âm thanh lạnh lùng quen thuộc mà xa lạ vang lên.

Nàng quay đầu lại, tầm mắt cùng Khương Thượng lảng lảng giao hội, hần luôn lấy một loại tư thái an tĩnh tuyệt đối nhìn nàng, không mang thương hại, không mang cảm tình.

Cái chân chính Đất Kỷ kia, nguyên bản thích, chính là một người như vậy sao?

“Chuyện cho tới bây giờ, ngươi có hối hận?”

Hần thân mặc hoa y xanh nhạt, phảng phất che một tầng bạc quang, so sánh với Tô Tô một thân vết máu, mình đầy thương tích, hình tượng không nhuộm đỏ bụi thoát ly tục thế khiến nàng nổi lên một cổ xúc động muốn xông tới xé toạt hần.

Đôi vai và hai chân của nàng bởi vì không được trị liệu, hai ngày hai đêm trôi qua, đã sinh mủ, chỉ còn lại chết lặng độn đau. Nàng động không được mảy may, chỉ có thể hết sức làm cho chính mình không chột vật nhìn hần, mở miệng, “Con đường này, ta không có lựa chọn, ta cũng chưa hề lựa chọn.”

“Yêu hồ, đến tới cùng ngươi nhập Triều Ca có ý đồ gì?”

Tô Tô nhần không được khoe miệng run rẩy một chút, “...”

Hừ! Nếu như lý do này có thể nói nàng cũng đã sớm nói, cần gì phải cứ bị tra khảo mãi?

Hần thấy nàng trầm mặc xuống, không có hồi đáp, hần cũng không tái mở miệng, chỉ nhìn nàng thật sâu một cái, xoay người muốn bỏ đi...

“Đợi một chút.” Tô Tô gọi hần, “Ngươi tới nay vì cái gì muốn tới tìm ta?”

Nàng dứt khoát cũng không bán lộng cái gì phong tình, dù sao với hình dạng hiện giờ của nàng, thật sự vô pháp dụ dỗ được hần, liền cũng không cùng hần quanh co, trực tiếp nói thẳng.

“Như vậy ngươi nhất định phải tố cáo ta, chuyện này của ngươi mang tai nạn và rắc rối thiên hạ, nguy hại muôn dân.”

Tô Tô im lặng, do dự.

“Vậy ta cũng không có lời nào để nói.” Nói xong, Khương Thượng không chút quyến luyến đi ra đại điện...

Nghìn cân treo sợi tóc, Tô Tô lớn tiếng gọi hần lại, “Khương Thượng! Ngươi đem ta một người cô đơn ném tại nơi này cho chết sao?”

Sau khi nói xong, Tô Tô cảm thấy trái tim chính mình nháy mắt lơ lửng, sợ dĩ nàng to gan đối hần thổ lộ câu này, toàn là dựa vào một màn trong mộng cảnh ngày kia, nàng cũng không biết lúc trước Khương Thượng cùng Đất Kỷ là quan hệ gì, nhưng nàng không nghĩ chết, liền liều mạng đánh cược một lần!

Đánh cược hần đối với Đất Kỷ không nhần tâm.

Tô Tô chậm rãi nhếch miệng, hiển nhiên...

Nàng thành công.

Hắn tại trước cửa điện rút cuộc dừng bước lại, vẫn chưa mở miệng, lại cũng không có quay đầu.

“Ta cũng đã thụ đủ bi thảm như vậy rồi...” Nữ tử phía sau hắn thút thít,

“Thỉnh người đừng bỏ mặc ta, Khương Thượng, ta không muốn chết, thỉnh người đừng đi... đừng bỏ ta lại một mình...”

Hắn đưa lưng về phía nàng, lâu dài trầm mặc, nhưng không có tái ly khai.

Tô Tô chặt chẽ bắt giữ cơ hội lưu lại hắn, một cơ hội chạy thoát khỏi nhà giam, tiếng nói càng thấp càng nhu, như mê hoặc cầu xin nói.

“Thỉnh người đừng bỏ ta lại ở chỗ này, về sau người muốn ta thế nào cũng đều được... Ta tất cả nghe theo người, đừng đi, cầu người, đừng bỏ rơi ta...”

Sống lưng hắn buộc chặt mà giằng co, rốt cục nói, “Đất Kỷ, người luôn là như thế, miệng luôn đầy những lời nói dối...”

“Ta thật tâm, Khương Thượng, ta là thật tâm. Cầu người... đừng bỏ rơi ta, đừng bỏ lại một mình ta...”

m thanh nữ tử mềm mại gần như lời tâm tình, thì thầm...

“Ta nghĩ đi theo người, cầu người, mang ta đi...”

~~o

~~Hiên Viên mộ.

Mị Hỉ trong khi đang tu luyện đột ngột dừng lại, hai ngày nay hắn mơ hồ có chút tâm tình không yên, hắn nhắm mắt bắt buộc chính mình tiếp tục tu nghiệp, nhưng phát hiện ra sao cũng không thể tập trung được tinh thần, chỉ có thể buồn bực dừng lại, đi ra ngoài động...

Trong màn đêm, ánh trăng càng ngày càng tròn, qua năm ngày nữa chính là ngày mười lăm tháng bảy, thời gian Đế Lưu Tương đến càng ngày càng gần... nhóm yêu quái ở Hiên Viên mộ đêm qua cũng đã đi sạch, Mị Hỉ lại không định vào cung quá sớm, mùi vị tương tự như thế thấu xương, nếu là cùng nàng sớm chiều đối mặt...

“Mị Hỉ đại nhân!” Một tiểu yêu mới đã vào cung mấy hôm trước đột nhiên trở lại, âm thanh nôn nóng kêu gọi, “Mị Hỉ đại nhân, đã xảy ra chuyện!”

Trái tim thiếu niên nhảy dựng, trầm giọng nói, “Trong cung đã xảy ra chuyện sao?”

“Vâng, đại nhân. Hai ngày nay Triều Ca đã toàn diện phong tỏa tất cả yêu quái.” Hôm nay là hắn liều chết tại trước mắt Văn Trọng chạy ra khỏi Triều Ca...

“Bẩm đại nhân, xảy ra chuyện chính là Đất Kỷ, Đất Kỷ bị Văn Trọng đánh hồi nguyên hình!”

33. Q.3 - Chương 33

Tầm phủ chú trấn trên lồng sắt dùng để đối phó yêu tà, Văn Trọng ra sao cũng không thể ngờ, người sẽ thả đi con hồ yêu này, thế nhưng lại là người tu tiên.

Tô Tô lưng dựa nhà giam, neho mắt lại nhìn Khương Thượng cau mày bắt đầu phá trận pháp của Văn Trọng...

Nàng không phải là một nàng công chúa cam lòng ngồi chờ tại trong tháp cao, chờ đợi vương tử tới cứu vớt. Thay vào đó, nàng tình nguyện là một nữ tử đầy thủ đoạn, toàn lực nắm chắc mỗi một cơ hội chạy thoát khỏi nhà giam.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đông Phương dần dần phát sáng lên...

Khi Khương Thượng phá giải đến bước cuối cùng trong trận pháp đột nhiên dừng lại, nhìn đến Tô Tô, hỏi, “Bởi vì không nghĩ chết đi, không nghĩ một người, cho nên mới giữ lại ta, muốn ta mang người đi sao?”

“Ta...” Tô Tô ngập ngừng, không trả lời thẳng hắn, chỉ trả lời kiểu ba phải, “Ta thật cao hứng người đó là người, Khương Thượng, ta hi vọng người mang ta đi, là người. Lời này là chân tâm.”

Tim hắn tựa như đập mạnh và loạn nhịp một chút, rốt cục nâng tay cởi bỏ một bước cuối cùng trận pháp, chỉ nói, “Chỉ cần người không tái khi dễ ta, không làm hại chúng sinh...”

“... Người có thể lưu lại bên cạnh ta.”

Lân tinh màu vàng bốn phía mở ra, lồng sắt cầm cố Tô Tô rung rung, trong nháy mắt hóa thành bột...

Mất đi lồng sắt chống đỡ, nguyên bản dựa ở trong lồng Tô Tô bất ngờ không phòng ngự ngã về phía sau, phút chốc, một bàn tay đỡ lấy eo nàng, vững vàng ôm lấy nàng trước khi nàng té xuống, không có nhượng miệng vết thương nàng tái vỡ toang lần thứ hai.

Tô Tô chớp chớp mắt, lúc này mới ý thức đến chính mình giờ phút này thế nhưng lại nằm trong lòng Khương Thượng... trước đó không lâu bọn họ vẫn là thủy hỏa bất dung, nhân sinh cảnh ngộ thực là không thể tưởng tượng nổi.

Hắn tuy rằng ôm ngang nàng, hai cánh tay rời lại xa xa ngăn cách, tại thân thể trong đó không ra một cái cự ly, này không chứa tình cảm ôm ấp làm Tô Tô cảm thấy an tâm.

Đi tới cửa điện, dọc theo đường đi cũng không có nhìn thấy thị vệ, Tô Tô hỏi, “Là người lúc đến đã sai bọn họ rời đi sao?”

Khương Thượng gật đầu, “Tất cả bọn họ đang ở thiên điện nghỉ ngơi, hai canh giờ nữa mới có thể tỉnh lại.”

Tô Tô “Ồ” một tiếng, cũng không cần phải nhiều lời nữa.

~~~o

~~~“Hồ ly!”

Sau khi bước ra cửa điện, tiếng kêu quen thuộc khiến Tô Tô nhanh chóng quay đầu, nhìn chăm chăm con thỏ trắng nằm khuất trong góc tường như cơ hồ hòa vách tường làm thành một thể.

“Rất tốt! Nguyên lai người có cứu binh a. Hai ngày nay ta ngay tại góc tường vẫn đảo quanh, bên ngoài lại thần hồn nát thần tính, ta đành phải mỗi ngày tới cửa điện dòm chừng, nhìn xem có thời cơ chui vào cứu người hay không ni...”

Con thỏ này đông dài mãi không dứt, Tô Tô không để lại dấu vết nghiêng đầu, gặp Khương Thượng đang cau mày nhìn chăm chăm con bạch thỏ, nàng thấp giọng nói, “À ừm, người... có thể hay không trực tiếp xem nhẹ nó, đừng thu nó?”

Khương Thượng nghe vậy, cũng cúi đầu xuống nhìn nàng.

Tô Tô nội tâm run rẩy, chính mình đã là bùn Bò Tát qua sông tự thân khó bảo, còn quan tâm sinh tử tiểu yêu này làm gì, nàng từ khi nào vô tư vĩ đại như vậy? Trong miệng lại làm trái ý chỉ nàng, tiếp tục nói, “Nó phi thường yếu, mỗi ngày ăn thực vật cũng chỉ là vài cây củ cải trắng, không lực sát thương gì, tu hành không đổi—”

“Hồ ly.” ngắt lời nàng cũng là con thỏ, con thỏ mở một đôi đồng tử đỏ rùng rục bất mãn nhìn nàng, “Ta đâu có yếu như vậy! Nghĩ năm xưa, ta còn từng tại Hiên Viên mộ...”

“Câm miệng!” Tô Tô oán hận quát, thực là đã chết đến nơi mà còn muốn phân cao thấp như vậy.

Khương Thượng cũng lạnh lùng liếc con thỏ một cái, ngữ điệu lạnh lùng quen thuộc nói, “Sau khi người hạ Côn Luân, chính là tại Hiên Viên mộ phí thời gian năm tháng sao?”

OMG - bọn họ nguyên lai là quen biết cũ?

Tô Tô: “...”

Đầu năm nay, ngay cả một con thỏ cũng có bối cảnh, lai lịch sao?

“Người quả nhiên vẫn là không thú vị như vậy a.” Mau như vậy bị vạch trần gốc gác, con thỏ tiếc nuối đối Khương Thượng “Xuy” một tiếng, quay lại chĩa móng về phía hắn, lắc lắc cái đuôi, hình dạng đùa giỡn ti tiện này... Thật sự là khiến người ta khổ cực dần nén xúc động muốn đập nó một phát.

Khương Thượng thở sâu một hơi, ôm Tô Tô trực tiếp lướt qua nó, đi thẳng về hướng Lộc đài.

“Đất Kỹ.” bị bọn họ bỏ mặc phía sau con thỏ đột nhiên nói, “Xem tới người quả nhiên là phục huyền đan, người bây giờ... nhìn ra thực là bi thảm ni.”

Tô Tô nghiêng đầu sang chỗ khác, con thỏ phía sau thân hình dần dần cất cao, hóa thành một cái nhân hình, nhưng nâng tầm nhìn có một nửa đã bị Khương Thượng ngăn trở, mơ mơ hồ hồ xem không phân minh.

“Đừng nhìn ta, tiểu Mị Hỉ đã chạy đến, nhược người không đi gặp hắn, chỉ sợ là hắn liều chết cũng muốn lật đổ cả hoàng cung đem người tìm ra. Đất Kỹ, công phu trên hoa ghẹo nguyệt của người vẫn là không lụng nghề a.”

Tô Tô nghe vậy, nắm ngón tay trong ống tay áo rộng dài bỗng dưng bóp chặt, vắn vệt vạt áo, không nói một câu...

Tốc độ Khương Thượng không biến, trong chớp mắt, liền đã đến trước điện Lộc đài.

Còn chưa tới cửa, một trận trường linh đột nhiên cắt qua chân trời!

Đây là Văn Trọng cảnh yêu linh, hai người trong lồng ngực đều là rừng mình, chỉ gặp lối đi ra đã bị giả thiên tế nhật yêu khí xâm nhập...

~~o

~~Lộc đài.

Chúng yêu Hiên Viên mộ đều phân tán, ẩn núp khắp nơi trong hoàng cung, chờ đợi mười lăm trăng tròn Đế Lưu Tương.

Mị Hỉ một tay hoành đao, đứng trước Lộc đài, trường đao trực chỉ Văn Trọng, “Nàng ở nơi nào?”

Văn Trọng ngồi trên lưng hắc kỳ lân, ngang hông giao long kim tiên gào thét bát đầu vạn vẹo giấy dựa, mái tóc dài của hắn trắng như tuyết, tung bay cùng với vạt áo choàng.

“Nghịch súc! Lại dám tái nhập hoàng cung giường oai!”

“Nàng ở nơi nào?”

Thiếu niên chỉ cổ chấp hỏi lại một lần, phía sau “Oanh” một tiếng bỗng nhiên hiện ra một đầu hỏa điều khổng lồ, hỏa điều sắc lạnh, the thé ngao vờn quanh thiếu niên, cánh phía trên điểm một đốm lửa nhỏ rơi giữa không trung, hần bình tĩnh gần từng chữ, “Tô Tô ở đâu?”

Văn Trọng hừ lạnh nói, “Đều là cá mè một lứa, ta tổng người cùng yêu nữ đó gặp nhau!”

Nói xong, quát một tiếng, giơ tay phải lên, trường tiên bên hông như tia chớp màu vàng bắn mạnh ra, kim tiên tại nửa đường đã nhanh chóng hóa thành hai đầu giao long, hí dài oanh kích hướng Mị Hỉ, nhất thời cát bay đá chạy, bọn thị vệ có chạy trốn cũng không kịp, bị ngọn gió mạnh này thổi trúng phải lùi lại mấy bước, lão đảo khó đi.

Một đầu tóc dài của Mị Hỉ quăn thành một bó lỏng ở sau ót, trường bào tùy ý tung bay, môi mọng bĩu một cái, song chường của hần nhu kinh vừa chuyển, kỳ thể tuy nhu, lại như sấm đánh cấp tốc, trước ngực theo động tác của hần, một quả cầu lửa khổng lồ như thật thể ngưng tụ!

Đôi giao long ầm ầm một tiếng phun khí đánh vào quả cầu lửa này, ngọn lửa tròn nổ tung, rơi rụng tứ phía! Nương theo sau ngọn lửa lúc rơi xuống là tiếng đất âm vang, xung quanh cỏ cây bị đốt cháy, nhất thời ánh lửa tận trời!

“Nghiệt súc! Chớ có càn rỡ!” Văn Trọng trên vầng trán dựng đứng sát ý, kim tiên quay lại, cuộn cuộn nổi lên một mảng khí lớn dựng lên một lớp cát bùn, ngăn cản thể lửa lan tràn!

Thiếu niên lập tức tận dụng mọi thứ dẫm nát hỏa điều từ trên lao xuống hướng Văn Trọng, kỳ thể hung mãnh, năm ngón tay thành chộp, móng tay sắc bén dài ra vài thước, ngọn lửa giống như rắn quăn chặt lấy cánh tay hần, thanh thể làm cho người ta sợ hãi vô cùng.

Gần đến trước mặt, hỏa điều cùng hắc kỳ lân gào thét triền đầu cùng một chỗ.

Văn Trọng vẫn ngồi trên lưng hắc kỳ lân, kim tiên còn chưa kịp thu hồi, mi phong bất động, lại cũng không tránh, hung bạo tiếp được một kích toàn lực này của Mị Hỉ!

Chỉ nghe hắc kỳ lân rống lên một tiếng, mang theo Văn

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 43 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-43.html#ixzz2Yc0Y2uWE

Trọng từ không trung ngã xuống!

Văn Trọng mười ngón tay cũng phóng ra song chường, lực khí kinh không thua kém Mị Hỉ!

Chỉ nghe vài tiếng bang bang nặng nề trên không trung, khoe miệng thiếu niên tràn ra tơ máu, bay ngược mấy thước, tiếp đó hần xoay người một cái lưu loát, một lần nữa đứng ở giữa không trung.

Về phần hắc kỳ lân không có may mắn như vậy, ầm ầm một tiếng, mặt đất bị khoét thành một cái hố sâu khoảng mười mấy thước.

Văn Trọng bị luồng khí kinh mãnh liệt này làm cho chấn động khí huyết bốc lên, nỗ lực dần xuống chân khí bốn phía trong lồng ngực, phi thân xuống khỏi lưng hắc kỳ lân.

Hắc kỳ lân gào thét vài tiếng, lung la lung lay dợm muốn đứng dậy, rồi lại lần thứ hai té ngồi chồm hồm xuống, Văn Trọng chậm rãi vuốt ve sống lưng hắc kỳ lân, ra hiệu nó an tâm một chút chớ vội nóng nảy, mắt mang theo tia thương xót hiềm thấy, sau đó khi chuyển hướng Mị Hỉ, sát ý càng tăng vọt.

Mấy tháng không gặp, tu vi nghiệt súc này lại tịnh tiến rất nhiều, nếu như tiếp tục bỏ mặc đi xuống, sau trăm tuổi, tất thành họa lớn. Hôm nay đương thừa dịp cánh chim hần chưa cứng cáp, triệt để trảm thảo trừ căn...

“Mị Hỉ!”

Rút kiếm giường cung hết sức, một cái giọng nữ ngoài dự liệu đánh vỡ cục diện.

Thời điểm Tô Tô đuổi tới, nhìn thấy Mị Hỉ nâng tay thô lỗ lau đi sợi tơ máu trên khoe miệng, không khỏi bật thốt lên gọi tên hần.

Thiếu niên theo tiếng nhìn lại, gặp Tô Tô vẻ mặt lo lắng nhìn hần, ánh mắt chạm đến những vết máu loang lổ trên người nàng, phút chốc đồng tử co rút nhanh, “Ai? Là ai đã thương người?” Sau đó ánh mắt chuyển hướng tới Khương Thượng đang ôm ngang Tô Tô, lạnh ý càng sâu, biết rõ còn cố hỏi, “Là hần sao?”

Tô Tô lắc đầu, nhưng cũng biết Văn Trọng chính là địa tiên, Mị Hỉ trong khoảng thời gian ngắn có thể cầm cự, nhưng nếu là lâm vào triền đầu, sợ là sẽ rơi xuống thể hạ phong, bởi vậy nàng khép miệng không nói cho hần nghe đến tột cùng là ai đã thương nàng.

Cặp mắt Mị Hỉ dời về phía Văn Trọng, “Là người sao?” Tuy là nghi vấn, nhưng lại dùng ngữ khí vô cùng chắc chắn.

“Phải thì làm sao.” Văn Trọng trả lời, cặp mắt cũng nhìn chăm chăm Khương Thượng, “Là người? Dĩ nhiên là người phóng đi yêu nữ này? Thân là tiên gia đệ tử, người khi nào cùng yêu ma này cấu kết?”

“Thật có lỗi...” Hần hạ xuống mắt, áy náy nói, lại không có buông ra tay ôm Tô Tô.

“Người đã khẳng khẳng một mực, ta cũng không còn lời nào để nói, chỉ đương thay sư phụ người thanh lý môn hộ!” Lời nói vừa mới xong, Văn Trọng thu hồi kim tiên, như điện vây oanh kích hướng Khương Thượng!

Mị Hỉ đang ở giữa không trung, năm ngón tay bắt quyết, điểm điểm lửa khói như đầy sao rơi xuống đất, cao tốc mà tinh chuẩn bức hướng Văn Trọng.

Văn Trọng chỉ phải nghiêng người tránh, một giây khe hở này, Khương Thượng lại chưa phát động công kích, chỉ điểm nhẹ mũi chân bay ngược ra xa mấy chục thước tránh, chỉ thủ chứ không tấn công.

Mị Hỉ rửa thầm một tiếng, lần thứ hai thúc dục yêu lực như một trận gió lốc cuồng phong thẳng đánh về phía Văn Trọng, Văn Trọng chỉ phải tạm vút Khương Thượng lui về phía sau từng bước xoay người đón đỡ, mắt thấy một kích này của Mị Hỉ sắp thất bại, nhưng chỉ phút chốc, yêu lực hần phát ra quay quanh theo hướng tay điều khiển của hần, tựa như một ngọn lửa vô hình tiếp tục oanh hướng Văn Trọng!

Văn Trọng đột nhiên cả kinh, đúng lúc bật người nhảy dựng lên, biết là mới vừa rồi có chút ỷ lại, khinh thường yêu quái này. Một chưởng không đánh trúng địch nhân rơi xuống thiên điện vây trên tường, vô thanh vô tức...

Giờ phút này một cơn gió không biết từ đâu ra nhẹ quất vào mặt, vây tường kia trước mắt bao người, lại như đông tuyết bình thường, nháy mắt tan rã!

Theo trong ngực Khương Thượng truyền tới tiếng nữ tử kinh hô, Văn Trọng lợi mắt khóa lại nàng, lúc trước yêu nữ này muốn vào cung, hần liền biết rõ tất sẽ gặp phải khó khăn, hết thấy đều do nàng dựng lên, hiện giờ hần bận tới mắt mà tên đầu sỏ này vẫn thông dong ở sau lưng nghĩ làm ngư ông đắc lợi? Hần tuyệt đối sẽ không dung tha nàng!

Trong mắt lệ mang chột lóe mà mất, Văn Trọng chân khí thổi quét toàn thân, lực bức mà ra!

Tô Tô và Mị Hỉ nhìn nhau, tại gian hỏa thạch điện quang này, Tô Tô trong lòng nỗ lực kêu gọi Mị Hỉ, “Trừ bỏ ngăn trở Văn Trọng, hãy công kích ta, công kích về phía ta...”

Không biết có phải tâm linh cảm ứng hay không, Mị Hỉ giờ phút này cũng chính là đang có ý đó, hần dồn sức, hỏa điều trên đỉnh đầu phút chốc hóa thành lợi kiếm, kiếm khí giữa ngang dọc, ánh lửa vấy ra, cản trở thể công của Văn Trọng, đồng thời, còn có một phần của ngọn lửa đánh úp về phía Khương Thượng, như là mơ hồ công kích khiêu chiến, giờ phút này Khương Thượng đang ôm Tô Tô chuẩn bị tiếp tục tránh, một kích này của Mị Hỉ, cũng nháy mắt phong kín đường lui của hần.

Khương Thượng chỉ phải đối diện nghênh thượng Văn Trọng, bất quá trong chớp mắt, ba người trên không trung nhanh chóng tiếp qua mấy chiêu... Bỗng dưng, nữ tử đang bị thương cùng mình bị sát khí đầy trời từ trận đấu pháp hung hiểm này vô ý lan đến gần, đè nén kêu đau một tiếng.

Khương Thượng động tác hơi chậm lại, Văn Trọng lập tức vung lên kim tiên, trước khi kim tiên hóa rồng, Khương Thượng rút cục xuất thủ!

Một tay hần nắm chặt kim tiên lôi lôi kéo kéo, vô thanh vô tức thuận thế tới gần sát Văn Trọng, bàn tay vung qua vung lại, che lại hần thể công.

Cùng thời khắc đó, Mị Hỉ trên không trung bỗng dưng chiết thân xuống, tấn công!

Trong phút chốc, mặt đất âm âm, ba người triển đấu cùng một chỗ, dưới luồng khí kinh khủng bố này, lấy nơi Văn Trọng dừng chân làm trung tâm, một kẻ nứt lan tràn trong phạm vi hơn mười trượng!

Văn Trọng giờ phút này bị hai người che lại động tác, không kịp trở tay, lại không ngờ trước ngực bỗng dưng đau xót, chân khí cuồng tiết mà ra!

Trước mắt nữ tử gầy yếu ngày xưa thường trưng ra tươi cười nhu khiếp, bàn tay giấu dưới ống tay áo thật dài rộng đang nắm chặt một cây trâm đồng, ở đây tới vô hại thú rất cục đuôi ra che dấu lợi trảo, mượn

Khương Thượng cùng hần cự ly gần sát như vậy, bất ngờ không phòng ngự, hung hăng đem trâm đồng đâm hướng trái tim hần!

Văn Trọng che lồng ngực, đang chiến đấu bỗng nhiên thụ một kích như thế, trong lồng ngực chân khí tiết ra ngoài, liền nôn ra máu tươi, bay ngược ra!

“Thái sư!”

Đám cung nhân xa xa xem chừng cuộc chiến không khỏi cả kinh kêu lên.

“Còn không mau đi!” Tô Tô dùng lực kéo vạt áo Khương Thượng, không ngờ, Khương Thượng nhưng chỉ là lạnh lùng nhìn nàng, không có nhúc nhích.

Đang giằng co, Mị Hỉ nhẹ nhàng bay vút đến trước mặt hai người bọn họ, mở ra hai tay, cặp mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm Khương Thượng, “Giao nàng cho ta.”

Tâm Tô Tô nhảy dựng.

Khương Thượng chỉ nhướng mắt tái nhìn nàng một cái, lập tức liền đem nàng chuyển giao đến trong tay hần.

“Khương Thượng...” Tô Tô biết hần và Văn Trọng còn có vài phần khúc mắc, trước khi đi chỉ thấp giọng nói, “Văn Trọng nhiều lần muốn đẩy ta vào chỗ chết, nhưng ta chưa trừ diệt hần, ngày sau không phải hần chết thì là ta mất mạng... Ta không muốn chết. Cho nên, ta cùng hần tất phải là không chết không ngừng, ngày sau, có dịp, ta cũng sẽ trừ khử hần.”

Nói xong, Mị Hỉ liền tái vô kiên nhẫn, ôm nàng nhanh chóng ly khai Lộc đài.

Tầm nhìn Tô Tô vẫn ngừng tại chỗ, càng ngày càng xa Khương Thượng, lâu các trọng trọng, thân ảnh hần dần dần biến mất trong tầm mắt nàng...

~~o

~~Chỉ còn lại bốn ngày, đêm mười lăm tháng bảy này, bọn họ lựa chọn Trích Tinh lâu.

Đem Ngọc tỷ bà từ nơi ẩn thân đào ra, Tô Tô sáng sớm liền cực kỳ hứng thú chọn xong cho Ngọc tỷ bà một cái vị trí vô cùng kín đáo, cùng Mị Hỉ bắt đầu chờ đợi...

Đêm rất cực tối...

Đêm này ánh trăng mê ly, nương theo sau ánh trăng sáng là đường chân trời, trong tất cả đình đài

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 44 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-44.html#ixzz2Yc0cknM9

lầu các ở vương cung, cung tường tạ hiên, lục tục bị một cái thân ảnh chiếm cứ...

“Mị Hỉ...”

“Suyt—” Mị Hỉ ngón trở điểm nhẹ môi mọng, “Đừng nói chuyện,

tập trung tinh thần, không muốn bỏ lỡ canh giờ.”

Tô Tô vốn muốn hỏi hần hấp thu Đế Lưu Tương như thế nào, chỉ có thể buồn bực một lần nữa ngẩng đầu, theo tầm mắt của tất cả nhóm yêu quái chờ đợi đã lâu giờ phút này, nhìn về phía ánh trăng sáng rọi trên đỉnh đầu...

Nháy mắt, trong ánh trăng có vô số quang cầu hình dục, tựa vạn đạo tơ vàng, tự giữa thảng buông rơi nhân gian, xa xa nhìn lại, hoàng cung bị vô số huỳnh quang bao trùm, phẳng phất trở thành một tòa quang tinh thành, như mộng như huyền...

“Thực đẹp a...”

Thiếu niên than thở, giãn ra thân thể tận lực hấp thu càng nhiều Đế Lưu Tương, “Đáng tiếc phạm nhân xem không đến cảnh đẹp này.”

Đôi đồng tử màu hổ phách của Tô Tô đang mơ màng, nghe xong lời này của Mị Hỉ, vài giây sau mới phản ứng kịp, “Người là nói...” Nàng không dám tin tưởng lại lặp lại một lần, “Người là nói, phàm nhân xem không đến Đế Lưu Tương?”

Thiếu niên gật đầu, “Đương nhiên.”

Nỗi lòng tất cả nhóm yêu quái không thể nghi ngờ là sôi trào hưng phấn, đều tập trung tinh thần hấp thu dung hợp Đế Lưu Tương...

Tô Tô nhìn nhóm yêu quái xung quanh đang đắm chìm tu nghiệp, trong lồng ngực đột nhiên lộ ra một tia lạnh ý...

Nàng cúi đầu, nhìn thân thể mình, chỉ gặp thân thể nguyên bản trải đầy thương tích, miệng vết thương đang dần dần khép lại, biến mất...

Không...

Nàng hạ ý thức che lại môi, không...

Nàng thế nào có khả năng không phải nhân loại?!

Một đoàn quang cầu lạc trên vai nàng, thân thể nàng phảng phất như có tự chủ vậy, hấp thu đoàn quang thể lạnh buốt này, Đế Lưu Tương nháy mắt xuyên thấu thân thể nàng, chậm rãi tan rã trong cơ thể...

Tô Tô nhắm mắt lại, một cỗ thư thái khó nói lên lời lan tỏa khắp tứ chi, theo càng lúc càng nhiều Đế Lưu Tương thâm nhập vào trong cơ thể nàng, xung quanh nàng dần dần minh sáng lên...

Thân thể tại quang mang trung tựa hồ chậm rãi thu nhỏ lại...

Nữ tử dưới ánh trăng dần dần cuộn tròn thân thể, bộ mặt xương gò má và xương hàm chậm rãi biến đổi, xương sống càng gấp khúc, cấu thành nhất độ cung linh hoạt nhanh nhẹn, khắp nơi trên thân thể, dùng mắt thường vẫn có thể thấy rõ tốc độ bộ lông da màu bạc tươi tốt mọc ra cực nhanh, mười ngón tay dần dần khép lại, mười móng vuốt sắc bén từ từ mọc ra...

Phảng phất chỉ qua trong nháy mắt, rồi lại tựa trong nháy mắt ngàn năm...

Trong cơn lũ ồn ào huyền ảo này, một con chồn bạc giữa đầu đối nguyệt gào thét một tiếng, cửu vĩ như phiến triển khai...

Thú loại gào thét, dưới ánh trăng là như thể cô tịch...

Nguyên lai...

Nàng thực chính là yêu.

34. Q.4 - Chương 34

Phong trụ bụi hoa thơm đã hết, ngày muộn uể oải chải đầu.

Cảnh còn người mất mọi chuyện sang ngang, lệ vẫn rơi như trước.

Nghe nói song suối xuân thượng hảo, cũng nghĩ phiếm nhẹ thuyền.

Cuối dòng suối có một chiếc thuyền nhỏ bập bênh.

Tái bất động, rất nhiều sầu.

Đất Kỷ...

Đất Kỷ...

Tầng tầng trong sương mù, trí nhớ phủ đầy bụi đã lâu, một tiếng gọi thanh thanh, một tiếng cười lớn tùy ý huyền não đập vào mặt...

“Đất Kỷ!”

Nàng “Á” một tiếng, thiếu chút nhảy dựng lên, trước mắt là một đồng tiểu hồ ly tứ chi ngắn ngủn, cái bụng mềm nhũn ngửa lên trời, khoái lạc quay tới quay lui.

“Đừng đứng đó ngăn người nữa ~ Đất Kỷ! Tới ngoạn thôi ~”

Bọn tiểu hồ ly màu lông khác nhau chớp chớp đôi mắt to lóng lánh, long lanh nhìn nàng.

“Không chuẩn kêu ta Đất Kỷ...” Nàng yên lặng xoay người, rút lại thân thể chỉ lớn cỡ bàn tay, u buồn ôm lấy cái đuôi hồ ly xinh đẹp đang xoa tung của chính mình, ngơ ngác nhìn trời.

Nơi này gọi là Thanh Khâu, thế giới cửu vĩ hồ xưng vương.

Nàng nhớ mang máng ngày đó tại hiện trường cosplay rơi xuống một cái hỏa tinh, khi mở mắt ra đã phát hiện mình đang ở trong một cái tổ tiểu hồ ly mới sinh ra không lâu, đương nhiên, này không phải tối hồngбет, tối hồngбет chính là nàng cũng cùng một dạng với tiểu hồ ly, sau mông có chín cái đuôi = =!

Trong nháy mắt nàng cho rằng chính mình là bị hỏa tinh đập cho đầu óc choáng váng!

Nhưng rất mau, nàng ý thức đến sự thật vĩnh viễn so với tưởng tượng càng bi thảm nàng xuyên qua.

Hơn nữa nghe tới các hồ ly khác gọi nàng là Đất Kỷ, nàng rốt cục khác chế không được gào khóc!

Quá thảm ~ thật sự là quá bi thảm!

Vì cái gì nàng xuyên qua không hảo, xui xẻo nhập vào trên thân một con hồ ly? Nếu không... hay là tự sát lại một lần nữa?

Đáng tiếc sau khi trải qua vài lần tự sát nàng rốt cục thanh tỉnh minh bạch, thân thể yêu quái quả nhiên cường hãn rất nhiều so với nhân loại = =

Tuyệt vọng, nàng nhận mệnh bắt đầu sống kiếp cửu vĩ hồ.

Không thể không nói, bộ tộc cửu vĩ hồ là tối chúa tể ở Thanh Khâu, tổ tiên chính là Đồ Sơn thị nữ kiều, Đại Vũ thế tử. Bọn họ tình ca mấy ngàn năm qua vẫn bị truyền xướng, tỷ như hiện tại...

”Tuy tuy chồn bạc, cửu vĩ to to.

Ta gia gia di, khách vi vương.

Thành gia thành thất, ta tạo bỉ xương.

Thiên nhân hết sức, vu tư tắc được.

Mình hĩ tai...”

Lại tới nữa! Tô Tô dùng đôi tay nhỏ bé bịt chặt đôi tai lông xù, thật sâu buồn bực hồ tộc này mất tuệ nhĩ lực, xướng xướng xướng, xướng K thời nhất định mỗi người đều là siêu cấp mạch bá.

“Tiểu Đất Kỷ, ngươi phải hòa đồng, ngươi không hòa đồng sẽ bị hồ ly khác gạt bỏ ô~”

Một con thổ ngậm củ cà rốt ngồi bên cạnh nàng, tao nhã sồn sột sồn sột gặm cây củ cải...

“Không chuẩn kêu ta Đất Kỷ!” Nàng không nhìn lên, tiếp tục ngồi u buồn ôm cái đuôi trông nằm trong góc tường.

“Vậy muốn gọi là gì?”

Nàng không lên tiếng.

“A ~ tiểu đất, tiểu kỷ, a đất, a mình, đất đất, kỷ kỷ... Ngơ, kỷ kỷ... JJ...” Nói một hồi lời cuối cùng đã trệch hướng quỹ đạo thô tục...

Nàng trên trán tuôn ra gân xanh, đột nhiên ngẩng đầu, “Cút—”

Nàng thật sâu hối hận một năm trước cứu phải con thỏ thỏ tục này, lúc đó nàng mắc phải gió gì mà lại cảm thấy con thỏ dối hôn mê này rất khả ái?

“Í í, nói chuyện nói chuyện rồi, xem ra người cũng rất hài lòng danh tự ‘Kỷ kỷ’ này...” Con thỏ một khắc không ngừng ở bên cạnh nàng nhảy đáp.

“Câm miệng!”

Nàng dùng lực trừng nó, không đánh bạo đầu người liền phải cảm tạ lý trí ta còn sót lại DNA hiền thực.

“Vậy người muốn gọi bằng gì? Thân là cửu vĩ chồn bạc nếu như không có tên rất bề mặt ô.” Con thỏ nghiêng đầu, cặp mắt to đỏ rưng rục nhìn chăm chú con tiểu hồ ly còn nhỏ tuổi nhưng táo bạo trước mắt.

Dù sao cửu vĩ hồ tộc sở trường về các loại công kích và huyền biến pháp thuật, chính là chủng tộc cường đại cực hiếm thấy, cứ nghe cửu vĩ hồ đặc đạo pháp khả thông thiên, này đây này đó cửu vĩ hồ đặc đạo lại được xưng tụng thiên hồ. Trừ bỏ đời thứ cửu vĩ bộ tộc tổ tiên nữ kiêu, cửu vĩ chồn bạc có thể đếm được trên đầu ngón tay, tất cả đều đạt đến cảnh giới thiên hồ trong truyền thuyết, bởi vậy khi trong dòng tộc rất cực xuất hiện chồn bạc huyết thống cao quý, Đất Kỷ tự nhiên trở thành đối tượng đào tạo trọng điểm của bộ tộc cửu vĩ.

Nàng buồn bực xoay xoay mông, đưa lưng về phía con thỏ, vẫn là không lên tiếng.

“Đất Kỷ, Đất Kỷ ~ Kỷ Kỷ ~JJ~ ”

“Được rồi, ngừng!” Nàng duỗi móng vuốt ra buồn bực bắt đầu gãi lông, “Liền kêu... Liền kêu Tô Tô đi!”

Thế là Tô Tô tại Thanh Khâu không biết thời niên tuế nguyệt sinh hoạt một đoạn ngày dài lâu.

Nơi này sản vật dồi dào, bốn mùa như xuân, lấy ngũ cốc làm món chính. Ngoại trừ bộ tộc cửu vĩ, Thanh Khâu còn sót lại một ít con dân thượng cổ lưu thần, yêu quái chủng tộc khác nhau, thậm chí còn có một số cực ít nhân loại.

Nơi này không có bất kỳ quy luật cố định, duy nhất có thể quyết định hết thảy đó là cường giả. Không thể vị ngôn, cửu vĩ bộ tộc tuy rằng số lượng thừa thớt,

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 45 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-45.html#ixzz2Yc0r0eM4

trăm ngàn năm qua lại vẫn chặt chẽ chiếm cứ lấy địa vị thống ngự tuyệt đối.

Là hi vọng của bộ tộc cửu vĩ cường đại, Tô Tô tự nhiên là ảo thuật công kích, thể thuật, mị thuật một cái cũng không thể thiếu, ngày ngày bị an bài chiêm trống rùm beng, lại cũng chậm rãi quên năm tháng trôi qua...

Thẳng đến có một ngày, nàng ra khỏi địa phận thiên hồ, lần đầu tiên nhìn thấy sinh hoạt của nhân loại tại Thanh Khâu, mới phát hiện qua những thay đổi của năm tháng, không biết từ lúc nào, nàng lại quên mất, chính mình cũng từng là một con người...

Nàng bế hộ ba ngày, ba ngày sau nàng bắt đầu cất áo.

Như vậy đã nhiều năm, tử tế hồi ức, nàng nhắm mắt lại, vẫn có thể nhớ rõ vật phẩm “quần lót” khi còn là người, còn có những quần áo rất thời thượng, khả ái và sexy.

Đáng tiếc con dân Thanh Khâu đều là trường y hoa phục trắng toát, vì ngăn ngừa kinh thể hải tục, Tô Tô phỏng theo trong trí nhớ tối hậu làm ra cho chính mình một bộ cấm y kimono màu đỏ tay áo rộng eo bó đúng mốt, mốt đó cũng đã phổ biến một thời tại Thanh Khâu.

Trừ đi cất áo, nàng bắt đầu luyện chữ, mỗi tuần viết một bài văn chính tả bằng tiếng Trung trên tờ lụa, so sánh với chữ giáp cốt vô cùng trừu tượng, nàng cảm thấy chữ Hán thật là khả ái hơn nhiều...

Này đó sự tình có ý nghĩa sao? Nàng tuyệt không để ý. Nàng chỉ là hy vọng...

Chỉ là hy vọng năm tháng trôi qua, lưu lại một ít chứng minh nàng từng thân là một cái ‘Nhân’. Thời gian là cường đại như thế, ngày sau nàng tu nghiệp đại thành, sớm đã quên mất chính mình từng đã làm người, cũng có thể có một ít đồ vật thay thế nàng, nhớ kỹ đoạn thời gian ngắn ngủi nhưng sáng lạn này...

Trong tộc các trưởng lão đối đãi nàng cực hảo, Tô Tô dưới sự bao che của bọn họ thuận lợi vượt qua mấy trăm năm quang âm.

Trong mấy trăm năm qua, con thỏ cũng vẫn làm bạn bên cạnh nàng, mang theo nàng lên núi xuống biển, thám hiểm chung quanh. Bọn họ từng chạy tới hiện thế Đông Hải, truyền thuyết nơi đó ở một đám giao nhân mỹ mạo, tiếng ca uyển chuyển vô cùng...

Giao nhân không phải là mỹ nhân ngư sao? Tô Tô xoa cằm, đột nhiên nghĩ tới truyền thuyết thần thoại phương Tây, nhân ngư mỹ lệ vô cùng, các nàng dùng tiếng ca mị hoặc nhân tâm dụ hoặc thuyền con qua lại, làm bọn hắn táng thân đáy biển.

Mỹ nhân! Hai mắt con thỏ sáng lên, hai người bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất hấp tấp chạy về hướng nhóm nhân ngư.

Xa xa, một trận tiếng ca lập lờ từ mặt biển dâng lên, âm sắc tựa mờ ảo thực triền miên, giống như âm thanh thiên nhiên... Không hổ là lưu truyền ngàn năm trí mệnh âm a!

Lưu truyền ngàn năm, khụ... Lưu truyền ngàn năm...

Truyền thuyết, giao nhân bắt tử, nhưng truyền thuyết không có nói không già...

Vì thế, bọn họ thấy một đoàn nhân ngư bà bà hàm răng mất sạch miệng—móm—!

Tô Tô: “...”

Con thỏ: “...”

Được rồi, tạm thời vẫn là có thể... nỗ lực tưởng tượng nhóm nhân ngư bà bà này năm đó rất mỹ mạo đi. Chỉ là chuyện về bọn thủy thủ trẻ tuổi ngẫu nhiên bị dụ dỗ, kỳ thật bọn họ hẳn là bởi vì hoảng sợ đã kích quá độ mới va phải đá ngầm chìm nghỉm đi...

Trên đường trở về, tâm tình hai người tuột dốc chưa từng có, con thỏ yếu ớt buông lỏng tai trong ngực Tô Tô, nói. “Muốn đi Côn Luân hay không?”

“À?”

“Ngày mai là ngày đầu tháng ba tổ chức bàn đào yến, yến hội của Tây Vương lão mẫu rất náo nhiệt, chúng ta thần không biết quỷ không hay chui vào đi, nếu hên thì có thể ăn bàn đào, nếu không nữa thì không tham lam, chỉ nhìn xem các thần tiên tỷ tỷ một chút đường mắt cũng tốt.”

Tô Tô do dự một chút, Côn Luân chính là đô ấp của Thiên đế tại hạ giới, các lộ yêu tiên đều tới lạy chầu, tuy rằng nàng không quen ai, nhưng làm chồn bạc của bộ tộc cửu vĩ, chính là có quá nhiều người nhận thức được nàng, đến lúc đó bị trưởng lão phát hiện nàng lại lén đi ra Thanh Khâu rong chơi...

Con thỏ dùng sức quạt, “Đi đi, đi đi. Người ngày thường cứ rút trong hang ổ, Thanh Khâu có cái gì cũng không biết, đừng bỏ qua cơ hội này... Lay lay lay.”

“Ta...” Tô Tô gian nan tái cùng thiên nhân giao chiến trong khoảng khắc, tối hậu hạ quyết tâm. Đi! Dù sao nếu bị phát hiện, giới lắm... giới lắm là bị phạt bế quan một tháng, không mất mát miếng thịt nào.

~~~

~~Côn Luân phạm vi tám trăm dặm, cao bảy vạn thước, hào vạn sơn tông.

Lúc đến gần, một cỗ uy nghiêm kính nể thần thánh nghênh diện mà tới khiến người cơ hồ ngạt thở, sơn thể hàng năm mây mù lượn lờ, cách gần đó, có thể nhìn thấy cung điện nguy nga, kim đài ngọc lâu ẩn trong đám mây khói dày đặc.

Sau khi Tô Tô đến Côn Luân lén lút khôi phục nguyên hình, cũng ẩn tàng đi chín cái đuôi, không muốn quá bắt mắt.

... Người xác định một con hồ ly cùng một con thỏ kết bạn thành tổ hợp đồng hành thực không bắt mắt?

Nàng quay đầu hỏi con thỏ, “Ta không quen thuộc Côn Luân, bây giờ chúng ta sẽ đi chỗ nào trước?”

“Đi rừng bàn đào đi.” Con thỏ rũ cụp lấy lỗ tai, “Ta đói bụng, trước gặm vài quả đào lót dạ đã.”

Hai người xác định mục tiêu xong, để con thỏ quen thuộc dẫn đường.

Tây Vương Mẫu Bàn Đào viên chia làm hai viện trong ngoài, trong nội viện có nhóm thần binh thiên tướng nghiêm gác, cùng sở hữu ba nghìn sáu trăm cây đào. Trước mặt là dãy đào tiên một ngàn hai trăm gốc đào, hoa quả nhỏ bé, ba ngàn năm mới có trái. Trung gian là một ngàn hai trăm gốc đào, sáu nghìn năm mới có trái. Phía sau nữa là một ngàn hai trăm gốc đào, hột đào màu tím, chín nghìn năm mới có trái.

Người canh gác ngoài viện nhưng thật ra một mắt nhắm một mắt mở, chỉ cần không phải quá vượt qua, hẳn cũng có thể cho phép ngất lỵ một phần, bàn đào ngoại viện tự nhiên không có quý hiếm như ở nội viện, đối với người thì có công dụng kéo dài tuổi thọ, đối với yêu quỷ có thể tăng tiến đạo hạnh tu hành, nhưng nói chung chỉ bổ hơn một chút so với tinh hoa nhật nguyệt mà thôi.

Rừng bàn đào này bởi vì thời kỳ nở hoa khác xa nhau, trừ bỏ những quả đào lớn nhỏ, còn kèm theo nhiều chùm hoa đào nở rộ xum xuê mát mắt.

Hoa ở rừng bàn đào thiên giới lớn hơn rất nhiều so với hoa đào ở nhân gian, cánh hoa màu hồng nhạt như thủy tinh trong suốt, hoa hành trang như cây tường vi, tầng lớn tầng lớn đóng thời xòe nở, mỹ khiến người muốn đui mù. Tô Tô hiếu kỳ cúi đầu kiểm tra những bông hoa đào rơi trên mặt đất, phát hiện hoa đào này cũng giòn yếu hơn rất nhiều so với hoa đào nhân gian, chỉ nhẹ nhàng khê đụng, những đóa hoa liền bốn phía phiêu linh, cánh hoa bay tán loạn...

“Người là hồ ly nhà ai?” Phía trên cành hoa đào đột nhiên truyền tới âm sắc thanh lãnh xa lạ của một thiếu niên.

Tô Tô bị dọa giật mình, ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên bị đám hoa đào rậm rạp che đầy—

35. Q.4 - Chương 35

Tinh khiết thiếu niên, không nhiễm bụi trần.

Có phỉ quần tử, như cát như đánh bóng, như giữa như mài...

Con thỏ nhìn theo tầm mắt Tô Tô, quả đào tiên trong miệng “Bẹp” một tiếng rơi xuống.

Hảo bẽ mặt!

Tô Tô duỗi móng vuốt ra che mặt, yên lặng quay lưng lại cùng con thỏ phân rõ giới hạn.

Chỉ nghe ngay sau đó con thỏ hưng phấn nói, “Tiểu ca! Người có tỷ tỷ hoặc là muội muội gì hay không? Nếu không nữa thì cô cô hoặc di bà ta cũng sẽ không để ý...”

“Có lỗi quá, ta quần giáo không nghiêm...”

Tô Tô bình tĩnh duỗi móng vuốt ra đem con thỏ PAI choáng, quyết định yên lặng kéo đi.

Yêu giả thù lệ, càng hướng chi cửu vĩ bộ tộc nguyên vốn là lấy mỹ mạo trừ danh, sống qua nhiều niên kỷ, xinh đẹp đồng bạn nàng đã xem không ít, đã rất lâu chưa vì bề ngoài đơn thuần tán thưởng. Thiếu niên ở trước mắt quần áo màu chàm sắc sa y, hoa văn màu đen hình mây áp tại cổ áo và bên cạnh tay áo, tóc đen như vân, mi dài tú mục, hơn phân nửa thân thể ẩn bên trong bụi hoa đào rậm rạp...

“Ngày mai mới là bàn đào yến, người có thể mang nhiều chút bàn đào đi.” Thiếu niên kia nhẹ nhàng từ trên cây lướt xuống, nói với bọn họ.

Tô Tô đang kéo con thỏ, ngừng lại, trù trù nhìn hẩn.

Thiếu

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 46 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-46.html#ixzz2Yc0yzshR

niên kia hơi gặt đầu với nàng.

“Chỉ là ta... ta không với tới được.” Tô Tô đem con thỏ ném qua một bên, lang tâm thoáng chốc nổi lên, dùng ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn hần, ngập ngừng nói.

Vừa mới nói xong, thân thể nàng bỗng nhẹ, phát giác đã bị thiếu niên xách lên, nàng hạ ý thức khê ngủi, kinh ngạc hỏi, “Người là người?” Lúc trước còn cho rằng hần là yêu hoặc là tiên.

Hần “Ừ” một tiếng, “Ta là người trông giữ rừng bàn đào.”

Tô Tô gặt đầu, hần nâng Tô Tô lên, nhưng Tô Tô tử tế chọn lựa đào tiên trên cành, nàng không khỏi hiểu kỳ hỏi, “Người yếu như vậy, sẽ không sợ gặp được chính là ác yêu, tùy thời sẽ bị thái làm thuốc bổ?”

Dù sao Côn Luân tuy là tiên sơn, nhưng đồng thời cũng chiếm cứ một số lượng lớn yêu quái hung mãnh, nhân loại ở chỗ này là sinh vật yếu đuối nhất, không cẩn thận một chút thì sẽ bị ăn sạch xương cốt tìm không thấy.

Hần lắc đầu, “Còn có đạo hữu sư huynh tương hộ, cũng tự hành nghiên tập qua hai năm thuật pháp. Chỉ hy vọng ngày sau có thể bá môn hạ tại Nguyên Thủy Thiên Tôn, được tiên sư chỉ điểm, nhất thưởng tâm nguyện.”

Haz haz, thực là tự tin mười phần ni. Tô Tô miên man suy nghĩ nhưng động tác vẫn rất nhanh nhẹn bắt đầu lay bàn đào trên cây...

“Hồ ly! Nhớ chờ cho ta một phần~” nguyên bản con thỏ giả chết từ trên mặt đất bò lên, đáng thương gọi.

Tô Tô đảo đôi tròng mắt trắng dã, sau khi ôm đủ đào tiên liền ra hiệu thiếu niên đem nàng thả lại mặt đất.

“Người là đi theo tộc nhân đến, hay là lạc đường linh thú của vị tiên nhân nào?” Thiếu niên hỏi, trước mắt chồn bạc màu lông là gần như trong suốt màu trắng bạc, đôi đồng tử trong sáng màu hổ phách, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy một con chồn bạc thanh tú xinh đẹp như vậy.

“Ta theo tộc nhân tới bàn đào yển mở rộng kiến thức.” Tô Tô hồ hững trả lời, lúc đi ngang qua bên cạnh con thỏ, lợi trảo đột nhiên một cào một cái vào mõng con thỏ, “Con thỏ mập, đi thôi.”

Con thỏ hét lên một tiếng, run lấy bấy, “Người... người người quá thất lễ! Thân là giống cái, người... người ...người cư nhiên đối với giống đực làm ra chuyện ti tiện dâm loạn này.”

“Câm miệng lại.”

Hồ ly tối tăm quay đầu lại, đem đào tiên đẩy về hướng con thỏ, “Ôm cho chặt, rút một cái ta liền cắn rút lỗ tai người.”

Con thỏ: “Người thật quá phạm nha.”

“Người còn nhìn ta như vậy liền đừng trách ta vô tình.”

Con thỏ ai oán nỗ lực cố đuổi ra tứ chi ngăn ngừa ôm lấy đào tiên, “Người thật là hư hỏng.”

Tô Tô coi thường nó, ngẩng đầu nói với thiếu niên, “Tóm lại, cảm ơn người vừa rồi chiêu đãi.” Nói xong cúi đầu, hé miệng a ô một ngụm cạp lấy con thỏ, rì rì kéo con thỏ dạo đi...

“Sư đệ! Sư đệ!”

Còn chưa đi quá xa, một cái thân ảnh gấp gấp vội vàng từ đâu lao ra, thiếu chút giẫm phải Tô Tô. Nàng giật nảy mình, đúng lúc nhảy qua bên cạnh, khó chịu quay đầu—

Trông thấy cái đạo đồng kia khoa tay múa chân vội vội vàng vàng nói với thiếu niên kia cái gì, thiếu niên mặt mày không biến, ánh mắt lại đột nhiên lạnh đi rất nhiều. Không ngờ phát hiện nàng đang nhìn hắn, thiếu niên gật đầu với nàng một cái, nàng nhanh chóng quay đầu, tiếp tục ngâm con thỏ, thản nhiên như không có việc gì chậm rì rì ly khai.

Đáng tiếc bàn đào yến này Tô Tô rốt cuộc vẫn là chưa có ăn được.

Bàn đào yến cùng ngày, nàng liền bị trưởng lão trong tộc dự tiệc phát hiện, cùng con thỏ một đạo bị xách hồi Thanh Khâu.

Sau, Tô Tô đem gương đồng ẵm tới giường lớn cẩn thận chu đáo ngắm chính mình một đêm, thiếu nữ trong kính thanh tú có thừa nhưng xinh đẹp không đủ, một đôi tai nhọn lông xù, khuôn mặt vẫn là hình dáng nguyên bản của nàng, bất quá chất da, màu tóc, môi răng chờ tình tiết bộ vị chất lượng nhưng thật ra có rõ rệt tăng lên, dù sao là thân thể cừu vĩ hồ, liên tính vẫn là nàng nguyên bản thô phôi, cũng có thể đem nàng ngũ quan cấp mài tinh xảo.

Đáng tiếc hồ ly thiếu niên trong tộc có chút thất lạc, được rồi, nàng thừa nhận nàng quả thật không có tuyệt sắc như nữ tử hồ tộc, nhưng là thịt cá ăn nhiều đi, ngẫu nhiên gặm gặm cháo loãng cũng là có một phen phong vị khác a, kỳ diệu thì nàng đã đến, hoan nghênh đại gia tùy ý khai khẩn sao.

Nàng một bên lẩm bẩm, một bên lật tới lật lui vài món nội y thuần trắng bằng bông, sờ sờ bộ ngực, đợi mấy trăm năm rốt cục đợi đến thời điểm dậy thì. Tuy rằng bộ ngực lớn dần thật sự là thông thả, nhưng là vẫn có thể bắt đầu mặc nội y.

Vì chính mình chuẩn bị vài món nội y đơn giản, trước giờ nàng luôn luôn chỉ mặc nội y bằng bông, nàng không có định bỏ thói quen này. Bất quá đột nhiên nghĩ đến nhóm nữ trước giờ đều không mặc tiểu nội y...

Thuận tiện lan man một chút, xung quanh nàng nhóm mẫu hồ ly không mặc tiểu nội y cùng sức hút của trái đấtดึงดูด tranh mấy trăm năm, cũng vẫn không có rũ xuống. Đến tột cùng các nàng là dùng phương pháp gì bảo trì hình dáng nhũ hoa tròn trịa mà vẫn cao ngất?

Khuôn mặt không đẹp như người ta liền quên đi, thân hình cũng không như người ta. Tô Tô đột nhiên nghĩ tới gã thiếu niên xa lạ ngày đó nhìn thấy ở rừng bàn đào, càng thêm u buồn gãi tường, không như nữ nhân cũng quên đi, thậm chí ngay cả nam nhân đều không bằng!

Nàng đánh cái biến, lại biến hồi nguyên hình hồ ly. Hiện giờ tối ưu thể thừa lại là nguyên hình của nàng, chỉ ít... chỉ ít nếu chỉ xem nguyên hình mà nói, nàng là tối xinh đẹp hồ ly mà trong tộc công nhận a = =!

Cuộn người lại ôm chín cái đuôi vào trong ngực, Tô Tô nghĩ cứ hưởng thụ những ngày bình tĩnh thoải mái như vậy, thời điểm cái gì tới thì sẽ tới.

Nghĩ nghĩ tương lai Nữ Oa muốn nàng đi diệt thế, nàng liền không bình tĩnh tiếp tục gãi tường, Trụ vương hiện giờ còn không biết rõ có sinh ra hay chưa, nếu không nàng liền thừa dịp trước khi Trụ vương trêu chọc Nữ Oa, cấp phê hấn đi nhượng hấn lực bất tòng tâm? Nếu không nữa, thì chỉ dẫn hấn đi hưởng BL (Boy Love) hoạn lộ thênh thang, từ nay không ái liếc mắt đưa ghen với mỹ nữ?

Trừ lần đó ra, còn có một cái gai góc Khương Thượng, nghĩ tới tương lai nàng sẽ chết trên tay hấn, Tô Tô liền nhẫn không được một trận ác hấn.

Giờ phút này Khương Thượng đến tột cùng còn đang được áp ở cái góc nào?

36. Q.4 - Chương 36

Nàng là một hồ ly tinh.

Chuẩn xác mà nói, nàng là một hồ ly tinh xui xẻo nguyên hình càng xinh đẹp so với nhân hình.

Tái chuẩn xác hơn một chút, nàng là một con hồ ly tinh nguyên hình so nhân hình càng xinh đẹp lại là hồ ly tinh chịu đủ tử vong uy hiếp xui xẻo.

~~o

~~“Tô Tô?” Con thỏ kỳ quái hỏi han, “Người... người vì cái gì đột nhiên nhìn ta như vậy?”

Vài giây sau.

“A, không muốn! Không muốn... Tô Tô, không muốn a ~ ”

“Ồ... Đừng, đừng chạm nơi đó...”

“A, a ~ đau quá...”

“n~”

Tô Tô rốt cục vẻ mặt hắc tuyến dừng lại, “Con thỏ, người mà còn phát ra tiếng kêu này ta liền biến người thành con hoạn thỏ.” = =#

“Thật quá đáng nha.” Con thỏ phong tao hướng nàng gửi tới một cái mị nhãn.

Tô Tô yên lặng quay sang, chán chết, nàng đối nhân thú không có hứng thú. Cúi đầu lần nữa ngoạm lấy cái cần cổ của con thỏ mập, trong khi con thỏ thanh thanh rên rỉ “n ~ a ~ đau quá ~”, Tô Tô kéo con thỏ lần thứ hai lao tới hiện thế.

“Người muốn tìm ai? Quê quán nơi nào? Cha mẹ là ai? Có quan chức hay không? Tướng mạo ra sao? Đã kết hôn chưa? Tuổi tác bao nhiêu...”

“Ta muốn tìm Khương Thượng...” Tô Tô chậm chạp nói, trầm mặc khoảng khắc, “...thứ khác thì không biết rõ.”

Nàng đối nhân gian không quen, nhìn con thỏ có vẻ quen thuộc Côn Luân, đoán nó có lẽ cũng là người nhiều chuyện, có lẽ bách sự tinh thông.

“Chỉ nói cái tên muốn ta làm sao tìm được? Thiên hạ rộng lớn, liền xem như Địa phủ phán quan thẩm tra đối chiếu danh sách, cũng phải tham khảo năm tuổi quê quán chứ.”

Tô Tô quan sát nhân gian này ngàn dặm núi sông, biển người mờ mịt, nên ra sao bắt tay tìm, nàng nhất thời cũng không biết. Chỉ nói, “Vây... ta muốn biết giờ phút này ai đứng đầu Thương

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 47 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-47.html#ixzz2Yc1874TH

Thang?”

“Đế Ất.” Con thỏ quả nhiên là bách sự thông, “Bất quá Thương Thang tại hần tiếp nhiệm thực lực quốc gia gần như xuống dốc, đông nam di tộc cùng mạnh phương thừa thời cơ đồng loạt xâm lấn, cũng may ánh mắt hần không tệ, thái sư Văn Trọng dũng mãnh thiện chiến, đã lãnh binh đi chiến trường.”

“Nghe khẩu khí người, Văn Trọng tựa hồ rất cường a.”

“Cường là cường, đáng tiếc hơi quá cứng rắn. Hần đã là địa tiên, thêm một bước liền có thể đăng phò Đại La, đáng tiếc một viên tâm toàn trời chặt tại Thành Thang giang sơn, tuy rằng hiện giờ là vị cực nhân thần, nhưng nơi nào có Đại La Kim Tiên tiêu dao.”

Tô Tô khó được nghe đến một cái danh tự người quen, phỏng đoán Đế Tân sợ là còn chưa sinh ra, còn Khương Thượng...” Người có quen người nào đang tu tiên tên gọi là Khương Thượng hay không?”

Con thỏ nhần không được trợn trắng mắt, “Người cho rằng ta là Ti Mệnh tinh quân sao?”

Tô Tô chỉ phải lại nỗ lực moi ruột gan hồi ức thật lâu, đáng tiếc nguyên tác thật sự là nhớ rõ mơ mơ hồ hồ, sớm biết như thế, năm đó nàng nên đem Phong Thần Diễn Nghĩa đọc lâu lâu mới phải...

Phút chốc, một trận du trường kiếm ngâm vang lên trên đỉnh đầu

hai thú—

Một thanh y thiếu niên lâm phong ngự kiếm mà tới, mặt mày hoa lệ, du nhợt kinh hồng...

Tô Tô nhận ra hắn là gã thiếu niên gặp phải tại rừng bàn đào mấy ngày trước đây, thấy bọn họ hấn bèn dừng lại, Tô Tô lập tức chiêu chiêu móng vuốt gọi hấn xuống dưới.

“Kề bên này là lãnh địa tộc nhân của ngươi?”

“Không phải, hôm nay chúng ta là lên chạy đến.” Tô Tô suy nghĩ nên thế nào tiến vào chính đề, trầm ngâm, “Này...”

“Có chuyện gì sao?”

Tô Tô liếc trộm hấn một cái, thấy thần sắc hấn vẫn nhu hòa, để chắc ăn, nàng vẫn là tiến đến bên chân thiếu niên, giả trang khả ái đem cái đầu lông xù đầu cọ cọ vào người hấn lấy lòng, “Này... rất mạo muội muốn hỏi một vấn đề...”

Hấn luôn luôn nói chuyện không khéo, so sánh cùng đồng môn, hấn đối linh thú này đó vẫn còn hòa nhã buông lỏng rất nhiều. Hơn nữa tiểu đồng tây này thật sự là khả ái cực kỳ, thiếu niên không nhịn được đưa tay sờ sờ đầu nàng, Tô Tô liền vô sỉ bỏ nhào vào trong ngực mỹ thiếu niên không ngừng chà chà.

“Hừ, thân là giống cái phải hàm súc một chút.” Con thỏ lẩm bẩm.

Tô Tô coi thường, chỉ nói, “VẬY... người tu tiên trên núi Côn Luân ngươi đều biết sao?”

“Ta vẫn chưa chính thức bái môn hạ vị tiên sư ấy, bởi vậy không tính quen biết.”

Con thỏ nghe vậy cũng vô sỉ đi theo chà a chà, “VẬY trong nhà ngươi có hay không giống cái cũng tại Côn Luân tu nghiệp? Bất kể là tỷ tỷ hoặc là muội muội, bất kể là cô cô hoặc là di bà...” Thanh âm càng ngày càng mỏng manh, cuối cùng dưới ánh mắt khủng bố nhìn chăm chăm của Tô Tô, con thỏ câm miệng.

Thiếu niên không nhịn được cười, hấn ngồi xếp bằng ở dưới tảng cây, đem tổ hợp thú quý dị này đặt trên đùi.

“Này này! Rất ghê tởm nha, ta chán ghét giống đực ôm ta!” Con thỏ dùng lực giãy dụa.

“A, ta thật xin lỗi...”

“Ta sẽ không tiếp nhận ngươi giải thích!” Con thỏ dùng lực lặn qua lặn lại trên cỏ chà rớt khí tức của hấn, chà xong luôn tiện hướng hấn xoay xoay móng, hai ba cái liền nhảy đi.

“Con thỏ, đừng có ham chơi, lúc trở về ta không thấy ngươi, ngươi liền chuẩn bị làm thỏ nướng than đi.”

Con thỏ ngậm cành cỏ nhỏ, cao ngạo quay đầu, tịch mịch như tuyết, “Con thỏ nhân gian, không phù hợp mỹ học của ta.”

Con thỏ này có bao nhiêu cá tính a.

Tô Tô: “...”

Thiếu niên: “...”

“Khụ”, nàng vội ho một tiếng tiếp tục trở về chủ đề chính, “Ta chỉ là nghĩ mạo muội hỏi ngươi, ngươi có quen người tu tiên nào họ Khương hay không? Là nam giới.”

Hấn giật mình, đáp, “Có. Nhưng ta không xác định có phải là người mà ngươi muốn tìm hay không, dù sao ta nhận thức đạo hữu không nhiều.”

“Không nhiều cũng không sao.” Tô Tô phát phát móng vuốt, cà lăm nhìn hấn, “VẬY ta hỏi ngươi a, trong các đạo hữu họ Khương mà ngươi quen biết...có người nào tên Khương Thượng hay không?”

Hấn biểu tình có chút quái dị, tạm dừng một chút, nói tiếp, “Có...”

Cặp mắt Tô Tô lập tức phát ra một trăm vạn điện lực, quả thực không dám tin tưởng mình vận khí tốt, thật không?”

Thiếu niên gật đầu, bất quá cũng tung cái ‘phần ngoại lệ’, “Nhưng mà người trùng tên trùng họ cũng có rất nhiều, không biết người tìm Khương Thượng vì chuyện gì?”

“Truyền thuyết... Hắc đạo pháp cao cường.” Tô Tô trả lời suông, “Bởi vậy ta muốn hướng hắc thỉnh giáo một ít, không biết người có thể tiến cử ta với hắc hay không?”

Hắc nhẹ nhàng vuốt ve những sợi lông mềm mượt trên lưng nàng: “Chỉ sợ Khương Thượng mà ta nhận thức không phải là người người muốn tìm.”

Lưng nhỏ nhợng nhân sờ tới sờ lui, mềm nhũn nộn đầu hủ không biết đã bị ăn bao nhiêu, Tô Tô không tự tại chuyển chuyển thân thể, những ngón tay thon dài lập tức nhẹ nhàng gãi lông lấy cảm nàng...

> ____

Đề tài đã tiến đến vị trí mấu chốt, Tô Tô từ chối hai giây, quyết đoán quyết định tạm thời trước hỷ sinh một chút trong sạch, nhẩn nại hỏi, “Vì sao nói như vậy?” Tống nên nhượng nàng đi xác nhận một chút.

Chỉ nghe thiếu niên đậm đậm trả lời, “Bởi vì ta chính là Khương Thượng.”

Tô Tô: “...”

... Bởi vì ta chính là Khương Thượng, ta chính là Khương Thượng, ta chính là Khương Thượng...

Câu này bên tai Tô Tô vô hạn tuần hoàn, nàng hoàn toàn á khẩu trước sự an bài của vận mệnh. Nếu như nói đây là ngôn tình tiểu thuyết, vậy tác giả kia nhất định là tên biến thái đi.

“Nói dóc?”

“Không có...”

Tô Tô như cũ báo trì hóa đá liếc hắc, trong lồng ngực truyền tới dự hoặc hát khê,

Dù sao nàng luôn luôn đã không phải thiện nam tín nữ, có lẽ nàng có thể... thừa dịp hắc hiện tại hãy còn nhỏ yếu chưa ra hồn, trước tiên giết chết hắc.

37. Q.4 - Chương 37

Có lẽ thực chính là làm yêu quái quá lâu.

Khi ý nghĩ này nổi lên liền vô pháp ngăn chặn, lần đầu tiên trong đời manh động sát ý đối một người lạ, nàng lại cũng cho là đương nhiên, nguyên bản pháp trị xã hội đạo đức quan niệm tại thời đại xa xưa này đã mơ hồ, làm yêu mấy trăm năm, tuy rằng nàng còn cố chấp bảo trì tập quán sinh hoạt của nhân loại, nhưng giờ phút này nàng cũng hoàn toàn ý thức được, trải qua mấy trăm năm này, nàng đã không trở về được, dù cho nàng trở lại làm người, nàng cũng không có khả năng quay đầu lại.

Thiếu niên thấy tiểu hồ ly đột nhiên trầm mặc xuống, hai tay đem nàng nâng lên, “Vì sao không nói chuyện? Người người muốn tìm là ta sao?”

“A, chỉ là có hơi thất vọng, người ta tìm không phải người.”

“Như vậy à.” Hắc thấp giọng nói, “Sau này ta sẽ lưu ý một chút, nếu như có tin tức sẽ nói cho người biết.”

“Cám ơn.” Tô Tô trả lời, đáng tiếc không biết Khương Thượng đạo pháp sâu cạn, nàng tu nghiệp mấy trăm năm này đa số là nói châm chọc cười, nếu là đối mặt với mấy con chim, nàng không có chút vấn đề. Chỉ là trước mắt Khương Thượng này làm cho nàng có chút cảm giác không xác định—

“Hay là... ta ở nơi nào mạo phạm đến người?” Mẫn cảm phát hiện được trên người nàng mơ hồ có sát khí, thiếu niên hỏi.

“Không có a.” Tô Tô nhẹ nhàng trả lời, ám ám đánh tan yêu lực ngưng tụ trên thân, trước không dả thảo kinh xà, “Người muốn đi lãnh địa tộc ta hay không? Ta mang người du ngoạn một chút.”

Hắn minh hiển lộ ra thần sắc vui vẻ, “Hôm nay ta đi Chung Nam sơn truyền tin, còn dư một canh giờ có thể tự túc.”

A? Thiếu niên Khương Thượng nguyên lai dễ dụ như vậy?

Tô Tô cảm khái, quả nhiên không có ai trời sinh chính là anh hùng hoặc kiêu hùng, cho dù là vĩ nhân cũng có thời kỳ trưởng thành đơn thuần a.

Khương Thượng một tay đang cầm Tô Tô, để Tô Tô dẫn đường dẫn hắn đi Thanh Khâu.

Không nghĩ, một cái âm thanh nữ tử nương từ chân trời xa xa truyền tới.

“Khương sư huynh—”

Tô Tô mặt tối sầm, cuộc đời hận nhất khi làm chuyện xấu nửa đường bị người đi đường nhảy vô cản mũi, tựa như táo bón nửa tháng trong bụng rốt cục vãn mã bồn

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 48 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-48.html#ixzz2Yc1HMOaR

tẩu lại tìm không thấy nhà cầu vậy!

Thiếu nữ đương nhiên nghe không đến Tô Tô oán thầm, nàng chải một đôi song hoàn búi tóc xinh đẹp, mi tựa lông vũ, hai mắt nhìn quanh sinh huy, mặc trường y hồng nhạt, eo thon, tay áo bó sát, rất là thanh xuân bức nhân. Tô Tô rốt cục ngộ ra, nguyên lai nàng không phải người đi đường, nàng là hậu bị nữ chủ.

Nữ nhân trời sinh khó mà cưỡng được sự dụ hoặc của tiểu động vật khả ái, lúc thiếu nữ nhìn thấy Tô Tô, hai mắt sáng lên, đưa tay muốn sờ nàng, “Oa, hồ ly thật khá. Khương sư huynh, có thể cho ta mượn ôm một cái hay không?”

Khương Thượng lui về phía sau vài bước, tránh đi tay nàng, “Nàng không phải sủng vật của ta, ta không thể thay nàng nhận lời.”

Mỹ nhân tự nhiên từ nhỏ hưởng thụ quen nuông chiều, tiểu mỹ nữ miệng bĩu ra, “Khương sư huynh người thực cứng nhắc nha, đáng thương cho ta hôm nay còn thường xuyên hỏi thăm hành tung người, một đường đuổi tới tìm người a.”

“Sư muội có chuyện gì quan trọng?”

“Ta mơ tưởng sư huynh giúp ta luyện vài khóa đan dược, trong các sư huynh chỉ có Khương sư huynh luyện đan tối hảo, tự nhiên là tới xin nhờ sư huynh.”

Khương Thượng nhíu mi, “Vậy chờ ta sau khi trở về sẽ giúp người luyện đan được chứ?”

“Không được, ta cần dùng gấp.” Thiếu nữ gấp đến độ dậm chân một cái, “Khương sư huynh, xin nhờ người, dù sao thư tín người cũng đã tống... liền giúp đỡ ta, được chứ, chậm thêm chút liền không kịp!”

Tô Tô mất lạnh nhìn ra ngoài một hồi, cũng biết hôm nay là không có khả năng. Vì thế rất là ngại thơ chớp đôi mắt to màu hổ phách nhìn hai người bọn họ, thông cảm nói, “Người đi về trước đi, Khương Thượng, lần sau ta tái đi Côn Luân tìm người ngoạn.”

Khương Thượng gật đầu, sờ sờ đầu nàng, “Lần sau nếu người muốn tìm ta, hãy đi rừng bàn đào.”

Tô Tô đáp lại một tiếng, liền gặp thiếu nữ lưu luyến quay đầu lại, liếc mắt nhìn da lông xinh đẹp của nàng một cái, thoáng chốc Tô Tô đứng thẳng người dậy, sống lưng xông tới một trận ác hàn. Từ giờ trở đi, nàng muốn khinh bỉ hết thấy những người mang bao tay da hồ, đội mũ da hồ, mặc áo da hồ!

Chỉ nghe kiếm ngân vang tiếu tiếu, thiếu nữ lòng như lửa đốt lôi kéo Khương Thượng, hai người phút chốc biến mất ở chân trời...

Thực là nam tuấn nữ tiếu a.

Tô Tô lay móng vuốt bình tĩnh nhìn rất lâu, thở dài một hơi... A a, tuổi trẻ thực hảo.

Thời điểm trở lại Thanh Khâu thấy sắc mặt nhóm hồ ly đều ngưng trọng, Tô Tô tuy như cũ mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng biết không ổn, lại xui xẻo như vậy sự việc đã bại lộ?

Quả nhiên, còn chưa tới khuê phòng, nàng liền bị trưởng lão kéo cái đuôi xách đi chủ điện.

“Tô Tô, chính ngươi nhận tội, lại làm chuyện sai gì?” Trưởng lão nín lấy ba cái đuôi của nàng, Tô Tô trong tay u buồn ôm ba cái, hai cái che khuất nhãn tình, cái thứ chín quất quất buông thõng, đóng đưa qua lại.

Chúng hồ ly nén cười.

Đại trưởng lão thiếu chút bạo huyết quẫn, nín lấy cái đuôi nàng lắc qua lắc lại, “Ngươi còn như thế bất hảo! Nói! Ngươi lần này tu nghiệp phải hay không lại không qua? Không qua liền quên đi, nhục ngươi có thể thành tâm ăn năn, dụng tâm bù đắp cũng là có thể! Ngươi lại vẫn liên tiếp chuồn êm đến nhân gian du ngoạn! Ngươi còn muốn sống nữa hay không, bộ ngươi không sợ bị bọn họ bắt được lột da may áo sao?”

Nàng nhục nhục lẩm bẩm, “Ta không phải du ngoạn...”

“Không phải du ngoạn là cái gì! Chẳng lẽ là tu nghiệp sao!”

“Còn quan trọng hơn so tu nghiệp, quan hệ đến bản thân ta và tánh mạng gia tộc...”

“Còn có cái quái gì quan trọng hơn so với tu nghiệp!” Đại trưởng lão tiếp tục sửa, “Hừ, ta biết rõ, chẳng lẽ ngươi bắt đầu tư xuân? Nói cho ngươi biết, chúng ta là bộ tộc huyết thống cao quý, tuyệt đối không cho phép chủng tộc thấp kém khác làm bẩn! Nhớ năm xưa...”

Tô Tô thở dài, nói tiếp phần sau, “... Nhớ năm xưa tổ tiên chúng ta Nữ Kiều – thê tử Đại Vũ, chính là cửu vĩ chồn bạc, hạ khai quốc thiên tử của chúng ta chính là nhi tử của Nữ Kiều đại nhân, lúc sau bộ tộc cửu vĩ ta tại cuộc chiến chúng thần viễn cổ... bia bia bia.”

Đại trưởng lão vừa lòng “n hừ” một tiếng, “Tính ngươi ngày thường cũng chịu khó lắng nghe.”

Tô Tô vẽ mặt đau khổ, không phải do nàng siêng, mỗi ngày bị bắt nghe những lời tán gẫu không dứt lặp đi lặp lại của hắn, muốn không nhớ được cũng rất khó.

“Hảo! Ngươi đều đã nhớ kỹ, ngươi nên biết rõ, hỗn tiểu tử bên ngoài nơi nào có thanh niên ưu tú như bộ tộc cửu vĩ chúng ta, càng huống chi ngươi lông còn chưa mọc đủ, đừng có mà lo bày đặt yêu đương sớm!”

Tô Tô oán thăm, cái gì kêu là lông còn chưa mọc đủ, những hồ ly khác tuổi này đã sớm kéo ra ngoài lai giống.

“Nè nè, ánh mắt này của ngươi là cái gì? Phải hay không lại đang oán thăm?” Đại trưởng lão nổi giận, “Ngày thường chính là quá nuông chiều ngươi, nhượng ngươi dưỡng thành cái tính muốn làm gì thì làm như vậy, kể từ hôm nay, ngươi phải cấm túc cho ta! Không đúng...”

Nghĩ đến nàng hai ngày trước cũng là cấm túc, tối hậu còn không phải cùng dạng chuồn êm đi hiện thế? Đại trưởng lão rút kinh nghiệm xương máu, trực tiếp cấp nàng hạ cái cấm pháp, “Sau này ngươi ngoạn ngoạn ở Thanh Khâu cho ta, chờ tu nghiệp xong rồi mới tái đi du lịch, ta sẽ hạ kết giới trong phạm vi Thanh Khâu, ngươi hãy nỗ lực tu hành đi!”

Cái gì gọi là cấm pháp?

Tức là trong một khu vực nhất định hạ kết giới, giới hạn phạm vi có thể tùy ý thi dùng pháp thuật, chỉ khi nào ly khai phạm vi hạn chế này, uy lực pháp thuật trên người sẽ giảm đi, lúc có lúc không.

Pháp thuật này bình thường là dùng trên người các phạm nhân có địa vị tôn quý, cùng lúc có thể phòng ngừa đối phương chạy trốn, đồng thời cũng cấp đối phương lưu đủ mặt mũi tôn nghiêm.

Tô Tô nhất thời hóa đá, sáu cái đuôi đột nhiên cuốn lấy cánh tay đại trưởng lão, “Không muốn a, ta sai. Đổi cái khác đi, phạt ta bằng cách khác đi, nếu không nữa thì, liền cấp ta một ngày, cấp ta một ngày pháp thuật sau đó lập tức tái cấm pháp cũng có thể!”

Đại trưởng lão nhe răng cười, “Đừng vọng tưởng, nửa khe cửa sổ ta đều không cấp ngươi!”

“Đại trưởng lão, ta chỉ cần một ngày đi giết người a!”

“Oa cấp cấp cấp! Người chính là đi giết heo ta cũng không cấp người!”

Tô Tô: “...”

= =

Cơ hội không thể mất lại không đến được, muốn hoàn thành cửu vĩ hồ tu nghiệp chỉ ít còn phải mấy chục năm... Đến lúc đó Khương Thượng cũng không biết đã đem nàng sảy đến mấy cái ngã tư.

Tô Tô khóc thét, sớm biết như thế, mấy trăm năm vừa rồi nàng nhất định hằng hái hướng thượng, sớm thông qua tu nghiệp. Trẻ trung không nỗ lực, lão đại đồ bi thương... Tô Tô chưa bao giờ thấm thía được trọng lượng của câu này như hôm nay = =!

Giờ phút này như mèo trảo gãi tâm, Tô Tô trần trọc, bất quá với tính nết của nàng, tất nhiên không có khả năng dễ dàng buông tha cho.

Hảo, cảm liền cảm đi, Tô Tô cắn cái đuôi suy nghĩ.

Nàng liền trước cùng Khương Thượng thân quen. Một mặt tìm cơ hội nhìn xem có thể không thể giết chết hẳn, một mặt tìm phương pháp nào giải quyết tốt hơn hay không.

38. Q.4 - Chương 38

Có lẽ trong tối tăm có cái gì đang thao túng hết thảy.

Nhiều năm sau Tô Tô ngậm ống thuốc lá bạch ngọc tự chế lơ lơ uể oải cảm khái, năm đó nếu là không có pháp cấm, tương lai cũng sẽ không có nhiều thị phi ân oán oán oán như vậy.

Hừ, nếu sớm một chút tiêu diệt tên đầu sỏ, nhân sinh của nàng liền viên mãn.

Cái gì là tình? Nàng cũng không rõ.

Nhưng này tối sơ tình, lại thành trí mệnh kiếp của nàng.

An phận ngồi xổm mấy ngày tại Thanh Khâu, sang ngày thứ ba nàng liền uy hiếp con thỏ mang nàng đi Côn Luân.

“Tô Tô, người phải hay không động xuân tâm?” Con thỏ vừa liếm lông vừa dùng cặp mắt to đỏ rưng rục nhìn nàng.

Động xuân tâm? Tô Tô khinh bỉ lườm mắt, động sát tâm còn không kém bao nhiêu.

”Không biện pháp, cửu vĩ bộ tộc là tối cao ngạo chủng tộc, rất ít khi cùng ngoại tộc liên hệ lui tới, có thể cùng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 49 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-49.html#ixzz2Yc1P2gIR

bộ tộc cửu vĩ trở thành bằng hữu ngoại tộc chỉ có long phượng và sùng lân...” Nói đến đây, con thỏ còn không quên lắc lắc cái đuôi mập ngấn ngấn, “Càng hướng chỉ người và Khương Thượng bất quá chỉ gặp mặt có một lần, không ngờ đã đến mức độ hẹn hò trước hoa ngấn trắng ở ban công.”

“Câm miệng lại.” Tô Tô ngoạm lấy con thỏ, đi được hai bước nàng đột nhiên lại dừng lại, sứa đầu đem nó ném hồi trên mặt đất, “Con thỏ, người có biết pháp thuật không?”

Mặt con thỏ hướng xuống đất “Bẹp” một tiếng trên mặt cổ xộp, nó run rẩy lên án, “Thân là giống cái... Người quá thô bạo!”

“Đồng dài! Ta hỏi người, có thể hay không?”

Con thỏ rừng rừng ngẩng đầu, “Có thể...”

“Rất tốt!” Tô Tô dạo đến trước mặt con thỏ, ôn nhu duỗi ra móng vuốt chà chà hai cái lên đầu con thỏ, “Vậy người có thể giúp ta một chuyện nho nhỏ hay không?”

“Hử?”

“Giết Khương Thượng.” Tô Tô nói, “Bất luận người dùng phương pháp gì... hãy giết chết hắn.”

“À...” Sau khi trầm ngâm một lúc, con thỏ mắt lấp lánh ngẩng đầu, “Người bị hắn bội tình bạc nghĩa? Hay là hắn ra ngoài ong bướm?”

Tô Tô khoe mắt run rẩy một chút, vẫn bảo trì vẻ mặt ôn hòa nói: “Người chỉ cần nói cho ta biết, người có thể làm được hay không?”

“Ừm.” con thỏ rất khẳng khái trả lời, “Làm không được!”

“Ngay cả giết người cũng làm không được vậy người học pháp thuật làm gì?”

“Cái đó...” Con thỏ then thùng đáp, “Ta học tập thuật pháp là vì không cầm tắm rửa cũng có thể bảo trì thanh khiết sạch sẽ mỗi ngày.”

Tô Tô: “...”

Thần ơi, nàng còn phải ở tại thời đại này cùng tên yêu quái đó sinh sống bao lâu?

Nàng nghĩ muốn hỏi Địa Cầu! > _____

~~o

~~Rừng bàn đào Côn Luân.

Rừng bàn đào hôm nay náo nhiệt hơn rất nhiều so với ngày xưa, còn chưa tới phòng luyện đan, đã nghe thấy một giọng nữ hoạt bát nói, “Khương sư huynh! Người giúp ta nhìn xem ta luyện được ra sao?”

Con thỏ quay đầu hướng nàng liếc mắt đưa ghen: hề hề, gần đây tần suất vị tiểu mỹ nhân này xuất hiện rất cao ô.

Tô Tô nhắc móng vuốt chụp choáng nó, ngậm con thỏ thoải mái hào phóng xuất hiện trong tầm mắt hai người.

“A? Lại là con hồ ly này.” Tiểu mỹ nhân hảo hiếu kỳ, “Khương sư huynh, người xem, nó tổng thực vật cấp người kia! Con thú này biết điều ghê, trong miệng nó ngậm... là một con thỏ mập?”

“Không phải mập.” Con thỏ vẫy vẫy cánh tay ngắn ngủn chào tiểu mỹ nhân, thân sĩ mà tao nhã nói, “Giống cái mỹ lệ, ta dám nói, trên đời này không có con thỏ nào tuấn mỹ được như ta.”

Mọi người: ... trầm mặc.

Sau khi ngây người vài giây, tiểu sư muội mới phản ứng kịp, kinh ngạc một tay che miệng, “Nó... Nó, nó cũng có thể nói?!” Nguyên bản cho là chỉ có hồ ly mới có thể nói, không ngờ ngay cả con thỏ đang bị nó ngậm cũng có thể nói.

Khương Thượng đáp, “Ta đã nói qua, bọn họ là linh mãnh thú, tự nhiên thông suốt hiểu ngôn ngữ.”

“Nha, thực thần kỳ!” Nàng chỉ mới vừa vào Côn Luân một năm, xưa nay người lớn đều rất chiều cố nàng, vẫn chưa để nàng tiếp xúc quá nhiều việc quý thân, này đây, vẫn là lần đầu tự mình tiếp xúc đến linh thú như Tô Tô và con thỏ.

Tô Tô cũng là hào phóng nhậm nàng xem, chỉ cần nàng không đưa tay qua đây thềm nhỏ dải vuốt ve một thân da lông của nàng, nếu không đừng có trách nàng khi phụ tiểu cô nương, trực tiếp không khách khí tặng cho khuôn mặt nhỏ nhắn kia vài cái móng vuốt.

Một động vật vô cùng mỹ lệ kiều ngạo mê người như vậy, tiểu sư muội rất cục nhẫn không được, lén lút chia tay qua...

“Sư muội.” Khương Thượng thấy sư muội thừa dịp hấn không chú ý, lặng lẽ bắt tay hướng thân Tô Tô, ngân lòng trên người Tô Tô đã dần dần dựng đứng lên, hấn đúng lúc nửa đường nắm lấy tay nàng, “Chớ có sợ nó, nó sợ người lạ.”

Nàng cũng hô nhỏ một tiếng, đỏ mặt nói, “Khương sư huynh, người... người trước buông tay.”

Khương Thượng vội vàng buông ra tay nàng, áy náy nói, “Ta...”

“Sư huynh ta đi về trước.” Tiểu sư muội vội vã cắt ngang lời hấn, mắc cỡ đỏ mặt chạy trốn chết.

Chỉ tiếc Khương Thượng bị ném tại chỗ vẫn là vẻ mặt bình tĩnh tiếp tục luyện đan, hồn nhiên không phát giác mới vừa rồi trong lúc vô tình đã thổi gọn lăn tăn một hồ nước mùa xuân.

Tô Tô ám ám lắc đầu, mỗi lần tiểu sư muội tới tìm hấn, chẳng lẽ hấn không chú ý đến những ánh mắt cực kỳ hâm mộ của các sư huynh đệ đồng môn? Cũng khó trách hấn. Thất lão tám mươi mới thuận lợi thành thân, với cá tính trì độn lãnh đạm như vậy, tối hậu có thể thú được lão bà, nàng cảm thấy kinh ngạc thay cho hấn.

“Tô Tô, hôm nay ta muốn luyện đan, không thể tái giúp người, người hãy cùng với con thỏ nghỉ ngơi một chút tại phụ cận phòng luyện đan đi.”

“Không, ta ở lại phòng luyện đan cũng được.” Tô Tô nói, “Xin hỏi luyện đan, có nguy hiểm không? Ta thập phần hiểu kỳ a.”

“Nói chung là không có.”

Tô Tô “Ồ” một tiếng, không chết tâm hỏi lại lần nữa, “Người xác định?”

Hấn thấp giọng nói, “Ta xác định.”

Được rồi, Tô Tô quyết đoán quyết định không lãng phí thời gian lẫn nhau, “Như vậy Khương Thượng, ta vẫn là cùng con thỏ hồi Thanh Khâu đi.” Nói chung tương lai còn dài, không cần nhất thời vội vã.

Khương Thượng trả lời, “Cũng tốt.” Đồng thời nhẹ nhàng lấy ra một cái bình sứ, “Đây là các loại đan dược mà ta đã tu luyện được, khi người trở về có thể thử một chút. Nó rất có lợi cho nguyên thần của người.”

Tô Tô trong lòng âm áp, nguyên lai hấn lại là vì nàng luyện? Chỉ tiếc...

Lông mi rũ xuống, hai người liền như vậy từ biệt.

~~~o

~~Cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, thẳng đến có một ngày, cực tinh quang trong cung đột nhiên phát sáng lên.

Văn Trọng chấp tay nói với Đế Ất, “Bệ hạ, tân đế vương tinh đã xuất hiện...”

Cùng lúc đó, năm tháng tựa nước trôi qua, các loại đan dược trên đầu giường Tô Tô dần dần tăng nhiều, đầy đủ các chủng loại.

Trường lão trong tộc ngay từ đầu vô cùng dè bĩu các loại đan dược mà nàng mang về, cho đến có một ngày trong lúc vô ý sử dụng, kể từ đó, tuy rằng trường lão vẫn như cũ giữ thái độ soi xét đối với các loại đan dược mà Khương Thượng luyện ra, nhưng đã dưỡng thành thói quen cứ mỗi hai ba ngày lại đến phòng nàng mò lấy đi mấy bình đan dược = =!

~~~o

~~“Dịu dàng một chút, động tác từ tốn một chút!”

“Đúng! Chính là như vậy! Sau đó đưa mắt nhìn qua bên này, khoe mắt hơi hướng lên trên một chút, đúng! Ánh mắt tái dễ thương một chút, đừng trắng trợn như vậy, đúng đúng, là vẻ mặt ần ần đưa tình như vậy...”

Tô Tô lông mi run run, “Đủ rồi, cợt xát đã hơn một canh giờ.”

Một đám ma ma xinh đẹp cười đến run rẩy hết cả người, “Đất Kỷ, hồ tộc chúng ta chính là tối thiện vũ, cho dù là Thiên Giới năm đó huấn luyện vũ cơ vũ sư, cũng là quỳ trước cửu vĩ môn chúng ta bái hạ hết ba ngày ba đêm, trưởng lão mới thoáng đồng ý nhận huấn luyện bọn họ a.”

“Hừ, ai muốn học thì học đi.” Tô Tô nhỏ giọng lầm bầm.

Nhóm ma ma trêu đùa, “Chẳng lẽ người không nghĩ học vũ sau này múa cho người trong lòng người xem? Bảo đảm sẽ khiến hắc thần hồn điên đảo, đạo pháp nơi nào có Đất Kỷ của chúng ta hảo?”

Tô Tô hắc mặt, “Đã nói không phải hắc.”

“Á ~ xấu hổ? Đừng cho rằng chúng ta không biết mỗi tháng người đều chạy tới nhân gian tìm hắc.” Nhóm ma ma ái muội cười nói, “Đừng lo, trưởng lão thu các người nhiều hối lộ như vậy, cũng sẽ một mắt nhắm một mắt mở tùy ý các người a.”

“Hối lộ?”

“Không phải vì chút linh dược sao?” Ma ma cong một ngón tay hướng đầu hồ ly Tô Tô xia một cái, “Bất quá người phải quan sát cho kỹ, hắc thật là nửa kia của người? Về sau nếu hắc phụ người, bộ tộc cửu vĩ chúng ta tuyệt không buông tha hắc!”

Tô Tô phát điên, “Các người đang nói nhắm cái gì! Ta và hắc không có bất kỳ liên quan, ta thật không thích hắc...”

39. Q.4 - Chương 39

Vì để có thể sớm thông qua tu nghiệp, năm đó Tô Tô đối với tu luyện quả thực có thể dùng bốn chữ mất ăn mất ngủ để hình dung.

Nàng nhìn gương, thiếu

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 50 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-50.html#ixzz2Yc1VjOF1

nữ trong kính mặc bộ trường y màu đỏ, đôi tai lông nhện màu trắng và đôi mắt to màu hổ phách rất giống với hình tượng hóa trang cos ở thế giới nhân loại, nàng đặt tay lên má, sau khi đi tới Thanh Khâu, từ nhỏ lớn lên tại hang hồ ly, nàng cực hiếm hóa thân thành người, phần lớn thời gian đều là hình hồ ly, cả ngày trong tộc nhảy nhót vui chơi.

Nàng cúi đầu, khép mắt, nương theo sau tiếng thì thầm thấp được gần như khí, trong cơ thể nàng mềm rũ xuống hiện ra một thanh hoành đao sát khí cao chói vót.

Mỗi một cửu vĩ hồ đều có một vũ khí của riêng mình, khi cửu vĩ tu luyện tới một cảnh giới, máu trong tim sẽ ngưng ra một binh khí thích hợp nhất. Lúc nàng ngưng ra chính là đao, các trưởng lão ngoài ý muốn đều trợn tròn mắt.

Bộ tộc cửu vĩ, binh khí của nữ giới đa số là kiếm, số ít là dải lụa và cung tên. Dù cho là cửu vĩ nam giới, cũng cơ bản lấy kiếm làm chủ.

Dù sao cửu vĩ từ nhỏ là một cái tộc đàn tao nhã, kiếm chính là bách binh quân, đường nét nội liễm lịch sự tao nhã, đao vì bách binh đảm, thái quá cương mãnh thô lỗ, sát khí bức nhân.

Bởi vậy đại trưởng lão lắc đầu thất lạc nhìn chằm chằm hoành đao trong tay Tô Tô, “Một cái nũng nịu nữ oa thể nào có thể dùng đao? Quá không ôn nhu, quá không tao nhã, quá không có hình tượng!” Cửu vĩ

chồn bạc trong giấc mộng của hắc chí ít cũng lấy dải lụa làm binh khí, giết chóc như vũ bộ, hiện giờ khiêng ra thanh ngoan đao cứng rắn hung ác này... Hắc hắc không được nhắm lại mắt, thật sự là quá tiêu tan.

Thanh đao trong tay Tô Tô phảng phất có thể cảm ứng được sự ghét bỏ của trưởng lão, hung hăng “Keng” một tiếng tự động bay ra khỏi vỏ, bổ thẳng tới đại trưởng lão—

Khụ, xem ra bả đao này tỳ khí không rất tốt a.

Tô Tô vội vàng trong lòng gọi thanh vũ khí tảo bạo lại vô lễ này trở về, hai tay dùng lực nắm chắc hoành đao hãy còn xao động giãy dụa, nỗ lực vuốt ve làm dịu thân đao lạnh buốt.

Không thể phủ nhận, đây là một thanh hoành đao cực kỳ chói mắt, thân đao toàn thân lần lượt thay đổi kim xoay vặn, dưới cuống đao là một đầu ngao cừu vĩ hồ ngửa đầu gào thét, hồ chưởng bung ra, theo góc độ ánh sáng, cừu vĩ sinh động như thật, bừa bãi vũ động.

“Thực đẹp...” Tô Tô nhẹ nhàng vuốt ve thân đao, cực kỳ vừa lòng.

Đao hình như có linh tính, thỏa mãn phát ra tiếng ô ô khe khẽ, tại nàng trong tay rốt cục phục tùng an tĩnh lại.

Phật viết: Nhân có bát khổ. Sinh, lão, bệnh, chết, oan tăng biết, ái biệt ly, cầu không được, ngũ âm diệt thịnh. Nàng đặt tên cho thanh bả đao này là “Trảm Bát”, thủ ý đem này bát khổ toàn bộ chặt đứt.

Tô Tô nhìn Trảm Bát thật lâu, vũ khí nàng đã luyện thành, thời kỳ tu nghiệp sắp kết thúc rồi.

Đến lúc đó, cấm pháp của nàng cũng hội tự động giải trừ, như vậy...

~~o

~~Đi đến ven rừng bàn đào quen thuộc, còn chưa tới phòng luyện đan, tiểu sư muội đã đem cửa phòng mở ra, “Tô Tô, người tới tìm Khương sư huynh?”

Nàng gật gật đầu.

Tiểu sư muội nhìn nhìn phía sau nàng, ngạc nhiên hỏi, “Sao hôm nay con thỏ không tới?”

“Nó có ước hẹn với giống cái, hôm nay sau khi tổng ta đến Côn Luân liền chạy trở về, chờ chàng vạng mới tới đón ta.”

Tiểu sư muội “Ồ” một tiếng, tiếp đó ân cần nhiệt tình nói, “Hiện tại Khương sư huynh không có ở phòng luyện đan, người có muốn tiến vào nghỉ ngơi một chút hay không, chờ hắc trở về?”

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm chăm chú của tiểu sư muội, da đầu Tô Tô run lên, “Không cần.” Gọn gàng linh hoạt quay đầu phản hồi rừng bàn đào.

Hồ tộc khú giác luôn luôn mẫn tuệ, Tô Tô không nhanh không chậm đi dạo dọc theo rừng đào, chuẩn xác dừng lại bên một cây đại đào ngoài viện.

“Khương Thượng!”

Nguyên bản đang thu thập sương đọng trên cành đào tiên, thiếu niên ló mặt ra khỏi cành cây rậm rạp, “Tô Tô? Chờ ta một chút, tới liền.”

Nàng tại chỗ đợi không đến một giây, Khương Thượng liền từ trên cây nhẹ nhàng bay xuống, cẩn thận đặt nắp bình sứ đựng sương lại, cất kỹ.

“Này cũng là dùng để luyện đan sao?” Tô Tô hiếu kỳ hỏi.

“Đúng. Huyền đan cần sương từ bàn đào sinh trưởng ngàn vạn năm để làm nguyên liệu, bảo trì dùng được dài hạn.”

“Huyền đan? Đây là người luyện đan được mới sao?”

Khương Thượng gật đầu, “Bất quá lần này không thể đem huyền đan cho người. Đan dược này là dùng để phong ấn yêu lực của yêu quái, bất quá hiện tại còn không có thí nghiệm qua, không biết ngoại trừ yêu, có ảnh hưởng đến người hay không.”

“Có thể phong ấn yêu lực?” Tô Tô giật nảy mình, nhanh chóng lui, thu hồi móng vuốt.

Khương Thượng nhìn không được cười nói, “Chỉ là đối với yêu loại, huống hồ huyền đan nếu cần dùng mới có hiệu lực, người chớ sợ.”

“Vì sao các người đều châm chích yêu loại như vậy?” Tô Tô có chút buồn bực, bộ tộc cửu vĩ, dựa theo tu vi sâu cạn từ nhược đến cường có thể chia làm: linh, yêu, ma, tiên, thiên. Hiện giờ giai vị nàng đại khái là yêu hồ, cách giai vị tiên hồ còn một đoạn đường rất dài, lại càng không cần phải nói là thiên hồ, đối với sự tồn tại trong truyền thuyết này, Tô Tô đã có giác ngộ suốt đời lâm vào phần đầu.

Khương Thượng trả lời, “Đương nhiên là bởi vì yêu nghiệt quấy phá, đa số họa chúng sinh, hút tinh khí của nhân, quấy nhiễu nhân gian mất trật tự...”

“Tuy rằng đại bộ phận yêu quái là như vậy nhưng cũng có một số bộ phận hảo yêu không muốn hại nhân, mỗi ngày chỉ trông vào việc hút nhật nguyệt tinh hoa thừa thớt gian khổ tu luyện a.”

“Ta cũng không có nói không tồn tại hảo yêu như vậy, nhưng dù sao là số rất ít, càng huống chi, yêu quái đông đảo, lại muốn ra sao phân chia hai người này? Yêu giả thiện ngụy, mà lúc đầu pháp đều là sống chết trước mắt, lại nơi nào có thời gian đi moi ra lai lịch, hoặc là hạ thủ lưu tình? Bởi vậy ta mới nghĩ chế tạo ra huyền đan. Như vậy, đối với một số bộ phận hoài nghi là ác yêu có thể nhượng nó ăn vào huyền đan, mà không cần trực tiếp xử tử.”

Nhưng cứ như vậy, mất đi pháp lực không thể tự bảo vệ mình, yêu quái đó nên ra sao sinh tồn trong yêu giới cá lớn nuốt cá bé? Nhân từ như vậy cũng bất quá là một hồi ngắn ngủi giả dối. Nhưng nếu không làm như vậy, Tô Tô nhất thời cũng không nghĩ ra phương pháp nào tốt hơn. Dù sao Khương Thượng cùng nhóm đạo sĩ này đó luôn luôn đứng tại phe cánh nhân loại, Tô Tô tự không có khả năng nghĩ làm bọn họ sẽ vì yêu mà hy sinh nhân.

“Như vậy... Nếu như người cảm thấy này đã là một loại nhân từ, ” Tô Tô quay đầu nhìn hắn, “Nếu như có một ngày, người dự đoán thấy mình tương lai chết trong tay người khác, người là lựa chọn sống sót mà giết chết hắn, hay là buông tha cho hắn, chính mình đi chết?”

Hắn hai tay nhẹ nhàng đem nàng nhắc tới, đặt trên đùi, “Chỉ có giết chóc mới là cách giải quyết duy nhất?”

“Chẳng hề là như thế, nhưng rõ ràng không có phương pháp nào vẹn toàn.”

“Nhưng ta không cho là như vậy,” Khương Thượng vuốt ve sống lưng nàng, “Lúc người đã đoán được cái gọi là tương lai, lịch sử cũng đã có biến chuyển, trong một khắc người quyết định muốn can dự thay đổi lịch sử, lịch sử cũng đã bị cải biến. Như vậy vì sao nhất định muốn ta sống người chết? Ta chẳng hề nói, ta có thể vô tư như vậy hy sinh tánh mạng chính mình để cho đối phương giết chết. Nhưng ta có thể xây dựng một cái quan hệ nhượng bộ lẫn nhau không tái đối lập, thay đổi này hết thấy.”

“Nhưng quan hệ này không xác định sẽ thành công, người chẳng hề có thể cam đoan cùng đối phương vĩnh viễn sẽ không đối nghịch.”

”Như vậy, vì một chuyện mà người dự đoán gặp nhưng vẫn chưa phát sinh, đi oán hận đi giết chết một người giờ phút này vẫn là người vô tội, liền có thể tránh miễn hết thấy sao? Người tạo sát nghiệp, nhân quả tuần hoàn, người chủ động theo đuổi giết chóc, dùng giết chóc nhằm thay đổi lịch sử như vậy, sẽ gặp người khác dùng giết chóc quay lại báo người, thế giới to lớn, không có ai vĩnh viễn vô địch, trừ đi một người chẳng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 51 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-51.html#ixzz2Yc1YNsLQ

hề tỏ vẻ, vĩnh viễn cũng sẽ không có người thứ hai, thứ ba, thứ tư thậm chí vô số người... Thay thế cái đệ nhất, hoàn thành lịch sử sứ mạng giết chóc. Nếu nói như vậy, cùng với giết chết đối phương, không bảo đảm lịch sử an bài kế tiếp không có người tới giết chết chính mình, thay vì đó cố nắm giữ cho được đối tượng đó, tận mọi khả năng xây dựng mối quan hệ gắn bó nương tựa lẫn nhau, đương nhiên, người không thể cam đoan có thể vĩnh viễn không đối nghịch, nhưng người có thể dùng mọi cách tìm kiếm phương pháp để lẫn nhau đều có thể sinh tồn.”

Tô Tô bĩu môi, “Ý người muốn nói oán báo oán, oan oan tương báo đến khi nào? Bởi vậy tình nguyện ăn chút mệt lấy ơn báo oán, nắm trong tay đối tượng đã biết so với một đối tượng không nắm được xuất hiện trong tương lai càng hảo?”

Khương Thượng lộ ra tươi cười, tuy rằng ý nghĩa lời nói quá trắng trợn, bất quá...“Cũng có thể nói như vậy.”

“Nhìn không ra người là người giả hoạt như vậy...” Tô Tô cuộn người ôm lấy cái đuôi to xoa tung vào trong ngực, chắc... chỉ có điều, cảm giác thực là đơn bạc a.

Khương Thượng có chút không hiểu, nheo mắt nhìn nàng, “Đây là giả hoạt sao?”

“Cũng không phải...” Tô Tô trầm ngâm tự hỏi, một lát sau buông xuôi, “Hừ, thật không hảo nói.” Chỉ là cảm giác, Khương Thượng như vậy càng chân thật chút, mà không phải là một lão nhân miệng đầy nhân nghĩa, tiên khí mờ ảo như trong lịch sử miêu tả.

“Vì sao hôm nay người đột nhiên hỏi vấn đề kỳ quái như vậy?”

Tô Tô từ trên đùi hần nhẹ nhàng nhảy xuống, quay đầu thần bí nói, “Bí mật.”

Hần thấy nàng không có dừng lại, hết sức nhẹ nhàng trực tiếp đi ra Bàn Đào viên, “Người muốn đi rồi chưa?”

“Ta nghĩ ta nên trở về suy nghĩ kế hoạch một chút.” Tô Tô nhẹ nhàng nói, “Tóm lại cảm ơn người...”

Nàng sẽ...hảo hảo lo nghĩ.

40. Q.4 - Chương 40

Mười năm sau huyền đàn đại thành.

Ngày đó các giới như ngày xưa vậy, bình tĩnh vô ba. Không ngờ, sau mấy chục năm ngắn ngủn, huyền đàn lại trở thành vật khiến tất cả yêu quái vừa nghe tới đã biến sắc.

Mà yêu tinh đầu tiên ăn huyền đàn, đó là—

Đất Kỳ.

Năm tháng chờ đợi tuy rằng dài lâu, nhưng có con thỏ và Khương Thượng làm bạn, thoáng chớp mắt, năm tháng này đó liền như trong nháy mắt mà qua.

Giờ phút này Đế đô không kêu Triều Ca, mà kêu Mạt đô.

Tô Tô bấm đầu ngón tay tính nhẩm một cái, qua nhiều năm như vậy, Trụ vương nên áp ra tới đi.

“Ngày, hôm nay người không đi Côn Luân sao?” Con thỏ tao nhã ngậm cây cải củ hỏi.

“Không đi.” Tô Tô chậm rãi nghiêng đầu nhìn lông mình, mắt cũng không nâng nói, “Ta nghĩ đi hoàng cung nhìn xem người đứng đầu Thương Thang trong tương lai.”

“Hắc hắc, xem ra người đối với thiên tử kế nhiệm cũng rất tò mò a.”

Con thỏ gặm xong cây cải củ, quay sang xem xét, “Oa! Không công bằng! Màu lông của người sáng mượt hơn của ta!”

Tô Tô trực tiếp xem nhẹ nửa câu nói sau của con thỏ, hỏi, “Người có tin tức gì?”

“Hừ, người nghĩ ta là Thiên đế, không gì không biết à?” Con thỏ liếc nàng một cái, “Bất quá người cũng biết rõ, luật lệ Triều ca là lập trưởng làm vua, nhưng Nhậm vương chỉ có hai gã con trai, trưởng tử thời niên thiếu bị thọt chân, hiện giờ không thể lập. Con út tên Thụ là ứng cử viên duy nhất, năm nay mới mười một, thiên tư thông minh, lực linh ngộ cực kỳ cao, trừ bỏ văn, võ cũng hết sức xuất sắc. Nếu không có gì bất ngờ thay đổi, Nhậm vương sẽ lật đổ tổ chế, lập thứ làm chủ...”

“Đợi một chút!” Tô Tô lên tiếng cắt ngang, “Người xác định... Người nói chính là Thương Thang kế tiếp nhiệm vương?”

“Người đang hỏi Thụ?”

Tô Tô: “...”

OH MY GOD! Hắn vẫn là cái thụ! = =

Tìm lộn người đi, chẳng lẽ Trụ vương còn không có sinh ra? Nếu tính thời điểm Khương Thượng và Văn Trọng xuất hiện... Toát mồ hôi, kế tiếp nhiệm vương quả thật là Trụ vương.

Con thổ tò mò, “Thế nào, người quen hắn?”

Tô Tô làm lơ câu hỏi, chuyên tâm ép hỏi, “Tại sao người để ý đến chuyện thế gian?”

Con thổ bay cái mị nhãn, “Ngày sau người sẽ biết.”

Hừ, không nói ta có thể tự mình đi xem. Tô Tô một ngum cắn lỗ tai con thổ, kéo nó một đường lao tới Đế đô tìm tòi đến tột cùng, trong gió mịt mờ mịt bay, con thổ khóc thét—

“A a, ân ~ đau quá a, nè, không thể cắn nơi đó...”

Tô Tô: = =#

~~o

~~Mặt đỏ.

“Điện hạ, nhị điện hạ!”

Mặc kệ nhóm cung nhân đang kêu gọi ở phía sau, gã thiếu niên cười một con tuần mã đỏ thẫm bay nhanh trong khu vực sân bắn, đầu hắn đội hoa quan khảm châu ngọc, hai chân chỉ vừa mới đủ đến bụng ngựa, nhưng sức của đôi bàn chân và bắp thịt kinh người, một bên chặt chẽ kẹp lấy bụng ngựa, hai tay đồng thời vững vàng nắm dây cương trong tay điều khiển phương hướng tuần mã đi tới.

Đuôi mắt đột nhiên hiện lên một nét thoáng hiện tuyết trắng...

Thiếu niên lưu loát quay đầu ngựa lại, đuổi theo. Khi nhìn rõ, phát hiện là một chồn bạc màu lông cực thuần.

Chồn bạc vừa chạy băng băng vừa quay đầu lại xem hắn, hành động giảo hoạt vô cùng, có ý dụ hắn đi vòng vòng trong rừng. Tốc độ của nó cực nhanh so với bất kỳ mãnh thú mà hắn từng thấy, lại mơ hồ bất định, những lần mất đi tung tích khiến hắn nản lòng định bỏ cuộc, liền khiêu khích ngao lên một tiếng, tái hiện thần khiêu khích hắn.

Như thế ba phen, càng là đêm này thiếu niên tâm cao khí ngạo nghiêng răng ngựa, dứt khoát giữ chặt dây cương, dừng ngựa dẫn cung, ngắm thẳng chồn bạc.

Chồn bạc cũng không thêm động, ngoan ngoãn dừng lại nhậm

hắn ngắm trúng, bắn tên—

Chỉ nghe “Vèo” một tiếng.

Nương theo sau tên rời cung phát ra, ngay sau đó, đáng lẽ chồn bạc bị cung tên bắn trúng trong nháy mắt nó biến mất, một giây sau, nó xuất hiện dưới ngựa hắn, duỗi ra móng vuốt sắc bén, hung hăng cào lên cái bụng mềm mại của con tuần mã!

Tuần mã phát ra một tiếng hí dài, đứng dựng lên! Thiếu niên bất

ngờ không phòng ngự, bị hung hăng quăng xuống khỏi lưng ngựa.

Ý thức cuối cùng, là đôi mắt màu hổ phách của con chồn bạc. Giống như nhân loại vậy, mang theo tia giễu cợt không thể nhầm được...

Hắn trong lòng hung hăng phát thệ, lần sau nhất định phải bắt được con súc vật giảo hoạt này.

Đây chính là Trụ vương tương lai?

Tô Tô đi vòng quanh gã thiếu niên đang bị ngất đi, cái đuôi to xõa tung ghen tị loát tới loát đi trên mặt hắn.

Càng xem gần, càng cảm khái hắn ngũ quan sinh được cực hảo, hoa quan đã văng xuống đất khi hắn té ngựa, một đầu tóc dài đen nhánh nháy mắt trút xuống, mấy sợi tóc xẹt qua lông mi thật dài lặc tại hắn khóe môi, đôi môi mỏng hồng nhuận mím lại, cho dù đang trong hôn mê, hai hàng lông mày như cũ cau lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhường Tô Tô đỏ mặt vô cùng.

Không phải nói yêu hồ đều đẹp mắt hơn người sao, vì sao nàng gặp được hai cái nhân gian nam tử đều bắt mắt hơn so với nàng! = =!

Ác tâm nổi dậy!

Một đại nương vô sỉ đem móng vuốt tứ chi cuồng chà trên mặt đất, đem móng vuốt tứ chi chà cho đến lúc đen thui, âm hiểm nở nụ cười...

Tiếp theo nháy mắt, chỉ gặp nàng không chút khách khí đem mặt tiểu mỹ nam làm bàn vẽ, âm hiểm cuồng nhiệt chà đạp.

Lúc bọn thị vệ đuổi tới, nhìn khuôn mặt điện hạ mọc đầy những dấu móng tay loang lổ bùn đất, tập thể hóa đá tại chỗ.

~~o

~~Côn Luân.

“Hôm nay... Người tâm tình tựa hồ không sai?” Khương Thượng ngồi chồm hổm trên chiếu, pha một bình trà thơm.

Móng vuốt Tô Tô lay trà bánh, vẻ mặt giữ kín như bưng.

Khương Thượng nhìn thấy con chồn bạc phía đối diện có vẻ như thuận theo đang cầm trà bánh ăn, nhiều năm trôi qua, nó như cũ duy trì nguyên dạng, đã không có lớn lên, cũng không cùng hắn xa cách.

Mỗi tháng tổng có vài ngày, nó tới Côn Luân tìm hắn, phần lớn thời gian, nó chỉ là ở một bên an tĩnh đợi, ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào cùng hắn thảo luận các loại đề tài. Có lẽ là làm bạn quá lâu, nếu rất lâu không gặp nó, hắn lại cảm thấy không quen. Các sư huynh đồng môn cũng sớm biết sự tồn tại của con chồn bạc này, nếu là

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 52 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-52.html#ixzz2Yc1hrXUm

nhìn thấy, liền nói cho nó biết nên đi nơi nào tìm hắn.

“Nếu ta thay đổi cái bộ dáng.” Tô Tô nhìn thẳng Khương Thượng, “Người sẽ cảm thấy kỳ quái không?”

“Vì sao đột nhiên nói như vậy?”

Nàng do dự một chút, “Ta tu nghiệp sắp kết thúc, đến lúc đó, ta nghĩ đổi một cái bộ dạng gặp người.”

“Vì sao?” Bộ dáng hiện tại đã rất hảo.

Đương nhiên là vì câu dẫn người a! Trừ phi người so sánh thích nhân thú hơn!

Tô Tô trợn trắng mắt, mở miệng ôn nhu hàm súc nói, “Người có vị trí rất quan trọng trong lòng ta, ta không nghĩ có chuyện giấu diếm.”

Khương Thượng nhếch miệng, không có tái nói chuyện, đáy mắt lại càng nhu hòa.

Tô Tô quay đầu nhìn xung quanh, “Nhưng thật ra gần đây người xuất nhập phòng luyện đan rất thường xuyên, người không phải đã như nguyên bối môn hạ tại Nguyên Thủy Thiên Tôn, không cần tu luyện đạo pháp sao?”

Khương Thượng lắc đầu, “Đạo pháp tất nhiên là cần tu, nhưng ta muốn sớm giải khai nhật nguyệt tình tam quang trên trán...”

“Không cần liều như vậy đi.” Tô Tô nói, “Người chính là phạm nhân duy nhất tiến được vào Ngọc Hư cung trong mấy ngàn năm qua a.”

“Nguyên nhân cũng chính vì như thế.” Khương Thượng nhú mi thành thật nói, “Ta mới càng khuyết thiếu thực tế chiến đấu tích lũy hòa lịch lãm so với các sư huynh khác, cần phải nỗ lực càng nhiều hơn so với những người khác, cố gắng theo kịp bọn họ.”

Tô Tô trầm mặc xuống, “... Kỳ thật người là một cái quy mao theo chủ nghĩa hoàn mỹ a.”

“Đây là đang khích lệ người.” Tô Tô không hề thành ý nói, bỗng nhiên duỗi thẳng cái mũi người gửi mùi trên người hắn, “... Người đừng nói với ta, hôm nay người đã đem đan dược tu luyện trong thời gian này, toàn bộ đều ăn đi?”

Liên xem như máy tính không thể có hai màn hình trong cùng một lúc, nhân vị vĩnh viễn không có cường tráng như trong tưởng tượng.

Khương Thượng ghen lời, “Thần Nông cũng là thường thử bách thảo, mới tuyển ra linh đan thảo dược.”

Tô Tô lạnh lùng phun, “Cho nên Thần Nông là bị độc chết.”

Khương Thượng chỉ phải chớp mắt khẽ cười khổ, bất quá cười đến một nửa, hắn rốt cuộc cũng cười không nổi...

Cái gì gọi là mới nhắc đã tới, Tô Tô chính là mồm quạ đen trong truyền thuyết.

Tô Tô lời nói đến một nửa gặp Khương Thượng đột nhiên không hề báo động trước mặt đối sắc trắng bệch, môi sắc phát tím, mồ hôi lạnh trên trán giọt lớn giọt nhỏ chảy xuống... Nàng trên trán tuôn ra hắc tuyến, ta dựa vào, chuẩn như vậy?

Dược thảo công tâm, lần này phát tác khí thể ào ạt, ngay cả lời nói chưa kịp nói ra miệng, không đến một khắc Khương Thượng mặt đã bị màu đen không khí trầm lắng bao trùm...

Không hổ là Khương Thượng luyện đan, liên tính hỗn hợp thành độc, chất lượng và hiệu suất phát tác vô cùng cao.

Tô Tô sợ run lên, “Hồngбет!” Bận rộn nhảy người lên chạy ra bên ngoài tìm kiếm viện binh. Vừa mới tới cửa, ma xui quỷ khiến Tô Tô dừng lại, thoáng chốc, xoay người đi trở về bên cạnh Khương Thượng.

Nàng phủ người xuống nhìn Khương Thượng, sát ý nguyên bản trong lòng vẫn đè xuống, đột nhiên tại lúc này bùng nổ.

Nếu như... lần này tùy ý hắn chết, có phải liền không tính là nàng tạo sát nghiệp?...

Nhưng...

Nhưng ...

Tô Tô cắn chặt răng, giây dựa do dự vài giây, thấy sắc mặt Khương Thượng đã tối đen, hơi thở mong manh, nàng oán hận nắm chặt quyền, lúc trước không phải đã lo nghĩ hảo muốn tạm thời vứt bỏ giết chóc, nỗ lực đi tìm kiếm phương pháp thăng bằng hai người?...

Thở sâu, Tô Tô chung quy bay nhanh ra đại môn, tới Ngọc Hư cung tìm viện binh.

41. Q.4 - Chương 41

Nếu muốn hỏi Tô Tô giờ phút này có hối hận vì đã cứu Khương Thượng hay không, nàng sẽ dứt khoát nói: “Không.”

Nếu muốn hỏi Tô Tô mười năm sau, có hối hận vì đã cứu hắn hay không, nàng sẽ vô cùng đau đớn đâm ngực giậm chân, hận không được tái xuyên qua một lần đem chính mình lúc trước cứu hắn đá bay.

Rõ ràng không phải thiện tâm khi đó lại bị mắc bệnh điên gì, nàng nên tiếp tục đi theo đường âm hiểm, ích kỷ, giả dối coi bộ còn có tương lai hơn.

“Tô Tô!”

Nàng bỗng đứng hoàn hồn, trực giác vùng lên, Trảm Bát trong tay thiếu chút bỏ vào mặt đại trưởng lão.

Đại trưởng lão nhanh chóng tránh đi, dựng râu trừng mắt quát, “Làm gì! Người phản a?” Tồi hậu thanh “A”, âm cuối kéo dài uy hiếp.

“Xin lỗi, là lỗi của ta.” Tô Tô hôm nay hết sức thuận theo giành trước phục nhuyển, khiến đại trưởng lão kinh ngạc vạn phần.

“Người là bị cái gì ám?” Đột nhiên biết điều như vậy, thực là làm cho hắn không quen a.

Không có việc gì mà ân cần tự nhiên không phải gian trá thì là trộm cắp. Tô Tô lắc lắc cái đuôi to, mắt lấp lánh nhìn hắn, “Ta chỉ muốn biết ta tu nghiệp khi nào sẽ thông qua? Gần đây ta cảm giác cảnh giới chính mình đã tiến nhanh đến mức đột phá biên giới, cho nên muốn biết rõ cái kỳ hạn xác thực.”

“Hừ, phi thường đơn giản.”

Tại Thanh Khâu, cửu vĩ hồ có địa vị giống như hoàng tộc ở nhân gian, một ngày đẹp trời nào đó, ví như bọn họ muốn hủy đi một nửa Thanh Khâu, những người khác cũng chỉ có thể biết điều làm bộ như không nhìn thấy, mặt khác còn phải phụ trợ thêm vài câu “Tay bị có đau hay không? Eo có bị mỏi hay không?”

Giờ phút này từ phía trên lãnh địa hồ tộc chậm rãi dâng lên một trận khói trắng, nói là yên, lại mang theo một cỗ âm hàn khí, đến chỗ nào, cỏ cây mặt ngoài đều ngưng tụ lại một tầng băng mỏng.

Tại này, Tô Tô hai tay nắm chặt ngọn nguồn khói trắng—Trảm Bát, đem yêu lực trong cơ thể chậm rãi nhập vào đó. Xung quanh nàng bị một tầng lít nhít lúu nhúu kết giới vây quanh, có quang mang như thực như ảo...

Còn cách kết giới, đại trưởng lão vút cho nàng một cái ánh mắt, muốn nàng tốc chiến tốc thắng.

Tô Tô ngưng thần suy tư một thoáng, quanh thân yêu lực hoàn hảo, yêu sở tu luyện linh khí nguyên vốn là cướp đoạt từ thiên địa, Tô Tô thành thật không khách khí mượn Trảm Bát làm môi giới, đem phạm vi mấy trăm dặm linh khí toàn bộ hấp thụ!

Khí quán vu ngực, thuần trắng linh khí thiên địa chậm rãi tan vào trong cơ thể Tô Tô, yêu lực hỗn hợp sắc đen tuyền, một trận khí chấn động bên ngoài thân nàng phát ra những tiếng “Tắc tắc tắc tắc” giòn vang, Tô Tô đột nhiên mở to mắt!

Chỉ gặp nguyên bản đôi đồng tử màu hổ phách chuyển thành màu vàng, ngạch tâm chậm rãi hội tụ thành một cái ấn chữ ‘Vạn’ đỏ thẫm!

Trong khi chữ ‘Vạn’ xoay tròn vòng quanh, nàng đã chính thức thăng nhập hàng ngũ tiên hồ, giờ phút này không thể nghi ngờ, Tô Tô đã đi vào thời kỳ tu luyện mấu chốt thành ma hồ, tự nhiên, vạn vật trên con đường tu tiên đều gặp đến trọng trọng kiếp nạn, mà giai đoạn từ tiên hồ đến ma hồ này, tự nhiên có một thứ mà ngay cả tiên nhân đều kiêng kỵ vạn phần—’Tâm ma’.

Giờ phút này tại hồ tộc trên không, dòng khí kịch liệt bắt đầu khởi động, linh khí và yêu lực quang hoa xông lên chân trời, từ xa nhìn lại, giống như một đoàn cực quang hoa mỹ từ thiên không du tẩu lóe ra!

Tô Tô hai tay giao áp trụ Trảm Bát, phút chốc lẳng không vừa bỏ——

Thoáng chốc đầy trời hoa quang phảng phất như có một bàn tay vô hình đang xé toát ra, hướng hai mặt khuếch tán, bên ngoài dần dần hình thành một đôi nửa vòng tròn quay cuồng sôi trào, trung tâm trùng thành một cái điểm trống rỗng đột ngột gãy đôi!

Nương theo sau tiếng dòng khí bạo liệt, kết giới xung quanh Tô Tô bị xé toạc thành một cái khe dưới trận khí kinh cường đại, khí kinh giống như một cái cơn lốc loại nhỏ, đem những mảnh vỡ kết giới và đất bụi cuốn lên thiên không—

“Dừng lại! Tô Tô!” Đại trưởng lão vội vàng kêu, “Tô Tô! Có thể thu tay! Người thông qua tu nghiệp!” Tái không thu tay, lãnh địa thiên hồ liền bị hủy diệt một nửa.

Đáng tiếc thanh âm bị bao phủ trong cơn lốc, Tô Tô khép mắt, vẫn chưa nhìn thấy mình tạo thành lực phá hoại, nàng chỉ thấy thiên địa linh khí đang cuộn cuộn không dứt dừng mãi đi vào trong cơ thể nàng, cùng nguyên bản yêu lực tương dung hợp, tứ chi bách hải mơ hồ nóng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chờ Cười Ta Hồ Vi Trang 53 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-53.html#ixzz2Yc1sJxSE

ên.

Không bị khống chế khí kinh càng ngày càng kịch liệt, kẹp lấy đại lượng bùn đất cuốn vào trong cơn bão gió, từ trên cao nhìn xuống phía dưới, giống như một đầu thổ long khổng lồ, phát ra tiếng kêu khủng bố, phá hủy hết thảy mọi thứ mà nó tiếp xúc.

Động tĩnh lớn như vậy đã thu hút tất cả thuật pháp cao thâm tới xem, lúc biết rõ trường gió lốc này chính là do bộ tộc cửu vĩ chồn bạc tạo ra, không khỏi chấn động đưa mắt nhìn nhau.

Cửu vĩ quả nhiên là bộ tộc thụ sâu thần quyền, chồn bạc này tu hành còn chưa được ngàn năm, đã có thể tiết ra linh khí kinh người như vậy.

Đáng tiếc lòng yêu thích và ngưỡng mộ của người bên ngoài truyền đạt không tới lỗ tai các trưởng lão, giờ phút này các trưởng lão cửu vĩ hồ toàn thể xuất động ngăn chặn luồng khí kinh làm nghiêng ngã sơn đảo này, không nhượng bất kỳ cái gì khuếch tán ra.

Đại trưởng lão thấy kêu gọi vô dụng, bèn gọi ra vũ khí, binh khí của ông ta là một thanh Vô Huyền Xương Ước trường cung, chiều dài gần hai thước, ông ta đặt ngón giữa và ngón trỏ tại trên cung lẳng, bắn ra, chỉ thấy một cung tên màu xanh nhạt vô hình ‘Soạt’ lên một tiếng, thẳng kích Trảm Bát trong tay Tô Tô!

Tô Tô chỉ thấy một giây tiếp theo, Trảm Bát rời khỏi tay!

Tại một khắc Trảm Bát rời khỏi tay, nguyên bản chính thổ long tùy ý bừa bãi bỗng nhiên tiêu tán trong nháy mắt!

Tô Tô chỉ thấy đỉnh đầu tựa hồ âm âm rung động, còn chưa kịp ngẩng đầu, cơn lốc đã bị đình chỉ, bùn đất đầy trời trong nháy mắt đổ ập xuống...

Tu nghiệp cuối cùng chấm dứt tại lãnh địa nhấp nhô gập ghềnh.

Rất thê thảm kết thúc kỳ tu nghiệp dài này, Tô Tô khôi phục nhân hình, bị phần chà tẩy một thân bùn đen.

Mới vừa thông qua tu nghiệp đã bị thu đến trưởng lão viện giáo huấn cả đêm, lỗ tai Tô Tô hãy còn ong ong rung động, nàng cúi đầu nhìn xem hai tay trắng nõn của mình, tuy rằng nhìn qua như cũ vẫn là hết sức nhỏ như vậy, nhưng nàng có khả năng cảm thụ được giấu ở dưới da, một cỗ lực lượng mạnh mẽ sâu trong trong huyết mạch.

Nàng chậm rãi đứng dậy, da thịt trắng nõn sau khi tắm được gần như trong suốt đậm đậm hồng nhạt, nhìn gương chậm rãi tạo nên cung trang màu đỏ, mái tóc dài còn tản ra hơi nước, Tô Tô cũng chưa buộc lên, tùy ý để rối tung ở sau người...

Trên bàn đặt một cái hộp nhỏ, lớn cỡ bàn tay nạm vàng khảm ngọc đang mở một nửa, mơ hồ có thể nhìn thấy trong đó một viên đại Bảo Châu, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc ẩn thấu.

Tô Tô nhíu mi cầm hòm lên, lặn qua lộn lại lật tới lật lui hảo một trận, hòm này là do đại trưởng lão sau khi kết thúc giáo huấn lên gọi nàng lại, đưa cho nàng.

...“Từ hôm nay xem, người phạm tâm chưa trừ, rất dễ nhập ma.” Đại trưởng lão lúc đó rất đau lòng lấy ra hòm này.

“Tâm ma tiểu đông tây này, nói chung cũng thoát không được một chữ ”Tình“. Tên hồn tiểu tử đó ta nhìn được, còn tính có đảm đương, về sau ở rể Thanh Khâu ta, cũng sẽ không mất mặt.”

Ồ... ở cái gì?!

Tô Tô khoe miệng run rẩy một chút.

Đại trưởng lão đem hòm cường ngạnh nhét vào trong tay Tô Tô, “Hắn đã là người của người, mật bảo này liền cho hắn mượn dùng một chút. Hắn bị nội thương hao tổn chân nguyên, người để hắn ngậm cái này chừng một canh giờ, thì sẽ bình phục.”

Đại trưởng lão luôn luôn tiếc bảo như mệnh lại chịu bỏ thứ yêu thích một đêm, nhưng Tô Tô có chút trừ trừ.

Hiện giờ tình thế phát triển quỷ dị như vậy... cùng với mong muốn lúc đầu của nàng, quả thực là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Nghĩ đến con ô long uống thuốc thí nghiệm, thử đến hiện tại còn hôn mê bất tỉnh, Khương Thượng...

Nàng có thể giúp hắn gọi người cứu hắn cũng đã đủ tận tình tận nghĩa, hiện tại còn muốn nàng đi chữa khỏi cho tử địch tương lai của mình?

Xoắn xuyết lại xoắn xuyết, mắt thấy canh ba sắp qua, Tô Tô rốt cuộc vẫn là vội vàng nhét hòm ngọc vào trong ngực, đi nhân gian.

~~o

~~Côn Luân.

Tối nay nguyệt ẩn sao thưa, mọc đầy trên châu Bảo Ngọc tuyền thụ, giáng thụ, châu ngọc thụ trong đêm đen mượn ánh trăng rạng rỡ tỏa sáng...

Tô Tô đến trước phòng Khương Thượng mới phát giác chính mình bảo trì nhân hình như cũ, may mắn hiện giờ hắn vẫn chưa tỉnh, bằng không nàng sợ là sẽ phải bị sớm oanh đi ra.

“Rầm” một tiếng, nàng đẩy cửa ra.

Lập tức đi đến trước giường Khương Thượng, Tô Tô đặt mông ngồi xuống, từ trong lòng lấy ra hộp báu, thì thào tự nói, “Thực là không có lý do để cho người tiện nghi.” Quay đầu nhìn Khương Thượng, hai mắt hắn nhắm nghiền, tựa như là một pho tượng ngọc thạch điêu khắc, hình dạng vô bi vô hi sợ rằng lạnh gần như vô tình.

Chỉ là nhìn cũng liền cảm thấy lạnh, người như vậy ngày sau sẽ thế nào lấy vợ ni?

Nữ nhân nguyện ý gả cho hắn sẽ không sợ nửa đêm bị đông lạnh thành khối băng hay sao?

Tô Tô lẩm bẩm, nâng đầu Khương Thượng lên, cúi đầu đem Bảo Châu nhét vào, nhưng khớp hàm hắn gât gao cắn chặt, khó mà để vào.

Nếu là trong ngôn tình tiểu thuyết, giờ phút này nữ chủ sẽ nâng đầu hắn lên, đem Bảo Châu ngậm trong miệng mình, sau đó lấy miệng kề miệng, dùng nhiệt tình để đả động hắn hé miệng, dùng tình cảm chữa trị, chữa trị đến một nửa hắn tất nhiên sẽ hồi tỉnh, còn nếu vận khí không tệ, còn có thể thuận tiện cùng nhau vượt qua đêm dài... Bất quá rất tiếc nuối, tác giả quyền sách này, còn chưa hơn...quát

Chỉ thấy Tô Tô đưa hai ngón tay móc lên cằm Khương Thượng, nghĩ muốn tách cái cằm xinh đẹp của hắn ra, động tác nàng quá mạnh, tìm lầm địa phương, đầu Khương Thượng “Phanh” một tiếng từ trên tay nàng rớt đập xuống ngọc chẩm (gối kê đầu làm bằng ngọc đá, rốt cục cái miệng cũng mở ra! = =

Tô Tô vừa lòng mở hòm, bốc Bảo Châu lên vừa định đút vào miệng hắn, nhưng nghĩ Bảo Châu này bất quá chỉ lớn bằng ngón tay cái, nếu lỡ hắn nuốt Bảo Châu vào trong bụng, không cần nghi ngờ nàng sẽ bị đại trưởng lão lột da hồ ly.

Vậy... vậy đành chịu khó hy sinh một chút đi.

Tô Tô không cam tình nguyện dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy Bảo Châu, đặt ngón tay trên môi hắn, phân nửa Bảo Châu chìm vào trong miệng hắn. Tay kia thì để thăm dò ngực hắn, phát hiện làn da hắn cực kỳ băng lãnh.

Đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên đi.

Tô Tô kéo vạt áo Khương Thượng ra, lộ ra trước ngực một mảnh da thịt trần truồng, sau khi ử ra hai luồng nhiệt khí từ lòng bàn tay, dán lên ngực hắn, phát hiện làn da dưới tay mẫn cảm co rút lại, hơi có chút buột chặt.

Xem ra hắn rất bài xích người khác đụng chạm hắn đi.

Tô Tô nhướn mi, dứt khoát ác ý giở trò, tả sờ hữu xoa.

Đầu ngón tay đột nhiên ấm áp, là vì Khương Thượng giật giật môi, cau mày, tựa hồ nghĩ cái gì, tư thế này nhượng đôi môi mềm mại của hắn trong lúc vô ý ngậm vào đầu ngón tay nàng, Đại nương Tô Tô mặt đỏ lên, tức giận nghĩ rút tay, tay nàng vừa mới vừa thu lại, sắc mặt hơi hồng nhuận giờ phút này của Khương Thượng thoáng chốc lại chuyển trắng...

=_=_

Tô Tô chỉ phải cắn răng tái nhẫn, gian nan vượt qua hơn một canh giờ...

Trời vừa hừng sáng, Tô Tô thu hồi hộp báu, trước khi đi tâm lý không cân bằng lại nhượng đầu Khương Thượng cùng giường đá thân mật tiếp xúc thêm một lần, nàng trong nắng sớm phần nộ bay trở về Thanh Khâu...

Cùng thời khắc đó, một thiếu nữ búi tóc chải song hoàn ôm một cái giỏ thức ăn đi vào biệt uyển của Khương Thượng.

Từ cửa phòng thò đầu vào nhìn một hồi, nụ tình chớm nở, nàng do dự một chút, nhưng cũng bất chấp lễ pháp, đi vào trong phòng hắn.

“Khương sư huynh...”

Nàng nhỏ nhỏ mà quyến luyến thì thảo, đứng nhìn dung mạo như ngọc của hắn thật lâu, đỏ mặt, lén lút duỗi tay ra sờ lên mặt hắn....

Thình lình, một bàn tay thon dài mạnh mẽ bắt lấy cổ tay hết sức nhỏ của nàng!

Khương Thượng từ từ mở mắt ra, trước mắt vẫn loáng thoáng xem không rõ thân ảnh hết sức nhỏ rất cục rồ ràng xuất hiện trước mắt hắn...

“Mới vừa rồi, ở bên cạnh ta... là người sao?”

Thiếu nữ thấp mặt, hai gò má nóng hừng hực bị bóng, ngượng ngùng trả lời, “Phải...”

42. Q.4 - Chương 42

Hắn mờ mờ cảm giác được trước ngực đột nhiên nổi lên một trận ấm ý, nguyên bản thân thể lạnh buốt cảm giác cứng ngắc chậm rãi bị đuổi đi xa...

Mơ hồ trong ý thức, hình như truyền tới một trận hơi thở thơm tho thoang thoảng.

Hắn nỗ lực muốn mở mắt ra, trước mắt lại tựa hồ còn cách một tầng chướng bích vô hình thật dày, ra sao cũng thấy không rõ lắm...

Là ai?

Hắn ngưng tụ lại khí lực quanh thân, duỗi tay ra...

Phải...

“Này, còn không có tỉnh lại sao?”

Khương Thượng bỗng dưng mở mắt ra, chỉ thấy một con hồ ly toàn thân tuyết trắng bên mép giường hắn, đang giơ lên một đôi móng vuốt rục rịch chuẩn bị cào lên gương mặt hắn, “Tô Tô?”

“A, hôm nay khí trời tốt.” Hồ ly lập tức làm như không có việc gì, leo lên giường hắn, đặt mông ngồi lên trên ngực hắn, “Nghe nói người hai ngày nay đã sắp khởi hành, cảm giác ra sao?”

Khương Thượng hai tay nâng lên hồ ly, đem nó nhấc tới bên gối, chống nửa tay ngồi dậy, “Đầu có chút hơi choáng váng, bất quá đã không có gì đáng ngại.”

Tô Tô “Ồ” một tiếng, xem ra mặt bảo hiệu quả thật không sai, về sau có thể đi chỗ đại trưởng lão dào dào góc tường.

“Hôm nay sao người tới sớm như vậy?” Ngày xưa nó phần lớn là sau buổi trưa mới xuất hiện.

“Bởi vì ta thôi.” Dưới giường đột nhiên truyền tới thanh âm của con thỏ.

“Người?”

Con thỏ chậm rì rì thối lui vài bước, thần kỳ trống rỗng ngậm ra một cây củ cải, “Ta tới đây khảo sát hoàn cảnh một chút.”

Lần này ngay cả Tô Tô cũng có chút không hiểu, buổi sáng cùng con thỏ hạ nhân gian cũng chưa nghe nó nói qua việc này a.

“Thế nào, ta nghĩ học đạo pháp rất kỳ quái sao? Không lẽ yêu không nghĩ tu tiên đi?” Con thỏ thân sĩ lay lay tai một chút, cắn một ngụm cây củ cải.

Tô Tô tựa đầu nhìn ra ngoài giường, “Hừ, người coi chừng ta chừng người bây giờ con thỏ mập, nhận thức mấy trăm năm, người nghĩ ly khai Thanh Khâu đi Côn Luân tu đạo mà không có nói cho ta biết trước, chán sống?”

Khương Thượng nói, “Vậy người muốn bá môn hạ vị tiên sư nào?”

Con thỏ nhún nhún vai, “Phật viết: ‘Không thể nói, không thể nói.’”

Tô Tô từ trên giường nhảy xuống, há miệng cạp con thỏ bắt đầu tiến hành tái giáo dục, Khương Thượng một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn bọn họ ngoạn náo.

“Khương sư huynh...”

Đang cãi nhau ầm ĩ đến một nửa bỗng nhiên nghe thấy thanh âm tiểu sư muội, Tô Tô mở miệng, buông ra con thỏ đang ai oán vì bị chà đạp, ngẩng đầu nhìn lại.

“A, Tô Tô người cũng tới?”

Nàng gật gật đầu, liền nhìn thấy nguyên bản thiếu nữ rất là thanh xuân ngạo nghễ đột nhiên xuất hiện mặt phấn hồng xuân hiem thấy, thẹn thùng ngượng ngùng.

Úc úc, quả nhiên là mùa xuân đến a.

“Không biết sư huynh thương thế ra sao? Hôm nay có khỏe không?”

Khương Thượng trả lời, “Đã không ngại.”

Nàng “Vâng” một tiếng, cũng biết hắn luôn luôn ít lời, liền chủ động khơi mào đề tài, “Đã như thế, nước suối bắt tử trong vườn đã tan băng, trước đây sư huynh người không phải từng nói qua luyện chế bắt tử được còn thiếu nước suối làm thuốc dẫn, vậy... vậy... ta có thể bồi người cùng đi lấy nước?”

Tô Tô tám tám lắc đầu, nàng có thể nhìn thấy kết quả thất bại ngay trước mắt.

Quá khứ mấy năm qua, vài lần tiểu sư muội tương mời, vì tránh hiềm nghi, Khương Thượng mỗi lần đều khinh miêu đậm tả từ chối. Nàng nhiệt tình như vậy không hiểu biết che lấp tâm ý, cơ hồ mọi người đều biết rõ nàng thích Khương Thượng, đều bóp cổ tay thở dài cảm khái nàng không có mắt.

Ai ngờ lần này ngoài dự liệu của nàng, lần này Khương Thượng chỉ trầm ngâm một chút, hơi gật đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu sư muội trong nháy mắt phát sáng lên, bật ra tiếng hoan hô nho nhỏ, rất là nhảy nhót!

Tiểu sư muội vốn là mỹ nhân, hình dạng thanh xuân lại ngây thơ như vậy tự nhiên rất là khả ái.

Chân thành sờ tới kiên định.

Tô Tô nghĩ nhận thức như vậy lâu, chính mình cũng nên chúc mừng người ta, nhưng nhìn thấy hình dạng hạnh phúc động lòng người như vậy của tiểu sư muội, lại mơ hồ cảm thấy có chút chói mắt.

Nữ nhân ghen tị tối khó coi, Tô Tô đuổi ra móng vuốt dùng lực xoa nắn xoa nắn mặt hồ ly, cho nên nói không nên quá an nhàn rất tốt tâm, hưởng thụ đã lâu đãi ngộ đặc thù của Khương Thượng đối với nàng, cũng khó trách đại phát thiện tâm phát ra cứu hần, hiện tại nhìn thấy chính mình không còn là một cái đặc thù nữa, tất nhiên sẽ cảm thấy không khoan khoái không công bằng.

“Tô Tô.” Khương Thượng quay đầu hỏi nó, “Các người muốn cùng nhau đi hay không?”

Tô Tô nhần không được xuống, không biết nên nói hần là không kinh nghiệm hay vẫn là bị thần kinh, nữ hài tử nhà người ta cổ lấy dũng khí ước hẹn đi với người, người còn nghĩ muốn cho cặp kỳ đà chướng mắt đi theo?

Tiểu sư muội khó nén vẻ thất vọng, lại cũng hảo tỷ khí nói, “Tô Tô, người cũng cùng đi đi.”

Nàng biết điều lắc đầu, “Không được, ta muốn ở đây ngủ một chút, đợi lát nữa các người trở về tái kêu ta.”

“Được rồi.” Khương Thượng cũng không miễn cưỡng, đẩy cửa ra, đắm chìm dưới quang ánh sáng mặt trời, hảo nhất phái phong quang tế nguyệt phong thần xinh đẹp tuyệt trần sáng trong quân tử.

Con thỏ nhìn thấy bọn họ hai người càng chạy càng xa, cho tới khi thân ảnh bọn họ biến mất, “Hảo ột đôi bích nhân đi?”

“Nhìn qua quả thật rất xứng.” Tô Tô giơ tay lên, cửa phòng

liền tự động đóng lại, nàng nháy mắt khôi phục nhân hình—

Chỉ thấy trong một giây, một thiếu nữ nhu mỹ cả người trần truồng như nhộng, mái tóc dài chấm đất xuất hiện tại chỗ, một nửa mái tóc đen thật dài che xẹt qua trước ngực nàng, hai chân khép lại đúng mức ngăn trở tiết lộ xuân quang dưới bụng...

Con thỏ ngơ ngác phun ra hai dòng máu mũi. “Đừng... đừng nhượng lão nhân gia xem hình ảnh kích thích như vậy...”

Tô Tô một cái tát đánh bay nó, tùy tay kéo qua chăn mền Khương Thượng che khuất thân thể.

Con thỏ dùng hai thỏ trảo che lại xoang mũi giờ phút này phá lệ yếu ớt, “Người.....người...hôm..nay.....chẳng lẽ muốn dùng sắc dụ Khương Thượng?”

Tô Tô đương nhiên gật đầu.

“Vậy... vậy còn tiểu sư muội?” Đến lúc đó trần trùng trục bị đuổi xuống giường không phải rất bẽ mặt?” Huống chi, người từ trước không phải muốn giết hần sao?” Tuy rằng là bởi vì cấm pháp, nhiều năm như vậy trôi qua mà không có xuống tay, nhưng hiện giờ nàng rốt cục thông qua tu nghiệp, vì sao lại nghĩ buông tha hần?

Hần tự nhiên sẽ không giống những cửu vĩ khác phán đoán nàng thường xuyên văng lai Thanh Khâu cùng nhân gian là thích Khương Thượng, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ hải hước trêu chọc nàng tâm thuộc tha nhân, nhưng hần vẫn biết rõ ràng, làm bạn lâu dài như vậy, nàng trong lòng cùng hần bình thường, dù là tái ra

sao nói châm chọc cười vui cười tức giận mắng mỏ, đều là đem vị trí chính mình bày tại đầu não người. (vị trí đầu tiên trong suy nghĩ.)

Nàng nghĩ giết Khương Thượng, như vậy tất nhiên nàng có lý do. Hiện giờ nàng nghĩ buông tha hắn, tất nhiên nàng cũng có lý do của nàng.

Tô Tô liếc xéo nó một cái, “Ta chỉ là nghĩ thông, cho dù giết chết Khương Thượng, cũng sẽ có đệ nhị cái Khương Thượng xuất hiện, không bằng chủ động đi nắm hắn trong tay?”

“Người hiện tại là nghĩ như thế, nhưng còn tương lai ni.” con thỏ nói.

“Nữ tử so với nam tử dễ xúc động thay đổi, hơn nữa một chữ tình, luôn luôn không phải lý trí có khả năng khống chế. Ta sợ người đến lúc đó lộng giả thành thật.”

Lần đầu tiên gặp con thỏ nghiêm túc như vậy, Tô Tô trong lồng ngực nổi lên âm ý.

“Ta sẽ đúng mực, nhưng có chút không đúng liền đúng lúc bắt trở ra.”

“Tô Tô, ta sợ người sẽ thương tâm...”

Tô Tô trầm mặc xuống, “Ta biết...”

Nhưng theo một khắc nàng bị trói chặt tại thể xác Đát Kỷ này, nương theo sau dòng lịch sử vô pháp kháng cự chuyển động, nàng đã không biết rõ nên dừng lại

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 55 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-55.html#ixzz2Yc21sFJ5

thế nào.

~~o

~~Khi trở về đã gần đến hoàng hôn, cảnh chiều hôm nặng trĩu. “Sư huynh... Vậy, ta trở về.”

Khương Thượng nhẹ gật đầu, xoay người đi vào biệt uyển của mình.

Cửa phòng vẫn đóng chặt, muện như vậy, xem ra Tô Tô đã trở về rồi...

Không ngờ mới vừa mở cửa, trước mắt một cảnh xuân sắc khó chắn hướng hắn đánh úp lại!

Chỉ thấy trên giường hắn nhiều ra thêm một thiếu nữ khỏa thân, nàng cuộn tròn thân thể tựa như một tiểu động vật, bờ vai trắng nõn cùng hơn phân nửa bộ ngực non mềm nghênh ngang lộ ra ngoài, mái tóc đen nhánh như tơ lụa xõa tung, vài sợi buông lơ lửng, từ trong tóc đen hé lộ ra một khuôn mặt, cực kỳ tú lệ, quai hàm thanh xuân nhuận ngọc, phẳng phất mở mị nhu hòa hoa quang.

Hắn cup mắt, chưa tham xem xuân sắc cũng chưa chạy trốn chết, chỉ lãnh đạm nói, “Cô nương, bất luận người ngủ hay không, thỉnh tự trọng. Bồn thượng tự không nghĩ nhường cô nương khó chịu.”

Bị giọng nói hắn đánh thức, nàng “Ưm” một tiếng mở mắt ra, lúc thấy hắn bỗng nhiên mắt sáng ngời, phấn khởi reo, “Khương Thượng!”

Nói xong liền bao lấy chăn mền nghiêng ngả lão đảo từ trên giường bước xuống, chân còn chưa giậm đến mặt đất, nàng liền ‘Bẹp’ một tiếng té úp mặt xuống đất. Nàng lại lúi kéo chăn mền lung lay đứng lên, vừa mới đi được hai bước, lại ‘Bẹp’ một tiếng ngã úp mặt xuống đất, không khỏi ủy khuất giữa đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Khương Thượng, “Ta còn chưa quen dùng nhân hình để đi, Khương Thượng! Người vì sao không tới đỡ ta?”

Khương Thượng đi hai bước về phía nàng, có chút chần chờ hỏi, “Tô Tô?”

“Đúng rồi! Bằng không thì là ai?” Nàng mang theo điểm làm nũng oán trách, mở ra hai tay phẳng phát như còn là hồ thân lúc trước nói với hắn, “Người ôm ta đi lên, ta đi không được.”

Hắn chớp mắt nhìn thiếu nữ trước mắt, nỗi lòng luôn luôn yên tĩnh bỗng dưng có chút rối loạn, nhưng thiếu nữ trước mắt cũng là cữu vĩ chồn bạc mà hắn nuông chiều nhiều năm, lời nói lãnh đạm xa cách chung quy vô pháp xuất khẩu, chỉ có thể nhú mi nói, “Tô Tô, người có thể biến hồi nguyên hình không?”

“Có phải nhân hình ta rất xấu hay không?” Thiếu nữ như bị đá kích rớt lệ, “Xong đời, trong vòng hai năm ta không thể biến hồi nguyên hình. Nguyên bản nghĩ tu luyện thành nhân hình muốn cho người là người đầu tiên xem, kết quả, kết quả...”

Đối diện ánh mắt mong chờ đáng thương tha thiết của thiếu nữ, hống chi hấn cũng không thể để cho nàng ngồi dưới nền đất lạnh như vậy, chỉ phải hít một hơi, ôm ngang người nàng...

Trong một khắc vừa tiếp xúc đến nàng, một cổ mùi hương quen thuộc thoang thoảng đập vào mặt, hấn cúi đầu, quả nhiên...

“Tô Tô, đa tạ người đêm đó cứu ta... Ngày sau ta sẽ tương báo ỏn thỏa.”

43. Q.4 - Chương 43

Mấy năm thời gian với yêu mà nói, bất quá là chỉ là một chút thời gian, như chỉ trong nháy mắt. Khi thu được tin nhắn Tô Tô để lại nói muốn tạm lưu lại nhân gian vài năm, trường lão cũng lơ đãng.

Tô Tô mang theo con thỏ, ở lại Côn Luân.

Không biết chính mình sai điểm vì người khác làm áo cưới, tâm tư Tô Tô chẳng hề nghĩ bởi vì Khương Thượng cùng tiểu sư muội mà phiền muộn, với nàng mà nói, tiểu sư muội vẫn chưa thương tổn qua nàng, hống hồ còn tồn ít nhiều quan điểm “Nữ nhân tội gì phải làm khó nữ nhân”. Càng hống chi tiểu sư muội này tính tình thẳng thắn, mặc dù có chút kiêu ngạo, nhưng cũng vẫn có thể xem là một nữ tử khả ái.

Nàng chẳng hề là cuồng ngược đãi, không phải lúc nào cũng nghĩ muốn tính kế mọi người xung quanh. Chỉ cần đừng quá xung đột ích lợi cùng nàng. Tô Tô cũng là nguyện ý thử chung sống hòa bình, tuy rằng nàng cũng hiểu, này cũng không có khả năng...

Tiền, quyền, sắc.

Nhân sinh trên đời, chỉ cầu những thứ này.

Tô Tô nhíu mi, đáng tiếc đối với Khương Thượng mà nói: Tiền, hấn thông hiểu thuật “Biến đá thành vàng”. Quyền: ngày sau hấn đem quyền khuynh thiên hạ lưu danh sử sách, làm rạng rỡ tông sư. Cho dù không nói tới ngày sau, giờ phút này hấn cũng đang ở tiên môn, tùy ý có thể lên trời.

Vậy chỉ thừa lại... “Sắc”.

Đáng tiếc... Tô Tô tức giận nghĩ tới hình dạng không hề sở động, thần thánh không thể xâm phạm của hấn, xoắn xuýt đến tột cùng có phải hấn vẫn là “không thể”.

“Tiền”, “Quyền” dĩ nhiên là tử lộ, chỉ thừa lại “Sắc” còn có thể ôm lấy một ít hi vọng. Tô Tô thở dài, mặc kệ, bất luận hấn có thể hay không, liên tính hấn “không thể” nàng cũng muốn làm cho hấn có thể.

Lấy thân phận giờ phút này của Tô Tô, tự nhiên không thể giống trống khua chiêng, liên tính nàng không muốn danh tiết của mình, cũng muốn chiếu cố danh tiết của Khương Thượng = =!

Lấy lý do “Lễ thành niên trong tộc nhất định phải đến thế gian thí luyện”, Tô Tô và con thỏ cùng nhau cắn móng vuốt nước mắt lưng tròng 45 độ ngưỡng vọng Khương Thượng, “Ở thế gian chúng ta chỉ quen có một mình người, chúng ta nhiều năm tình nghĩa như vậy, người hẳn tâm nhượng chúng ta không chỗ dung thân ngoài trời hoang dã sao ~ ”

Khương Thượng: “...”

Sau một hồi diễn thế công tử triền lan đả + hai mắt đăm lệ rốt cục thành công được thu lưu, làm khách không hộ khẩu ở Côn Luân còn khoát một thân lông lánh lượng nhân hình mỹ thiếu nữ, Tô Tô ngày thường ở trong biệt uyển rất ít khi đi ra ngoài, về phần con thỏ, mượn lý do nguyên hình thuận tiện, trời vừa hừng sáng thường đi khảo sát khắp nơi trong Côn Luân.

Sinh hoạt luôn bình tĩnh vô ba bị nàng cường ngạnh đánh vỡ, Khương Thượng hiện giờ trừ bỏ dạy dỗ thiếu nữ hồ tộc nhỏ tuổi cách đi, còn phải bắt đầu giáo huấn nàng du tẩu nhân gian nhất định phải tuân theo thể sự và trật tự.

“Khương Thượng.” Nàng lung la lung lay đứng lên khi Khương Thượng tiến vào cửa, “Người trở về!”

Hai tay hần đứng lúc bắt được nàng trước khi nàng ngã xuống, “Ừ, ta trở về.”

Nàng nghiêng đầu nhìn hần, “Hôm nay có học được thuật pháp thú vị gì không?”

“Ừ, đang thực hành thuật âm dương.” Đạo giáo tu tiên chia ra: nạp khách sáo, dưỡng nội khí, hòa âm dương, thông hiểu kinh điển lạc, cũng lấy “Luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư”, lấy đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất; thiên nhân nên tiến cảnh.

Tô Tô không có hứng thú đối với các phương pháp tu tiên này đó, nàng hai tay ôm lấy khuỷu tay Khương Thượng, “Ban ngày người và con thỏ thường xuyên không có ở đây, khi còn nguyên hình còn có thể nhiều lần gặp được sư muội người, nhưng gần đây ta rốt cuộc không nhìn thấy nàng, trong biệt uyển chỉ có mình ta, thật sự rất không thú vị a.”

Khương Thượng chỉ phải cười khổ...

~~o

~~Cách một ngày sau khi hần tạm lưu Tô Tô tại biệt uyển, giờ mao, hần đang muốn đi Ngọc Hư cung, đột nhiên phía tây sương phòng truyền tới một tiếng thét kinh hãi của Tô Tô.

Côn Luân từ xưa yêu thú chiếm cứ, tuy có kết giới, nhưng chuyện yêu thú pháp lực cao cường đột phá kết giới công kích thuật sĩ cũng từng xảy ra, hốt hoảng, hần lập tức bay về hướng sương phòng.

“Tô Tô!”

Vội vã đẩy mạnh cửa ra, hần thoáng chốc sững sờ!

Thiếu nữ trước mắt ngọc thể tại trong thùng tắm, xiêm y ướt đầm nhìn không xót một cái gì, áo nàng đã tuột đến hông, bộ ngực sữa tròn trịa ẩn hiện dưới mái tóc dài ướt át, mơ hồ lộ ra một điểm hồng hồng, tóc đen thật dài ngăm no hơi nước lóe ra mềm mại tinh tế quang hoa, tiểu váy sưng nước bám chặt lấy thân thể, giờ phút này nàng đang giơ chân lên, một bàn chân tuyết trắng dẫm lên chiếc kỷ trà ngoài bồn tắm, theo góc độ của hần, dễ dàng thấy vị trí bị tiểu váy bị vén lên cao cao chạy dài đến hông, sao là kinh tâm động phách ướt át!

Hần vội vã nhanh chóng xoay người, “Thất lễ.”

“Khương Thượng, người đừng đi...” Thiếu nữ phía sau gọi lại hần, như không biết giờ phút này tình cảnh quá áy náy, lúc trước thanh âm trong suốt lúc này mơ hồ lộ ra một tia nhu mì.

Hần đứng lại, nhưng không quay đầu lại, thủ lễ nói, “Nam nữ thụ thụ bất thân, người có chuyện gì?”

Phía sau

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 56 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame/doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-56.html#ixzz2Yc2Q1kRo

trầm mặc nửa khắc, lúc hần nhắc chân định rời đi, giọng nói đầy xấu hổ của nàng lại lúng túng vang lên, “Ta... Ta không biết làm sao mặc y phục của thế gian...”

Dù là bình tĩnh như Khương Thượng cũng không khỏi có chút nhức đầu, “Lúc người đến không phải mặc một bộ hồng y sao?”

Nàng tựa bẽ mặt đến cực điểm, bắt đầu thút tha thút thít nói, “Cái đó... cái đó là các tỷ tỷ trong tộc mặc cho ta, ta pháp lực thấp kém... lại không hiểu biết biến y phục... y phục thế gian khúc khúc lẩn quẩn, ta thế nào cũng học không được...”

Khương Thượng nhần không được nâng trán.

“Ta hiện tại lại không thể biến hồi nguyên hình, lại không hiểu biết xuyên y, người... người chẳng lẽ muốn ta trần trụi trực đi ra? Nếu là như thế ... tuy rằng không có lông chạy khắp nơi nơi rất kỳ quái, nhưng cũng không phải không được...” Oa cấp cấp cấp cấp — ta cũng không tin người dám để cho ta đi trần truồng!

Khương Thượng chỉ cảm thấy càng nhức đầu, “Tô Tô...”

Thanh âm thiếu nữ kinh hãi từ phía sau lưng vang lên, “Người nguyên ý dạy ta mặc đồ?”

“Không phải...”

“Vậy người là muốn ta trần truồng?”

Khương Thượng: “...”

Hắn càng cảm thấy thu lưu nàng là cái đại phiền toái, cuộc sống yên tĩnh của hắn bắt đầu bị quấy đến hỏng hết.

Khó chịu một chút, hắn hồi phòng lấy năm kiện xiêm y mới cấp nàng, đồng thời dùng miếng vải đen che kín mắt, mặc đồ cho nàng.

“Như vậy cũng có thể sao?” Nàng ám ám tắc lưỡi, nếu đặt trường hợp là nàng, khẳng định tám phần nàng sẽ mở to mắt nhìn cho đỡ phí của trời.

Hắn không có hé răng, vẫn giữ cự ly ngăn cách giữa hai thân thể, trừ bỏ mặc y phục, vô cùng cẩn thận tránh đi tứ chi tiếp xúc.

Thật sự là... quá đả kích thân là nữ nhân tự tôn > ____

Tô Tô rõ ràng muốn phát điên! Ngao ô một tiếng hóa thân thành sói giả vờ trượt chân dùng lực hạ gục hắn!

Bồn tắm “Phanh” một tiếng, bị Tô Tô động tác mạnh mẽ đánh ngã, miếng vải đen trên mắt Khương Thượng rớt xuống, trong lúc ngã sấp hắn vươn tay giữ lấy vai Tô Tô, để tránh đầu nàng đập lên bồn tắm kiên cố bên cạnh, chiếc kỷ trà và các dụng cụ rửa mặt bên bồn tắm phút chốc như nhiều quân bài Domino vậy, liên tiếp ngã xuống...

Một trận binh binh bang bang ồn ào vang lên xong, bên trong thoáng an tĩnh vài giây, Tô Tô ghé vào trước ngực Khương Thượng, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau...

Liên tại lúc này, cửa sương phòng “Két” một tiếng thật to bị mở ra.

“Khương sư huynh người ở chỗ này sao, vừa mới tại bên ngoài không tìm được...”

Giọng nói nhỏ mềm tắt nghẹn dừng lại, tiểu sư muội nhìn thấy Khương Thượng quần áo không chỉnh tề, đang cùng một thiếu nữ gần như nửa thân trần cùng một chỗ ôm nhau, nháy mắt mặt tái nhợt.

Khương Thượng thấy cửa phòng mở rộng, thân thể hết sức nhỏ của Tô Tô lại gần như lơ lửng, không khỏi lấy tay áo che trụ nàng, nói với tiểu sư muội, “Mau mau đóng cửa lại.”

Cổ họng thiếu nữ nức nở một tiếng, bịt miệng, xoay người chạy nhanh ra khỏi biệt viện Khương Thượng.

Bên trong phòng một lần nữa an tĩnh lại, Tô Tô cúi đầu, “Khụ... Thực xin lỗi...”

Khương Thượng không có hé răng, mặt không biểu tình đứng dậy, đột nhiên cánh tay căng thẳng, cúi đầu, liền phát hiện thiếu nữ duỗi tay ra bắt lấy ống tay áo của hắn, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Người... người đang giận?” Nàng không biết phải làm sao nhìn hắn, “Khụ, thực xin lỗi... Ta không phải cố ý...”

“Không sao.” Hắn thấp giọng nói.

“Sư muội người hình như đang hiểu lầm người... Ta như vậy có phải hay không phá hủy các người, ta...”

“Ta cùng nàng chỉ là quan hệ sư huynh muội bình thường, người không cần suy nghĩ nhiều.” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve đầu àng, thời gian rất ngắn, chỉ dừng lại không đến một giây liền dời đi, “Không sao đâu, Tô Tô”.

Nàng cũng liền buông ống tay áo hắn ra, nhượng hắn một lần nữa giúp nàng mặc xiêm y vào.

Kể từ ngày đó, tiểu sư muội rốt cuộc không có bước vào biệt uyển của Khương Thượng một bước.

Có phải là nàng sớm đã biết tiểu sư muội có thói quen sáng sớm mỗi ngày đều đến gọi Khương Thượng, cố ý chọn cái thời khắc này để phát uy....đã là chuyện cũ của năm xưa.

Đối với việc lấy phương thức như vậy đột nhiên mà đoạn tuyệt tình cảm thâm mến của một nữ tử, Tô Tô chỉ là vô tội chớp chớp mắt.

“Ta là người nhu nhược, như thế nào làm ra chứng sự như vậy ni.”

44. Q.4 - Chương 44

Thích ứng, hoặc giả nói là nhượng Khương Thượng thích ứng sinh hoạt có nàng, Tô Tô liền không chút lơ đãng đem mục tiêu chuyển hướng Trụ vương, muốn từ nhỏ nghiêm khắc đốc thúc giáo dục hắn, nhượng hắn dưỡng thành thói quen tốt giới sắc lý tính. Dù sao đối với Đất Kỷ bản nhân phát tình là có thể lý giải, nhưng đối khát đến ngay cả pho tượng cũng không buông tha, nàng liền không khỏi cảm khái Trụ vương anh dũng lướt rộng yêu thích.

Giáo dục thì phải từ giai đoạn búp bê còn thơ!

Sinh hoạt của Tô Tô ở Côn Luân vừa vững định, liền thừa dịp Khương Thượng ban ngày tu tiên, biến hồi nguyên hình bay đi Đế đô—

Cùng đời sau phương bắc thô lỗ, so sánh với Giang Nam xa hoa, Thương kiến trúc bày đầy đủ nguyên thủy hùng hồn trắng lợt, để đô cửa thành nội lầu các liên miên, mọi nhà đều là thống nhất màu đỏ thắm để tường, trên có vẽ hoa văn phiền phức và đồ án rắc rối dùng để trang trí tường. Thế gia quý tộc, thậm chí còn xa hoa lãng phí dùng đá cẩm thạch làm nguyên liệu xây dựng phủ đệ.

Tô Tô quanh đi quẩn lại trong hoàng cung nửa ngày mới tìm đến được chỗ Trụ vương, hắn đang quỳ gối trong tông miếu, mặt mày giấu ở trong bóng tối, lộ ra viễn siêu cùng tuổi thiếu niên sắc sảo lợi hại.

“Điện hạ, ngài nhận sai với bệ hạ đi, tiếp tục quỳ như thế thân thể ngài sẽ chịu không nổi.” Một bên cung nhân quỳ trước mặt hắn, liền tục khẩn cầu.

Hắn chỉ lạnh lùng trả lời, “Ta vì sao phải nhận sai, người trở về nói với phụ vương, với ta mà nói, cái đồng không xác kia căn bản chịu không nổi ta cúi lạy.”

Cung nhân bị dọa mặt trắng bệch, “Điện hạ! Lỗi xúc phạm này trăm triệu lần không thể nói! Sẽ khiến cho trời phạt!”

“Trời phạt? Nếu thực có thần linh, thực có thiên ý vì sao muốn dung túng đám man di kia chà đạp con dân Thương Thang ta, nếu thực có thiên ý vì sao lại có ôn dịch hoành hành gây họa? Đã có thần, vì sao phải hàng năm hưởng thụ đầy đủ hiến tế, nhận tế phẩm lại như cũ thờ ơ đối với những tai họa này?” Thiếu niên gằn từng chữ.

Cung nhân cơ hồ bị dọa muốn ngất, “Điện hạ, chớ tái nói, chớ tái nói...”

Từ cổ chí kim, các đời đều duy thần chí tôn, đây là thời đại thần thánh thống trị, dù cho thần đã lui ra sau lịch sử sân khấu, nhưng thần uy vẫn chặt chẽ như cũ khắc ở trong lòng mọi người, đại đại truyền thừa.

Thời kì này, từ tiểu quốc cho đến đại quốc, tất cả thủ tục lớn nhỏ đều là do bói, thệ; xin chỉ thị của thần, mới làm ra quyết định cuối cùng. Đây đây là quyền lợi của các pháp sư phù thủy, nếu có tài năng giỏi, có thể áp đảo ngay cả quốc quân, trước mặt thần quyền tuyệt đối này, ý kiến quốc quân cũng bất quá là hỏi đến để tham khảo tác dụng thôi.

Thân là quân vương tương lai, giờ phút này Trụ vương tuổi nhỏ dám can đảm khiêu khích khinh mạn các thần, không khác là kinh thế hãi tục.

Tô Tô chà chà cằm, đối với thiếu niên Trụ vương này lại có vài phần nhìn với con mắt khác.

“Lui ra đi.” Thiếu niên chẳng hề biết rõ nơi tầm tối có người đang thăm dò hắn, chỉ vung tay áo nói với cung nhân, “Người đi nói với phụ vương, ta không cho là mình sai, cũng quyết sẽ không nhận sai.”

Úc úc, hài tử này có bao nhiêu cá tính.

Tô Tô kiên nhẫn lại chờ giây lát, cho đến khi cung nhân đông dài kia lui ra, mới mở miệng.

“Người thật sự không tin quỷ thần?”

Hắn cả kinh, ngay sau đó liền trầm giọng quát, “Người là người phương nào!”

Đẹp thì có đẹp, đáng tiếc lệ khí quá trọng. Tô Tô không có trực tiếp hỏi đáp hắn, chậm rãi đi ra từ nơi tầm tối...

Thiếu niên trừng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 57 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-57.html#ixzz2Yc2h3qSp

lớn mắt...

Phảng phất ngay cả hắc ám đều có thể xua tán, hắn nhìn chăm chăm con chồn bạc màu lông thuần chính sáng ngời gần như ánh trắng, không rõ nguyên nhân nhưng chắc chắn nó chính là con chồn bạc đáng hận mấy tháng trước, “Người là yêu tà phương nào, dây dưa bản điện hạ vì chuyện gì!”

Dây dưa?

Tô Tô hảo vô tội a, nàng cũng không phải tự nguyện muốn dây dưa cùng gã mao đầu này, nàng cũng muốn đổi lại dây dưa với một cái nam nhân mạnh mẽ khác a.

“... Ta không phải tính yêu tà đi?” Tô Tô đi đến bên chân Trụ vương, “Người hiện tại thấy ta, có tin tưởng quỷ thần tồn tại hay không?”

Trụ vương không thể nghi ngờ là một người kiêu ngạo thái quá. Tại nàng chủ động kề cận, thân thể hắn bỗng dưng buộc chặt lên, nhưng vẫn không có một chút cử động.

Tô Tô nghiêng đầu nhìn hắn, “Người sợ ta sao?”

Hắn hừng hực quát, “Vọng tưởng!”

“Thực là có dũng khí tiểu gia hỏa.” Tô Tô rung đùi đắc ý, có lẽ là túi da hồ ly quá khả ái, không mang nhiều lực uy hiếp, sau lúc đầu giật mình một chút, thấy nàng không có hành động gì hắn liền chậm rãi trầm tĩnh lại.

“Yêu quái đều có hình dạng như người?”

Nàng suy nghĩ một chút, “Đại đa số đi.” Yêu quái nàng gặp qua kỳ thật không tính quá nhiều.

“Vậy thì không có cái gì đáng sợ.” Thái độ hắn càng nhẹ nhàng hơn.

Tô Tô trợn trắng mắt, nàng nên nói xin lỗi đồng bào yêu quái rộng lớn, vì nàng đã phá hủy hình tượng khả kính đáng sợ của bọn họ sao?

“Người gặp qua thần chưa?”

“Tính là không có đi.” Thần nơi nào có như vậy dễ gặp, ngày thường nhìn thấy trên Côn Luân tiên sơn, cũng chỉ là người tu tiên. Chân chính thần, nàng thượng là ma thể, sợ bị va chạm, chờ đến khi nàng tu luyện thành tiên hồ, lúc đó tổng sẽ có kiến thức hơn.

Thiếu niên trầm mặc khoảng khắc, “Cho dù có thần, tai họa tại thế gian bọn họ cũng như trước là nhìn mà không thấy đi.”

“Đó là thiên ý, thần không thể nhúng tay.”

“Đã như thế, bọn họ còn có thể thanh thần hưởng thụ hiển tế của chúng ta, chỉ là một câu thiên ý không thể trái liền có thể sao?” Thiếu niên Trụ vương không thể không nói là người đầu tiên phản nộ thần linh của thời đại này, “Vậy bọn họ có tư cách gì chiếm cứ địa vị thống trị, ta là vương, vì sao không thể lấy ta vi tôn.”

Lúc này quyền chính là thần trị, hẳn không thể nghi ngờ là một cái dã tâm sung mãn, mơ tưởng triệt để áp chế thần quyền, đem thiên hạ toàn bộ nhét trong bàn tay quân vương tương lai.

Tô Tô thấp giọng lẩm bẩm một câu, “Ngày như vậy tổng sẽ đến...”

Trong tương lai, ngành nghiên cứu giáo dục của nhân loại đã thuyết thần thánh không tồn tại. Nhưng không thể không nói, ở thời đại này tư tưởng ý thức đề xuất quan niệm này của Trụ vương rõ ràng vượt mức quy định, tuy rằng điểm xuất phát của hắn là bất mãn thần quyền giỏi hơn, áp đảo trên hắn, dục thống quyền lợi hoàng tộc.

Tô Tô nhún vai, “Cách người suy nghĩ rất có ý tứ, nhưng rất hiển nhiên, cũng không thích hợp với thân phận người.”

“Vậy lại ra sao?” Trên thân thiếu niên chỉ có cổ chấp và kiêu ngạo, càng sâu bởi vì thân phận hắn tôn quý cùng thiên tư thông minh, tình thế bắt buộc sinh ra hắn dã tâm cùng kiêu ngạo hỗn tạp.

Tô Tô chưa tái mở miệng, chỉ ôm cái đuôi vào trong ngực, trước không nói thẳng đả kích hắn, chờ thân quen tái không từ chối được đi.

Hắn cũng liền trầm mặc xuống, câu được câu chăng hỏi nàng, “Yêu quái các người ngày thường là ăn người sao?”

“Cũng không nhất định.” Tô Tô nghĩ nghĩ, “Ta chưa từng nếm qua, các yêu quái quen biết hẳn là có, xem như nếm thức ăn tươi, dù sao nhân cũng không phải mỹ vị đặc biệt. Nhưng có một phần nhỏ yêu, đối với thịt người đặc biệt có... chấp niệm? À, liền miễn cưỡng dùng chấp niệm để hình dung đi.”

Hắn nuốt nước miếng, “Vậy... sau này người cũng ăn người giống các yêu quái khác sao?”

“Chẳng phải tất cả yêu quái đều muốn ăn thịt người, này xem như... khẩu vị mỗi người mỗi khác đi.” Tô Tô lẳng lặng nhìn hắn, “Đối với các yêu quái mà nói, người chỉ là thực vật, bọn họ không thích ăn, có lẽ là không có hứng thú hoặc là hương vị không hợp ý. Nhưng với ta mà nói, phải nói... Ta thích con người, cho nên không nguyện ý ăn người đi.”

Thiếu niên trầm mặc một chút, “Người thực là một yêu quái kỳ lạ.”

“Cám ơn, người cũng là một người kỳ quái.”

Thiếu niên không nhịn được cười, sau một lúc lâu mới nói, “... Ta có thể sờ người không?”

Da lông ánh bạc gần như sáng lên, rung đùi đắc ý nói chuyện, hình dạng cuộn tròn cái đuôi thực rất khả ái.

Tô Tô do dự, tả hữu loại bỏ vài giây, duỗi ra một móng vuốt, ngạo mạn hất cằm, “Ta có thể cho phép người vuốt ve móng vuốt ta một chút.”

“...”

~~~

~~~Mấy chục năm sau, trong trận chiến tranh lịch sử quy mô chưa từng có giữa Trụ vương cùng Chu Vũ Vương, Chu Vũ Vương tại «Thượng thư • mục thệ» liệt kê sáu đại tội trạng không thể tha thứ của Trụ Vương, đây cũng là cuộc chiến tối giàu truyền kỳ sắc thái Võ vương phạt Trụ trong lịch sử, đồng thời cũng là một hồi tham dự tiến trình lịch sử cuộc chiến Phong thần của chúng thần tại nhân gian.

Từ nay về sau, thế gian tái vô chúng thần can dự.

Mà trong trận chiến dài lê mê này, Chu Vũ vương bày ra tối đại tội lỗi của Trụ vương chính là lãnh đạm hiển tế bất kính thần linh.

~~~

~~Côn Luân.

Mười ngày sau hắn muốn trọng khai luyện bếp lò, Khương Thượng hồi biệt uẩn lấy giỏ lên đỉnh Ngọc Hư Phong hái thuốc, lúc trở về biệt uẩn phát hiện Tô Tô không có ở đó, có thể là nàng cùng con thỏ ra ngoài chơi đùa rồi...

Chỉ là nghĩ đến tính tình nàng như vậy, hắn lại do dự...

“Khương Thượng!”

Tô Tô không nghĩ tới khi trở về vừa vặn cùng Khương Thượng không hẹn mà gặp, không khỏi ám ám cảm khái may mắn nàng sớm đã biến hồi nhân hình, chưa lộ ra.

“Con thỏ không có ở đây?”

“Nó tiếp tục tu hành.” Tô Tô đáp, “Con thỏ lần này kiên trì hiếm thấy a.”

Khương Thượng gật đầu, “Người cùng nó khi nào tự lập môn hộ.”

Tô Tô lập tức dừng bước lại, “Người muốn đuổi chúng ta đi?”

Khương Thượng nói, “Dù sao người với ta cô nam quá nữ, chung sống một phòng, không hợp lẽ nghi...”

“Hiện tại ta và con thỏ còn vị thành niên, pháp lực thấp kém, tùy thời sẽ bị yêu quái khác thái làm đồ bổ, nếu là lưu tại Côn Luân, dưới sự bao che của người còn có một đường sinh cơ...” Thiếu nữ u ám nhìn hắn, “Người thật muốn đuổi chúng ta đi?”

Khương Thượng nghen xuống.

Nàng đột nhiên tựa vào ngực hắn, hai tay ôm chặt hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, “Người thực muốn ta chết?” Nàng dùng chính là ‘Ta’, từng bước một thu nhỏ lại vòng vây... Quả thực có thể được xưng tụng là cố chịu đâm ăn xôi.

Hắn luôn luôn lạnh tâm tu luyện, cũng không phải chưa có nữ tử ái mộ hắn, nhưng dù là trong đó tới to gan tiểu sư muội, cũng không được to gan như thiếu nữ trước mắt. Hắn thối lui từng bước, hai tay nắm bờ vai tinh xảo của nàng kéo ra cự ly...

“Có phải người chán ghét ta hay không, thế nào ngay cả ôm cũng không muốn ôm ta.” Nàng một lần nữa bổ nhào vào trong ngực hắn, đầu nhỏ làm nũng không ngừng chà chà trong ngực hắn lấy lòng, “Trước đây người rõ ràng không phải như vậy, trước đây người rõ ràng thường ôm ta, vuốt lông cho ta, bồi ta tán gẫu...” Thân mật động tác như vậy, nàng làm rất... tự nhiên, phẳng phất như không chứa mòng tưởng.

Hắn không biết nên ra sao giải thích với nàng sai biệt giữa bọn họ, chỉ nói, “Ta không có chán ghét người, Tô Tô. Chỉ là... hiện giờ người đã biến thành nhân hình, tự nhiên lễ pháp này đó...”

Nàng tùy hứng đánh gãy hắn, “Ta không nghe lễ pháp không nghe lễ pháp, người nói cho ta biết, có phải người không thích ta nữa, người muốn đuổi ta ra, nhượng ta...” Nói càng về sau, ngữ điệu hàm chứa điểm lệ ý, “Nhượng ta bị yêu quái khác ăn luôn, không để ý đến?”

“Không phải.” Hắn trầm ngâm khoảng khắc, sờ sờ đầu nàng, “... Thôi, người liền lưu lại đi, ta cũng sẽ dạy người một ít thuật pháp phòng thân.”

“Thực?” Nàng kinh hỉ reo lên, “Khương Thượng, ta thực thích người!”

Tâm hắn nhảy dựng, nhẩn lại mi, “Tô Tô, chữ ‘thích’ này tại nhân gian không thể tùy ý xuất khẩu.”

“Nhưng lời của ta là chân tâm.” Tô Tô nghiêng đầu nhìn hắn, dùng đến biểu tình tới hồn nhiên lặp lại một lần, “Khương Thượng, ta thực thích người!”

Nhìn thấy hắn quần bách dời tầm mắt, rồi lại nỗ lực duy trì vẻ hờ hững, Tô Tô rốt cục nhẫn không được cười ra tiếng... Khương Thượng giờ phút này rốt cục giống một cái ‘Nhân’.

Đây là nàng lần đầu tiên ở trước mặt hắn trái hạ nổi lòng, không có mặt nạ che lấp, thoải mái cười lớn.

Hắn hạ mắt xuống, nhìn thấy nàng giờ phút này cực xinh đẹp, má lúm đồng tiền động lòng người phảng phất như mưa bụi xuân đầu tháng ba, sáng rực rỡ đến nỗi có thể đốt cháy người khác.

“Khương Thượng, người sẽ bảo hộ ta chứ?” Nàng đem mặt dán tại lòng bàn tay hắn, cặp mắt thật sâu ngóng nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi.

“Sau này... người sẽ bảo hộ ta. Người cũng không hi vọng ta chết, đúng không?”

Hắn không có mở miệng hứa, chỉ là bàn tay dán tại gò má non mềm của nàng, không có buông ra.

45. Q.4 - Chương 45

Yêu giới vương là thế nào thống trị con dân?” Một thiếu niên hiếu kỳ hỏi.

Một hồ ly vô đầu, “Thi hành ‘Nền chính trị nhân từ’. Dân quý quân nhẹ, dân là nước, quân là thuyền, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật. Nhân giả vô địch, đắc đạo giả giúp đỡ nhiều mất đạo giả quả trợ...” Tuyên dương nền chính trị nhân từ với một bạo quân tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử... Thực là ngu vị tạp trần.

Thiếu niên nhần lại nhần, nghe đến tối hậu rốt cuộc vẫn là nhần không được phun ra một ngụm giễu cợt.

Tô Tô ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

“Vương các người thực có thú.” Hắn hỏi, “Các người là mấy năm này bắt đầu thi hành ‘Nền chính trị nhân từ’ sao?”

Tô Tô trả lời, “Xưa nay vốn đã.” Cho nên người phải nhớ sau này ngàn vạn lần đừng đi theo chính sách tàn bạo.

“Vậy yêu giới có phải luôn hòa bình, không có chinh chiến?”

“Cũng không hẳn như thế, biên thù thường xuyên cũng có chiến tranh.”

“Như vậy là thực lực vương quốc người tối cường đại sao?”

“Chẳng hề tính tối cường, cũng có mấy cái đại quốc sà sà trong đó.”

Hắn tựa tiểu phi tiểu nói, “Như vậy bọn họ cũng thi hành nền chính trị nhân từ sao?”

Tô Tô dừng lại, tái đáp đi xuống, cũng bất quá là phí lời dễ lời sơ hở. Trụ vương tuy tuổi còn nhỏ, nhưng không dễ bị hồ lộng.

Thiếu niên không nhanh không chậm nói, “Đến tận cùng chiến tranh có phải là do một bên dẫn đầu khởi xướng? Nếu là bọn họ, bọn họ cũng đồng dạng thi hành cái mà người gọi là ‘Nền chính trị nhân từ’, như vậy tại sao lại phát động chiến tranh? Nhược bọn họ chẳng hề thi hành ‘Nền chính trị nhân từ’, như vậy y theo ‘Nhân giả vô địch’, con dân bọn họ không phải sớm liền sát nhập quốc gia các người, vì sao cũng luôn luôn thi hành ‘Nền chính trị nhân từ’ các người còn tại sà sà trong đó? Với ta mà nói, thi hành ‘Nền chính trị nhân từ’ ứng là tại quốc gia định, quốc phú binh cường mới là có hiệu quả. Trong chiến loạn, con dân ăn bữa nay lo bữa mai, làm sao có thời gian đi cảm động và nhớ nhung ‘Nền chính trị nhân từ’, cho bọn hắn lương thực và không gian sống sót đó đã là tối đại yêu cầu xa vời của bọn họ. Với ta mà nói, trọng yếu nhất vẫn là thu phục quốc thổ, khuếch trương thổ địa thu được con dân, liền xem như đoạt lấy nước hắn, tới nuôi nấng nước nhà con dân cũng là ứng theo lý thường.”

“Hay là người cho rằng ‘Dĩ chiến dưỡng chiến’ mới là hợp lý?”

“Nhược nước hắn không phục, như vậy bọn họ có thể có lựa chọn.” Thiếu niên câu lên khóe môi, quanh thân mơ hồ phát ra ra lực áp bách kinh người, “Lựa chọn, bị ta đoạt lấy, hoặc là thần phục ta.”

Tô Tô nhún vai, “Được rồi, nhưng ta không cho rằng chiến tranh và bạo lực có thể giải quyết hết thảy.”

“Nhưng ta đồng dạng không cho rằng trong chiến đấu, ‘Nền chính trị nhân từ’ có thể giải quyết, đó bất quá chỉ là một vọng tưởng, là một chuyện xa vời. Có lẽ chờ đến Thương Thang ta triệt để định trong tay ta, ta mới lo lắng.”

Tô Tô cuộn tròn cái đuôi, được rồi, nếu như thời đại chiến tranh, quân vương đều cho rằng là như vậy, nàng nghĩ nàng có thể lý giải nguyên nhân khi Mạnh tử tại Chiến quốc thụ rất nhiều lạnh nhạt vô pháp thi hành ‘Nền chính trị nhân từ’.

Thiếu niên nhìn thấy hồ ly lại cuộn thành một quả cầu, nói, “Ta nên kêu người ra sao, lại nên tìm người ra sao ni?” Bắt đầu từ lúc nó thần bí xuất hiện ở bên cạnh hắn, trải qua thời gian dài, hắn còn không biết tên nó. Mỗi lần đều là nó chủ động tới tìm hắn, hắn không thích cái cảm giác bị nắm trong tay này.

“Người không cần biết tên ta.” Tô Tô rì rì liếm lông, tâm vô bàng vụ chải vuốt hình tượng chính mình.

Hắn có chút không vui, nó tồn tại phảng phất như là một bí mật, một cái bí mật chỉ thuộc về bản thân hắn. Hắn cho rằng chính mình có lẽ là đặc thù trong lòng nó, nhưng chẳng hề phải.

Điều này làm cho hắn luôn luôn là thiên chi kiêu tử có chút cảm giác thất bại.

Tô Tô duỗi ra móng vuốt lay tóc hắn một chút, đem bộ tóc gọn gàng chỉnh tề của thiếu niên trở thành rối tung hỗn độn, “Người ni, ta nên kêu người ra sao?”

Hắn rất không tình nguyện trả lời, “Người gọi ta Tử Thụ đi.”

“Được rồi, Tiểu Thụ.”

“Là Tử Thụ...” = =#

“Biết rõ rồi Tiểu Thụ.” Tô Tô tái duỗi móng vuốt lay lay tóc hắn.

Hắn trầm mặc xuống, lập tức lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai nắm lấy gáy hồ ly xách lên ôm vào trong ngực, đại chưởng néo lấy hai má phì phì của Tô Tô dùng lực chà đạp nó—

“A a, người thực đúng là con hồ ly chỉ biết làm cho người khác nổi nóng!”

Ngày từng ngày bình thản trôi qua tại Đế đô và Côn Luân...

Từ lâu rồi, Khương Thượng cũng biết ban ngày nàng thường lén hắn đi đâu, đối với quan hệ cá nhân giữa nàng và quốc quân tương lai, hắn vẫn không có chất vấn cũng không có đi ngăn cản cái gì, lấy một loại thái độ như không biết dung túng nàng.

Hắn tâm tư sâu đậm, tựa như là đỉnh núi băng hồ Côn Lôn, hàng năm bị miếng băng mỏng bao trùm dưới mặt hồ, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Nam nhân thanh lãnh lại khó mà nắm lấy như vậy luôn luôn không phải là mẫu hình nàng thích, vì thế nàng thường thường tự hỏi mình, nhiều năm như vậy trôi qua, đến tốt cùng là vì sao, đến tốt cùng là thể nào, nàng đối hắn dần dần có cảm tình khác thường.

“Tô Tô, người lấy được là động thảo, không phải tiên thảo...”

Tô Tô cúi đầu nhìn xem đám lá cây tựa như như hải quỳ chặt chẽ bám chặt cổ tay nàng, một cổ thông vị nồng nặc xông vào mũi, nàng liên tục không ngừng một tay bịt mũi, một tay dùng lực phui, hất cái gọi là động thảo văng khỏi tay nàng!

Chỉ thấy động thảo tại cơ rụt lại trong không trung, sau khi hạ xuống lập tức bay nhanh một đường chạy như điên vào trong rừng.

Nàng nhú mày, mỗi lần cùng Khương Thượng đi thu thập đan dược luôn gặp được hoa hoa thảo thảo này đó thú vị vô cùng, “Khương Thượng, tối nay trở về bữa tối là cái gì?”

“Người đói?”

“Có chút...” Nói đến đây Tô Tô liền rất là buồn bực, nguyên bản buổi tối muốn ăn thịt thỏ nướng, nhưng con thỏ lấy lý do nàng thương tổn tâm linh yếu ớt của nó, muốn rời nhà trốn đi. Vì thế nàng đành phải xem xét lại bữa tối trong những lúc đi hái thuốc.

“Thức ăn chay có lẽ không sai.”

“Không muốn.” Vì chiều cổ con thỏ, bọn họ đã nhiều ngày ăn cây củ cải, nàng muốn ăn thịt, “À... bằng không sẵn một con lão hổ trở về?” Rất lâu không có ăn lão hổ, thuận tiện phỉ nhổ cái chữ “Cáo mượn oai hùm”, hổ tính gì, trong mắt hồ ly nàng, cũng bắt quá là một bàn đồ ăn!

Khương Thượng nói, “Tùy người.”

Lúc này người tu tiên cũng không có nhiều quy củ như người đời sau vậy, tỷ như cầm sát sinh, thậm chí cũng có thể như phạm nhân lấy vợ sinh con.

Bất quá Khương Thượng gần như vô dục vô cầu, dưới nỗ lực hun đúc của Tô

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 59 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-59.html#ixzz2Yc3BRYao

Tô cũng không có gắng sức cải thiện sinh hoạt phẩm chất nhu cầu.

Xa xa, trong khi bọn họ đi lên đỉnh núi, không hẹn mà gặp, đụng vào tiểu sư muội cũng đang ở đó hái thuốc.

Lúc tiểu sư muội chợt thấy bọn họ sững sốt một chút, mặt trắng bệch, rất là kinh ngạc.

Tô Tô cũng thành thật không khách khí chủ động ôm lấy cánh tay Khương Thượng, vẻ mặt vô tội mở to mắt, nàng kinh ngạc, nàng liền so với nàng càng kinh ngạc hơn. Bối bối, ác ý hoài nghi tiểu sư muội phải hay không cũng đã sớm đã chờ đợi sẵn ở nơi này.

Khương Thượng đàm đạo qua hai người, chưa có ý ngăn cản.

Sau ngày đó, hắn vẫn như cũ thường ở Ngọc Hư cung tu nghiệp, vẫn không có ý định giải thích. Tiểu sư muội cắn cắn môi, nhìn thấy bộ dáng hắn bình tĩnh vô ba, ngày xưa cảm thấy rất an tâm với sự yên lặng của hắn, giờ phút này lại cảm thấy rất chói mắt...

“Khương sư huynh, hôm nay các người cũng tới hái thuốc sao?”

Hắn “Ừ” một tiếng, “Sư muội cần thảo dược gì?”

“Đã hái đủ.” Ánh mắt nàng chuyển hướng nhìn thiếu nữ đang dựa vào bên cạnh hắn, ngày đó vẫn chưa nhìn rõ, lần này thanh thiên bạch nhật tử tế xem nàng, dù cho trong lòng khó chịu, nàng không thừa nhận cũng không được, thiếu nữ xa lạ không biết từ đâu mà tới này quả thật là mỹ nhân, da trắng eo nhỏ, yếu điệu thực nữ, lộ ra một cổ sạch sẽ, hương vị cần người bảo hộ...

Sư huynh thích, là nữ tử như vậy sao?

Nàng nở ra một nụ cười sang sảng hoạt bát, nói với Tô Tô, “Tuy rằng lần đầu gặp mặt có chút thất lễ, nhưng ta nghĩ nói, người rất xinh đẹp ni.”

Thiếu nữ cũng đi theo lộ ra một cái tươi cười e thẹn, “Cám ơn. Người cũng rất xinh đẹp ni.”

Tiểu sư muội thân mật hỏi han, “Muội muội cùng Khương sư huynh như thế nào quen nhau? Sư huynh cũng thực là, vẫn che giấu không nhượng chúng ta quen biết. Ta kêu Mã Thi Thi, không biết nên ra sao xưng hô muội muội?”

Thiếu nữ cầm lấy ống tay áo Khương Thượng, nhỏ giọng đáp, “... Ta kêu Tô Tô.”

Tiểu sư muội sáng sủa cười, “Xem ra Tô Tô người rất thẹn nì, thời gian này sư huynh có mang người hảo hảo du lịch Côn Luân?” Sau đó đưa mắt nhìn xem giỏ thảo dược đầy quá nửa của Khương Thượng. “Sư huynh hôm nay thảo dược còn chưa hái đủ sao?”

Khương Thượng gật đầu.

“Vậy ta có thể mang Tô Tô đi xem vài địa phương thú vị gần đây không? Sư phụ môn hạ nữ đệ tử thừa thốt; khó gặp được muội muội, ta mang nàng đi giải trí một chút, tránh nàng ở bên cạnh sư huynh buồn chán.”

Gặp tiểu sư muội như vậy nhiệt tình tương mời, thiếu nữ ngẩng đầu lên, có chút chân tay luống cuống nhìn hắn.

Khương Thượng âm giọng nói, “Đi đi, theo sư muội du ngoạn một hồi, ta hái được xong liền đợi các người ở đây.”

Tô Tô hiền thực gật gật đầu, bị tiểu sư muội nắm, cẩn thận mỗi bước đi ly khai.

46. Q.4 - Chương 46

Ngọc Hư Phong phong cảnh tuyệt đẹp, làn váy dĩ lệ các nàng phớt qua những bụi hoa Thanh Vụ rậm rạp, hai hàng cây bên đường sáng lên những đóa hoa màu vàng tươi, thỉnh thoảng xen lẫn theo mấy cây có trái đỏ tươi.

“Người nếm qua sa đường quả chưa?” Mã Thi Thi hái xuống một viên trái cây đặt trong lòng bàn tay, quả trái cây đỏ tươi so với tay nàng trắng mịn rất là mê người.

Tô Tô lắc đầu, cuối cùng đã hiểu vì sao cổ nhân xưng tụng tay nữ tử vi cánh tay ngọc, quả thật như ngọc.

“Người có muốn thử một chút hay không?”

Tô Tô tiếp nhận quả sa đường tiểu sư muội chuyển tới, nhẹ nhẹ cắn một miếng, không có hạt, hương vị xốp, chua chua ngọt ngọt, cực giống trái mận.

“Mùi vị không tệ chứ?” Mã Thi Thi vỗ về cây hoa sa đường nghiêng đầu nhìn nàng, “Cây thụ này có thể dùng phòng ngừa nạn lụt, nếu là người ăn trái nó sẽ không bị chết đuối, có thể hô hấp tự nhiên trong nước.”

Tô Tô liền phối hợp vô cùng sùng bái nhìn lại nàng, “Tỷ tỷ người hiểu biết thực nhiều.”

Nàng lắc đầu, “Đây đó là khi ta vừa tới Côn Luân, Khương sư huynh dạy ta.”

Tô Tô “Ồ” một tiếng, thế lại ra sao.

“Người làm sao... cùng Khương sư huynh quen biết?”

“Năm trước.” Ý vào chính mình pháp lực so với đối phương càng ột bậc, một đại nương hồ ly vô sỉ đem chính mình nguy trang thành thiếu nữ nhân loại, mặt lộ vẻ bi thương, nói, “Lúc đó ta bị yêu quái bắt bỏ vào sào huyệt, cũng nhờ...Thượng ca ca cứu ta, chỉ tiếc phụ mẫu đều...” Nàng nghiêng đầu lấy tay áo che mặt, rất buồn. Bất quá khi nói tới ba chữ ‘Thượng ca ca’ kia, Tô Tô không khỏi lên lút rùng mình một cái, “Là Thượng ca ca mềm lòng, nhượng ta có chỗ cư trú.”

“Tên khai sinh của người là gì?” Tiểu sư muội hỏi, “Nói tới mới nhớ, trước đây Khương sư huynh có nuôi một con chồn bạc, tên của nó cũng kêu Tô Tô ni.”

“A, trùng hợp như vậy sao Tô Tô chính là tên khai sinh của ta.” Mã Thi Thi cẩn thận nhìn nàng thật lâu...

Nguyên lai nàng cùng Khương sư huynh hơn mười năm tình nghĩa nhưng đánh không lại cô gái này nửa năm. Đến tột cùng nàng có chỗ nào thua cho nàng ta?

“Người... vì sao nhìn ta như vậy?”

Tiểu sư muội cả kinh, thu hồi tầm mắt, trầm mặc khoảng khắc, hỏi, “Người... sư huynh đối với người tốt không?”

Nàng rất là hạnh phúc gật đầu, “Hắn đối ta rất tốt, lần đầu tiên gặp hắn cảm thấy hắn lạnh như băng, không dám lại gần. Bất quá chung sống đã lâu, liền phát hiện tuy rằng ngày thường hắn thường không nói chuyện, kỳ thật cũng chỉ là nói chuyện không khéo thôi, hắn rất là... thương sủng ta.”

Mã Thi Thi giảo khấn ngón tay, nói, “Vậy thì tốt. Sư huynh... kỳ thật là một người rất ôn nhu, đáng giá người phó thác chung thân.”

Thiếu nữ nháy mắt đỏ mặt, lắp bắp nói, “Người, người hiểu lầm. Ta cùng hắn không phải quan hệ như thế...”

Chỉ là phủ nhận như vậy càng giống tiểu nữ nhi thẹn thùng khi bị nhìn thấu tâm sự, giấu đầu hở đuôi.

Mã Thi Thi từ nhỏ cũng là thiên chi kiều nữ, lúc tiến Côn Luân càng là dựa vào bộ dạng thông minh hào phóng dung mạo xinh xắn được các sư huynh đệ ái mộ lễ ngộ, tự nhiên cũng có lòng tranh mỹ hảo thắng.

Xúc động gọi Tô Tô đi ra, nàng chỉ là không cam tâm muốn nhìn xem, đến tột cùng vì sao sư huynh thích nữ tử này? Nàng có tính gì đặc biệt, vì sao cuối cùng thắng được tâm hắn? Vì sao nàng cố gắng lâu như vậy, cuối cùng lại làm ột cái nữ tử xa lạ dễ dàng có được hắn?

Nhưng giờ phút này đối diện thiếu nữ hạnh phúc mỉm cười, nàng lại không biết mình từng bước nên làm cái gì?

Giống như một phụ nữ đồ kỵ chất vấn nàng ta đến tột cùng có chỗ nào hơn nàng? Vì sao Khương Thượng sư huynh lựa chọn nàng?

Chính mình như vậy... thật sự quả thật đáng buồn.

Nhìn thấy tiểu sư muội miễn cưỡng cười vui, như cũ mang theo nàng du lịch Ngọc Hư Phong, Tô Tô cũng mang về e dè, phát hiện chính mình từ đầu đến cuối, không tự chủ vẫn ôm chặt mãnh liệt địch ý đối với tiểu sư muội.

Phảng phất như là đôi yêu thú ngoại tộc ngấp nghé xâm phạm lãnh địa chính mình, giấu diếm tính công kích.

Nàng dần xuống, hai người giờ phút này đều không có tâm tư du ngoạn, sau khi qua loa dạo xong Ngọc Hư Phong liền giẫm theo đường cũ trở về.

Khương Thượng quả nhiên như lời hắn nói, hái thảo được xong liền đứng chờ dưới một gốc cây giáng thụ cao lớn.

Giáng thụ nở bung những đóa hoa đỏ hồng xinh xắn, dưới ánh sáng chiều tà vàng thái dương vàng nhạt, hắc khoáng tay đứng dưới gốc cây xa xa nhìn nàng, sa y sắc đen bị gió núi thổi khai đậm đậm kim biên...

Có lẽ là khúc xạ mộ quang mỹ ngọc thái quá chói mắt.

Tô Tô chỉ cảm thấy có cái gì trong thời khắc đó đâm vào trong lòng nàng, khó mà kháng cự, nàng hạ ý thức xem nhẹ tình cảm.

Ở một khắc này, nàng nhìn thanh y thiếu niên đứng đợi thật lâu dưới tàng cây, đột nhiên có một loại ảo giác hắn sẽ chờ đợi nàng một đời một kiếp...

Một đời một kiếp.

Mấy năm sau, nàng nắm bắt huyền đàn, nhớ lại một màn này, cặp mắt khê khép lại...

Đã từng nghĩ một đời một kiếp đợi, khi nàng trở lại chỗ đó, mới phát hiện, nguyên lai cái gọi là chờ đợi chung quy chỉ là một hồi đại mộng.

Giờ phút

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chờ Cười Ta Hồ Vi Trang 60 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-60.html#ixzz2Yc3MsPmx

ày, nàng cũng phát hiện chính mình tâm nháy mắt kinh hách vạn phần.

Xong đời, xong đời!

Nàng trong lòng u buồn ôm hai gò má, lại thích tử địch của chính mình, đầu nàng đã bị người ngoài hành tinh chiếm lĩnh sao!

Chẳng lẽ đây chính là lâu ngày sinh tình trong truyền thuyết?

Khương Thượng thấy thần sắc nàng không thích hợp, hỏi, “Thế nào?”

Tô Tô lắc đầu.

~~o

~~Mấy ngày sau đại trưởng lão khẩn cấp gọi nàng hồi Thanh Khâu, nàng ngậm gánh nặng con thỏ khoản khoản tạm thời hồi Thanh Khâu tránh tránh, lạnh tỉnh hạ tâm tư.

“Xem người diện có xuân sắc, mắt phỉ hoa đào.” con thỏ vênh tai, “Tô Tô, người động xuân tâm?”

“Động cái đầu con thỏ người a.” Tô Tô mắt lé vung cước, “Người ban ngày thường thường không gặp bóng dáng, chạy nơi nào phong tao?”

“Oan uổng a, ta không phải sớm đã nói với người, ta đang dốc lòng tu đạo sao.” Con thỏ thê lương ngoài đầu nhìn lại, “Tô Tô, người tổng là không tin tưởng ta.”

“Vậy ta hỏi người, người đạo thuật tu luyện được ra sao?”

“Trong vòng ba năm người sẽ biết được.”

Tô Tô 360 độ loạn choạng, “Người luôn luôn giấu diếm, đối ta còn xa lạ như vậy!”

Con thỏ rung đùi đắc ý nói, “Ta sẽ nói, đến lúc đó ta nhất định đều sẽ nói!”

Tô Tô phút chốc đình chỉ lay động, xác nhận một lần, “Không tái giấu ta?”

“Xác định xác định...” Cặp mắt con thỏ cặp mắt hóa thành hình @ @ , “Nhưng thật ra người... người bỏ chạy như vậy, Khương Thượng bên kia thế nào giao đãi?”

Tô Tô chột dạ trả lời, “Ta có để lại tờ giấy cho hần. Nói trong tộc có chuyện, muốn hồi tộc để giúp đỡ.”

“Ý người nói là người chủ yếu vẫn là trụ tại Côn Luân, chỉ là cách vài ngày mới hồi Thanh Khâu?”

Tô Tô xù lông, “Người có tin ta sẽ biến người thành thịt thỏ kho tàu hay không?”

“Đừng có kỳ thị con thỏ...”

Đến Thanh Khâu mới biết nguyên lai trưởng lão lòng như lửa đốt gọi nàng trở về là vì chuyện dạy đứa con thứ bảy của Long thần học tập đạo thuật.

Không có cách nào khác, bộ tộc cử vĩ là chủng tộc tao nhã, chuyện không tao nhã như đùa giỡn đại đao, không có hồ ly nào nguyện ý tiếp nhận, Tô Tô không ở đây, bọn họ liền một đường đá bóng, đá đến trên thân nàng.

Tô Tô trên trán tuôn ra gân xanh, ngàn dặm xa xôi gấp chiều nguyên lai chính là muôn nàng làm bảo mẫu ột oa nhi chưa cai sữa?

“Phụ vương hần đâu?” Ngón trở run lấy bấy chỉ vào một tiểu đồng năm tuổi, một thân hồng y, phấn điêu ngọc thể.

“Long thần còn chừng ít ngày nữa sẽ phi thăng.” Đại trưởng lão lúng túng vuốt hàng râu mép chẳng hề tồn tại, “Tô Tô, người chiếu cố Nhai Ti mấy ngày...”

“Cần rõ!” Tiểu đồng hung hăng quát, “Lại dám gọi thẳng tục danh của ta?”

Tô Tô cúi đầu cùng tiểu đồng đưa mắt nhìn nhau vài giây. Hần ngang ngược hỏi, “Nhìn cái gì vậy? Coi chừng ta kêu phụ vương móc mắt người ra!”

“Người thực là... một điểm cũng không đáng yêu.”

“Cần rõ...” Lời nói mới đến một nửa liền bị bịt miệng, Tô Tô kẹp lấy tiểu đồng không để ý hần đá đá đánh đánh, quay lại hỏi đại trưởng lão, “Long thần có nói, ta có thể tùy ý quản giáo hần sao?”

“Ừ...” Đại trưởng lão châm chọc nói, “Người bạn già từng nói thất tử tính tình bất hảo, lúc cần thiết....hãy dạy dỗ quản giáo thay hần.”

Tô Tô cúi đầu đối diện tầm mắt hung tợn của tiểu đồng, xem ra lão ba hần đối với cá tính nhi tử này rất có hiểu biết a...

Không cam tâm tình nguyện tiếp sửa oa nhi này, nhất thời làm việc thiện (làm việc thiện?) tương lai cũng đổi về cho nàng một thân tu vi. Vụ mua bán này cũng không coi là thiệt thòi.

So với mặc danh kỳ diệu bị nhét ột cái ngay cả danh nghĩa đồ nhi cũng đều không tính, một tin tức ngược lại càng làm cho nàng để ý.

Ở Thanh Khâu mấy ngày, nghe phong phanh gần đây nhân gian có hai đại yêu quái đi thu thập các yêu quái vùng phụ cận, bắt quá sau khi đại yêu quái đã thành khí, tổng thoát không từ thủ đoạn chiếm cứ địa bàn thu tiểu đệ, nhưng sở dĩ bọn họ khiến cho khắp nơi chú ý, là bởi vì địa bàn của bọn họ, Hiên Viên mộ.

Hiên Viên mộ, cổ danh tư ý, là mồ mã của Hiên Viên Hoàng Đế tại nhân gian.

Thời đại xa xưa, sau khi Hoàng Đế diệt Xi Vưu, cỡi rồng bay lên trời, dân chúng đem các vật dụng cũ của hắn xem như di thể đem chôn, đây cũng là Hiên Viên mộ.

Thương hải tang điền, vật đổi sao dời, mấy ngàn năm sau lại bị hai yêu quái to gan này chiếm làm sào huyệt, mở mang lăng mộ.

Nhị yêu này một cái là ngàn năm tỷ bà tinh, một cái là hậu duệ Phượng thần tại nhân gian, Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, bà con gần nhất với chủng tộc phượng hoàng. Truyền thuyết nói sau khi nó đắc đạo, sẽ gặp đục hỏa trùng sinh, Niết bàn vi phượng.

Tô Tô nghe đến Tỷ bà tinh và Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, vô cớ da đầu run lên, xem ra hai cái trong tương lai chụp nàng cũng đã lên sân khấu.

Từng cùng con thỏ đứng xa xa bên ngoài Hiên Viên mộ nhìn xuống, tỷ bà tinh không có thấy, nhưng thật ra ngoài ý muốn phát hiện, Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh này lại là một thiếu niên diễm lệ.

Khó biết được chân tướng lịch sử là—

Trụ vương quả thật không phụ Tiểu thụ danh của hắn, hoa hoa lệ lệ đồng tính đi?

Mà cái xui xẻo Tô Đát Kỷ bắt quá chỉ là đạn khói tung hỏa mù của bọn họ, kỳ thật chủ đánh hí từ đầu chính là trĩ kê tinh mà không phải hồ ly tinh?

Thiếu niên kia nhưng thật ra tính cảnh giác cực cao, Tô Tô bên

này còn đang rung động, hắn đã phát động công kích—

“Người tới là ai?”

Một đầu hỏa điều gào thét lên đánh úp tới nơi nàng ẩn thân!

Úc úc, xem ra tương lai chụp nàng tỷ khí không hảo.

Tô Tô moi lên con thỏ, không trực tiếp cùng hắn chính diện giao phong, xoay người hỏi Thanh Khâu.

Vô nại, nguyên bản chỉ là Côn Luân và Đế đô hai điểm một đường, biến thành Côn Luân, Đế đô, Thanh Khâu, ba điểm thành khuyên.

Thời kỳ trưởng thành của thiếu niên cực nhanh, Tô Tô bữa đực bữa cái, cơ hồ mỗi lần gặp hắn, nàng đều cảm thấy Tiểu Thụ lại ột chút.

Thời Đế Ất ba chìm bảy nổi, Đế Ất băng hà, Đế Tân kế vị.

Tô Tô cân nhắc hai cái danh tự này, lấy hay bỏ, như cũ lựa chọn gọi hắn— Tiểu Thụ.

Sau khi kế vị, Đế Tân coi trọng nông trang, đồng thời cũng chậm rãi hiển lộ ra tính hiếu chiến thiên bẩm, mấy lần ngự giá thân chinh, liên tiếp phát động chiến tranh đối với các quốc gia xung quanh, khuếch trương lãnh địa.

Mà việc lựa chọn vương thê, cũng đồng thời nâng lên án bản.

Khương thị của Đông bá hầu Khương Hoàn Sở nổi tiếng ung dung hiền thực, có thể xứng đôi thân phận Vương hậu với hắn.

Ngón tay Đế Tân miết tại mai rùa trong khoảng khắc, miết chặt tên nàng.

Nhưng trong lòng mơ mơ hồ hồ, phảng phất như không tự giác buông tha cho cái gì, thừa thớt.

47. Q.4 - Chương 47

So sánh Đế Ất, Đế Tân tại phương diện chiến tranh không thể nghi ngờ là cực có thiên phú.

Người Di thiện cung nỏ, Đế Tân liền lệnh vương sư làm mũi tên bằng đồng xanh, tầm bắn cùng lực sát thương của nó, cung tên bình thường không thể so sánh, đồng thời hấn hao phí đại lượng tâm lực, tạo ra một “Đội Binh Voi” khổng lồ.

Khi Tô Tô lần đầu tiên thấy “Tượng đội” diễn luyện cũng không khỏi bị rung động, khi bày voi phần nộ chạy bằng gào thét là lúc đại địa đều tại chiến lật.

Như vậy một chi đội quân tự nhiên gió thổi cỏ rạp, Đế Tân hưng trí bừng bừng chỉ huy đông chinh, lực cánh tay hấn hơn người, vũ khí là một thanh cự kích, chiến bào màu đỏ cùng kim tỏa giáp, đầu đội ngọc đai.

Tô Tô hai ngày đầu còn từng cách chiến trường xa xa xem chừng, chỉ gặp hấn ý khí phi dương, thiếu niên ngút trời, chính là tiên y nộ mã.

Hơn mười vạn đại quân đông chinh đến địa phận người Di, Đế Tân cho đội voi xung phong, đội cung tên áp hậu, trước xé rách đội trận người Di, thấy vương sư đuổi theo, bày đội tượng ở dưới gầm lên giận dữ nhảy vào trong đám người Di, da voi cực dày ngăn trở đại bộ phận công kích, ngà voi dễ như trở bàn tay đâm xuyên qua ngực đám binh lính đứng hàng trước, đem thi thể ném lên không trung, đám người Di xếp sau

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 61 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-61.html#ixzz2Yc3Vt3Hi

thất kinh, hoặc né tránh không kịp, bị thể trọng tấn tấn của đàn voi giẫm nát xương ngực.

Sau khi để cho bày voi tàn sát bừa bãi, tối hậu vương sư như gió thổi quét toàn trường, người bắn cung đem đầu mũi tên nhắm ngay đám cá sa lưới giết hại hầu như không còn...

Sau khi chiến tranh chấm dứt, Đế Tân mang theo ngàn vạn tù binh hồi triều, trong đó cường tráng tù binh còn sống bị mang đi Đế đô, yếu liền bị giết ngay tại chỗ, hoặc làm tế phẩm chiến thắng, hiến cho trời xanh.

Đại thắng trở về, Đế Tân cải biến Mật đô thành Triều Ca. Thủ ý “Sáng sớm hát vang, vận mệnh quốc gia hưng thịnh.”

Vì vĩnh tuyệt hậu hoạn, thiếu niên quân vương trẻ tuổi mà hiểu chiến này thậm chí cho xây dựng một con đường đi thông đại đạo Đông Di, đem thể lực Thương mở rộng đến vùng Giang Hoài. Đế Tân niên thiếu khí thịnh nhất thời trở thành tất cả vinh quang của đế quốc, đến chỗ nào, từng trận to rõ gào thét vang vọng chân trời—

“Ngô vương uy vũ!”

“Ngô vương uy vũ!”

“Ngô vương uy vũ——!”

Tô Tô tỉnh táo ở một bên nhìn thấy, chứng kiến Đế Ất thời kỳ Thương Thang ngày càng lụn bại, cho đến Đế Tân kế vị, vương triều cổ xưa một lần nữa sống lại, cuối cùng đi tới hướng hủy diệt.

Trong sử sách về Đế Tân đông chinh, đội binh voi và chôn giết nô lệ lại trở thành bằng chứng chứng minh sự tàn bạo của Trụ vương. Nhưng tại thời kỳ này, chôn giết, tế nhân hoàn toàn chính là thủ đoạn uy hiếp các triều đại quân vương và là nghĩa vụ hiến tế.

Lúc này khiến Đế Tân phản cảm, chán ghét nhất, không thể nghi ngờ là giỏi hơn, áp đảo trên vương quyền—thần quyền, cùng với những pháp sư tế tự cần tay cần chân hẳn.

“Trẫm thực muốn giết hết bọn họ.” Hắc nhũ mày, trong ngực ôm một con chồn bạc.

Tô Tô vội ho một tiếng. “Hiền hòa một chút, sát khí đừng nặng như vậy.”

“Trẫm làm Vương có ý nghĩ gì, hồi triều đình trên dưới nơi nơi chồn chồn bị áp chế, lại không vui sướng như hành quân đánh trận.” Hắc buồn bực nói.

“Hết cách thôi, cho dù không cam tâm thế nào, ngôi vị Vương này ngươi vẫn là muốn làm.” Chỉ là không phong quan như ở mặt ngoài nhìn vào thôi.

“Ngươi cũng nói mỉa như vậy?” Hắc trừng mắt dựng thẳng mi cúi đầu nhìn chồn bạc phì nộn trong ngực, “Ta biết yêu tinh đều là vô tình quả ỷ.”

Tô Tô nâng trán, “Ta gần đây là tạo cái nghiệt gì a, thế nào gần đây đỉnh đầu nhảy ra hai cái tiểu quỷ, một cái so với một cái càng

vặn vẹo?” Nghĩ tới gã Long thần không chịu trách nhiệm quăng lại thằng con thứ bảy tại Thanh Khâu, mới vừa học dùng đao khí liền náo loạn Thanh Khâu gà bay chó chạy, cả ngày kêu đánh kêu giết.

Nàng thở dài, “Không phải ta nói mát, này vốn chính là việc không thể nề hà, ngươi chưa cầm quyền, lý lịch tự nhiên kém hơn một chút, hưởng hồ, người đối với ta oán hận này nọ, cũng không trông cậy vào ta có thể cấp người chút ý kiến, phương pháp thực hiện cụ thể, người chỉ là đang phát tiết thôi.”

“Ngươi làm sao biết nếu ngươi nói ra ý kiến, ta sẽ không nghe theo?”

“Cũng không phải là ý kiến, chỉ là cái nhìn của ta đối với tình cảnh bị chèn ép hiện giờ của ngươi, cảm thán một câu thôi.”

“Ồ.” Hắc tựa tiểu phi tiểu nói, “Trẫm xin lắng tai nghe.”

“Kỳ thật ta cảm thấy thời điểm niên thiếu, bị những cái đầu bạc kinh nghiệm này nọ chèn ép, không phải hảo sự.” Tô Tô nhún vai, “Thiên chi kiêu tử sẽ không biến thành bạt long phượng hoàng, có thời điểm rơi xuống mặt đất hảo hảo nhìn xem năng lực chân thật của chính mình là bao nhiêu? Hay là từ trước tới giờ bị quá nhiều tán thưởng và lời gièm pha che mất tầm mắt, như vậy liền sẽ không tự đại bảo thủ. Hiện giờ ngươi đầu ngọn gió nhất thời không sai, chính là cần chút thời gian thanh tỉnh một chút.”

Hắc nhũ mày, khoe miệng đậm đậm hơi vạch, “Vậy ý ngươi là ta cần phải tiếp tục nhẫn nại, hảo hảo hưởng thụ cái chèn ép khó khăn này?” Đế Tân mỹ mạo cùng danh hiệu chiến nổi tiếng khắp các quốc gia, thậm chí bởi vì quá tuấn mỹ, bị quan chép sử ghi nhiều vào sử sách. Nhếch môi, nhũ mày phong tình như vậy, tất nhiên là chọc người.

“Ta cũng không phải là hậu cung phi tần của ngươi, dụ hoặc ta như vậy là vô dụng.” Tô Tô rừ rừ, “Nhưng thật ra ngươi đừng ác ý xuyên tạc ý của ta, lời ta nói ngươi có thể không hiểu, ngươi cứ tiếp tục ngoan ngoãn phụ thuộc tổ tiên các bậc cha chú và thần quyền, nếu là ngươi thực có cá tính không cam tâm như thế, ngươi tự nhiên cũng hiểu bước tiếp theo nên làm như thế nào. Hiện tại ngươi cũng không cần ta hỏi đáp, ta cũng không có lòng khăng khải nghĩa hiệp hoặc giả nỗ lực để ngươi lợi dụng, với cá tính của ngươi, đã nói ra ý nghĩ ”muốn giết chết bọn họ“, tự nhiên là thật động sát tâm. Ta không biết nhiều về hiến tế, không nhất thiết khuyên can, cho dù có khuyên can, ngươi cũng sẽ không nghe.”

Đế Tân thoải mái gờ hồ ly lên, gặm một cái tại cái chóp mũi nhỏ nho của nó, “Quả nhiên ngươi hiểu ta, chỉ có Tô Tô.”

Tô Tô lập tức xù lông, một móng vuốt hung hăng cào xuống, “Cảnh cáo ngươi không được quấy nhiễu tình dục!”

Đế Tân ôm cái mũi đầy máu, khó chịu ném hồ ly xuống đất, cái bụng ngứa lên, sau đó dùng lực chà xát cái bụng phì nộn của hồ ly, đem nó chà được quay cuồng tới quay cuồng đi, “Ngươi hảo sinh càn rỡ! Lại dám tập kích trẫm.”

Tô Tô tiêu lệ tiếp tục gãi móng vuốt, thân là thực nữ, nàng không thích bị đùa a, hỗn đản.

Đột nhiên Đế Tân bỗng dừng dừng lại, tầm mắt hướng xuống giữa hai chân dưới cái bụng lông xù của Tô Tô, “A, nguyên lai người thực chính là con cái...”

Tô Tô: “...”

Tiểu Thụ: “...”

Hai người tương đối không nói gì nửa buổi, Tô Tô đột nhiên xuất ra Cửu m Bạch Cốt Trảo trong truyền thuyết đối Tiểu Thụ thực hiện tia chớp liên kích cực kỳ tàn ác, “Người này hỗn đản! Hỗn đản! Hỗn đản——”

Nói chung, Tô Tô của chúng ta vẫn là một hảo nữ chủ tận chức tận trách, trước khi rơi lệ mà đi nàng còn không quên nhiều lần dặn dò Đế Tân, bắt luận cho dù ra tay với các thần chức hiền tế thế nào, tuyệt đối đừng khinh mạn Nữ Oa, nếu có khả năng, ngày thường ăn uống no đủ tối hảo cũng đừng tùy tiện vào cung Nữ Oa—

~~o

~~Khi về đến Côn Luân, ánh trăng tròn đầy tháng đã treo trên ngọn cây.

Tô Tô khôi phục nhân hình, rón ra rón rén hồi trở về sương phòng của mình, lại tại hành lang gặp khúc ngay chòi nghỉ mắt gặp được Khương Thượng.

Nhật nguyệt tinh tam quang trên trán hắc đã mờ, đại biểu đã bước vào tiên gia rời xa hồng trần.

Như vậy đối diện hắc, Tô Tô cảm thấy mặt mình nóng lên. Rõ ràng trước khi phát hiện tâm ý chính mình, còn có thể thần nhiên, vì sao hiện tại... lại phảng phất như là phát sốt cao đột ngột, cả người bắt đầu không thoải mái.

“Dạo gần đây người đang trốn tránh ta?” Khương Thượng hỏi, hai người cùng ở dưới một mái hiên, cả mười ngày cũng chưa gặp mặt nàng một lần, cho dù có là khúc gỗ cũng phát hiện có chỗ bất thường.

Tô Tô vô tội đáp, “Không có a, gần đây nhiệm vụ trong tộc quá nặng nề.”

Khương Thượng trực tiếp nhảy qua lời nàng nói “Gần đây ta phạm kiêng kỵ gì của người? Hoặc ở nơi nào đắc tội người?”

Tô Tô lắc đầu, càng ra vẻ vô tội trả lời, “Không có a, hoàn toàn không có.”

“Vậy vì sao người muốn tránh ta?”

“Đã nói không có mà.” Đừng ép nàng! Chẳng lẽ muốn nàng trực tiếp thú nhận rằng sau khi nàng phát hiện chính mình thích hắc mới đâm ra hoảng sợ?

Hắc tự nhiên không phải dễ gạt gẫm, khó mà mở miệng—

Tô Tô lập tức trước khi hắc mở miệng, cắt lời “Người không phải không biết rõ nguyên nhân là vì cái gì?”

Hắc cũng giật mình, trầm mặc một lát sau, nói. “Chỉ là mấy ngày nay, trong lòng có chút để ý... rồi lại không biết chỗ nào chọc người nổi giận.”

Nàng thấp đầu, “Người không có chọc ta nổi giận, là ta có vấn đề...”

Nói đến đây, sớm chết sớm siêu sinh, hôm nay gặp hắc chủ động chờ ở đây, sợ là cũng đã hảo quan sát nàng một lúc, tất nhiên là cũng biết

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 62 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-62.html#ixzz2Yc3Y78Uo

ô nàng có thể hóa hồi nguyên hình.

Cùng với ngày sau bị giáp mặt nhìn thấu, lại không như nàng chủ động thẳng thắn, sẽ được khoan hồng...

Xoay người vừa chuyển, tại chỗ chỉ thừa lại một tiểu hồ lông bạc ra sức theo chui ra từ trong đồng quần áo rơi trên mặt đất, chậm rãi tiếp cận hắc, “Ta... lúc trước ta đã giấu diếm người, kỳ thật ta đã có thể biến hồi nguyên hình.”

Khương Thượng chỉ là trong dự đoán trầm tĩnh, sau đó cúi người nhẹ nhàng nâng lên nàng.

“Ta... chỉ là rất lưu luyến mùi vị làm người, nghĩ muốn làm thêm vài ngày ‘Nhân’.” Tô Tô nằm ở trong song giường ôn hòa hiền hậu của Khương Thượng, trái tim còn cách một lớp da lông cùng lòng bàn tay ấm áp của hắn, chỉ cảm thấy tim đập nhảy mất bao tấp khiến cả ngón tay cũng muốn run rẩy. Nàng dao động, thăm dò nói tiếp, “Ta chỉ là nghĩ thử lấy thân phận ‘Nhân’, cùng người chung sống đoạn thời gian này.”

Khương Thượng hơi sững sờ, sau đó khuôn mặt thanh tú cong lên, cười được phong thanh nguyệt minh, “Tô Tô, ta ngày mai phải đi Ngọc Hư cung lĩnh đạo bào.”

Thế thì lại ra sao!

Lá gan nàng bỗng chướng đại, đột nhiên đứng lên, móng vuốt đáp trên vai hắn, bay nhanh đuổi lười liếm liếm đôi môi mỏng đậm sắc của hắn, ngay cả hương vị cũng không kịp thưởng thức, đã nhảy xuống mặt đất, lủi trở về trong phòng

Độc lưu dưới ánh trăng Khương Thượng ngón trỏ che lại môi, gương mặt bỗng dưng ửng đỏ.

48. Q.4 - Chương 48

Tình yêu là một hồi người truy ta chạy, người chạy ta liền gây sức ép.

Vậy là đại khái từ khi lọt lòng đến nay Tô Tô lần đầu tiên chủ động truy đuổi tình yêu... cũng là lần duy nhất.

Nàng lủi hồi chính mình phòng, phát phát móng vuốt dùng lực đóng cửa lại, “Vèo” một tiếng bổ nhào tới trên giường, một khắc khi vừa chạm được giường, mười móng vuốt sắc bén nhanh chóng biến thành mười ngón tay trắng nõn thon dài, bắt đầu từ hai cánh tay, bộ lông màu trắng bạc quanh thân biến mất, da thịt non mịn lộ ra ngoài không khí, nàng vẫy vẫy đầu, xương hàm và xương trán thu liễm trở về độ cong nhu hòa, khôi phục nhân hình, giây phút đầu tiên thân thể trần truồng kia chui ngay vào trong chăn.

Lộ ra ngoài một đôi lỗ tai hồ ly, hết sức chăm chú lắng nghe động tĩnh người ngoài cửa.

Thật lâu, cũng không có nửa tiếng động.

Tô Tô có chút thất vọng, hắn đi rồi chưa? Hay vẫn là... một mực ngoài cửa chờ nàng?

Tâm tư không yên, rõ ràng đã một phen niên kỷ, thế nào... thế nào lại thất thố giống như một tiểu nữ hài mười mấy tuổi nụ tình vừa mới chớm nở? Nàng bẽ mặt vùi đầu xuống dưới gối, đọng đến thân thể trần truồng trực của chính mình, mới nhớ ra vừa rồi đã để toàn bộ y phục ở bên ngoài, không có nhặt về!

Mới nghĩ đến này, bên ngoài liền truyền tới tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Tô Tô, y phục của người... Ta đã xếp hảo, để ngoài phòng người.” Hắn thanh âm tựa hồ vẫn là vững vàng như vậy, “Ta trở về phòng trước, nếu người cảm thấy bất tiện, liền chờ sau khi ta rời đi mới ra lấy.”

Tô Tô trong chăn rầu rĩ “Hừ” một tiếng.

Sau một trận tiếng quần áo sần sật, bóng người chậm rãi biến mất sau cánh cửa.

Chỉ như vậy? Chỉ như vậy?

Tô Tô oán hận cắn răng, ngay cả khi nàng chủ động dâng tới cửa, hắn chỉ như vậy bỏ qua?

Hôm sau gà gáy canh ba, Khương Thượng nhập Ngọc Hư cung.

Đãi bái tế thiên lắng nghe sư huấn, giảng đạo kết thúc thì mặt trời đã cao giữa trời.

Hắn y đạo quan chính thức bước vào tiên môn, quá nguyệt lan nhiều tiên khuyết, dục hồi biệt uyển. Lần này lại gặp đến một thiếu nữ hồ tộc cúi thấp đầu, ngồi trên chiếu, dựa lưng vào trước cửa biệt uyển chờ hắn.

Hắn sợ run lên, cúi người xuống muốn gọi tỉnh nàng.

Nàng cũng cảnh giác đột nhiên mở mắt ra, lúc phát hiện hắn đang đứng ngay trước mắt, đầu như nổ oanh không thể phản ứng.

Khương Thượng mái tóc dài thúc quan, đạo bào màu xanh áo khoác phỉ thúy bạc sa, dưới lưng song thao vương mẫu kết, đập vân hài màu đen lẳng lẳng đứng ở trước mắt nàng, nàng ngẩng đầu, sợi băng thật dài trên đạo quan của hắn buông rơi trên mặt nàng, chạm nhẹ vào làn da.

Nàng đột nhiên phát giác giữa hai người, đang bị hoa lên một mảnh hồng câu thật dài, nàng biết là mình không có khả năng vượt qua nó, rồi lại... không cam tâm, không có đi thử đã tuyên bố bỏ cuộc như vậy.

Nàng cũng không phải là một cái nguyên bản Đất Kỷ hại nước hại dân, tuy rằng cãi lại thân phận của nàng, nhưng nàng tuyệt sẽ không cùng ‘nàng’ phạm một dạng lỗi lầm.

Như vậy... lịch sử có thể xoay chuyển hay không?

Nàng cũng cảnh cáo Đế Tân không thể khinh mạn Nữ Oa, đến cuối cùng, ngòi nổ có thể bị dập tắt hay không?

“Ô Ô?”

Nàng lấy lại tinh thần, lộ ra tươi cười nho nhỏ, “Ta... chỉ là không nghĩ người mau trở lại như vậy, vốn đã hảo chuẩn bị đợi thêm một ngày.”

Khương Thượng lại tựa như ngày thường, phẳng phát đêm qua nàng cố khởi dũng khí hôn hắn chỉ là huyền ảnh, nói, “Nghĩ thức không có dài như vậy, nếu mỗi vị đệ tử nhập tiên môn mà rườm rà như vậy, trật tự Ngọc Hư cung cũng sẽ rối loạn.”

Tô Tô “Ồ” một tiếng, kì kèo mè nheo đứng lên, bụi trên quần áo còn chưa vuốt sạch, còn không muốn đi, moi ruột gan nghĩ đề tài để bắt chuyện, lại cũng không dám nhìn hắn, chỉ mê đầu xoắn xuýt.

“Còn có chuyện gì sao?”

Thiếu nữ trầm mặc khoảng khắc, bỗng nhiên u oán nói, “Khương Thượng, có phải người chán ghét ta hay không?”

Tâm hắn bỗng dưng căng thẳng, “Không có, vì sao nói như vậy?”

Nàng tiếp tục cúi đầu, không có hồi đáp.

Khương Thượng do dự xuống, tâm tư nàng, hắn cũng tránh lui không được, đứng chần chờ bên cửa, muốn đi nhưng lại lưu.

Trên mặt đất lại “Bộp bộp” một tiếng, choáng ra một vết nước.

Hắn vội vươn tay ra, muốn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn mà nàng rũ xuống, bàn tay to mới chạm tới gò má nàng, một giọt nước nóng hổi trọng trọng lạc tại lòng bàn tay hắn, phẳng phát như muốn thiêu nhập vào lòng hắn, hắn rốt cục rối loạn thần, nhìn thiếu nữ đang ngẩng đầu, lê hoa đầm mưa khóc đến đáng thương đang chăm chú nhìn hắn.

“Người thế nào?”

Biết rõ còn cố hỏi! Nàng càng thêm đáng thương trừng hắn.

“Thế nào, phát sinh chuyện gì?”

Gặp ánh mắt hắn rốt cục lộ ra khẩn trương, nhưng chậm chạp không nhả ra lời nàng muốn nghe. Tô Tô chán nản nhếch môi, không cam tâm tình nguyện giãy dụa nhiều lần, tối hậu nhận mệnh trước buông tha hắn, cảm giận nói—

“... Ta đói.”

Hai phần cháo trắng, ba bàn thức ăn chay, tối hậu là thịt một con hoẵng, cấp Tô Tô.

Khương Thượng cúi đầu kẹp lên một viên chu quả, lại gặp Tô Tô bất động, hai tay nâng má chính trực ngoắc ngoắc nhìn đôi môi hần hé mở.

Sau tai cơ hồ muốn thiêu cháy, Khương Thượng dời tầm mắt, “Người không phải rất đói sao. Sao lại không ăn?”

Ta so sánh muốn ăn người là người hơn.

Tô Tô tay cầm cầm dưa của hần, để sát vào, “Ta cảm thấy đồ ăn của người ngon hơn...”

Nàng duỗi ra lưỡi hồng nộn quyến rũ liếm láp viên chu quả, hơi thở thơm đậm đậm xâm nhập mũi hần, cặp mắt lúng liếc dừng lại tại trên môi hần... độ ẩm bên trong nháy mắt bão táp.

Khương Thượng hạ mắt xuống, như cũ bất động thanh sắc tiếp tục dùng đôi dưa ăn cơm vừa mới bị nàng liếm láp qua, chỉ là động tác, nhưng có chút không tự nhiên.

“Người như vậy... ta sẽ hiểu lầm.”

Tô Tô nghiêng đầu nhìn hần, ngón trở điểm nhẹ một chút đôi dưa trong tay hần, này... có thể tính gián tiếp hôn môi đi?

Khương Thượng ngừng một chút, từ tốn nói, “... Không phải hiểu lầm.”

Tô Tô kinh ngạc nhìn hần.

Khương Thượng giãn ra mặt mày, cũng biết rõ bữa cơm này là ăn không vô nữa.

Hần hít một hơi, châm chúc rồi lại thận trọng, thừa nhận tâm ý chân thành của nàng, “Tô Tô, trong lòng ta, là có người.”

Nàng cơ hồ không dám tin tưởng, nỗ lực đem một lời vui sướng áp hồi trong lồng ngực, xác nhận một lần, “Khương Thượng, người chính là không lừa dối ta?”

Hần cầm lấy tay nàng, đặt nhẹ tại ngực trái hần, cúi đầu tự

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 63 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-63.html#ixzz2Yc3jpRuN

giấu, “Người có cảm giác đến hay không có điều lừa gạt?”

Nhịp nhảy trái tim, cùng nàng giống nhau, “Đùm bùm” cấp khiêu, tiết tấu rối loạn.

“Ta chỉ hỏi người một câu, ngày sau... người có thể hay không hộ ta? Có thể hay không tin ta?”

“Ta sẽ.” Khương Thượng bình tĩnh nhìn lại nàng, “Người bản tính không ác, nhược có lời nói hăm hại, trừ phi ta tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, lời đồn ta sẽ không tin tưởng.”

Quen biết nhiều năm, Tô Tô biết rõ giờ phút này hần là đang làm ra lời hứa đối với nàng.

Hần luôn luôn đối xử bình đẳng với người ngoài, lại duy nhất đối xử đặc biệt với một mình nàng, thật là hữu tình.

Nàng là cái nếu không xác định tâm ý đối phương, liền sẽ không toàn tâm đầu nhập nhân.

Nhược Khương Thượng chưa thổ lộ, nàng sẽ tiếp tục dụ dỗ, sẽ tiếp tục say đắm yêu đơn phương, sẽ cứ theo lẽ thường đối hần chảy nước miếng ngẫu nhiên lên tiếng trêu chọc... Nhưng là chỉ dừng ở thế, sẽ không tái tiến một bước, sẽ không phần đầu quên mình, sẽ không toàn lực ứng phó.

Nhưng trái lại...

Một khi xác định, nàng liền dùng tất cả cảm tình... Không hề giữ lại, đi yêu thương hần. Để Tân bảy năm Triều Ca xuân

Tháng hai, bắc thành cấp báo, Bắc Hải bảy mươi hai con đường chư hầu Viên Phúc Thông làm phản, thái sư Văn Trọng phụng sắc chinh Bắc.

Cơ hội để Đế Tân ngự giá thân chinh bị Văn Trọng đoạt đi, chán chứa buồn bực tiếp tục trấn thủ triều dã.

Trừ ra mỗi ngày nghe tới lui tin chiến thắng, Đế Tân ngồi trên vương tọa, bức rèm che cuốn cao, sau khi nghe câu được câu mất tin chiến thắng, nhóm triều thần không sự tìm việc kéo bè kết phái nội đấu.

Mấy năm chinh chiến, thế tế tứ di chấp tay, bát phương phục tùng, dân gian lạc nghiệp, ngồi hưởng thụ thái bình.

Năm nay khó được Bắc Hải bảy mươi hai con đường chư hầu làm phản, bất quá Văn Trọng sớm gặp hấn nóng lòng muốn thử, liền nhất bở vai lăm hạ, trước thỉnh hấn sắc lệnh, lãnh binh xuất chinh.

Cả con chồn bạc kia cũng cảm khái thái sư đã là lưỡng triều nguyên lão, một phen niên kỷ, nên hảo sinh đi nghỉ ngơi, vì sao còn có thể sinh long hoạt hổ như vậy.

Mất kiên nhẫn tiếp tục nghe bàng lộng này đó không thú vị, Đế Tân nâng tay nói với đám quan đương triều, “Có tấu thì khải, vô sự bãi triều.”

Lại gặp tiên triều lão thần đứng hàng bên phải, Thương Dung, nâng lên rằng quỳ phủ phục dưới bậc kim loan, “Thần Tế tướng Thương Dung chịu tội, nắm giữ triều cương, có sự không dám không tấu. Ngày mai là mười lăm tháng ba, ngày Nữ Oa nương nương sinh thần Khổng Tử, thỉnh bệ hạ giá lâm Nữ Oa cung giáng hương.”

Đế Tân nhú mi, càng phản cảm. Năm đó hiệp thần minh tới cầm tay hấn hiến tế, trừ bỏ số ít vài vị nhiều thế hệ lưu truyền hiến tế tông tộc, bởi vì căn cơ quá mức khổng lồ, cùng hiện giờ tất cả thế gia quý tộc đã bàn căn lần lượt thay đổi, khủng dao động quốc cơ, khó mà tại nhất thời rút ra, còn lại đều triệt để quét sạch.

Người hơi có tâm tư, liền minh bạch mặc cho thái độ quân vương, đứng vững vị trí.

Nhược hôm nay khải tấu không phải Thương Dung, hấn sớm đã lệnh tả hữu kéo ra khỏi triều đường. Nhưng lúc trước thân là thừa tướng Thương Dung ra sức bảo hấn nhập chủ Đông cung, hấn tái không vui, cũng muốn bán hấn vài phần bạc diện. Chỉ lười nhất đùa cợt nói, “Nữ Oa có công đức gì, mà muốn trẫm đích thân giáng hương?” Ấn ước nhớ tới, chồn bạc kia từng cũng nói qua, tối nhất là đừng tới cung Nữ Oa, hấn vốn là chán chứa bài xích, đó cũng là một trong nhiều lý do mà hấn không muốn đi.

Lời ấy tất nhiên là đại đại bất kính, nhưng Đế Tân chính là đương kim thiên tử, lại có người nào dám răn dạy và quả mắng hấn?

Nhưng có người dám, chủ tế pháp sư bước ra khỏi hàng, hấn vẫn không cúi lạy như các triều thần bình thường khác, chỉ hơi xoay người một cái, nhân tiện nói, “Bệ hạ, Nữ Oa nương nương là thượng cổ thần nữ, sinh có thánh đức. Thời Cộng Công thị đầu xúc Bất Chu sơn, thiên khuynh tây bắc, địa hãm đông nam; Nữ Oa đã dùng đá năm màu, lấp vá trời xanh, có công với dân chúng, nên được dân chúng tôn thờ. Nay Triều Ca có thể tứ hải yên vui, cho là Nữ Oa nương nương bố thiên mà lệnh thiên hạ thượng tôn, dân chúng sinh sản, còn đây là phúc thần thánh thần, nay Triều Ca tế thế phúc thần, bảo hộ Đại Thương ta bốn mùa an khang, quốc tộ lâu dài, mưa thuận gió hòa, tai họa tiềm tiêu. Vì thiên hạ vạn dân phúc lợi, bệ hạ làm sao có thể từ chối? Bệ hạ luôn luôn ái dân như con, thế phúc quốc tị dân chính thần, bệ hạ đương hưởng hành hương.”

Nói xong, bách quan đồng thời bước ra khỏi hàng, cúi người tam bái.

“Khẩn cầu bệ hạ hành hương—”

Một phen lời nói khảng khái, bỏ ta kỳ ai thế lấy vạn dân hòa thiên hạ phúc lợi danh nghĩa đề xuất, Đế Tân tự không thể không quan tâm.

Hấn mặt không biểu tình đảo qua gã chủ tế duy nhất không quỳ

trong đám bách quan, đáy mắt một mảnh sát khí—

“Chuẩn tấu.”

Ngày sinh nhật Nữ Oa, gia gia đốt nhang thiết hỏa, hộ hộ kết hoa trái phẩm.

Thiên tử thừa ngự niện ra Triều Ca cửa nam, Võ Thành vương Hoàng Phi Hổ phóng ngựa theo đuôi ngự niện, ba nghìn thiết kỵ áp hậu, tám trăm ngự lâm quân đi trước mở đường, cả triều văn võ đi theo.

Tới Nữ Oa cung, văn võ lần lượt vào bái.

Đế Tân đứng trước thánh tượng Nữ Oa, Nữ Oa tả hữu đều có Kim Đồng Ngọc Nữ. Kim đồng chấp phiên trâng, Ngọc Nữ phủng như ý. Nữ Oa thánh tượng ẩn sau màn, chỉ mơ hồ nhìn thấy trên màn trướng che phủ tinh tế phác họa màu loan, trầm hương trên bảo tọa, có điêu khắc rồng bay phượng múa, rất là xa hoa.

Hắn đốt một nén nhang, khom lưng cúi đầu, lúc vừa định lỵ khai, các tể tự trong cung Nữ Oa cực kỳ hoảng sợ, mở miệng can gián, “Bệ hạ, sao có thể không hành lễ cúi lạy đối với Nữ Oa? Đây là bất kính, Nữ Oa là thượng cổ thần nữ, nếu như bất kính, sẽ bị giáng hạ tai họa, xã tắc rung chuyển...”

Buộc hắn xuất cung hành hương liền thôi, còn muốn buộc hắn tiếp tục cúi lạy?

Luôn luôn cao ngạo như Đế Tân, trong lòng tức thì nóng giận, vừa gặp giờ phút này nổi lên một trận cuồng phong thổi khai màn, hiện ra Nữ Oa thánh tượng.

Đế Tân đối diện Nữ Oa thánh tượng, quả thật là quốc sắc thiên tư, uyển nhiên như sinh...

Hắn lạnh lùng nở nụ cười, lệnh nhân mang tới đoản đao, nhiều lần chinh chiến, hắn thân thượng ẩn hiện tuyệt đối lực áp bách khiến toàn bộ bá quan văn võ triều thần cảm như hèn, lại không dám chặn.

Hắn gần từng tiếng trong khi khắc lên vách đá trước mặt Nữ Oa cung.

”Lạnh lùng trướng phủ xóa màn loan, bóng sắc khen ai khéo điểm trang.

Liều uốn mày ngài khoe sắc lục; xiêm tung sóng nước điểm non vàng.

Hải đường sương đọng màu tươi tốt; thực được mưa nhuần bóng vẽ vang.

Nhưng được quyền rũ có thể động, thu hồi Trường Nhạc thị quân vương?”

Đối Nữ Oa bất kính?

Hắn liền nhượng bọn họ nhìn xem, cái gì kêu bất kính.

~~~

~~Côn Luân.

Nguyên bản chính là mùa xuân tháng ba, khoảnh khắc thiên địa biến sắc, phong vân tứ tụ, chư tinh tối nghĩa.

“Thiên hựu dị tượng, nhân gian sắp có họa kiếp...” Khương Thượng sắc mặt ngưng trọng, một tay ôm lấy hồ thân Tô Tô thấp giọng nói.

Nàng trên mặt trắng bệch, leo lên đầu Khương Thượng dùng móng vuốt bám chặt ngọc quan hắn ổn định thân hình, ngửa đầu nhìn bầu trời đỏ sẫm như màu máu.

Nếu nói là họa kiếp, đó là...

~~~

~~Hiên Viên mộ.

“Mị Hỉ, tựa hồ sắp có kịch hay để xem.” Ngọc tỷ bà thiên kiều bá mị ôm lấy bả vai của thiếu niên, cùng thưởng thức mảnh dày đặc huyết sắc trên đỉnh đầu...

Thiếu niên vén lên bím tóc buông tới mắt cá chân, không chút đếm xỉa gương mặt, “Thiên hạ đại loạn cũng tốt, đến lúc đó có thể thừa dịp loạn sản bắn chút đại yêu quái trở về, vận khí không tệ, có lẽ còn có thể bắt được cái địa tiên, tăng thượng mấy trăm năm đạo hạnh.”

Không biết, đây là cuộc chiến Phong Thần thổi quét tam giới. Mọi người, đều không có được sự lựa chọn, đều bị kéo vào trong đó...

49. Q.4 - Chương 49

“Người có biết lần này người đã gây đại họa?”

Tô Tô dụng tâm âm xa xa khiển trách Đế Tân, sau khi chia tay Khương Thượng nhanh chóng chạy tới Triều Ca.

Quá khứ nàng cũng từng trong những lúc không tiện lộ diện dụng tâm âm cùng hắn liên hệ vài lần, nhưng lần này hắn lại thật lâu chưa đáp lại nàng, một tia dự cảm bất thường mơ hồ nảy lên trong lòng.

Đến Triều Ca, còn chưa vào cung, giờ phút này trên dưới hoàng cung không khí buộc chặt hết sức căng thẳng, cảnh tượng những cung nhân thị vệ vội vàng chạy tới chạy lui sắc mặt lo lắng, xa hơn một chút, nhóm pháp sư ra ra vào vào tẩm cung Đế Tân, những cung nhân nhận lệnh sắc thuốc về mặt đầy vẻ sợ hãi.

Rốt cuộc...đã xảy ra chuyện gì?

Tô Tô lập tức ẩn thân tiến nhập tẩm cung, hơn mười gã pháp sư đang vây quanh cái giường mộc lớn của Đế Tân bố pháp cầu phúc, ngự y và cung nhân bưng thuốc thang và thuốc mỡ thoa ngoài da chờ ở một bên.

Nàng vòng qua vòng ngoài nhóm pháp sư, tiến tới vài bước, lúc vừa nhìn thấy Đế Tân không khỏi kinh ngạc che lại môi.

Giờ phút này Đế Tân sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, môi mỏng bị nôn ra máu nhuộm thành đỏ tươi, hần vóc người cực cao, nhưng hiện giờ bên trái thân thể cao to bị quần thật dày được bao, nhất là cánh tay trái, bởi vì thương thể quá mức nghiêm trọng, xương gãy nhập vào cơ thể mà ra, khiếp đảm kinh tâm. Y sĩ không dám hành động thiếu suy nghĩ, cố gắng đem cánh tay bị thương của hắn cố định trụ, đắp lên một tầng thật dày thảo dược, nhưng lúc này y dược vẫn chưa có phát đạt như đời sau, với thương thể nghiêm trọng như vậy, cánh tay Đế Tân sợ là bị triệt để phế bỏ.

Đây là...bị thương tại cung Nữ Oa?

Tô Tô từ đôi câu nói đứt quãng của cung nhân và nhóm pháp sư mới biết, sau khi Đế Tân viết xong bài thơ đại bất kính kia, xoay người ly khai cung Nữ Oa, còn chưa đi đến cửa cung, hắn đột nhiên sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nôn ra một ngụm máu lớn, cả triều thần văn võ đều kinh dị vạn phần, cung nhân nhanh chóng tiến lên dìu hắn, theo sau liền như ác mộng, hắn một ngụm tiếp một ngụm phảng phất như muốn nôn hết máu toàn thân ra, vương phục trên thân cơ hồ bị máu thấm đẫm...

Nhưng cũng chưa xong! Cột đá trước cung Nữ Oa bỗng nhiên không báo động trước ngã xuống, hung hăng nện về phía Đế Tân—

Mọi người đều biết, Đế Tân thời niên thiếu đã từng vật ngã chín trâu, nhổ cột xà nhà nghiêng cột lực, làm cho Đế Ất rất vui mừng. Nhưng với tình trạng như thế này của hắn, làm sao có thể tránh được, mấy thị vệ đứng trước bị cột đá khổng lồ này đập chết tại chỗ, còn có vài phần thần chí Đế Tân khê quát một tiếng, lão đảo vài bước chặt chẽ đỡ được, sau đó lập tức được cung nhân tống thượng xa niện, cho đến khi ngự niện trở lại trong cung, hắn mới an tâm ngất đi...

Tô Tô cúi đầu, tầm mắt chậm rãi dừng ở gương mặt tái nhợt của Đế Tân, nàng buông hạ bàn tay phải xuống, treo lơ lửng trên cánh tay bị thương của hắn, nhắm mắt lại—

Trong ánh mắt kinh ngạc của cung nhân, một đạo nhu hòa bạch quang hiện lên trên cánh tay bị thương của Đế Tân, chỉ thấy xương gãy nhanh chóng nối lại lành lặn, bốn phía mắt thường có thể nhìn thấy rõ tốc độ da thịt khép lại...

Không đến khoảng khắc, Đế Tân cánh tay trái liền như thường ngày, không có một tia bị thương tích.

Cặp mắt nhóm cung nhân nhìn về phía nhóm pháp sư nháy mắt trở nên nóng rực, nhưng thật ra chính nhóm pháp sư đang nhảy cũng rất kinh ngạc, mới vừa rồi bọn họ còn chưa nhảy hết đã chữa khỏi một đoạn? Hơn nữa ngày

xưa khi bọn họ thi triển vu thuật, cũng không có đại uy lực như vậy a?

Tô Tô liền nhượng nhóm pháp sư linh phần công này, tiếp tục chữa thương cho Đế Tân.

Nàng đưa tay hướng trái tim hắn, phát hiện ngũ tạng lục phủ của hắn, đều bị một loại lực lượng phá hủy, bên trong bị phá hoại như vậy, hắn cư nhiên còn có thể sống sót...

Khẽ cắn môi, Tô Tô đem tay đứng ở phía trên lá gan hắn cố gắng chữa khỏi cho hắn...

Phút chốc! Một cổ bị bỏng đau nhức theo lòng bàn tay truyền tới!

Tô Tô nhanh chóng thu hồi tay, nguyên bản tay phải trắng nõn bị tổn thương diện tích lớn, uốn lượn đầy đặc vết máu nối tiếp nhau tới cổ tay... Nàng lòng còn sợ hãi, nhưng không phải nàng thu tay mau, giờ phút này sợ là sẽ phải lan tràn tới toàn bộ cánh tay.

Hư thần đang cảnh cáo nàng, không được nhúng tay.

Tô Tô ngưng mi nhìn thấy Đế Tân cho dù đang trong hôn mê, như cũ đau đớn kịch liệt mồ hôi lạnh đầm đìa, nguyên bản như vậy tiên y nô mã thiếu niên quân vương hăng hái, sợ là không biết... Dù cho hắn có thể sống sót dưới sự trừng phạt của thần, thân thể này cũng đã bị hủy hơn phân nửa, cả đời này không thể thiếu thuốc thang, không cách nào nữa giống như ngày xưa chinh chiến sa trường.

Hắn là người kiêu ngạo như vậy, nếu như biết chính mình hiện giờ...

Tô Tô có chút khó chịu, trở mắt nhìn thấy lịch sử tái hiện, lại vô lực ngăn cản, cảm giác thật hỏng bét.

Nàng ở lại Triều Ca ba ngày, ba ngày này Đế Tân vẫn chưa tỉnh. Trên dưới triều dã đã ồn ào huyên náo nhân tâm kinh hoàng. Tại phía xa Bắc Hải, Văn Trọng ngày thứ ba cỡi hắc kỳ lân chạy về Triều Ca, thi triển thiết huyết cổ tay tại thời gian ngắn nhất ổn định đại cục.

Tô Tô cảm thấy an tâm một chút, yên tâm hồi Côn Luân. Trọng trọng lầu các, điều mái hiên ngói xanh.

Khương Thượng đứng trên lầu kim đài ngọc, ngược mắt tứ ngấm. Ba ngày qua, hắn mỗi ngày tu nghiệp trở về liền đứng ở đây, hắn không biết tình nhân ở nhân gian có giống như bọn họ hay không, hắn không phải là một người trọng niệm trọng dục, không nghĩ dùng tình trói chặt hai người bọn họ, hắn kính nàng, tôn trọng ý nghĩ của nàng, nàng đi Triều Ca làm cái gì, nàng không muốn nói, dù cho hắn trong lòng không vui, hắn cũng sẽ không hỏi...

...

...

Được rồi, hắn thừa nhận giờ phút này hắn không phải không vui bình thường.

Xa xa gặp thiếu nữ mất tích ba ngày rốt cục xuất hiện, cách hắn còn có vài bước, nàng liền bắt đầu bước nhanh tiến lên, đột nhiên một cái đầu đâm vào trong ngực hắn.

“Một ngày không gặp như cách ba thu, ta đã có chín năm không có gặp người.” Nàng cúi đầu chà a chà mạnh, rất là thích mùi hương thanh liệt trên người hắn.

Hắn thiếu chút buột miệng nói ra, người không nói một tiếng liền đi Triều Ca, chỉ sử dụng tâm âm qua loa báo cho ta biết người sẽ ở lại Triều Ca mấy ngày, ngoài ra không còn gì khác, thái độ như vậy, có thật là người nhớ ta như lời người nói?

Tuy vậy, hắn không có nói cái gì nữa, hắn kháng cự thôi lui thân, chỉ đậm đậm bỏ lại một câu, “Chúng ta trở về đi.” Xoay người đi trước.

Mới đi ra được một bước, thiếu nữ đột nhiên ôm lấy eo hắn từ phía sau, đem mặt dán trên lưng hắn, đáng thương hề hề hỏi, “Khương Thượng, người đang giận?”

“Không có.”

Tô Tô nỗ lực khoe mẽ, biết rõ hắn đang giận dữ, âm giọng mềm nhỏ, “Ta sai, người tha thứ cho Tô Tô nha? Đừng giận ta nữa nha?”

“... Ta không có giận.”

Da lòng bàn tay buộc chặt, thế nào xem đều là đang giận, Tô Tô gắng sức làm nũng chà a chà sau lưng hắn, đem tay phải giơ lên trước mặt hắn, “Người xem, ta thật tình nhớ người, bị thương cũng không kịp trị, vừa xong liền lập tức tới tìm người.”

Cổ ý để nguyên vết thương ba ngày không trị, miệng vết thương lở loét nhìn thấy ghê người vừa ấn vào trong mắt Khương Thượng, hắn vội vàng xoay người, bắt lấy tay nàng, nhìn lại mi, “Người sao bị thương nặng như vậy?”

“Ta... không cần thận thôi.” Nàng chột dạ than thở một tiếng, bỗng nhiên dưới chân nhẹ bỗng, đã thấy hắn ôm lấy nàng bay đi hướng phòng luyện đan.

Nàng cúi đầu nhìn xem vết thương trên tay đã được hắn chữa gần khỏi, “Không cần phiền toái như vậy, người không phải đã chữa khỏi?”

“Ta chỉ là trị bên ngoài da, phải uống thêm đan dược bổ khí mới tốt.”

Hừ, thật là phiền

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 65 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-65.html#ixzz2Yc482Lxz

phức a, “Không cần đâu, ta cảm thấy ta không có vấn đề...”

Khương Thượng đậm đậm cúi đầu liếc nàng một cái, Tô Tô liền ngượng ngừng cầm miệng, nhưng trong lòng nổi lên vài phần ngọt ý.

Quy quy củ củ trị thương phục dược, làm yêu đã gần gần năm, nhiều lúc bị thương càng nghiêm trọng hơn so với này, nàng luôn luôn đều là qua loa dùng pháp thuật chính mình trị liệu lung tung, trân trọng đối đãi như vậy thật ra khó có được.

Khương Thượng cúi mắt, bắt lấy cánh tay nàng, thiếu nữ nhượng hắn kéo đi, lắc đầu không nói.

Hai người xuyên qua rừng bàn đào, “Người ở chỗ này chờ ta.” Khương Thượng lấy ra binh sứ, hấp thu bàn đào hoa lộ, chuẩn bị trở về chế thành sương đọng đắp lên vết thương trên tay Tô Tô, nếu như dùng thường xuyên, cũng có chức năng dưỡng nhan thanh cốt.

Tô Tô ở một bên vô cùng buồn chán đợi được một lúc, ngẩng đầu thấy hắn còn tại cây nấm, không khỏi chứa ý cười nhảy lên cành đào trên đỉnh đầu hắn, ôm lấy cành cây nở đầy hoa đào nặng trĩu trĩu dùng lực lắc lắc, thoáng chốc đỉnh đầu chim tước kinh bay bốn phía, đóa đóa hoa đào to lớn chùng miệng chén rơi xuống đầy thán Khương Thượng dưới tán cây...

“Tô Tô, đừng náo...”

Khương Thượng phải khai những cánh hoa tán lạc trên áo, còn chưa thu hồi tay, Tô Tô từ trên cây nhẹ nhàng nhảy xuống, nhảy vào trong ngực hắn.

Khương Thượng đưa tay tiếp được nàng, thấy búi tóc nàng bị nhánh cây câu được thất linh bát lạc, bèn vung tay sửa sang tại búi tóc cho nàng, “Thân là nữ tử, tự nhiên phải để ý dung nhan trong mọi thời điểm, sao có thể lơ là như vậy?”

Nàng ngửa đầu nhìn sắc mặt chuyên chú của hắn, nở một nụ cười lộng lẫy lộng lẫy, nhếch lên cằm, “Người không thích ta như vậy? Hả?” Thanh âm cuối “Hả” kéo lên cao cao, lại kiều lại hàm, “Người thích không?”

Hắn có chút khó xử khẽ gật đầu.

Nàng lại chưa đủ, kiều mi gần sát hắn, “Người không nói ra, ta làm sao biết?”

Hắn chỉ phải nói khẽ, “... Thích.”

So với nàng nhu nhược đáng thương, hắn càng thích hình dạng hiện tại của nàng yếu ớt lại to gan như vậy.

Tô Tô rất là vừa lòng, tiểu hình dạng then đỏ mặt như vậy của hắn khiến tâm nàng ngứa ngứa, kiễng chân lên, bắt lấy hắn vạt áo kéo xuống, nhẹ nhàng mỗ một cái lên khuôn mặt đẹp như vẽ của hắn, trêu đùa, “Có mỹ nhân này, gặp không quên...”

Khương Thượng hết cách lắc đầu.

Tô Tô thổ khí như lan tiếp tục, “Một ngày không gặp, tâm tư như cuồng.”

Khương Thượng không tự nhiên dời mắt.

Nàng hì hì nhất tiếu, thối lui từng bước, bờ eo mềm mại gập lại, vũ động nghệ thường, tùy ý ngâm nga.

“Phượng bay bay lượn này, tứ hải cầu hoàng. Vô nại giai nhân này, không tại thành Đông.”

Vàng đông thiên nổi lên một vòng lung đạm đạm mây khói Huyền Nguyệt, lưng hắn dựa thân cây hoa, lặng lẽ nhìn chăm chú vào thiếu nữ vì hắn múa đơn dưới ánh trăng.

Váy áo nàng tung bay cuộn cuộn khi nàng xoay người, ảo ảnh nhược liễu, lưu con mắt nhìn quanh, nhìn hắn rạng rỡ sinh huy.

“Đem cầm đại ngữ, liêu tả tâm sự. Sẽ nhớ lời hứa ngày hôm nay? An ủi ta bằng hoàng...”

Tô Tô vì hắn khó được lãng mạn một phen, gặp hắn nhận chân triển khai tư thế nghe nàng tổ tình như vậy, nàng lại khó được lão kiêu nóng lên, đem mặt giấu ở trong ngực hắn thì trào phun ra tối hậu hai câu...

“Nguyện ngôn xứng đức này, huê thủ tương tương. Không được vu bay này, sử ta tiêu vong... Sử ta tiêu vong...”

Vì thế, một đêm trước khi đại loạn tiến đến, tại một góc nhỏ trong rừng bàn đào, có hai người rời xa huyền não chốn đào nguyên.

Hắn đem đào hoa sương cẩn thận một chút một chút xức lên vết thương cho nàng, thân là người tu tiên, hắn tự nhiên biết rõ đây là thần hỏa, nàng đến tột cùng là làm cái gì, lại bị thần trừng trị?

Nhưng Tô Tô thủ khẩu như bình, không chút tung động.

Hắn xĩa xĩa trán nàng, “Người lại tùy ý làm bậy như vậy, ngày nào đó gây ra sai lầm lớn, đến lúc đó sợ ta cũng hộ không được người.”

Tô Tô mị nhãn liếc xéo hắn, khí thế tràn đầy, “Không sợ.” Nàng làm việc cẩn thận, lại nói phía sau cũng luôn luôn có bộ tộc cửu vĩ bao che khuyết điểm làm chỗ dựa, nàng hiện giờ tất nhiên là an toàn, nhưng nếu là...

Tô Tô đem cái trán ướt mồ hôi dán tại cái cổ khô mát của hắn, chậm rãi nói, “Nếu là này, trong thiên hạ người có thể giết ta... nếu không người thì còn ai.”

Hắn không tự giác ôm chặt eo nàng khấn vài phần, trầm mặc khoảng khắc, “... Thế sự khó liệu.”

Là phúc thì không phải là họa, là họa tránh không khỏi.

Quả nhiên, chưa tới mấy ngày, phiên Nữ Oa chiêu yêu liền đến.

Tại thiên đình hiện ra một đạo bạch quang, chỉ có một đường rộng, cao bốn năm trượng có thừa. Trên bạch quang, hiện ra một con đường đi, quang phân nhiều màu, thủy ánh ngàn điều.

Tô Tô ngẩng đầu, mỗi ngày bày yêu dưới đây đáp ứng phiên chiêu yêu vậy gọi, bay lên thiên đình.

Ngày đó, ngàn vạn thiên binh thiên tướng thủ vệ Thiên Môn lần đầu mở rộng cửa trời, đón vào bày yêu.

Vô số các loại yêu quang như sao băng lộng lẫy, theo mặt đất bay vào đạo bạch quang trung...

Tô Tô do dự khoảng khắc, tại nội tâm yêu tính càng ngày càng vội vã kêu gọi, bay về phía thiên đình, rồi lại tại nửa đường bị con thổ ngăn lại.

“Người muốn đi chỗ Nữ Oa sao?” Hôm nay con thổ, cùng ngày xưa lại có thật nhiều bất đồng.

Tô Tô gật đầu, “Chiêu yêu phiên đang kêu gọi ta, hiện giờ ngươi đã là người tu tiên, đương nhiên không bị ảnh hưởng hiệu lệnh chiêu yêu phiên.”

Con thỏ nhún vai, sau đó nói, “Tô Tô, mặc dù không phải đúng thời cơ, bất quá ta vẫn là muốn hỏi, nhiều năm như vậy, ngươi tựa hồ không có hỏi qua tên ta ni?”

Tô Tô kinh ngạc, “Tên ngươi không phải gọi là con thỏ sao?”

Con thỏ thiếu chút phun ra một búng máu. Nhưng vẫn khổ cực báo tri hình tượng, “Tượng ta như vậy anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng con thỏ, cái tên thế nào có khả năng tầm thường đại chúng hoa như vậy?”

Tô Tô:“... Thật có lỗi, là ta đã đánh giá ngươi quá thấp.”

Trước mắt phì nộn nộn thỏ trắng chậm rãi cất cao, biến hóa thân hình, con thỏ rì rì nói.

“Ta đương nhiên là...”

50. Q.4 - Chương 50

“Ta đương nhiên là...”

Nương theo sau câu này, một thanh niên mặc cẩm y trắng thêu kim thanh đang chan chứa ý cười hiện ra, trong tay Bạch Vũ phiến để tại khoe môi, cổ tay áo hần khắc những hoa văn hình mây tinh xảo, châu ngọc vi quan, diện nhược đào hoa, môi nhược chu sa, có thể đem nguyên vốn thuộc về sáng trong quân tử áo trắng xuyên được như vậy phong tao tận xương, còn có thể có ai?

Tô Tô ghen hòng nhìn trân trời, “Ngươi là... con thỏ?”

“Không đúng.” thanh niên lắc lắc ngón trỏ, “Ta là con beo.”

“...” Ta dựa vào, một con thỏ kêu là con beo.

Hắn phảng phất hiểu rõ ý nghĩ nàng, “Pháp” một chút mở ra chiết phiến, “Sai, là một con beo hóa thành con thỏ.”

Tô Tô cảm thấy suy nghĩ của chính mình đã bắt đầu hỗn loạn, “Ý ngươi là... ngươi vốn là một đầu con beo, sau đó ngươi ưa chuộng là biến thành một con thỏ?”

Thanh niên tao nhã gật đầu, “Cần ta hiện ra nguyên hình không?”

“Vậy...vậy, những năm vừa qua, ngươi đều cùng thỏ cái ước hẹn?”

Hắn lấy phiến che miệng, một đôi mắt gọi hồn tà tà liếc nàng, “Đương nhiên không, ta có nói qua ước hẹn giống cái là con thỏ sao? Nó không phù hợp mỹ học của ta.”

Tô Tô run rẩy hỏi, “Vậy... ngươi ước hẹn với con beo cái hay bất kỳ con vật nữ tính nào?”

Hắn suy tư một chút, “Bất kỳ động vật nữ tính nào, bất quá nếu như gặp được con beo mỹ lệ, ta cũng sẽ không để ý.”

Tô Tô bộ mặt hồng mắt rồi, “... Lúc nào ngươi sẽ biến thành nhân hình?”

Thanh niên thần bí chớp mắt nhìn nàng, “Bí mật ô.”

“...”

Đột nhiên nghĩ tới chuyện hắn có thể hóa thành nhân hình, ngày thường còn tự do xem nàng thay quần áo, tắm rửa, gối lên ngực nàng ngủ =o=! Nàng neho lại mắt, đằng đằng sát khí chậm rãi quay đầu nhìn về hướng gã thanh niên về mặt vô tội...

Hắn lập tức né tránh bên ngoài hơn mười trượng, "Tô Tô, Nữ Oa đang chờ ở cung Cửu Thiên ni,

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 66 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-66.html#ixzz2Yc4HgaEK

đã đến giờ rồi, chiêu yêu phiên sẽ cường chế thu người, mau đi thiên cung trình diện đi! Đừng để trì hoãn!"

Tô Tô hung hăng tái trừng hắn một cái, trong lồng ngực chiêu yêu phiên kêu gọi càng lúc càng dồn dập, càng mãnh liệt, trước khi Tô Tô bay đi cung Cửu Thiên, phần nộ bỏ lại một câu lỗ mãng, "Con thô mập chết bầm! Người thực phản, xem ta trở về thế nào thu thập người."

Cũng không phải vì con thô biến thành nhân mà trở nên xa lạ, có thể thoát được tội.

Hắn sững sốt, cười nói, "Trước đây đáp ứng ba năm sau cấp người đáp án, hiện giờ đây là năm thứ ba, ta tự nhiên nói cho người biết chân thân của ta." Mắt thấy Tô Tô trong nháy mắt cơ hồ sắp không có ánh, hắn thoáng gia tăng âm lượng, cách không nói với nàng, "Nhớ kỹ! Ta tên là Thân Công Báo"

Tô Tô trên mây nghe đến tên hắn, lòng bàn chân trượt một chút, rốt cuộc vẫn là tà tà bay vào giữa mây.

Trên các tầng mây cao nhất, là Cửu Thiên cung, trong cung lúc nhúc đầy những yêu quái đến từ bốn phương tám hướng, tới hậu đến hành cung của Nữ Oa, nàng là cái cuối cùng.

Tùy tay kéo qua yêu quái bên cạnh, Tô Tô hỏi nhỏ, "Hiện tại Nữ Oa nương nương đang nói tới đâu?"

Yêu quái bị nàng giữ chặt có bộ mặt trắng nõn văn nhã như búp bê, hắn có chút kinh ngạc hỏi, "Người là hỏi ta?"

"Không thấy ta đang lôi kéo người sao?"

Hắn nói, "Nữ Oa đang dùng chiêu yêu phiên, tuyển ra nhân tuyển ngày sau kết thúc Thành Thang sáu trăm năm cơ nghiệp."

"Có nghi vấn." Tô Tô thấy đầu Nữ Oa đồng nhi đang đùa nghịch mảnh chiêu yêu phiên, cùng hắn xì xào bàn tán, "Nhược thực muốn trừng trị Đế Tân, vì sao còn muốn triệu tập chúng yêu thiên hạ, Nữ Oa nương nương thần thông quảng đại, không phải tự mình có thể giải quyết?"

Yêu quái này nhưng thật ra tình báo không thiếu, cùng nàng yêu sách tin tức, "Ai nói Nữ Oa nương nương chưa động? Thật ra Nữ Oa nương nương đang ra tay, bị lưỡng đạo kinh khí ngăn trở vãn lộ, cho là hai vị vương tử vừa xuất thế của Đế Tân, bọn họ mệnh cách tương lai đều là thần tướng hữu danh trên thiên cung, mà mệnh Đế Tân cũng còn hai mươi tám năm, này đều là thiên mệnh, không thể vội vàng. Nàng dù hờn giận ra sao, cũng phải chờ vài năm, đợi số mệnh Đế Tân tận, tổng yêu nghiệt vào cung, làm hỏng Thành Thang cơ nghiệp của hắn."

Tô Tô trầm mặc vài giây.

"Càng hưởng chi Thiên Giới chúng thần sớm không thích vị nhậm thiên tử này từ lâu, lần này hắn lại làm thơ khinh nhờn thánh minh, Nữ Oa tự không thể tha cho hắn." Hắn nói xong, lập tức hỏi han nàng, "Người cùng vị quân vương nhân gian này là tình bạn cố tri?"

Tô Tô gật gật, "Bạn bè chi giao thôi."

Bên kia, chiêu yêu phiên linh quang tứ tụ, sợ là đã chọn ra kết quả, tiên đồng gở xuống chiêu yêu phiên, đi đến trước điện thiên cung, bắt đầu xướng danh.

"Hiên Viên mộ, tỷ bà tình ngàn năm, Ngọc tỷ bà—"

Hành cung thật lớn, sau khi đưa vào bảy yêu cả thiên hạ, cơ hồ vọng không gặp đỉnh, Tô Tô chỉ nghe đến một cái giọng nữ đáp lời, lút nhút lúu nhúat trong đám đông, nàng thế nào cũng xem không rõ hình dạng người kia.

"Hiên Viên mộ, Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, Mị Hỉ—"

Một thiếu niên chậm rãi bước ra khỏi hàng, nàng mơ hồ vừa nhìn, bọn họ tại góc đông bắc, nàng tại tây nam bên cạnh, sợ va chạm Nữ Oa, lại không thể tùy ý ngược mắt chung quanh, giữa tầng tầng vân sương mù và nhóm yêu quái, lẫn nhau đều xem không rõ ràng.

“Thanh Khâu, cửu vĩ chồn bạc, Tô Đát Kỷ—”

Tô Tô không hảo khí lắm lắm, quả nhiên. Hơi đi tới vài bước, đứng tại hàng đầu nhóm yêu quái.

Tương lai tại Thành Thang giang sơn, mây mưa thất thường tam yêu tề tựu, Tô Tô nghiêng mặt, đuôi mắt quét về hướng hai đồng bạn, phát hiện bọn họ mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, ngay cả sợi tóc đều không hướng nàng, hoàn toàn đối nàng không có tâm tò mò.

Nàng nhún nhún vai, chỉ phải không thú vị thu hồi tầm mắt.

Nữ Oa chậm rãi mơ hồ hiện ra trong màn mây, dung mạo xinh đẹp đoan chính, tam yêu đồng thời yết kiến, cùng kêu lên, “Nương nương thánh thọ vĩnh hằng!”

Tô Tô cúi đầu, bản năng thân thể có cảm giác bị chậm rãi xem kỹ, phảng phất như một cỗ tầm mắt có thể xem thấu nội tâm nàng, khiến nàng sinh ra cảm giác bị thăm dò tâm linh mãnh liệt, thật không vui.

“Tam yêu nghe mặt chỉ—” Cùng dung mạo đoan chính xinh đẹp mà thanh âm lãnh đạm vang lên.

“Thành Thang vọng khí ảm đạm, đương mất thiên hạ; phượng minh kỳ sơn, Tây Chu đã sinh Thánh chủ. Thiên ý đã định, vận số cho phép. Tam yêu các ngươi có thể che dấu yêu hình, ngày sau nương nhờ cung viện, mê hoặc quân tâm; chờ Võ vương phạt trụ, lấy trợ thành công, không thể tàn hại chúng sinh. Sau khi chuyện thành công, các ngươi cũng thành chính quả.”

Tô Tô nhướng mi, cũng là nói, hiện tại lão đại người cho thù lao dày, muốn bọn họ đi mê hoặc Đế Tân, thuận tiện làm song diện gián điệp, trợ Võ vương phạt trụ. Sau khi chuyện thành công, liền có thể nhượng bọn họ được thành chính quả?

Bên tai ngấm trộm nghe đến hai người đồng bạn đã tạ ơn.

Tô Tô thật lâu không đáp.

Chung quanh đã bắt đầu truyền ra âm thanh xì xào bàn tán, mọi tầm mắt một lần nữa trở lại trên người Tô Tô.

Nàng cúi đầu, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ xúc động, hít sâu một hơi, thẳng thừng nói, “Ta cự tuyệt.”

Xung quanh đột nhiên lặng ngắt như tờ.

Thật lâu sau, thanh âm lãnh đạm kia như phảng phất hiểu rõ hết thấy, hỏi, “Vì tình?”

Tô Tô lắc đầu, đương nhiên còn vì cái mạng nhỏ đầy hứa hẹn của chính mình!

“Một chữ tình như nhất thời, tình yêu phạm nhân yếu ớt vô cùng, người bắt quá là lâm vào mơ mộng thôi, đợi đến khi mộng tỉnh, mới biết hư vô.” Thanh âm từ đầu đến cuối vẫn bảo trì cố định, ngữ tốc không nhanh không chậm, lại không thể trái nghịch, “Chiêu yêu phiến đã lựa chọn người, Đát Kỷ, vì thiên hạ muôn dân, người không thể né tránh.”

Tô Tô không nói, chỉ trầm mặc kháng cự. Một hồi sau, bên tai vang lên tiếng tuyên đạo của đại tiên đồng bên cạnh Nữ Oa —

“Các nơi yêu ma lui xuống, Thanh Khâu cửu vĩ chồn bạc lưu lại.”

Bây yêu cúi người cùng hô, “Vâng”. Sau đó hóa thành gió liên tiếp biến mất...

Trước khi đi, Mị Hỉ quay đầu, cửa son hành cung nội bị trọng trọng đóng lại, xem không rõ tình thế bên trong.

“Thực kỳ quái, thiên hạ này lại vẫn có yêu dám cự tuyệt Nữ Oa...”

Ngọc tỷ bà cảm khái, “Tuổi trẻ thực hảo, tiếp qua vài năm, nàng liền biết thế sự, cũng sẽ không đi yêu cầu xa vời những chuyện mây bay lãng đãng.”

~~~

~~~ Ra khỏi hành cung, Tô Tô nhìn xem sắc trời, tâm sự nặng nề chuẩn bị hồi Côn Luân.

“Mới vừa rồi ở lại hành cung lâu như vậy, chính là cùng Nữ Oa hạ khế ước gì?”

Tô Tô nhận ra là tên yêu quái mới cùng nàng buôn chuyện hồi nãy, tránh không trả lời vấn đề của hắn, chỉ nói, “Người thế nào còn chưa trở về?”

Hắn trả lời, “Ta đó là trụ tại thế.”

“?”

Hắn quan sát tướng mạo nàng, khắp chỉ tính toán, cũng biến sắc, sau một lần nữa đo lường tính toán, yêu mặt búp bê ôm đầu xoắn xuýt, “Người đến cùng có phải là Tô Đất Kỷ hay không? Vì sao mệnh cách loạn thành như vậy?”

Tô Tô thấy hắn trong gió hỗn độn nhìn chằm chằm mặt nàng, không ngừng đo lường tính toán, khi thì cúi đầu khi thì thống khổ thì thào, “Trên đời này thế nhưng lại có thứ mà ta không thể biết... Không!”

Nàng trên trán tuôn ra hắc tuyến, lưu lại hắn một người xoắn xuýt, bất ngờ thấy vài cái tiên đồng đột nhiên hiện hình ra, “Tinh quân, Ti Mệnh tinh quân, Vương Mẫu nương nương xin mời...”

“Không đi, ta còn không có đo lường tính toán hảo, ta muốn tính ra mệnh cách của nàng...” Yêu mặt búp bê xoắn xuýt bị mấy cái tiên đồng huấn luyện tốc tốc kéo đi.

Đồng nhi cầm đầu nói, “Thất lễ, tinh quân nhà ta rất là... rất là quái, gặp được việc không thể nắm giữ liền sẽ như thế.”

Ti Mệnh tinh quân? Không phải đó chính là tiên quân nắm giữ mệnh cách vạn vật?

Tô Tô cúi đầu nhìn lòng bàn tay của chính mình, mệnh cách của nàng, thật sự quỷ dị như vậy sao?

~~~

~~~“Tô Tô, xảy ra chuyện gì?”

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 67 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-67.html#ixzz2Yc4JxJRg

Khương Thượng miễn cảm phát hiện nàng đêm nay tư tưởng không tập trung.

Nàng lắc đầu, “Không có.”

“Thật không có?” Hắn nâng cằm Tô Tô lên, Tô Tô lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào nhìn lại. Hắn thần nhiên nói, “Không có thì không có.”

Tô Tô cũng giữ chặt tay hắn, “Người... bởi ta đi dạo bên ngoài đi.”

Hai người một trước một sau, xuyên qua hành lang gấp khúc dài, Tô Tô trên mình khoác áo khoác, đi chậm hơn hắn nửa bước.

“Người tại Côn Luân sinh hoạt lâu như vậy, thế có từng thích những người khác?”

Khương Thượng trả lời, “Ngoại trừ người, chưa từng.”

“Vậy phải hay không có rất nhiều người thích người?”

Khương Thượng trả lời, “Chưa từng chú ý.”

Tô Tô vừa lòng, bóp tay hắn, “Vậy tại sao người lại thích ta?”

Khương Thượng nâng trán, không đáp.

“Vậy từ lúc nào người thích ta?”

Khương Thượng nhúc đầu dời mắt.

“Người thích chính là hồ ly ta trước, hay vẫn là nhân hình của ta?”

Hắn cầu xin tha thứ, “Tô Tô.”

Nàng tối hậu mở miệng, “Vậy tâm ý người... có thể hay không thay đổi?”

“Sẽ không,” hắn tựa cũng minh bạch nàng chợt cảm thấy bất an, “Tô Tô, chỉ cần người không thay đổi, ta cũng không thay đổi.”

“Nhưng nếu là... ta không thể không thay đổi ni?”

Hắn trả lời, “Chỉ cần không có không tuân thiên đạo muôn dân, ta đều là đứng bên cạnh người...”

Thân thể thiếu nữ trong ngực hắn nháy mắt cứng đờ, sau đó càng ôm chặt hắn, không có tái nói chuyện.

“Tô Tô?”

Nàng lắc đầu lại lắc đầu, kéo đầu hắn xuống nhẹ nhàng hôn. Sau đó phát hiện hắn hơi hé môi, chủ động ôm eo nàng, cúi xuống thân, triều miên phản bị động thành chủ động hôn nàng...

Rõ ràng là nụ hôn ngọt ngào đến cực điểm, nàng nắm chắc hắn vạt áo, đột nhiên nước mắt không khống chế được chảy xuống.

~~o

~~Dưới ánh trăng cắt hình thật sâu một đôi mắt đau đớn.

Nàng nỗ lực thu lại tâm tình, nghĩ lặng lẽ lui... “Người liền như vậy đi?”

Chẳng biết lúc nào, một thân ảnh xuất hiện kế bên nàng, âm thanh như tơ nhưng thuận hoạt thanh tuyến mị hoặc nói, “Các người quen biết đã lâu, người lại yêu thích hắn như vậy, cam tâm cứ như vậy rời khỏi?”

Phảng phất nội tâm bí ẩn bị lặng lẽ bóc khỏi một góc, nàng không để ý suy nghĩ, tố cáo hắn cũng tại tố cáo chính mình, “Người đến tốt cũng là người phương nào! Lén lút xúi giục như vậy, sư huynh hắn... hắn thích chính là người nữ tử dịu dàng động lòng người như vậy, nàng cũng một dạng tôn kính yêu thích sư huynh, hai người rất xứng, ta tự sẽ không vọng tưởng chen chân...”

“Nhược ta nói, nàng không xứng với sư huynh người, còn có thể hại sư huynh người ni?”

51. Q.4 - Chương 51

Ta biết rõ, giờ khắc này người là chân tâm. Bất luận tương lai xảy ra chuyện gì, bất luận những ân oán vui buồn ly hợp, ta biết rõ, trên đời này từng có một người như vậy, hắn từng thật tâm nói, sẽ bảo hộ ta, sẽ vẫn đứng bên phía ta. Bất luận cuối cùng kết cục ra sao, giờ khắc này, ta là biết rõ.

Hôn mê gần nửa tháng, Đế Tân rốt cục đã tỉnh.

Lúc Tô Tô đến hoàng cung, là lúc Đế Tân đã thanh tỉnh sớm đã biết tất cả hết thảy, nàng hóa thành hồ thân, thận trọng đẩy cửa ra....

“Cút—!”

Nương theo sau tiếng rít gào áp lực trầm thấp, một chén rượu bị chọi tới, nàng không phí chút sức tránh đi, vượt qua dụng cụ hải cốt đầy đất, chậm rãi tiếp cận hắn.

Giờ phút này Đế Tân gương mặt tái nhợt, cặp mắt đỏ ngầu hung ác nham hiểm khiến hắn giống như một con thú bị thương khốn quẫn, ném xong cái chén, hắn còn đưa tay chộp lấy ngọc cầm, chỉ thoáng giật giật sức lực, hắn bỗng đứng cong người lên, ra sức ho, cơ hồ sắp hết hơi...

Tô Tô bị giật nảy mình, “Người... bình tĩnh một chút, tỉnh táo.”

Hắn không nói chuyện, kịch liệt tiếng ho khan phảng phất như sắp xé rách không khí, ngón tay thon dài tái nhợt bầu chặt mép giường, run nhẹ.

“Tử Thụ... người sao rồi?”

Tô Tô mềm nhẹ kêu tiểu danh của hắn, hắn không đáp nài, âm thanh ho khan dần dần bình ổn xuống.

“Người... có khỏe không?”

Hắn trầm mặc thật lâu sau, mãi đến lúc nàng cho rằng hắn sẽ không tái mở miệng, hắn mới lẳng lặng hỏi, “Người nói... ta có là kẻ tàn phế hay không?”

“Sẽ không, làm gì có!”

“Ta... cuộc đời này không thể ly khai thuốc thang, không thể đứng lâu được, chịu không nổi mệt mỏi, tay ta...” Hắn duỗi song chưởng từng vật ngã chín trâu, cụ võ xà nhà nghiêng cột lực, “Chỉ có thể cầm lên được chén rượu...” Rốt cuộc vô pháp rong ruổi lưng ngựa, rốt cuộc vô pháp chinh chiến sa trường, rốt cuộc vô pháp bắn tên, thậm chí ngay cả một cây đao cũng cầm lên không nổi...

Thời đại Thương Thang: đại sự quốc gia, duy tị cùng chung.

Hiển tế cùng chiến tranh, đó là sứ mạng tối cao của thân là vua của một nước.

Năm đó huynh trưởng hắn, Khải yếu ớt bệnh tật liên miên không thể lập làm vua, Đế Ất truyền ngôi cho hắn, hiện giờ thân thể hắn, cùng Khải có gì bất đồng? Đều là phế nhân tay trái gà không chặt, đồ vô dụng mà thôi.

Hắn thời thiếu niên tâm cao khí ngạo ngút trời, cộng thêm tính tình hiếu chiến ưu tranh cường, chưa từng thụ qua đả kích trí mạng và nhục nhã như vậy.

Tô Tô nhẹ nhàng nhảy lên đầu gối hắn, nhẹ nhàng cọ xát tay hắn, “Không sao, ta sẽ nghĩ biện pháp, tuy rằng không thể cam đoan nhất định sẽ khôi phục, nhưng ta có thể tận lực thử xem...”

Đế Tân mặt không biểu tình nhìn giường mạn, thật lâu, nhẹ nhàng ôm lấy chồn bạc, không tái mở miệng.

“Hết thầy sẽ tốt thôi...”

“... Ừ.”

“Giữ vững tinh thần, tổng thể có biện pháp giải quyết.”

“... Ừ.”

“Cứ cho là...cứ cho là không thể hoàn toàn giải quyết, chỉ ít nhượng ta thử một lần, có lẽ có thể tìm được phương pháp kỳ quặc khác...”

“... Cảm ơn.”

Ra Triều Ca, Tô Tô cũng có chút uất ức, vốn là thiếu niên ý khí phi dương, hiện giờ lại tái nhợt tối tăm như vậy, xa lạ nản lòng khiến người thổn thức tâm đau.

“Tô Tô...”

Con thỏ ngậm một cây củ cải, tàng tàng đi theo sau lưng nàng.

Từ sau khi Tô Tô biết rõ chân thân nó, liền thường xuyên khống chế không nổi bộ mặt hồng mắt, “Người đã là con beo, vì sao mỗi lần gặp người, người đều ngậm cây củ cải?”

“Rèn luyện răng lợi của ta.” Con thỏ con beo? Một bên gặm cây củ cải một bên đánh ra tiêu chuẩn quảng cáo, “Thường ăn cây củ cải, răng lợi hảo.”

Tô Tô che mặt, “Vì cái gì người không tiếp tục làm một con thỏ rất có tiền đồ ni? Rất nhiều đồng tử đều nói con beo thực không thích hợp người.”

“Khả năng là bởi vì ta quá siêu việt đi...” Con thỏ thương cảm đưa mắt vọng xa xa.

“Đã như thế người hãy mau mau nói vào chủ đề chính đi, lãng phí số lượng lớn từ tranh cãi như vậy, có phải có điểm thiếu đạo đức hay không?” Tô Tô cũng cùng nhau vọng mắt xa xa.

“Có lẽ là bởi vì ta nhân khí cao đi...” Con thỏ tiếp tục thương cảm vọng xa con mắt, “Cho nên tác giả mới không thể không đề cao ta lên sân khấu...”

“Được rồi, hồi chủ đề chính. Hôm nay tại sao người đi theo ta đến Triều Ca?”

Con thỏ quay đầu, chính sắc nhìn nàng.

“Tô Tô, đừng đi Côn Luân, hồi Thanh Khâu đi.”

Nàng nhăn lại mi, “Vì cái gì?”

“Yêu tiên khác đường, người cùng Khương Thượng là sẽ không có kết quả, hồi Thanh Khâu đi, giao tình nhiều năm, ta không muốn nhìn thấy người thụ thương.”

“Phải hay không... Côn Luân đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng vừa nghĩ tới, đó là thân phận yêu hồ của nàng đã bị bại lộ, lúc nhập tiên sơn, nàng sớm đã nghĩ sẽ có ngày này, chỉ là... buổi sáng trước khi nàng đi Triều Ca rõ ràng hết thấy như thường, hiện tại như vậy đột nhiên, khiến nàng trở tay không kịp.

Con thỏ chỉ nói, “Người cũng biết rõ, thân phận người bị bại lộ chỉ là chuyện sớm muộn, người có nghĩ qua sẽ ứng phó như thế nào? Hoặc giả, người tự tin như vậy, một khi thân phận bị lộ, Khương Thượng vẫn sẽ đứng về phía người?”

“Ta vì sao không tin.” Tô Tô cắn cắn môi, “Người... lúc đi ra, có thấy Khương Thượng không? Hắn có bị gì hay không?”

“Ta không có tâm lực đi chú ý nhiều như vậy. Nếu người thực không chết tâm, ta cũng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 68 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-68.html#ixzz2Yc4Wt8Le

ngăn không được người hồi Côn Luân, người liền đi nhìn xem, triệt để hết hy vọng cũng hảo.”

Tô Tô cảm thấy không yên, nhưng mấy ngày trước lời hắn hứa còn văng vẳng bên tai, nàng tất nhiên là biết rõ lúc đó hắn chính là thật lòng nói, liền như vậy như lọt vào trong sương mù hồi Thanh Khâu nàng tự nhiên không nguyện, chỉ lo lắng Ngọc Hư cung sẽ hay không đối hắn trách phạt?

Con thỏ thấy nàng không chút do dự bay thẳng đi Thanh Khâu, nói, “Tô Tô, ta chỉ ở chỗ này chờ người một canh giờ, một lúc lâu sau người không trở về, ta liền không quan tâm người.”

Tô Tô đầu cũng không hồi, giây lát liền biến mất trong màn mây khói mờ mịt...

~~o

~~“Yêu nghiệt! Còn dám trở về!”

Tại Côn Luân ngoại cảnh liền bị ngăn lại, Tô Tô dừng bước, nhìn trước mắt hơn mười cái Ngọc Hư cung đệ tử, sau đó tầm mắt chậm rãi đứng ở vị trí cuối, trên người tiểu sư muội.

Nàng đối diện tầm mắt Tô Tô, quay sang, giữ chặt sư huynh bên cạnh, “Nhược nàng chịu thật lòng ăn năn, ly khai Côn Luân... sư huynh người liền phóng nàng đi.”

“Sư muội người đó là mềm lòng thái quá, sao có thể thả cộp về núi, nhược không phải sáng nay người bẩm báo, chúng ta như thế nào phát hiện yêu nghiệt này không ngờ sớm đã ẩn núp Côn Luân, đáng thương Khương sư đệ cũng bị lừa, nhiều năm như vậy mà chẳng hay biết gì... xem về mặt nàng bụng dạ khó lường, không phải tộc ta kỳ tâm tất dị, sao có thể như vậy buông tha nàng! Phải diệt trừ!”

“Sư muội! Người chờ ở chỗ này, đợi sư huynh đem đầu nàng thượng trình sư tôn, sư tôn đều có định đoạt.”

Tô Tô thấy bọn họ càng nói lòng càng đầy căm phẫn, sờ sờ đầu của chính mình, nàng hỏi, “Ta ở Côn Luân nhiều năm như vậy, có bao giờ làm qua chuyện gì thương thiên hại lý, sao các người lại kêu đánh kêu giết?”

“Yêu nghiệt đừng vội cãi chày cãi cối, nếu như ngươi tâm chưa có mưu đồ, tại sao lén lén lút lút trốn ở Côn Luân?”

Dựa vào, bởi vì ta muốn sư đệ ngươi được chưa a.

“Tô Tô... ngươi vẫn là tự mình ly khai Côn Luân đi.” Tiểu sư muội cũng là tận tình khuyên bảo.

“Kỳ thật ngươi muốn nói, muốn ta ly khai Khương Thượng đi?” Tô Tô cũng là thành thật không khách khí.

“Ngươi lưu lại chỉ có hại cho sư huynh, sư tôn luôn luôn không thích yêu tà, sư huynh thiên tư thông minh khắc khổ chăm chỉ, rất được sư tôn tin cậy, ngày sau tự nhiên thanh vân trực thượng. Sau này sư tôn sẽ tuyển ra mười hai thượng tiên từ Ngọc Hư cung, sẽ lựa chọn đệ tử trong môn tiên Phong Thần bảng, ngươi sẽ không hi vọng mấy chục năm tu luyện của sư huynh đều hủy hoại trong chốc lát?”

Tô Tô giận run lên, nói, “Bất luận ra sao, này đó là chuyện của ta và Khương Thượng. Dù cho hấn nghĩ vứt ta mà Phong Thần, ta cũng muốn nghe đáp án từ miệng hấn. Ngươi không có tư cách thay hấn tới làm chủ, hấn cùng với ta trong đó... cũng không dung ngoại nhân xen vào.”

“Ngươi đó là ích kỷ? Đây cũng là cái mà ngươi gọi là tình? Vì tư tình bản thân cũng không tiếc hủy tiền đồ của sư huynh?” Mã Thi Thi nắm chắc góc áo, trợn mắt nhìn Tô Tô, “Ta... ta so ngươi càng yêu thích sư huynh, so ngươi càng có tư cách xứng đôi sư huynh, nếu là ta, ta sẽ rời khỏi, sẽ khuyh lực trợ hấn thành tiên, mà không giống như ngươi vậy...”

“Ta không muốn cùng ngươi nói mấy cái này, hoàn toàn không có ý nghĩa.” Tô Tô vỗ trán thở dài, không nghĩ tái lần vào tiết mục cầu huyết ngôn tình như vậy, “Trang Tử không phải cá làm sao biết cá có vui? Đương ta nói chuyện cay nghiệt đi, liền tính ngươi nguyện ý như vậy hy sinh, nhưng từ đầu đến cuối, người hấn lựa chọn cũng không phải ngươi, ta cũng không cho rằng ngươi có tư cách thay thế hấn đối ta nói lời nói đường hoàng này đó.”

OMG~ xin tha thứ nàng là cái nữ chủ cay nghiệt lời nói ác độc đi, thánh mẫu luôn luôn không phải là phong cách của nàng.

Một bên gặp sư huynh luôn luôn mặt cười kiên cường ngênh nhân tình thần sư muội chán nản, trực tiếp xuất kiếm đánh úp về phía Tô Tô, “Nghiệt súc này chết cũng không hối cải, ác ngôn thương nhân, sư muội ngươi hãy lui xuống!”

Tô Tô tránh đi kiếm của hấn, nhớ bọn họ là đồng môn sư huynh Khương Thượng, không có xuất thủ công kích. Nguyên nghĩ gặp mặt Khương Thượng, nhưng hiện giờ tình thế như vậy, hơn nữa Nguyên Thủy Thiên Tôn môn hạ đệ tử cũng không là chút tam lưu tiểu giá, nàng còn chưa luyện đến mức có thể không thương một người, mà có thể tự do đi lại Côn Luân.

Ngẩng đầu thấy Côn Luân gần trong gang tấc, liếc mắt một cái, Tô Tô cắn răng liền nghĩ trước ly khai, ngày sau lại tìm cơ hội chuẩn êm trở về.

“Nghiệt súc! Trốn chỗ nào!”

Theo nàng đánh úp lại một cây phát trần, nàng lòng bàn tay nóng lên, “Trảm Bát” đúng lúc trôi lên từ lòng bàn tay nàng, nàng nhanh chóng vung hoành đao khê ngăn, nhìn về phía người tới. Người tới đạo bào lĩnh thượng chính là màu đen, mấy vị khác đệ tử gặp hấn nhao nhao cung kính cúi đầu, “Đại sư huynh.”

Hấn lợi mắt nhìn chằm chằm Tô Tô, “Yêu nghiệt phương nào, lại dám ở môn hạ Côn Luân ta khiêu khích.”

Tô Tô oan uổng, “Ta khi nào khiêu khích, rõ ràng là các ngươi cậy đông hiếp ít.”

“Nghiệt súc ngươi lại ngậm máu phun người, nhục không phải ngươi trước bụng dạ khó lường, ả núp Côn Luân ta, dụ dỗ sư đệ ta, tiện dâm tái vu cáo hãm hại với ta!”

“Đại sư huynh, chớ nghe nàng tà thuyết mê hoặc người khác! Sợ là yêu nghiệt này ả núp nhiều năm, mưu đoạt cơ mật Xiển giáo ta, đừng để cho nàng trốn!”

Tô Tô ngậm oan, bị cây phát trần cản trở đường đi, đại sư huynh đạo pháp càng lợi hại hơn, lúc đối chiến, Trảm Bát tuy vài lần ngăn trở phát trần công kích, nhưng kinh phong xúc diện này lại như kim đâm bình thường, càng hướng chi phía sau hơn mười kiếm tiên che lại đường lui, khiến nàng vô pháp thoát thân!

Nhất thời, kiếm trận sáng ngời ngời phô thiên địa.

Tô Tô ngạnh một ngum kiên cường, chưa hướng Khương Thượng xin giúp đỡ, một mạch khổ cực chống đỡ.

Vết máu trên người dần dần tăng nhiều, nương theo sau bén nhọn đau đớn, nàng có thể cảm giác xiêm y chính mình chậm rãi bị máu tươi thấm ướt, lại cũng bởi vì đau đớn, thực động tâm đầu tả hỏa.

“Trảm Bát—”

Tô Tô hai tay nắm ở chuôi đao, khê quát một tiếng, phóng người lên!

Thoáng chốc thân đao phiếm xuất hồng quang, lúc cùng phát trần giao đụng cùng một chỗ, chấn động thanh tạc hướng bốn phương tám hướng!

Ngay cả Đại sư huynh cũng lùi lại mấy bước, mũi chân nhún đất đón đầu nhảy lên, phối hợp hai thanh kiếm tiên tả hữu đánh úp về phía Tô Tô!

Nàng nhắm mắt ngưng thần, tiện tay nhất niệm, một đoàn hồ hỏa ngũ phong bùng lên mấy trượng cao, thiêu hướng phát trần, hấn bận rộn gia tăng khí kinh, đem phát trần nội cuốn, lại né tránh không vội, bị hồ hỏa thiêu đi nửa thanh!

Mặt phải đệ tử cầm kiếm thấy trong tay đau nhức, tại trong hỏa hồ cháy đỏ đậm hoành đao sát khí cao chói vọt, càng đem kiếm tiên chặt đứt, nghiêng thượng đâm hướng lồng ngực hấn—

Hấn kinh hô một tiếng, cuồng quít nghĩ né tránh, gặp yêu hồ tên đã lên dây, trước mắt cường ép dừng lại, chính mình thụ lực phản chấn!

Không thể giết hấn... Hấn là sư huynh của Khương Thượng...

Tô Tô nhin xuống lực phản chấn của Trảm Bát, hiể hiể dừng lại, giờ khắc này khi nàng nỗ lực dừng lại, phía sau thêm một kiếm tiên đã không chút do dự đâm vào trong cơ thể nàng!

Tô Tô nhú mi quay đầu, thấy phía sau mình một kiếm đặc thủ vẻ mặt vui mừng Xiên giáo đệ tử, khê run tay, máu như suối dũng tuôn trào, nàng cắn răng nhổ thanh kiếm này, hung hăng quăng vào một tên đệ tử ở bên cạnh định thừa cơ đánh lén, đem hấn gìm chặt trên cây cổ thụ, chung quy vẫn là chưa làm bị thương bất kỳ một người...

Từng trận tiếng kêu và đao kiếm vang vang đầy màng nhĩ...

Nàng máy móc phản kích, chỉ thủ chó không tấn công.

Vết thương trên người không ngừng gia tăng, đại lượng máu tuôn trào, nàng trước mắt bắt đầu mơ hồ...

Cánh tay đã dần dần chết lặng, sắp cảm không được Trảm Bát, tầm nhìn mờ

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 69 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-69.html#ixzz2Yc4ZWaoI

ung chậm rãi bị đao kiếm tròn vây che, khuôn mặt dữ tợn, không chút che dấu ác ý và sát cơ...

Nàng chưa hề thương tổn qua một người, vì sao bọn họ muốn diệt nàng...

...“Tô Tô!”

Không biết là lúc nào, đột ngột bị ngã vào lòng ngực an toàn quen thuộc, nàng rốt cục buông lỏng thân thể, dựa ở trong ngực hấn, thân thể các nơi đau đớn sau khi lòng được an tâm cũng dần dần lên...

“Nghịch đồ!”

Bên tai âm thanh đầy tức giận, “Chuyện cho tới bây giờ, nàng thân yêu tà đã hiện, ngươi còn khẳng khẳng một mực sao?”

Tô Tô nghe vậy đưa tay sờ lỗ tai mình, hậu tri hậu giác phát hiện lỗ tai và cái đuôi của nàng đều đã hiện hình, mới biết mình nguyên lai là bị thương nặng như vậy...

Nàng giấu tay đến một nửa liền bị một bàn tay mạnh mẽ khác nắm giữ được, Khương Thượng đem mình đầy thương tích Tô Tô hộ ở sau người, cùng nàng mười ngón tay giao khâu, rất bình tĩnh nói, “Sư tôn, đệ tử sớm đã biết nàng là yêu, hết thấy tội lỗi đệ tử nguyện ý nhận.”

Nhất ngôn ký xuất, ngũ kinh tứ tọa. Xung quanh đệ tử Xiển giáo đều không dám tin tưởng nhìn hai người, thiên tôn đối yêu tà luôn luôn căm thù đến tận xương tủy, ngay cả cùng môn hạ đệ tử đều ghen ghét yêu như cừ địch, lời nói này của Khương Thượng, quả thực như không khác tuyên cáo phản bội sư môn.

“Người—” Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ, “Nghiệt đồ! Nghiệt đồ!”

Lời nói chưa dứt, trong vô hình phẳng phất có một bàn tay hung hăng đánh về phía Khương Thượng tâm phẫn, ngũ tạng lục phủ trong lồng ngực hấn phẳng phất bị hung hăng cắn nát, một tay che miệng, máu vẫn là không ngừng chảy trào xuống...

“Sư huynh!” Tiểu sư muội khóc quỳ gối trước người hấn, “Sư tôn, cầu người tha sư huynh đi, hết thấy đều là ta sai...”

Tô Tô gấp kinh hoàng nghĩ đi đờ hấn, tại bị hấn nhẹ nhàng đẩy ra.

“Đệ tử biết sai, cam nguyện lĩnh phạt...” Hấn vén lên vạt áo, quỳ ở trên mặt đất, khép mắt.

Hấn luôn luôn tôn sư trọng đạo, nàng không chút hoài nghi, nếu là Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn hấn chết, hấn cũng sẽ không né tránh nửa bước. Trong lòng kinh hoàng giữ chặt vạt áo hấn, hấn lại không có tái quay đầu.

“Nghiệt đồ! Người tư tàng yêu tà, tri tình bất báo, hư hỏng thanh phong ta, có từng biết tội?”

“Đệ tử biết tội...”

Rốt cuộc là kỳ thác kỳ vọng cao vào đồ nhi, thiên tôn ngũ khí có chút tung động, “Biết tội chi bằng hối cải, người có cam nguyện lĩnh phạt!”

“Đệ tử thẹn với sư tôn giáo đạo, cam nguyện bị phạt.”

Tô Tô cũng cảm thấy chột lạnh, hấn nhận biết sai, cam nguyện tại Côn Luân lĩnh phạt, ý tứ là... hấn cũng cảm thấy cùng nàng mền nhau, là sai? Vậy nàng? Vậy nàng thế nào xử lý?

“Đây là ý gì?” Tô Tô ngẩng đầu nhìn hấn, “Người... người muốn lưu lại Côn Luân? Vậy... còn ta?”

“Nghiệp chương! Người còn muốn dụ đồ đồ nhi ta?”

“Sư tôn!” Khương Thượng dập đầu, buông ra tay Tô Tô, “Cầu sư tôn chừa nàng một con đường sống, đệ tử nguyện thay nàng lĩnh phạt.”

Tô Tô mím môi, dùng lực lắc đầu, muốn bật thốt lên ‘Ta không muốn người dùng phương thức này cứu ta!’

“Tô Tô.” Hấn thản nhiên nói, nàng đột nhiên phát hiện, hấn đã thu đi tất cả dịu dàng, dùng đến tư thái như đối đãi mọi người đối nàng, lại là lạnh lùng như vậy.

“Người hồi Thanh Khâu đi.” Hấn đầu cũng không hồi nói, “Đừng tới gặp ta nữa.”

“Khương Thượng...” Nàng nhẹ nhàng giữ chặt ống tay áo hấn.

Hấn dương tay áo gạt tay nàng ra, vẫn là không quay đầu nhìn nàng.

“Người trở về đi, ta không muốn người lại tới tìm ta.”

52. Q.4 - Chương 52

Bình thường biến lại cố nhân tâm, lại nói cố nhân tâm thay đổi.

Nếu như hết thấy đến thế kết thúc, cũng vẫn có thể xem là một kết cục an ổn.

Lúc Tô Tô lại một lần nữa mở mắt ra, đã qua hai tháng.

Bốn phía bài trí quen thuộc nhưng nàng biết rõ chính mình đã hồi Thanh Khâu, thủ ở một bên đại trưởng lão nắm lấy tay nàng, trầm mặc thật lâu sau, vồ nhẹ mu bàn tay nàng. “Đã tỉnh liền hảo, đã tỉnh liền hảo...”

Nàng phản cầm tay đại trưởng lão, lòng tràn ứa khuất đau xót, đem nó nuốt hồi trong lồng ngực.

“Tô Tô... có ứa khuất, hãy nói với đại trưởng lão, đừng cố chịu đựng.” Đại trưởng lão mềm nhẹ nâng lên đầu nàng, không đụng đến vết thương sau lưng nàng, nhưng nàng dựa ở trước ngực.

Tại Thanh Khâu, mỗi người đều coi nàng như trân bảo, thương tiếc phủng tại lòng bàn tay, dù cho nàng nhiều lần bướng bỉnh gây rắc rối, hấn cũng không nỡ trách phạt nàng quá nặng, thế nào đi nhân gian ngăn ngừa một lần, lại ôm vết thương chồng chất trở về. Từ nhỏ đến lớn, nàng đâu chịu nổi trọng thương như vậy.

Tô Tô chỉ là lắc đầu, đem đầu vùi trong ngực đại trưởng lão, cái gì cũng không nói.

“Có phải tên hỗn tiểu tử kia khi phụ người, đả thương người?” Đại trưởng lão trợn thẳng con mắt.

Nàng lắc đầu, ôm đại trưởng lão không nói chuyện. Hấn tái truy vấn, nước mắt nàng liền như dây chuyền trân châu đứt đoạn, đổ rào rào xuống, nhưng bọn họ rốt cuộc không dám hỏi.

“Hảo hảo hảo... Không nói thì không nói.” Đại trưởng lão vô lực thở dài, đợi nàng ở trong ngực hấn khóc mệt mỏi, đem nàng ôm trở về giường, đắp hảo chăn mềm.

Trên người vết thương trải rộng, thiếu nữ rốt cục ngủ thật say.

Đại trưởng lão cẩn thận dè dặt, chạm nhẹ mặt nàng, nàng khẽ co rúm lại, mi cau, phảng phất như trong mộng cũng không thể an tâm. Từ nhỏ nhìn thấy nàng trưởng thành, hấn chưa từng thấy qua hình dạng yếu ớt thương tâm của Tô Tô nhà hấn như vậy. Nếu không phải ngày kia Thân Công Báo đem nàng ngất ở ngoại cảnh Côn Luân cơ hồ bị đánh hồi nguyên hình mang về, hấn cũng không biết tiểu hồ luôn luôn được nuông chiều trong tộc tại Côn Luân lại chịu qua nhiều khổ sở như vậy.

Chỉ thấy bàn trà kỷ nháy mắt hóa thành bột, lửa đỏ từ đồng tử mắt vì cực lực đè nén mà sắp sửa dâng sát khí.

Mọi người đều biết, bộ tộc cửu vĩ có tiếng là chủng tộc vô cùng cao ngạo, chiếm cứ Thanh Khâu mấy ngàn năm, dù cho là thượng cổ di lưu cường đại thần dân cũng không dám sỉ nhục nhẹ nhàng cửu vĩ, Ngọc Hư cung thể nhưng đả thương hòn ngọc quý trong tay bộ tộc cửu vĩ, bất luận ai đúng ai sai, bọn họ tuyệt sẽ không bỏ qua!

Đối chuyện ngày đó nói nặng thận trọng, theo thân thể mỗi ngày một khôi phục, Tô Tô nhắm mắt lại, mỗi khi nghĩ câu nói lãnh đạm của hấn trước khi đi “Không muốn tái tới tìm ta”, tâm phể phảng phất như bị hung hăng nín lấy, sinh đau.

Nàng chật vật, kỳ thật chẳng hề là vì câu này của hấn.

Nàng không phải là tiểu nữ hài đơn thuần khờ dại, tự nhiên biết rõ, hấn làm như vậy là vì muốn gánh toàn bộ trách nhiệm, bảo vệ tánh mạng cho nàng.

Nhưng nàng thương tâm thất vọng cũng vì là như thế, hấn chỉ làm theo ý mình cho rằng như vậy đó là đối nàng hảo sao? Bởi vì cảm thấy như vậy đối nàng hảo, liền chấp nhận đeo trên lưng tất cả vấn đề, đem nàng đuổi đi? Hấn có hỏi qua nàng có nguyện ý hay không? Nàng muốn lưu lại cùng hấn đối mặt hay không?

Đối với nàng mà nói, nàng tình nguyện bỏ mọi thứ cũng muốn cùng hấn cộng kết đoạn tình yêu gắng bó này.

Nhưng chuyện hấn làm, cũng đem tình yêu mà nàng liều mạng giữ gìn hủy diệt, lấy thế bảo toàn nàng.

Hấn có hỏi qua, nàng nguyện ý hay không?

Nàng không nguyện ý!

Tô Tô nắm chặt tay, hấn sao có thể như vậy? Hấn thế nào có thể làm như vậy?

~~o

~~Mà ngày sau khi Tô Tô hoàn toàn khôi phục, màn đêm buông xuống, mấy ngàn năm Ngọc Hư cung bình tĩnh ngêngh đón bộ tộc cửu vĩ hồ dốc toàn lực xuất động điên cuồng trả thù.

Đêm hôm đó, phụ trách gác đêm ba gã đệ tử Xiển giáo đề xuống cái ngáp, đi tuần tra trong hành cung.

“Người có nghe được tiếng gì hay không?”

Đồng bạn bên cạnh đột nhiên mở miệng, ba người dừng bước lại, tại chỗ lắng nghe trong khoảng khắc...

Chỉ nghe trong gió truyền tới tiếng “sàn sạt” rất nhỏ, phảng phất như có cái gì chậm rãi kéo trên mặt đất phát ra tiếng vang, dần dần, tiếng “sàn sạt” càng lúc càng lớn, càng

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 70 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-70.html#ixzz2Yc4jLPYq

lúc càng lớn, đến tối hậu, không ngờ đem trọn tọa hành cung đều bao vây lại, trước mắt dần dần bị yêu khí che ngất trời bao bọc...

“Các người đến tột cùng là yêu nghiệt phương nào, lại dám xông vào...”

Lời nói chưa hết, cần cổ yếu ớt liền bị một lợi trào cứng như thép bóp nát, đại trưởng lão thu hồi tay, cái lưỡi đỏ tươi rì rì liếm đi vết máu lưu lại trên trảo, Vô huyền trường cung hai thước cao chậm rãi hiện ra trước mắt hấn, hấn nghiêng đầu nhẹ nhàng tung một chưởng—

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng!

Bảng hiệu Ngọc Hư cung dưới trận khí kinh cường đại, tứ phân ngũ tiệt!

Nhóm cửu vĩ hồ như vậy quỷ mỵ vô thanh vô tức tiến vào Ngọc Hư cung, không chút che giấu khát vọng muốn thấy máu.

Ngày đó, tiểu hồ bị đao kiếm của bọn họ tổn thương, hôm nay, bọn họ liền muốn người của Ngọc Hư cung phải nợ máu trả bằng máu!

Tiếng kêu thảm, tiếng kêu sợ hãi, xen lẫn theo tiếng khóc thét trước khi gần chết... Tại trong bóng đêm từng cái bị cắn nuốt.

Thanh Khâu sơn, có loài thú, kỳ trạng như cửu vĩ hồ, thái bình tắc ra làm thụ. Kỳ âm như trẻ con, có thể ăn người, thực giả không cổ.

—«Sơn Hải Kinh • Nam Sơn kinh»

Từng lấy điềm lành danh dương khắp thiên hạ bộ tộc cửu vĩ, đã là có thể mang đến triệu phúc ương thú, đồng thời, cũng rất hung tàn ăn người, đại loạn hậu thế yêu thú.

Mới xem chính mình đến tột cùng lựa chọn cái gì?

Không thể nghi ngờ, Ngọc Hư cung, lấy máu đại giới, vì mình lựa chọn một cái họa tinh.

~~o

~~Đêm khuya, đột nhiên bị Trảm Bát trong lòng bàn tay xao động khác thường làm bừng tỉnh.

Trong cơ thể cửu vĩ hồ mãnh liệt yêu khí đang kêu gọi nàng, Tô Tô do dự một chút, gọi ra Trảm Bát—

Lòng bàn tay lập tức “Keng” một tiếng, một thanh hoành đao toàn thân đầy kim xoáy văn rực rịch nhảy ra, cửu vĩ trên cuộn đao phảng phất như đang sống, ngửa đầu gào rú, chín cái đuôi càng bữa bãi vũ động.

Trong tộc xảy ra chuyện gì sao?

Tô Tô do dự một chút, lập tức nắm chặt Trảm Bát vẫn đang hưng phấn trong tay nàng đi ra ngoài cửa.

Ven đường yên tĩnh vô cùng, nguyên bản các đồng bạn thường xuyên suốt đêm xuyên qua hành lang dài đều không thấy, nàng phảng phất như đang đi trong một tòa thành không một bóng người...

Các trưởng lão đâu? Các đồng bạn đâu?

Tại trong tộc tìm một vòng, bọn họ đều không hẹn mà cùng không gặp tung tích, Tô Tô ngồi xuống ven đường, càng có chút đứng ngồi không yên.

Chẳng lẽ...

Đoạn thời gian cùng nàng dưỡng thương, ánh mắt của các hồ ly trong tộc đau lòng lại phần nộ, Tô Tô nắm chặt Trảm Bát bỗng nhiên đứng lên, còn muốn tái đi Côn Luân một lần sao...

Nhưng...

Khuôn mặt lãnh đạm của Khương Thượng cùng ánh mắt tâm đau của đại trưởng lão cùng các đồng bạn trong tộc xoẹt ra trong đầu nàng, Tô Tô cắn chặt răng, dù cho đã không kịp ngăn cản, nàng cũng làm không được như không có việc gì ngồi tại Thanh Khâu, mắt thấy tộc nhân vì nàng hy sinh tánh mạng.

Hít sâu một hơi chuẩn bị làm hao một hồi trận đánh ác liệt, Tô Tô đem hoành đao cùng cổ tay phải mình chặt chẽ buộc cùng một chỗ, lập tức xuất môn.

Cùng Nữ Oa làm hạ khế ước mật mờ mờ nổi lên bên tai, đánh cuộc hay không?

Tô Tô vuốt ve thân đao lạnh buốt của Trảm Bát, thôi thì... phóng hết tất cả lợi thế, đánh cuộc một keo.

~~o

~~Ngọc Hư cung Tu Di kính.

Tu Di kính là pháp bảo thượng cổ dùng để khiển trách tiên nhân mang tội, đem nguyên thần tiên nhân khóa nhập trong kính, thế gian một ngày, trong kính một năm.

Trong đó mỗi sáu canh giờ chí hàn, da dẻ đều như bị vạn châm xuyên tâm, còn lại sáu canh giờ chí nhiệt, chịu nổi khổ phảng phất như bị thiêu đốt trong lửa đỏ. Khương Thượng từ ngày đó đã bị khóa nhập trong Tu Di kính, sớm đã mất khái niệm đối với thời gian.

“Người có biết, người sai ở nơi nào?” trong Tu Di kính, bỗng nhiên truyền âm thanh sư tôn.

“Đệ tử sai ở tâm thần bị mê hoặc, tư tàng yêu tà.” Khương Thượng chậm rãi đi lễ.

“Chỉ là tư tàng yêu tà? Người còn dung túng yêu nghiệt hại nhân, nguy hại Côn Luân ta.”

Hắn ngẩng đầu, gằn từng chữ, “Tô Tô nàng sẽ không hại nhân.”

“Như vậy, người hãy ra đây xem, yêu hồ người dung túng, đến tốt cùng đưa tới cho Ngọc Hư cung cái gì?”

53. Q.4 - Chương 53

Trước mắt giống như là Tu La chiến trường.

So với ngày đó bị hơn mười đệ tử Xiển giáo vây công, tối nay nàng đứng trước cửa Ngọc Hư cung, nhìn thấy máu tươi đầy đất, từ trong khe cửa chậm rãi tràn ra...

Nàng nắm hoành đao trong tay, mùi máu tươi đậm đặc cơ hồ làm nàng ngạt thở, vết thương trên thân vừa mới khỏi hẳn phảng phất cũng đang mơ hồ làm đau.

Tô Tô nhắm mắt lại, trong lòng thầm gọi tên hắn, đi vào trong vũng máu...

Đây là một loại cảm giác rất huyền diệu, chỉ cần gọi tới tên người kia, trong lòng liền không còn cảm thấy sợ hãi.

Nàng chẳng hề dừng cảm hơn so với ai khác, ngẫu nhiên nàng cũng sẽ khóc, cũng sẽ thụ thương, nhưng khóc và trốn tránh là hai việc khác nhau, nhưng nàng phát tiết một hồi, yên tĩnh một chút, nàng sẽ lại ngẩng đầu ưỡn ngực, đối mặt bi ai và quyết phán vận mệnh giao cho nàng.

Nàng chẳng hề dừng cảm hơn so với ai khác, hẳn là người duy nhất chỉ cần nhưng nàng nghĩ tới sẽ hẳn không được mà đau lòng, chính là chỉ cần gọi đến tên hắn, liền sẽ cảm thấy chính mình trở nên phi thường dũng cảm...

Phi thường phi thường kiên cường.

Cảnh hoang tàn khắp nơi.

Dưới chân đều là hài cốt tứ chi nhân loại gãy nát ngâm trong vũng máu, ngẫu nhiên có vài sợi lông hoặc da cừu vĩ vụn vụn.

Tô Tô trừng lớn mắt nhìn đồng da lông kia, tiếng kêu thảm và tiếng đấu pháp va chạm bạo liệt không dứt bên tai.

Nàng trước là chậm rãi đi, mà sau, bước càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, tối hậu nắm chặt Trảm Bát trong tay một đường chạy như bay!

“Yêu nghiệt!”

Nương theo sau tiếng quát khê, một đệ tử Xiển giáo mắt đỏ ngầu giờ kiếm hướng nàng.

Tô Tô đầu cũng không quay lại, trực tiếp vung hoành đao đem kiếm đánh lạc, bảo trì tốc độ không biến chạy đến nội điện.

Nếu là lúc trước nàng còn ôm lấy ý nghĩ có thể văn hồi tình thế, giờ phút này cũng dao động.

Không kịp sao...

Giữa bọn họ, đã không còn kịp sao?

Cánh cửa mở rộng ra, ánh vào tầm mắt thân ảnh mười hai thượng tiên Ngọc Hư cùng các trưởng lão đấu pháp, trong đó đạo hạnh đại trưởng lão đã phá vỡ tiền cảnh tiên hồ, thẳng bức tiền cảnh thiên hồ, lần này đại động chắc là Nguyên Thủy Thiên Tôn đã biết, nhưng hắn vẫn chưa xuất hiện.

Thay thế hắn mười hai thượng tiên trong đó tối khó chơi chính là Ngọc Đình Chân Nhân —Trảm Tiên kiếm và Quảng Thành Tử —Phiên Thiên ấn.

Trong đó Trảm Tiên kiếm đối với đạo hạnh tiên hồ trở lên cũng không gây nguy hiểm nhiều lắm, nhưng đối với đẳng cấp yêu hồ, ma hồ, lực sát thương cũng thật lớn.

Phiên Thiên ấn chính là tiên ấn, tùy chủ nhân tâm ý, trong vạn người tuyển lấy một người, bách phát bách trúng uy lực kinh người.

Nhưng có thể tại thần chi lĩnh vực xưng bá Thanh Khâu mấy ngàn năm bộ tộc cừu vĩ lại há dễ chọc? Cừu vĩ hồ tộc sở trường về các loại công kích và huyền biến pháp thuật, trừ ra một số thiên hồ đã phi thăng, tiên hồ là thế lực tối cường đại tồn tại ở Thanh Khâu, trong một đêm này các trưởng lão tham gia cuộc chiến có ba vị là tiên hồ, có thể đấu ngang ngửa cùng Ngọc Hư cùng thập nhị tiên.

Lúc Tô Tô can dự chiến cuộc, tình thế đã một mảnh hỗn loạn, có ba vị đệ tử thấy nàng, cơ hồ cùng một khắc phát động công kích.

Giờ phút này Tô Tô trong lòng nôn nóng, tự sẽ không như ngày đó hạ thủ lưu tình.

Nàng quay thân vừa chuyển tránh đi luồng kiếm phong, trong phút chốc hai tay dài ra thật dài sắc bén chỉ trảo, nàng lợi trảo nhắm phía sau mũi kiếm nghiêng tới, dùng lực lôi kéo—

Đệ tử cầm kiếm lúc này bị kéo đến nàng trước mặt, ngênh thượng lợi trảo của nàng!

Nàng nhanh chóng nhất ảo, nháy mắt đem tứ chi hắn bẻ gãy, bỏ qua một bên, còn chưa kịp thở gấp, liền quay

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 71 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-71.html#ixzz2Yc4uF1rG

đầu thêm một thanh lợi kiếm đâm ngang..

Mái tóc dài bị máu tươi nhuộm đỏ, đôi đồng tử màu hổ phách bị giết chóc ánh thành kim hồng.

Trong cuộc chiến công kích kịch liệt, tất cả đệ tử Xiển giáo chấn trước người nàng đều bị nàng hoặc bẻ gãy tứ chi hoặc đả thương tâm mạch... Triệt để phá hủy lực hành động.

Nàng nhìn thấy tộc nhân bị chém giết không phải không oán hận, nhưng vẫn là dè xuống sát ý, chưa giết chết nhóm đệ tử công kích nàng.

Có lẽ trong lòng nàng vẫn là hạ ý thức có một tia kiên trì...

Nhưng vì sao phải kiên trì như vậy? Nàng không cách nào nói ra lý do.

“Tô Tô! Người tới làm cái gì!” Đang tử chiến cùng Ngọc Đình Chân Nhân và Quảng Thành, yêu khí quen thuộc xông xáo dưới chân nhượng đại trưởng lão cúi đầu, nhìn thấy tiểu hồ bị thương vừa khỏi hẳn lại chạy theo bọn họ tới Côn Luân, nhất thời phần nộ quát.

Tô Tô có chút mũi toan, rống lại, “Các người có thể tới, ta thế nào không thể?”

“Tô Tô, trở về!”

“Hồi Thanh Khâu! Mau trở về!” Các trưởng lão và các đồng bạn đang chiến đấu xung quanh nghe đến thanh âm nàng, nhao nhao quát.

“Phải đi về thì cùng nhau trở về!” Tô Tô kiên trì nói, “Nếu các người không trở về, ta cũng không rời đi.”

Đại trưởng lão dừng thẳng lông mi, “Thế thì nhượng lão thiên tôn ra đây, cho ta chém vài đao, luôn tiện đem những tên hôm đó đả thương người toàn bộ giao ra đây, nếu không bộ tộc cử vĩ ta dù cho là dồn hết lực lượng cũng muốn huyết tẩy Ngọc Hư cùng!”

“Cần rồi!”

“Yêu nghiệt to gan! Lại dám nói năng lỗ mãng đối với sư tôn!”

Nhóm đệ tử Xiển giáo nghe vậy nhao nhao căm tức bọn họ.

Đại trưởng lão xem cũng không xem bọn họ, chỉ là vung tay lên, nhóm đệ tử phía dưới lên tiếng bị đánh bay đến trên tường. Sau đó hần cách không khiến trách nàng, “Tô Tô, trở về.”

Giờ phút này Ngọc Hư cùng tuy tạm lạc hạ phong, nhưng đứng đầu Ngọc Hư cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại chậm chạp chưa ra, này đây đại trưởng lão giục quát nàng trở về, đừng tái thụ thương.

Ngọc Hư cùng thập nhị tiên và môn nhân đệ tử tuy nỗ lực chống cự, rồi cuộc đánh không lại bộ tộc cử vĩ luôn luôn cường đại khó lường lại dốc toàn lực xuất động uy, tình thế dần dần nguy cấp...

Chợt nghe một tiếng sấm động! Lại là các trưởng lão hồ tộc liền phát ảo trận, thuật pháp mãnh liệt quang mang nháy mắt đem đêm đen chiếu sáng như ban ngày, nguyên bản đã tràn đầy nguy cơ Ngọc Hư cùng dưới một đợt công kích, nội diện tự nguyên bản đã là đổ nát thê lương, giờ phút này, đại diện một tòa cùng với một tòa, liên miên không ngừng ầm ầm điệp tai nhức óc, trong tiếng kinh hô hốt hoảng của nhóm đệ tử, cung điện nguy nga sừng sững ngàn năm, ầm ầm sụp đổ—

“Nghiệt súc!”

Đợi thiên tôn ra khỏi Tu Di kính đuổi tới nơi, nhìn chung quanh toàn trường, trong vòng một đêm, nơi ngày xưa đứng hàng Đạo gia tiên môn hành hương lại bị bảy yêu hồ này hủy diệt hầu như không còn, này không thể nghi ngờ là vô cùng nhục nhã, kỳ lỗi đình chỉ nộ lệnh nhân sợ.

Thuộc về tiên thiên tôn thần cường đại tiên môn uy áp bao trùm toàn trường.

Một tiếng cao vút tê găm, tam đầu lửa đỏ cừu vĩ hồ hóa thành nguyên hình, nhất thời, tam đầu khoảng chừng gần ười thước, dài mấy chục thước cừu vĩ hồ đứng trong đồng hoang tàn, lợi hại rặng nanh rặng nhọn dày đặc, hàn quang khiếp người.

Tình huống yêu loại hóa thành nguyên hình chia làm hai loại: chủ động biến hóa và bị đánh hồi nguyên hình.

Trước khi yêu tu luyện thành hình người đoạn năm tháng đó dài đằng đẵng, cùng thói quen dùng bản thể để đi săn bắn và công kích, so sánh nhân hình, nguyên hình càng có thể phát huy ra lực công kích của chúng nó, này đây nếu là yêu chủ động biến hóa, đó là đến thời khắc sử dụng đòn sát thủ.

Thiên tôn tay trái hư niêm, tay phải hư phủng, tại tam đầu cừu vĩ hồ công kích, trước triệt hạ một mảnh thần quang.

Nháy mắt quang mang bao phủ ở cả tòa đồng hoang tàn, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nháy mắt trong hư không hướng trước một điểm, phảng phất như đang vẫy gọi cái gì, tại phiên đồng hoang tàn này, như một giọt dầu nhập một nồi nước sôi...

Không khí bắt đầu chấn động vắn vẹo lên, từng vòng gợn sóng mắt thường thấy rõ từng đợt từng đợt ở trong không khí đẩy ra, khuyên gợn sóng lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng khuếch trương...

Đến cuối cùng, một lỗ ống kích nóng cháy to như đại hải đảo bao phủ trên đỉnh đầu bộ tộc cừu vĩ.

Tam đầu hỏa hồ cong người lên, nghe răng rít gào lao xuống, bất quá chúng nó chỉ ảo tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nương theo sau động tác chí mạnh, nguyên bản tam đầu cừu vĩ hồ phân thành cừu đầu, theo bốn phương tám hướng và chạm mà tới...

Cách thiên tôn chỉ một tắc, song phương còn cách một cái kết giới vô hình đụng nhau!

Cả tòa núi Côn Lôn dưới những va chạm có thể hủy thiên diệt địa này, run rẩy! Run rẩy!

Trong nháy mắt dòng khí cường đại này triệt để nghiền nát đồng đồ nát thê lương xung quanh! Một bên đệ tử chạy trốn không kịp, trong chốc lát bị xé nát dưới trận khí kinh khủng bố này.

Thế cục đã triệt để không khống chế được.

Trừ phi giờ phút này có thể xuất hiện một thượng thần thực lực có thể cùng bọn họ tương đương, nếu không thì chỉ có lương bại câu thương.

Nàng tiến thoái lưỡng nan, trước sau lưỡng nan.

Ngửa đầu nhìn phía các trưởng lão đang cùng thiên tôn đấu pháp, quay đầu tái nhìn tộc nhân khác xung quanh, Tô Tô ngoan tâm, làm ra quyết định, trực tiếp dùng hành động tỏ rõ.

“Trảm Bát—”

Nàng tĩnh hạ tâm lại, nhượng chính mình cùng đao nhịp đập mật mật kết hợp, lạnh lẽo ánh đao trong kiếm quang, nàng ngửa đầu phát ra một tiếng thét dài!

Tương lai là như thế nào?

Nàng không nghĩ, dứt bỏ, toàn bộ dứt bỏ. Có thể bảo vệ một cái tộc nhân là một cái.

Này không hề báo động trước, tiếng kêu sắc nhọn vượt qua cực hạn khả năng nhân loại có thể thừa nhận, hướng bốn phương tám hướng chấn động âm ba cơ hồ bức xé màng nhĩ mọi người xung quanh!

Trong lúc bọn họ vô pháp thừa nhận âm ba này, cơ hồ nghĩ che lại lỗ tai, nàng như một trận gió xoáy, nhảy vào trong chiến cuộc hỗn loạn khởi đao—

Tựa hồ ngay cả thời gian đều chậm lại, nàng nhắm mắt lại, rất lưu luyện mượn Trảm Bát này môi giới hấp thu linh khí trong thiên địa, vung đao...

Mọi người động tác, ánh mắt; tim đập, nhịp đập, thậm chí ngay cả bụi trong không khí chậm rãi rớt xuống, xung quanh vấy ra giọt máu, đều trở nên vô cùng thông thả mà rõ ràng...

Nàng nâng tay, cừ đao, phản kích, vung lạc!

Có vết máu ảm áp bắn đầy lên mặt, nàng chỉ nghiêng đầu né tránh, mặt không biểu tình tiếp tục chém giết, động tác lưu loát như được phảng phất đã luyện tập qua trăm ngàn lần.

Trong lồng ngực ma tính chậm rãi thăng lên, nàng nỗ lực khắc chế tối hậu sát tâm, nghĩ bảo trì thanh tỉnh.

Nhóm đối thủ trước mắt từng cái khốc thét ngã xuống, nhưng chỉ là ngã xuống, miệng vết thương nhìn thấy là làm cho người ta sợ hãi, nàng nỗ lực bảo lưu lấy lý trí tối hậu, không có đắm vào vết thương trí mệnh của bọn họ...

Vai trái đau xót, dòng máu ảm áp mà sền sịch rớt vào bên trong quần áo...

Nàng không đi xem chính mình thụ nhiều ít thương, thậm chí khi ma tính sắp lấn áp lý trí, cố ý để chính mình tái thụ một kiếm, mượn đau đớn cực lực bảo trì thanh tỉnh.

Nàng cảm thấy chính mình đang rơi xuống...

Vẫn vẫn rơi xuống đến chỗ sâu nhất trong bóng tối...

Thật dài lợi trảo đâm vào trong bụng một cái đạo đồng, hấn rất trẻ tuổi, tròng lớn đôi mắt sung mãn đối tử vong sợ hãi, Tô Tô thử đối hấn mỉm cười, người vận khí không tệ, gặp được yêu hồ là ta... sẽ không chết ni.

Đáng tiếc tuổi trẻ đạo đồng đồng tử co rút nhanh, có lẽ là đau cực hoặc là sợ cực, lại ngất đi tại chỗ. Giờ phút này nàng một đầu đầy máu, răng nanh đã sinh, yêu tính đại phát, mái tóc dài quanh thân sắc bén tỏa ra sát khí, tựa như một cái ma

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 72 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-72.html#ixzz2Yc4zVOpL

ính dữ tợn. Nàng lưu loát rút móng vuốt chính mình, đem trên bụng lưu lại lỗ máu đạo đồng ném qua bên cạnh, một tiếng quát truyền tới—

“Yêu nghiệt! Người lại giết sư đệ ta!”

Tô Tô xoay người, lợi trảo đủ để tước kim đoạn ngọc thông dong cầm theo hoành đao đánh úp lại trường kiếm, đối diện ánh mắt phản hận của tiểu sư muội.

“Là người!” Đợi khi nhìn rõ yêu hồ trước mắt mái tóc dài rối tung, yêu khí bốn phía dĩ nhiên là cái thiếu nữ nhu khiếp ngày đó, Mã Thi Thi quát, “Nguyên lai đây là chân diện thật của người! Trước đây người ỷ nể để lừa gạt sư huynh, làm hại sư huynh đến nay vì người thụ khiển trách không nói! Tối nay người lại dẫn tộc nhân huyết tẩy Ngọc Hư cung!” Càng nghĩ càng cảm thấy hồ yêu này tâm tư đáng sợ, nàng chỉ hận chính mình ngay từ đầu vì sao phải lui nhường mềm lòng, hại Ngọc Hư cung gặp phải kiếp nạn này.

Tô Tô từ đầu liền không nguyện ý nghe tiểu sư muội dong dài, sau khi dùng Trảm Bát đón đỡ đòn công kích của nàng ta, tay trái luôn tiện bóp nát xương cổ tay tiểu sư muội, trong lúc nàng ta đang hét chói tai, lật lại Trảm Bát, hướng về phía sau đầu nàng ta đánh tới—

Một bàn tay thon dài ở một khắc này cầm lấy tay nàng cầm Trảm Bát.

Tô Tô sửng sốt một chút, tâm run lên, Trảm Bát trong tay cơ hồ muốn rớt xuống trên mặt đất.

Hấn gây rất nhiều, môi mỏng ảm đạm không có chút huyết sắc nào, trên tay đốt ngón tay lộ ra, lại vẫn là như vậy thanh phong tể nguyệt, quần áo màu xanh đạo bào, nàng chưa hề cảm thấy chói mắt qua như vậy.

“Sư huynh! Cứu ta!”

Trảo hạ nữ tử tiếng kêu nhượng nàng hạ ý thức bóp chặt lại ngón tay, nắm lấy cái cổ hết sức nhỏ mà yếu ớt nhanh chóng cùng hấn kéo ra cự ly...

“Buông nàng ra.” Hấn chỉ là ảm đạm nói với nàng.

“Sư huynh, là nàng! Nàng mới vừa còn giết Lâm sư đệ, còn có, còn có...” Tiểu sư muội ghen ngào, nàng tại nửa đêm bị đẩy tỉnh, đi theo các sư tỷ sư huynh vào Ngọc Hư điện đã thấy đây trời màu đỏ tươi, cuộc đời nàng chưa hề nhìn thấy cảnh tượng giết chóc đáng sợ như thế, ngày thường đồng môn quen biết vui đùa ảm

ĩ một cái một cái bị giết chết, trong lòng lo sợ không yên, rồi lại trở mắt nhìn thấy người sư đệ bước bình cùng nàng xưa nay giao hảo chết đi trước mắt nàng...

Khương Thượng nắm chặt quyền, một đường đi tới, những khối thi thể nát bấy không toàn thây của bọn đồng môn xệt qua trước mắt, cùng với trước mắt...

Hắn vẫn là mặt không biểu tình, chỉ hít một hơi thật sâu, “Tô Tô... buông nàng ra.”

Tô Tô cắn môi, móng tay nàng đang ở ranh giới giữa vùng không khí lạnh và vùng không khí ấm, chỉ cần nhẹ nhàng khẽ vạch một đường trên cái cổ trắng nõn đó, Mã Thi Thi sẽ biến mất trên thế gian này...

Hắn tối hậu nói lại lần nữa, trong ngữ điệu mơ hồ có một tia cảnh cáo, “...Buông nàng ra.”

Tô Tô tim đập mạnh và loạn nhịp, giờ phút này Mã Thi Thi đột nhiên dùng lực va chạm cái vai trái bị thương của nàng, nàng miệng vết thương thoáng chốc nổ tung, Mã Thi Thi giờ kiểm xoay người tập kích, Tô Tô cố nén đau nhức, tay trái bẻ gãy kiếm nàng, Trảm Bát đánh về phía đầu Mã Thi Thi!

“Phanh——”

Nương theo sau tiếng va chạm nặng nề, Tô Tô chỉ cảm thấy ngực trái chợt lạnh, đập vào mắt là một bàn tay thon dài cầm một đoạn kiếm gãy, đoạn còn lại, đâm vào ngực trái chính nàng...

Nàng ngơ ngẩn nhìn hắn, nguyên là tại thời khắc nghìn cân treo sợi tóc đó, Khương Thượng đem sư muội đẩy ra, giữ lấy Trảm Bát của nàng, đồng thời đem thanh kiếm bị bẻ gãy trong tay tiểu sư muội, đưa vào trong ngực nàng—

“Khương Thượng...”

Nàng cố hết sức, gọi tên hắn. Tên này, từng để cho nàng trở nên vô cùng kiên cường, giờ phút này lại trở thành một cái chuyện cười thiên đại châm chọc.

Tô Tô muốn khóc vừa muốn cười, nước mắt lại trước một bước chịu tải không được chảy xuống, “Khương Thượng... người không tin ta...”

Hắn không có phát hiện, lúc nàng đánh xuống Trảm Bát... là lưng đao.

Nàng che ngực trái, giữa ngón tay ồ ồ thịnh phóng chất lỏng màu đỏ nhìn thấy ghê người...

“Người không tin ta...”

Hắc ám hết sức từ bi bao phủ tầm nhìn của nàng, nàng rốt cục cất tiếng cười to, vô cùng đau khổ.

Bọn họ trong đó... xong rồi sao.

Bọn họ trong đó, xong rồi đi.

... Nguyễn ngôn xứng đức này, huê thủ tương tương. Không được vu bay này, sử ta tiêu vong...

Sử ta tiêu vong...

Bên tai vang lên thanh lãnh thanh âm thuộc về hắn, “Đừng tái tới tìm ta... Lần này ta liền tha ngươi, ngươi cứu ta hai lần, ta tha ngươi hai lần, lần thứ ba, ta liền tái không buông tha ngươi.”

Tô Tô gạt tay hắn ra, nghiêng ngả lão đảo lui về phía sau, không biết giẫm đến cái gì, nàng lại ngã nhào trên đất...

Ngực trái phẳng phất bị như tê liệt, nàng băng bó lồng ngực, chậm rãi cúi người, tâm rất đau rất đau, đau đến lợi hại.

Này đau đớn sâu sắc moi tim, khiến nhân không cách nào chịu được...

Có người nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nàng cảm lấy vạt áo người đó, ý thức đã bắt đầu dần dần không rõ...

“Nhập ta tương tư môn, mới biết tương tư khổ...”

Khi người này cúi người xuống, chậm rãi gần sát nàng, nghe thấy nàng ta cúi đầu thì thào...

“Trường tương tư này trường tương ước, đoàn tương tư này, vô cùng cực... Sớm biết như thế vấp nhân tâm... Còn như lúc trước, không nhận thức...”

“Đất Kỵ, người chịu thua chưa?”

Trong đầu, thanh âm Nữ Oa vì hết thấy vạch xuống chấm hết cuối cùng.

...

...

“... Tô Tô...”

“Tô Tô?”

Mị Hỉ nắm cả một đôi tuyết trắng hồ tai thiếu nữ, từ sau khi khôi phục nguyên hình vào đêm có Đế Lưu Tương, nàng đã ngắt ba ngày ba đêm.

Ba ngày này, có lẽ là hấp thu uy lực Đế Lưu Tương, trên người nàng rốt cục đổ xuống ra một tia mỏng manh yêu khí, sau đó như hồ nước bị động, yêu lực một chút một chút thích phóng đi ra...

Bàn tay hết sức nhỏ cử động những ngón tay, chậm rãi, thiếu nữ rốt cục mở ra đôi mắt màu hổ phách...

“Ta... nhớ lại...” Toàn bộ, đều nhớ lại...

Nàng như cũ mở to mắt, vô hồn, giọt lớn giọt lớn nước mắt lại liên tiếp không ngừng trào ra hốc mắt.

Thiếu niên nhất thời luống cuống, nàng xưa nay bữa bãi to gan, hẳn chưa hề gặp qua hình dạng nàng thương tâm muốn chết như vậy, “Tô Tô, người thế nào? Xảy ra chuyện gì?”

Nàng không có đáp, hồi ức không bị khống chế từng cái từng cái xẹt qua trước mắt nàng...

Chiến trường đầm máu, cuối cùng Tây vương Mẫu lấy Côn Luân đứng đầu can dự tuyên cáo kết thúc mọi hồi lương bại câu thương.

Trong trận chiến trường này, nàng cơ hồ thua hết thấy.

Ngày đó trong cung Nữ Oa, nàng cùng Nữ Oa làm hạ khế ước, đó là lời thề của hắn, lời thề hắn sẽ hộ nàng, tin nàng. Nàng thế nào cũng không ngờ tới, tới hậu chính mình thất bại triệt để như vậy...

Chỉ là hết thấy tuy do Nữ Oa bày bố, nàng lại không ngờ được nàng ta hiểm, nàng liền càng hiểm hơn so nàng ta.

Nàng quả thật cùng Nữ Oa làm hạ khế ước, nhưng từ đầu đến cuối, nàng cũng chưa hề nói qua nàng sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa. Chuyện mà nàng không nguyện ý, cho dù có từ bỏ mọi thứ, cũng không ai có khả năng buộc được nàng cúi đầu thỏa hiệp.

Nữ Oa mơ tưởng nàng làm một con cờ, nàng liền hủy con cờ này.

Khương Thượng không ngờ đến, năm đó hắn vừa luyện xong huyền đan này nàng cũng có lấy đi. Khi đó nàng đối hắn còn có mộng lung tình ý, tuy không tự biết, cũng hạ ý thức thu thập tất cả đan dược hắn luyện được, nghĩ không đến giờ phút này... cũng là phát lên công dụng.

Huyền đan...

Huyền đan...

Hủy đi một thân tu vi này, nàng là phế hồ yêu, con cờ này đã triệt để chệch đường ray, Nữ Oa còn vừa lòng?

Thời khắc ăn vào huyền đan, nàng cái gì cũng đều không nghĩ, chỉ nguyện tiếp theo khi tỉnh lại thì có thể triệt để quên mất người đó, triệt để hủy diệt hắn trong trí nhớ của nàng...

Trường tương tư này trường tương ước, đoàn tương tư này vô cùng cực. Sớm biết như thế vấp nhân tâm...

Nếu như lúc trước... không quen biết.

Tô Tô bị thiếu

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 73 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-73.html#ixzz2Yc51VR6x

niên khẩn trương ôm vào trong ngực, cặp mắt dần dần nhìn rõ vẻ mặt lo lắng của hắn, trưởng tử của Đế Tân, năm nay cũng đã mười bốn, sau khi nàng ăn vào huyền đan... đã trải qua nhiều năm như vậy sao?

Trong mười mấy năm qua, thân thể nàng hẳn là được các trưởng lão mang về Thanh Khâu hảo sinh chiếu phủ, vì sao tối hậu lại trở xuống nhân gian?

Nghĩ nghĩ, Tô Tô lo lắng cau mày, chẳng lẽ Thanh Khâu đã xảy ra biến cố gì?

Lần này nàng tỉnh lại, sợ là do trí nhớ đã tự hủy diệt đi quá khứ, thân thể hạ ý thức đem trí nhớ dừng tại thời điểm trước khi nàng xuyên qua, bản năng biến thành chính mình lúc trước. Lại cũng quên lãng... nàng thật sự là yêu.

Chỉ là đã nhượng nàng quên mất, nhiều năm như vậy, vì sao hiện giờ nàng hồi tưởng lại, mỗi một cái tình tiết đều lại nhớ rõ ràng như vậy?

Trí nhớ rất tốt là một sự kiện thật đáng sợ.

Nhắm mắt lại, một màn một màn tựa như phim điện ảnh vậy, hiện lên...

Kinh sợ cùng đến... Yêu hận đan vào.

54. Q.5 - Chương 54

Đồng phong ác, hoan tình bạc, nhất hoài u sầu, vài năm chia lìa. Sai, sai, sai!

Giữa hè tháng bảy, ăn mặc chín lớp trọng y không thể nghi ngờ là đầy dọa. Gió mùa hè mang theo một loại cảm giác sền sệt như bị bông, hây hây trên mặt oi bức mà khó chịu.

Thiếu niên đem tiên lệ cấm y thúc bên hông, bộ tóc đen thật dài ghim lên cao cao, xa xa nhìn lại, xinh đẹp tựa nữ tử, mấy sợi tóc tung bay tới bên cạnh mặt của cô gái.

Tô Tô trật đầu, phui tóc hắn ra, chỉ là theo trí nhớ, tìm kiếm chỗ máu chốt Thanh Khâu và hiện thể đụng vào nhau...

“Người muốn đi Thanh Khâu?” Tô Tô gạt đầu, không có tái mở miệng.

“Người hiện giờ pháp lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, Đế Lưu Tương còn cần hóa luyện thêm mấy ngày mới có tác dụng, như vậy vội vàng, người có nghĩ qua nếu là thất bại trong gang tấc lại nên ra sao?” Ân vào huyền đan còn có thể khôi phục yêu lực, nàng là người đầu tiên. Nhưng mượn uy lực Đế Lưu Tương để khôi phục yêu lực thật sự mỏng manh thái quá, rất hiếm hoi.

Nàng không có nói chuyện, yên lặng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, cái nhìn kia hắn khó mà hình dung, chỉ cảm thấy bị nàng như vậy u u nhìn chăm chú trong nháy mắt, tất cả lời nói cự tuyệt liền rút cuộc nói không nên lời, chỉ có thể gạt đầu, nhận lời.

Hắn muốn hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngày hôm đó sau khi tỉnh lại nàng không nói một lời nằm trên giường một ngày, hôm sau liền không để ý khuyên can của hắn, kiên trì muốn đi Thanh Khâu.

Hắn rất muốn hỏi nàng đang suy nghĩ cái gì? Không thể không nói, hắn... rất để ý.

Giờ phút này nàng tuy rằng vẫn là nàng, nhưng có cái gì, dĩ nhiên không giống như lúc trước.

Bọn họ hai người đều biết rất rõ ràng điểm này.

Bản năng của hắn, không thích sự thay đổi không phải bởi vì hắn này.

Nhưng đối với Tô Tô mà nói, giờ phút này nàng không rảnh đi chú ý chút chi mầm nhánh cuối đó, cũng không có khả năng tại lúc này lập tức bắt đầu một đoạn tân tình yêu. Nàng dùng hết tất cả lực ý chí, nỗ lực không để ỉnh tái hồi tưởng một màn nhiều năm trước kia, nàng không muốn bắt trái tim lại bị khoan thủng đau đớn thêm một lần nữa, cực lực muốn làm cho chính mình thoát khỏi đoạn hồi ức kia...

Không có cái gì vững chãi hơn so với hồi ức, cho dù mang đến chính là tàn nhẫn, cũng không có cách nào đem chúng nó mặt diệt.

Nàng cảm thấy rất vô vọng, vận mệnh là cường đại như vậy mà không thể lay động. Dưới sự chủ đạo của vận mệnh, có người vẫn là kiên định như vậy, có người cũng đã nước chảy bèo trôi phiêu diêu.

Nàng cảm thấy chính mình tựa hồ vẫn vô pháp kháng cự lực lượng nào đó an bày, trí nhớ bị lạc cùng sự thật đan chéo, quanh đi quẩn lại một vòng lớn, đến tối hậu, nàng còn có thể tiếp tục thay đổi cái gì?

Nàng bắt đầu có chút hoang mang.

Là vẫn rõ ràng nhìn thấy chính mình sa vào, hưởng thụ tối hậu cuồng hoan, hoặc là ném đi hết thảy, hoặc đi liều gương bể ngọc nát?

Phía trước có hai con đường, không biết đi thông tới đâu.

Cũng không biết đôi tay vận mệnh này, sẽ đem nàng đẩy tới đâu. Năm đó Xi Vưu cùng Hoàng Đế đại chiến, bị chém ở Thanh Khâu.

Sau bộ tộc cửu vĩ liền đem nơi Xi Vưu bị chém giết vạch nên địa bàn, mượn linh khí của Xi Vưu sau khi chết, tại cuộc đời này tức sinh sản.

Tô Tô dẫn Mị Hỉ xuyên qua Triều Dương cốc tới Thanh Khâu, nhưng nguyên bản trong tộc lãnh địa lại không có một bóng người.

Nàng có chút luống cuống, sau khi khôi phục trí nhớ, Thanh Khâu đã là nơi thuộc về nàng, là cố hương nàng có thể an tâm ỷ lại, nhưng vì sao nàng trở lại chính chỗ ở trong tâm mình, nghênh đón nàng lại là căn phòng trống vắng?

“Kỳ lạ, mấy tháng trước chúng ta còn cùng Thanh Khâu từng có lui tới, như thế nào toàn bộ đều tiêu tán biến mất vô tung?” Mị Hỉ bảo hộ đứng trước người Tô Tô, dẫn đầu dò đường.

Tô Tô xiết chặt quyền, cùng Mị Hỉ trong trong ngoài ngoài lại tìm một vòng, chung quy không tìm được tung tích các tộc nhân...

Mị Hỉ cúi đầu, nhìn thấy nàng thấp hạ mí mắt, thất hồn lạc phách ngồi tại tông miếu từng rất hương khói cường thịnh trong bộ tộc cửu vĩ, không khỏi chậm rãi ôm lấy bờ vai gầy guộc của nàng vào lòng, “Bọn họ không ở, không sao cả, còn có ta bồi người.”

Tô Tô yên lặng dựa vào hân.

Hân cúi người xuống vịn vai nàng, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, “Tô Tô, người nghĩ kỹ lại xem chung quanh có chỗ quen biết nào khác hay không, có lẽ bọn họ sẽ biết nguyên nhân bộ tộc cửu vĩ đột nhiên tập thể di chuyển chẳng?”

Tô Tô cười khổ, phạm vi thế lực bộ tộc cửu vĩ, xung quanh nơi nào có ngoại tộc dám ngừng trú? Bất quá... có lẽ, có lẽ Đế Giang sẽ biết.

Thiên sơn phụ cận Thanh Khâu, ở lại thời kỳ thượng cổ có một vị tinh thông ca múa thần diệu—Đế Giang.

Nó da hồng như hỏa, sáu chân mà bốn cánh. Thường xuyên là ca múa song tuyệt cùng bộ tộc cửu vĩ.

“Người là hỏi cái bày hồ ly ngạo mạn kia?” Mị Hỉ nắm tay Tô Tô, gật đầu.

Nàng có chút không tự giác tránh ra, Mị Hỉ hạ ý thức đem tay nàng cầm thật chặt.

Đế Giang liếc mắt xem xét Tô Tô một cái, “Người thế nào còn tại Thanh Khâu?”

“Ta trở về nghĩ trông thấy các đồng bạn.”

Đế Giang như kinh ngạc nói, “Há, lão hồ kia cũng không nói cho người? Khoảng thời gian trước bộ tộc cử vĩ sư suốt ngày đêm đi kiếm chỗ sinh sản, tựa hồ là phát hiện tân nguyên linh khí, càng huống chi người không phải nên tại Triều Ca hoàn thành nhiệm vụ của Nữ Oa nương nương sao? Trước khi xong nhiệm vụ liền chớ trở về Thanh Khâu...”

Tô Tô có chút vội vàng nói, “Vây... trước khi bọn họ đi, có nhắn tin gì lại cho ta hay không? Hoặc giả, người có biết lần này tộc nhân di chuyển tới đâu hay không?”

“Không có, bọn họ ngày di chuyển chưa thông báo qua bất kỳ người nào, bắt quá bọn họ vẫn là còn tại Thanh Khâu, nhưng cụ thể ẩn thân nơi nào trong Thanh Khâu, ta cũng không biết rõ.”

Nói xong, Đế Giang cũng không tái nhìn cử vĩ chồn bạc này, bốn cánh chấn động, như một đoàn mây đỏ bay vào Thiên sơn mờ mịt...

Tô Tô quay đầu, ngơ ngẩn nhìn về nơi cổ hương phương xa từng nhón nha nhón nháo...

Tộc nhân đi mà không lưu tại bất kỳ tin tức, nàng không hiểu, vì cái gì nàng lại là một cái bị ném đi.

Con đường phía trước nên đi như thế nào?

Triều Ca nàng là không thể tái trở về, Thanh Khâu coi như có nhà mà về không được, Hiên Viên mộ... địa phương này trong trí nhớ nàng, cũng không thể ở lâu, tứ hải to lớn, nàng nên làm như thế nào?

“Người còn muốn tiếp tục đi tìm?” Mị Hỉ nói.

Tim Tô Tô đập mạnh và loạn nhịp, yên lặng lắng đầu.

“Bằng không chúng ta trước tạm thời ở lại Thanh Khâu, cho Đế Lưu Tương trên người người hóa luyện hấp thu, sau đó lại hỏi nhân gian, thế nào?”

“Cũng tốt...” Nàng thuận tiện tái tìm xem có dấu vết gì để lại.

“Tô Tô.” Thiếu niên nghiêng đầu, “Yêu lực trên người người khôi phục tới trình độ nào?”

“Ta thử xem.” Tô Tô

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 74 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-74.html#ixzz2Yc5HFW8c

khép mắt, mở ra tay phải, lòng bàn tay hướng lên trên.

Trăm Bát...

Nương theo sau tiếng kêu gọi thấp nhu, lòng bàn tay chậm chạp nóng lên, trước mắt mờ lung hiện ra một quang ảnh hoành đảo, lóe lóe, rất mau liền tiêu thất.

Xem ra yêu khí của nàng thập phần mỏng manh, ngay cả vũ khí cũng không gọi ra được. Tô Tô cắn môi thu hồi tay, “Vây liền đi chỗ ở cũ của ta đi.”

Mị Hỉ cũng rất muốn nhìn xem nơi trước đây nàng sinh hoạt, vui vẻ cùng nàng sống vai bay trở về nơi đóng quân của bộ tộc cử vĩ.

Tô Tô đi tại hành lang dài quen thuộc, dùng trí nhớ đã khôi phục kiểm soát lại một lượt tất cả mọi người, một cái tên người không hẹn tự nhiên nhảy vào trong đầu, nàng bỗng hỏi han, “Mị Hỉ, người biết Thân Công Báo không?”

“Hắn là ai?” Mị Hỉ cảnh giác mười phần hỏi, trong ngữ điệu hiển nhiên có tí vị chua.

“Người nhớ có một con thỏ không? Chính là lúc ta còn tại Hiên Viên mộ, người từng chộp nó tới để phối hợp tu luyện đó.”

Mị Hỉ chỉ mơ hồ có chút ấn tượng, “Thế nào? Vây con thỏ đó có nói với người nó cùng con beo có liên hệ gì?”

Tô Tô tế nhị quan sát thái độ hắn, biết hắn thật không giả bộ, vậy thì là do Thân Công Báo phần thành tiểu yêu lên vào Hiên Viên mộ, “Người còn nhớ được con thỏ đó lúc nào nhập Hiên Viên mộ không?”

Trong Hiên Viên mộ con thỏ đặc biệt như vậy không nhiều, Mị Hỉ suy tư một chút, “Đại khái... khoảng năm năm.”

Đột nhiên một tiếng cười khê truyền tới, người tới vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh hai người bọn họ...

“Như vậy quá thất lễ đi.” Thanh niên châu ngọc vi quan, nhất cổ ý thái phong lưu, hấn dùng quạt che miệng, hướng nàng bay đi một cái liếc mắt.

“Thực là khiến người thương tâm a. Tô Tô, nếu như là hoài nghi, trực tiếp hướng ta chứng thực không phải càng tốt?”

55. Q.5 - Chương 55

Chương 55

Lúc ấy trăng sáng, chiếu rọi nơi nơi.

Đứng tại gian phòng trước đây, Tô Tô nhẹ nhàng vuốt ve bàn, đưa mắt nhìn quanh, nhìn thấy trên đầu giường có mấy bình đan dược mà nàng từng coi nó là bảo bối giữ kỹ...

Nàng run lên, quay lưng lại.

“Gian phòng này, mười mấy năm trước các trưởng lão vẫn bảo trì nguyên trạng chờ người tỉnh lại. Tuy rằng đại trưởng lão mỗi lần nhìn thấy đám đan dược năm đó Khương Thượng cấp người, đều muốn quăng toàn bộ ra bên ngoài cho chó ăn, bắt quá, sợ người thương tâm, vẫn là lưu lại.” Thanh niên vẫn là một thân phong tao taten xương bạch để kim văn cấm y, liếc xéo nàng một cái, “Xem ra người không có để ý như bọn họ nghĩ ni.”

Tô Tô không nghĩ tái tiếp tục đề tài này, chỉ bình tĩnh nhìn hấn, hỏi, “Thân Công Báo, chúng ta quen biết bao lâu?”

“Ừm, có tám chín trăm năm đi.”

Từ nhỏ người liền cùng ta làm bạn, từ trước đến nay ta vẫn cho rằng, chúng ta trong đó, ứng là thân mật khắng khít.” Tô Tô nói, “Người khi nào sẽ cùng ta thăng thấn, không tái như vậy hư hư thực thực chung sống?”

Sau khi khôi phục trí nhớ, nhớ lại khoảng thời gian nàng mất đi trí nhớ tại Hiên Viên mộ và hoàng cung, đều từng nhìn thấy qua hấn. Y theo thuật pháp của hấn, lúc đó hấn hoàn toàn có thể đem nàng mang đi, đem hết thấy từ đầu chí cuối nói cho nàng, mà không phải ra vẻ người đứng, nhượng nàng sinh tồn trong khe hẹp, cả ngày giãy dụa không biết còn có thể sống tới ngày mai hay không.

Trong vài lần đại kiếp nạn, nàng suýt nữa bị Vân Trung Tử và Văn Trọng giết chết, lần cuối cùng, nhục không phải Đế Tân mở miệng, hoàn toàn quên mất hết thấy nàng liền sẽ mơ hồ chết tại Gia Long tiên của Văn Trọng như vậy... Cái khiến trái tim nàng băng giá chính là, lúc đó hấn cũng ở tại hoàng cung, nhưng vẫn mất lạnh nhìn nàng trải qua vài lần đại kiếp nạn sinh tử, nhìn thấy nàng bị cầm tù trong lồng giam chờ chết...

Đây cũng là mấy trăm năm tình nghĩa mà hấn giao đãi sao?

Thân Công Báo cầm Bạch Vũ phiến quạt nhẹ nhẹ, môi cử động một chút, “Tô Tô, người hiện tại không phải còn êm đẹp đứng tại nơi này, chuyện gì cũng đều không có? Hư hư thực thực cần gì phải để ý?”

Nàng nhả mày, “Người đã nghĩ như vậy, vậy chúng ta cũng không có cái gì để nói nữa. Ta chỉ hi vọng, tại thời điểm này người có thể nói thật với ta, ta muốn nghe lời nói chân tâm của người.” (chân tâm = thật lòng)

Hấn thu hồi quạt lông, tùy ý ngồi xuống giường lớn bằng gỗ lim của nàng, “Người hỏi đi.”

“Nếu như lúc đó Đế Tân không có ngăn cản, Khương Thượng cũng không có xuất hiện, người... có thể hay không tới cứu ta?”

“Ặc, nhất định muốn nói thật sao?” Hắc quỷ nhiều bám lấy cầm nhìn nàng, rì rì trả lời, “Không biết.”

Tuy rằng câu trả lời là không ngoài dự liệu, nhưng nghe đến lời bác bỏ của người bạn cũ ngày xưa như hình với bóng, nàng vẫn là cảm thấy trong lòng buồn bực đau, tựa tắc nghẽn cái gì, nhiều năm tình nghĩa chẳng lẽ chỉ là một hồi chuyện cười.

“Nhưng hiện tại người không có chết, không phải sao?” Hắc ngón trở nâng cầm nàng, nhượng nàng nhìn thẳng hắc, “Ta cao hứng phi thường, người không có chết. Đây là lời nói thật”

Tô Tô đẩy bàn tay hắc ra, nhướng mi, “Nếu là chết, người nhân tiện làm như không có quen ta, tìm kiếm một cái nhân tuyển khác đi?” Tử tế nhớ lại, hắc ngay từ lúc vừa mới bắt đầu, là cố ý tiếp cận nàng.

Thiếu niên như cũ cười được mặt mày cong cong, phong tao chọc người, che dấu vui cười trong khi nàng tức giận mắng hắc.

“Thực vô tình.” Hắc cầm tay nàng, nghiêng người về phía nàng, “Nhưng ta lựa chọn người, Tô Tô, từ nay về sau, người không cần tái lo lắng, ta sẽ vĩnh viễn đứng bên cạnh người.”

Cũng từng có người nói qua lời nói như vậy, nàng tin, nhưng cái đổi lại được là hắc vùng kiếm đâm hướng...

Nàng rút tay, chỉ nói, “Người đứng ở bên cạnh ta? Vì để giúp ta hoàn thành nhiệm vụ diệt thế? Người cũng nghĩ Phong Thần?”

Hắc chỉ là vi vi nhất tiếu, không có hồi đáp.

“Nếu là ta không nguyện ni, không lo lắng bị sai bảo?”

Hắc chỉ là thần bí nói, “Sẽ không, người vô luận ra sao, đều nhất định biết, đây là người vô pháp kháng cự.”

Nàng xiết chặt quyền.

“Chớ lo lắng, có ta giúp người, không người nào dám thương người. Cũng chớ quên bộ tộc cửu vĩ Thanh Khâu, tuyệt đối là hậu thuẫn kiên cố nhất.” Hắc kề sát nàng, ngón cái vuốt ve mặt nàng, nhìn chăm chăm nàng, nhu mì thì thầm, “Tô Tô, ta cũng sẽ không tổn thương người, vĩnh viễn sẽ không.”

Nàng ngửa đầu ra sau, đẩy hắc ra, không có thói quen hắc gần sát như vậy, “Người đã chủ động nhắc tới Thanh Khâu, người biết rõ nơi các tộc nhân đi, phải không?”

Hắc gật đầu, rút cục thối lui một bước, “Năm đó người bị thương nghiêm trọng, còn ăn thêm huyền đan, tổn hại nội ngoại. Các trưởng lão liền đem người phóng trong từ đường, ngày ngày thay nhau đưa vào yêu lực vì người tặc mệnh. Năm đó là năm Đế Tân 28 tuổi, thời hạn số mệnh tới gần, Nữ Oa liền hạ chỉ cấp Hiên Viên mộ và bộ tộc cửu vĩ Thanh Khâu, chiêu người nhập Triều Ca. Về phần khác... sau này người sẽ biết.”

“Vậy, này cùng bộ tộc cửu vĩ di chuyển, lại có quan hệ gì?”

Hắc như cũ nói, “Sau này người sẽ biết được.”

Nàng giương mắt, bình tĩnh nhìn thấy hắc tái xác nhận một lần, “Từ nay về sau, người sẽ hộ ta?”

“Sẽ.” Không thể nghi ngờ khẳng định.

Nàng dời mắt, “Ta tạm thời tin người, người trước không được đi theo ta và Mị Hỉ, lúc nào ta cần người, ta sẽ dụng tâm âm mưu người.”

Hắc đau lòng nói, “Người liền như vậy bỏ qua một đệ nhất đẳng mỹ nam tử như ta?”

Tô Tô không để ý hắc, nói xong liền trực tiếp mở cửa đi ra.

“Nguyên lai người chỉ nghĩ lợi dụng ta, lợi dụng xong liền vứt bỏ sao?” Hắc ai oán như thâm cung oán phụ. (mấy bà bị thất sủng trong cung í

Nàng nhắm mắt lại, “Chúng ta tạm thời đường ai nấy đi, hữu duyên tái kiến.”

“Tô Tô...”

Gặp nàng sắp đi xa, thanh niên phía sau nói, “Hiện giờ ngươi còn có một chút thời gian có thể tiêu xài, nếu là nghĩ thể nghiệm sinh hoạt nhân gian, ta đề nghị ngươi đi Chu Phương quốc so sánh tốt hơn. Trừ bỏ Tây Kỳ, đông nam bắc tam đại chư hầu quốc cùng mấy trăm quốc phụ

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 75 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-75.html#ixzz2Yc5KTA13

thuộc đều thu được mật chỉ của Đế Tân, muốn đem ngươi tước hồi Triều Ca ni. Cố chấp như vậy, hừ, hay là đối với ngươi oán hận chất chứa đã lâu?”

Tô Tô thâm hận, năm đó nàng cũng miễn cưỡng xem hán như ngoại tộc tri kỷ, một cái là nguyên hình một cái là nhân hình, đãi ngộ còn thực là khác biệt.

“Có lẽ ta có thể đi cùng các ngươi? Cảnh trí nhân gian núi non trùng điệp khắp nơi không có người nào biết rõ ràng hơn ta.”

“Cám ơn.” nàng đầu cũng không hồi, nói. “Nhưng vẫn là như vậy từ biệt đi.”

“Thực vô tình a...”

“Sao nói chuyện lâu như vậy?” Đứng ở đầu hành lang dài, thiếu niên không vui hai tay ôm ngực, dựa trước cửa phòng.

Nàng nhìn sắc trời, “Ngươi theo ta vào nhà, liền vẫn chờ tới bây giờ?”

“Dông dài.” Hắc ác thanh ác khí nói, “Đi thôi, yêu lực ngươi còn chưa khôi phục, còn không mau đi tu luyện.”

Tô Tô nhún vai, “Hảo, lập tức liền tới.”

Mị Hỉ ghét bỏ thoáng nhìn nàng, “Ngay cả Ngọc tỷ bà hiện giờ trình độ còn tốt hơn một ít so với ngươi, ngươi thật sự quá nhược, nếu tái lười nhác như vậy đi xuống...”

“Ngọc tỷ bà đã có ý thức?” Tô Tô bỗng dừng tiết đi lời đầu, “Nàng khi nào có thể phục hồi?” Ngày mười lăm tháng bảy, nàng cùng Ngọc tỷ bà đều hấp thu Đế Lưu Tương, nàng yêu lực đã dần dần trở về, không biết Ngọc tỷ bà tình huống ra sao.

“Nàng giờ phút này đang bế quan tu luyện ở Hiên Viên mộ, nếu thuận lợi, qua mấy tháng sẽ có thể gặp lại, nếu trễ hơn, khoảng nửa năm nàng mới có thể xuất quan.”

Tin tốt tốt này nhượng Tô Tô mê mải lơ lửng nhưng chỉ ngắn ngủi đã bị gọi dậy, theo sau đó là mỗi ngày đêm đều bị Mị Hỉ áp bức, gian khổ trong khi tu luyện...

Nhìn qua bên cạnh, thiếu niên đang ngưng thần nhắm mắt chuyên chú tu luyện, nàng chỉ thấy đoạn thời gian này, thái độ hán đối đãi nàng đã dần dần thay đổi...

Nàng thở ra một hơi, chỉ có thể ra vẻ không biết.

Tại Thanh Khâu hai người dừng lại nửa tháng, rốt cục có thể trọng hồi nhân gian.

Tô Tô đã có thể thuận lợi gọi Trảm Bát ra, tuy rằng vẫn chưa thể phát huy toàn bộ thực lực như lúc xưa, nhưng đã có thể yên tâm du tẩu nhân gian.

Ngày ly khai, hai người lướt qua Triều Dương cốc tới nhân gian. Chủ nhân Triều Dương cốc chính là Thủy thần, hán thân hổ mà tám chân, lúc nhìn thấy Tô Tô, tám cái đuôi và tám cái đầu đồng thời chuyển về hướng nàng, “Đi nhanh như vậy?”

“Vâng.” Tô Tô gật đầu.

“Sau khi đến nhân gian, chớ để phí thời gian, sớm hoàn thành nhiệm vụ, đám cáo già kia cả ngày mỗi mắt mong chờ ngươi trở về ni.”

Tô Tô bật cười, “Ta sẽ.”

Lúc nói chuyện, đỉnh đầu xẹt qua một đạo tường vân, Thanh Khâu rất gần Thiên phủ, thường xuyên có thể thấy các thần tiên đạp tường vân tiến tiến xuất xuất trên đỉnh đầu. Bất quá hôm nay rặng mây đỏ này chỉ hư hư quơ quơ, sau khi bay qua Triều Dương cốc lại bay nhanh vòng trở về.

“Chậm đã...” Có một thanh niên khuôn mặt búp bê trắng nõn lớn tiếng gọi lại bọn họ.

Mị Hỉ nghiêm mặt quay đầu, bắt quả hắn là thần tiên, nghiêng mình che ở trước người Tô Tô, “Người một đường hô to gọi nhỏ, có chuyện gì quan trọng?”

Thanh niên mặt búp bê chăm chú đem ánh mắt dừng ở gương mặt Mị Hỉ rất lâu, thẳng thấy Mị Hỉ sắp phát điên muốn bay tới tặng cho hắn một cái móng vuốt, mới che mặt thống khổ kêu lên, “Vì cái gì, vì cái gì ngay cả mệnh cách của người cũng đều rối loạn như vậy?”

Tô Tô lơ mơ nhận ra hắn, “Người là... Ti Mệnh tinh quân?”

Hắn quay đầu nhìn Tô Tô, “Người từ từ.” lập tức thành thạo vô cùng triển khai trận thế bấm đốt ngón tay tính mệnh, hồi lâu sau, xoắn xuýt ôm đầu, “Nhiều năm như vậy, cũng vẫn không tính ra được mệnh cách của người...”

Tô Tô nhíu mày, “Người không phải không gì không biết, nắm giữ mệnh cách chúng sinh, Ti Mệnh tinh quân sao? Tại sao lại không biết mệnh cách của ta?”

“Ta... Ta không biết...”

“Vậy chính là nói, người cũng xem không ra vận mệnh ta ngày sau ra sao?”

“Ta... Ta không biết!” Ti Mệnh tinh quân thống khổ thì thào, “Thật là đáng sợ! Trên thế giới này thế nhưng có thứ ta lại không biết!” Nhảy lên tường vân, vùi đầu lệt lệt rơi mà đi...

Toàn trường mặc một giây, Thủy thần cười khan nói, “Hải, Ti Mệnh tinh quân luôn luôn thẳng thắn như vậy, quen liền hảo, quen liền hảo.”

Tô Tô: “...”

Mị Hỉ: “...”

Liên tiếp hai lần, đều vô pháp đo lường tính toán ra mệnh cách nàng, mà nay, ngay cả Mị Hỉ bên cạnh nàng, mệnh cách cũng rối loạn sao?

Tô Tô cúi đầu nhìn lòng bàn tay chính mình, phải hay không...

Tất cả vận mệnh của người cùng nàng tương quan, bởi vì nàng can dự, đều cùng trệch hướng quỹ đạo nguyên bản...

Năm đó, Trần Đường quan Tổng binh Lý Tĩnh chợt nghe tin đồn Triều Ca có yêu nghiệt, một ngày nọ, thu được thiên tử mật chỉ, âm thầm điều tra cảnh nội có nữ tử xa lạ ẩn hiện hay không, một khi phát hiện, trước giữ lại rồi đi báo cáo cho thiên tử.

Hắn nhần mày, hiện giờ Chu Phương quốc chư hầu Cơ Xương rục rịch. Quân vương luôn luôn anh minh giờ lại bị một cái yêu nữ mê hoặc tâm trí?

“Phụ thân! Phụ thân!”

Hắn quay đầu, trợn tròn mắt trừng đứa con thứ ba ngoan được một thân bùn đất, “Na Tra, còn không đi rửa mặt sạch sẽ?”

56. Q.5 - Chương 56

Trần Đường quan ở Nam Quảng quận, theo đại giang lưu thông Đông Hải là cứ điểm quan trọng, đứng ở giữa, một người đã giữ đủ quan ải vạn người không thể khai thông. Thời niên thiếu quan ải Tổng binh chính là Lý Tĩnh.

Trước đây không bao lâu từng bá môn hạ Độ Ách Chân Nhân ở Côn Luân, nhân tiên đạo khó thành, cố xuống núi phụ tá Đế Tân. Nguyên phối n thị có ba đứa con, đứa con thứ ba, đã hoài thai ba năm lẻ sáu tháng, vẫn chưa sinh. Lý Tĩnh tâm có tồn nghi, nhìn chăm chăm bụng n thị nói, “Mang chữa hơn ba năm, còn không sinh ra, không yêu tức quái!”

n thị trong lòng ủy khuất, gặp phu quân không vui, chỉ phải xoay người trở về phòng.

Ban đêm, nàng mơ thấy một đạo nhân đột nhiên xâm nhập nội thất, đem một viên linh châu hướng trong ngực nàng nhất tống, vội vàng nói, “Phu nhân mau tiếp lân nhi!”

Nàng bỗng đứng từ trong mộng bình tỉnh, đột thấy đau bụng khó nhẫn, là hoài thai ba năm lân nhi muốn sinh!

Lý Tĩnh ngoài phòng lo âu bất an đi qua đi lại, chỉ nghe nội thất n thị tiếng kêu càng thống khổ cao vút, thầm nghĩ hài tử mang thai ba năm có thừa này tới nay ra đời, đến tột cùng là hung hay là cát...

Đang lo âu, chợt nghe hai vị tiểu đồng kinh hãi muốn chết từ trong thất chạy tới, “Không hảo! Lão gia! Phu nhân sinh ra yêu quái!”

Lý Tĩnh nghe vậy vội rút ra bảo kiếm nhảy vào nội thất, “Phu nhân!”

Chỉ gặp cả phòng hồng quang, cũng mơ hồ có một cỗ mùi thơm lạ lùng lượn lờ, một cái nhục cầu quay tròn như bánh xe chuyển động trong sự hoảng sợ của bà mẹ và bọn nha hoàn. Hắc kinh hãi, một kiếm chém về hướng viên cầu thịt này—

Rầm một tiếng, nhục cầu từ giữa tách ra, từ trong nhảy ra một cái tiểu hài nhi.

Tiểu hài nhi này mặt như thoa phấn, mặt mày hữu thần, tay phải đeo vòng tay hoàn kim, trên bụng vây quanh một dải lụa đỏ, cả người tản mát kim quang.

Lý Tĩnh do dự ôm lấy tiểu hài này, ôn nhuận tiểu oa nhi không khóc không náo, nhìn chăm chăm hắc, hắc không tùy tâm nhuận, đem hài tử ôm đến bên cạnh phu nhân, “Phu nhân, đây là hài nhi của chúng ta...”

Hai người lại tinh tế quan sát oa nhi này một trận, trong lòng ưu hỉ cùng đến...

Hôm sau, bên ngoài phủ có một đạo nhân cầu kiến, nguyên lai vị đạo sĩ này chính là Càn Nguyên sơn Kim Quang động Thái Ất chân nhân, chính là một trong thập nhị tiên ở Ngọc Hư cung. Đợi hắc hỏi rõ Tam công tử là sinh ra tại giờ Sửu, liên tục lắc đầu nói, “Không hảo, thế tử sống ở giờ Sửu, chính phạm một ngàn bảy trăm sát giới.”

Toại thu Tam công tử làm đồ đệ, cũng vì hắc thủ danh—

“Na Tra.”

Na Tra liền như vậy bá môn hạ với Thái Ất chân nhân, kim vòng bên tay phải hắc chính là vòng Càn Khôn, dải lụa đỏ chính là Hỗn Thiên lãng, đều là Càn Nguyên sơn chi bảo. Hai vị huynh trưởng của hắc Kim Tra, Mộc Tra cũng phân biệt bá môn hạ với Văn Thù Quảng Pháp

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 76 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-76.html#ixzz2Yc5fHyXe

thiên tôn cùng với Phổ Hiền chân nhân, hai vị này vốn cũng là trong thập nhị tiên của Ngọc Hư cung. Phổ Hiền chân nhân cùng Khương Thượng tại trong Ngọc Hư Cung giao tình tối thâm hậu, có thể nói là người hiểu rõ Khương Thượng nhất, trước đề xuống không nhắc tới.

Đang nói bảy năm sau này, Lý Tĩnh thu được mật lệnh của Đế Tân, đang lo lắng quân vương bị yêu nghiệt mê hoặc tâm trí.

Ai ngờ không quá bao lâu, chợt nghe Đông bá hầu Khương Văn Hoán phản, sau khi Triều Ca nhận được tin tức, thiên tử phần nộ, Khương hậu lập tức bị đánh vào lãnh cung, bị giam lỏng.

Lý Tĩnh tiếp đến chiến báo, vì nghênh chiến phản quân, mỗi ngày tập luyện tam quân, huấn luyện sĩ tốt.

Lúc này đang giữa hè, ai ngờ trong khi hấn bận rộn việc quân giáo chiến sự, tam tử Na Tra lại gây nên đại họa động trời!

~~o

~~Ở một chỗ khác, Tô Tô cùng Mị Hỉ đang từ Thanh Khâu trở về, sau khi khôi phục đại bộ phận yêu lực, ý vào kẻ tài cao gan cũng lớn, thuật sĩ nhân gian tầm thường cũng đâu không lại hai đại yêu quái đã hấp thu Đế Lưu Tương liên thủ, Tô Tô cùng Mị Hỉ hai người liền lười biếng hóa, đỉnh đặc bằng nguyên trạng một đường đi về phía tây, ven đường thuận tiện cầm đồ vô số mảnh trái tim si tình của nữ tử.

“Trước mặt là đến?” Tô Tô có điểm lộ si, một đường toàn dựa vào Mị Hỉ dẫn đường.

Mị Hỉ cũng tồn vài phần ý gửi gắm tình cảm sơn thủy, thấy nàng giữa lông mày uất ức sắc biến mất dần, trong lòng cũng sáng sủa lên, “Nếu là không có gì ngoài ý muốn, đại khái dịch thành kẻ tiếp chính là địa giới Tây Kỳ.”

Tô Tô về mặt sùng bái ngưỡng vọng hấn, tha thiết bày tỏ tâm trạng, “Mị Hỉ, không có người ta nên xử lý thế nào~”

Thiếu niên sững sốt, bay nhanh dời mắt, nhỏ giọng thì thào, “Vậy thì... đừng ly khai ta.”

Không biết nàng có nghe thấy hay không, như cũ hưng trí ngẩng cao quay đầu thưởng thức phong cảnh ven đường.

Mị Hỉ nhấp miệng, không nói gì nữa.

Chịu qua một đường lúng túng trầm mặc, cuối cùng đã đến dịch thành...

Khi hai người đứng ở cửa thành, ngưỡng vọng tên cửa thành trên tường cao, trên trán đồng thời tuôn ra một phen hắc tuyến.

Tô Tô khoe mắt run rẩy, chỉ vào ba chữ hoa lệ to chẳng trên cửa thành, cứng ngắc phun—“Nam Quảng quận?!”

Mục đích bọn họ là Tây Kỳ, Mị Hỉ lại một đường đem nàng đi về phía nam? Đã đồng dạng là lộ si liền thừa nhận a, đừng bày đặt ta đây cường!

Hấn mặt đỏ tựa hỏa, a a ừm ừm một hồi, rồi chợt nắm lên tay nàng lớn tiếng nói, “Đến thì đã đến rồi! Vào đi thôi, màu đất Tây Kỳ chẳng lẽ đặc biệt dưỡng nhân? Yên tâm, dù cho có dưỡng nhân người cũng tuyệt đối là ngoại lệ, ta xem Nam Quảng quận này có lẽ hợp với người....Á!”

Tô Tô xòe ra hai bàn tay mười ngón véo chặt lấy gương mặt trắng như tuyết của hấn lắc qua lắc lại, thuận lợi nhượng hấn im lặng. Sau đó vẫn là không cam tâm tình nguyện lời Mị Hỉ nhập thành.

“Chúng ta phải hay không hơi quá bừa bãi?” Mị Hỉ hỏi, lời nói tuy như thế, hấn như cũ nắm tay Tô Tô, nghênh ngang thì thầm với nhau trước mặt các thành vệ quân thần sắc đề phòng đi ngang qua.

Tô Tô hơi đảo qua, phát hiện đại bộ phận tầm mắt quả nhiên đều là lạc trên người nàng. Thân Công Báo nói không sai, trừ bỏ Chu Phương quốc, các thủ đô chư hầu khác đều thu được mật lệnh Đế Tân. Bọn họ đã thu được mật lệnh, tất nhiên cũng biết rõ, nàng chính là yêu nghiệt hồng trần Triều Ca.

Dừng bước lại, nàng nhìn về phía một gã thủ quân tối gần nhất, liêu liêu mái tóc dài, mũi nhọn hơi vạch, lưng lay yếu diệu hướng hấn đến gần hai bước.

Thủ quân thoáng chốc ngẩn ngơ, phút chốc lại nỗ lực lấy lại tinh thần, đề phòng nắm chặt đao kiếm trong tay, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của yêu nữ.

... Đây quả là vũ vật, khó trách ngay cả thiên tử anh minh cũng bị mê hoặc.

Mỹ nhân đột nhiên che miệng cười duyên, nũng nịu liếc mắt một cái với tất cả thủ quân, khôi phục trí nhớ Đát Kỷ nàng càng thêm phong tình vô hạn, thẳng thấy các nam nhân xương cốt đều đã mềm nhũn, mới lòi kéo mỹ lệ thiếu niên bên cạnh, hướng bọn họ tái ném cái mị nhãn, lượn lờ ngự phong mà đi...

Mị Hỉ trong lòng âm ức vô cùng, rồi lại không có tư cách chất vấn. Chỉ phải buồn bực nắm chặt tay nàng, đem nàng khóa lại bên cạnh.

Thời tiết nóng bức, hai người ngự phong mà đi được một đoạn, sau đó tại ven đường Đông Hải tìm một chỗ khuất mát mẻ.

Đột nhiên, dưới chân lẫm như núi đổ, ba đào mọc lan tràn, đất bằng phẳng đột nhiên có cột nước tăng vọt mấy trượng cao, xém bắn vào tầng mây thấp bay qua trên trời, đang định rút xuống hai người.

Mị Hỉ có chút nén giận, nói, “Chúng ta đi nhìn xem phía trước xảy ra chuyện gì.”

Cách Đông Hải càng gần, sóng biển khổng lồ già thanh và biên độ khí lưu chấn động càng kịch liệt cao vút! Mơ hồ có tiên môn pháp khí khí tức tràn ra, Mị Hỉ cùng Tô Tô liếc nhau, ẩn thân hình, tiếp cận hai phe đang đấu pháp...

Đột nhiên! Một tiếng thê lương rỗng ngâm bùng nổ!

Kỳ thanh kéo dài mà đầy cõi lòng oán hận...

Tới gần hơn xem, chỉ thấy một hồng y tiểu đồng cao còn không đến hông của Mị Hỉ ngồi trên một con Bạch Long, đang thu hồi vòng Càn Khôn màu vàng, Bạch Long kia khí tức mỏng manh, tứ chi thẳng đơ, lại là bị tiểu đồng bảy tuổi này đánh chết.

Tô Tô nghiêng xuống, tức nhiên minh bạch trước mắt tiểu đồng này là Đẩu Thần trứ danh trong Phong Thần Diễn Nghĩa—Na Tra!

“Các người là ai?”

Tiểu đồng kia môi hồng răng trắng, rất là khả ái, đương nhiên... nếu như bỏ qua khuôn mặt bị long huyết phun lên tung tóe của hắn, sẽ càng khả ái.

Mị Hỉ đảo qua Bạch Long, ám ám kinh ngạc, chỉ nói, “Chúng ta vừa mới đi qua, nghe được bên này có tiếng nổ, bởi vậy mới đi tới xem là chuyện gì.”

Na Tra đứng lên từ thân thể con tử long, tùy ý nhấc chân dẫm nát cái vòi nước khổng lồ, vòng Càn Khôn sáo hồi trên cổ tay, “Mới vừa rồi ta chỉ là ở bên cạnh tắm rửa, nếu không trở về phụ thân lại mắng ta ham chơi, ai biết ta mới tẩy được một chút, lại xuất hiện ra một quỷ dạ xoa khiêu khích, ta liền đánh chết hắn.” Nói xong, hắn chỉ một ngón tay vào quỷ dạ xoa bị đánh óc vỡ toang bên trái Bạch Long, nghĩ nghĩ, đem vòng Càn Khôn cỡi ra tái hướng trong đông hải gột rửa, “Hừ, làm vòng Càn Khôn của ta bị bẩn.”

Này đương nhiên, đem hết thấy sinh mạng sinh linh coi không ra gì không khỏi khiến người có chút phát lạnh, nhưng trong ngữ điệu của hắn rồi lại mang theo cảm giác trẻ thơ khờ dại.

Mị Hỉ nhìn về hướng tử long, “Vậy hắn...”

“Hắn?” Tiểu đồng tẩy hảo vòng Càn Khôn, đeo vô, bất mãn nói, “Hắn là sau khi ta đánh chết quỷ dạ xoa mới xuất hiện, không nói năng gì đã động thủ đánh ta, ta dùng Hỗn Thiên lăng kéo hắn lên bờ, lấy vòng đập cho hắn một cái, ai ngờ long thể mảnh mai như thế, chỉ đơn giản có vậy mà đã lăn đùng ra chết.”

Long... mảnh mai =o=!

Tô Tô một phen toát mồ hôi lạnh.

... Là bởi vì người quá cường ni.

Theo sau Na Tra cúi đầu lại nhìn ngó Bạch Long, lẩm bẩm nói, “Gân rồng rất là quý hiếm, phụ thân ít ngày nữa sẽ ra trận giết địch, ta rút ra gân rồng cấp phụ thân làm đai lưng.”

Nói xong, liền dường như không có việc gì đem Bạch Long đáng thương kia ra bóc lột tàn khốc...

Tô Tô cùng Mị Hỉ nhìn nhau, chuẩn bị cáo từ.

Không có chuẩn xác tiếp xúc đến giới hạn thiện ác, hài tử có thể là thành viên tối khờ dại, đồng thời, cũng có thể là tối tàn nhẫn trên đời.

Cặp mắt Na Tra mang theo chất thái như hài tử vậy, khờ dại đến mức tận cùng tàn nhẫn, đột nhiên nói, “Các người là yêu quái?”

~~o

~~Tây kỳ phong hạo.

Tây bá hầu Cơ Xương áo giáp chưa cởi, ngón trở tại địa điểm Thiên Mạch trên bàn đá ngoắc ngoắc vẽ tranh, hiện giờ Đế Tân đang điều động vương sư, ít ngày nữa sẽ tái khởi một hồi đại chiến, hắn cùng với Đông bá hầu cách xa nhau, chỗ giao tiếp của lưỡng quân gần trở xa xôi...

Đang suy nghĩ, chợt nghe ngoài cửa sổ truyền tới một trận âm thanh bỗ tốc tốc.

Hắn mở cửa sổ ra, bỗng nhiên bên ngoài bay vào một đôi xích đu ngậm lấy đan thư, mơ hồ thần quang mạnh xuất hiện.

Cơ Xương chấp tay cúi đầu, gỡ xuống đan thư.

Trên, viết:

—Cơ Xương, Thương đế đáng tử. Vong ân giả Trụ vậy.

Ngàn dặm ở ngoài Khương Thượng mở mắt ra...

Xích đu, chính là thần đu truyền đạt Thiên đế ý chỉ.

Đã hiện thế ở Chu Phương quốc...

57. Q.5 - Chương 57

...“Các người là yêu quái?”

Tô Tô cứng đờ, nhích lại gần sát Mị Hỉ, Trảm Bát rục rịch trong lòng bàn tay.

“Sư phụ nói, yêu quái đều là sinh linh bần lầy đen tối làm nguy hại nhân gian, phải triệt để trừ khử...” Na Tra loay loay khoe miệng, dùng đến ánh mắt hồn nhiên như hài đồng xoay đầu trên dưới đánh giá bọn họ.

Nàng chỉ thấy toàn bộ lông tơ nàng đều dựng đứng lên vì tiểu đồng cường đại mà khủng bố trước mặt.

Hắn tái xem xét bọn họ nửa buổi, bỗng dưng hé miệng nở nụ cười, nhưng thật ra rất có vài phần hài tử yếu ớt khả ái, “Bất quá, ta cảm thấy các người cũng không giống là người xấu... Đại ca, nhị ca gần đây đều đang tu luyện ở chỗ sư phụ bọn họ, thị nhi trong phủ cũng không bởi ta ngoại, các người sẽ theo ta hồi phủ bởi ta mấy ngày thôi, nếu đáp ứng, ta liền thả các người.”

Như vậy cũng được sao?

Tô Tô nhin không được trợn trắng mắt, “Hảo a, nguyên bản chúng ta cũng định du ngoạn nơi này vài ngày, mấy ngày tại Nam Quảng quận liên trụ ở trong phủ cũng là không sai.”

Thở ra một hơi, nàng giữ chặt tay Mị Hỉ, phát hiện lòng bàn tay nhau đều hơi đỏ mồ hôi ẩm ướt.

Tiểu đồng nhìn chằm chằm Tô Tô khoảng khắc, chủ động dặt tay nàng, phát hiện nàng không có tránh đi, rõ ràng rất là cao hứng, “Mùi trên người người ta không ghét, sư phụ nói mùi trên người yêu quái rất thói tha, các người thì lại không a, hương vị còn dễ ngửi hơn so với phụ thân mỗi ngày từ sản vật trở về một thân thúí hoắc.”

Đây là lần đầu tiên hắc chủ động tìm bạn chơi cho chính mình, hắc là nương hoài thai ba năm mới sinh hạ, tuy rằng vừa sinh ra phụ thân đã cố giấu, nhưng tin đồn nói hắc là yêu tà vẫn lan nhanh... Trừ bỏ phụ thân và hai vị ca ca, những người khác luôn luôn không dám ở gần hắc, chung quanh đều là những ánh mắt hoặc e ngại hoặc đem hắc đương thành quái vật hiếm thấy vậy, dù sao hắc cũng không để ý! Có ai lại muốn con mình chơi với tiểu hài tử để đoạt nhân mệnh? Dù sao hắc cũng có thể tự tìm tình người bạn chơi không sợ hắc.

Tô Tô cúi đầu nhìn tiểu hài tử ngây ngô Na Tra, may mắn bản thân hắc thực lực cường đại, nếu không với tình tình thẳng thắn như vậy sợ rằng sớm bị nhân quái đi.

“Bất quá người rất hảo xem, cũng không phải gương mặt quen ở nơi này, gần đây nữ tử xa lạ nhập quan đều sẽ bị phụ thân giữ lại, nói là vị sủng phi chạy khỏi Triều Ca, Vương đang toàn lực đuổi bắt nàng ni.” Na Tra quay đầu tái ngộ ngộ nàng...

“Người nguyên hình cũng đẹp giống như người hiện tại phải không?”

~~~

~~Hoàng hôn, bọn gia tướng Lý phủ gặp tam công tử mang theo một vị thiếu niên xa lạ hồi phủ. Thiếu niên kia như tuyết rơi đúng lúc, nhan tựa ánh bình minh, lệnh nhân ghé mắt, hắc trong ngực ôm một con tiểu bạch hồ cuộn thành một đoàn, thương yêu phi thường. Ngay cả tam công tử liên tiếp đưa tay muốn sờ, cũng bị hắc không chút khách khí đẩy ra.

“Con ta, vì sao muộn như vậy mới trở về?” n thị nghênh ra, ôm con út thương sủng hỏi han, chú ý đến lần này Na Tra mang về một thiếu niên xa lạ, thắc mắc hỏi, “Vị này chính là...”

“Hắc là bằng hữu của hài nhi, nương, có thể nhượng hắc ở tạm trong nhà vài ngày, được không?” Na Tra làm nũng.

n thị trầm ngâm một hồi, đáp, “Đông sương còn trống, người nhượng hắc tạm cư ở đó đi.” Theo sau xoay người phân phó thị nhi điều khiển hai cái nô lệ để khách nhân sai khiến.

Tô Tô và Mị Hỉ theo thị nhi đi sương phòng chính mình, Na Tra ở sau người lớn tiếng nói, “Chờ ta xong bữa liền tìm các người ngoạn ni!”

~~~

~~“Người muốn ở lại đây mấy ngày?” Sau khi hồi phòng Mị Hỉ hỏi.

Tô Tô ôm cái đuôi uốn trên đùi hắc, câu được câu chăng nói, “Chắc ở khoảng mười ngày, cứ cho là tái nghỉ ngơi đi.” Đại khái là vì ánh mắt Na Tra khi nhìn nàng, đột nhiên nhượng nàng nghĩ đến chính mình lúc trước, cũng cô độc, bị mọi người ngăn cách bởi vì là ngoại tộc.

Mị Hỉ mò lưng tiểu hồ, “Cũng tốt.”

“Bất quá trong phủ sắp có đại sự phát sinh, nếu như có thể, chúng ta vẫn là nhanh chóng chạy ra, tránh cháy thành vạ lây.”

“Người nói về chuyện Bạch Long bị Na Tra đánh chết hôm nay?”

Tô Tô “Ừ” một tiếng, hắc chính là con trai của Đông Hải long vương, đáng tiếc gặp phải sát thần Na Tra này, chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Mị Hỉ ngã về sau, nằm ngửa trên giường, hai tay chống ở sau ót, “Cũng được, liền xem như đi không thoát, đương xem nào nhiệt cũng hảo.”

Tô Tô “Ồ”, chậm rì rì từ trên đùi hắc bò lên, giẫm đạp chạy bộ đến trước ngực hắc, gục xuống cuộn thành một đoàn.

“Hừ! Đại nương, người nặng a, sắp bị người đè đau sốc hông.” Trước ngực đè nặng khối tảng đá lớn Tô Tô này, thiếu niên lẩm bẩm ai oán than thở. Tay cũng nhẹ nhàng kéo nàng mau trượt xuống tới chân.

Tô Tô ngay cả mí mắt cũng không bố thí, đem đầu chôn vào trong cái đuôi lông xù, đi vào giấc mộng đẹp.

Hắn sờ sờ lỗ tai nàng hạ xuống, cười khê một tiếng, cũng đi theo nhắm mắt lại nghỉ ngơi...

Lúc Na Tra cực kỳ hứng thú chạy đến liền nhìn thấy này một người một hồ song song an tĩnh ngủ, thiếu niên tay để tại hồ thân, hạ ý thức che chở nó không rơi xuống, chồn bạc kia không tìm không phổi ngủ được chống vó, thường thường duỗi ra móng vuốt cào cào lên đại giường chặn bên hông nó...

Na Tra do dự khoảng khắc, một lần nữa đóng lại cửa.

Một màn dịu dàng thăm thiết này khiến hắn có điểm hâm mộ a.

Tiểu đồng sờ sờ vòng Càn Khôn cổ tay phải, nếu như... nếu như sau vẫn tìm không được người bạn nguyện ý bồi hắn, chỉ ít còn có vòng Càn Khôn bồi hắn.

~~~o

~~~Đêm lạnh như nước, giờ phút này đại nạn đã lặng yên không một tiếng động bao phủ tại trên Lý phủ.

Lý Tĩnh đêm khuya trở về, sau khi đỡ xuống giáp trụ lại không như ngày thường trở về phòng nghỉ, hắn ngồi tại hậu đường, ưu tư thay Thương Thang thiên hạ này. Hôm nay nghe nói yêu nữ kia nguyên lai lại đến Nam Quảng quận này, lính liên lạc đã hỏa tốc đi Triều Ca báo tin, không biết sau này sẽ có sóng gió gì kéo đến...

“Đại nhân!” Đang suy nghĩ, lại nghe quân chính quan vội vàng tiến vào, “Bên ngoài có cố nhân Ngao Quảng gặp gấp—”

Giờ phút này Na Tra đang tại hậu viên Hải Đường nỗ lực đem gân rồng đánh thành sợi dây dài, mới đánh một nửa, đột nhiên nghe thấy Lý Tĩnh ở ngoài cửa lớn tiếng kêu to.

“Phụ thân tìm ta có chuyện gì?”

Lý Tĩnh sắc mặt cũng cực khó coi, lạnh cứng hỏi, “Na Tra, ngươi đang làm cái gì?”

Na Tra nhất thời mang tâm trạng hiển vật quý chạy về bên trong phòng lấy sợi dây gân rồng đã đánh được một nửa, “Phụ thân, hôm nay ta ở ngoài thành tắm rửa đột nhiên từ trong biển nhảy ra một quỷ dạ xoa còn có một con Bạch Long, hài nhi không trêu chọc bọn họ, bọn họ lại mọi cách khiêu khích, hài nhi dùng vòng Càn Khôn đem bọn họ đánh chết, thuận tiện rút gân con rồng đó, nè, chính là cái này, hài nhi đang định suốt đêm đánh nó thành dây lưng, cấp phụ thân đeo!”

Lý Tĩnh nhìn chằm chằm sợi gân rồng Na Tra giơ lên trước mặt hắn, cứng họng, nửa ngày, ngón tay run rẩy bầy chỉ vào hắn, “Ngươi... ngươi, ngươi, ngươi, nghiệt tử này...”

Nhất thời bị ai áp tới, trước bị bạn cũ ngày xưa Đông Hải long vương Ngao Quảng mắng chửi một chút, nói là Na Tra giết Long Vương tam thái tử, hắn ra sao cũng không dám tin tưởng, vội vàng tới tìm Na Tra đối chất, ai ngờ...

Na Tra nguyên nghĩ thảo phụ thân niềm vui, lại bị hung hăng mắng chửi, không khỏi ủy khuất vạn phần.

Lý Tĩnh quát lớn, “Nghiệt tử! Ngươi lần này đã gây đại họa! Mau theo ta đi gặp bá phụ ngươi, hướng hắn thỉnh tội!”

Nhưng thỉnh tội lại

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 78 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-78.html#ixzz2Yc6TyRKm

có ích gì? Sai lầm lớn đã thành, càng huống chi hắn còn rút gân Long Tam thái tử, nói long vương làm sao có thể chịu đựng.

Tô Tô nguyên là hảo mộng say sưa, đêm hôm khuya khoắc, lại nghe thấy bên ngoài nhao nhao âm ỉ, sau đó một trận phần hận rồng ngâm đương không nổ vang—

“Lý Tĩnh! Ngươi sinh ra này ác tử! Ngô tử Ngao Bính chính là chính thần, quỷ dạ xoa Lý Cẩn cũng ngự bút điểm sai, há được phụ tử ngươi vô cớ thiện hành đánh chết! Ta ngày mai tấu thượng Thiên đế, để xem ngươi làm sao ăn nói!”

Dư âm còn vọng vọng bên tai, đình tai nhức óc.

Tô Tô lôi kéo Mị Hỉ ra xem đến tột cùng là cái gì, xa xa liền nghe thấy Lý Tĩnh cả giận nói, “Ta Lý Tĩnh cầu tiên chưa được, ai biết lại sinh hạ hảo nhi tử như vậy, chộc thế họa diệt môn! Long vương chính là chính thần thi mưa, ngày mai Thiên đế chuẩn tấu thi hành, ta cùng mẫu thân ngươi ba ngày nội cầu dưới đao quý!”

n thị cũng nước mắt rơi như mưa, chỉ vào Na Tra nói, “Ta hoài ngươi ba năm lẻ sáu tháng, mới vừa sinh ngươi, thụ không biết ít nhiều khổ sở. Ai biết lại sinh được ngươi này một họa căn diệt môn tuyệt hậu!”

Tô Tô cau mày, lời nói này đối với một cái tiểu đồng mới vừa vạn bảy tuổi, hãy còn không thông lời đời mà nói, cũng quá bạc tình tàn khốc đi.

Na Tra bỗng nhiên quay đầu, tầm mắt xa xa cùng bọn họ đối diện. Nàng giật nảy mình, Na Tra đã hướng tới phụ mẫu hai đầu gối quỳ xuống, “Phụ thân, mẫu thân, hôm nay đại họa chính là hài nhi một người gây nên, một người làm chuyện một người đương, hài nhi không dám liên lũy phụ mẫu. Ta hừng đông trở về Càn Nguyên sơn đi tìm sư phó ta Thái Ất chân nhân, hẳn tất có chủ ý.”

Một đêm này hết sức khó chịu, trời vừa hừng sáng, Na Tra liền tìm Tô Tô và Mị Hỉ một đường đi Càn Nguyên sơn.

Tô Tô toát mồ hôi, “Không phải sư phụ ngươi là Thái Ất chân nhân sao, đừng quên ta và Mị Hỉ là yêu, ngươi mang chúng ta đi tìm sư phụ ngươi chẳng lẽ nghĩ nhượng hẩn thu chúng ta.”

“Các ngươi chỉ cần đợi ta phía dưới Càn Nguyên sơn liền hảo, không cần bồi ta lên núi tìm sư phụ.” Na Tra lôi kéo tay nàng, hẳn chỉ là hy vọng có thể có người bồi hẩn đi đoạn đường này, như vậy cũng đủ rồi.

Lòng bàn tay tay nhỏ bé có chút khấn trương cương cứng, Tô Tô nhìn thấy hẩn, dù cường đại ra sao, hẩn cũng bất quá là tiểu đồng bảy tuổi, lần đầu tiên trong đời gặp sấm hạ đại họa ngập trời này, còn bị phụ mẫu bỏ qua, một mình một người trần trọc xin giúp đỡ, hẩn, trong lòng không biết là mùi vị cỡ nào. Mà nay hẩn lại âm soa dương có cơ duyên gặp gỡ bọn họ, có thể thêm nhiều người làm bạn bên cạnh hẩn lúc này...

Mị Hỉ cũng là từ chối cho ý kiến.

Sau khi ba người xuất phủ, Na Tra đột thổ, xoay người một cái, tại chỗ liền vắng lặng vô ảnh.

Tốc độ đột thổ của hẩn cực nhanh, đợi đến chân núi Càn Nguyên, Tô Tô và Mị Hỉ lưu lại, Na Tra thẳng lên núi đến Kim Quang động tìm Thái Ất chân nhân.

Mị Hỉ buông xuống tiểu hồ trong ngực. Xuống đất, Tô Tô liền giãn ra thân hình, nhảy nhót một hồi cho giãn gân cốt.

“Tô Tô, ngươi muốn kết bằng hữu với hẩn sao?”

Nàng lần này hơi do dự, “Ta còn chưa nghĩ ra...”

“Cũng thể.” Mị Hỉ nói, “Xem Na Tra pháp lực cao cường, nếu có thể lung lạc, ngày sau chính là trợ lực cường đại, nếu vô pháp thành công, có thể thiếu một địch thủ cường đại cũng không sai.”

Tô Tô gật đầu, ngày sau Na Tra chính là một đại chủ lực của Phong Thần trong cuộc chiến Chu Phương quốc, hiện tại nàng còn không có chọn xong đội. Tuy rằng nàng biết, chiến trường này tối hậu người thắng thuộc về Chu, nhưng Chu có Khương Thượng, nàng suy nghĩ... Nếu muốn nàng bá tại Khương Thượng hạ công hiến cho hẩn, trước không để nàng có thể giải trừ khúc mắc bên trong hay không, chỉ là bên đội Khương Thượng tướng lĩnh tham dự chiến tranh đều là đệ tử từ Ngọc Hư cung, bao quát sư phụ của Na Tra, đều là thập nhị tiên của Ngọc Hư cung, mười mấy năm trước trường huyết chiến, Ngọc Hư cung không có khả năng quên, nhược nàng không sợ chạy đến nhập đại đội Ngọc Hư cung, chỉ có thể nói tự tìm đường chết...

Hơn nữa, Đế Tân cùng nàng cũng quen biết nhiều năm, nếu muốn nàng trở mặt tru sát Tiểu Thụ, nàng chỉ sợ làm không được.

Chẳng trách Đất Kỷ nhiều lần bị tả thành nhân vật phản diện, thật sự là bởi vì nàng ngay từ đầu không có được sự lựa chọn làm chính phái.

“Ta đi dạo, một khắc sau sẽ trở về.” Tô Tô buồn bực vung ra bước chân một đường chạy băng băng, hồ thân màu bạc như tia chớp vậy, xuyên qua trong cây.

m thanh lá rụng sà sạt vang lên...

Tô Tô ngửa đầu, đón nắng sớm mờ mịt hơi mỏng mặt trời mới mọc, giữa mũi nồng đậm mùi hương cỏ xanh tươi mát cỏ ...

Nếu là đơn thuần làm một chồn hoang, mỗi ngày rong ruổi tại núi rừng cũng là một chuyện hạnh phúc đi.

Tiếng lá rụng phút chốc lắng loạn cả lên.

Có người?

Tô Tô đang chạy băng băng nhanh chóng thay đổi lộ tuyến, chuẩn bị hồi trở về bên cạnh Mị Hỉ báo động, đuôi mắt lại gặp một mảnh thanh sắc sa y hiện lên, này quen thuộc đến nỗi khiến nàng kinh ngạc, nàng không khỏi dừng một chút, nhất thời cũng không biết là nên đi hay nên lưu.

“Tô Tô...”

Người đó đã đứng sau lưng nàng, dùng đến thanh âm âm lãnh từng khiến tim nàng đập điên cuồng hiện giờ lại làm cho nàng thống hận cúi đầu gọi tên nàng.

“Tô Tô.”

58. Q.5 - Chương 58

Như hoa mỹ quyến, sao địch hắc, tựa dòng nước cũ...

Dù thế nào nàng cũng không có nghĩ đến gặp lại hắc dưới tình huống như vậy, trở tay không kịp, các loại cảm tình này dâng lên trong lòng, giao tạp thành một mảnh.

“Tô Tô...”

Nàng dừng bước lại, không có quay đầu, chỉ thản nhiên nói, “Thỉnh người, đừng có kêu ta như vậy nữa.”

Hắc liền không có tái kêu, lại cũng không có tránh ra. Chỉ là lặng lẽ đứng ở sau lưng nàng.

Nàng đối diện thẳng quả cầu mặt trời đỏ tròn như quả quýt đầy ánh sáng, suy nghĩ trống rỗng, phát hiện nàng cùng hắc, trải qua nhiều năm như vậy, đã không có lời gì để có thể nói.

Năm đó cầm đuốc soi dạ đàm, năm đó yêu đương cuồng nhiệt, năm đó múa dưới ánh trăng, năm đó cầm tay thề thốt, đều trở thành xa xưa.

Bọn họ từng người đứng sau tường thành của chính mình, nàng từng nghĩ đi vào, hắc lại chậm chạp không có đi tới.

“Người có khỏe không?”

Thật lâu sau, hắc hỏi.

“Ta rất hảo.” Nàng lời ít mà ý nhiều. Nguyên vốn có thể rất hảo, nhưng vì sao phải nhượng nàng nhớ lại hắc.

Nàng không hảo, sau khi khôi phục trí nhớ, vẫn đều không hảo. Vết thương trong lòng ngực đã khôi phục, nhưng là nàng không hảo, nàng chỉ cần nghĩ tới hắc... nghĩ tới chuyện ngày xưa hắc đem kiếm đâm nhập lòng ngực nàng, cơ hồ đau đến không có cách nào thở.

Hắn nói, “Ta...”

“Người tới làm cái gì?” Nghe được động tĩnh bên này, Mị Hỉ vội vàng đuổi tới.

Tô Tô ngơ ngẩn giương mắt nhìn hắn, đôi mắt màu hổ phách ba quang điểm điểm, giống như là thủy tinh sắp vỡ vụn.

Mị Hỉ một tay đem nàng ôm vào trong ngực, nói khẽ, “Tô Tô, người thế nào? Hắn có đả thương người hay không?”

Trong lòng oán đau cơ hồ muốn nghiêng đổ ra, Tô Tô chỉ là lắc đầu, “Chúng ta trở về đi, ta không muốn tái lưu tại này.”

Mị Hỉ cẩn thận ôm lấy nàng, lại dùng ánh mắt phức tạp nan giải liếc Khương Thượng một cái, xoay người liền muốn đi.

“Thân Công Báo đã nói ta nghe, ta biết rõ trí nhớ người.. ” Khương Thượng vẫn nói, “... đã khôi phục.”

“Thế lại ra sao?” Tô Tô tựa vào lòng bàn tay Mị Hỉ, khép mắt, thấp giọng nói—

“Ta thực hối hận, lúc trước ba phen mấy bận mềm lòng, chưa giết người...” Ta càng hi vọng, trước giờ không có gặp người.

Lời nói chưa dứt, một trận gió chợt phát qua, tại chỗ liền đã mất đi tung tích bọn họ. Thanh âm này thấp cơ hồ bị gió thổi tan, nhưng như cũ cố chấp truyền vào trong tai Khương Thượng.

Động tác của hắn nháy mắt cứng ngắc, sau đó hạ xuống mắt, thật lâu sau, nói với cánh rừng không một bóng người, “... Ta biết.”

Có người nói, thời gian có

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 79 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-79.html#ixzz2Yc6mdp3f

thể chữa khỏi miệng vết thương. Vì sao đã nhiều năm như vậy, theo thời gian trôi qua, bất quản tiếp xúc bao nhiêu người, bất kể thay đổi hoàn cảnh tâm cảnh như thế nào, miệng vết thương lại như cũ vẫn là tươi mới như vậy.

~~o

~~“Hắn nói người khôi phục trí nhớ, là trí nhớ gì?” Mị Hỉ cúi đầu nhìn nàng.

“Là trí nhớ nguyên bản bị ta bỏ qua.” Nguyên bản là trí nhớ nàng muốn vứt bỏ.

Nàng nghĩ nàng vĩnh viễn sẽ tìm không thấy đáp án, rõ ràng thời điểm đó, tuy rằng hắn không thiện biểu đạt, nhưng nàng có thể cảm thụ được, hắn là đem nàng phụng trong lòng bàn tay, là sủng ái như thế...

Nàng là thực có nghĩ qua muốn cùng hắn sống đến giai lão... Vì cái gì đến cuối cùng, hắn lại đem tín nhiệm lẫn nhau gạt bỏ, lại nhấn tâm đâm nàng một kiếm.

Nàng tìm không thấy, không minh bạch. Muốn quên nhưng quên không được.

Bị thương được là trọng như vậy. Từng có nhiều yêu thương, hiện tại lại có nhiều hận...

Mị Hỉ mang theo nàng bay vào rừng ngô đồng, hắn ý tại trên thân cây, bím tóc thật dài buông rơi thẳng xuống, hắn nhìn nàng, “Trong trí nhớ của người, có phải có hắn? Phải hay không từng cùng hắn...” Từng có một đoạn tình.

“Ta nghĩ là ta sai.” Tiểu hồ trong ngực lẩm bẩm nói, “Hắn là đạo sĩ tu tiên, ta trời sinh là yêu, kỳ thật ngay từ đầu liền sai.”

Đạo sĩ cùng yêu quái là thiên địch, ngay từ đầu gặp nhau chính là một hồi sai lầm.

Nàng nghĩ lúc đó hắn nói rất đúng, bọn họ đều sai. Vì sao năm đó chính mình lại tự tin như vậy, tin tưởng có thể cùng hắn mến nhau, có thể cùng đi xuống?

“Tô Tô, Tô Tô...” Mị Hỉ nâng nàng lên, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhỏ nhỏ của nàng, tầm mắt cùng nàng cân bằng, nhìn chăm chăm nàng, “Người rất chặt vật.”

Tô Tô ngơ ngẩn nhìn lại hấn.

“... Ta về sau sẽ không tái nhượng người chặt vật.”

Khi Na Tra từ Càn Nguyên sơn trở về, miễn cảm cảm thấy không khí giữa hai người có chút không đúng.

“Lúc ta không ở đây, đã không xảy ra chuyện gì chứ?”

Mị Hỉ nói, “Có thể có chuyện gì? Nhưng sư phụ người có thể giúp người một tay không?”

Na Tra bĩu môi, đắc ý hiên ngang, “Đây là đương nhiên! Tiếp sau đó ta liền đi Thiên đình tìm Đông Hải long vương.”

Tô Tô theo Mị Hỉ trong ngực thò đầu ra, “Người đi Thiên đình làm cái gì? Chớ hành động thiếu suy nghĩ.”

Na Tra như thế nào nghe nàng, “Sư phụ nói sẽ không có sự, người hãy yên tâm, càng hướng chỉ sư phụ cũng nhận lời quyết không liên quan phụ mẫu. Không được, ta hiện tại cần phải đi, chậm thêm chút nữa sẽ không kịp chặn lại Ngao Quảng!”

Tô Tô gọi gấp. “Na Tra! Đừng vọng động!”

Hấn không có lắng nghe, vội vàng chạy tới thiên cung.

Khi Na Tra lần nữa trở về, mặt trời đã ngã về phía tây, tâm tình hấn rõ ràng rất tốt.

Đầu ngón tay hấn cực lạnh, mang theo mơ hồ vị tanh của biển...

Yêu loại khúu giác luôn luôn miễn tuệ, Mị Hỉ ôm Tô Tô thối lui một bước, “Người mới vừa cùng Đông Hải long vương động tay?”

Na Tra gãi gãi đầu, tươi cười thẳng thắn vô cùng, “Người đoán không sai. Trước đây sư phụ cấp ta vẽ Ẩn Thân phù, ta đứng trước Nam Thiên môn chờ Ngao Quảng, quả nhiên, hấn không có nhìn thấy ta. Ta liền đem hấn đánh ngã xuống đất, đập trụ hậu tâm, muốn hấn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Chính là lão thất phu kia lại dám lên tiếng vũ nhục, nhược không phải sư phụ can thiệp, ta đã dùng vòng Càn Khôn đánh chết hấn, nhượng hấn và nhi tử làm bạn hảo.”

Tô Tô nhẩn không được nhú mi, “Na Tra, người như vậy... có phải hơi quá đáng hay không?”

Na Tra ủy khuất nói, “Vì sao nói như vậy? Hấn lên tiếng sỉ nhục ta, ta hãy còn lưu hấn một cái mạng, chỉ là đánh hấn mấy quyền, bóc vảy rồng hấn mà thôi.”

Tô Tô thấy quan niệm của hấn gần như nguy hiểm, đến tột cùng, loại sư phụ gì đem hấn dạy thành như vậy?

Mị Hỉ cặp mắt ngừng tại trong tay áo Na Tra, “Sợ rằng người không chỉ là đánh long vương, bóc vảy rồng hấn, người còn bắt hấn làm tù binh mang trở về.”

Na Tra chợt dạ dờ tầm mắt, lẩm bẩm nói, “Ta... cũng chỉ là nghĩ dẫn hấn hồi Trần Đường quan, không hứa hấn thượng bản.”

Tô Tô xem phun ra một búng máu, “Người lần này mang hấn về, lần sau hấn vẫn còn có thể tiếp tục lên Thiên đình dâng sớ. Trừ phi người vĩnh viễn cầm tù hấn tại Trần Đường quan, nếu không chỉ cần nhượng hấn chạy đi, người liền có họa sát thân.”

“Như thế!” Na Tra ánh mắt chuyển hướng long vương ẩn thân trong tay áo, trong mắt sát cơ tóe hiện.

“...”

Tô Tô vẻ mặt hắc tuyến kéo mặt Na Tra quay lại, buông tha Đông Hải long vương đáng thương. Giết giết giết, trong óc trừ bỏ giết liền không có gì khác sao?

Mị Hỉ bất đắc dĩ nói, “Na Tra, sai lầm lớn đã thành. Hiện giờ người cũng chỉ có thể hướng long vương cúi đầu nhận tội cầu hấn khoan dung, bắt quá hấn chất chứa oán hận đã sâu, không có khả năng sẽ tha thứ

cho người. Nếu là nói bí mật cầm tù long vương một đời, càng không có khả năng, lần này người cùng long vương vướng mắc đã kinh động khắp nơi, vô pháp giấu diếm.”

Na Tra cả giận nói, “Này cũng không được, kia cũng không được. Ta là Linh Châu tử đệ tử Thái Ất Chân Nhân tại Càn Nguyên sơn. Lần này vốn là phụng Ngọc Hư cung pháp điệp, nhân Thành Thang hợp diệt, Chu thất đương hưng, Khương sư thúc đã xuống núi phụ Chu, ta chính là quan tiên phong phụ trách phá Trụ phụ Chu. Bất quá chỉ là ra sông tắm rửa, do bọn họ khiêu khích khi phụ ta trước, ta nhất thời tính tình nóng nảy, đã đánh chết hai mệnh, nguyên vốn cũng là việc nhỏ, Ngao Quảng này thế nào không khoan dung không buông tha!”

Tô Tô không lời, đuổi ra móng vuốt sờ sờ đầu Na Tra, “Ngoan, đừng cố sinh khí, về sau ta sẽ tái giáo dục người một lần nữa.”

Na Tra vẻ mặt sừng mù sát sát, ngoan ngoãn ứng thanh “Hảo”. Trừ bỏ cá tính rất vụn vụn ở ngoài, nhưng thật ra thành thật ngoài ý muốn.

“Người còn có người nào khác có thể nghĩ biện pháp không?” Đối với dung đồ hành hung Thái Ất chân nhân Tô Tô thà không hi vọng, Lý Tĩnh cha của Na Tra nàng cũng không muốn nghĩ tới.

“Có.” Na Tra suy tư một chút, do dự nói.

”Còn có hai nhân tuyển, một người là Khương sư thúc ta muốn đi theo, một người khác là đệ tử Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Dương Tiễn sư huynh.”

59. Q.5 - Chương 59

Không phải ải phong trần, giống như bị lầm tiền duyên.

Trước khi đi chỗ Ngọc Đỉnh Chân Nhân tìm Dương Tiễn, Na Tra đi trước hỏi Trần Đường quan từ biệt phụ mẫu.

Mị Hỉ ôm Tô Tô biến ẩn thân, theo đuôi Na Tra đến cửa hậu đường, Lý Tĩnh một đêm chưa ngủ, ngồi sụp trên ghế, trong mắt tơ máu đầy đặc, n thị ngồi bên cạnh hắn, cũng là vẻ lo lắng đầy mặt.

Na Tra có chút do dự, quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, Tô Tô hướng hắn phát phát móng vuốt, muốn hắn giải sầu này, vì thể tiểu đồng bảy tuổi cúi thấp đầu, vào nhà yết kiến phụ thân.

Lý Tĩnh thần sắc không tốt, quát, “Người lại đi nơi nào?”

“Hài nhi trước đi Nam Thiên, mời về bá phụ Ngao Quảng không cần thượng tấu.”

“Nghịch tử! Còn dám nói vậy! Người là thân phận cỡ nào, có thể thượng Thiên đình?”

Na Tra quỳnh lên, nói, “Phụ thân ngài giận, bây giờ ta liền kêu Ngao Quảng ra làm chứng.”

Nói xong theo trong tay áo lấy ra Ngao Quảng hóa thành thanh xà giấu ở trong tay áo, hướng trên mặt đất ném một cái! Chỉ gặp sau một trận thanh phong, Ngao Quảng chậm rãi hóa thành nhân hình.

Tô Tô mặt đen một nửa, nguyên lai Na Tra còn không có đem Ngao Quảng phóng đi, hiện tại lại lỗ mãng đem hắn ném ra.

Lý Tĩnh lấp bắp kinh hãi, muốn đi đỡ Ngao Quảng hình dạng chật vật, hỏi, “Huynh trưởng người vì sao như thế?”

Ngao Quảng hung hăng hất tay hắn ra, giận dữ nói, “Lý Tĩnh! Người sinh hảo nhi tử!” Lập tức đem việc Na Tra tại Nam Thiên môn từ đánh hiệp bức hắn giữ ra, kéo y phục ra, đem miệng vết thương bị bạt đi vẩy rỗng máu tươi đầm đìa cấp hắn xem, “Người sinh ra ác tử này! Ta muốn đem tứ hải long vương cùng đến Lăng Tiêu điện đem việc này cộng tấu Thiên đế, xem người giao đãi ra sao!”

Na Tra trong mắt hung quang chột lóe, Mị Hỉ bận rộn âm thầm cấp hắc làm cái ánh mắt, ngăn cản

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chờ Cười Ta Hồ Vi Trang 80 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-trang-80.html#ixzz2Yc70iyXp

hắc bạo lên. Nếu không sợ Na Tra muốn vung lên vòng Càn Khôn trực tiếp giết chết Đông Hải long vương tại chỗ, đến lúc đó tình thế càng vô pháp thu thập.

Còn không biết chính mình tránh được đại kiếp nạn Ngao Quảng một tiếng rống ngâm, hùng hổ bay trở về Đông Hải.

Lý Tĩnh suy sụp ngã ngồi trên ghế, “Việc này càng nghiêm trọng, một nhà khó trốn họa sát thân...”

Việc đã đến nước này, Na Tra cũng không tái giấu, hai đầu gối xuống đất, thành thật nói, “Phụ thân, mẫu thân, chớ lo lắng, hài nhi là phi phạm thai, quả thật phụng mệnh Ngọc Hư cung phụ tá minh quân phương mới hạ phạm đầu sinh tại đây, nhược có gì đại sự, có sư phụ đảm đương, phụ thân không cần lo lắng.”

Lý Tĩnh nghe vậy thật lâu không nói, tam nhi tử nói như vậy, cũng là sẽ không giả bộ. Càng hướng chỉ hắc đã có thể thượng Thiên phủ, rõ ràng, ứng là có chút môn Đạo Huyền cơ.

n thị thấy Lý Tĩnh trầm ngâm thật lâu, sắc mặt đối Na Tra oán khí thật sâu, vội vàng quay sang Na Tra trách mắng, “Người còn ở nơi này, còn không mau trở lại phòng suy nghĩ!”

Na Tra chỉ phải rầu rì không vui đi ra.

Tô Tô và Mị Hỉ thấy ánh mắt hắc hạ xuống, “Nếu không người liền đi Kim Hà động Ngọc Đỉnh Chân Nhân tìm sư huynh người Dương Tiễn nghĩ biện pháp đi, đừng buồn bực ở nhà nghĩ ngợi lung tung.”

Na Tra lắc đầu, “Ta vẫn là ngày mai tái đi đi, phụ thân vừa rồi nổi trận lôi đình, nếu là ta hiện tại đi tìm sư huynh, đợi lát nữa hắc tới tìm ta, phát hiện ta lại không có, há không phải càng sinh tức giận.”

Tô Tô yên lặng không nói gì, theo Mị Hỉ trong ngực nhảy ra, an phủ nhẹ nhàng cạo sát hắc.

“Bất quá sư tôn nói, Khương sư huynh từng đi tiếp qua hắc, lấy lí do Ngọc Hư cung đệ tử hạ phạm, có lẽ có thể tại chỗ của Dương Tiễn sư huynh gặp hắc.”

Mị Hỉ hạ ý thức liếc nhìn Tô Tô một cái, Tô Tô không có nói tiếp.

Na Tra chưa chú ý đến hai người đều có tâm tư, buồn bực cứ thế nhắc nhở một hồi, rốt cuộc không cách nào làm được cái loa phát thanh một mình, không quá khoảng khắc liền than thở, “Bằng không... chúng ta đi ra ngoài trước dạo dạo, từ từ rồi trở về tiếp tục tư nghị?”

Ba người thản nhiên ra phủ, trên đường người đi đường vắng lai như mắc cửi, cơ hồ người nào cũng cầm một cây chiết phiến (quạt tay), quạt không ngừng, nắng gắt cuối thu làm đầu choáng hoa mắt.

Na Tra nói, “Có muốn đến trên cổng thành hóng mát hay không? Qua bên Lâm Giang kia mà đứng, gió lạnh mát người.”

Tô Tô một thân da lông thật dài tươi tốt, xinh đẹp là xinh đẹp, nhưng có thể tưởng tượng một chút gãi lông phơi nắng dưới ánh mặt trời, đây là một loại cảm giác tiêu hồn thế nào.

Đoàn người đi lên trên cổng thành Trần Đường quan hóng mát, vừa bước thượng cổng lâu, Na Tra liền bị binh khí bên trái cổng lâu hấp dẫn, một cây cung đen phiếm đỏ đặt trên kệ binh khí đen tuyền hết sức bắt mắt, bên cạnh đặt ba mũi tên. Hắc ba chân bốn cẳng chạy đến chỗ binh khí, nắm lên cung tên hiệu kỳ đánh giá.

Tô Tô và Mị Hỉ chính là yêu thể, khi đứng gần cung tên kia, liền cảm thấy mơ hồ thần quang tỏa hiện, ngoài da thịt có cảm giác bị bỏng.

“Tô Tô, Mị Hỉ, mau tới đây nhìn xem! Trên cung này viết Càn Khôn cung, mũi tên này còn gọi Chấn Thiên tiễn, thực thú vị.”

Tô Tô trợn trắng mắt, hạ ý thức khuyên can, “Thú vị cái gì, người đừng vọng động, không cần thận lại chọc ra cái mầm tai vạ gì.”

Na Tra đáp, “Sư phụ nói ta tương lai sẽ làm quan tiên phong, phá Thành Thang thiên hạ! Hiện tại ta bắt đầu luyện tập võ nghệ, cũng là ứng đương, vừa mới trên tay có cung tên hợp ý, trước luyện tập một chút cũng hảo.”

Mị Hỉ bữu môi khinh thường, “Người còn đem lời nói sư phụ người đương bảo, cung tên này sợ là có lai lịch lớn, phụ thân người đặt tại trên cổng thành này, ứng là chính quan chi bào, người lần này vẫn là nghĩ kỹ rồi mới làm, chớ lỗ măng.”

Na Tra nghe vậy, lưu luyến không rời ôm cung tên xem hướng Tô Tô, phát hiện nàng vẫn là vẻ mặt không đồng ý kiên định lắc đầu, chỉ phải phần nộ nói “Được rồi, nghe các người vậy...” Lúc này mới lưu luyến đem cung tên buông xuống.

Đối với nội dung vở kịch Phong Thần chỉ mơ hồ nhớ được đại khái, Tô Tô chỉ là hạ ý thức khuyên can, hên xui may rủi, cứu tại đối thủ Xiển giáo, lưu lại một mạng cho Thạch Cơ nương nường.

Cung tên đó chính là do Hiên Viên Hoàng Đế tạo thành, từ khi Hoàng Đế đại phá Xi Vưu lưu truyền đến nay, không người nào có thể cầm lên được. Hôm nay bị Na Tra cầm lên, vốn là Na Tra vì diễn tập tùy ý bắn tên, kết quả một mũi tên đem người của Thạch Cơ nương nường bắn chết, sau đó Thạch Cơ nương nường tới cửa hưng sư vấn tội, rồi bị chết cháy trong Tam Muội chân hỏa của sư phụ Na Tra là Thái Ất chân nhân.

Lần này bị Tô Tô cùng Mị Hỉ trong lúc vô tình chặn ngang một cây, tương lai cuộc chiến Phong Thần giữa Xiển giáo cùng Tiệt giáo song phương chiến đấu chủ lực bắt đầu phát sinh theo hướng khác.

Nhưng giờ phút này Na Tra tuy miễn trừ được một họa ẩn núp, nhưng sai lầm lúc trước đúc thành tại nhân quả tuần hoàn, tốc lôi không kịp che tai hồi báo trên người hắn.

Tình cờ gặp Na Tra đang vô cùng buồn chán ở trên cổng thành, đột nhiên bầu trời trời u ám, Đông Hải cuộn sóng ngập trời, từ mặt biển nhấc lên một trận cơn lốc...

Không hảo, ba người nhất thời biến sắc, trong cơn gió lốc mơ hồ nhìn thấy thân ảnh bốn con cự long thượng hạ tung bay, đỉnh đầu cuộn cuộn biển mây cơ hồ đều bị cơn lốc này quán lấy, toàn bộ điên cuồng mạnh mẽ xuất hiện phong mất, thoáng chốc chỉ gặp bầu trời to lấy Trần Đường quan thành tâm vòng tròn, các nơi còn lại đều ngàn dặm không mây xanh lam như kính, chỉ có trên không chỗ Trần Đường quan bị một đoàn nồng đậm u ám bao phủ...

Bên trong thành tất cả dân chúng đều thấy phiến dị tượng này, duy khủng là thiên phạt, nhao nhao quỳ xuống đất dập đầu.

Na Tra cầm trên tay vòng Càn Khôn, cả giận nói, “Xem tới Ngao Quảng quả nhiên thỉnh tam hải long vương còn lại tới Trần Đường quan ta quấy rối, xem ta đi dọn dẹp hắn một chút.”

“Sợ là không có đơn giản như vậy.” Mặt Tô Tô có thần sắc lo lắng.

Quả nhiên, lời nói nàng vừa mới xuất khẩu, đã nghe thấy bốn cự long kia gào thét trọng cơn lốc, “Ta tứ hải long vương đã tấu chuẩn Thiên đế, đặc tới nắm bắt Lý Tĩnh n thị, những người không liên quan mau tránh.”

Na Tra nháy mắt mặt trắng bệch.

“Thế nhưng, mau như vậy...”

Mị Hỉ ngăn lại Na Tra cầm lấy vòng Càn Khôn muốn chạy về phủ, “Đừng xúc động, người hiện tại đi cũng không có biện pháp gì, tứ hải long vương lần này đã tấu chuẩn Thiên đế, cũng không phải vô cơ xuất binh.”

“Vậy... ta, ta đi tìm sư phụ!” Na Tra rút cuộc bất quá chỉ là oa nhi bảy tuổi, liền bước nhanh về phía trước muốn đi Kim Quang động.

“Na Tra.” Tô Tô gọi lại hắn, “... Không cần, sư phụ người trước đây không phải nói có thể bảo vệ phụ mẫu người? Kết quả tứ hải long vương vẫn là như thường tới bắt.”

Na Tra nhần lại nhần, rớt cuộc nhịn không được, bật khóc lớn, “Con gây họa, báo hại phụ mẫu, làm sao có thể yên tâm?”

Tô Tô vốn định nói, tâm người đương nhiên là có bất an, nhưng sau khi người xả thân, người phụ thân cũng không có bất an qua.

“Sư phụ chỉ ít biết rõ một cái phương pháp bảo toàn.” Na Tra kiệt lực vững vàng nói, tựa cũng mơ hồ có cái điềm gì báo trước, chỉ nói, “Cùng các người chung sống đã nhiều ngày, kỳ thật ta rất là vui mừng. Hôm nay hãy từ biệt như vậy đi...”

Tô Tô trong lòng đau xót, lúc bọn họ mới gặp Na Tra, sai lầm lớn đã thành... Vô lực xoay chuyển trời đất.

“Ta... đi tìm sư phụ.” Na Tra bối rối xoay người, nói “Sau khi các người đi, đừng có trở về nữa. Không lâu nữa các sư tôn sư thúc sẽ tụ họp tại thế, nếu là bị các đạo hữu khác nhìn thấy, rất không an toàn.”

Mị Hỉ do dự một chút, quay đầu nhìn hướng Tô Tô, “Đi thôi, Tô Tô.” Bọn họ hiện giờ cũng không tất yếu phải lưu tại nơi này, càng huống chi, cho dù có lưu

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 81 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-81.html#ixzz2Yc75BdmI

ại, cũng không có giúp được gì. Bọn họ bồi Na Tra nhiều ngày đã tính tận tình tận nghĩa.

Tô Tô nhẹ nhàng nhảy vào trong ngực Mị Hỉ, tùy ý để hắc đem nàng ôm đi, đột nhiên tại nhần không được, ghé vào trên vai Mị Hỉ nhìn về thân ảnh nho nhỏ của Na Tra phía sau.

Hắn đưa lưng về phía bọn họ, vòng Càn Khôn nắm chặt được khấn, tựa hồ như vậy mới có thể bảo vệ mình.

Na Tra, kỳ thật người cũng rất sợ hãi...

Đột nhiên nghĩ tới kết cục cuối cùng của Na Tra, là cắt thịt trả mẹ, rút xương trả cha... Đây là đau thế nào? Thời điểm đó, hắn, trong lòng có bao nhiêu sợ hãi mà tuyệt vọng.

Có lẽ, có lẽ nàng có thể nghĩ biện pháp thay đổi kết cục này ni...

Nghĩ xong, Tô Tô cảm thấy thiện tâm vô nghĩa này lại xông tới làm cái gì, hắn và Khương Thượng, ngày sau đều là địch thủ của nàng, không chừng tương lai hắn bị sư phụ tẩy não, từ đầu không lĩnh hội hảo tâm của nàng, cùng Khương Thượng một dạng nham hiểm, bất ngờ sẽ cắn nàng một ngụm.

“Mị Hỉ, người tốc độ nhanh một ít, chúng ta kế tiếp đi Chu Phương quốc đi.”

“Hảo.”

Chỉ gặp hồng quang chợt lóe, thiếu niên tốc độ cực nhanh, hắn không có tận lực giấu đi thân ảnh, như quỷ mỵ lặng yên bay vút, bởi vì tốc độ di động quá nhanh, khiến người bên ngoài vô pháp nhìn rõ tung tích.

Xung quanh cảnh vật bay lùi về nhanh, sau đó, hai người liền ra khỏi Nam Quảng quận, thẳng đến Chu Phương quốc.

Ra khỏi địa giới một khắc, Tô Tô quay đầu, nhìn Trần Đường quan như cũ bị âm vân trọng trọng tỏa trụ.

Mị Hỉ thở dài, bỗng dưng quay thân bay đi Ngọc Tuyền sơn.

Tô Tô cả kinh, “Mị Hỉ, này không phải đường đi Tây Kỳ.”

“Ta biết.” Mị Hỉ bước chân chưa ngừng, “Đây là đường đi Ngọc Tuyền sơn, Dương Tiễn liền tại thế...”

Tô Tô trầm mặc một chút, lắc đầu nói, “Không được, chúng ta là yêu, chạy tới chỗ Dương Tiễn mạo hiểm thái quá, Mị Hỉ, không cần thiết.”

“Người thật sự cảm thấy như vậy?”

Mị Hỉ dừng lại, nhìn chằm chằm tiểu hồ trong ngực, nói, “Ta rất hiểu rõ người, Tô Tô. Trong lòng người đương chân không nguyện cứu Na Tra?”

~~~0

~~Triều Ca.

“Bệ hạ.” Văn Trọng khom người mà đứng, “Yêu nghiệt kia để thần tự mình đi Nam Quảng quận thu phục liền hảo, bệ hạ không cần tàu xe mệt nhọc, làm tổn hại long thể.”

Đế Tân chính y quan, đầu ngón tay không chút đếm xỉa phát qua mai rùa trên bàn, gương mặt tái nhợt không có một tia dao động.

“Trẫm tâm ý đã quyết.”

~~o

~~Giờ phút này, dưới Ngọc Tuyền sơn, Tô Tô nhìn trước mắt hai con đường, do dự dừng lại.

“Xem ra Ngọc Tuyền sơn đề phòng rất là sâm nghiêm.” Mị Hỉ nâng ngón tay chỉ này hai con đường bất đồng, “Nhất định phải mau chóng tuyển ra một cái, nếu không sợ là không kịp.”

Tô Tô mím môi, “Bát quái trận này tương sinh tương khắc, ta từ trước chỉ lược thông một phần, không tính am hiểu.”

Mị Hỉ nhìn phía Tô Tô, đối bát quái trận này rõ ràng có chút nào ý, “Bằng không người ở chỗ này chờ ta, đợi ta dò xét xong con đường liền tới tìm người.”

“Người cũng nói nhất định phải mau chóng tuyển ra một con đường, ta sợ chúng ta bên này còn chưa đi xuất trận pháp, Na Tra cũng đã...”

Mị Hỉ biết rõ nàng ý tứ, đã bọn họ tới đều tới, tự nhiên không có khả năng đến cửa nhà người ta lại tái xâm xít trở về.

Thời gian khẩn cấp, Tô Tô trầm ngâm một chút, nói, “Ta đi bên trái, một canh giờ sau bất luận thành công hay không, chúng ta hẹn gặp ở chỗ này.” Tuy rằng nàng lên nghĩ cứu hải tử kia, nhưng nàng càng không nguyện ý Mị Hỉ xảy ra chuyện.

Nếu như cái gì đều không làm, cùng với Mị Hỉ song song ly khai... Nghĩ tới tiểu đồng tịch mịch lại đơn thuần, ánh mắt thẳng thắn, đối với thế sự giống như một tờ giấy trắng, thân thể nho nhỏ kia, tối hậu tình cảnh bị thâm dứt khoát cắn răng cắt thịt rút xương, nàng trong lòng tổng có cái gì như xót xa đau, chính là đi, cũng đi bất an.

Mị Hỉ đem linh vũ của hắn đưa cho nàng, “Nếu có cái gì ngoài ý muốn, người cứ gọi ta.”

Tô Tô gật gật đầu, đem linh vũ ngâm tẩm tại trong miệng.

Mị Hỉ ngừng tại chỗ, sau khi nhìn thấy Tô Tô bước vào đường mòn, nhước một đoàn sương khói, chậm rãi dung vào trong trận, chỉ nhìn thấy bóng trắng không ngừng lập lòe mờ mờ lung. Đến khi rốt cuộc xem không thấy nàng, mới thở sâu, đi lên một con đường khác.

~~o

~~Liên tiếp đi gần nửa canh giờ, con đường này lại thuận lợi ngoài dự liệu của nàng, những lúc nàng đi một nửa tái quay đầu nhìn lại, con đường phía sau đã tiêu thất, nàng nỗ lực không để nghĩ nhiều, chỉ nhắm thẳng phía trước chạy đi.

Xem tới Ngọc Tuyền sơn này tuy rằng đề phòng nghiêm mật, nhưng chỉ là thiết mê chương, vẫn chưa bố trí cạm bẫy và thuật công kích...

Bởi vậy có phỏng đoán Dương Tiễn kia chẳng hề là kẻ dễ giết người. Tô Tô nhẩn lại mi, đệ tử Xiển giáo này đối nhân không dễ giết, nhưng không bảo đảm đối yêu cũng là một dạng.

Càng lên cao, sương mù liền càng nhiều.

Mây mù tràn ngập, cách hai thước chỉ thấy sự vật mơ mơ hồ hồ, ngoài năm thước, cơ hồ đều là một mảnh hỗn độn.

Thời gian dần dần trôi qua, Tô Tô lòng nóng như lửa đốt, cơ hồ muốn xông loạn loạn chuyển, đột nhiên trước mắt bỗng sáng ngời!

Có người đang phá vỡ thuật pháp ...

Nàng nhưng thật ra nhảy bèn, hạ ý thức lui về sau hai bước đem chính mình giấu ở trong sương mù dày đặc. Quả nhiên, không bao lâu, phía trước ẩn ước có tiếng người truyền tới—

Cách gần đó, nàng nhìn thấy là hai cái thân ảnh một trước một sau đang đi về phía chỗ nàng ẩn thân. Người đứng trước nghiêng mình hướng người phía sau chấp tay, “Sư thúc, hãy cho ta tiến người một đoạn đường...”

Động tác kia lưu loát không kèm chế được, cực kỳ tiêu sái. Quần áo thủy hợp phục, phiến vân quan, thắt eo tơ lụa, mặt mày nhìn quanh gian từ là phong thần xinh đẹp tuyệt trần.

Ngày sau được xưng Thiên Giới đệ nhất chiến thần nhị lang chân quân giờ phút này mới bộc lộ tài năng, chậm rãi đạp lên mây đi vào trong sương mù...

60. Q.5 - Chương 60

ây chính là Dương Tiễn? Ngày sau Nhị Lang Thần?

Tô Tô ánh mắt cố định tại con mắt thứ ba trên trán hắn, lui về phía sau vài bước, thành thật mà nói, nhờ ơn Văn Trọng, nàng đối nam nhân có ba con mắt bản năng đều cực lực bài xích.

Dương Tiễn mỉm cười cùng thanh niên phía sau trò chuyện, sau đó tựa như lơ đãng, đuôi mắt hướng chỗ nàng ẩn thân đậm đậm đảo qua...

Nàng trong lòng bỗng dưng cả kinh.

Giờ phút này Dương Tiễn tuy rằng là nhục thể, nhưng hắn chính là hậu duệ thần, mẹ là Văn Hoa tiên tử muội muội ruột của Thiên đế, huyết thống tất nhiên là cao quý. Hắn cũng là quần áo áo trắng, phiến vân quan, mái tóc dài buông rơi dưới lưng, trong ánh sáng mờ lung tựa mộng tựa huyền hoặc, hoàn toàn bắt đồng với Thân Công Báo đem áo trắng xuyên được phong tào tận xương, áo trắng trên thân hắn uẩn uẩn hàm quang, càng sáng trong, càng xuất trần bức nhân. Ngày sau trong cuộc chiến Phong Thần, hắn ngân giáp bạch mã, mỹ ngọc dung nhan, tay cầm tam tiêm thương, xuất trần tự nhiên, khí thế không thể chấn, tiêu sái phong lưu!

Thanh niên phía sau hắn không để lại dấu vết nghiêng người, ngăn trở thân mắt của hắn.

Lưng ảnh thẳng đứng này, Tô Tô từng nhìn ngàn vạn lần, nàng nghiêng mặt, cân nhắc nếu dựa theo nguyên kế hoạch trực tiếp thỉnh Dương Tiễn ra mặt cứu Na Tra, hoặc là an tâm một chút chờ vội nóng nảy, tái xem chừng tình huống.

“Sư thúc, liền muốn cáo từ sao?”

Khương Thượng gật đầu, một tay vòng ra sau người.

Tô Tô chỉ thấy dưới chân vừa động, thân bất do kỷ thân hình bị hóa nhỏ, bị hút vào trong ống tay áo Khương Thượng, khí tức thanh lãnh từng quen thuộc mà xa lạ quanh quẩn tại giữa mũi, nàng sợ run lên, tay nho nhỏ bắt lấy tay áo hắn, cố định xong, hướng bên ngoài nhìn ra...

Khương Thượng bất động thanh sắc đem Tô Tô giấu ở trong tay áo, cùng Dương Tiễn chưa có hàn huyên, liền nhất gật đầu chia tay.

Dương Tiễn chỉ tựa tiểu phi tiểu, ”Xem ra sư thúc có chuyện quan trọng, vậy không gây trở ngại sư thúc.”

Khương Thượng liền không chút do dự xoay người ly khai.

“Sư thúc...” Dương Tiễn nói, “Sư thúc có thể làm những gì chính mình muốn làm đi, chỉ cần, chớ quên sư tôn giao cho người thiên hạ. Cũng không phải thiên hạ của một người, thiên hạ là của người trong thiên hạ.”

Khuông Thượng ngừng bước một chút, mà sau không tái quay đầu, kiên định biến mất trong màn mây mờ mịt.

Sau khi ra khỏi Ngọc Tuyền sơn, Khuông Thượng vung tay áo đem Tô Tô phóng xuất, “Người tại sao lại tới Ngọc Tuyền sơn, nếu như bị đệ tử Ngọc Hư cung phát hiện, hậu quả người có thể tưởng tượng được?”

Tô Tô không đáp, chỉ lập tức đổi linh vũ dụng tâm âm kêu gọi Mị Hỉ: Ta đã ra, người tình hướng ra sao?

Mị Hỉ cơ hồ là lập tức trả lời, “Ta không sao. Thời gian cấp bách, người đi Trần Đường quan trước, ta sau đó liền đến.”

Tô Tô đem linh vũ cắn một cái, linh vũ như vụn băng vậy, ngay sau đó liền hóa làm điểm sáng hòa tan ở trong không khí...

Khuông Thượng cũng không thúc giục, chỉ yên lặng chờ ở một bên.

Tô Tô thu linh vũ, do dự một chút, cùng hẩn trong đó ân oán qua lại quần quanh kinh niên, nếu có khả năng, nàng thậm chí cũng không muốn gặp lại hẩn. Nhưng trước mặt chỉ có hẩn một cái nhân tuyến này, đành lãnh đạm quay sang nói, “Người biết Na Tra chứ? Hẩn là sư đệ đệ của người. Ngày trước vô tình đúc thành sai lầm lớn có họa sát thân. Người... có thể đi cứu hẩn không?”

“Phải đi Trần Đường quan sao?” Khuông Thượng liếc nhìn nàng một cái, dưới chân ngự phong, “Vây đi liền đi.”

Nàng không ngờ đến hẩn rõ ràng như vậy, mũi chân nhẹ nhẹ một chút, nàng liền bay vút thẳng tới trời cao, dẫn đường cho hẩn...

Không đến nửa ngày, lần nữa trở về Nam Quảng quận, xa xa nhìn lại, Trần Đường quan đã bị cự long gắt gao quần quanh chiếm cứ mà thành u ám...

Tứ phía rỗng ngâm rít gào cơ hồ khiến người run sợ muốn nứt ra, nàng quỳnh lên càng tăng tốc độ, Khuông Thượng yên lặng cùng nàng sóng vai mà đi, ám ám giương tay áo nâng lên thân ảnh hết sức nhỏ bên cạnh, vì nàng thêm nhất phân trợ lực.

Tô Tô phát hiện thân thể nháy mắt nhẹ nhàng rất nhiều, nàng mím môi, giờ phút này cũng không cùng hẩn quật cường, chỉ làm như không hề phát giác, thân hình như điện vậy lướt qua hẩn, bay trên bầu trời xanh...

Bỗng dưng, nguyên bản tiếng gào thét rung trời rung đất bỗng nhiên dừng lại...

Cả tòa thành một mảnh tĩnh mịch khác thường.

An tĩnh như vậy, tĩnh như phẳng phất là tất cả Trần Đường quan bị bóp chặt cổ họng vậy, ngạt thở tĩnh mịch.

Tô Tô trong lòng chợt lạnh, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới trước cổng lâu—

May mắn, nhìn thấy trên bầu trời một cái thân ảnh nho nhỏ, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn tới kịp...

Tiểu đồng kia cũng nhìn thấy nàng, mông lung đối nàng cười một cái.

Tô Tô còn không kịp hồi hẩn một cái lúm đồng tiền, ngay sau đó... trước mắt lơ phơ lất phất hạ một hồi hồng vũ đầy trời!..

“Na Tra——”

Hẩn còn có thể kéo theo khóe miệng, nghĩ bài trừ một cái tươi cười, mà hậu cúi đầu rút ra thanh kiếm ghim trong bụng, nghĩ tiếp tục chém đứt tay, khoét ruột, rút xương...

Đột nhiên quanh thân ấm áp.

Hẩn liền nhìn thấy yêu quái mà nhóm sư phụ ân cần dạy bảo nếu gặp tất phải tru sát, ôn nhu ôm lấy hẩn...

Rất lâu không có người ôm hân như vậy, hân nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy tại nhân gian quá mệt mỏi. Các sư huynh yêu thích và ngưỡng mộ hân, có thể được sư tôn tuyển thượng, lại có sức mạnh thần kỳ, đủ để hoành hành tại nhân gian tràn đầy kẻ yếu. Hân tự nhiên cũng cảm thấy, mạnh mẽ là hảo. Nhưng là nay phần lực lượng, cùng chung quanh cũng không hợp nhau.

Sư phụ muốn hân trừ yêu, lại chưa nói cho hân biết, tại nhân gian: khác thường vì cái gì. Nguyên lai yêu phán định là đơn giản như vậy.

Hân không phải yêu, nhưng lại có được năng lực xuất chúng thái quá chẳng hề xứng đôi này, chỉ là nhượng người xung quanh càng e ngại hân. Càng sợ hãi chọc tức hân, càng không nguyện ý tới gần hân...

Trong giây phút cuối cùng tại sinh mệnh này, hân tựa hồ đột nhiên hiểu rất nhiều sự, lại phảng phất, cái gì cũng không có hiểu rõ.

Nhưng ...

Hân đuổi tay ra, nắm chặt cổ tay thiếu nữ ôm lấy hân, nhưng... yêu chẳng hề nhất định đều là hư hỏng đi.

Cũng là có yêu nguyện ý nhượng nhân chân tâm tương trả.

Cuối cùng màn trường kịch này tại Khương Thượng cùng tứ hải long vương giao phong kết thúc.

Tô Tô đột nhiên cảm thấy rất vô lực, tựa hồ chính mình tổng là nỗ lực thử đi thay đổi cái gì, lại như cũ cái gì cũng đều vô pháp thay đổi.

...Tượng một cái vai hề buồn cười.

Nàng khép mắt, đứng trước cái mộ nhỏ nhỏ của Na Tra.

Na Tra chết đối với nàng mà nói, càng sâu thêm một tầng đả kích, cơ hồ là hủy diệt...

Quý tích lịch sử là cường đại như vậy mà không thể lay động, sự giãy dụa kiệt lực của nàng, tại trước mặt chúa tể vận mệnh có thể phá hủy hết thảy, là nhỏ bé vô lực như vậy.

Nàng không nguyện ý liền chờ chết như vậy.

Nàng xoay người, nhìn về hướng Khương Thượng đạo phục màu xanh, tâm tư hân quá sâu, nàng từng cho rằng mình có thể tiếp xúc đến, nhưng bất quá chỉ là tự mình đa tình.

“Người còn có thể hay không tái giết ta một lần?” Tô Tô hỏi.

Khương Thượng nhìn chăm chăm nàng thật lâu, có lẽ là quá lâu, ánh mắt kia cơ hồ muốn nhượng nàng cho rằng hân đang rơi lệ, hân gần từng tiếng, “Không biết.”

Tô Tô nhẫn không được hừ một tiếng, một dạng kiên quyết, gần từng tiếng, “Ta không tin.”

Khương Thượng như cũ mặt không đổi sắc, hạ mắt xuống, nửa buổi, chỉ nói, “... Ta biết.”

“Khương Thượng, về sau không muốn gặp lại.” Tô Tô nói, “Về sau nếu người nhìn thấy ta, người liền tránh đi ta, nếu ta biết rõ hành tung của người, ta cũng sẽ bọc đường vòng mà đi. Đến chết cũng không gặp gỡ... Được không?”

Hân bỗng ngẩng đầu, nhìn thẳng nàng.

Tô Tô không nhìn ánh mắt hân, “Ta nguyên chính là nữ tử như vậy, tình hận phân minh, nếu là thích một người, ta sẽ liều lĩnh đối hân hảo, vẫn... vẫn đối với hân hảo...”

Hân nhắm mắt lại, không tự giác nắm chặt quyền.

“Nếu là hân phụ ta, làm ta bị thương...” Tô Tô hạ ý thức xoa ngực trái, đoạn tuyệt nói, “Nơi này, liền vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.”

“Khương Thượng, hôm nay nói với người nhiều như vậy, chỉ là hi vọng người có thể hiểu. Ta chỉ nghĩ trung với cảm tình của chính mình, nếu không thích, liền dứt bỏ, quyết không lùi bước...” Sau đó nhẫn không được tự giễu, “Đáng ra lúc đó người phải trân quý ta... bởi vì, một khi tâm chết, ta liền không tái quay đầu.”

Cho nên, hiện tại liền dừng tái tới gặp nàng.

Nàng nghĩ nàng sẽ thành công quên mất hắn, tuy rằng... hiện giờ mỗi khi trong lúc vô ý nghĩ tới, trong lòng nàng vẫn đau như cũ...

Thực hết sức đau.

Đau đến nàng cúi người, nỗ lực nhẫn nại không khóc.

Nàng cảm thấy tình yêu rất không công bằng.

Nàng chỉ là một người bình thường, muốn nhớ kỹ hắn, chỉ cần trong nháy mắt, muốn quên mất hắn, lại không biết phải dùng bao nhiêu thời gian trong cuộc đời để làm được điều đó.

Nàng bắt đầu đi lên phía trước, cuối đường, gặp thiếu niên không vui cau mày, liếc mắt nhìn Khương Thượng phía sau nàng, “Làm gì đông dài với hắn lâu như vậy?”

Nàng nhún vai, kéo tay hắn, “Người đợi lâu như vậy, không đói bụng sao, chúng ta đi ăn thử tô mì thành nam.”

“Người đừng có đánh trống lảng...”

“Sao người nói nhiều quá vậy...”

Tô Tô quay đầu, thân hình hắn như cũ tịch liêu đứng lặng tại chỗ. Nàng chỉ nhìn mà không thấy, nắm chặt tay Mị Hỉ, nỗ lực vui vẻ đàm luận thực đơn buổi tối.

Nàng nghĩ, nàng vẫn là muốn cảm ơn hắn.

Cảm ơn hắn... từng để cho nàng liêu lĩnh như thế, yêu hắn.

Vận mệnh khó dò, nguyên bản Tô Tô cho rằng khó mà lay động không thể thay đổi lịch sử, cũng đã đang dao động một chút.

Thời điểm Na Tra chết đi mang theo một lời oán khí đã không có cắt thịt trả mẹ, rút xương trả cha, vận mệnh

thông thả mà mau chóng... nổ tung.

~~o

~~Triều Ca khắp nơi kính hiển vài con thần thú.

Trừ đi hắc kỳ lân của Văn Trọng, thần thú có thể ngày hành ngàn dặm đó là một con xích mã trên trán có sừng, là kỳ thú của Đế Tân.

Hôm sau, Đế Tân nỗ lực chống lại ý đám đông, cùng Văn Trọng và tổng số mười người tài ba đệ tử đồng hành, ly khai Triều Ca...

Bay nhanh một ngày một đêm, đoàn người đã đến Nam Quảng quận.

Lại gặp toàn thành ồn ào huyền ảo, thế lực vi diệu ở khắp nơi đáp phong thời gian mà tới, ai cũng không ngờ được việc này của Đế Tân, lại cải biến thế cục thiên hạ...

61. Q.5 - Chương 61

Vừa mới thoát đi tứ hải long vương, Trần Đường quan trên không u ám còn chưa tản đi.

Ngày này, một tiếng gào thét từ bầu trời truyền tới...

Kỳ thanh nhược sấm đánh, áp lực đột nhiên xé rách không khí—

Mọi người sợ hãi ngẩng đầu, trông thấy một con kỳ lân khổng lồ màu đen ngửa đầu gào thét, trên lưng ẩn ước thấy một bóng người...

Tiếp đó, đương trước mở đường kỳ lân hạ thấp cái đầu cao quý, chậm rãi hạ xuống mặt đất, nương theo sau kỳ lân cúi đầu xưng thần, bất ngờ không báo động trước, trời cao chợt hiện ra một đầu kỳ thú trên trán có sừng, có lẽ là tốc độ quá nhanh, khiến người cứ tưởng nó xuất hiện từ trong không khí, bất quá trong chớp mắt đã đến trước người cưỡi kỳ lân.

Hai con thú đều màu đen, thần tuấn phi thường, nhưng cũng chưa nổi bật bằng gã nam nhân quân lâm thiên hạ trên lưng nó.

Đế Tân nhìn xuống dưới chân thần dân, bọn họ phủ phục, nơm nớp lo sợ ngưỡng vọng chúa tể đế quốc này.

Hắn một đầu tóc đen thật dài bị gió mạnh tung bay, cao cao bốn phía phi dương, gương mặt tuấn mỹ tái nhợt, lông mi rủ xuống, cái cằm cương nghị kiêu ngạo nâng cao, tựa hồ như không có bất kỳ người nào có thể lọt vào tầm mắt của hắn.

Tiếp theo nháy mắt, từng đợt tiếng thét sắc nhọn kéo dài vang lên...

Bất quá trong chớp mắt, tứ phương thét dài liên miên không dứt, nương theo sau tiếng thét dài, từ bốn phương tám hướng chợt hiện hơn mười cái thân ảnh màu đen, một khắc Đế Tân đi xuống từ trên lưng kỳ thú, xung quanh hắn nháy mắt xuất hiện một đám hắc giáp hộ thân còn mang phong trần tử sĩ vây quanh hộ vệ.

Tướng mạo lạnh lùng, tóc trắng như tuyết Văn Trọng cưỡi trên lưng hắc kỳ lân, tay phải đặt trên roi tiên vàng bên hông, con mắt nhợt hàn quang nhìn mọi người chung quanh, giới vệ sâm nghiêm.

Tới trước cửa phủ Tổng binh, Văn Trọng lưu loát đảo qua kim tiên, cường đại khí kinh cách không đem cửa son và cùng vách tường chấn vỡ, khuếch trương lỗ hổng đủ để cho Đế Tân và đoàn hộ vệ khủng bố này tiến vào.

Sau khi bọn họ cứ thể không coi ai ra gì nhập phủ, rốt cục thoát đi Đế Tân uy áp, nhóm thần dân mới nhẹ nhàng thở ra, có người hiểu chuyện chạy vội đi, đem việc này lan truyền ra...

Tô Tô cùng Mị Hỉ lúc này đang ăn mì tại thành nam, gian hàng mì này là do Na Tra xuất môn giải sầu gặp được. Tuy thời đại này đồ gia vị thừa thớt, nhưng hương vị tiên mỹ sảng nộn, cũng là có một phen phong vị khác.

Không ngờ đang nghĩ tới Na Tra, Mị Hỉ đột nhiên lên tiếng, “Cũng không biết hành cung hắn xây dựng ra sao!”

Tô Tô nâng quai hàm, “n thị phải sẽ vì hắn xây dựng hành cung, bất quá phải âm thầm gạt Lý Tĩnh.”

Mị Hỉ nhìn chằm chằm nàng, “Người làm thế nào biết?”

Na Tra chết đi, hôm sau, Tô Tô liền đêm khuya đem hắn đánh thức, muốn hắn một đạo đi Tổng binh phủ. Hắn không khỏi cảm thấy kỳ quái, Na Tra chết đi, đi Tổng binh phủ để làm gì? Nàng chỉ là thần bí dựng thẳng ngón trở lên đặt ở bên môi, khép miệng không đáp.

Nóng nảy hỏi, nàng cũng chỉ hàm hồ thần bí trả lời, “Na Tra sẽ lại trở về, đi Tổng binh phủ nghĩ nhìn xem có thể hay không gặp hắn.”

Đêm lạnh như nước, hai người lả lướt đi trong đêm đen, Na Tra sinh tiền tính cách dững mãnh, sau khi tử hồn phách cũng là kiêu hùng, cũng không biết Thái Ất chân nhân làm pháp bảo gì, bọn họ tại Lý phủ mai phục một đêm, như cũ không chờ được cái động tĩnh gì.

Màn đêm buông xuống, n thị được Na Tra báo mộng, cầu xin nàng vì chính mình xây dựng hành cung tại Thúy Bình sơn, nhượng hắn có thể hưởng thụ một ít hương khói, để sau này có thể trở về nhân gian.

n thị nghe xong, cùng Lý Tĩnh thương lượng một hồi, nhưng Lý Tĩnh lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, chỉ quát, “Người còn khóc hắn làm cái gì, nghiệt tử kia hại chúng ta chưa đủ sâu hay sao, ‘Mộng tùy tâm sinh’, người là tưởng niệm quá độ, không cần đa nghi như vậy!”

n thị vô lực, chỉ phải lấy nước mắt rửa mặt, nhưng liên tiếp ba ngày sau Na Tra đều đến báo mộng, vì thế chuyện lạ này rất mau được lưu truyền khắp phố phường...

Kết hợp với một ít dấu vết để lại trước đây, nghi ngờ trong lòng Mị Hỉ đối với Tô Tô cũng càng dày đặc.

Tô Tô liếc hắt một cái, lười nhát đùa hắt, “Ta chính là biết, nếu ngươi muốn biết rõ vì cái gì cần phải trả giá rất nhiều ô.”

Mị Hỉ cười lắc đầu, nhẫn không được thân mật nhéo nhéo cái mũi nàng.

Động tác này có chút khác người, Tô Tô tươi cười bỗng dừng thu liễm, đứng thẳng kéo ra chút cự ly.

Đột nhiên một trận tiếng nghị luận ông ông truyền tới, nói Trần Đường quan này lại tới một cái đại nhân vật nữa! Ngay cả quyền khuy nh triều dã Văn thái sư cũng phải cúi đầu thần phục, nghiêng thân tương hộ.

Cũng chớ trách này dân chúng liên can nhận thức được Văn Trọng.

Nhân khí của hắt tại dân gian luôn luôn rất cao, trang bị chuyên nghiệp đầu bạc tam nhãn, hắc kỳ lân, kim tiên sống mái, từ tiền triều Đế Ất đến Đế Tân hiện tại, mấy chục năm qua không có biến đổi, mọi người sớm đã nghe nhiều nên thuộc.

Mà Đại Thương có thể nhượng Văn thái sư này cúi đầu, còn có thể có ai?

Nam Quảng quận luôn luôn vị cư xa xôi có thể nghênh đón một đại nhân vật như vậy, mới vừa gặp tứ hải long vương đến tàn sát bờ bãi, thần dân tự nhiên là chan chứa vui mừng.

Tô Tô và Mị Hỉ nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, không ngờ Văn Trọng cùng Đế Tân thế nhưng tìm đến nơi này mau như vậy.

Giờ phút này, Trần Đường quan sợ là không thể lưu lại.

Thái Ất chân nhân, Khương Thượng, Văn Trọng, Đế Tân, đều đến đủ không thiếu một người.

Muốn như vậy mà đi, sau khi khôi phục trí nhớ, nàng nguyên bản tránh đối mặt Đế Tân không kịp, Tô Tô giờ phút này bách vị tạp trần... tình nghĩa quá khứ và một lần đoạn tuyệt cuối cùng lần lượt lướt qua trong đầu nàng.

Mị Hỉ giữ chặt tay Tô Tô, “... Ngươi muốn đi sao?”

Tô Tô cắn môi, tiên y nô mã ý khí phi dương thiếu niên Đế Tân lơ mờ ngay trước mắt, muốn đi gặp cố nhân một lần hay không?...

Mị Hỉ không biết trong lòng nàng đang giãy dụa, kéo tay nàng đi ra khỏi tiệm mỹ, hai người vòng qua góc đường lợi dụng điểm mù của thị giác nhanh chóng ẩn thân, Mị Hỉ kéo nàng đi thẳng đến cửa thành.

Xa xa, còn chưa tới trước cửa thành liền phát hiện một đạo kết giới kim sắc ngăn chặn yêu quái tiến xuất, bọn họ lại liên tiếp bay đi các cửa thành khác, quả nhiên, cả tòa Trần Đường quan tứ đại cửa thành đều bị Văn Trọng che lại.

Nếu là muốn cường ngạnh giải khai cũng không phải không được, nhưng giờ phút này hai người trên đường vắng lai chạy như bay, suy nghĩ dần dần tỉnh táo lại... Ai cũng đều không có tái đề xuất việc ly khai.

Nhiệm vụ của Nữ Oa...

Có lẽ là ra du ngoạn quá lâu, lại đều quên thân mỗi người đều phụ trách nhiệm vụ diệt thế.

Nữ Oa chỉ mệnh bọn họ đã tiếp, này giống như quân lệnh nhân gian vậy, không thể trái nghịch ý chỉ, nếu thành công, đó là một bước lên trời đứng hàng tiên ban, nếu sau khi tiếp chỉ không kiệt lực hoàn thành sứ mạng, liền nhất định bị thiên phạt thân hình câu diệt giác ngộ.

Tô Tô hơn một lần chạy không phải thời cơ.

Nếu là để Đế Tân không bị nàng mê hoặc, chán ghét nàng, lúc đó lặng yên không một tiếng động ly khai, nàng có thể lấy cớ đã kiệt lực hoàn thành, vì lý do Đế Tân không bị

dụ, còn có thể lưu một con đường sống.

Nhưng giờ phút này Đế Tân đối nàng không như vậy, lại tứ hải tìm nàng, nhược nàng như vậy chính là ác ý làm trái ý chỉ Nữ Oa...

Mị Hỉ trầm mặc xuống, cùng nàng sóng vai bay đi biển Đông Hải, thật lâu sau nói, "Người muốn đi gặp hắn sao?"

Tô Tô nhìn về nơi xa gió êm sóng lặng mặt biển, tùy ý ngồi xuống, "Ta... không có nghĩ kỹ, có lẽ phải đi gặp thôi."

Thiếu niên "Ừ" một tiếng, hạ mắt xuống, lại cũng không có tư cách yêu cầu nàng không gặp.

Tô Tô nghiêng đầu nhìn hắn, "Người... hi vọng ta gặp hay không gặp?"

Hắn cầm cổ tay nàng, tay nàng rất hết sức nhỏ, phảng phất như chỉ cần hắn vừa dùng lực liền sẽ bóp nát, hắn hạ ý thức nới lỏng vài phần lực, lại không muốn buông tay, vì thế chỉ nới lỏng bọc tại cổ tay nàng, giữ lại một ít cự ly.

Ngay từ đầu, hắn hãy còn nhớ rõ ý chỉ Nữ Oa, nhắc nhở chính mình đừng có rút xuống, cùng nàng chặt đứt phân tình ý vừa nảy sinh.

... Đến tận cùng thì lúc nào, hắn quên mất ước nguyện chính mình ban đầu. Đến tận cùng là từ đâu, khó mà nhận ra những nam nhân quay chung quanh ở bên cạnh nàng.

Đem nữ nhân mình yêu thích đẩy vào trong ngực người khác...mùi vị...hắn hưởng qua một lần, khắc cốt ghi tâm.

Nhưng đồng dạng, hắn cũng không thể bỏ rơi gia tộc của mình. Ăn luôn tất cả huynh đệ và đối thủ cạnh tranh, hắn đã trở thành tộc trưởng, thành thần phượng là giấc mộng của cả gia tộc...

Bọn họ là tối tiếp cận chủng tộc phượng hoàng, lại ngưng tại nhân gian, cùng tiểu yêu tâm thường làm bạn. Bọn họ đã chờ đợi quá lâu... Khi trong tộc biết được tin tức hắn bị Nữ Oa lựa chọn, tiếng hoan hô sôi trào phảng phất còn quanh quẩn ở bên tai, hắn làm sao có thể hủy diệt hy vọng và tình cảm của tộc đàn.

Sự thật cùng tình cảm kịch liệt giãy dụa, lúc đó hắn có thể nhận đau buồn tha cho cảm tình, nhưng đoạn thời gian âm áp dịu dàng này hắn lại khó mà buông xuống.

Tô Tô chớp chớp mắt cũng nhìn chăm chăm vào hắn, đột nhiên cười nhẹ, "Ta biết rõ, người luôn luôn không phải người không biết suy tính. Người phải biết rõ, thế nào mới là lựa chọn tốt."

Mị Hỉ như cũ ngồi tại chỗ, một tay giữ chặt nàng, "Đợi một chút, Tô Tô, tái cấp ta một chút thời gian..."

"Tái cấp người nhiều thời giờ lại ra sao?" Tô Tô cũng không nghĩ lại trốn tránh, nàng biết rõ, dù tránh cũng không được. Vấn đề trọng yếu căn bản không thể giải quyết.

Đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, "sột sột sột sột... Quả nhiên chạy ra một vòng, sự tình trải qua càng nhiều, rắc rối dần lớn hơn rất nhiều a... sột sột sột sột..." Một con thỏ phi ngậm một cây củ cải, u buồn buồn thông lỗ tai, cảm khái, "Thất lạc thất lạc... sột sột sột sột, hảo tượng một dạng nữ nhi trưởng thành..."

Lại là con beo chỉ thích giả trang con thỏ này, Tô Tô rút tay ra, không hảo khí hỏi, "Người tới nơi này làm cái gì?"

"Tới xem người thôi... sột sột sột sột, khắp nơi nhân mã tề tụ tại thế, ta sợ người không cẩn thận bị thu, Nữ Oa không phải sẽ buồn bực chết?"

Tô Tô nhú mày, "Sau đó ni, người quyết định áp giải ta đi gặp Đế Tân?"

Con thỏ đem một ngum cây củ cải cuối cùng gặm xong, "Ta mà lại làm ra sự tình không nghĩa khí không tình điệu như vậy sao?"

"Sẽ!"

"Híc híc, ta thật đau lòng a ~ Tô Tô."

Tô Tô lạnh lùng coi thường hắn, sớm đã biết chân diện mục của hắn nơi nào hắn lại ra làm việc tốt?

Mị Hỉ miễn tuệ chen vào, “Con thỏ này chính là Thân Công Báo?”

Tô Tô gật đầu, “Tính quen biết cũ đi.”

“Hắn là đứng bên người?” Nói nghe tựa đang giữ gìn nòng, nhưng rõ ràng thái độ nòng đầy dịch ý và bài xích.

Tô Tô nhún vai, vẫn là không xác định nói, “Xem như vậy.”

“Đừng vô tình như vậy.” Con thỏ sôi nổi chà lét đến bên chân Tô Tô, lập tức bị một cước đá bay, hắn ai oán ôm đầu, “Tô Tô, thời gian không có nhiều. Người khi nào vào cung?”

Nàng tạm dừng, “Đến lúc đó ta sẽ thông báo cho người.”

“Đợi một chút.” thiếu niên cầm lại tay nàng đã rút ra, nói, “Một lần này, ta cũng bồi người vào cung.”

~~~o

~~Tổng binh phủ.

Lý Tĩnh thu được lệnh truyền tức khắc chạy về trong phủ.

Đế Tân tùy ý ngồi trên ghế chủ vị, nhú mi chỉ cùng Lý Tĩnh quỳ phía dưới thô sơ giản lược ứng phó hai câu, rồi ly khai phòng nghị sự hồi sương phòng Lý phủ vì hắn an bày nghỉ ngơi.

Thân thể này của hắn mười mấy năm bập bênh như bèo trôi, liên tục một ngày một đêm không ngủ không nghỉ chạy đi như vậy với hắn mà nói, dù sao là miễn cưỡng thái quá.

“Bệ hạ, còn có chuyện gì cần phân phó vi thần?” Văn Trọng cùng hơn mười tử sĩ chặt chẽ vây quanh tứ phía ở phòng bên này, không lưu bất kỳ góc chết.

Đế Tân đem tay giấu tại bên môi thấp ho khan vài tiếng, ầm hạ Văn Trọng lập tức phụng thượng thuốc thang, khép mắt nằm lại giường, khó nén thần sắc uể oải, “... Nếu như, nhìn thấy một cái tiểu hồ, hoặc là Đát Kỷ tiến vào, thì đừng ngăn cản nàng. Ta có một việc muốn hỏi nàng.”

Văn Trọng trực giác phản đối, thốt lên, “Bệ hạ—”

Đế Tân như cũ đóng lại mắt, thái độ lại kiên quyết nói, “Y lời trẫm nói, chuyện khác trẫm sẽ phụ trách.”

Hắn có dự cảm rất mãnh liệt, là sẽ tái kiến nàng.

~~~o

~~Lúc này Tô Tô đã khôi phục thành nguyên hình, quyết định đợi hoàng hôn tây nghiêng lấy hồ thân đối mặt hắn.

Không biện pháp, ai kêu nàng nhân khí còn không như nguyên hình, đẹp thì có đẹp, không thụ sủng ái cũng là sự thật.

Dứt khoát đợi hơn hai giờ, Mị Hỉ tạm thời chưa bồi ở bên cạnh nàng, vì thế nàng liền đành phải độc thân nhập phủ, con thỏ đang gặm củ cải, chờ xa xa bên ngoài, “Đừng khẩn trương, ta sẽ ở bên cạnh che chở người, xem như Văn Trọng kia không cảm thấy được ‘quấy rầy’, ta cũng sẽ có biện pháp.”

Tô Tô thật sự cảm động không nổi, coi thường hắn, thời gian vừa đến trực tiếp tiến Lý phủ.

Không đúng, vừa mới nhập phủ nàng liền cảm giác có một tia khác thường. Mượn trong gió khí tức nàng bay đi sương phòng chiêu đãi khách quý ở phía đông Lý phủ, ven đường binh khí quen thuộc tán loạn trên đất, xung quanh sương phòng Đế Tân có một đám hắc giáp tử sĩ chặt chẽ vây quanh.

Nàng tốc độ so với phạm nhân mà nói là khó mà phát hiện, nhưng đối bảy tử sĩ này, bọn họ lại không có ai tiến hành ngăn cản.

Nàng do dự một chút, trong không khí không có người được khí tức ác ý. Vì thế nàng liền trầm ngâm, dứt khoát hoãn hạ tốc độ tại mí mắt bọn họ đỉnh đầu đẩy ra cửa phòng Đế Tân...

Vị được thảo đậm đặc xông vào mũi, hần nửa nằm trên giường ho khù khụ, đôi đồng tử so với người bình thường càng thêm đen ẩn hiện ra hình ảnh nàng cẩn thận tới gần.

“... Người chung quy là tới.”

Nàng gật đầu lại lắc đầu, sau đó chậm rãi đến gần hần.

Có lẽ, nên bắt đầu liền như vậy bắt đầu.

Chương dài liễu, chương dài liễu, ngày xưa xanh xanh nay còn không? Dù cảnh dài còn rữ xuống như cũ, hay đã bẻ vào tay người khác.

Chuyện xưa như mộng, cố nhân khó dò.

Tô Tô lắc lắc xoa tung đuôi hồ vĩ, ngẩng đầu lên nhìn hần.

Đế Tân hướng nàng duỗi tay ra, lộ ra tươi cười nhợt nhạt, “Qua đây.”

Tô Tô không dễ dàng phát giác ngừng một chút, sau đó... hung hăng cào một phát!

“Người tiểu tử đàm phì! Cùng ta nói chuyện như vậy!” Tư thế này là tư thái con mèo nhỏ hay vẫn là con chó nhỏ a.

Đế Tân tươi cười bỗng nhiên phát sáng lên, hần không có đem tay thu hồi, phảng phất yên tâm như đã trút bỏ xuống một khối tảng đá lớn vậy, thong thả lại thận trọng nói, “Thực chính là người, người đã trở về.”

“Không phải ta còn có thể là ai, người cho rằng hồ ly xinh đẹp như ta dễ tìm sao.” Tuy rằng nhân hình bị các đồng bạn trong tộc quăng một con phở, nhưng nói về nguyên hình, nàng luận đệ nhị không có hồ ly nào dám chiếm đệ nhất.

Đế Tân cười nhẹ đem tay lần nữa vươn đến trước mặt nàng, “Tới...”

Nàng lần này mới không chút do dự nhảy lên đại chướng của hần, lập tức hai tay hần nhẹ nhàng nâng nàng lên, cùng đôi mắt

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 85 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-85.html#ixzz2Ycg9fYGA

màu hổ phách quen thuộc lẳng lặng tương vọng.

Người đều là động vật thiện biến.

Trước khi vào cửa Tô Tô cũng đã hảo tâm để ý xây dựng, ra vẻ rất vui chủ động câu lên cảm giác thân thiết quen thuộc với hần. Lúc này thấy Đế Tân buông lỏng như vậy, trong lòng nàng cũng ám ám thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bất quá tuy rằng sắc đẹp mỹ nam bệnh trước mắt vẫn còn rất ngon cơm, nhưng vẫn chơi trò nhìn mắt nhau lâu thêm một chút như vậy, nàng sợ chính mình sẽ biến thành mắt gấu trúc.

“Xem xong rồi chưa, thả ta xuống, đi xuống.” Tô Tô giương nanh múa vuốt bắt đầu đập nước, tùy thời chuẩn bị ra thảo cào hần.

Đế Tân đem nàng đặt nhẹ nhẹ ở bên gối, rất mau lại nhin không được buồn bực khụ, chuyển người lại, đối diện nàng.

“Thân thể người... tựa hồ kém hơn so vài lần gặp mặt trước.”

Đợi cho trận ho khan lắng dịu, hần nhú lại mi, gương mặt càng tái nhợt bệnh hoạn, môi mỏng càng có vẻ đỏ tươi ướt át, hần chỉ là tự giễu lắc đầu, bỏ qua câu nói của nàng, sau đó đem mu bàn tay trước bị nàng gãi rách da chỉ cho nàng xem, “Người xem, chảy máu, nhiều năm không gặp như vậy, người xuống tay thật ác độc.”

Tô Tô chột dạ liếc mắt một cái, than thở, “Vết thương nhỏ này miệng liếm liếm liền tốt thôi.”

Đế Tân yên lặng đem bàn tay đến trước mặt nàng, không chút khách khí nói, “Liếm.”

Tô Tô mặt tối sầm, hận không được tái cào hấn một móng vuốt.

Hắn thức thời tại trước khi Tô Tô vung trảo, thu hồi tay, hé mở môi mọng, duỗi lưỡi liếm đi vết máu, bàn tay dài trắng nõn cùng máu đỏ tươi và làn môi tương xứng, mang theo tư thái động nhân tâm mê hoặc.

Tô Tô tim đập bùm bùm, quay mặt đi, đơn thuần vì sắc đẹp hoảng hồn.

Đế Tân duỗi ra tay vuốt ve đầu nàng, Tô Tô chậm rì rì thay đổi vị trí hạ xuống thân thể, xoa tung cái đuôi to xinh đẹp đẩy tay hắn ra, “Làm gì?”

“Ôn chuyện cũ.” Đế Tân thu hồi dịu dàng hoài niệm sắc trong mắt, nghiêm nghị nói, “Bắt đầu chủ đề chính.”
Hừ, vẫn là không tránh thoát.

Tô Tô cũng không lãng phí thời gian giả ngu, “Người lần này phí tận nhân lực tìm ta là vì cái gì?”

Cùng người thông minh thức thời nói chuyện là một chuyện vui vẻ. Đế Tân vỗ về chơi đùa sống lưng của nàng, chây lười trong ánh mắt dấu điểm mũi nhọn, “Tô Tô là tên thật của người?”

Tính... “Đúng đi.”

“Người đến tốt cùng là vì sao sau khi biến mất mười mấy năm một lần nữa tái đi đến bên cạnh ta?” Đế Tân đầu ngón tay khơi mào cái cằm nhỏ của nàng, quay nó lại đối diện hắn, ánh mắt thẳng thắn, “Người đối Đại Thương ta, có mưu đồ gì?”

Ta đối với Thành Thang thiên hạ này đương nhiên không có mưu đồ, mấu chốt là Nữ Oa sau lưng ta đối với người có mưu đồ.

Hiện giờ tâm tư Đế Tân càng khó dò, càng hướng chi còn có Văn Trọng, Thái Ất chân nhân một hàng tại Trần Đường quan chiếm cứ, nàng còn không có chán sống tiêu xài cái mạng nhỏ của mình, đối hắn nói thẳng “Không sai! Ta là phụng mệnh muốn hủy Thành Thang sáu trăm năm cơ nghiệp của người, người ngoan ngoãn đầu hàng đi.”

Vì thế Tô Tô chỉ buồn bực nói, “Ta không có mưu đồ, chỉ là vừa hóa thành nhân hình, muốn đi gặp cố nhân, thích ứng một chút sinh hoạt nhân gian.” Tiếp theo vô sĩ đưa ra lí do thoái thác năm đó gặt gẫm được Khương Thượng, “Tại hồ tộc chúng ta, mỗi khi hồ ly thành niên nhất định phải đi nhân gian thí luyện, trải qua tổng tình hình rèn luyện thể xác và tinh thần, trong tu nghiệp mới có thể càng hảo tinh tâm lĩnh ngộ, lĩnh hội ảo diệu.”

Đế Tân trầm ngâm một trận, ánh mắt khó lường, khó mà xem ra hắn có tin hay không. Chỉ từ chối cho ý kiến vuốt ve đầu nàng, trực tiếp nhảy vào vấn đề kế tiếp, “Đã như thế, vì sao người không chủ động nói với ta thân phận của người, lại giả mạo nữ nhi của Tô Hộ, dụ dỗ ta mang người hồi Triều Ca?”

Tiểu hồ nâng lên cằm nhỏ dắc ý hiên ngang sún cái đuôi tuyết trắng, “Có thể giấu diếm được người, chứng minh công lực ta vẫn rất cao đi. Chỉ là đàm thuật sĩ bên cạnh người thật ghê tởm, cả ngày nhắc đi nhắc lại ‘Không phải tộc loại ta kỳ tâm tất dị’, nhược ta thực có dị tâm.” nàng duỗi thẳng cổ, dùng lực cọ đầu tại khoảng vạt áo rộng mở trước ngực hắn, thảo hỉ khả ái nghiêng đầu, “Nhược nói ta có dị tâm, ta cùng người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, thời đó người mới mười một tuổi, cánh chim không gió, có rất nhiều, rất nhiều cơ hội có thể thừa dịp người không hề phòng bị mà ăn người, lại thế nào kéo dài tới hiện tại mới đi hại người.”

Nàng cố ý lấy chuyện xưa ra đánh mất hơn phân nửa nghi ngờ của Đế Tân, tuy rằng hiện tại hắn còn chưa tin nàng 100%, nhưng trong mắt sương lạnh đã thối lui rất nhiều.

“Nếu không tối hậu người bị Văn Trọng đánh hồi nguyên hình, ta còn không biết, người là cửu vĩ chồn bạc năm đó.” Đốt ngón tay thon dài của Đế Tân trượt đến trên lỗ tai lông xù tuyết trắng của nàng, “Ta nhớ được ánh mắt người, nhớ rõ da lông người. Vì sao lúc đó người không lên tiếng hướng ta xin giúp đỡ?”

Khi đó chứng kiến nàng hiện nguyên hình, trong nháy mắt hắn thật sự bị sốc, lặp lại xác nhận nhiều lần thiếu nữ hồn nhiên, những lời ngọt ngào tâm tình toàn bộ đều là lừa hắn, hắn đứng đầu Thành Thang sáu trăm năm thiên hạ, lại bị một yêu tà trêu đùa lừa gạt lâu như vậy, kêu hắn làm sao không phẫn nộ?

Chỉ là sau khi phần nộ trôi qua, tầm mắt hạ ý thức dừng lại tại đôi đồng tử và màu lông quen thuộc, hẳn có khoảng khắc hoài nghi, cực lực đè nén xuống phần nộ, từ trong tay Văn Trọng tạm lưu lại năng.

Còn chưa đợi hẳn tự mình thẩm vấn, năng đã được đồng bọn cứu đi, ly khai Triều Ca.

Quá khứ chỉ tiểu hồ thần bí đi lại và thiếu nữ này hiện tại sớm chiều làm bạn, ngày ngày đêm đêm bọn họ cùng chung sống lại hiện lên trong đầu, trong lòng có một thứ nào đó không thể nắm lấy, bị dập tắt nhiều năm bây giờ lại một lần nữa thiêu đốt... Hẳn một mình ở trong cung tĩnh tư một đêm, ngày thứ hai hạ lệnh, tứ hải lung bắt chồn bạc giáo hoạt miệng đầy lời nói dối này.

Tô Tô dưới ánh mắt mơ hồ nóng rực của hẳn có chút không tự nhiên quay mặt đi, “Lúc đó ta bị dọa biến ngu, càng hoảng chỉ thấy người phần nộ ngập trời, nói ra lúc đó có biết hữu dụng hay không? Ta cùng người đã hơn mười năm tái chưa gặp, ta làm sao biết... người có còn nhớ được chồn bạc năm đó hay không. Hơn nữa lời dè bĩu yêu nghiệt trong cung lan rộng, người là vương, trước công chúng, ta làm sao có thể phản ngôn hại người? Nếu như bị một ít đạo sĩ biết người từng cùng đi lại thân mật với yêu nghiệt là ta, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh người.”

Đáng tiếc khẳng khái trần từ như vậy cũng không đổi được một tia cảm động của Đế Tân, hẳn như cũ ngân nga hỏi, “Vậy lúc Văn Trọng Tử tông ‘Cự khuyết’ trừ yêu, vì sao đo lường không ra người?”

“Lúc đó yêu lực ta bị phong bế, hơn nữa đối Thành Thang lại không có tâm hoài ác niệm, bởi vậy ‘Cự khuyết’ mới không có báo hiệu.” Năng ngoài dự liệu nhiều hơn một câu. Kỳ thật ‘Cự khuyết’ cũng không phải máy phát hiện nói dối, nơi nào có thể phân biệt năng có hay không có tâm giấu diếm ác ý đối Thành Thang.

Như vậy một hỏi một đáp hơn nửa đêm, Đế Tân khi thì đem mấy vấn đề đan chéo, khi thì hỏi lại mấy vấn đề đã đáp qua. Tô Tô một đầu mồ hôi lạnh, dựa vào tâm lý vững chải vốn có và trí nhớ xuất sắc một đường đối xong.

Trăng lên đỉnh đầu, Đế Tân cúi đầu kéo ra tiểu hồ trong ngực hẳn, thật sâu nhìn chăm chăm vào mắt năng, “Vấn đề cuối cùng, tất cả những lời nói của người khi đó, đều là giả sao?”

Tô Tô lắc đầu, “Không phải.”

“Như vậy, người nói thích trầm, là thực, hay là giả?”

Hôm sau, thiên tử ôm một tiểu hồ oanh bạch chậm rãi bước ra sương phòng, Tô Tô nghiêng đầu, trực tiếp đối diện tam nhân của Văn Trọng đang cười hắc kỳ lân, tầm mắt hẳn lạnh lùng xẹt qua gương mặt năng, tay phải không tự giác vuốt ve kim tiên ngang hông.

Bỗng dưng nhớ

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 86 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-86.html#ixzz2YcgIVLbo

lại hôm trước khi năng rời đi hoàng cung đã dùng trăm gài tóc đâm vào ngực hẳn, Tô Tô nhún vai, nguyên nên biết rõ hẳn mệnh cứng, như vậy là không chết được.

Đế Tân ôm năng, “Muốn đi dạo nơi nào?”

Năng lắc đầu, “Người khi nào hỏi Triều Ca?”

“Năm ngày nữa.”

“Người thật muốn mang ta hỏi Triều Ca?” Lúc trước người thấy qua năng bị đánh hỏi nguyên hình nhiều như vậy, hẳn có thể áp xuống hoàn toàn?

Đế Tân gật đầu, không nói gì nữa.

Tô Tô an tĩnh nằm lại trong ngực hẳn, đêm qua hẳn cũng là như vậy, sau khi tung ra một vấn đề khó giải quyết, năng thật lâu không đáp, hẳn cũng là như vậy gật đầu, “Trầm hiếu.” Sau đó không nói gì nữa.

Năng hiểu rõ hẳn, đối với hẳn không muốn nói, hoặc là quyết định không tiếp thu đáp án, hẳn liền sẽ chặt đứt đối thoại như vậy. Có lẽ người sẽ cho rằng hẳn không để ý, nhưng hẳn không nói cũng không phải không làm.

Mà câu trả lời của người chẳng hề là cái hấn quan tâm, hấn sẽ trực tiếp thay đổi hành động, dùng mọi cách đạt được kết quả mà hấn muốn.

Ý kiến của người, cùng hấn không quan hệ.

Tâm tình Tô Tô phức tạp, bất luận thân thể rách nát ra sao, ở sâu trong nội tâm, Đế Tân vẫn là thiếu niên ngạo mạn tí ngỗ thiên hạ năm đó, ngay cả chúng thần đều không tồn tại trong mắt hấn, duy nhất có thể nhượng hấn liếc tới, chỉ là những gì hấn muốn.

Bất luận là quyền lợi, giang sơn, uy vọng...

Bao quát tình yêu.

62. Q.5 - Chương 62

hiên tử dừng ở Trần Đường quan ba ngày, đêm ngày thứ ba, Tô Tô vô thanh vô tức theo bên gối Đế Tân đứng dậy, hướng Đế Tân ngủ say nhẹ nhàng thổi một hơi, bảo đảm chắc chắn hấn có thể không thụ quấy nhiễu sẽ ngủ thẳng đến hừng đông, nằng nhảy xuống giường, bay ra ngoài.

Trông lâu như vậy, rốt cục thủ đến khe hở.

Dù sao Văn thái sư anh minh uy phong vẫn là nhục thể, không có khả năng 24 giờ không ngủ không nghỉ liên tục mấy ngày mấy đêm coi chừng Đế Tân. Nằng quan sát mấy ngày, đến gần canh bốn Văn Trọng sẽ đi nghỉ ngơi một canh giờ, lúc này hấn sẽ bày kết giới dày đặc xung quanh Đế Tân, lại bổ sung thêm bức tường người một vòng tứ sĩ thật dày. Bất luận là nhân hoặc là yêu, căn bản vô pháp lướt qua hấn tiến vào trong đó, có thể tính là phòng thủ kiên cố.

Nhưng... nếu là yêu tà không tiến vào, mà là đi ra...

Tô Tô khẽ quần lên cái áo mang theo khí tức của Đế Tân, tính thăm dò tìm hiểu kết giới...

Quả nhiên, Văn Trọng là ra sao cũng không dám đem Đế Tân đặt trong vòng nguy hiểm. Dù sao hấn bố trí thủ vệ sâm nghiêm nhiều như vậy, nếu là một cái không cẩn thận, Đế Tân lắm xúc... Khụ, nguyên bản hấn tiểu thân thể cũng đã đủ phá, tái thụ một kích này, đương triều thiên tử sợ là trực tiếp hồn mộng bay đi chơi.

Sau khi ra khỏi Tổng binh phủ, Tô Tô điểm nhẹ mũi chân, phút chốc biến mất tại chỗ.

~~o

~~Thành nam.

Thiếu niên móc tại đầu cành, đem bím tóc dài buông tới mắt cá chân tùy ý ghim lên, một tay gối ở sau ót.

Trăng tròn là yên tĩnh như vậy, đầu ngón tay hấn tháo xuống một mảnh lá cây, môi mọng ngậm lá cây cúi đầu thổi một bài tình ca tìm bạn phối ngẫu phổ biến trong tộc.

Tiếng nhạc ai uể triển miên réo rắc vang lên trong bóng đêm, lộ ra tư mà không được buồn khổ, chảy ra tâm sự tưởng niệm ngọt ngào...

Tô Tô dừng bước, thầm than nằng đào tống không ít, đáng tiếc đối với mỗi người đều là kiếp đào hoa.

“Mị Hi.” Nằng xa xa kêu lên.

Hấn quay đầu, tiếp theo nháy mắt liền xuất hiện trước mặt nằng, “Ba ngày này ra sao? Văn Trọng, Đế Tân có khi dễ người?”

Nằng lắc đầu, “Ta rất hảo, đại khái hai ngày nữa ta sẽ theo hấn hồi Triều Ca.”

Thiếu niên trầm mặc xuống, “Người thích hấn sao?”

Tô Tô sững sốt, “Vì cái gì đột nhiên hỏi như vậy?”

Bất an không rõ từ đâu đánh úp lại, Mị Hỉ nắm lấy bả vai nàng, chặt chẽ đem nàng ôm vào lòng, tựa đầu chôn tại cổ nàng, rầu rĩ nói, “Đừng thích hấn, Tô Tô.”

Lập tức một chồng lặp lại, “Đừng thích hấn... đừng thích người khác...”

Trong nháy mắt thiếu niên ôm nàng đem mặt gần sát, Tô Tô cứng ngắc, sau nỗ lực trầm tĩnh lại, vui đùa hỏi, “Hôm nay thế nào đột nhiên nổi tính trẻ con như vậy? Ngày thường người không phải đều bưng cái giá đại nam nhân?”

Hấn có chút nóng mặt, bất an này đột nhiên đột kích, hấn rồi lại không thể làm bạn bên cạnh nàng, tổng cảm thấy... tổng cảm thấy nếu là không nắm chắc nàng, nàng sẽ đi theo người khác như vậy, đem hấn ném xa xa ở sau ót.

Tô Tô vỗ vỗ đầu hấn, nghĩ kéo ra chút cự ly, “Thế nào, người cũng học người khác làm cái hũ nút? Có chuyện gì hãy nói thẳng đi.”

Mị Hỉ ôm nàng không buông tay, “Chờ đến Thành Thang diệt vong, sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ... Tô Tô, người có thể hay không đáp ứng ta, theo ta hồi tộc lý. Tổ tiên ta là tộc cửu phương trụ ở trên núi Bắc Cực, đợi sau khi ta Phong Thần, ta liền dẫn dắt toàn tộc, trở về vùng đất cổ hương.”

Tô Tô cắn môi, “Nếu như... chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ ni?”

Mị Hỉ buộc chặt cánh tay, “Không có khả năng, chúng ta nhất định có thể hoàn thành.”

“Nếu như chúng ta hoàn thành... Nữ Oa nói mà không giữ lời ni?”

“Đừng nghĩ ngợi lung tung.” Mị Hỉ thoáng buông lỏng kiềm chế, nói, “Đoạn đường này ta sẽ ám ám theo đuôi, thừa thời cơ thâm nhập vào cung. Ở trong hậu cung người ta cũng có thể hảo chiếu cố lẫn nhau, ta cũng không cần ngồi ở Hiên Viên mộ ngày đêm lo lắng.”

Tô Tô trêu đùa câu lên mặt hấn, “Người chính là cải trang thành nữ nhân chui vào đó làm phi tần?”

Thiếu niên then quá hóa giận quát, “Người cho rằng Đế Tân sẽ đồng ý ột nam nhân ngày ngày bầu bạn bên cạnh phi tử hấn? Nếu không phải... nếu không phải vì người, ta cũng không cần chịu đựng sự nhục nhã vô cùng này!”

Tô Tô bận rộn an ủi, “Vâng vâng vâng, hảo Mị Hỉ, khổ cực cho người, ủy khuất cho người.” Ai kêu lúc này Thương cũng không có sản xuất thái giám, ngày sau thái giám thông dụng còn phải chờ đến Đông Hán hơn một nghìn năm sau.

Một canh giờ thời gian rất ngắn, hai người lại qua loa thương lượng chút tình tiết, ước định ngày sau lấy linh vũ liên lạc, liền vội vàng cáo biệt.

Lúc hồi sương phòng Tô Tô lặng yên không một tiếng động nằm lại bên gối Đế Tân, mắt nàng còn chưa đóng lại, đột nhiên phát hiện bên thềm cửa sổ lơ mờ có một điểm ánh huỳnh quang.

Nàng do dự, chậm rãi đi đến trước cửa sổ, đưa tay về hướng ánh huỳnh quang, khi đầu ngón tay sắp chạm được huỳnh quang, thời khắc đó, phút chốc lòng bàn tay nóng lên, chỉ thấy một khối cốt phiến nho nhỏ trên đó viết bốn chữ ‘Ngày mai nhanh rời’.

Tự thể quen thuộc này làm nàng nắm chặt cốt phiến, là người kia.

Bởi vì nàng nói qua không muốn tái kiến hấn, vì thế mấy ngày nay hấn liền rút cuộc không có xuất hiện ở trước mặt nàng, lấy cốt phiến này hướng nàng báo hiệu, nhưng đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, mới vội vàng như vậy muốn nàng ly khai Trần Đường quan?

Đem cốt phiến tiêu hủy, nàng ghé vào bên cạnh Đế Tân, ngày mai... muốn hay không nhắc nhở Đế Tân khởi hành sớm một ngày?

~~~

~~~“Vì sao phải đi trước thời gian một ngày?” Quả nhiên, Đế Tân hỏi.

Tô Tô không nghĩ chọc hấn nghi ngờ, giả lả cười nói, “Trực giác, giác quan thứ sáu của động vật.”

Đế Tân nhần không được vỗ tay mà cười, không để ý nàng giương nanh múa vuốt cảnh cáo, gặm cái mũi nhỏ của nàng một ngụm, “Không được, Tô Tô. Người muốn trông thấy Bá Ấp Khảo không? Hôm nay chúng ta đi gặp hấn một hồi.”

Bọn họ trong đó cẩn thận dè dặt ngoạn náo, nỗ lực chậm rãi khôi phục hòa hợp như trước.

Nhưng Tô Tô biết rõ, có cái gì đó đã không trở về được.

Biết thì lại ra sao? Ngày vẫn là muốn tiếp tục đi qua, tên gốc này vẫn là muốn tiếp tục giả vờ.

Vì thế Tô Tô nghe lời Đế Tân, cũng buông xuôi náo, u buồn ôm cái đuôi bị đả kích tại góc tường họa quyền quyền, “Tiểu Thụ, người tới Trần Đường Quan chẳng lẽ không phải vì ta sao?”

“Một phần nguyên nhân.” Đế Tân lý trí như cũ trả lời, “Chu Phương quốc

bị Văn Khanh đánh bại, giờ phút này đã đến Nam Quảng quận, Chu Phương quốc tự nhiên muốn dâng lên cống phẩm, tiến đến kính thăm.”

Tô Tô nói, “Cẩn thận bọn họ trả đũa, đã thiết hạ cạm bẫy đang chờ người tới bao vây bắn tên ni.”

Đế Tân trầm mặc lạnh xuống, “Cần rõ!”

Gặp Tô Tô như cũ không sợ hãi nghiêng đầu nhìn hấn chờ đợi đáp án, Đế Tân cố ý trầm mặt xuống cũng nháy mắt tiết trời âm lại, “Làm sao bao vây bắn tên? Ta cùng Văn Trọng đều có thể bay trên trời, kỳ thú nước lửa đao kiếm bất xâm, càng huống chi đội binh voi cũng chỉ cách cảnh giới vài dặm, thủ ở biên cương Chu Phương quốc, thực lực của một nước đã một nhào, nhược không phải tổ tiên thương hại, đem tặng cho hấn một mảnh đất sinh sống, làm gì có Tây kỳ Tây bá hầu hôm nay?” Nói xong trong mắt mơ hồ có ý khinh thường.

“Nếu là đột nhiên có hiền tài trợ Chu, lại có thuật sĩ pháp lực cao cường phụ tá ni?”

“Thiên hạ này người tài ba dị sĩ đều hội tụ tại Triều Ca, Văn Khanh mấy lần chinh chiến, đại thắng mà về, đều không nhìn thấy một phần?”

“Như vậy...nếu là thiên mệnh ni, nhược không là dị sĩ nhân gian, là thượng tiên phái xuống ni?”

Đế Tân dừng lại, quanh thân tràn ngập lực áp bách trầm lạnh làm cho người khác cơ hồ muốn ngạt thở. Bình tĩnh dừng ở chỗ nàng, thật lâu sau hấn hỏi, “Tô Tô, người biết cái gì?”

“Ta đã chọn xong trận tuyến.” Tô Tô đem cái đầu nhỏ nhỏ vô phòng bị ỷ tại lòng bàn tay hấn, không có trực tiếp hồi đáp hấn, cũng lập hạ ngôn thệ, “Ta lựa chọn người, ta sẽ cùng người đứng cùng một trận tuyến.”

Tương lai trường chiến Phong Thần, nàng lựa chọn, đứng tại phía đối lập chúng thần.

Thần Công Báo, người lựa chọn đứng ở bên đó?

~~~

~~Thế tế, thập chi phân đội vô thanh vô tức lướt vào trong Nam Quảng quận.

Rõ ràng là thanh thiên bạch nhật, nhưng thập chi đội ngũ này phẳng phất là hư vô, mọi người đều như không nhìn thấy bọn họ ở bên cạnh xuyên qua đi lại.

Đương trước hai chi đội ngũ tại Nam Quảng quận tiến vào Trần Đường quan dừng lại trước cửa thành, mỗi chi chỉ có mấy người, trong đó nhất phương thanh niên phong thái đô nhã, cùng hấn tương đối dị nhân lại cực kỳ làm cho người ta sợ hãi, hấn mặt như màu xanh, phát tựa chu sa, trên lưng lại còn sinh đôi cánh, dưới ánh mặt trời mỗi một cọng lông chim như sắt thép còn mang theo ánh sang màu như kim loại vậy, cực kỳ sắc bén.

Cánh chim mở ra, lúc hấn đang muốn bay vào Trần Đường quan, một đạo tầm mắt lãnh đạm làm hấn ngưng tụ thân lại, lập tức quay đầu đi tuần tra. Lại không ai có thể phá tiên pháp của sư tôn nhìn thấu hành tung bọn họ, chẳng lẽ là Văn Trọng đang ở đây?

Con mắt lia đến chỗ tận cùng, liền nhìn thấy một cái thuật giả mặc đạo bào màu xanh đang ở xa xa nhìn bọn họ, không hề che giấu hành tung, thanh sắc sa y long trụ thân ảnh cao to.

Thanh niên phong nhã kia hỏi, “Người là người phương nào?”

~~~o

~~~Đi Chu Phương quốc đường xá không tính xa xôi.

Tới trên cổng thành Trần Đường quan, Đế Tân gọi kỳ thú của hắn ra, nường theo sau một tiếng hí cao vút, một đoàn mây đỏ đánh úp lại, Tô Tô tập trung nhìn kỹ, “Đây là....độc giác thú?”

“Độc giác thú?” Đó là cái gì?

Tô Tô vội ho một tiếng, kỳ thú cũng đang mang vẻ mặt nghi ngờ nghiêng đầu nhìn nàng, “Đại khái là thân thích của nó đi.”

Đế Tân tiếp tục tò mò, “Kỳ thú quý hiếm này trên đời chỉ có một con này. Người ở nơi nào nhìn thấy?”

Nàng phát tay, “Tây! Phương Tây gặp.”

“Tây kỳ sao? Hay là Tây kỳ đích thực có dị nhân tương trợ...”

Tô Tô thấp đầu, không tiếp tục dây dưa.

Đúng lúc, đột nhiên một trận gió to nổi lên, vốn là trời quang ngàn dặm, bỗng nhiên nổi sấm, tiếng sấm nổ mạnh âm âm, dần dần từ nhỏ tới lớn, nhiều lần, vang vọng khắp nơi!

Văn Trọng sớm đã rút ra thư hung tiên, một đôi giao long mơ hồ du tẩu trên thân roi, sấm và gió này tới thật kỳ hoặc, từ đầu đến cuối, cũng chưa có điện quang xuất hiện, sợ là pháp bảo của người nào đang quấy phá....

Vừa mới nghĩ xong, quả nhiên, một đạo lôi quang màu đỏ nhắm ngay Đế Tân, hung hăng đánh xuống!

Đôi giao long trên tay Văn Trọng gào thét bay ra, một tay kia nhanh chóng bắt quyết, lạnh lùng nói, “Phá—”

Chỉ gặp sau tiếng quát, một vật cả người màu chàm, lưng có hai cánh, tóc hồng, thân ảnh nắm một cái kim côn, đứng giữa đám mây, “Ta là Lôi Chấn Tử, đệ tử thứ tám của Tây bá hầu Cơ Xương. Nay muốn tới thảo trừ hôn quân vô đạo! Ai dám chặn, nhất định ăn côn của ta!”

“Cần rõ!” Văn Trọng quát, sử dụng hắc kỳ lân bay lên trời cao, “Người thật ấu trĩ, cuồng vọng như vậy. Ta đã biết Cơ Xương có tâm mưu nghịch, ngày sau ở chiến trường gặp lại, ta nhất định dùng roi chém hắn!”

Lôi Chấn Tử trợn mắt nhìn, một đầu tóc hồng lung lay tựa ngọn lửa thiêu đốt, trong tay kim côn bay vút lên, đem kim tiên của Văn Trọng bức lui.

Kim tiên của Văn Trọng chấn động, hướng dưới chân hắn mà bắn ra, như giao long rời bến, cuộn cuộn lốc xoáy!

Lôi Chấn Tử chấn sí giương lên, lại bay lên cao ba trượng, Văn Trọng nhún chân giẫm hắc kỳ lân phóng người lên, từ đầu đến đuôi song chưởng bổ về phía Lôi Chấn Tử!

Lôi Chấn Tử sinh có bão táp nhị cánh, hắn không thềm tránh né, hai cánh phấp phới, lao xuống thẳng hướng Văn Trọng!

Song phương lần đầu tiên chính diện giao phong!

Văn Trọng hai tay đón đỡ công kích của Lôi Chấn Tử, mười ngón tay nháy mắt bị luồng điện cường đại làm tê dại, nhưng hắn cũng chỉ nhếch môi, Lôi Chấn Tử dù sao còn quá trẻ, kỳ thật Văn Trọng chính là đang chờ đợi một kích này—

Chỉ thấy con mắt thứ ba trên trán Văn Trọng bỗng nhiên mở, một đạo điện xạ bạch quang mãnh liệt bắn ra, đâm vào tâm Lôi Chấn Tử ở cự ly gần đang bị giảo trụ!

Lôi Chấn Tử kêu lên một tiếng đau đớn, che đầu, dương sí liền lui ngoài mấy chục thước, “Người... đến tột cùng đối với nhân tình của ta làm cái gì?”

Văn Trọng không nói, trong mắt sát khí dạt dào, trong tay Giao long tiên linh động du tẩu về hướng hắc—
Nghìn cân treo sợi tóc này, lại nghe một trận tiếng xé gió truyền tới, Văn Trọng cúi đầu, liền thấy một cái Tử y nhân trong tay cầm mũi ngân tên bắn về phía Đế Tân!

Văn Trọng tức khắc không quan tâm rút kim tiên lập tức trở thân chạy về bên cạnh Đế Tân, mũi ngân tên lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, xem một cái liền biết đó là một pháp bảo tiên gia, thân thể Đế Tân là phạm nhân lại trọng tật quần thân, Văn Trọng sao dám nhượng thiên tử Thương Thang này có một tia nguy hiểm.

Hắn thấp giọng quát một tiếng, trong tay giao long lần thứ hai khiêu thoát mà ra!

Trong luồng điện quang hóa thạch, giao long đã quấn lấy thân mũi tên, bỗng dừng nhất giây—

Mũi ngân tên lúc này thuận theo bị quấn lấy, lại nghe một tiếng bạo vang, mũi tên từ giữa thân vỡ ra, lại có huyền cơ bên ngoài, trong thân mũi tên tuôn ra một chi chỉ lớn có 2 tấc, từ mũi tên tốc độ càng gấp, hung hăng bay về hướng Đế Tân.

Mắt thấy Văn Trọng đã là không kịp, nửa đường chồn bạc trong ngực thiên tử lại đột nhiên trời ra, lấy tốc độ nhanh như sét vọt thẳng về hướng tử mũi tên.

“Tô Tô!”

Một thanh âm thiếu niên xen lẫn thiếu nữ ái muội khó phân biệt đột nhiên xen vào từ đầu mũi đội ngũ truyền ra, nguyên bản chỉ ở một bên xem chừng, Mị Hỉ gặp Tô Tô bỗng nhiên xuất thủ, không khỏi gấp quát lên.

Hắn và nàng có quan hệ gì, khi nào thì hắn lên vào?

Còn không đợi mọi người nghĩ nhiều, thập chi chiến đội vô thanh vô tức như quỷ xuất hiện, khí thế rào rạt đối tử sĩ phát động công kích.

Đương trước chính là Tử y nhân thân phụ mũi ngân tên.

Sau khi Tô Tô đem tử mũi tên của hắn xóa sạch, dù sao cũng là pháp bảo tiên môn, chỉ trảo sắc bén đã bị mũi tên tổn thương, không khỏi âm thầm vui mừng, nguyên bản nàng còn nghĩ lấy nguyên hình há miệng đón lấy thân tiên nhiều soái khí này a, may mắn bản năng thân thể nàng trước đó một bước lại tung ra trảo, nếu không nàng đã bị hủy hoại

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 88 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-88.html#ixzz2YciI0Zsw

dung nhan...

“Tô Tô...” Thanh âm quen thuộc lại xa lạ tái vang lên.

Tô Tô quay đầu, đến khi nhìn rõ bộ dáng Mị Hỉ, nhất thời bị hóa đá!

“Người——” bộ dáng này của người là gì?

Mị Hỉ không hảo khí bay xéo một cái liếc mắt, hắn một đầu tóc đen dễ thương nửa buông lơi, nữ trang thanh lệ lung linh, mỹ nhân qua trang điểm tử tế quả nhiên là thiên kiều bá mị, tế nhìn thật kỹ, giữa lông mày lại ẩn mang sương lạnh, cùng hình tượng nguyên bản mỹ thiếu niên tựa như hai người, chân chân là tuyệt đại giai lệ...

Đế Tân bình tĩnh nhìn mỹ nhân đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, chỉ cúi đầu hỏi Tô Tô, “Nàng là người phương nào?”

“Nàng là nghĩa muội đồng tộc của ta.” Tô Tô khoe miệng run rẩy, “Kêu... Hỉ Mị. Khi còn bé từng ra ngoài tu hành, lần này trở về, biết rõ ta đang ở hoàng cung, liền xung phong nhận việc âm thầm hộ tống một đường...” = =!

“Thất lễ.” Bị vắng vẻ rất lâu Tử y nhân rốt cục không thể nhịn được nữa đánh gãy ba người đang chuẩn bị tiếp tục diễn cảnh gia đình đoàn tụ, “Thỉnh đừng coi thường ta, cảm ơn.”

“Khụ, xin lỗi.” Tô Tô hạ ý thức nói.

Tử y nhân kia hơi gật đầu, trên đầu ngọc quan thượng long bằng sa mỏng, khó khăn lắm mới che đầy được khuôn mặt hắn, chỉ lộ ra làn môi màu hồng, môi trên nhỏ, môi dưới nở nang sung mãn, lộ ra nhục cảm bí ẩn, phong tư lượn lờ động nhân.

Người phong thái tuấn nhã này có vẻ như là quý công tử thế gia, nhìn kỹ, lại thấy lộ ra vài phần nét mặt hùng hổ dọa người.

“Tiểu hồ, người nhìn đủ rồi chưa?” Thanh âm kia chầy lười hỏi.

Tô Tô nhú mi, tầm mắt chậm rãi dừng lại trên mặt hắn, “Người chính là trưởng tử của Cơ Xương... Bá Ấp Khảo.” Đây là câu khẳng định.

Người kia cười hỏi, “Vì sao nói như vậy?”

“Tuy rằng mới vừa rồi ngươi cố ý tuyển mũi tên làm làm vũ khí để che giấu thân phận, nhưng Tích Tây kỳ đại công tử Bá Ấp Khảo có thể đàn cổ cầm, bác thông âm luật, biết rõ phong nhã di âm, sớm đã nổi tiếng ở bên ngoài...” Tô Tô nói đến đó hơi dừng dừng lại, mười ngón tay hắn tiêm dài, vị trí vết chai rõ ràng là do vuốt dây đàn lâu năm mà lưu lại. Nếu là dùng mũi tên, kén vị trí cũng không đúng... Kỳ thật nếu nhận chân phán định, lại là phi thường giản đơn. Chỉ là không biết hắn là vô tình che giấu thân phận, hoặc vẫn là cố ý khiêu khích, tuy rằng trên mặt che nửa khối sa mỏng, nhưng cùng Lôi Chấn Tử đồng thời xuất hiện lại tinh thông cầm luật, thật sự rất khó trái lương tâm nói chính mình không đoán ra được.

Bá Ấp Khảo cười mà không nói, chỉ hơi nâng tay vung lên...

Một phen tiếng nhạc hùng hậu từ đàn cổ chợt nổi lên, thân vệ tả hữu lập tức đốt nhang thanh trường, từ trong tay áo lấy ra một khối tơ lụa thượng đẳng, tả hữu mở ra, trải trên mặt đất. Hắn lúc này mới khoanh chân ngồi xuống trên tơ lụa, lấy ra một khối khăn vuông đem thân cầm lau một lần, mà đặt phía sau trên đùi, tái lấy ra một khối khăn vuông, xoa xoa hai tay, mười đầu ngón tay, sau đó mới khơi dây đàn, vỗ về chơi đùa một khúc...

Này...

Tô Tô và Đế Tân trên trán tuôn ra hắc tuyến.

Tiếng đàn vừa vang, quả không phụ danh tiếng của hắn tuyệt đỉnh vô song, âm tiết vận luật trong thơ văn u dương, đúng như kiết ngọc minh châu, thanh uyển muốn chết, khiến người như quên mất hồng trần ...

Tiếng nhạc như vậy, quả thật mới nghe lần đầu, khiến người lãng đãng như đang ở Dao Trì phượng khuyết, tinh thần không tự giác tán loạn...

Bỗng dưng đuôi tê rần, Tô Tô bị thương kêu một tiếng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đế Tân trong tay nắm bắt một dím lông trắng quen mắt, bình thần hỏi, “Thanh tỉnh?”

Tô Tô lệ nóng doanh tròn, “Lông... ta...”

Đế Tân phát ổng tay áo, thổi một tay trắng lò lùa lông hồ ly.

Tô Tô quay đầu nhìn thấy cái đuôi bị trọc một ít khối lông, đón gió rơi lệ.

Nàng hối hận, không chọn ai lại đi chọn phe cánh với một tên Trụ vương ác danh rõ ràng...

Mị Hỉ đau lòng nhìn thấy Tô Tô bị trọc một khối lông đuôi, không sao... ta sẽ không bởi vì người trọc lông mà ghét bỏ người, Tô Tô.

Bá Ấp Khảo thấy bọn họ thần sắc tự nhiên, kết thúc ngừng âm. Kỳ âm tuy ngừng, nhiên nhiều lương ba ngày, dư âm không dứt.

Sau một khúc, Bá Ấp Khảo giang rộng hai tay, hai bên thị nhân lập tức tái dâng lên một khối khăn vuông, thần sắc hắn tự nhiên tinh tế chà lau mười ngón tay, sau khi tẩy xong mười ngón tay, tiếp tục tẩy dây đàn,

tẩy xong dây đàn lại tẩy tới thân đàn vốn chẳng hề tồn tại tro bụi, cần phải nhượng đàn cầm và hân cả người đều sáng bóng đến mức người khác có thể soi thân ảnh, không dính tắc bụi.

Tô Tô chỉ là nhìn thấy hân liền cảm thấy chính mình đau bụng, này tự luyện khiết phích nam chính là thể nhân thịnh truyền âm tuyệt thiên hạ phong tư vô song Chu Phương quốc đệ nhất mỹ nam? (khiết phích = bệnh sạch sẽ quá mức)

“Cầm của Bá Ấp Khảo, thiên hạ cộng nghe thấy, nay thân dịch người khác, đã nghe mà chưa được chứng kiến.” Đế Tân hẳn công không thể nghỉ ngơi càng ột bậc, thần sắc bình tĩnh nói, “Vốn dĩ chính mình tâm ái nhạc cụ, lại biến nó làm hung khí để thỏa mãn dục vọng, như thế mà gọi là người chân tâm ái cầm?”

“Bởi vậy ta tuyệt sẽ xuất thủ.” Bá Ấp Khảo thương tiếc nhẹ khẽ vuốt vuốt đàn cổ vừa mới tấu xong— bỗng nhiên bẻ gãy!

“Cầm của ta chỉ tấu qua sát nhạc, cũng không còn có thể tấu ra âm luật vui vẻ, chỉ cần khảy đàn qua, liền không tái là thuần túy cầm mà ta yêu tha thiết. Nó cũng không còn giá trị tồn tại.”

Haiz, minh bạch, hân chẳng những là thân thể khiết phích còn có tinh thần phiến khích rất nghiêm trọng. Đây là một loại tinh thần thể nào... bệnh a. (phiến khích = đàn cũng phải sạch)

Bá Ấp Khảo đem đoạn cầm tùy ý đứt bỏ, giương tay áo lên, phút chốc tại chỗ hiện ra một cây đàn cổ lục sắc càng tinh xảo hơn, lại xem không ra làm bằng chất liệu gì, một bên một lần nữa chà lau, một bên lấy ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm Tô Tô, “Mới vừa rồi chỉ vì tiểu hồ này, lãng phí một cây cầm của ta, hiện giờ ta cũng sẽ không tái lưu thủ.”

Ba người sống sót một chút, chẳng lẽ thân hồ ly nguyên hình của Tô Tô cũng có thể hấp dẫn được thẩm mỹ nam nhân kỳ dị?

63. Q.5 - Chương 63

Rất có mị lực quả nhiên là một sự kiện rất là quấy nhiễu nhân, Tô Tô hất cái đuôi thẹn thùng che mặt.

Ánh mắt cực nóng của Bá Ấp Khảo lưu luyện du tẩu vài vòng trên người Tô Tô, tiếp tục nói, “Quả thật là hồ ly xinh đẹp hiếm thấy... Nguyên nghĩ mũ da hồ ly mới làm mấy tháng trước đã tuyệt đỉnh, bây giờ xem ra đành phải vứt.”

Mũ da hồ ly? Mũ da hồ ly?

Tô Tô trên trán tuôn ra gân xanh, cuộn mình càng nhỏ hơn trên khuỷu tay Đế Tân, nàng nghĩ nàng rốt cục có thể lý giải, vì sao trong lịch sử Bá Ấp Khảo sẽ bị Đát Kỷ bầm làm thành thịt vụn. Giờ phút này, nàng đang rất đau khổ dồn nén xúc động này.

Bên này, Văn Trọng đã bị mọi người quên lãng đang bị vây khốn trong đội ngũ tiết trận do thuật sĩ tạo thành, Lôi Chấn Tử tuy bị con mắt thứ ba của Văn Trọng đâm bị thương, nhưng như cũ xoay quanh trên đỉnh đầu Văn Trọng, bảo tấp nhị cánh thỉnh thoảng phối hợp kim côn, phát động công kích từ trên xuống dưới!

Không thể không nói Văn Trọng quả thật là cường nhân, bị hơn mười người vây khốn, vẫn như cũ thành thạo, chỉ là...

Con mắt đầy sát khí thoảng nhìn thấy thêm một cái yêu tà nối tiếp nhau xuất hiện bên cạnh thiên tử, càng neho lại, hân liền biết, chỉ cần để lại Đát Kỷ, nàng tất sẽ lòng tham không đáy, dẫn vào càng nhiều đồng bạn mê hoặc cung đình.

Hân thuở nhỏ tu luyện tại Tiết giáo, cũng triệt để bắt đồng Xiển giáo bài xích yêu loại, Tiết giáo theo chủ trương không kỳ thị, chỉ cần tâm tôn thiện niệm tu đạo, dù cho là yêu, Thông Thiên giáo tôn cũng sẽ thu

bọn họ làm môn hạ. Nhưng, tuy rằng hẳn tại Tiệt giáo cũng có rất nhiều sư huynh đệ là yêu thân thành thánh, nhưng hẳn cũng minh bạch thật sâu, cố nhiên yêu cũng có yêu hảo, nhưng trong đó cũng có yêu loại trời sinh

ác niệm, hẳn cũng không có thành kiến với yêu, nhưng nếu là có yêu nghiệt dưới mắt hẳn lèn vào trong cung mưu toan mê hoặc quân tâm đại loạn thiên hạ, hẳn nhất định sẽ không tha thứ!

Giờ phút này Bá Ấp Khảo một lần nữa lay động dây đàn, lần này tiếng đàn cùng âm chính là tư thế hào hùng, sắc nhọn mà cao vút, Mị Hỉ một tay nhẹ nhàng triển khai, một đầu hỏa điều bỗng nhiên kêu to mở ra hai canh, hướng hẳn phóng đi.

Bá Ấp Khảo không chút hoang mang hơi vạch dây đàn, nương theo sau một đạo âm cao, cách hẳn chỉ có không đến một thước cự ly hỏa điều bỗng nhiên từ trung gian bị xé rách.

“Có ý tứ...” Mị Hỉ môi mọng nhếch lên, hai tay luân phiên vung chưởng, chỉ thấy phía trước cát đá vẩy ra, nương theo sau tiếng đàn càng ngày càng cao, trừ bỏ một ô vuông đất chỗ Bá Ấp Khảo chiếm cứ, còn lại xung quanh hẳn bị trận đại khí kinh cắt xé rách, bề mặt quả đất bị xóc lên, nội bộ cự thạch đều phơi ra ngoài, vẽ ra vết nứt rất sâu.

Ngày trước dung hợp lực Đế Lưu Tương, khí kinh Mị Hỉ càng mạnh mẽ, hẳn thấp quát một tiếng, lần thứ hai bay lên không trung, kẻ nứt bị khí kinh của hắn chấn động càng lúc càng kéo dài ra, hẳn mượn lực vọt người tại không trung song chưởng thuận thế hấp lấy cát đá phạm vi mấy chục thước xung quanh, vận sức ném——

Chỉ nghe tiếng cát đá xé gió đôt đôt, gào thét thê lương, cực kỳ cương mãnh nhanh chóng đánh úp về phía Bá Ấp Khảo!

Bá Ấp Khảo song chưởng cũng gãy đàn nhanh hơn, chưởng pháp đầu ngón tay mau đến cơ hồ xem không rõ hướng đi...

Theo tiếng đàn chấn động, vô hình âm ba cũng tản ra phóng xạ.

Một bên tử sĩ tránh né không kịp, nhất thời bị âm ba xé thành tứ phân ngũ liệt, máu tươi đầm đìa...

——âm sát.

Tô Tô ám ám kinh ngạc, thường nghe đồn người tập nhạc đến trình độ nào đó sẽ có thể dùng âm luật giết người, chiêu thức kia quả thật âm ngoan, lực sát thương cũng hết sức kinh người, nhưng huyết tính thái quá, tối trọng yếu chính là, đây là không khác biệt gì so với công kích. Triệt để phá vỡ tưởng tượng của nàng trước đây đối với quý công tử Tây Kỳ này.

Dưới chân đại địa rung động, bọn họ nguyên chỉ là tại vị trên cổng thành Đông Hải, cùng bãi biển chỉ cách một tầng hơi mỏng nước biển, sao có thể gánh vác trận trường kịch liệt đấu pháp này?

Sau khi Văn Trọng phá đi đại trận của mười người xung quanh, dưới chân đã cảm thấy ẩm ướt, chăm chú nhìn kỹ, từng đợt từng đợt nước biển nhẹ sớm đã theo bốn kẻ nứt từ bề mặt đất chảy ra, dưới chân hẳn có âm thanh ầm ầm tràn ra...

Tình thế không ổn.

Mọi người trong lòng đều nổi lên bốn chữ to này.

Bá Ấp Khảo đứng dậy đem cầm đặt lên vai trái, tay phải năm ngón tay như bay nhảy nhót trên dây đàn! Mị Hỉ cũng công kích càng dữ dội, mái tóc dài bị âm ba quấy rầy tùy ý bay bay, xuống tay càng tàn nhẫn.

Tô Tô cũng thấy không ổn, cẩn thận chu đáo che lại sắc mặt trắng bệch của Đế Tân, nàng ám ám vạch xuống kết giới quanh thân hẳn, chuyển hướng Bá Ấp Khảo, người biết âm sát, rất hảo, ca múa của chủng tộc cửu vĩ hồ cũng là cơ hồ đạt đến cực hạn, ta sẽ lấy âm luật dạy dỗ người.

Nàng hít sâu một hơi, sau khi mò thấu âm luật của Bá Ấp Khảo, điều chỉnh lại tần suất, ngửa đầu cất lên tiếng thét dài——

Tiếng kêu lợi hại đáng sợ này trong nháy mắt đã hình thành một cổ dao động kinh khủng, chấn động bay tỏa ra bốn phương tám hướng, thời khắc nó cùng Bá Ấp Khảo âm ba chạm vào nhau, bỗng dưng bộc phát ra một tiếng nổ cơ hồ có thể xé rách hết thảy, khiến người nghe mà biến sắc.

Bá Ấp Khảo giờ phút này đang cùng Mị Hỉ kịch chiến, thời điểm trọng yếu lại thụ phải một kích trí mệnh này của Tô Tô, sắc mặt nhất thời trắng bệch, trong lồng ngực khí huyết bốc lên.

Mị Hỉ quay đầu hướng Tô Tô dựng thẳng lên ngón cái, chớp chớp mắt phải, dưới chưởng động tác càng nhanh.

Bỗng nhiên!

Một tiếng nổ ầm ầm khổng lồ từ dưới chân phóng lên cao!

Hơn mười cột nước bắn cao hai thước phá tan bề mặt mặt đất, dữ dội đổ áp về hướng mọi người—

Đoàn người Tô Tô thân đầy dị năng, giờ phút này chiến đấu say sưa, ngược lại mượn sức nước tả xung hữu đột, công kích càng thêm mãnh liệt.

Nương theo sau cổng lầu nổ tung tiếng động càng dồn dập, hai cột trụ mộc hồng ầm ầm ngã xuống, tình hình chiến đấu càng hỗn loạn, Văn Trọng gọi ra một đôi Giao long tiên, mặt không đổi sắc phá cổng lầu, cùng với sức nước, cổng lầu rơi xuống luồng nước biển dùng mãnh liệt...

Qua thời gian một cái nháy mắt, cả tòa cổng lầu ầm ầm sụp đổ! Trong lúc mọi người kịch chiến một giây sau cổng lầu cao vài chục trượng đã bị vùi lấp, nước biển chảy ngược, Đông Hải mệnh mông trong nháy mắt cũng bao phủ toàn bộ phiến đại địa này.

Ngay sau đó, điểm điểm ánh huỳnh quang từ mặt biển dâng lên...

Trừ đi Lôi Chấn Tử nguyên bản chưa xuống đất, cái thứ nhất xuất hiện là Văn Trọng đang che chở Đế Tân, chỉ là kim tiên luôn luôn bất ly thân của Văn thái sư không biết tung tích, tiếp theo là Mị Hỉ, Bá Ấp Khảo, đội bảo vệ còn sống sót trong trận kịch chiến cũng chậm rãi từng cái từng cái trôi ra khỏi mặt biển.

Một cổ khí xơ xác tiêu điều không biết từ đâu mà tới trong phút chốc thổi quét toàn trường.

Chỉ là chồn bạc...vẫn là chưa từng xuất hiện trên mặt biển.

Chỗ sâu nhất dưới đáy biển nhẹ nhàng từng đợt từng đợt đổ thẳng tảo ra...

Một chồn bạc và hai đầu giao long trong nước kịch liệt tranh đấu.

Mới vừa tại cổng lầu ngã xuống chốc lát, trong tầm mắt một mảnh tối đen, thân thể bỗng dưng trầm xuống, nàng liền bị một đầu giao long quấn lấy thân thể không biết bị kéo đi nơi nào, đồng thời một đầu giao long khác cũng không chút khách khí thỉnh thoảng hướng nàng khởi xướng tiến công trong nước.

Thượng Đế a, người hôm nay có đi làm không?

Tô Tô ám ám ai oán, ngưng thần đối chiến. Đáy biển đối với thủy tộc mà nói rõ ràng là ưu thế trời sinh, đôi giao long này càng đem thực lực ngày thường phát huy đến gần như hai trăm phần trăm.

Hai chân sau và trước của chồn bạc mơ hồ có vết thương bị xé rách, tựa hồ da lông bị nước biển tắm ướt dán chặt lấy thân thể bất lợi cho hành động, nó trong nháy mắt hóa thành một xích lô thiếu nữ, mái tóc dài trong nước biển màu lục nổi bật như hải tảo vậy, lung lay từng vòng nhộn nhạo mở ra, đồng tử hình bầu dục, lộ ra màu kim đậm đậm.

Đây là đơn độc chiến đấu.

Nàng đem tất cả chiêu thức chưởng pháp từ sau khi khôi phục trí nhớ ra, tại lực cản của nước biển hòa hoãn xung đột, như nhảy múa chiến đấu và công kích.

Trảm Bát bất mãn thấp giọng ô ô kháng nghị, Tô Tô dần nén lại xúc động, nghĩ mượn cơ hội khó được này tung ra tất cả thuật pháp năm đó học tập. Lúc cùng Mị Hỉ đối luyện hẳn thường sợ làm nàng bị thương, bó tay bó chân, trong lòng nàng kỳ thật cũng âm thầm khao khát có thể thống khoái đánh một hồi như vậy.

Đang chiến đấu, lại nhớ tới đôi đồng tử lãnh khốc không chút che giấu sát ý của Văn Trọng, nàng cảm thấy hơi hơi có chút ủy khuất.

Thái sư người cũng một phiên niên kỷ, suốt ngày kêu đánh kếu giết như vậy rất dễ dàng bị cao huyết áp a.

Chiến ý say sưa, đột nhiên thấy nước biển trên đỉnh đầu bị tác ra vệt vàng, nháy mắt bị không khí mang lên, thiếu chút nữa cái miệng tiếp xúc thân mật với hải bunn. Tuy rằng đại khái nàng cũng có thể thông cảm người tới lòng như lửa đốt, nhưng cảm giác từ trời cao rơi xuống thật sự là quá hồngбет.

Càng hồngбет chính là, sau khi nàng ngã xuống nhất thời kinh hãi một con hải xà sắc thái sặc sỡ nằm trong hải bunn, phúc chốc nó phóng ra, hung hăng cắn nàng một ngụm...

Có độc.

Tô Tô nhẫn không được trợn trắng mắt, nhắm mắt lại, nhân gian tối bị ai cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, nàng trước đây cùng đôi giao long đối chiến còn có thể toàn thân trở ra, không ngờ tới hậu bản

ghi chép hoàn mỹ này lại bại trước một con hải xà hoàn toàn không liên quan.

Vị nhân huynh hảo tâm xử lý chuyện xấu này thoáng nhìn thiếu nữ cả người xích lỏa, trong sáng như bạch ngọc nhất thời sợ run lên, bận rộn xoay người thủ lễ tránh đi.

Vô tình trông thấy một con hải xà uyển chuyển du tẩu đi ra từ bên cạnh thiếu nữ.

Trên mặt hấn khe biển, đi đến bên cạnh thiếu nữ đang khép mắt, mắt biển ở trước mặt hấn tự động tách ra, lộ ra một đường thẳng tắp thông về hướng nàng, hấn một thân đạo bào màu xanh sạch sẽ khô mát như cũ, chưa mấy may thấm ướt.

Bước chân dừng trước mặt nàng, hấn cúi người xuống, khe dịu dàng đụng vào cánh tay trắng mịn của nàng, thân thể nàng đột nhiên cứng đờ, cặp mắt vẫn là chưa mở, nhưng ngôn ngữ toàn bộ tứ chi đều tràn ngập kháng cự.

Tổng là có một người như vậy, liên tính như người không thấy hấn, nghe không được giọng nói của hấn, không đụng tới thân thể của hấn...Nhưng chỉ cần hấn đứng trước mặt người, người liền biết rõ, nhất định là hấn.

“Ta không sao, ta không muốn gặp người, người có thể ly khai.”

Nguyên bản nước biển bị cách không bỗng nhiên lấp đầy một lần nữa, thân thể lại bị nâng lên, tùy nước phiêu diêu.

Nàng thở dài một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, cặp mắt lại đột nhiên bị một bàn tay che lại...

“Người không muốn gặp ta, như vậy, liền không cần gặp...”

~~o

~~Tư quân như cũ, hận quân biệt lộ!

Tình này đáng đợi, duy có dây đàn khó tục...

Đối với nàng mà nói, sau mỗi một lần thật dài nhắm mắt, tiếp đó mở mắt ra, chờ đợi nàng, là theo nhau mà đến buồn vui rung chuyển.

Đi tới cái thế giới này lần đầu tiên mở to mắt, nàng phát hiện mình biến thành một cữu vĩ chồn bạc.

Hết thấy lại bắt đầu như lúc ban đầu trước mắt nàng. Mất đi trí nhớ lần đầu tiên mở to mắt.. Khôi phục trí nhớ lần đầu tiên mở to mắt...

Mỗi một lần rung chuyển đều nhượng nàng thân bất do kỷ đi tới, bị đổ lên một cái tương lai xem không rõ tử lộ.

Nàng tựa như ngủ say rất lâu, nàng đóng lại mắt, trong một mảnh hắc ám lấp tại diễn luyện thuộc về nàng vui buồn li hợp, chậm chạp không nguyện mở to mắt.

“Tô Tô... Tỉnh lại...”

Có một thanh âm đang không ngừng hô hoán nàng, nàng rút cục nghĩ tới chính mình trên vai còn gánh vác lấy trách nhiệm quan trọng, mờ mịt mơ màng một lần nữa tỉnh lại...

Trước mắt là một gian nhà đá đơn giản, tảng đá lớn dưới chân thấm lạnh nhập tỳ, Tô Tô hạ cái chân trần trụi đạp đi xuống, xung quanh không có một người nào. Nghĩ lại cái thanh âm quen thuộc trong ý thức, nàng nhú nhú mày, cúi đầu nhìn xem bộ trường sam đơn giản màu xanh trên người... Rõ ràng là của hần.

Nàng miễn cưỡng đem y phục khép lại, trực tiếp bắt quyết liền muốn

ngự phong mà đi, vừa mới khê thúc động thuật pháp, một cổ âm hàn khí đột nhiên bắn ra từ đan điền, lưu thông tới tứ chi toàn thân, nàng bỗng dưng mềm nhũn, thân thể không bị khống chế ngã dựa vào trên

giường—

“Đừng vọng động thuật pháp.”

Một cổ kinh khí nhảy mắt đem nàng bảo vệ, nhẹ nhàng đẩy hướng giường.

“Lần trước lúc ngươi đang cùng giao long kích đấu bị cắn thương, bởi vậy hàn độc cùng nội kinh trong trận kịch chiến du tẩu chung quanh huyết mạch, tản bá càng gấp.” Dù sao nếu là ngày thường đều có thuật pháp hộ thể, độc vật tầm thường sao có thể ảnh hưởng? Nhưng mấu chốt vì trong lúc toàn lực đối chiến khí huyết bốc lên bị cắn một ngụm, hàn độc vừa mới nhập thể liền bị khí kinh đang du tẩu quanh thân khí với tốc độ cao khuếch tán đến các nơi trong thân thể, nhảy mắt xâm lấn đến nội tức, “Ta đã chế trụ hàn độc trong người ngươi, ít ngày nữa liền có thể xua tán. Ngươi... trước tiên ở đây mấy ngày, ta sẽ chiêu cố ngươi.”

Tô Tô trả lời, “Không cần, ngươi hộ tống ta đến vương sư, bên cạnh bệ hạ sẽ có người chiếu cố ta.”

Thanh âm bình thản của hần truyền tới, “Nơi này là cảnh nội Chu Phương quốc, Đế Tân lần này gặp phải cuộc ám sát bất ngờ, đã được hộ tống hồi Triều Ca. Tuy rằng hần đã phát thông hàm cho các cảnh giới, nhưng lần này ngươi là bị Văn Trọng gây thương tích, cho dù có hồi Triều Ca, nhục ngươi thương thể chưa lành, không khác nào tự chui vào miệng cọp.”

Tô Tô cũng không phải loại người vì giận dữ mà bạc đãi chính mình, nàng nhú mi hỏi, “Mị Hỉ đâu? Đồng bạn ta ra sao?”

“Không biết, ngày đó ta đem ngươi mang về Chu Phương quốc, vẫn chưa chú ý nhiều đến hàng ngũ Đế Tân, bởi vậy cũng không biết hần hiện giờ ở chỗ nào.”

Tô Tô trầm mặc.

“Nếu là bởi vì ta, mấy ngày này, ta sẽ tận lực tránh gặp mặt, sẽ không quấy nhiễu ngươi...” Hần ngừng một chút, thanh âm có chút nhẹ, “Ngươi, hãy tạm thời lưu lại.”

Nàng ngồi dậy, đậm đậm nói, “Khương Thượng, ngươi như vậy cũng sẽ không có bất kỳ kết quả gì.”

Thanh âm hần dần dần bay xa, “... Ta không cần kết quả.”

Nàng ngồi ở trước thủy kính, nhà đá này có chút sơ sài, bởi vậy tất cả thiếu sót này nọ toàn bộ đều do Khương Thượng biến ảo mà thành.

Tô Tô nâng quai hàm, thức thần vì chính nàng trang điểm. Hần chọn địa điểm hẻo lánh, xung quanh nhà đá cơ hồ không có bất kỳ ai đến qua. Mỗi cách hai ngày chạng vạng hần sẽ nhập ốc giúp nàng xua tán hàn độc, thời gian còn lại hần thực hiện đúng lời hần nói, chưa hề xuất hiện ở trước mặt nàng. Đương nhiên, nếu là có bất kỳ vấn đề khó khăn gì, chỉ cần đưa tay tiếp xúc thủy kính một chút, kêu tên hần, hần liền hiện ra.

Quả thực chính là Phong Thần bằng thần đèn Aladin.

Ngày tháng nhàm chán lại áp lực như vậy, không thể nói chuyện với ai, nỗi lòng nàng cũng vẫn khó mà bình tĩnh, khôn kể ừ đột ngột thở.

Mỗi khi cảm thấy có lẽ nàng có thể quên mất người đó, lúc nàng không phòng bị, hần lại bất ngờ xuất hiện, khiêu khích trí nhớ của nàng.

Hắn đại nghĩa, nàng cùng không phải không hiểu. Nhưng chung quy, ý khó bình!

Tại lúc nàng đã quyết định cùng hắn không dính líu, thế mà lại... Nàng bất ngờ đứng lên, áp chế nỗi lòng nóng nảy đi ra ngoài cửa. Khương Thượng nhắm mắt đi theo sau lưng nàng, hai người chậm rãi mà đi trong núi rừng tàn thu.

Không khí càng ngày càng mát mẻ, nàng trả lại trường bào màu xanh cho hắn, muốn hắn dùng thuật pháp hóa ra bộ hồng y của nàng trước đây, tóc đen rối tung, tại đám sương nhẹ đi trên sơn đạo.

Nơi này làm nàng nghĩ đến Côn Luân, một dạng yên tĩnh, một dạng ngăn cách. Nàng từng cho rằng Côn Luân là an toàn, không nghĩ tới sau này nó đã trở thành tử địa của nàng.

Một chiếc lá đỏ đột nhiên thổi qua trong tầm mắt, Tô Tô ngẩng đầu lên, duỗi nhẹ tay ra tiếp được nó.

Theo phương hướng phong diệp, nàng vòng qua sơn đạo, trước mắt bỗng nhiên hiện ra một mảnh phong hải lửa đỏ...

Chúng nó như lẳng lẳng thiêu đốt lên, nổ rộ ngọn lửa ầm ập. Tầng tầng lớp lớp vờn quanh một hồ nước loan xanh lam, phong diệp lưu đan, rừng tầng tầng lớp lớp tận nhiệm, sáng lạn khiến người không dám nhìn gần.

Xa xa, bỗng nhiên truyền tới tiếng ca to rõ của tiểu phụ—

“Lên núi quá tĩnh, phạt mộc chên chên. Mang bên mình lưỡi búa to, chặt chém Khô Đằng. Dốc núi trước thỏ đi, phía sau núi tộc mình. Ngọn cây dị diệu, liễu ngoại chim hoàng oanh... Vô ưu tiêu tử, hơn hẳn eo kim. Đối nguyệt mời ẩm, vui thú cô lâm...”

Ngữ điệu khoái hoạt du dương ý khiến người hướng tới, thiếu niên xướng tiểu tử ca khiêng sai mộc xuất hiện từ đỉnh núi đối diện, khi nhìn thấy thiếu nữ một thân hồng y, đứng bên phiến lửa đỏ phong diệp ẩn cười nhìn hắn, đầu hắn ầm ầm một tiếng, trong miệng ca từ hoàn toàn quên mất, hỗn độn không thành ngữ.

“Người... Người là yêu hay là tiên?”

“Vì sao liền chắc chắn ta không phải nhân?” Tô Tô đến gần hắn vài bước, Khương Thượng phía sau nàng nhanh chóng ẩn nấp bên người bảo hộ.

“Người... Người nhất định là sơn tinh yêu quái.” thiếu niên lui về phía sau vài bước, “Mẹ ta nói, nơi này luôn luôn không có bóng người, nếu

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Chớ Cười Ta Hồ Vi Trang 91 - Tiểu Thuyết Ngôn Tình | Đọc Truyện | Kênh Truyện m.khutaigame /doc-truyen/940-cho-cuoi-ta-ho-vi-page-91.html#ixzz2YcifS1A7

à trên núi gặp được mỹ lệ nữ tử lẻ loi một mình, khẳng định chính là yêu ma biến ảo, muốn dụ ta đi ăn luôn.”

Tô Tô mỉa mai liếc ngắm cái đao chế củi bên hông hắn, “Người không tin tưởng ta là người, sao không dùng đao này thử xem?”

Xong rồi xong rồi, bị nàng xem một cái chân liền mềm nhũn, hắn đã biết rõ nàng nhất định là yêu tinh. Hắn đưa tay hướng đao chế củi vừa sờ, nhưng đối với gương mặt nũng nịu trước mắt, hắn thế nào cũng vô pháp chém xuống.

Tô Tô khoanh khoanh đi đến trước mặt hắn, “Sao không thử giết giết ta, nhìn xem ta có phải là người hay không?”

... Nói ra lời nói như vậy, bản thân người cũng đã thoát ly khỏi phạm trù là người.

“Sao lại không nói chuyện?” Thiếu nữ nghiêng đầu kiêu mị nhìn hắn.

Hắn quyết tâm, “Không giết không giết, mẹ ta nói, nhược thực là yêu quái thì trốn thế nào cũng trốn không thoát, lại không bằng cùng chúng nó thương lượng xem có thể hay không đổi một cái phương pháp bị ăn mà không đau.” Nếu tối hậu vẫn làm không hảo thương lượng, còn có thể thuận tiện thảo luận đổi một người khác để ăn đi.

Tô Tô dừng lại, không đùa lộng hấn, “Hai mẹ con các người thật sự là thú vị.”

Hấn lắc đầu, “Mẹ ta nói...”

“Ngừng!” Tô Tô trực tiếp cắt ngang đối thoại, kỳ thật người vẫn chưa dứt sữa a?

Hấn thành thật hỏi, “Ta sẽ làm bộ như không gặp qua người, người cũng đừng ăn ta có được không?”

Tô Tô nhún vai, biết rõ hấn vô luận ra sao, theo vừa đối mặt đã liền chắc chắc nằng nhất định là yêu, một trăm năm không lay được. Không thể không nói giác quan thứ sáu của hấn thực là minh liệt, “Chỉ cần người nói cho ta biết, ở gần đây có chỗ nào thú vị không, người liền có thể ly khai.”

“Nguyên lai người là tân yêu vừa mới dời tới a.” Thiếu niên vỗ ngực, “Ta từ nhỏ đã đồn củi ở chỗ này, muốn hỏi địa hình tìm ta là không sai.”

Hấn dẫn nàng đi vòng quanh hồ thường thức phong cảnh, phía trên có vài dòng suối hội tụ.

“Đây là Bàn Khê, từ suối chảy xuống, cảnh trí là tối mỹ.” Hành hảo một đoạn đường, gặp yêu tinh kia từ đầu đến cuối không có lộ ra rằng nanh ăn hấn, chỉ nhẹ lời mềm giọng nghe hấn miêu tả phong cảnh bên đường, trên mặt bình thản không giống nhóm yêu quái miệng hung ác cắn người, hấn cũng dần dần trầm tĩnh lại.

Tô Tô vén lên tà váy thật dài, thiệp nước mà qua, “Còn có chuyện gì lý thú không?”

Hấn nhúc đầu, nghĩ nghĩ, “Cũng chỉ có đoạn thời gian này tại Bàn Khê đột nhiên xuất hiện một quái nhân. Không thấy hấn có nghề nghiệp gì, chỉ cả ngày cầm cần câu cá, quái là mỗi lần ta đồn củi đi tới đi lui, không gặp hấn thành công câu được con cá nào. Nghĩ đến cũng là kỳ nhân đi, người bình thường mà như vậy thì đã sớm chết đói.”

Tô Tô trong lòng lộp bộp một chút, lịch sử đã phát triển đến nơi này sao.

Như vậy, người bên cạnh này ngày sau đó là đại đệ tử của Khương Thượng—

“Vô Cát!” Thiếu niên vô tâm cười nói, “Ta kêu Vô Cát. Còn người?”

Nàng không đáp.

“A, là Vô Cát mạo phạm.” Hấn nói tiếp, “Mẹ ta nói, hồi nhỏ ta bị sốt, khiến đầu óc thường bị mê muội, vừa rồi lại nói mê sảng.”

“Không sao. Ngày sau... người liền sẽ biết.” Toàn bộ thiên hạ, thiên thu vạn thế hậu thiên hạ, đều sẽ nhận biết cái tên này.

Hấn tái nhìn trộm vị mỹ cô nương này, vì che dấu khúu ý, lớn tiếng cất cao giọng hát lên, “Lên núi quá lĩnh, phạt mộc chênh chênh. Mang bên mình lưỡi búa to, chặt chém Khô Đằng... Vô ưu tiêu tử, tiêu dao tự tại...”

Tiêu phu ca vang vọng núi rừng, bộ dáng du dương vô ưu này thực khiến người đổ kỵ a.

Tiếng dòng suối chảy xiết càng ngày càng gần, ẩn ước nhìn thấy một bóng hình thả câu gần đó, Tô Tô do dự xuống, dừng bước.

Vô Cát cứ thế ở phía trước dẫn đường, chờ phân phó, lúc nàng lơ đãng thường không ngừng tả hữu nhìn xung quanh, đuôi mắt nhìn thấy quái nhân kia hôm nay lại ngồi câu cá ở bên bờ Bàn Khê, không khỏi tăng tốc vài bước đến gần hấn. Tuy rằng yêu quái kia nhìn qua rất là vô hại, nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn là có chút sợ hãi, có thể ở chỗ này gặp được đồng bạn, tuy rằng chưa chắc sẽ có giúp ích, nhưng trong tiềm thức, cũng là có chút an ủi.

Hấn buông xuống sài mộc trên vai, chủ động tiến đến bắt chuyện.

“Thường xuyên gặp người thả câu ở đây, hôm nay tại gặp...”

Tô Tô ở xa xa nhìn một cái, không chút lưu luyến quay người tránh đi.

Phía sau sao chổi truyền kỳ tại một tắc tắc triển khai.

Thần truyền thuyết, chúng thần chiến tranh, tân thần sinh ra bắt đầu miêu tả từ bức họa cuộn tròn bút pháp.

Nàng lại không có một tia ý động...

Chợt nhớ tới rất lâu rất lâu trước kia, tại hết thủy còn chưa có xảy ra.

Nàng chỉ là một con tiểu bạch hồ tìm đường đến rừng bàn đào, hẳn chỉ là một người giữ cửa nho nhỏ ở Bàn Đào viên, con thỏ cũng chỉ là một con thỏ phi đơn thuần cả ngày gặm cắn cây củ cải mang theo nàng lên núi xuống biển.

Năm xưa liền như vậy rầm rập cộ rửa mà qua.

Bọn họ đã trở về không được.

Rốt cuộc... trở về không được.

Có thể hay không có cái gì này đó, đem thời gian lưu lại?

Nhượng thời gian dừng hình ảnh tại khoảng khắc tối tốt đẹp nhất, từng có một thiếu niên tươi cười nhợt nhạt tay trái ôm chôn bạc tay phải ôm lấy con thỏ không cam tâm tình nguyện, xiêu xiêu vẹo vẹo, thỏa mãn ngủ dưới gốc hoa đào...

Thời gian liền như vậy một đi không trở lại.

Mọi người, đều thân bất do kỷ đi về hướng con đường nhất định phải đi.

Nàng đón luồng gió thu hiên ngang tại này thần thoại mở ra, quay đầu, thở ra một hơi, chậm rãi rời đi.

Phất đi một thân thừa thốt.

Bị ném phía sau thần thoại đang hùng hực khí thế trình diễn.

Thần truyền thuyết, chính là pháp phối truyền xương thơ ca tụng kéo dài qua mấy ngàn năm.

Áo xanh điều giả rất cục quay đầu, tầm mắt xuyên qua tung bay che phủ hoa diệp, ngóng nhìn về hướng hồng ảnh dần dần biến mất, lưới câu khê run, thiên hạ vương hầu nhao nhao tụ tới.

Phong vân thay nhau nổi lên—

64. Q.5 - Chương 64

Tại đốt thành một mảnh mây đỏ phong lâm dĩ lệ mà đi.

Tô Tô không nhanh không chậm dạo đi trở về hướng nhà đá, bỗng nhiên một trận bước chân hỗn độn đuổi tới, bước chân nàng vẫn không ngừng, không đi chậm lại chờ hẳn, cũng không bước nhanh tránh né.

Võ Cát thở hồng hộc lao xuống núi không ngờ lại tái nhìn thấy nàng, vội vàng hỏi, “Người, người vừa rồi vì sao đi trước một bước?”

Nàng cười nói, “Ta không phải một người tham xem phong cảnh, xem đủ rồi, sẽ trở về.”

Võ Cát cái hiểu cái không gật đầu, nghĩ đến lời nói của quái nhân lúc trước, nhất thời căm giận nói, “Người sau khi rời đi ta lại gặp được quái nhân thả câu, nghĩ không đến ta hảo tâm cùng hắn bắt chuyện, hắn lại ác ngôn nguyên rửa ta, còn nói hôm nay vào thành ta sẽ giết người, muốn ta thận trọng.”

“Này lời nói quả thật nói quá thẳng, có lẽ sẽ có người gây hung hiểm xuất hiện bên người người, bởi vì tại trên người người ta cũng nhìn thấy triệu chứng xấu.” Đón ánh mắt kinh nghi bất định của hắn, “Người kia cũng có vài phần đạo lý, liền xem người hiện tại lẩn tránh ra sao.”

Võ Cát gật gật đầu, thoáng do dự, lưng còng cúi bộ dạng kinh sợ ly khai.

Nàng phảng phất như đang nhìn thấy một cái tay vô hình từ phía sau hắt đẩy mạnh, Tô Tô phất tay áo, thân nhiên trở lại trong phòng.

~~~o

~~Chạng vạng hôm sau, Khương Thượng nhập ốc để xua tán hàn độc cho nàng. Lúc hắt vào nhà mang đến cả phòng lạnh hương, Tô Tô đang soi gương, nghe đến tiếng vang, nàng chợt hỏi, “Có thể nói cho ta biết tình thế thiên hạ ra sao không?”

“Vì sao đột nhiên muốn biết?”

Tô Tô đem búi tóc buộc được một nửa gỡ xuống, trâm gài tóc tùy ý đặt ở trên bàn, “Chỉ là cảm thấy, nên biết rõ lập trường lẫn nhau mà thôi.”

Khương Thượng ở sau lưng nàng dừng bước, “Thiên mệnh vi Chu, Chu, tất nhiên thay thế tất cả Thành Thang thiên hạ.”

“Đã như thế.” Tô Tô nghiêng mặt qua nhìn hắt, “Vậy vì sao ngay từ đầu ngươi lại lựa chọn vào cung, quan báí Thương?”

Khương Thượng không có trả lời.

“Thời điểm ta mất đi trí nhớ, ngươi đối với ta cũng bất hữu thiện.” Ba phen mây bận cảnh cáo muốn giết chết nàng, tuy rằng cuối cùng hắt không những không giết còn cứu nàng, nhưng trước sau trong đó, sau khi nàng dần dần chải vuốt từng sợi, lại cảm thấy có một tia kỳ quặc.

“Vì sao ngươi phải lên vào Triều Ca...” Khương Thượng đậm đậm hỏi, “Hai đồng bọn bên cạnh ngươi, cũng không phải người lương thiện.” Trên người bọn họ, hắt ngửi ra được dục vọng, ác ý, máu tươi và hủy diệt.

Nàng bỗng dừng xoay người, đôi đồng tử màu hổ phách thú loại nhìn hắt nửa buổi, “Được rồi, chúng ta không lời chuyện cũ ra nữa.”

Hắt thấy trên người nàng lại tản mát ra khí tức đề phòng và địch ý quen thuộc, thấp giọng, “Tô Tô, bất luận ngày sau ngươi với ta đối địch hay không, chí ít tại nhà đá này, ta không nghĩ sẽ cùng ngươi giằng co.”

Này gần như là đang cầu hòa.

Tô Tô dời mắt, một lúc lâu sau nói, “... Ta chỉ cần biết rõ, tin tức Thương hiện giờ liên hảo.”

Khương Thượng trầm mặc khoảng khắc, vẫn là trả lời, “Vương sư đã từ Triều Ca xuất phát, tập kết tại ngoại cảnh Chu Phương quốc, tùy thời chuẩn bị khởi xướng chiến tranh. Mặt khác... lần nay sau khi hồi Triều Ca, Đế Tân tân phong một vị sủng phi, tên Hỉ Mị.”

Hỉ Mị?!

Tô Tô như bị sét đánh, thiếu chút phun ra một búng máu.

Khương Thượng lẳng lẳng nhìn thấy nàng bỗng nhiên biến sắc, hỏi, “Ngươi thích Đế Tân, phải không?”

Tô Tô hắt tuyến một chút, “Ngươi tới giờ uống thuốc rồi.”

Đối với nàng mà nói, hoặc giả nói, đối với yêu có sinh mệnh lâu dài mà nói, nhân loại là hài tử còn chưa kịp trưởng thành đã bị chết. Bọn họ chẳng hề có thể làm bạn nàng đi đến tối hậu, liên tính sau buổi ngắn ngủi rực rỡ tươi đẹp, để lại cho nàng, là càng sâu cô độc.

Nàng là yêu trời sinh tàn khốc và lý trí, cũng có lương thiện và ích kỷ như nhân loại, mâu thuẫn này đó hỗn hợp cùng một chỗ, phân không rõ là cái nào nhiều hơn cái nào.

Nhưng nàng rất rõ ràng, Đế Tân chưa hắt là lương phổi của nàng, hoặc giả nói, nàng trên lưng đeo danh hiệu Đát Kỷ này, lệnh tất cả nam nhân đều không phải lương phổi của nàng.

Nàng rất rõ điểm này.

Từ khi Khương Thượng bắt đầu đâm nàng một kiếm, nàng liền triệt triệt để để rõ ràng.

Này không quan hệ tình ý, chỉ là lập trường. Tựa hồ tất cả chủng tộc đều muốn chính mình cùng những người khác cắt đi hai bộ phận, có khác với bản ngã, đó là đối địch thô bạo... Bao quát cả thần.

“Tô Tô, người có thể đứng bên Chu.” Khương Thượng đứng ở sau lưng nàng, “Người có thể cái gì cũng không cần làm, thậm chí không cần lên chiến trường, chỉ cần đứng tại bên Chu.”

Tô Tô nở một nụ cười giễu cợt, để sau đó chờ sư tôn, sư thúc, các sư huynh đệ người giết tới giết lui sao? Tất cả phe cánh Tây kỳ chỉ có nàng này một con yêu, mọi cặp mắt xung quanh đều muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

Liên tính hần có thể tương hộ, nhưng có thể hộ đến khi nào?

Mị Hỉ, Đế Tân, bộ tộc cửu vĩ = đồng bọn, bạn bè, huyết mạch gia tộc.

Liên tính hần có thể tương hộ, nhưng cái giá là nhượng nàng phải rời bỏ đồng bọn, bạn bè, tất cả tộc đàn, kết quả cuối cùng nếu hần vẫn là vì cái gọi là đại nghĩa tự tay giết chết nàng... Đó lại là châm chọc cỡ nào, tình làm sao kham?

Bất luận hần hứa cái gì, vấn đề lớn nhất chính là: Nàng không tái tín nhiệm hần. Nàng không nguyện lại vì hần giao phó tín nhiệm, chính là đơn giản như vậy.

“Người vẫn là lựa chọn hần.” Khương Thượng bình tĩnh trần thuật, “Thiên hạ không phải thiên hạ của một người, thiên hạ là của người thiên hạ. Cùng thiên hạ lợi giả tắc được thiên hạ. Hần quả thật là một minh quân, nhưng cũng không thể không lật đổ địa vị. Vương triều thay đổi hưng suy có thời, không hề gì, chỉ cần ý chí quân vương.”

“Chỉ cần ý chí của thần liên hảo, phải không?” Tô Tô châm chọc nói, “Hi vọng này mặc cho Chu vương là cái hoàn mỹ thần chi người phát ngôn đi.”

Khương Thượng đáp, “Ta chẳng hề nghĩ cùng người tranh chấp. Vô luận ra sao, người đã lựa chọn Thương, như vậy... ta hi vọng ngày gặp lại ở chiến trường, có thể muộn một chút.”

Tô Tô phẩy tay áo xoay người, “Đến lại ra sao, giết ta không phải càng hợp với tâm ý sư tôn người, đồ nhi ngoan?”

Ổng tay áo thật dài của hần bỗng dừng cầm lấy cổ tay hết sức nhỏ của nàng, độ ấm đầu ngón tay cơ hồ muốn xuyên vào da thịt nàng, “Ta không biết.”

Nàng đem cánh tay nhanh chóng rút ra, lạnh lùng nói, “Ta mong đợi ngày đó.”

Không khí bọn họ rút kiếm giương cung liên tục trong hai ngày, ngày thứ ba bị một tiếng khóc rung trời vang vọng đánh vỡ.

Vô Cát một đường gào khóc vào nhà, nhìn thấy bên trong phòng còn có một tiểu cô nương, nhất thời nước mắt theo bản năng thu thu, sau đó tái nhìn kỹ cô nương này chính là yêu nữ ngày hôm đó, lệ lại rơi đầy mặt.

Tô Tô xoa xoa trán, “Vô Cát, người là nam nhân, khóc cái gì?”

Hần lập tức liền bù lu bù loa khóc kể ngày hôm nay ở chợ hần quả thật không cẩn thận đâm chết một gã quân binh, “Văn chương quy định phạm vi hoạt động, bắt ta ba ngày, ba ngày này mỗi ngày ta đều khóc, cuối cùng có một Thượng Đại Phu vì ta cầu tình, nhượng ta về nhà chiếu cố mẫu thân.”

Tô Tô đối với chuyện gặp lại hần sớm có dự liệu, nhưng bị hần “Ba ngày đều khóc” làm cho chấn kinh, “Người khóc liên tục ba ngày ba đêm?”

“Mẹ ta nói, gặp được việc khó không giải quyết được liền không cần nhẫn nại, nên khóc tự nhiên khóc, chỉ cần khóc đến ai uyển động nhân oan tình thảm trọng, tự nhiên sẽ có ngốc tử đứng ra giúp đỡ.” =.=

“...” Người mẹ này có bao nhiêu anh dũng a. Khó trách nước mắt thu phóng rất tự nhiên như vậy.

“Người cũng là hướng sư phụ xin giúp đỡ sao, vậy ta nên kêu người sư tỷ?”

Tô Tô lắc đầu, “Người là đại đệ tử của hần, ta chỉ là người đi đường tạm cư. Mẹ người kêu người đến đây nhờ cậy Khương Thượng?”

“Mẹ ta nói, mệnh của ta nhất định sẽ gặp được quý nhân, đi theo hần tương lai chắc chắn sẽ có một phen sự nghiệp thành tựu lớn. Đợi nhiều năm như vậy, quý nhân đó rốt cuộc tới, kêu ta đừng bỏ lỡ cơ hội.”

Tô Tô đột nhiên có chút huyền bí, “Mẫu thân người luôn luôn đều là như vậy...ờ, thông minh?”

Hần vò đầu nghĩ nghĩ, “Trước đây mẫu thân thật không có dạy ta nhiều đạo lý lớn như vậy, nguyên bản sau khi phụ thân đi, mẫu thân thương tâm cũng tự tử theo, sau được cứu về, có lẽ sau khi trải qua cái chết, mẫu thân đại triệt, đại ngộ, có đại trí tuệ.”

Bộ mặt Tô Tô run rẩy, chân tướng càng ngày càng chỉ hướng một đáp án.

Vô Cát bỗng đứng rống lên! “Thiên vương cái địa hổ!”

Nàng phản xạ hồi đáp, “Bảo tháp trấn hà yêu!”

“Đại đệ tử Đường Tăng là ai?”

“Tôn Ngộ Không.”

“Rất hảo, chính là người!”

“...”

“Mẹ ta nói, nếu như gặp được người dò hỏi thân phận nàng, hãy hỏi hần hai vấn đề này, nếu có thể đáp trúng thì chính là đồng bạn của nàng.”

Tô Tô , quả nhiên kẻ xuyên qua thủ tục nhận thức nhau rất dễ a, “Vậy mẹ người có lời gì muốn giao đãi không?”

“À, có, chỉ một câu nói.”

“?”

Vô Cát sờ sờ cái ót không hảo ý tứ thuật lại một lần, “Lời nói nguyên văn của nàng là...‘Lão nương hiện tại hết sức hảo! Đừng tới quấy rầy ta!’, chỉ như vậy.”

Tô Tô chớp chớp mắt, thực là anh dũng tiền bối a.

“Sư phụ nói đoạn thời gian này ta phải toàn quyền nghe chủ nhà đá này sai khiến, nguyên bản còn không biết là người, nước mắt đã chuẩn bị tốt. May mắn là người quen, ta đã khóc mấy ngày, mắt đều đã phù sưng muốn không mở ra được.”

Tô Tô nói, “Người đi nghỉ trước đi, nhược ta thực có chuyện quan trọng, sẽ phân phó người.”

Hần ứng thanh âm, lui ra phòng ngoài.

Trăng tròn trăng khuyết, hàn độc trên người Tô Tô chỉ còn lại không tới nửa phần.

Khương Thượng như cũ vẫn là mỗi ngày đi Bàn Khê thả câu, Vô Cát giờ mao đồn củi, buổi trưa đến bên cạnh

Khương Thượng học tập binh pháp, giờ Tuất dưới ánh trăng múa kiếm, thời gian khác toàn bộ đều hộ vệ tại bên cạnh Tô Tô, để nàng tùy ý sai khiến.

Nguyên bản Vô Cát câu cửa miệng là “Mẹ ta nói”, hiện giờ hần đã tự hào đổi “Sư phụ nói”, Tô Tô chỉ phải mỗi ngày nghe hần không ngừng sư phụ nói rồi lại sư phụ nói đầy dọa lỗ tai nàng.

Đoạn thời gian này trong núi, bọn họ tin tức lại chẳng hề bế tắc.

Trước tiên được biết hôm nay Văn vương dẫn văn võ trọng thần và trưởng tử, thứ tử đi xa vùng ngoại ô, một buổi sáng tinh mơ, Khương Thượng có dặn dò Vô Cát, không cần kinh hoảng, như thường tu luyện mới có thể.

Tô Tô nâng cằm lên, tiếp tục nói, “Vô Cát, gặp chuyện phải trấn định, đừng làm ta bề mặt.”

Võ Cát cầm đòn gánh, vỗ ngực, “Cứ việc yên tâm, ta chính là đại đệ tử của sư phụ ni.”

~~o

~~Đi trên con đường nhỏ rắng đỏ tựa cẩm, Văn vương nói, “Cảnh sắc phồn hoa xán lạn mạn, hôm nay ta cùng chư tử cùng chung các khanh sơn thủy hoan, thoải mái một phen vậy.”

Thần hạ nhóm nhao nhao chấp tay, không khí hòa thuận vui vẻ.

Bá Ấp Khảo hoài bão ái cầm, lúc nghĩ ngợi lay động dây đàn, tiếng đàn ven đường lượn lờ, ngưng mà không tiêu tan.

Bên cạnh hắn có một thiếu niên đầu kiện trắng tiểu báo tử da màu mật ong khỏe mạnh, nhóm thế gia quý công tử ven đường cười đùa vào núi sản bản, chỉ trong chốc lát trên tay mọi người đều toàn đầy con mồi.

“Vương huynh! Người xem! Ta săn được một con lộc, quay đầu lột bỏ da tặng người làm mũ!” Thiếu niên nghĩ tới trước đó vài ngày Bá Ấp Khảo đã nhắc đi nhắc lại bắt đầu mùa đông đỉnh đầu hắn cần mũ da ấm áp, cực kỳ hứng thú chạy tới hiến vật quý.

Bá Ấp Khảo thân thủ nhanh nhẹn thối lui vài bước, nhượng mi, “Biển, cách xa ta một chút.” Một cổ vị tanh dày đặc.

Nô lệ bên cạnh lập tức thuận thực bắt đầu thấp hương tươi nước, trong thời gian ngắn nhất làm mai một hương vị.

“Lại tới nữa.” Cơ Phát trợn trắng mắt, thở dài, “Vương huynh, kỳ quái quý phủ của người không có lấy một cái cơ thiếp. Ai có thể nhẫn chịu được người a?”

“Cô nương tầm thường nơi nào xứng đôi được với ta, vị trí chính thê của ta chỉ cấp người có tiêu chuẩn phù hợp.”

Hắn tắc lưỡi, “Xem ra vương huynh người chỉ có thể mẹ góa con côi cả đời, may mắn phụ vương còn có đông đảo con nối dõi, nếu không...” Hắn lắc đầu liên tục.

Bá Ấp Khảo không thèm chấp hắn, bịt mũi ôm cầm chạy đi.

“Vương huynh, người có muốn mũ da hươu không?”

“Không muốn, người cao thượng như ta, đương nhiên phải dùng da lông thuần trắng.” Nhớ lại con chồn bạc lần trước được Đế Tân ôm vào trong ngực, Bá Ấp Khảo trong lòng ám ám bóp cổ tay, da hồ thật tốt a, tất nhiên là tới xứng đôi hắn.

Cơ Phát nghe vậy, trên miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại da lông màu trắng da lông màu trắng, đột nhiên trước mắt sáng ngời!

Hắn trông thấy một con thỏ phì nộn ngậm cây cải củ ló đầu cùng hắn bốn mắt tương vọng. Một thân lông tơ màu trắng lông lánh khiến hắn rất vui, lập tức cầm lấy cung tên đuổi theo.

Bá Ấp Khảo thấy đệ đệ lại cầm lấy cung chui vào núi rừng, lắc đầu, từ nhỏ hắn đã là bọ chó, không một ngày có thể rảnh rỗi, cả ngày mang theo nhóm vương công quý tử kia đi chung quanh gây chuyện thị phi.

“Đại công tử...”

Nhóm hạ thần kêu, hắn thản nhiên tiến lên, tùy bọn họ bắt chuyện.

Trai gái xôn xao, đập trên cỏ xanh, vua tôi cùng rượu mà vui bên dòng suối, hay ca ngợi mà đi lục vườn. Bỗng nhiên, từ phía trước đi tới một đám ngư dân cất cao giọng hát.

“Nhớ tích Thành Thang quét kiệt thời, mười một chinh này tự cát bắt đầu. Đường đường chính đại ứng thiên nhân, cờ khởi nghĩa vừa mới dân an ngừng. Nay kinh sáu trăm có thừa niên, chúc cương ân ba đem nghỉ tạm... Nhật Trục sóng lớn ca mệnh mộng, đêm quan tinh dấu thùy cô điều. Cô điều không như thiên địa rộng, đầu bạc cúi đầu và ngẩng đầu thiên địa lão.”

“Thế ca vận độ thanh kỳ, trong đó nhất định có đại hiền ẩn ở nơi này.” Văn vương tỉnh té nghe một trận, lệnh người gọi đám ngư dân này tới hỏi han.

Chúng ngư dân nói, “Bài hát này không phải chúng ta làm ra. Cách đây ba mươi lăm dặm, có nhất Bàn Khê, bên suối có một quái nhân, thường xuyên làm thế ca, chúng ta nghe mãi nên thuộc, thuận miệng truyền xướng, thật không phải tiểu dân làm.”

Văn vương trầm ngâm thật lâu.

Bá Ấp Khảo hỏi, “Phụ vương đang nghĩ đi Bàn Khê tìm người?”

Văn vương nói, “Ngày trước ta từng có giấc mộng, sau khi tỉnh lại suốt đêm bói toán, quẻ tượng là Phi Hùng buông xuống, hiền tài ít ngày nữa hiện thế.”

Bá Ấp Khảo trầm ngâm, “Vậy ta liền cùng phụ vương đi Bàn Khê, nhìn xem đến tột cùng đó có phải là hiền tài mà phụ vương đang chờ hay không.”

~~~o

~~Tô Tô mũi chân đạp tiếp mặt nước, Lãng Ba mà đứng, y quyết tung bay đứng trước mặt Khương Thượng đang thả câu, “Hiền chủ mà người muốn phụ tá đã sắp tới, kích động sao?”

Khương Thượng chấp cốc bình tĩnh nhìn nàng, “Tới thì đã là tới, ta mệnh trung với Chu, cùng hần có một đoạn duyên phận vua tôi.”

Nàng châm chọc hỏi, “Mệnh trung? Người đã có thể tính ra việc mệnh trung, thế thì thiên mệnh có nói cho người, ta là người phương nào, ta cùng người lại có duyên gì?”

Khương Thượng trả lời, “... Ta xem không được cho người.”

Tô Tô mím chặt môi, không ngờ đến hần cũng từng cầu tính qua thiên mệnh của nàng.

“Vạn vật đều có một đường nghiêng theo thiên mệnh, ta xem không rõ vận mệnh của người, đây là chuyện tốt,” Gương mặt hần rốt cục lộ ra đậm đậm tươi cười, “Tuy rằng không xác định chung cuộc là hảo, nhưng cũng không có ý là tuyệt vọng. Có lẽ... cuối cùng là ta chết trong tay người, Đất Kỷ.”

Hần tại tối hậu gọi chính là ‘Đất Kỷ’ mà không phải Tô Tô. Nếu như nói Tô Tô là nhân tính áp quá yêu tính. Như vậy Đất Kỷ, đó là nàng đem áp lực trong lòng thị huyết yêu tính thuần túy gần ngàn năm.

Nếu như tương lai, tình tự nàng nhẫn nại đã lâu tất cả toàn bộ bùng nổ. Đất Kỷ ở sâu trong nội tâm sẽ tỉnh lại sao...

Tô Tô trầm mặc xuống, tại chỗ bỗng nhiên nước gợn văng khắp nơi, sau khi phong thu nước ngừng, liền tái vô thân ảnh.

Giờ phút này, bị Thân Công Báo dẫn đi nhà đá chỗ Tô Tô đang ở, Cơ Phát —Chu Vũ Vương tương lai, sắp cùng nàng gặp lại.

Mà ngoài một đoạn số mệnh giai thoại vua tôi, nương theo sau Vô Cát du dương cất cao giọng hát, tại Bàn Khê uốn lượn này, kéo ra màn che.

~~~o

~~Ngàn dặm ở ngoài Triều Ca, thị nữ và các nô lệ nơm nớp lo sợ quỳ.

“Nương nương, ngài.... ngài đã hai ngày chưa ăn...”

Biếng nhác nằm trên giường gấm vóc xa hoa, tuyệt sắc mỹ nhân nâng ra một lông tay, chậm rì rì câu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của thị nữ bị dọa đến nổi hoa dung thất sắc, “Người sợ ta?”

“Không, không dám, chỉ là lo lắng nương nương đói bụng hại đến thân thể...” Không biết vì sao, vị tân nhậm sủng phi này của đế vương làm cho người ta nhẫn không được sinh lòng sợ hãi, không dám nhìn lâu một chút.



“Sao?” Mỹ nhân vui vẻ nở nụ cười, mặt mày giãn ra. “Sẽ không... các người nhiều người như vậy, đủ để lấp đầy khẩu vị của ta vài ngày.”

## 65. Q.5 - Chương 65

Lại là một cái phiền phức!

Tô Tô giương tay áo lướt gió đi xuyên qua rừng phong đỏ rực như lửa, nàng tâm phiền ý loạn, đến khi phát hiện một trận âm thanh ồn ào nao động đánh úp lại mới theo bản năng nghĩ tránh, đáng tiếc trễ một bước—

Một con thỏ phi cắn cây củ cải chạy như điên, từ mặt đất bằng phẳng nhảy lên mây trượng bay cao nhào vào trong ngực nàng! Tục ngữ nói chó cùng rút giậu con thỏ nóng nảy sẽ cắn người, trước mắt chỉ thấy con thỏ nóng nảy này vượt tường thật sự là làm ra một cái động tác cực khó khăn.

Thân! Công! Báo!

Tô Tô mặt tối sầm, một tay đem con thỏ trong ngực nàng thô bạo nhổ ra, “Người chạy đến Tây kỳ làm cái gì?”

Chậm một bước đuổi tới, Cơ Phát vừa nhìn thấy nàng ôm con thỏ trắng tư thái duyên dáng chậm rãi, ngay giây đầu tiên liền gác lên dây cung, “Này! Người

à sơn tinh yêu quái ở đâu ra?”

Tô Tô vừa thấy cách ăn mặc hoa lệ của hắn liền cảm thấy có chút không ổn, nhìn chằm chằm Thân Công Báo dụng tâm âm hỏi, “Nói! Vì sao người đem hắn dẫn tới trước mặt ta?” Nàng còn không có gốc đến mức cho rằng này chỉ là trùng hợp.

“Ai nha nha, trước mặt người chính là vị đứng đầu thiên hạ tương lai, Chu Phương quốc thái tử kế nhiệm à.”

Dựa vào đó, nàng cũng biết là nhân vật gai góc.

“Yêu nữ!”

Tô Tô xách lỗ tai con thỏ quay đầu lại, vô lực hỏi, “Vì sao người mới nhìn ta một cái liền kêu ta yêu nữ?” Vẫn là cùng Vô Cát một dạng, đều là dùng giác quan thứ sáu thần kỳ?

Cơ Phát nói, “Nơi hoang sơn dã tính này, tự nhiên xuất hiện mỹ nhân đương nhiên khiến nhân tâm sinh nghi e ngại, càng huống chi người thật sự... mị hoặc thái quá.” Ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút cảm giác hoa mắt.

Tô Tô tự nhiên biết rõ từ sau khi khôi phục trí nhớ, mỗi cử chỉ giờ tay nhắc chân của nàng mị ý càng sâu.

Dụ dỗ? Dụ dỗ!

Hồ tính thiện dân, đây là nàng khó mà diệt, theo tu vi của nàng dần dần khôi phục, một thân mị khí càng xa hoa bốn phía...

Tô Tô lườm nhát hỏi, “Vậy người đoán xem ta là yêu gì?”

Cơ Phát nhức đầu, “Ta đối yêu tà không có quá nhiều nghiên cứu, đại ca ta có lẽ có thể biết rõ người là yêu gì đi.”

Tô Tô giương tay áo nửa khép che mặt, “Vậy bây giờ người quyết định làm thế nào? Thả ta? Hay là giết ta?”

Thiền niên mặt nghiêm, đầu mũi tên trực chỉ hướng nàng, “Người là ta phát hiện, ta muốn người làm tù binh.”

= =!

~~o

~~Lúc Cơ Phát về doanh trại phát hiện phụ vương cau chặt mi, sắc mặt có sắc thái do dự với lưu luyến, không khỏi lặng lẽ chột chột Bá Ấp Khảo, “Đại ca, xảy ra chuyện gì?”

“Cút!” Bá Ấp Khảo liền lùi lại mấy bước, thị nhi bên cạnh lại bắt đầu thực luyện điểm hương tươi nước tổng đi vị hồi.

Cơ Phát ủy ủy khuất khuất nói, “Đại ca, tốt xấu trước mặt nữ nhi nhà người ta hãy cấp ta lưu chút mặt mũi.”

Nữ nhi nhà người ta? Bá Ấp Khảo buông xuống tay che, lúc này mới chú ý đến phía sau Cơ Phát có thêm một thiếu nữ xa lạ kiều mỹ, “Nàng là ai?”

“Nàng là ta bắt được, là người của ta, người không thể cùng ta hưởng!” Cơ Phát đem Tô Tô một lần nữa nhét hồi phía sau hẳn, “Nhưng thật ra trước khi đi phụ vương ta không phải hoàn hảo sao, thế nào mới một hồi không gặp liền lộ ra biểu tình buồn bã lưu luyến như vậy?”

Vẫn vương lắc đầu, đối với một cần câu còn phiêu diêu trong nước, lặp lại lưu luyến tại Bàn Khê trống rỗng, thở dài nói, “Xâu xé núi sông bỏ xa du, đại hiền khát vọng khả đồng mưu. Thế tới không gặp thùy can ông già, thiên hạ nhập sầu mây ngày hưu...”

Bá Ấp Khảo che mặt, “Đây là lần thứ mười tám! Thứ mười tám!”

Nguyên là trước khi bọn họ đi tới Bàn Khê, trên đường nhìn thấy tên sợ tội Vô Cát ngay tại đầu dốc núi, mới biết nguyên lai có hiền nhân âm thầm tương trợ cùng hẳn, phụ vương luôn luôn khát cầu hiền tài, nghe sư phụ Vô Cát là đại hiền, vội vàng tiến đến bái kiến, khi đoàn người bọn họ đến Bàn Khê, tại chỗ chỉ thấy một cái cần câu trống không tùy nước phiêu lưu, hiền nhân không biết tung tích.

Phụ vương không chịu về, chỉ đối với suối nước này thở ngắn than dài, không ngừng ngâm thơ, chờ đợi hiền nhân hiện thân...

Một người sĩ phu tấu viết, “Thần khải chủ công, cầu hiền sính kiệt, lễ đương thành tín. Hôm nay ý đồ đến chưa thành, nghỉ kỳ tránh xa. Tích thượng cổ Thần Nông bái thường tang, Hiền Viên bái lão Bành, Hoàng Đế bái phong hậu, canh bái y doãn, tu đương tắm rửa trai giới, chọn ngày tốt nghênh sính, phương là kính hiền lễ. Thỉnh chủ công tạm hồi giá.”

Câu nói có ý là bọn họ hôm nay chỉ là thuận tiện tới dò hỏi hiền tài, cho nên hiền tài là ghét bỏ bọn họ không đủ thành tín mới trốn tránh không gặp. Bởi vậy, vì biểu đạt thành ý, bọn họ trước hết tắm rửa trai giới, lại tuyển một ngày hoàng đạo tập thể xuất phát, nghênh đón hiền tài nhập Tây kỳ...

, Khương Thượng còn không chết nì, là nghênh thú tân nương hay vẫn là bái tế tổ tiên a, còn tắm rửa trai giới, tuyển ngày hoàng đạo... =.=

Chua! Thật sự là chua!

Tô Tô núp ở phía sau Cơ Phát chua muốn rớt răng, những người khác cho nàng là tù binh nữ nô Cơ Phát bắt tới, vẫn chưa nhiều lời, chỉ là thỉnh thoảng liếc ánh mắt đa tình lưu luyến trên người nàng.

So sánh với Triều Ca đã từng học hặc với nhau, Tây Kỳ quả thực có thể dùng thuần phác để hình dung. Cách Tây Kỳ càng gần, ánh mắt ném tại trên người nàng cũng càng ngày càng nhiều, nếu là tại chỗ khác chỉ sợ sớm bị cưỡng đoạt, tại Tây Kỳ chút ánh mắt nhiệt liệt chỉ dừng lại tại thưởng thức, khắc chế mà nhiệt tình.

Tô Tô vốn là nghĩ thâm nhập hang hổ điều tra đối thủ, thậm chí cũng có quyết định trường kỳ ẩn nấp, hiện giờ nghĩ nghĩ, vẫn là chờ gặp qua phân bố quân đội vũ khí của bọn họ liền đi, không muốn kéo thêm thời gian đồng dài.

“Người là sợ đợi đến càng lâu, liền càng sẽ bị lũ ngốc này cuốn hút, về sau không hạ thủ được?” Thân Công Báo khôi phục nhân hình, kim thêu văn chương khoan bào đại tụ tùy ý phấp phới, mặt bay nghiêng phong

lưu nhìn quanh.

Tô Tô không hảo khí nói, “Thương Thang và Chu, thế nào cũng phải tuyển lấy một cái, hai mặt lấy lòng chung quy là hai đầu không, cũng uống phí người ngàn dặm xa xôi chạy tới đây hại ta.” Đã lựa chọn Thương Thang đương nhiên sẽ kiên trì tới cuối cùng.

“Nghĩ mình bạch liên hảo.” Thân Công Báo nói, “Cơ Phát tuổi còn quá nhỏ, sao không làm cho hắn trở thành kẻ núp dưới váy người? Đến lúc đó nếu Đế Tân ngã, còn có thể dựa vào một phần này.”

“Người rốt cuộc là đứng bên nào?” Tô Tô ném đi một cái liếc mắt, “Người muốn sẽ theo ta cùng nhau nổi giáo cho giặc, hay người liền đi theo sư huynh người thảo phạt Thương Thang, dù sao người cũng đừng nghĩ hai mặt.”

Thân Công Báo câu lên mặt nàng, “Ta không phải nói qua cho người, ta cùng người đứng tại một đường, người đã muốn trợ Thương, ta tự nhiên cũng không thể từ chối.”

Tô Tô nổi da gà, “Người có thể hay không đừng dung giọng điệu buồn nôn như vậy nói chuyện, bảo trì chút cự ly, cảm ơn.”

Thân Công Báo nhếch môi cười, “Này không hợp với mỹ học của ta.”

“Mỹ học của người trước giờ không bao giờ bình thường qua.”

Hắn sờ sờ cằm, “Tiểu Đát Kỷ người vẫn là tự làm mình phiền não đi. Lập trường của người và ta đã định rồi, nhưng Khương Thượng và Mị Hỉ, bọn họ lại nên ra sao? Ngọc tỷ bà không lâu cũng xuất quan, đến lúc đó người nên thế nào đối mặt với hai người đồng bạn kia? Đối với bọn hắn mà nói, hành vi của người không khác gì phản bội.”

“Chờ ta hồi Triều Ca sẽ đích thân hướng bọn họ giải thích.”

“Người xác định hữu dụng?”

“Nếu là ta cái gì cũng không nói, lựa chọn giấu diếm bọn họ, đó mới là phản bội chân chính.”

“Cũng thế, chủ ý người đã quyết, ta cũng sẽ đi theo người vậy.” Hắn ngón trở điểm nhẹ môi, “Nhưng thật ra Mị Hỉ hiện giờ tại Triều Ca là tối sủng phi trong hậu cung, nếu người trở về, có lẽ còn phải phụ thuộc vào hắn.”

Tô Tô khóe mắt run rẩy, “Vậy...vậy hắn cùng với Đế Tân..cái kia...”

“Chớ hỏi ta, đợi người hồi Triều Ca liền biết rõ.” Thân Công Báo thần bí nói, “...Có lẽ, còn không cần người hồi Triều Ca, mấy ngày nữa liền biết được đáp án.”

Tô Tô không hiểu ra sao, còn đang định hỏi lại, Thân Công Báo liền đã hóa làm một trận thanh phong, biến mất vô tung.

Nàng oán hận nắm chặt quyền, “Tính người chạy trốn mau!”

~~~o

~~Sau khi hồi Tây kỳ, Văn vương trai giới liên tục ba ngày, sáng sớm ngày thứ tư, Văn vương tắm rửa đốt nhang, chính phục, ngồi trên loan sư, mang theo hàng loạt quà tặng chậm rãi đi tới Bàn Khê.

“Phụ vương người đâu phải đi nghênh tân phi.” Tô Tô nhìn thấy đoàn quân đội quây chung quanh loan dư quơ cờ màu, dọc theo đường đi từng nhà khua chiêng gõ trống, dân chúng Tây kỳ cơ hồ toàn bộ xuất động, diu già dắt trẻ ra đường hém hoan hô, chờ đợi đại hiền.

Cơ Phát bữu

môi, “Quen rồi liền hảo.”

Ngày dần dần lên cao, bọn họ còn không thể đi, ước chừng đợi đến mặt trời lặn Tây Sơn, phương xa mới chậm rãi truyền tới âm thanh ầm ầm chính tề xếp thành hàng.

Tình cảnh ngày đó dân chúng Tây kỳ suốt đời không thể quên.

Trước cổ kiệu Văn vương, chỉ có một đạo giả áo xanh cưỡi ngựa đồng hành, hấn một tay chống dây cương, chân trời rang đỏ vãn sắc sa mỏng độ thượng một tầng kim hồng, theo trên mặt xem tựa hồ chỉ là một thanh niên. Nhưng phong tư khí độ lại hơn xa bất cứ ai, ánh mắt không gợn song kính hải mang theo khí chất mà chỉ người tu tiên mới có...

Bọn họ phía sai tiếng chuông, quân dung tức mục.

Bỗng dừng! Cơ Phát một tay giơ lên cao, toàn thành dân chúng binh sĩ bỗng nhất tề yên tĩnh xuống, một giây sau, trong một mảnh tĩnh mịch âm âm bộc phát ra tiếng hô thống nhất—

“Cung nghênh đại hiền—”

Từ xưa công dẫn phụ lên, hai đời Chu vương liền một ngày một đêm có thể ngóng nhìn được một cái thành nhân, một vị hiền tài võ có thể an bang, văn có thể trị quốc. Tô Tô không biết rõ Văn vương vì sao còn chưa thấy mặt đã liền chắc chắn Khương Thượng chính là hiền tài văn võ song toàn, chẳng lẽ là do giác quan thứ sáu của gia tộc bọn họ?

Màn đêm buông xuống, Văn vương phong Khương Thượng làm thừa tướng, tứ danh “Thái Công Vọng”. Phong Võ Cát làm Võ Đức tướng quân trực thuộc thái công.

Dạ yến, Cơ Phát đưa tới trường bào lụa đỏ, trang sức vàng ngọc, Tô Tô đánh tan mái tóc dài, tinh tế tô lại cái đào hoa trang, thị nhi búi cho nàng một cái búi tóc đơn giản nhưng kiêu sa, nàng phủ thêm một thân lụa đỏ, áo khoác hồng để ngăn thêm, áo khoác đỏ sậm, rực rỡ chiếu nhân xuất hiện tại bữa yến tiệc.

Ấn khớp nhịp nhàng hoa mai đánh úp lại, Khương Thượng như cũ vững vàng nắm chén rượu, nhìn về hướng thiếu nữ kiều diễm chủ động đi xuống ngồi bên cạnh Cơ Phát.

“Người cảm thấy hiền nhân này ra sao?” Cơ Phát nắm cổ tay hết sức nhỏ của nàng.

“Tự nhiên thật là hiền tài.” Tô Tô thuận miệng nói, không có rút tay. Trong lòng sớm biết Cơ Phát tuy là thiếu niên, nhưng lại vô tình với thanh sắc, vẫn là tánh tình trẻ con. Dem nàng mang theo trên người chỉ là tìm kiếm cái lạ, nghĩ quan sát yêu loại cùng nữ tử nhân loại đến tốt cùng có gì bất đồng.

Nhưng trên vai nặng nề, chỉ gặp Võ Cát khoác giáp trụ chặn tại chính giữa, nụ cười đầy mặt nói với Cơ Phát, “Nhị diện hạ chỉ có thể nói không hảo ý tứ.”

Cơ Phát buông tay Tô Tô ra, nghi ngờ nói, “Vũ tướng quân muốn gì?”

m thanh áy náy của Khương Thượng đậm đậm truyền tới, “Nhị diện hạ, thỉnh đem dịch quỷ của ta trả về cho ta.”

“Dịch quỷ?” Tô Tô bất mãn, cấp bậc của nàng ước chừng quãng dịch quỷ mấy cái ngã tư được không.

Cơ Phát nói, “Ta nguyên bản đã biết rõ là yêu dị, không biết thừa tướng có thể hay không đem nàng tống cấp ta?”

Khương Thượng trả lời, “Vì cái gì, hút tinh khí đó là trạng thái bình thường, lâu dài đi xuống, thuốc và châm cứu cũng không có tác dụng, nhị diện hạ vẫn là đem nàng trả về cho ta đi.”

Bá Ấp Khảo cũng tiến lên đem đệ đệ kéo ra, “Nữ tử trong thiên hạ còn nhiều, rất nhiều, người, ai không muốn lại đi thích cái dịch quỷ.” Nói xong chuyển hướng Khương Thượng, “Thừa tướng, đệ đệ đàn độn này của ta đã cùng nàng sống chung bốn ngày, không biết thân thể hấn có bị hao tổn?”

Khương Thượng đưa cho hấn một viên đan dược, “Không ngại, chờ sau khi tiệc rượu kết thúc ăn vào đan dược ba ngày không gần phong tà liền sẽ ổn.”

Tô Tô ngạc nhiên nghênh thượng tầm mắt Khương Thượng, nhưng thật ra nhìn thấy hấn trước mặt mọi người mắt không chớp, tim không nhảy nói dối như vậy, nói được người sừng sốt. =.=

Nàng chính là cứu vĩ hồ, cũng không phải tiểu yêu bậc thấp, sao có thể tùy ý rút ra tinh khí? Còn cùng nàng ở chung một chỗ mấy ngày liền hao tổn tinh khí, cấp cho hấn thuốc lại muốn hấn cấm túc trong nhà tránh phong tà, mới vừa rồi đuôi mắt nàng đảo qua, đan dược kia kỳ thật cũng chỉ là đại bổ đan vô dụng, còn nói là trừ khử tà khí gì?

Một đại chương ẩm áp giữ chặt tay nàng kẹp nàng đến bên người, Khương Thượng và Võ Cát ăn ý mười phần không có hời nàng tại sao lại đến Tây Kỳ trước bọn họ một bước, đến tột cùng tới Tây Kỳ là muốn làm gì?

Bất quá ngày bình yên còn chưa đến, Tô Tô rốt cuộc biết đúng như lời Thân Công Báo nói ngày đó, nàng không cần chạy về Triều Ca, mấy ngày nữa sẽ biết được nguyên do...

Đây là từ lúc Đế Tân kế vị mười mấy năm phát động một lần tiếng công lớn nhất.

Đế Tân suất lĩnh mấy đội binh voi khổng lồ, hơn mười vạn cánh quân phát động chiến tranh, hơn mười dặm, toàn gặp cờ chiến che trời, lấp đi ánh sáng—

Từ tứ con tuần mã sở lập trên chiến xa, Đế Tân kim giáp huyền bào, tay cầm cự kích, ngắm nhìn hoàng cung Tây Kỳ. Văn Trọng ngồi trên lưng hắc kỳ lân, kim tiên giắt thắt lưng, kề sát bên Đế Tân.

“Văn khanh.” Đế Tân cầm cự kích, đao nhọn trực chỉ hoàng cung, “Ngày sau liền đem nó làm đồ ấp cho người, được chứ?”

~~~

~~Dũ Lý từ hầu.

Chiến tranh luôn luôn là một thanh vương giả lợi khí.

Một cái triều đại hưng suy mở mang tổng là không thể thiếu thân ảnh chiến tranh.

Tô Tô rất rõ ràng, nhưng lúc nhìn về nơi xa đối diện quân đội kéo dài bát ngát, trong lòng vẫn là nảy lên mơ hồ ý phiến muộn.

Đế Tân chiến giáp màu vàng phối hợp Văn Trọng như hình với bóng hắc kỳ lân tọa độ, quả thực chính là một cái bia ngắm di động. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không ai có thể thành công bắn trúng bia ngắm này, mà không phải là bị bia ngắm đem mũi tên xung quanh nuốt hết.

Đêm trước đại chiến, mấy chục vạn đại quân của Đế Tân như thùng sắt một tác lại một tác hướng vương đô thu hẹp lại, âm thanh gào thét giẫm chân của đội voi khổng lồ nhượng đại địa cũng chấn động không thôi.

Đội voi độc nhất vô nhị này là do Đế Tân hao hơn phân nửa tâm huyết khuynh lực tạo ra, chỉ có trong chiến tranh mới được phóng xuất, tung hoành nhiều năm, chưa hề có bại. Lần trước sử dụng đội voi vẫn là tại trận chiến Đông Di, lần đó chiến tranh bắt ngàn vạn người Đông Di làm tù binh nô lệ, cuộn cuộn không dứt thua hướng Triều Ca.

“Tô Tô, người tới nơi này làm cái gì, trở về!” Lúc Cơ Phát tại chiến trường quanh thân tuần tra, phát hiện thân ảnh của nàng, liền tục không ngừng phát tay muốn nàng hồi doanh trại của Khương Thượng.

Tầm mắt của Tô Tô theo một thân chiến bào màu đỏ tươi, bàn đầu quan, thiếu niên phượng kết thân thượng bay dao động mà qua, đột nhiên nghĩ tới nhiều năm trước cũng từng có một thiếu niên mặc nhung trang ý khí phi dương phóng ngựa như bay, có lẽ bọn họ đã sớm trải qua chiến tranh, bởi vậy nhung trang liền giống làn da thứ hai, tuy rằng tuổi nhỏ, mặc ở trên người nhưng lại chưa bao giờ có cảm giác không khỏe.

“Đại công tử đâu?” Đoạn thời gian này nhưng thật ra không nhìn thấy thân ảnh Bá Ấp Khảo bốn ba chiến trường.

“Đại ca ngày đầu tiên liền không chịu nổi, ở lều trại khác.” Chuẩn xác mà nói, là hương vị quân doanh và giáp trụ làm hắn buồn nôn, suốt ngày mặc hương tươi nước làm phép xung quanh, sau đó làm cho quân sĩ quanh thân phát điên kiện lên cấp trên Văn vương, yêu cầu đại công tử sạch sẽ như hoa sen tốc tốc chuyển qua lều trại khác, không cần hạ mình cùng bọn họ làm bạn.

Tô Tô toát mồ hôi, quả thế.

“Ta tổng người hồi doanh.” Cơ Phát ruổi ngựa tiến lên, muốn kéo nàng lên ngựa.

Tô Tô lắc đầu, “Đừng quên ta là ngoại tộc, người đi trước dẫn đường thì được rồi, ta sẽ đi theo sau người.”

Hắn phóng ngựa trước rong ruổi được vài bước, quay đầu lại, thấy nàng lướt gió mà đi quả nhiên chặt chẽ cũng ở sau người, không khỏi hưng phấn nói, “Pháp thuật này người có thể dạy cho ta không?”

“Đây là bản năng tu luyện của ngoại tộc, nhưng người là người, chỉ có thể thông qua tu đạo.”

Tu đạo? Hắn nghĩ đến hình dạng Khương Thượng ngày thường

kiềm chế không nói cười lãnh đạm tùy tiện, lắc đầu liên tục, “Vậy không hề có ý nghĩa a, tu đến cuối cùng cùng thượng thân trên bàn thờ có cái gì khác nhau, rất không thú vị.”

Làm khó người bị nhìn thấu triệt, Tô Tô cũng không lên tiếng nữa, hai người trong bầu không khí chiến tranh căng thẳng tiếp tục con đường nói chuyện phiếm, bỗng nhiên phía trước truyền tới một trận tiếng kêu sợ hãi!

“Yêu quái! Có yêu—”

Thanh âm phút chốc tắt nghẽn lại, Cơ Phát quýnh lên, vội vàng nhảy lên ngựa.

Người được trong gió mùi yêu khí vô cùng quen thuộc, Tô Tô phân biệt ra người tới là ai, nhưng gần đây huyết khí của hắn lại đậm đặc rất nhiều, nàng có quá nhiều vấn đề muốn hỏi, không chế không nổi vui sướng dụng tâm âm gọi hắn.

Bên kia nhanh chóng hồi đáp, “Người tại ngoài mười dặm trong rừng chờ ta.”

Tô Tô đối Cơ Phát xa xa hô lên, “Ta nhớ được đường, hồi doanh trước.”

Cũng không đợi hắn phản ứng kịp, tiếp theo nháy mắt liền biến mất ở tại chỗ.

~~o

~~“Đoạn thời gian này người đi đâu?”

Thân ảnh nàng vừa mới xuất hiện, đã hung hăng bị ôm chặt—

Tô Tô vỗ nhẹ lưng Mị Hỉ, cánh tay hắn siết chặt khiến nàng mơ hồ sinh đau, bất đắc dĩ nói, “Trước nói lòng tay, eo ta mau bị người ôm đứt đoạn.”

Hắn nghiêng đầu gần sát lỗ tai nàng, nhuyển mị thì thầm, “Không thả.”

Hắn nhả ra một ngụm nhiệt khí ấm áp thổi tới bên tai nàng, Tô Tô có chút không tự nhiên rụt rụt bờ vai, “Mị Hỉ, người thế nào?” Đột nhiên tính tình biến dị hay là bị hái hoa đại thần chiếm được?

Hắn hơi kiềm chế buông ra, nhưng cánh tay móc ngang hông nàng vẫn không có buông ra, cúi mặt xuống, cặp mắt đi tuần tra biểu tình của Tô Tô, chậm rãi nói, “... Nếu có một ngày, người lại rời khỏi ta, nhất định phải nhớ thông báo cho ta.”

Tô Tô sợ run lên, cảm thấy...cũng không biết là cảm giác gì, chỉ lúng ta lúng túng nói, “Ta sẽ...”

Hắn nhìn nàng, còn cách cự ly gang tấc, duỗi tay ra xoa mặt nàng, hắn bài trừ vẻ mỉm cười, “Ta đã biết người yêu nữ họa thế này, không dễ bị Văn Trọng giết chết.”

Nàng vịn tay hắn, “Không sai, ta chính là Thanh Khâu cửu vĩ chồn bạc, sẽ không dễ dàng bị bất kỳ người nào giết chết như vậy.”

Hắn một lần nữa ôm chặt nàng, đem cằm nhẹ nhàng để trên vai nàng, nàng cảm giác có một tia nhiệt năng ướm ý rót vào phiến da thịt, cảm tình trầm trọng thái quá nhượng nàng có chút sợ hãi, “Đáp ứng ta, đừng dễ dàng bị giết như vậy.”

Nàng gật gật đầu.

“Liên tính bị giết... cũng đừng ở trước mặt ta, cũng đừng nhượng ta biết rõ.” Mắt hắn đỏ lên, thanh âm rầu rĩ từ cổ nàng truyền tới.

Nàng tái gật đầu, biết lần này hắn thực sự bị dọa đến.

Vì thế Mị Hỉ liền không nói gì nữa, chỉ cảm thấy bề mặt ấn lấy đầu nàng không nhượng nàng nhìn hấn, đem nàng ôm vào trong ngực.

Bên tai âm thanh bang bang dần dần gia tốc, Tô Tô khó xử tại trong ngực hấn ngoan ngoãn làm mèo một khắc, sau đó đẩy đẩy hấn, “Được rồi, nên nói chính sự.”

Mị Hỉ không tình nguyện nói lỏng tay, bám lấy quai hàm nghiêng đầu nhìn nàng, “Người khi nào cùng ta hồi Triều Ca? Hay là tại Tây Kỳ ngoan được vui không muốn về?”

“Đợi lát nữa ta trở về đem sự tình kết thúc liền đi.” Tô Tô nói, “Một canh giờ sau, người vẫn là ở chỗ này đợi ta.”

Mị Hỉ nhú mày, “Người thực bỏ đi được?”

“Vì cái gì không bỏ được?” Tô Tô không hảo khí nói, “Nhưng thật ra người, khi nào làm sủng phi của Đế Tân?”

“Sủng phi cái gì.” Hấn chán ghét nhú mày, “Sau khi người mất tích, ta liền thay thế người vào Triều Ca, tình phách của Ngọc tỷ bà vừa mới thành, còn phơi nắng không được vài ngày, chỉ thừa lại ta.”

“Vây... vây Đế Tân, vây cái... có hay không có cái gì?” Tuy rằng Tô Tô rất muốn nói thẳng, bắt quá Mị Hỉ rốt cuộc vẫn là đồng bọn thân cận, đem hấn chọc nóng nảy nàng cũng không có trái cây ngon để ăn.

“Cái gì?” Mị Hỉ hồ nghi nhìn thấy nàng ngập ngừng ấp úng, vẻ mặt cà lăm nhìn hấn.

Tô Tô vội ho một tiếng, “Là cái... các người viên phòng... thế nào qua?”

“Không có viên phòng, cái gọi là viên phòng kỳ thật chính là hấn và ta mỗi người ngủ một đầu, tìm hiểu từ cung nhân, hiện giờ Đế Tân cơ hồ đều không có tái sủng hạnh phi tử.” Nhiều nhất chính là làm như đi công sự, mỗi nơi trong cung nghỉ chân một chút.

Tô Tô một phen rơi lệ đồng tình, xem tới hấn thực “không được”, nữ nhân trong hậu cung đều không hận chết?

“Hiện giờ trừ bỏ Đông bá hầu Khương Văn Hoán, Tây bá hầu Cơ Xương phản, Nam bá hầu Ngạc Thuận cũng rục rịch. Trong cung nữ nhân cơ hồ đều là tứ đại chư hầu này đáng lên, vì cân đối thế lực hiện giờ Đế Tân không thể tin tưởng bên nào, nhưng cần một cái tân sủng không có thân gia bối cảnh làm tâm mộc chế ước khắp nơi.” Mị Hỉ nói, “Bởi vậy chúng ta theo như nhu cầu ăn nhip với nhau, chỉ là Văn Trọng kia...”

“Người cũng bị hấn châm chích công kích sao?” Tô Tô cả kinh, tử tế đánh giá lại thân thể Mị Hỉ từ trên xuống dưới, đáng tiếc không tìm được vết thương nào.

“Không cần nhìn, ta không sao.” Mị Hỉ đáp, “Ta là muốn nói, hiếm thấy Văn Trọng phối hợp với chúng ta giả cảm giả diếc.”

Tô Tô: “...”

Che mặt, Văn thái sư, người đãi ngộ khác biệt thật sự là quá rõ ràng, chẳng lẽ là bởi vì Mị Hỉ mặc nữ trang so với ta xinh đẹp hơn ==!

“Nhưng Tô Tô, Thương Thang thiên hạ này vận số thực hết?” Mị Hỉ hỏi, “Đông bá hầu Khương Văn Hoán phản, Hoàng Phi Hồ lĩnh bốn mươi vạn binh mã kéo đến trấn áp, binh thủ du hồn quan. Nam bá hầu Ngạc Thuận phản, Văn Trọng cũng phái người ngựa hai mươi vạn, thủ tam sơn quan. Hiện tại thảo phạt Cơ Xương, Đế Tân ngự giá thân chinh, Văn Trọng tùy thị ở bên, bao quát đội voi, còn có hơn mười vạn binh mã. Thương Thang thiên hạ này phòng thủ kiên cố, nhược thực muốn phá hủy, nếu không có từ bên trong phối hợp ngoại lực, sợ rằng tám trăm chư hầu đều phản cũng không thể làm khó hấn.”

Tô Tô hạ mắt xuống, đúng vậy, bởi vậy Nữ Oa mới muốn phái nàng vào cung mê hoặc Đế Tân, nếu không có với lực chiến đấu khủng bố mà quân đội khổng lồ như vậy, vẫn có Văn Trọng, võ có Hoàng Phi Hồ, hơn nữa chư vị lương tướng hiền thần và đế vương văn thao vũ lược, chỉ bằng ngoại lực, ai có thể lay động?

Này nói chuyện thẳng cho tới hoàng hôn, đêm nay lại nên một nắng hai sương xuất môn.

Sau khi chia tay Mị Hỉ, Tô Tô cười giảo trở lại lều trại của Khương Thượng, nên cùng bọn họ từ biệt.

“Tô Tô, sao lại muộn như vậy?” Vô Cát cầm kiếm đứng canh gác ngoài lều.

“Có một số việc trì hoãn, người về sau không cần chờ ta.”

Vô Cát nghiêm túc bác bỏ, “Không được, sư phụ nói ngày sau rối loạn, các sư bá, sư thúc cũng sẽ liên tiếp tiến đến trợ giúp, nếu như người gặp được bọn họ sẽ rất nguy hiểm, ta nhất định phải thủ bên cạnh người bảo vệ người.”

Tô Tô đảo con người, “Người không thấy kỳ quái sao, cũng không có nghi ngờ lí do của sư phụ người? Vẫn là, thực cảm thấy ta chính là ‘Dịch quỷ’? Nhưng nếu là ta chuyên thuộc về Khương Thượng, vì sao sư môn hẳn muốn trừ bỏ ta.”

Vô Cát sờ sờ đầu, thành thành thật thật nói, “Sư phụ không nói tự nhiên có đạo lý của sư phụ, chỉ ít sư phụ cùng ta có ân cứu mạng, ta nguyện ý tin tưởng sư phụ.”

“Thật sự là một đồ nhi ngoan.” Tô Tô không có lập tức tiến lều trại, chỉ là liếc hẳn, “Vô Cát, ngày sau muốn sống liền phải nghe lời nói của sư phụ người, hành quân tác chiến dù sao cũng không giống đồn củi, một cỗ sức chuyên tâm hướng tới tới trước sẽ chết càng mau. Nhưng thật ra với cách đối nhân xử thế, người tâm nhân so sánh thực, ôn tập lời nói của mẫu thân người vẫn là rất hữu dụng, ở điểm này đừng có học theo nề nếp sư phụ người, nếu không cả đời người cũng không lấy được vợ.”

Vô Cát kinh ngạc hé miệng, thì thào tự nói, “Nguyên lai là như vậy sao? Khó trách sư phụ đến hiện tại còn không có vợ.”

Tô Tô không nhịn được cười, “Cho nên nhớ kỹ lời ta mới vừa nói, về sau có thể lấy được mười tám tức phụ trở về làm phiến mẹ người.”

Vô Cát nói, “Đêm nay người hảo kỳ quái, giống như chuẩn bị muốn ly khai, không trở về vậy.”

Nàng không có hồi đáp, liêm trưởng lại không hề báo động trước bỗng nhiên bị xốc lên.

Khương Thượng đứng trước lều trại lẳng lặng nhìn nàng nửa buổi, bỗng nhiên buông xuống liêm mạn, xoay người lui về.

“Đi a, còn không mau đi” Vô Cát nhép môi rống nàng, đẩy nàng về hướng trong lều.

Tô Tô chỉ phải một đầu hắc tuyến kéo ra liêm mạn đi vào lều, vừa vào tới lập tức thiết hạ kết giới, người ở phía ngoài xem không được cũng nghe không đến động tĩnh nơi này.

“Người muốn đi.” Hẳn dùng chính là câu khẳng định.

Tô Tô gật đầu, “Tối nói lời cáo biệt với người.”

Hẳn nói “Hảo.”

“Trận chiến này, các người nhất định sẽ thua.”

Khương Thượng trên mặt như trước xem không đến gợn sóng, bình thản nói, “Ta biết.”

Tô Tô nhất thời có một loại cảm giác quả đấm đánh vào trên mặt, phần nộ nói, “Xem ra người đã tính toán ra được hảo.”

Khương Thượng đáp, “Chiến trường này cũng không phải hoàn toàn vô dụng, cùng Văn vương cũng có ích lợi.”

“Sau đó ni, người liền quyết định chỉ điểm như vậy?” Tô Tô nhướng mi, “Bởi vì suy diễn kết quả là bại, người liền tùy ý hẳn đánh bại?”

“Cũng không phải như thế.” Đầu ngón tay Khương Thượng trên không khê vạch, nóc lều trại dần dần hóa thành trong suốt, trên đỉnh đầu trời cao tinh quang lộng lẫy rõ ràng hiện ra ngay trước mắt, hẳn nương nàng nhìn mây tán mây tụ, “Thay đổi bất ngờ vô thường, nhưng cũng bởi vì chúng ta đoán được hành động quỷ tích mà thay đổi sao? Mà cho dù chúng ta có đi phán đoán, cũng không thể nắm được trong tay. Đoán trước và suy diễn chỉ là lợi dụng để biết tin tức, để kín đáo phối hợp bước kế hoạch tiếp theo của chính

minh, cản trở và nắm trong tay trước giờ đều không hữu dụng, chúng ta nên học làm sao, ra sao thích ứng còn tốt hơn, càng thuận theo nó, để chính mình tận khả năng được lợi nhất, không hơn.”

“Như vậy, tổng có thể nhượng mọi chuyện phát triển theo tâm ý của người sao?”

Hắn lắc đầu, lộ ra tươi cười nhợt nhạt, “Cũng không hẳn.”

Nàng ngửa đầu nhìn thấy đỉnh đầu khó lường mây khói, “Nhưng nếu là ra sao cũng vô pháp thích ứng quy tắc ni?”

“Không trở ngại vùng thoát ra.” Khương Thượng hai tay thả lỏng phía sau, ánh mắt không kinh gọn sóng néng trên người nài, “Ngồi xem phong vân cũng chưa từng không phải một loại thích ứng.”

Đương chân có thể tiêu sái như vậy?

Tô Tô xoay người ly khai, nháy mắt đầu ngón tay chạm tới liềm mạn, nàng dừng lại, quay đầu, phát động mái tóc dài, “Một vấn đề cuối cùng.”

Hắn nhìn nàng, “Người nói.”

“Người không phải sớm biết ta là yêu sao?” Tô Tô mặt mày có đậm đậm uể oải, “Người đã như thế thâm minh đại nghĩa chí công vô tư, lúc đó vì sao người còn muốn tiếp thu ta? Vì sao phải cùng ta mền nhau?” Hắn tiếp thu nàng, tất nhiên cũng biết rõ ngày sau sẽ cùng sư môn có tranh chấp thế nào, tất nhiên cũng biết rõ bọn họ sẽ không lâu dài. Đã như thế, cần gì phải muốn vội vàng sinh thụ, vì lẫn nhau mai phục đại quả càng đáng?

“... Thật có lỗi.” Hắn chăm chú nhìn vào nàng, tựa hồ nghĩ đuổi ra tay đụng nàng, nhưng cuối cùng vẫn là hạ tay, đem khát vọng giấu dưới đạo bào màu xanh, “Đây là lần đầu tiên ta có tư tâm trong cuộc đời này.”

Đêm này hiểu phong vô nguyệt, tinh quang lại như trước rực rỡ.

Mấy ngày sau Tây Kỳ quả nhiên bại, Văn vương bị bắt làm tù binh, cầm tù ở Dũ Lý.

Ngày sau, lưu truyền mấy ngàn năm Chu Dịch sáu mươi bốn quẻ liên tại Văn vương bị tù câu Dũ Lý là lúc diễn tập.

Tại Tây Kỳ chiến bại đêm hôm đó, Tô Tô áo tơ lông màu đen, lĩnh khâm lưu động màu vàng tường vân văn, ngồi chờ đợi ở hành cung Tây Kỳ. Phía trước bên ngoài vài dặm, Đế Tân ngồi nằm trên chiến xa, hắn đã hai ngày chưa ngủ, đầu quan buông ra, mái tóc dài đen bóng xoa trên lưng, đuôi tóc hơi cuốn cong, chỉ tam trọng sâu y, cái hông nổi lồi trắng bạch chi ngọc.

Tại này mọi người trông mong lấy vọng ban đêm, tùy hứng để vương tuần mỹ dứt bỏ quần thần đi tiếp một cái tốt đẹp lựa hoa yêu ước.

Đốt đốt vó ngựa đánh mất yên tĩnh vỡ trước, Tô Tô kéo xuống mũ trùm trên đầu, giơ tay nhắc chân, áo tơ màu đen hạ ẩn ước tiết lộ trùng điệp hồng sa chậm rãi nở rộ, như huyết liên khai ra trong đêm khuya.

Ánh mắt sợ hãi mà kinh diễm của nhóm cung nhân chỉ dám dừng lại chân nàng, nàng nghiêng đầu hướng Mị Hỉ đang ẩn thân trên ngọn cây nở một nụ cười, lẳng lặng chờ đợi đế vương đến.

Phiên ngoại Khương Thượng

Lúc ấy chỉ nói là tâm thường... Nhân sinh nhược như sơ tương kiến.

Năm hắn xuất thế, gia cảnh liền đã suy tàn.

Hạ vũ thời đại, tổ tiên tứ nhạc bá ích cũng từng có công phụ tá Đại Vũ trị thủy, cũng từng quan bá vương hầu bát phương mây di chuyển.

Này đó rực rỡ hòa huy hoàng là đời đời không quên nam niệm, đến đời hắn, hoàn toàn là thế tôn thứ 54 của Viêm đế Thần Nông.

Hắn chẳng hề nghĩ chỉ coi chừng cái gọi là thân phận vương tôn hậu nhân, như cha vậy, không nguyện làm nghề nghiệp hèn mọn, dựa vào gia sản lơ thơ nhiều thế hệ lưu truyền tới nay miệng ăn núi lở, hắn cũng từng

nghèo khó trôi dạt, cũng từng không gạo thổi cơm, không thiếu năm phải đi làm đồ tể mổ trâu bán thịt, làm tiểu nhị chạy mòn chân ở tửu quán bán rượu.

Hắn chẳng hề lấy đó làm sỉ nhục, theo không phải nghề nghiệp hèn mọn, mà là tài đức.

Từ nhỏ hắn khổ tập thiên văn địa lý, quân sự mưu lược trị quốc an bang chi đạo, chẳng hề là vì cái gọi là khôi phục mặt mũi bộ tộc, chỉ là đơn thuần khao khát.

Khao khát cái gì hắn không thể nói rõ, có lẽ chỉ là một loại phương thức nhượng tinh thần hắn đạt được no túc cùng an ổn này nọ...

Hắn duỗi ra tay, đạo bào màu xanh lộ ra mười ngón tay trắng nõn mà mạnh mẽ, gây cho cảm giác thân thuộc vô danh.

Phụ thân cùng mẫu thân thật cao hứng có đạo nhân Ngọc Hư cung nguyện ý đem hắn mang đến Côn Luân, tuy rằng tại chỗ này hắn chỉ là tiểu nhân vật tầng dưới chót.

Hắn ban ngày chỉ là làm chút tạp dịch quét rác nấu nước, ban đêm ngoại trừ đọc chiến sách xưa và trị quốc luận ngoại, trong ngực hắn cất giấu một mảnh trúc cơ ghi chú tu tiên nhập môn pháp. Đây là cha mẹ hắn tống cấp hắn trước khi đưa hắn cho đạo nhân Côn Luân đem đi, chẳng hề là sổ tay trân quý gì, nhưng lúc ấy đối với hắn mà nói, quả thật là một thứ cần thiết để nhập môn.

Ngày bình thần cũng phong phú, bắt tri bắt giác mười lăm năm như trong nháy mắt, hắn từ một cái tạp dịch bình thường bị điệu đến Bàn Đào viên trông coi ba nghìn bàn đào của Tây Vương Mẫu, người giữ cửa rất nhân rồi, tập nhiều năm tiên thuật, theo thời gian phảng phất sẽ có khí tức yên tĩnh như người tu tiên, bao gồm cả hắn, mười mấy năm qua cơ hồ hình dung chưa biến.

Mỗi ngày đi ngang qua, hắn nhìn thấy môn bài Ngọc Hư cung, tu hành mấy chục năm tự nhiên hy vọng có thể được thành chính quả, hàng năm tu hành, tu tiên đã biến thành mục tiêu hòa nhân sinh của hắn, tự nhiên cứ vậy thai nghén mà thành chấp niệm.

Hắn là cái người ít ham muốn, nguyên bản lực chú ý lơ thơ đã bị mục đích tu tiên chiếm cứ, không gian dành cho tình yêu càng là ít đến thương cảm, lúc hắn cho rằng cả đời này sẽ như mong muốn sống một cuộc sống bình thần tại Côn Luân, một cái ngoài ý muốn đột nhiên xẹt qua sinh mệnh hắn.

“Người là hồ ly nhà ai?” Ánh mặt trời ban ngày vẫn là tươi đẹp như thế, hắn đã từng mang theo cốt phiến ngồi trên cành đào nghiên cứu ánh mặt trời loang lổ, đột nhiên nghe đến dưới tán cây đổ rào rào hỗn độn tiếng vang.

Một tiểu hồ oanh bạch kinh ngạc ngẩng đầu, doanh doanh một đôi mắt màu hổ phách ba quang minh mông.

Con tiểu hồ là giáo hoạt như thế, có lẽ phát hiện so sánh với người, hắn càng thích cùng động vật giao tiếp, mấy chục năm vẫn lấy nguyên hình cùng hắn giao hảo, dần dần, sinh mệnh nhỏ nhoi yên tĩnh chiếm lĩnh trong lòng hắn.

Chờ đến hắn đã thành thói quen tại kiếp sống tu luyện dài lâu có một đầu chồn bạc làm bạn, đối với động cơ nó tiếp cận hắn, liền lệnh hắn càng để ý.

Nó muốn giết chết hắn...

Lần thứ hai bọn họ gặp mặt, nàng quanh thân hình như có như không sát khí vẫn mơ hồ bắt đầu khởi động, người bình thường có lẽ không thể nhận ra thấy, nhưng hắn quanh năm một mình tu luyện nội tâm, đối với ác ý luôn luôn cực kỳ mẫn cảm.

Rất cục có một ngày, nó nói với hắn, “Ta tu nghiệp sắp kết thúc, đến lúc đó, ta nghĩ đổi một cái bộ dạng gặp người.”

Nó quyết định tiến một bước hành động. Hắn cũng đã không nghĩ sẽ cùng nó tiếp tục ngờ vực vô căn cứ đi xuống.

Vì thế mượn cơ hội cùng nó gặp, nuốt vào trước một viên đan dược.

Nháy mắt, sắc mặt hần chuyển trắng bệch, sắc môi phát tím, bất quá khoảng khắc, hắc khí liền đã hùng hổ mạn tới toàn thân.

Tim đập tiệp hoãn, khí tức tiệp thu, cảm giác tứ chi chậm rãi biến mất, nhưng chìm vào chỗ sâu ý thức vẫn là thanh tỉnh, thanh tỉnh cảm giác đến nằng lo lắng xen lẫn theo sát ý bỗng nhiên bùng nổ, nhưng cuối cùng... nằng như cũ vẫn là cứu hần.

Hơi lạnh đầu ngón tay đem Bảo Châu đưa vào trong miệng hần, hần có khoảng khắc tim đập mạnh và loạn nhịp, phân biệt không ra giờ phút này người tới là ai.

Nằng động tác cực kỳ thô lỗ, đem đầu hần đập xuống ngọc chằm, thỉnh thoảng hung hăng đánh vào giường đá và ngọc chằm... Kỳ thật người này là tới mưu hại hần đi.

Đang nghĩ ngợi, trước ngực chợt lạnh, nằng lại kéo vạt áo hần ra đưa tay chà chà trước ngực hần, da dẻ hần kéo căng vô thức kháng cự, nằng càng ra sức giở trò, vuốt ve xoa bóp!

Hần cuộc đời này chưa hề cảm thấy thời gian gian nan như thế, nằng tâm tính bất hảo thấy rõ.

Sau nằng hóa thành nhân hình mới gặp liền lỏa trình tương đối...

Sau nằng kiều mỹ to gan nhiều lần đối hần đùa nghịch dụ dỗ...

Sau nằng vì hần ở dưới ánh trăng múa đơn uyển uyển ngâm nga phượng cầu hoàng...

Sau, hần trong lòng lại cũng đương chân in lại thân ảnh nằng không dung hạ ai khác...

Sau...

Chuyện xưa sợ nhất, đó là sau.

Ngày đó, hần kết thúc tu nghiệp xong bị sư tôn lưu tại đại điện tu luyện, thời gian hoàng hôn, nhưng trong lòng đột nhiên vô thức báo động trước bất an xao động lên.

Hần lập tức xin chỉ thị sư tôn muốn cáo lui trước, lại bị các sư huynh xung quanh ngăn lại, “Khương sư đệ, người bị yêu tà mê hoặc, nằng chính là yêu ma biến ảo...”

Hần bỗng nhiên quay đầu, “Ý sư huynh nói gì?”

Sư huynh chỉ lúng túng nói quanh co, “Sư đệ vẫn là sớm thanh tỉnh thì tốt hơn, đợi lát nữa... nếu là sư tôn hỏi, người hãy nói người không biết gì cả, là do yêu nghiệt hóa thành nhân hình mê hoặc người, người như cũ vẫn là hảo sư đệ của chúng ta...”

Sư huynh phía sau hần nói gì đó hần đã không tái chú ý, đột nhiên sực khai tay sư huynh, hần sử dụng sức lực cả cuộc đời của mình dùng tốc độ mau nhất chạy trở về.

Không ngoài dự liệu, lúc hần trở lại uyển lạc của mình, không có một bóng người... hần chưa hề hoảng hốt qua như vậy, sư tôn muốn giết nằng, hần rõ ràng biết điểm này.

Chưa từng nghĩ qua cuộc đời lại có cảm tình cực nóng giống như thế này, vui sướng cùng sợ hãi đều tới cùng là do một người...

Khi hần nôn nóng tìm tới Côn Luân rốt cục phát hiện thân ảnh đơn bạc của nằng, nằng mình đầy thương tích, cơ hồ bị đánh hồi nguyên hình, hần trong lòng chua xót bi thương nộ đến mức tận cùng, lại cũng chỉ có thể đè xuống dưới, đem nằng chặt chẽ hộ ở sau người!

“Nghiệt đồ!” Sư tôn giận dữ, “Chuyện cho tới bây giờ, nằng yêu tà thân đã hiện, người còn khẳng khẳng một mực sao?”

Hần ăn được cả ngã về không nói, “Sư tôn, đệ tử sớm đã biết nằng là yêu, hết thấy tội lỗi đệ tử nguyện ý nhận.”

Thiên tôn đối với yêu tà luôn luôn căm thù đến tận xương tủy, thế tế hành vi của hần không khác là tuyên cáo phản bội sư môn, như vậy dù cho hần là học trò cưng của sư tôn, sư tôn cũng sẽ ngoan tuyệt quyết tâm thanh lý môn hộ, mà Tô Tô... lại làm sao có thể tránh được?

Đối với hắn mà nói, tiểu hồ này chỉ to gan lại yếu ớt nên vĩnh viễn còn sống, dù cho tối hậu, không ở bên cạnh hắn.

Cây mạnh quật cường chịu chết chung không như còn sống, còn sống còn có một tia khả năng, nhân hồn có thể không ngừng chuyển sang kiếp khác, nhưng yêu, chỉ có một lần hồn. Nếu là tan, trong thiên địa này liền vĩnh viễn rút cuộc không có người kia... Vĩnh viễn.

Lại có ai nhẫn tâm nhìn thấy người mình yêu liền như vậy triệt để bị hủy diệt trước mắt mình?

Chỉ ít với hắn, làm không được.

Hắn tối hậu nắm chặt cùng nàng giao khâu mười ngón tay, sau đó vén lên vạt áo phủ nhiên hạ bái, “Đệ tử biết sai, cam nguyện lĩnh phạt...”

“Nghiệt đồ! Người tư tàng yêu tà, tri tình bát báo, hư hỏng thanh phong ta, có từng biết tội?”

Hắn đầu cũng không cúi, nắm chặt quyền lấy gạch kê sát đất, “Đệ tử biết tội...”

“Biết tội chi bằng hối cải, người có cam nguyện lĩnh phạt?”

Hắn gần từng chữ, “Đệ tử thẹn với sư tôn giáo đạo, cam nguyện bị phạt.”

“Đây là ý gì?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ngơ ngẩn hỏi, “Người... muốn lưu lại Côn Luân? Còn... ta ni?”

“Nghịch chương! Người mà còn muốn dụ dỗ đồ nhi của ta?” Sư tôn trong lời nói lộ ra dày đặc sát ý.

Hắn luân phiên dập đầu, khép mắt không nhìn sắc mặt nàng, “Cầu sư tôn cho nàng một con đường sống, đệ tử nguyện thay nàng thụ phạt.”

...

Tô Tô, người hồi Thanh Khâu đi.

“Người trở về đi, đừng tái tới tìm ta...” ... Người trở về đi, đừng tái thụ thương.

Vận mệnh lại châm chọc như thế, hắn tối không nguyện thương chính là nàng... đến tối hậu, thương nàng tối sâu, nhưng cũng là hắn.

Hắn là biết rõ, hắn đều biết rõ.

Hắn biết rõ, nàng đánh xuống tới chính là cán đao.

Hắn biết rõ, nàng không nguyện giết chóc.

Tiểu hồ tuy rằng to gan lại thủy chung chưa hề tổn thương qua hắn sao có thể dẫn dắt tộc nhân huyết tẩy Ngọc Hư cung.

Đâm vào ngực nàng một đao kia, tuy rằng hắn đã tránh được chỗ trí mệnh, nhưng hắn ngơ ngẩn nhìn nàng nháy mắt trong mắt dập tắt ánh sáng, phẳng phất cũng nghe thấy trong lòng bị triệt để bẻ gãy cảm tình đang gào thét từng khúc chết đi...

Hắn biết rõ, bọn họ trong lúc đó triệt để xong rồi.

Nàng vừa muốn khóc vừa muốn cười, nước mắt lại trước một bước chịu tải không được chảy xuống, “Khương Thượng... Người không tin ta...”

Nàng ôm lấy ngực trái, cất tiếng cười to, “Người không tin ta...”

Chung quanh tả hữu, Thanh Khâu cửu vĩ hồ tất nhiên là thượng cổ quyền tộc, nhưng Thanh Khâu thiên hồ tối cường tại phía xa Thiên Giới, tối nay tiến đến cửu vĩ hồ đa số yêu hồ tiên hồ đồng lứa, sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn cho thập nhị kim tiên ra tiên phong, cửu vĩ bộ tộc thốt nhiên làm khó dễ ngay từ đầu quả thật chiếm thượng phong, nhưng trước mắt đồng môn đã đứng vững gót chân, dần dần phát huy ra tính áp đảo ưu thế, nếu như không kịp, bộ tộc cửu vĩ tối nay cũng khó trốn kết cục bị diệt tộc.

Một bên là thân cư đồng môn mấy chục năm chăm sóc hắn, một bên lại là tâm hắn hướng về.

Hắn được thả ra từ Tu Di kính, mượn lúc sư tôn không ở cùng, bài trừ tối hậu một tia thuật pháp huyền hóa ra thức thần khải cấp thông tri đứng đầu Côn Luân Tây Vương Mẫu, chỉ trông nàng đến kịp... Nếu là không kịp, chí ít, hắn đã đem nàng cứu ra.

Một đao này chém nát, có tình ý của nàng còn có sư môn rục rịch sát ý.

Hắn biết nàng vĩnh viễn sẽ không biết rõ, hắn biết có lẽ nàng chẳng hề trân quý những gì hắn làm ... Hắn đều biết rõ. Chính là này lại ra sao?

Hắn chỉ cần nàng có thể sống, khác, hắn liền cũng không cách nào nữa cố kị.

“Người thực ngu xuẩn.” Thân Công Báo lẳng lặng đứng trước mắt hắn, sau khi nhìn nàng thật lâu, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Tỷ như ta, sẽ không làm chuyện không có hồi báo.”

Hắn cường chống bình tĩnh, đối Thân Công Báo đậm đậm nói,

“Người mang nàng ly khai nơi này.”

Thân Công Báo “Hừ” một tiếng, nàng trong ngực ý thức dần dần không rõ bắt lấy vạt áo hắn, Thân Công Báo cúi đầu thì thào, “Nhập tương tư môn ta, mới biết tương tư khổ...”

Hắn hạ xuống mắt.

“Trường tương tư này trường tương ức, đoán tương tư này, vô cùng cực... Sớm biết như thế vấp nhân tâm... Còn như lúc trước, không nhận thức...”

Hắn khép mắt.

Tô Tô...

Người vậy... Chưa hề tín nhiệm ta.

Người chưa hề nói cho ta vì sao lúc trước lại đối ta hoài bão sát ý.

Người chưa hề nói cho ta vì sao phải ám ám cùng quân vương nhân gian giao nhau.

Người chưa hề nói cho ta người cùng Nữ Oa nương nương đến tột cùng có ước định gì.

Người cũng chưa hề nói cho ta, người làm bất kỳ quyết định...

Vì sao phải gạt ta, vì sao ngay từ đầu muốn lừa gạt ta?

Đêm huyết tẩy Ngọc Hư cung, Tây Vương Mẫu và Nữ Oa nương nương là một trước một sau đuổi tới, Tây Vương Mẫu là hắn thông báo xin giúp đỡ, như vậy Nữ Oa... đến tột cùng vì sao mà tới?

Sư tôn tự nhiên biết rõ là hắn thông truyền Tây Vương Mẫu, sau đêm đó lại đem hắn một lần nữa tù nhập Tu Di kính, cho đến Phong Thần bảng pháp điệp hạ xuống... Hắn nhân tuyến này mặc cho Phong Thần thực hiện giả.

Sau này trở tại rừng bàn đào, cũng từng âm thầm đi Thanh Khâu tìm hiểu,

lại không tìm được tin tức gì. Cũng không phải chưa nghĩ qua liên như vậy

đứt đoạn tâm niệm, tại Côn Luân sống quãng đời còn lại không hắn là

không thể. Nhưng thiên mệnh chung quy không thể trái, trong một cái nắng hè chói chang ngày xuân, hắn linh chỉ xuống núi, mở ra đoạn Phong

Thần hành trình này—

Lại một lần nữa nhìn thấy nàng, nàng biến hóa nhanh chóng, trở thành sủng phi đứng đầu Thương Thang, thân thượng yêu khí như ẩn như hiện.

Hắn ra sao cũng không nghĩ ra, xuống núi là lúc hắn và Vân Trung Tử trông thấy cung đình Triều Ca trong vòng yêu khí tận trời, yêu khí đầu sở này, thể nhưng chính là nàng?

Nàng tựa như hoàn toàn không nhớ rõ hắn, ánh mắt xa lạ mà bí mật mang theo địch ý.

Ánh mắt ẩn hàm sát ý là quen thuộc như thế, năm đó sau khi nàng biết tên hắn cũng là phản ứng như vậy, hắn rất muốn biết rõ đến tột cùng là nguyên nhân gì, nhưng nàng mới khi nghe đến tên hắn liền đối với hắn sung mãn địch ý. Hắn truyền đi tiếng tim đập thừ thăm dò nàng, “Yêu hồ, còn nghĩ giết chết ta sao?”

Nàng mím môi, sắc mặt khê biến.

Hắn trong lòng mơ hồ có một tia hiểu, ngày đó liền đến đêm thám thính hoàng cung, quả nhiên, yêu cùng tiên bình thường, được hưởng thụ thanh xuân, nhưng nhìn thấy dung nhan của nàng nháy mắt già đi, hắn trong lòng thương thầm khó đương, này cũng là bởi vì hắn sao...

Nàng cẩn thận dè dặt nhìn hắn, “Người... không có phát giác ta cùng ngày xưa có cái gì bất đồng?”

Hắn ám ám thở sâu, chỉ là mặt lạnh nói, “Chớ tái thi quỷ kế, Đát Kỷ, hôm nay lời ta nói đến thế, ngày sau ta liền không tái khoan dung.”

... Nàng quên hắn cũng tốt.

Hắn cúi đầu nhìn lòng bàn tay chính mình, sẽ cùng hắn liên lụy chỉ khiến nàng bị thương càng sâu, lại không như chỉ làm người lạ...

Hắn vốn hướng Chu, tại Triều Ca nghỉ chân.

Liên như vậy nhìn thấy nàng dựa vào quân sinh thân biên, cướp lấy nuông chiều, tranh quan hậu cung, trước mặt hắn và quần thân văn võ nhảy điệu vũ mà từ trước chỉ múa ột mình hắn... Nhớ rõ hắn cũng thế, quên hắn cũng tốt. Hắn cứ thủ ở bên cạnh nàng, vì nàng đề phòng Văn Trọng, bên cạnh nàng có yêu tà thừa dịp nàng mất trí nhớ mà dây dưa, hắn liền vì nàng chặt đứt.

Tỳ Bà Tinh ngàn năm và Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh trên thân huyết tinh sát khí quá trọng, bọn họ là yêu thuần túy, hiện thân tại hoàng cung, nhất định sẽ khiến cho đại họa ngập trời. Ngày sau này không nguyện sẽ cùng nàng cầm binh khí gặp lại, lúc này hắn sao có thể bỏ mặc nàng cùng bọn họ dây dưa?

Chỉ là Thành Thang thiên hạ này thiên mệnh gần hết, lưu tại này bấp bênh vương thành, nàng kết cục...

Trong lòng mơ hồ có tâm niệm mang nàng ly khai hoàng cung, hắn nhíu mi, không đi suy đoán trong đó lại bao hàm bao nhiêu tư tâm.

Nàng từng nói qua là Nữ Oa nhượng nàng nhập Triều Ca, hắn mấy phiên thăm dò, nghĩ từ trong miệng nàng biết rõ đến tột cùng Nữ Oa cấp nàng an bài chính là nhiệm vụ gì, nhưng nàng lại vẫn thủ khẩu như bình, không chịu thổ lộ.

“Như vậy người nhất định phải tố cáo ta, người việc này không dục tai nạn và rắc rối thiên hạ, nguy hại muôn dân.” Đêm đi hoàng cung cứu nàng, hắn tối hậu lui mà cầu khẩn.

Nàng do dự xuống, như cũ khép kín môi.

“Vậy ta cũng không còn lời nào để nói.” Nói xong, hắn giả bộ ly khai nghĩ bức nàng phun thực...

“Khương Thượng! Người liền đem ta một người cô đơn ném tại chỗ này chờ chết sao?”

“Ta cũng đã thụ đủ bi thảm như vậy rồi...”, nàng ở phía sau hắn như khóc như tố, “Thỉnh người đừng ly khai ta, Khương Thượng, ta không muốn chết, thỉnh người đừng đi... Đừng lưu lại ta một mình...”

Hắn đưa lưng về phía nàng nắm chặt quyền, bi ai chính là, tuy rằng biết rõ giờ này khắc này nàng như cũ đang lừa gạt hắn, hắn tiếng lòng cũng thương tiếc, qua tại quang âm niên hoa chưa hề mang đi cái gì, tưởng niệm và cảm tình năm này tháng nọ một tầng lại một tầng chồng dựng lên, chung quy khó mà gánh vác.

...“Đát Kỷ, người luôn là như thế, miệng luôn đầy nói dối...”

Nàng chỉ là càng thấp nhu tiếng nói, như lời tâm tình thì thảo, “Ta là thật tâm, Khương Thượng, ta là thật tâm. Cầu người... đừng bỏ rơi ta, đừng bỏ ta một mình...”

“Ta muốn đi theo người, cầu người, mang ta đi...” Chỉ một câu nói, phòng tuyến của hắn âm âm sụp đổ. Sau...

Chuyện xưa lại liên lụy đến sau.

Sau, trĩ kê tinh tiến đến hoàng cung đoạt nàng.

Sau, Thân Công Báo nói cho hấn, nàng khôi phục trí nhớ.

Sau, hấn thân bắt do kỷ nghĩ cách đi gặp nàng.

Hấn biết rõ trừ bỏ tự rước lấy nhục, này chẳng hề có thể gây cho hấn cái gì, hấn cũng không có ôm qua bất kỳ mong đợi, có lẽ... tại nàng mất đi trí nhớ, đoạn thời gian đó từng âm thầm nảy sinh. Nhưng tối hậu, nhìn thấy nàng sau khi khôi phục trí nhớ đầy mắt bị oán đau (oán hận + đau đớn) chiếm cứ, hấn trừ bỏ hỏi một câu, “Người có khỏe không?” Này đã là hấn có thể làm, cũng là tối đa nàng cho phép hấn làm.

Hấn chỉ phải... nhìn xem nàng.

Chỉ nhìn thấy nàng liền hảo.

...“Về sau người nếu là nhìn thấy ta, người liền tránh đi ta, nếu ta biết rõ hành tung của người, ta cũng sẽ đi đường vòng. Đến chết không gặp gỡ... Được không?”

Chỉ là nhìn, nàng cũng không đồng ý sao?

Hấn biến mất thân ảnh, thật sâu tái nhìn nàng một cái, đi vào khôn cùng bóng đêm.

Tránh cư tại Bàn Khê, hấn ngẫu nhiên xuống núi quan sát hương dã phong cách cổ xưa hiển tế.

Cây đuốc được thắp sáng lên, dưới ánh lửa ấm áp, nam tử hào hùng cất cao giọng hát, nữ tử vì bọn họ nhanh nhẹn nhảy múa...

Hấn ngồi trong góc lẳng lặng nhìn.

Đột nhiên nghĩ tới bản phượng cầu hoàng của nàng, nàng từng vì hấn nhảy múa dưới ánh trăng...

Bọn nữ tử tại trong ánh lửa dĩ lệ động nhân dáng người xấu hổ lại khép nép ẩn lộ tối mỹ cảnh xuân tươi đẹp...

Hấn nhìn trước mắt bọn họ làm những gì thì hấn và nàng cũng đã từng làm qua.

Bọn họ một dạng cảm thấy rất hạnh phúc.

Hấn an vị tại chỗ này nhìn.

Bất giác trên má hơi lạnh.

Nâng tay gạt đi lạnh ý xót xa....

66. Q.6 - Chương 66

Đương tà dương màu đỏ đặt lên tường thành, cửa thành cổ xưa từ từ mở ra...

Tất cả Triều Ca sôi trào!

Tứ đại chư hầu trong nước làm phản rồi tam quốc, con dân Đại Thương kiêu ngạo chịu đủ nhục nhã vô cùng này, hiện giờ mỗi một cái tin chiến thắng đều có thể đưa tới sóng thần hoan hô, lần này lại là Vương cùng Văn thái sư thân phò chiến trường, còn bắt được Tây bá hầu làm tù binh trở về, tin vui truyền tới, tất cả Triều Ca càng là đắm chìm bên trong ca múa mừng cảnh thái bình.

Quân đội thật dài vọng không gặp giới hạn, chỉnh tề xếp thành hàng nối đuôi nhau đập vào cửa

thành, thân thượng các tướng sĩ vết máu chưa lành, giáp trụ thượng loang lỗ vết máu đỏ sậm làm nổi bật sắc bén đảo qua, cơ hồ muốn nhập vào cơ thể mà ra, khí xơ xác tiêu điều khiến nhân sợ. Nguyên bản thân dân vây quanh ở hai bên đường chính nhảy nhót hoan hô dần dần dừng lại ồn ào, an tĩnh mà cuồng nhiệt dừng ở vương sư trở về.

Đội voi phân loại đi hai bên tả hữu trong đội ngũ của bọn họ, đi đầu đội ngũ đó là từng chuỗi tù binh bị xiềng xích gắt gao trói làm nô lệ, thân thượng áo giáp tận trừ, trừ ra bộ phận tù binh cấp bậc tương đối cao có thể tại ngang hông lưu tại một miếng vải bố che giấu hạ bộ, còn lại tám phần trở lên đều là trần truồng.

Hành quân tốc độ cực nhanh, Tô Tô trên chiến xa nỗ lực không xem tập thể tù binh trần truồng phía sau.

Lúc Đế Tân cầm trong tay cự kích đi chiến xa vào, Triều Ca diên cuồng! Bọn họ hoan hô, ca tụng sùng bái vương giả bất bại này.

Đế Tân cúi đầu nhìn nhóm thần dân phủ phục dưới chân hắc, giơ lên cự kích, đao phong hướng thiên—

Thoáng chốc tất cả Triều Ca cùng với mười vạn tướng sĩ cùng kêu lên bộc phát ra như sấm rền gào thét, tại Triều Ca trên không xa xa quanh quẩn—

“Ngô vương uy vũ!”

“Ngô vương uy vũ!”

“Ngô vương uy vũ!”

Trở lại Thọ Tiên cung xa cách đã lâu, Tô Tô trở về Đế Tân vẫn chưa thông báo bốn phía, tuy rằng lặng lẽ theo đuôi quân vương hồi cung, nhưng tự nhiên là giấu không được ánh mắt của hậu cung phi tần và Văn Trọng.

“Nương nương.” Cung nhân lúc trước phụng dưỡng nàng vui mừng mà khóc. Nếu là nương nương tái không trở về, sợ rằng tiếp theo bị điều đi hầu hạ Hỉ Mị đó là các nàng. Vị tân sủng phi này hảo đáng sợ, cung nhân bị điều đi hầu hạ nàng cơ hồ không có một người nào có thể thuận lợi trở về.

Tô Tô nhú mày, có chút ngạc nhiên, thời nàng còn ở trong cung công lực thu mua nhân tâm có cao như vậy sao? Nhưng các nàng như thể nhớ mãi không quên trung tâm bất nhị.

Đế Tân hồi Long Đức điện trước xử lý yếu vụ. Văn Trọng dọc theo đường đi ẩn nhẫn rất lâu, cặp mắt thượng tấu. “Bệ hạ, thần...”

“Khanh không cần nhiều lời.” Đế Tân chủ ý đã định, “Trẫm đều có an bày.”

Văn Trọng tự biết vô lực xoay thánh ý, chỉ bồng nhiên liêu dưới áo bái, quỳ mà tấu viết, “Thần chỉ mong tứ phương tùy phục, dân chúng điện an, chư hầu phục tòng, thần nguyện cũng đủ rồi! Chỉ cầu bệ hạ đừng phụ giang sơn tốt này!”

Nói xong, tái nhất chấp tay, xoay người bước nhanh mà đi.

Đế Tân đưa lưng về phía hắc, thật lâu sau, quăng đi mai rùa trong tay.

Hai bên thị nhân hiểu rõ nháy mắt thân thể quỳ phục xuống, nơm nớp lo sợ tấu, “Bệ hạ, bệ hạ nguôi giận...”

Đế Tân hai tay thả lỏng phía sau. trầm mặc khoảng khắc, chỉ thần nhiên nói, “Di giá Thọ Tiên cung.”

Bên này Tô Tô đang chuẩn bị an bày thị nhân, tin tức Đế Tân muốn tới liên tiếp đến, vô lực xoa xoa trán, nàng vội vàng chuẩn bị, cùng thị nữ đi đến trước cửa cung nghênh thánh giá của hắc.

“...Tô Tô.”

Đế Tân xuống khỏi ngự liễn, sau khi bình lui tả hữu, nắm lấy tay nàng đi vào trong cung.

Tô Tô còn tính dụ ngoan, biết điều để Đế Tân thô lỗ chế trụ cổ tay một đường hướng thiên điện đi đến.

Sau khi tiến vào trong thất hắc buông tay ra, hai người sòng vai ngồi xuống một bên chiếc kỷ trà, người Thương thích rượu, trong vườn ngự uyển cơ hồ mỗi bàn mỗi góc đều chuẩn bị tốt bầu rượu, Đế Tân một tay cầm lên chén rượu trên bàn, giữa đầu một ngụm uống cạn.

Tô Tô nhìn thấy hắc rót liền một hơi ba chén, mở miệng, “Ngươi có chuyện phiền lòng?”

Hắc bảo trì cổ chấp nâng chén rượu động tác không biến, chén nhạt để môi mỏng, cặp mắt sắc bén thẳng tắp dừng lại trên mặt nàng, “Nói cho trẫm, vì sao ngươi ở Tây Kỳ lâu như vậy lại như cũ lông tóc vô thương?”

Nguyên lai mới gặp thời không đề là chờ ngày sau hưng sư vấn tội.

Tô Tô ám ám tắc lưỡi, nguyên tưởng rằng có thể tránh qua. Nàng phóng eo mềm nhũn, ngồi trên đùi hấn, đem đầu gối ở trong ngực hấn, không chút hoang mang thấp giọng nói. “Ngay từ đầu ta là được Khương Thượng cứu, sau khi Khương Thượng sát nhập Tây Kỳ, ta liền bị nhị công tử Cơ Xương, Cơ Phát bắt làm tù binh...” Xin lỗi Chu Vũ Vương anh minh, trước hy sinh một chút danh tiết của người.

Đế Tân tay vịn lại thất lưng Tô Tô đem nàng hướng lên trên, cao tới cùng hấn nhìn thẳng, tay phải bốc lên cầm nàng, nói. “Vậy Khương Thượng cùng người là tình bạn cố tri?”

Cảm giác bị độc chiếm ưu thế làm nàng có chút khó chịu, nhả lại mi vuốt ve tay hấn, “Chưa từng.”

Hấn cũng không cho rằng đúng, nói, “Trước đây cũng là hấn đem người mang khỏi Triều Ca, ngày thường các người cũng không có cùng xuất hiện, vì sao hấn lại liên tiếp cứu người?”

Tô Tô nửa thật nửa giả sẵn giọng, “Người liên sẽ không nghĩ hấn là rất lưu luyến sắc đẹp của ta?”

Đế Tân nghe vậy đưa mắt lại nhìn nàng nửa buổi, sau đó từ chối cho ý kiến dời tầm mắt.

Tô Tô phát điên, “Người này là cái ánh mắt gì!” Máy phiên khổ tu, nàng dù gì cũng là mỹ nhân. Năm đó hấn còn không phải bởi vì hình dạng kinh diễm này của nàng mới đem nàng theo tù binh Ký châu đi Triều Ca.

Nàng lời nói chân chân giả giả, Đế Tân không có hỏi lại, chỉ bình tĩnh chăm chú nhìn nàng khoảng khắc, chậm rãi hỏi. “Tô Tô, ta chỉ hỏi người một câu, người có từng có tâm hại ta?”

Tô Tô đem mặt dán tại lòng bàn tay hấn, tuy gánh nặng kia không có đề cập lại, nhưng là thành thật nói, “Ta đã đáp ứng người, ta lựa chọn người. Ta sẽ cùng người đứng cùng một trận tuyến, này không sẽ thay đổi.

Đế Tân đem mỗi một biểu tình biến hóa trong đáy mắt nàng thu hết, khép nửa mắt, đem bắt hảo nữ yêu này khóa ở trong ngực, “Trẫm tin người... đừng cô phụ trẫm.”

Đêm đó Đế Tân ngủ lại tại Thọ Tiên cung.

Không cần bất kỳ đan dược, Tô Tô như cũ vững chắc hoài bão trình tiết tuyệt trắng bình an vượt qua một đêm này.

Chỉ là sau khi Đế Tân thượng triều, đương sự song phương vốn rất bình tĩnh, bắt quá đêm này trong lòng không bình tĩnh, người mất ngủ đầu đêm cũng không ít.

Trừ ra hậu phi nữ thân quyến rằng bạc thềm cấm, đệ nhất Mị Hỉ dùng thời gian này lên vào Thọ Tiên cung.

Hấn một đêm chưa ngủ, mắt ửng đỏ oán hận nhìn trừng trừng thiếu nữ đang biếng nhác cuộn tròn trong chăn, muốn nói lại thôi—

“Thế nào?” Tô Tô mở mắt ra, tay phải lưỡi nhát đặt lên trán.

Thiếu niên nói không ra cảm thụ trong lòng, hấn lần đầu tiếp xúc tình yêu, đó lại tàn khốc như vậy. Nhiệm vụ cùng tâm ái nữ tử trong đó một cái lại là một loại chiếm tình, cùng nàng chung sống thời gian càng lâu, hấn liền càng khó buông ra, tại này hai người trong đó giằng co, cũng làm cho hấn càng thống khổ hoang mang.

Có thể hai tướng thủ kỳ nhẹ cũng thế, lại tiếc rằng khắc cốt tương tư?

Tô Tô thở dài, xốc lên chăn mềm rì rì xuống đất, Mị Hỉ giữ chặt tay nàng, khi nàng ngoái đầu nhìn lại lúc sau cũng ghen lời.

“Cá cùng tay gấu luôn luôn không thể kiềm được, người đã muốn cùng ta hồi Triều Ca, cục diện hôm nay người trong lòng cũng đã biết rõ.”

“Cá cùng tay gấu?”

Tô Tô vội ho một tiếng, “Ta là nói, vạn sự lưỡng toàn nan.”

“Ta hiểu ý người.” Mị hỉ tay căng thẳng, hẩn ngồi tại đầu giường Tô Tô, đem tay nàng kéo đến ngực trái của mình, “Nhưng nơi này rất khó chịu.”

Nàng rút tay, gần đây kiếp hoa đào bay tán loạn thật là khiến người nhức đầu.

“Nương nương.” Đang cầm chậu nước và khăn rửa mặt, trời chưa sáng, thị nhân đã chờ lâu ngoài cửa nghe thấy động tĩnh bên trong phòng, cung kính đẩy cửa vào. Sau khi phát hiện trên giường còn có thêm Mị Hỉ, nhóm cung nhân nhất tề ngơ ngẩn, may mà nhớ được nhanh chóng cúi đầu. Giống như lúc Tô Tô mới vào cung, Đế Tân cũng đồng dạng chưa sắc phong danh hào cho Mị Hỉ, bởi vậy các nàng chỉ có thể đối Mị Hỉ cung kính phát ra thanh âm, “Nương nương.”

Mị Hỉ khó chịu phát tay, “Biến, toàn bộ cút ra.”

Nhóm cung nhân tuy muốn đi nhưng lại không dám dịch bước, rõ ràng

đêm qua, tới chỉ có một mình bệ hạ, từ đầu đến cuối chưa gặp thân ảnh Hỉ Mị nương nương, đến tột cùng thì nàng lúc nào xuất hiện tại tấm cung?

Càng hướng chi nếu như các nàng đi, Tô phi không dễ dàng mới trở về lại bị Hỉ Mị làm hại, giờ phút này nương nương đang được sủng ái, các nàng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Tô Tô cười giơ tay lên cho các nàng một ánh mắt yên tâm, “Đem chậu nước đặt lên bàn liền lui ra đi, Hỉ Mị muội muội đang bồi ta tán gẫu giải buồn, không cần lo lắng.”

Nhóm cung nhân khước mắt thoáng nhìn Mị Hỉ một thân nữ trang tán loạn, hẩn lúc đến ngại tà váy phiền phức vướng chân vướng tay, trực tiếp đem tà váy thật dài xé toang, hiện giờ hình dạng quần áo không chỉnh tề như vậy tất nhiên là ái muội.

Quả nhiên, mấy ngày sau trong hậu cung liền có lời đồn, Đát Kỷ cùng Hỉ Mị cấu kết với nhau, cùng thị quân vương, dâm loạn cung đình.

Giờ phút này, Mị Hỉ đang bức tức trong lòng, không thể chờ tìm được người trút căm phẫn, “Tô Tô, thị nhân trong cung người có phải nên thay đổi hay không?”

Tô Tô bất mãn trả lời, “Đừng, người của ta người không nên động, họ có công dụng khác.”

Hẩn lúc này mới dịu xuống, nằm trên giường thơm tho của nàng, hai tay gối ở sau ót, suy nghĩ xoắn xuýt thành một mảnh. Nghiêng đầu thấy Tô Tô đã rửa mặt xong, đi đến trước gương đồng chuẩn bị trang điểm, kiềm nén không được dục vọng đụng chạm nàng, hẩn ào ào đứng dậy, đi đến trước mặt nàng cầm lấy cây lược ngọc của nàng, “Ta giúp người.”

Tô Tô hắc tuyến, đoạt lại lược, “Không cần.” Trước đây tại Hiên Viên mộ là Ngọc tỷ bà chải đầu cho nàng, chút nữa nàng còn phải ra ngoài, sao dám dễ dàng cấp hẩn làm vật thí nghiệm.

Mị Hỉ một tay chế trụ eo nàng không nhượng nàng giây dựa, tay phải đẩy ra tóc hai bên trán nàng, đột nhiên sưng sốt—

“Sao vậy?” Tô Tô kỳ quái hỏi.

“Chữ ấn ‘Vạn’ giữa trán người, giáp ranh đã biến thành màu đen...”

~~o

~~Tây kỳ.

Đội ngũ hiến cung thật dài tới cửa thành, chiều cao Bá Ấp Khảo ngọc lập, đứng trước xa niệm cùng chúng thần tử biệt.

Thượng Đại Phu khóc lóc ngăn cản, “Chủ công bị tù Dũ Lý, đại diện hạ lại ra đi, Tây Kỳ phải phó thác cho ai?”

Bá Ấp Khảo khó được sờ sờ đầu Cơ Phát, tuy rằng sau khi sờ xong lập tức lấy ra khăn ra chùi lay = =!

“Khi ta không ở đây, việc đối nội hãy phó thác cho Cơ Phát, việc đối ngoại liền phiền toái đại nhân, còn về quân vụ thì vô tướng Nam Cung Thích có thể phụ trách. Hiện giờ phụ vương bị bắt, sinh tử bất minh, làm sao có thể không cố gắng?”

Khương Thượng đứng trước đầu mũi đội ngũ tiến đưa, chỉ thản nhiên nói, “Điện hạ, việc có họa sát thân cũng không là vương, mà là điện hạ.”

Thoáng chốc tứ tọa đều kinh.

Bá Ấp Khảo nhếch miệng, “Thừa tướng đã ra lời ấy, ta cũng muốn đi Triều Ca mở mang kiến thức, thuận tiện nhìn xem yêu cơ Đất Kỷ kia, có đúng như lời đồn nhượng Thương vương thần hồn điên đảo hay không.”

~~~o

~~Ngày mới tờ mờ sáng.

Trước cửa Thọ Tiên cung, mọi người cúi đầu chờ đợi.

Thường ngày Tô phi nương nương ngủ thẳng đến mặt trời lên cao không dậy, nhưng hôm nay đại điện hạ và nhị điện hạ đột nhiên đến báis phòng, quốc quân tương lai thị nhân làm sao dám đắc tội, chỉ phải run run miễn cưỡng đứng ngoài cửa thông báo, lập tức một cái bình hoa hung hăng nghênh diện đập tới, bịch một tiếng đánh lên cửa son, rơi xuống trên mặt đất nát thành mảnh nhỏ.

“Cút—”

Tiếng quát không vui của Hỉ Mị nương nương truyền tới, ngay sau đó sau đó, là âm thanh của Tô nương nương ôn tồn nói, “Đối thị nhân phát đại tỳ khí như vậy làm gì, người nhượng nhị vị điện hạ tại đại điện chờ khoảng khắc, ta liền đứng dậy rửa mặt chải đầu.”

Thị nhân lúc này mới thở phào một hơi, đột nhiên nghĩ tới, vì sao Hỉ Mị nương nương này lại ở trong phòng Tô phi?

Đêm qua vương vẫn chưa giá lâm Thọ Tiên cung, Hỉ Mị nương nương nàng đến tốt cùng là vì sao...

“Vào đi.” Bên trong cánh cửa truyền tới ôn nhu hiền nũng nịu của Tô phi.

Mọi người cúi đầu trả lời “Vâng”, sau đó mới đẩy cửa vào

Thường nghe người ta nói, mị sắc lắm quốc. Thế tế trong cung đã có nhị mỹ tranh chấp, như vậy quá phận lệ sắc, quả thật dịch chiêu tai họa, thật là nữ họa.

Vừa vào cửa, cung nhân liền nháy mắt ngây người, trước mắt chỉ gặp Đất Kỷ dựa vào sập mà ngồi, Hỉ Mị biếng nhác nằm ở sau lưng nàng, cầm để tại cổ nàng, sa y màu hồng phấn nửa hở, nội y bên trong màu trắng, cổ áo rộng mở, hai người tóc đen thật dài theo trên tháp uốn lượn tới mặt đất...

Nghe đến tiếng đẩy cửa, hai cặp mị nhân đồng thời nhìn về hướng các nàng, tuy rằng cùng là thân nữ nhi, liếc thấy phong cảnh xa hoa như vậy cũng không khỏi bần rần tay chân.

Ban đầu bọn họ cảm thấy vị tân sủng phi này tư sắc càng diễm hơn so Đất Kỷ, mà nay tái xem, rồi lại thấy không chênh lệch quá.

Không biết là các nàng nghĩ nhiều hoặc là khác, từ sau khi Tô phi quay về Triều Ca, chỉ cảm thấy hình tượng nàng thịnh phóng đến mức tận cùng như một đoá mầu đơn, một ngày so với một ngày lại càng kiều diễm, lại mông lung lộ ra một tia không rõ hòa tà khí, sắc mẫn mà gần yêu.

Mỹ ma tính này khiến người có chút táng đờm kinh hồn.

Tô Tô đứng dậy, hướng thị nhi đang lơ mơ ngoắc ngoắc tay, mở ra hai tay nhượng các nàng hầu hạ mặc y phục.

Mị Hỉ ngồi dựa một bên nhìn nhìn, không có chút ý định tránh đi nào.

Mùi hương nữ nhi đậm đậm từ trên người cung nữ truyền tới, trái tim kim lòng không đậu tốc độ đập nhanh hơn, toàn thân huyết mạch như dòng nước xiết sôi trào, đầu ngón tay sơn màu đỏ tươi đau ngứa, vịn vịn muốn tìm chỗ trảo tới...

Ý thức thuộc về kẻ sẵn mồi đang rục rịch, Tô Tô đột nhiên thành linh dùng lực gạt ra tay cung nhân đang trang điểm cho nàng. “Các người đi ra ngoài trước! Ta tự mình làm.”

Nhóm cung nhân thoáng chốc toàn bộ quỳ xuống, dập đầu không thôi, “Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội...”

Nàng khép nửa mắt, thở sâu, kiệt lực khôi phục ngữ điệu ôn nhuận ngày xưa nói, “Có tội gì? Đều lui ra đi.”

Nhóm cung nhân đưa mắt nhìn nhau, gần đây Tô phi cũng hỉ nộ vô thường rất nhiều, này vốn không phải khả năng các nàng có thể xen vào, vì thế cả đám cùng lúc rút lui một đường quỳ ra.

Sau khi tất cả cung nhân lui ra ngoài, Tô Tô nâng tay xoa ngạch tâm, dưới lòng bàn tay mơ hồ nóng lên, ẩn ước đậm đậm hiện ra một chữ ẩn ‘Vạn’.

Nàng làm phép gọi ra thủy kính tái nhìn kỹ thấy chữ ẩn ‘Vạn’ đã bị màu đen chiếm đoạt gần một nửa, như một gốc cây yêu dị bầu vú trên trán nàng.

Cửu vĩ bộ tộc dựa theo tu vi sâu cạn, từ thấp tới cao phân biệt là: linh, yêu, ma, tiên, thiên.

Trong đó thiên hồ chính là tồn tại trong truyền thuyết, Thanh Khâu đã không thể nhận ra. Bởi vậy tiên hồ đó là tối cường đại thống trị Thanh Khâu. Tô Tô trước đây là yêu hồ, ngạch tâm chữ ẩn ‘Vạn’ nguyên là đỏ thẫm, khi chữ ẩn ‘Vạn’ này màu vàng xoay tròn xung quanh chữ ‘Vạn’, nàng sẽ chính thức thăng nhập hàng ngũ tiên hồ. Có lẽ là do công hiệu của Đế Lưu Tương, lập tức hấp thu quá phận lực lượng cường đại, giờ phút này không thể nghi ngờ, Tô Tô vốn đang dần dần khôi phục tu vi, đã đi vào thời kỳ mấu chốt tu luyện thành ma hồ.

Nhưng khoảng cách từ ma hồ tới tiên hồ, nàng sẽ phải đối mặt với một cái tối đại kiếp nạn như tất cả vạn vật trong kiếp sống tu luyện —— ‘Tâm ma’.

Đây là đại kiếp nạn mà ngay cả tiên nhân đều kiêng kỵ vạn phần, nàng chỉ có thể dựa vào ý chí chính mình áp xuống tâm ma.

“Cảm giác ra sao?” Mị Hỉ không chút đếm xỉa vuốt vuốt tua rua trên giường幔, “Yêu tính của người thức tỉnh rồi?”

Tô Tô từ chối cho ý kiến, tử tử tại ngạch tâm tô lên ba cánh sen hồng lên chữ ‘Vạn’ như ẩn như hiện để che lấp, để ý hảo y quan xong, tùy ý tuyển một kiện cẩm y ngày thường ném cho Mị Hỉ, “Người cũng chải vuốt một chút, đừng làm chuyện cười cho người ta.”

n Giao, Hồng đoan trang ngồi trong đại điện, hai huynh đệ một lạnh một nóng, đồng dạng ngũ quan xinh xắn giống như một đôi ngọc búp bê.

Khi một đôi mỹ nhân từ trong điện đi ra, n Hồng nhảy người lên, giống như nhũ yển đầu lâm vậy nhào vào trong ngực Tô Tô, “Tô tỷ tỷ, hảo lâu không nhìn thấy người, n Hồng thật là tưởng niệm.”

Tô Tô cúi đầu nhìn một cây thịt non tắn ra đậm đậm mùi thơm phưng phức trong ngực... Khụ, là n Hồng, trong đầu nháy mắt nháy ra thập pháp nấu thịt. (thập pháp = 10 phương pháp)

“Tô tỷ tỷ, những ngày lưu lạc ngoài cung nhất định là gian khổ vạn phần đi?” n Hồng nâng lên đôi mắt to long lanh óng ánh nước nhìn nàng.

Tô Tô cười tít mắt nói, “Đa tạ nhị điện hạ quan tâm, có thể được bệ hạ cứu về trong cung, Tô Tô ăn thêm nhiều khổ sở cũng không sợ.”

Hắn lo lắng, “Tô tỷ tỷ dung sắc như vậy, một mình ở xa há không phải nửa bước duy gian? Nghe nói Tô tỷ tỷ còn bị Tây mọi rợ bắt làm tù binh mấy tháng, đám mọi rợ đó không biết lễ giáo, chắc đã mạo phạm Tô tỷ tỷ...” n Hồng tuổi còn nhỏ, nhưng ẩn ý trong lời nói lại có chút ác độc, nói thẳng châm chọc nàng như vậy, dung sắc lại bị hương dã mọi rợ bắt làm tù binh, sợ là trong sạch sớm đã không còn.

“Nhị điện hạ thực quan tâm Tô Tô.” Nàng bận tối mắt mà vẫn thông dong vuốt ve một chút tóc mềm mại trên trán hắn, thân thể trẻ thơ đột nhiên cứng đờ, lập tức miễn cưỡng trầm tĩnh lại.

Một bên n Giao sớm đã kìm nén không được đứng lên, “Yêu nữ! Người đối Hồng làm cái gì?”

Tô Tô chỉ làm ra vẻ vô tội, “Ta làm qua cái gì sao? ” lập tức áp lại lực thêm ăn lưu luyến không rời đem n Hồng trong ngực đẩy ra, “Tô Tô nhưng thật ra sợ hãi, sáng sớm này, nhị vị điện hạ tới Thọ Tiên cung là muốn làm cái gì ni?”

n Hồng nhăn lại mi, trong mắt chậm rãi ử ra hơi nước, “Tỷ tỷ nói chuyện như vậy, thực làm người ta thương tâm a.”

Tô Tô tay ngửa ngáy, thấy n Hồng nước mắt lưng tròng 45 độ ngửa đầu liền nhăn không được xúc động muốn chà đạp.

n Hồng bấu víu ỷ lên cánh tay Tô Tô, Tô Tô còn chưa kịp làm cái gì, Mị Hỉ đã nhăn nạy không được một tay xách lên cổ áo n Hồng, mỉm cười nói, “Nam nữ hữu biệt, thỉnh điện hạ đừng làm hư danh tiết của tỷ tỷ.”

“Không chuẩn đụng hần!” n Giao từ trên tay Mị Hỉ hung hăng đoạt lấy đệ đệ, cặp mắt hần cực giống Đế Tân, bởi vậy ngày thường có rất ít người chú ý đến một đôi mắt sắc bén cực kỳ giống Đế Tân ở thời khắc như hộ độc mẫu thú này, đem bất kỳ một tia nguy hiểm đối với đệ đệ triệt để ngăn cách.

“Đại điện hạ quá lo lắng.” Tô Tô hướng bọn họ ném đi một cái liếc mắt, mười ngón tay nhẹ nhàng vén, “Bất quá tuy rằng Tô Tô bản tính vô thương nhân tâm, nhưng ngày sau thỉnh điện hạ tận lực ít đến Thọ Tiên cung, nếu không... có cái vạn nhất, ai có thể tha thứ được?” Dù sao nàng không thể cam đoan lý trí chính mình có thể đè nén xuống ma tính bao lâu, nếu lỡ đi một phút không lưu ý liền đem cặp tiểu thiếu niên xinh đẹp này ăn đi như vậy, nàng cũng sẽ có tâm thương tiếc a.

n Giao tựa như mèo bị giẫm phải đuôi, nháy mắt xù lông, “Cần rõ! Miệng nói ác ngôn như vậy, phụ vương lại sẽ bị người yêu nữ lòng dạ rắn rết này mê hoặc!”

Nàng chỉ phải ám ám vô lực buông tay, đầu năm nay, trung ngôn quả nhiên khó nghe, nàng chỉ là hảo tâm lên tiếng nhắc nhở thôi à.

Trong đại điện không khí giăng co, ngoài cửa điện lại nghe cung nhân bẩm báo.

“Khởi bẩm nương nương, Tây bá hầu Cơ Xương nhi tử Bá Ấp Khảo, tiến cống thay đại phụ chuộc tội, bệ hạ mời ngài cùng nhau thưởng thức của quý hiếm ——”

67. Q.6 - Chương 67

Này thực là một cái tính như thời khắc lịch sử.

Tô Tô ngồi tại đại điện, cách một tấm châu mạn thật dày, ẩn ước nhìn thấy Bá Ấp Khảo đang nói chuyện, từ tình xưa, không hổ là Chu Phương quốc đệ nhất mỹ nam tử, con mắt đôi mi thanh tú ngôn từ ôn nhu, lợi dụng đầy đủ hảo bệ ngoài của chính mình, cấp nhân ảo giác hần phong thái đầy tao nhã.

Hần nói, “Dâng lên bệ hạ thất hương xa ngọc bảo truyền từ đời của tổ phụ, tỉnh rượu chiên (giường tỉnh rượu), bạch diện viên hầu, mỹ nữ mười người, thay đại phụ chuộc tội.”

Đế Tân hỏi, “Như thế nào gọi thất hương xa?”

“Thất hương xa: chính là xe mà Hiên Viên hoàng đế đã sử dụng lúc công phá Xi Vưu và Bắc Hải, không cần đẩy dẫn, xe tùy tâm ý người điều khiển mà đi, bảo đi đông thì đi đông, bảo đi tây thì đi tây.” Hần thuận tiện đem tỉnh rượu chiên và bạch diện viên hầu cũng giới thiệu giản lược, “Tỉnh rượu chiên: nếu là người say mềm nằm lên giường đó, không cần khoảng khắc đã có thể thanh tỉnh. Bạch diện viên hầu: tuy là súc loại, lại thiện lương biết ba nghìn tiểu khúc, tám trăm điệu nhạc, có thể vừa ca, vừa múa...” Do dự một chút, Bá Ấp Khảo có chủ nghĩa hoàn mỹ lại bổ sung từ hình dung, “Kỳ hình đúng như lịch lịch oanh rừng tre, nhẹ nhàng liễu yếu.”

... Cũng là nói, đây là một con khỉ có nhược liễu phù phong chi thần vận sao ==!

Tô Tô mồ hôi chảy đầy mặt, đối với da mặt Bá Ấp Khảo càng khâm phục.

Gọi cung nhân vén lên bức rèm che, ông ọo đứng lên, Tô Tô từ bên trong bước ra, tựa tiểu phi tiểu nhìn hần, “Nghe nói Bá Ấp Khảo có thể đàn cổ cầm, thực trần đời vô song, âm thanh thiên nhiên nhân gian hiếm có.”

Trong nháy mắt nhìn thấy Tô Tô, tuy rằng nữ tử trước mắt tư thái càng mê hoặc hơn so lúc còn tại Tây Kỳ, nhưng hần liếc mắt một cái đã nhận ra yêu phi Tô Đất Kỷ danh vang rền thiên hạ này chính là dịch quỷ Khương Thượng của lúc trước, vì sao dịch quỷ của Thừa tướng lại là Thương Thang sủng phi? Đây lại sẽ mang đến chuyện xấu gì cho chuyến hành trình Triều Ca của hần?

Tâm niệm lưu chuyển, Bá Ấp Khảo liền nghe Đế Tân từ từ nói, “Bá Ấp Khảo. đã nghe thấy người có thể điều khiển cổ cầm, nay hãy thử gảy một khúc, thế nào?” Trong ngữ điệu lộ ra ý trào phúng, Đế Tân còn chưa quên chuyện Bá Ấp Khảo ban tặng âm sát ban đầu ở Trần Đường quan.

Bá Ấp Khảo tìm cớ từ chối, “Thần nghe thấy phụ mẫu có tội, phận làm con, không dám thư y an thực. Nay phạm thân phụ bị tù đầy ở Dũ Lý, khổ sở muôn dạng, thần làm sao có tâm trạng mà đàn cổ cầm? Huống hồ thần đang tan nát cõi lòng, lại không rành tiết tấu Thương cung, sợ làm nhục thánh thông.”

Này nói chuyện nhưng thật ra ẩn chứa tình lý bên trong, đáng tiếc Tô Tô chỉ nhú mày, “Thiên tử tương mời người lại cự tuyệt, người có thực là tới bồi tội? Xem ra người vẫn chưa có đủ thành ý...”

Bá Ấp Khảo trầm ngâm xuống. “... Vậy ta liền thử gảy một khúc.”

Đế Tân truyền chỉ, một cung nhân mang cầm tới.

Bá Ấp Khảo lắc đầu tạ ơn, từ trong ống tay áo trống rỗng lấy ra một cây mun cầm, từ trong lòng giữ ra một mảnh tơ gấm thượng đẳng trải lên mặt đất, lúc này mới từ tốn ngồi xuống, vì tiểu đồng không ở đây, hần chỉ phải ủy khuất chính mình, oán niệm tràn đầy từ trong tay áo lấy ra lọ trầm hương, tự mình đốt nhang, lại lấy ra khăn vuông lau dây đàn, lặp lại nhiều lần, cuối cùng mới đem cầm gác tại trên đùi, gảy thử một sợi dây đàn.

Phanh——

Ngón tay nhẹ lướt.

Thoáng chốc âm thanh như châu ngọc rơi xuống nước vang lên!

Nguyên bản cả triều văn võ một đầu hắc tuyến khoảnh khắc bị hấp dẫn, lúc sau đó là liên miên không dứt, cung điệu như mây bay nước chảy, khi thì cao vút to rõ, khi thì lưỡng lự thê lương bi ai, thanh uyển muốn chết...

Tô Tô nguyên bản đối với Bá Ấp Khảo cũng không có ác ý, chỉ muốn chế giễu hần nhượng hần sau khi đánh đàn ọi người liền quyết định liền như vậy thu tay, nằng đối với bánh thịt Bá Ấp Khảo không có hứng thú.

Đáng tiếc không nghĩ đến một động tác như vậy nhượng Đế Tân có kế hoạch mới, nghe xong tiếng đàn của Bá Ấp Khảo, Đế Tân vỗ tay nói, “Bá Ấp Khảo cầm vị thiên hạ tuyệt diệu, ngày sau người về nước, Triều Ca lại bị thất truyền, thật sự rất đáng tiếc.”

Tô Tô tự nhiên minh bạch ý tứ của Đế Tân, người

nghĩ Triều Ca là cái chợ, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Có một cái con tin đưa lên cửa như vậy, tuy rằng thật là gai góc, nhưng có thể không buông tha thì quyết không bỏ qua.

Phía dưới triều thần tự nhiên đánh rống đánh rần thuận theo, nhao nhao gián ngôn Bá Ấp Khảo có thể ở lại làm nhạc sĩ trong cung, Triều Ca không đến mức tuyệt đàn ngọc chỉ nhạc.

Từ đầu đến cuối Bá Ấp Khảo cũng không có xen vào đường sống, Đế Tân nắm thời cơ, chuẩn tấu lệnh Bá Ấp Khảo ở tạm trong cung, làm giáo viên dạy nhạc.

Hần lại bày ra một bộ biểu tình tứ hải đều an bình, thông dong bình tĩnh tạ ơn.

Tô Tô thở phào, lúc xoay người hồi cung Đế Tân đột nhiên vịn lấy vòng eo hết sức nhỏ của nàng.

“Tối nay trẩm trụ tại Thọ Tiên cung, đã lâu rồi chưa xem người ca múa.” Hấn nói xong, hạ mắt, “Lệnh Bá Ấp Khảo vì người đàn cổ cầm cũng là không sai.”

Tô Tô cương quyết, “Không cần, vậy... vẫn là muốn mưa móc đều dính, người đi Hoàng phi hoặc là vương hậu ngồi một chút, tới Thọ Tiên cung quá nhiều lần cũng không hảo, lại thêm một ít trọng thần suốt cả ngày nói ta độc sủng hậu cung.”

Hấn dừng bước, nâng lên cằm của nàng, cúi người xuống, “Người đang nói lời nói chân tâm?”

Tô Tô nhún vai, không để lại dấu vết thối lui, “Nếu người muốn đa nghi ta cũng không có biện pháp.”

Đế Tân thu hồi tay, thân thể cao lớn cơ hồ chiếm cứ tất cả ánh sáng, tầm mắt Tô Tô dán vào hình xăm một con rồng dữ tợn quấn quanh trước ngực hấn, bàn tay to của hấn nhẹ nhàng phất qua tai nàng, mang đến một trận cảm giác nóng nóng tê dại, hỏi, “Nhược ta theo ý người đi tìm các phi tần khác, người có để ý?”

Tô Tô nhin xuống xúc động xoa nắn lỗ tai, lưu loát trả lời, “Đương nhiên không biết.” Ngủ ở chỗ người khác tốt hơn nhiều so với chuyện nửa đêm mơ màng bị nàng ăn luôn.

“Bệ hạ...”

Bàn tay Đế Tân đột nhiên không còn, chỉ thấy Mị Hỉ ngoài cười nhưng trong không cười đem Tô Tô lưu loát trảo trở về nhét vào phía sau, “Tỷ tỷ sao chậm như vậy, nhượng ta đợi thật lâu.”

Tô Tô chỉ thấy cả người nổi da gà, nắm chắc cơ hội phối hợp nói, “Mới vừa rồi có một ít sự trì hoãn.”

Đế Tân nhìn thấy đôi hoa tỷ muội này, tuy đồng dạng diễm như đào mạn, nhưng Hỉ Mị này tổng là cấp hấn một loại cảm giác vi diệu không khỏe. Tầm mắt chuyển qua Tô Tô phía sau Hỉ Mị, nàng hướng hấn lộ ra một cái tươi cười, mặt mày cũng đậm đậm không tình nguyện, Đế Tân đi tới nửa bước, không chút che giấu ý nghĩ của hấn, “Người không nguyện cũng được, nhưng người nên biết rõ trẩm cũng không phải hạng người lương thiện, sẽ không dung túng người trốn lâu lắm.”

Tô Tô hướng Đế Tân khom người, chỉ nửa thật nửa giả nói, “Ta lại không biết Tiểu Thụ người khẩu vị trọng như vậy, đáng tiếc vượt qua chủng tộc tình cảm lưu luyến phần lớn cũng không có kết cục tốt.” Biết rõ nàng là ngoại tộc, ngoại nhân thú vẫn là rất cần dùng khí, “Mà nay chuyện quan trọng gấp gáp nhất chính là triệu tập nhiều chút người tài ba dị sĩ.”

“Ngôn hạ chi ý, trận chiến tiếp theo...”

Tô Tô do dự xuống, “Có lẽ chính là cuộc chiến cuối cùng của người.”

Chỉ là ngôi nỏ này—Bá Ấp Khảo, nhất định phải đem hấn nhốt tại Triều Ca, không biết có thể dựa vào Bá Ấp Khảo và Cơ Xương làm kinh sợ Tây Kỳ hay không, tái kéo dài thời gian nhiều hơn một chút. Nguyên bản hai người kia, trong Phong Thần đó là thả con tép, bắt con tôm đóng vai phụ, lúc chiến tranh khởi xướng, bởi vì chết sớm nên bọn họ cũng không làm ra được chuyện gì, nhược có thể lợi dụng được bọn phé vật này, tới hậu người thua, có lẽ cũng không phải Thành Thang.

Cũng bởi vậy, sớm không chế được tâm ma, mới là chuyện quan trọng nhất mà trước mắt nàng muốn giải quyết.

Hiện tại là thời kì mấu chốt, nàng cũng không hy vọng đầu óc thanh tỉnh này tại ngày nào đó đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, triệt để không khống chế được.

Sự thật tố cáo chúng ta ngàn vạn đừng lằm lẩn tin phương thuốc cổ truyền.

Đã nhiều ngày Tô Tô như con kiến bị lửa thiêu cùng Mị Hỉ nghiên cứu lần lượt những phiên bản về phương pháp ức chế tâm ma được lưu lại từ mấy ngàn năm qua, bởi vì đã mất liên hệ với bộ tộc cừu vĩ, hai người liên tục kỳ cường hấn từ trên hàng trăm chủng loại phương pháp, lựa chọn ra phương thức tu luyện của lang tộc. Dù sao hồ ly và sói đồng dạng thuộc bộ khuyến, hỏi sự tu luyện này tuy không đúng nhưng cũng không trật...đi.

Vì thế...

Vài canh giờ sau từ trong phòng Tô Tô đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai tận trời!

Nhóm cung nhân kinh hoàng gấp gấp chạy tới tẩm cung của Tô Tô, lại bị câu nói hiểm khi của nàng “Cút—” dọa dừng bước.

Mị Hỉ nỗ lực không đem tầm mắt đặt tại phía dưới mũi của Tô Tô, nhìn đến mức hai gò má đỏ bừng.

“Mị Hỉ!” Tô Tô ai oán vô cùng cặp mắt hướng hấn tà tà bay tới, gió cũng nhẹ nhàng phiêu đảng trên mặt nàng—

Râu quai nón!

Hình ảnh cường đại thị giác này rốt cuộc nhượng dây thần kinh trong bộ óc siêu việt của Hỉ Mĩ mất lực khống chế, một trận cuồng tiếu bùng nổ ngay sau đó, Mị Hỉ thở không ra hơi nói, “Có lẽ...có lẽ người có thể đem chúng nó tu bổ thành ngũ quan xinh đẹp mỹ miều...”

Giờ khắc này, Bá Ấp Khảo ôm hảo cầm đi xuyên qua đám cung nhân đang lo âu bất an nơm nớp lo sợ, tay phải day nhẹ, chạm đến cửa son tẩm cung—

Có lẽ, tin tức cái chết của Bá Ấp Khảo ghi lại trong lịch sử cũng không phải là do Đất Kỳ dụ dỗ không thành thẹn quá hóa giận mà là vì che giấu một bí mật đen tối nào đó nên mới bị giết người diệt khẩu!

Đây là ngày khó quên nhất của Tô Tô từ khi lọt lòng tới nay.

Nàng mới quay lại bỗng nhiên tầm mắt bị hình ảnh Bá Ấp Khảo khoe mắt đang run rẩy xâm nhập, trong lòng nổi lên bốn chữ to—“Giết, người, bịt, miệng!”

Này...này là cái gì?!

Bá Ấp Khảo ghen hống trừng mắt nhìn trân trối yêu phi râu quai nón trước mắt.

Vị Chu Phương quốc đệ nhất mỹ nam tử này lần đầu tiên trong đời ném đi hình tượng đem miệng trương thành hình chữ “O”.

Mị Hỉ là người duy nhất trong ba người còn nhớ lấy về lý trí, lập tức đóng lại đại môn ngăn cách tầm mắt của ngoại giới, khuôn mặt đỏ bừng cố gắng giữ vững từ gương mặt Tô Tô phát qua, tầm mắt nỗ lực tập trung ở vị trí từ mũi nàng trở lên, “Việc khẩn cấp trước mắt, là nên thế nào đem những...khụ, râu mép này thu dọn. Nếu không lỡ như buổi chiều bệ hạ đột nhiên triệu kiến...”

Tô Tô triệt để phát hỏa.

Sớm biết như thế, lúc trước nàng thà rằng nhập ma!

Tuy rằng bị Mị Hỉ coi thường sự tồn tại nhưng Bá Ấp Khảo sau một hồi kinh ngạc cũng đã tỉnh hồn lại, trấn định hành lễ, “Ấp Khảo bái kiến nhị vị nương nương.”

Tô Tô nghiêng mặt gương tay áo che đi nửa mặt, Mị Hỉ tà váy dĩ lệ thật dài chậm rãi đi đến trước mặt hấn, quay lại nhìn Tô Tô, “Tỷ tỷ, cửu văn đại công tử tài đánh đàn xuất sắc, không bằng đem hấn lưu tại Thọ Tiên cung dạy cho chúng ta đánh đàn, đến khi thành tài, cũng làm cho bệ hạ sớm ngày vui lên.”

Tô Tô tự nhiên biết Mị Hỉ quyết định đem Bá Ấp Khảo trước đặt dưới mí mắt, cặp mắt nàng chặt che nhìn chăm chăm Bá Ấp Khảo, nói, “Cũng tốt, để ta phân phó cung nhân an bày tốt sương phòng cho hấn.”

Bá Ấp Khảo là tới tiến cống vì phụ vương chuộc tội, thân là con tin, hấn cũng không có quyền lợi xen vào, giấu đi đáy lòng kinh nghi, nhanh nhẹn ứng chỉ.

Lúc rời khỏi tẩm cung, hấn tái nhìn lại thân thể mềm mại nhỏ bé và yếu ớt động lòng người....

Trước mắt chỉ yêu này chẳng lẽ là giả phượng hư hoàng?

Nửa tháng kế tiếp Mị Hỉ trú phục nguyên đêm, vì Tô Tô tìm kiếm giải pháp khắp nơi.

Tô Tô cũng phát điên dùng hết các loại phương pháp, đáng tiếc mỗi ngày sáng sớm đều cùng râu quai nón đứng giờ gặp lại.

Mị Hỉ hãi hung khiếp vĩa phải xem Tô Tô ngày ngày sáng sớm nước mắt lưng tròng ghé vào trước gương cạo râu, quanh thân khí ai oán càng ngày càng tăng...Hắn chỉ phải tăng tốc

độ sưu tầm, hy vọng Tô Tô có thể chống đỡ lâu một tí.

~~o

~~Trích Tinh lâu.

“Tô Tô, đã nhiều ngày trầm thấy ngươi cứ rầu rĩ không vui?” Đế Tân ngón trở nâng cằm Tô Tô, nói.

Tô Tô đẩy tay hắn ra, dưới ánh mắt chuyên chú của hắn nhanh chóng giương tay áo che mặt.

Làm gì nhìn kỹ như vậy chứ, nếu như hắn phát hiện gương mặt nàng có râu ria, nàng sợ nàng sẽ nhỡ không được thuận tâm ý Nữ Oa đem Đế Tân một đao diệt khẩu = =!

“Tô Tô?” Đế Tân nhướng mi, đưa tay định vén ra tay áo rộng nàng đang dùng che mặt.

Tô Tô duỗi ra tay kia lần thứ hai đẩy ra hắn, oán niệm đem đề tài chuyển đến trên người Bá Ấp Khảo đang ngồi gần đó, “Bệ hạ đừng nhiều ta tập cằm nữa.”

Dưới tay Bá Ấp Khảo mi phong bất động, mấy ngày nay đều cùng yêu nữ kia diễn cảnh thái bình giả tạo, quả nhiên, nàng rốt cuộc vẫn là kiềm nén không được muốn xuất thủ. Hắn trong miệng như cũ bình tĩnh thuyết giảng, “Thế cầm có trong ngoài ngũ hình, lục luật ngũ âm. Ngâm, nhu, câu, xĩa... Có lục kị, thất không hạn.”

Tô Tô hỏi, “Như thế nào lục kị?”

Nói tới cằm, Bá Ấp Khảo trên vầng trán thêm ra nhiều phần thần thái, lưu loát nói, “Nghe thấy bi thương, khóc thảm thiết, chuyên tâm sự, phần nộ ôm ấp tình cảm, giới dục, kinh.”

“Vậy như thế nào thất không hạn?”

Bá Ấp Khảo tiếp tục khoắn khoắn mà nói. “Gió táp mưa rào., đại bi đại bi thương, y quan bất chính, say rượu tính cuồng, vô hương gần khinh nhờn, không tri âm gần tục, không sạch gần uế. Ngộ thế đều không hạn.” Nói xong, ngón tay hết sức thon dài nhấc không được yêu say đắm từ trên xuống dưới vuốt ve qua lại thân cằm, “Thế cầm nãi thái cổ di âm, vui mà gần nhĩ, cùng chư vui khác nhau rất lớn.”

Tô Tô nhẫn không được ác hàn một chút, không biết có phải hay không nâng ảo giác, Ngọc cầm dưới ngón tay Bá Ấp Khảo tựa hồ cũng ác hàn run một chút đường vân trên thân cằm.

Đế Tân hôm nay tựa hồ rất có hưng trí, đề lại tay Tô Tô nói, “Bá Ấp Khảo dâng lên bảo vật ngươi còn chưa xem qua, ngươi cứ chờ thêm một lát, đợi thị nhân gọi Hỉ Mị tới, cùng ngắm cảnh.”

“Không cần.” Tô Tô dưới tình thế cấp bách giữ chặt ống tay áo Đế Tân, “Hỉ Mị mấy ngày gần đây thân thể không khỏe, đóng cửa không ra, vẫn là không quấy rầy muội ấy thanh tĩnh thì tốt hơn.”

“Khó trách đã nhiều ngày đều chưa gặp bóng nàng.” Ngày thường Hỉ Mị dính lấy Tô Tô như cao su, hắn trong lòng kín đáo sớm có bất bình, bất quá vẫn là nhớ rõ truyền thái y, tiến đến cung của Hỉ Mị.

Tô Tô gật đầu, cùng thời khắc đó xoa linh vũ trong tay áo thông tri Mị Hỉ đang lang thang khắp nơi tìm được cho nàng mau chóng trở về.

Đế Tân hướng Bá Ấp Khảo phát phát tay, Bá Ấp Khảo lập tức cúi đầu lui ra, đến dịch quán lĩnh bạch diện viên hầu mang vào Trích Tinh lâu.

“Đây là bạch diện viên hầu?” Đế Tân nhìn cái lồng màu đỏ trong tay Bá Ấp Khảo.

Bá Ấp Khảo gật đầu, đem cửa lồng mở ra phóng xuất viên hầu, dùng khăn bao lại tay đưa cho nó một đôi sáo cụ.

Chỉ gặp đầu khỉ trắng nhược liễu phù phong trong truyền thuyết này nhẹ nhàng gõ gõ cái sáo, lập tức cả tòa Trích Tinh lâu liền bị giọng hát uyển to rõ mà chuyển này chinh phục.

Nó chỉ là khép nửa mắt đứng tại chỗ xương, thể âm cao thanh như minh âm phượng hoàng, thấp một tiếng tựa loan đề mỹ, sâu nhân nghe mà thư mi, hoan nhân nghe mà vô tay, khóc nhân nghe mà dừng lệ, người sáng mắt nghe mà như si... Nhất thời trên dưới Trích Tinh lâu đều lâm vào nín thở, thần đăng ý mê.

Trong một thoáng thời khắc mê say, nội thân Ngọc cầm bên cạnh Bá Ấp Khảo bỗng nhiên hiện lên một đạo hồng quang.

Tô Tô tại khoảng khắc yêu khí xẹt qua đột nhiên lui một bước—

Quả nhiên, một trận tiếng xé gió nương theo sau tiếng nhạc tắt nghẽn dừng lại, nguyên bản khí trắng đang hát vang đột nhiên không báo động trước bỏ lại cái sáo, nhảy lên vung tay đánh về phía Tô Tô.

Cách Tô Tô tới gần Đế Tân neho lại mắt, sát khí lăm liết, trong lúc nguy cấp, ngênh diện đánh tới khí trắng một quyền!

Hắn nguyên có thể vật ngã chín trâu vỗ xà nhà nghiêng cột lực, một quyền sung mãn sát khí này, nhảy mắt đem con khí trắng này đánh ngã trên mặt đất, chết tại chỗ. Tô Tô kinh hô một tiếng, chỉ làm ra vẻ vô lực được Đế Tân ôm vào lòng, cùng là yêu, nàng tự nhiên cũng phát hiện là do Ngọc cầm này quấy phá.

Đế Tân giận dữ, ôm chặt Tô Tô, trực tiếp rống tả hữu, “Bắt lấy Bá Ấp Khảo, đẩy vào bồn bọt cạp!”

Bồn bọt cạp chính là hồ sâu chứa đầy rắn rết độc trùng, lúc hành hình đem phạm nhân lột đi quần áo đẩy vào trong đó, nhượng bách trùng tươi sống cắn cắn mà chết.

Bá Ấp Khảo bị tả hữu bắt lấy, với tu vi hắn đủ để dễ dàng sục khai sự kiềm chế này, hắn lại không kháng cự, chỉ lớn tiếng tam hô, “Oan uống!”

Tô Tô lơ lơ uể oải nghiêng đầu nhìn thấy phía dưới làm thành một mảnh âm ỉ, Bá Ấp Khảo này nguyên bản đã là vì chuộc tội cho cha mà tới, nếu hắn chống cự, việc này đó là uống phí, sợ rằng còn có thể liên lụy Cơ Xương. Nhưng nếu là không chống cự, tánh mạng bản thân và gia đình mất thấy đã muốn chôn vùi.

Đế Tân hắn quả thật là minh quân, nhưng hắn luôn luôn không phải nhân quân (quân vương nhân từ). Càng huống chi Tô Tô cũng không cho rằng hắn sẽ hào phóng đến mức nguyện ý phóng thích tâm phúc chi hoạn này.

Đế Tân quả nhiên quát, “To gan! Khí trắng trước mọi người ám sát, còn dám cãi chày cãi cối, kéo đi xuống!”

Mấy ngày này Bá Ấp Khảo làm việc cẩn thận, không tìm được nhược điểm, hiện giờ không dễ dàng nắm được cái cơ ám sát này, Đế Tân sao có thể buông tha?

Tô Tô ngoéo một cái khóe miệng, hiện tại liền xem người Bá Ấp Khảo là tiếc mệnh chính mình hay vẫn là mệnh phụ thân.

Một đôi mị nhãn mơ hồ có huyết quang hiện lên, Tô Tô vẫn chưa phát hiện, nàng tâm tính đang vô thanh vô tức lặng yên chuyển biến, càng ngày càng mang khuynh hướng yêu ma thị huyết vô tình.

Bá Ấp Khảo nhìn trên đài yêu phi đang thản nhiên xem kịch, ám ám chắc chắc là yêu nghiệt kia quấy phá, đây cũng thật là oan uống cho Tô Tô.

Hắn tâm niệm vừa chuyển, lời nói khẩn thiết bật lên, “Bạch diện viên hầu vốn là súc vật trong núi, tuy tập nhân ngữ nhưng như cũ ngỗ ngược chưa tiêu. Viên hầu nguyên bản rất thích quả mừng phẩm, hôm nay trước bàn bệ hạ có trái cây, mới vứt cái sáo mà thoán mâm cỗ. Huống hồ viên hầu tay không tác đao, làm sao có thể ám sát? Thần Bá Ấp Khảo thế thụ bệ hạ hồng ân, không dám vội vàng. Nguyên bệ hạ cứu sát kỳ tình, Bá Ấp Khảo chết cũng sáng mắt...”

Đế Tân nơi nào nghe hắn biện giải, nghe vậy sắc mặt như cũ không biến đổi, chỉ tái quát một tiếng, “Tốc tốc kéo đi xuống!”

Bá Ấp Khảo cảm thấy trầm trầm, cũng biết rõ là vô lực xoay chuyển trời đất, im lặng, hắn phát khai tay thị vệ, từ trong lòng lấy ra khăn vuông xoa xoa chỗ mới bị bọn thị vệ nắm, “Chư vị dẫn đường là được, ta có thể tự mình đuổi kịp.”

Tô Tô trợn trắng mắt, sự đáo lăm đầu (nguy hiểm trước mắt) còn không bỏ xuống được khiết phích (bệnh thích sạch sẽ), đợi lát nữa nhập bồn bọt cạp thực là mong đợi phản ứng của hắn.

Mắt thấy Bá Ấp Khảo này tuy rằng không có biến thành thịt vụn, lại làm mỗi cho rần rết. Đáng tiếc bọn thị vệ lĩnh mệnh đem hắc đầu nhập bồn bọt cạp không chờ khoảng khắc rồi lại vội vàng chạy về đại điện bẩm báo, “Bẩm bệ hạ, sau khi Bá Ấp Khảo vào bồn bọt cạp vẫn là bách trùng bắt xâm, này...” Từ thời khắc hắn bước vào bồn bọt cạp, tất cả độc trùng nhao nhao bắt đầu khởi động thoát đi cách hắn ngoài một trượng, ra sao cũng không dám tới gần.

Tô Tô nhẫn không được che miệng, bờ vai khẽ rung động.

Đế Tân nâng lên mặt nữ tử trong ngực mình, “Người cười cái gì?”

“Ta cười Bá Ấp Khảo này thực là thú vị.” Tô Tô trả lời, “Như vậy không có sợ hãi, đến tột cùng là thực không sợ, hay vẫn là kỳ thật có hậu chiêu khác.”

Đế Tân nghe ra nàng ý tại ngôn ngoại, “Cơ Xương giờ phút này tại Dũ Lý có

Văn Trọng trông coi, trầm tự nhiên an tâm.”

Tô Tô hỏi, “Vì sao còn muốn trông coi?” Trong mắt nàng hơi mỏng huyết sắc chuyển nùng, “Đêm dài lắm mộng, bệ hạ vẫn là nhanh chóng trừ bỏ họa này...”

Phun ra nuốt vào sát ý môi mọng đột nhiên bị Đế Tân dừng thẳng ngón trở lên nhấn một cái, Đế Tân nhìn chăm chăm nàng thật lâu sau, “... Tô Tô, người gần đây nhượng trầm cảm thấy có chút xa lạ.”

Nàng trong lòng rung mình, ngừng lời nói.

“... Văn Trọng từ trước vẫn luôn nói người là yêu nghiệt, trầm chưa bao giờ tin. Hiện giờ... người đừng cô phụ trầm, cô phụ thiên hạ của trầm.”

Tô Tô trong lòng ngực nổi lên cảm giác mất mát, hắc lại nhiều lần yêu cầu nàng đừng cô phụ hắn chứng tỏ trong lòng cũng chưa giao phó nàng tín nhiệm hoàn toàn. Nàng đây là tội gì tới tai, hắc nghĩ rằng nàng còn có thể hại hắn hay sao? Nhược không phải biết rõ Tây Kỳ sẽ chiếm thiên hạ này của hắn, nàng mắc gì phải để ý tới sống chết của Cơ Xương?

Một mỗi gạt ra tay Đế Tân, Tô Tô trực tiếp đứng dậy rời tiệc, “Bệ hạ đã không tin ta, ta cũng không cần phải nhiều lời nữa, đỡ phải quấy rầy ngài thanh tĩnh.”

Đế Tân sắc mặt khó coi đứng dậy theo, bắt lấy tay nàng, “Người chớ phát cáu, hồi cung tái đàm.” Thân là thiên tử, phi tần trước mọi người ngỗ ngược như vậy, luận quốc pháp gia quy đều nên trừng phạt, hắc có thể không trách lỗi xưa, nhưng bút quan gián ngôn lại sẽ không buông tha.

Tô Tô dùng lực hất tay hắn ra, mím chặt môi đối hắc không lên tiếng.

Đế Tân sắc mặt hòa hoãn, hắc lời nói, “Cơ Xương trước không thể động, Tây Kỳ giờ phút này còn do Cơ Xương kiềm chế một phần, ít ngày nữa trầm triệt để bao vây tiêu trừ Tây Kỳ, đến lúc đó Cơ Xương rất có công dụng, về phần Tô Tô người...” Hắc nhìn thấy thiếu nữ rũ mặt xuống, tạm dừng rồi nói tiếp, “Có lúc trầm cơ hồ muốn hoài nghi... người đến tột cùng có đúng là tiểu hồ nữ đó làm bạn trầm hơn mười năm hay không, tại sao lại nhượng trầm cảm thấy... người dần dần không giống một cái ‘Nhân’?” Mới vừa rồi nàng gờ tay nhắc chân, là thiếp hợp tiếp cận mọi người trong miệng yêu nghiệt như vậy, khiến cho ngay cả hắc, không e ngại thiên hạ rộng lớn cũng muốn đem nàng mang về trong cung nhẫn không được kinh sợ.

Tô Tô dịu xuống tính tình, nghe đến tối hậu nàng cũng không khởi xiết chặt quyền, tái tinh tế nhìn lại lời nói chính mình lúc trước, cảm thấy chính mình lúc ấy quả thực là bị nhập ma chương, vô pháp khống chế được lời nói việc làm.

“... Có lẽ là đã nhiều ngày nổi lòng buồn bực.” nàng thở sâu, cầm lấy tay Đế Tân, “Vừa rồi là Tô Tô sai, đa tạ bệ hạ nhắc nhở.”

Đế Tân quay lại nhìn nàng, “Tại sao lại nổi lòng buồn bực? Có muốn gọi thái y đến xem hay không?”

Nàng phúi tay Đế Tân xuống, “... Ta vốn là ngoại tộc, liền xem như thái y cũng không thể sử dụng đến.” Ngẩng đầu tái nhìn xem Đế Tân trong mắt mơ hồ có thần sắc lo lắng, Tô Tô bài trừ mỉm cười, “Ta rất tốt, có lẽ là do thời tiết thất thường, tiếp qua một đoạn thời gian nữa sẽ liền chậm rãi khôi phục.”

Đế Tân lập tức gọi đến nhạc sĩ, vũ y, hoan ca sướng vũ, giúp giai nhân vui vẻ.

Hai bên cung nhân hầu hạ không khỏi âm thầm sợ hãi than, thịnh truyền Đát Kỷ sủng quân hậu cung, hôm nay cuối cùng cũng được mở mang kiến thức.

~~~o

~~Dũ Lý.

Tầng tầng gác trong lao ngục, còn là một thân khoan bào đại tỳ, Cơ Xương thái dương hoa râm cầm trong tay mai rùa đoan chính ngồi chồm hổm, suy đi diễn lại phục hỷ bát quái.

Vốn là: cần, khôn, chấn, tốn, khảm, ly,坎, đoái tám cơ bản quẻ này.

Hắn đem chúng nó hai hai trùng điệp, được sáu vị thứ dịch quẻ.

Tái đem trong bát quái “m”, “Dương” nhị hào tam điệp...

Ngày đêm không khác biệt, nguyên bản chỉ là giải trí tại trong lao ngục trong lúc rảnh rỗi, hiện giờ lại hưng trí, không phân sớm chiều đêm tối suy diễn.

Ngày ải sao thưa, ngày này ải hắn thành công suy diễn ra sáu mươi bốn dừng quẻ, trong đó phân thành ba trăm sáu mươi hào tượng, rốt cục nâng lên hộp đựng thức ăn hôm nay, nhẹ nhàng ăn cơm. Đột nhiên hộp đá phút chốc rơi xuống, Cơ Xương tiếng lòng vừa động, quay lưng lại lặng lẽ trút đổ hộp đựng thức ăn, dưới đáy hộp nhọt nhọt có khắc: Đêm mai giờ sử khởi sự.

Cơ Xương nhận ra là chữ viết của Khương Thượng, có thể đã động tay chân trong hộp cơm mà ngục tốt đưa tới, xem ra Khương Thượng đã phái người ám ám lên vào trong ngục, thả phao một hơi, hắn hủy diệt bát quái suy diễn đồ trên mặt đất, chờ đợi trông mong.

~~~o

~~Tô Tô trở lại Thọ Tiên cung, Mị Hỉ giờ phút này ở trong cung chính mình ứng phó với thái y.

Nàng một người ngồi một mình, càng nghĩ hành động hôm nay của Bá Ấp Khảo càng cảm thấy không đúng, đi qua đi qua lại ở trong cung vài bước, nàng nguyên bản không có khờ dại đến mức cho rằng chiến tranh sẽ không lấy dính huyết tính.

Sự có thân sơ, nếu Cơ Xương, Cơ Phát đã là đối thủ, nàng liền nghĩ thừa dịp trước khi trận chiến dài càng diễn càng liệt huyết lưu khắp nơi, trước gạt bỏ tên đầu sỏ.

Nàng do dự một chút rồi quyết định ngày mai đêm thám thính Dũ Lý, nhìn sắc trời, chờ đến sau khi ánh trăng treo trên ngọn liễu, mới biến ẩn thân, vội vàng đi tới tẩm cung Mị Hỉ thương thảo một phần.

Mới vừa vặn mở ra cửa cung, bỗng nhiên, một chiết phiến (quạt) được khảm kim phần tiêm nhiễm làn gió thơm tại nâng trước mắt phong tao soạt một tiếng mở ra, Thân Công Báo đem hương phiến giương lên, làn môi cong cong, “Mỹ nhân, đã lâu không gặp.”

Tô Tô giờ phút này chính là lúc dùng người, cau cái mũi đình chỉ làn gió thơm quất vào mặt, cùng lúc nổi lên xúc động muốn biết hành hung Thân Công Báo, một phen nhéo vạt áo hắn hung tợn quát, “Người từng nói qua muốn đứng bên phía ta, có bao nhiêu nhân mã, đừng che giấu, ngày mai toàn bộ giao ra đây!”

“Thổ phỉ a.” Thân Công Báo ai thán, “Ngay cả công phu ôn chuyện cũng không cấp liền cường ngạch bức nhân gia nổi giáo cho giặc.”

“Một câu nói! Cấp hay không!”

Thân Công Báo nhất long chiết phiến, cúi đầu tiến đến bên tai nàng nói nhỏ, “Người sẽ không sợ ngày mai ta ba mươi sáu con đường binh mã vừa đến, một cái không lưu ý đem Khương ca ca của người giết đi, há không đau lòng?”

Tô Tô mắt cũng không chớp đáp lại, “Không thể buông tha, hắn cùng với ta là đối thủ, ta tự sẽ không lưu tình.”

Thân Công Báo vỗ tay mà cười, “Tiểu Đát Kỷ kiên quyết như vậy, lòng ta rất an ủi.”

“Mấy ngày nữa ta sẽ vì người tiến cử trước Đế Tân, đêm mai...” Nàng trong mắt hơi mông huyệt sắc không bị không chế phù lên, “Ta rất mong đợi người mang đến cho ta kinh hỉ.”

Thân Công Báo ngón cái ngả ngón loát qua trước mắt nàng, “... Ánh mắt này thực mỹ. Ta cũng thập phần mong đợi, biểu tình lúc Khương Thượng cùng người gặp nhau ni.”

Ặc ặc, Thân Công Báo đồng học... Mỹ học của người trước giờ không bao giờ bình thường qua.

68. Q.6 - Chương 68

Bóng đêm như màn che khổng lồ bao phủ xuống.

Tô Tô tay nắm lấy Trảm Bát, nguyên bản thân đao toàn thân kim xoáy văn lần lượt thay đổi ẩn mang ba quang đồ sộ, càng có vẻ sát khí cao chói vọt.

Nàng hơi khép mắt, ám ám đè nén xuống thị huyết sát ý sôi trào trong lòng ngực lúc vừa cầm lấy Trảm Bát, bỗng nhiên một trận cuồng phong đánh úp lại đất bằng phẳng, bên trong kết giới đã chặt chẽ thiết hạ mơ hồ truyền tới tiếng hổ gầm.

Bát quá thời gian nháy mắt, trong tầm mắt đột nhiên thoát ra một con bạch ngạch cự hổ!

Chỉ thấy trên lưng hổ, Thân Công Báo giáng tử đạo bào như phiến triển khai, phần phật nghênh phong phi dương, eo nhỏ bị cầm đai đỏ đậm buộc thật chặt, một đầu tóc đen bị chim trỏ phát quan chặt chẽ cố định ở sau ót...

Đây là lần đầu tiên nàng gặp Thân Công Báo mặc vào đạo bào, nhưng áo choàng tiên lệ quá phận này thật là khiến người tặc lưỡi.

Có thể đem đạo bào xuyên được tuần tú phong tao như vậy, không thể không thừa nhận này cùng là một loại tài năng.

“Chỉ có một mình người?” Thân Công Báo ngoài ý muốn nhìn

Tô Tô, “Mị Hỉ đâu?”

Tô Tô lắc đầu, “Cũng không biết hắn đi nơi nào, đêm qua hắn vẫn chưa hồi tẩm cung, hôm nay ta dùng linh vũ cũng vô pháp liên lạc với hắn.” Chỉ biết hắn hôm qua vội vàng hồi cung ứng phó thái y xong, lập tức lên ngựa vó không dừng xuất cung bay ra.

Thân Công Báo vuốt ve cự hổ. “Đã như thế. tối nay chúng ta đi trước dò thám, thời cơ không đợi người.”

Tô Tô gật đầu, chua lè chua loét tái mắt nhìn phong cách hắn tọa hạ trên bạch ngạch đại hổ, hỏi, “Bình mã người đâu? Thế nào tối nay người cũng là đơn thương độc mã?”

Thân Công Báo trả lời. “Tự nhiên đã tới Dũ Lý, người còn ngại chính mình tại Triều Ca không đủ rêu rao?”

Tô Tô bĩu môi, xoay người thẳng mang theo hắn đi đến trước bồn bọ cạp.

“Hừ, người muốn đi gặp Bá Ấp Khảo?”

Tô Tô không có hé răng, nàng muốn chứng thật phán đoán của chính mình.

Vạn rần nhảy múa.

~~~o

~~Ban đêm như vậy, Bá Ấp Khảo nhắm lại cặp mắt trên chọc dây đàn, mười ngón tay trắng nõn thon dài gảy câu chọn, xung quanh độc xà trùng hạt cũng tùy âm nhạc lả lướt quần quanh, bắt giắc khàn giọng...

Khi Tô Tô và Thân Công Báo vừa mới tới gần, đôi mắt khép kín chậm rãi mở...

“Người là tới giết ta?” Thanh niên chỉ hạ tiếng đàn chứ chưa ngừng.

“Không phải.” Tô Tô nhún vai, hoàn toàn thất vọng. “Chúng ta chỉ là tới tham quan.”

“Có điểm ý tứ.” Thanh niên ngồi chính giữa vạn rần khí định thân nhân tiếp tục đánh đàn, “Yên tâm, ta tạm thời còn không chết được, đợi sau khi chết người có thể tùy ý ngắm cảnh xác chết của ta.”

“Liền như vậy chắc chắc người sẽ có xác chết cấp ta ngắm cảnh?” Nguyên bản người bị giậm thành thịt vụn, muốn ngắm cảnh cũng chỉ có thể thưởng thức khối bánh thịt kia thôi.

Bá Ấp Khảo dừng lại động tác, hiển nhiên hiểu lầm ý tứ của nàng, có thú nói, “Ta cũng không nhận ra người sẽ bỏ qua ta.”

Tô Tô nghiêng qua cái bạch nhãn, lực chú ý rõ ràng toàn tập trung ở trên Ngọc Cầm dưới tay hắn, đây mới là mục đích chân chính mà nàng đêm đêm thám thính bồn bọ cạp.

Ngọc tỳ bà...

Ngọc tỳ bà...

Nàng dụng tâm âm không ngừng kêu gọi, nhưng mà. Ngọc cầm không có một phản ứng nào. Chẳng lẽ yêu khí ngày đó nàng cảm thụ được không phải Ngọc tỳ bà? Nhưng quen thuộc như vậy, nàng sẽ không nhận lầm. Chỉ là Ngọc tỳ bà nguyên vốn không phải tại Hiên Viên mộ lu luyện? Vậy một tia tinh phách thể nào lại chạy đến làm Ngọc Cầm trong tay Bá Ấp Khảo?

Thân Công Báo gõ gõ đầu hỏ, “Tô Tô, đã suy nghĩ kỹ?”

Tây Kỳ thái tử trước mắt, hắn đối với Thương uy hiệp không nhỏ, dù cho lần này nàng buông tha hắn, không có đem hắn đảo thành thịt vụn, lần sau vậy...

Trước khi đi, Tô Tô đột nhiên quay đầu lại hỏi. “Ta vẫn thấy rất kỳ quái, vì sao tên người là Bá Ấp Khảo?” Như Cơ Xương, Cơ Phát, Cơ X... Vì sao họ hắn lại là Bá?

Bá Ấp Khảo cười nói, “Ta quả thật là họ Cơ, bất quá là tại danh tự trước quan lấy sở thuộc bộ lạc và đất phong, ta là tù trưởng, tương lai hội kế thừa chính thống, Bá Ấp chính là đất phong của ta, bởi vậy xưng là Bá Ấp Khảo. Tỷ như đệ đệ của ta Chu Công Đán, bình thường kêu Chu Đán, cũng là ở phía trước quan lấy sở thuộc bộ lạc gia quốc.”

“Cũng là nói.” Tô Tô ngẫm nghĩ. “Tên khai sinh của người hắn là kêu ‘Cơ Khảo’, đệ đệ người Chu Đán phải kêu ‘Cơ Đán’...” , dòng họ cổ đại danh tự thực là uyên thâm sung mãn hỉ cảm a.

Bá Ấp Khảo trầm mặc thật lâu sau, vì sao cảm thấy lời nói này từ miệng nàng nói ra hết sức khó chịu...

Tô Tô xoa xoa cằm, sau khi thỏa mãn nghi vấn đã ôm ấp trong lòng suốt thời gian qua, liền không chút lưu luyến theo đuôi Thân Công Báo muốn ly khai, đột nhiên một cổ cảm giác không hiểu gãi trụ lồng ngực...

... Tiểu Đát Kỷ người liền yên tâm đi đi, hãy giao hắn cho ta...

Một tia khí âm như có như không theo trong đầu phiêu nhiên xẹt qua.

Tuy rằng còn mang suy yếu nhưng nữ vương âm không thể sai biệt này khiến nàng nhẫn không được quay đầu lại, chỉ thấy Ngọc cầm vẫn như cũ không dao động, phảng phất mới vừa rồi chỉ là một hồi ảo giác của nàng.

“Thế nào?” Thân Công Báo cười ở trên lưng hỏ quay đầu.

“Không có gì.” Nàng lắc đầu, thu liễm tinh thần xuống dưới chân điểm nhẹ, ngự phong mà đi...

~~o

~~Dũ Lý.

Cơ Xương bảo trì dáng vẻ đoan chính ngồi xếp bằng, canh giờ từng giọt từng giọt lao tới giờ sửu, ngón trở hần phát họa thời gian này đó suy diễn mà ra Chu Dịch, không biết vì sao đêm nay tinh thần bất định.

Hay là lần này trốn đi có chuyện xấu...

Hắn theo vây tường cao cao hướng nhìn lên trên, một đoàn mây đen dần dần che khuất, một chút che đầy kín như câu loan nguyệt.

Trong nháy mắt ngay tại lúc ánh trăng hoàn toàn bị bao phủ, bỗng nhiên một tiếng bạo liệt khổng lồ vang lên!

Đỉnh đầu bị xé rách ra một cái động lớn, một đạo hắc ảnh hiện lên, hắn còn không kịp phân biệt, theo đồng thiên bùng nổ tiếng hổ gầm diếc tai như hữu hình lợi trảo vậy, đương trường xé nát đạo bóng đen này.

Máu nóng ầm áp văng khắp nơi, Cơ Xương lão đảo vội vàng lùi về sau mấy bước, bị cỏ khô dưới chân làm vấp, ngã ngồi xuống, nâng tay che mặt, gương mặt vết máu loang lổ.

Bóng đen hung hãn không sợ chết, bình chia làm hai đường.

Chỉ nghe đỉnh đầu tiếng hổ gầm gào thét không dứt, nhiều lần, một đạo tiếng kêu thanh dật khác vang lên như điều gặp gió chín ngày.

Lưỡng đạo tiếng kêu tất cả hợp lại, cơ hồ vượt qua cực hạn tai người có thể thừa nhận, lại phảng phất tại trong tiếng huyết gió ám đấu không thôi.

Sau một lúc, tử sĩ lệ thuộc Tây Kỳ rốt cục có một tiểu đội ba người đột phá phong tỏa góc hẹp trong ngục...

“Thuộc hạ đến trễ, thỉnh vương thứ tội.” Ba người cả người đầm máu, cúi đầu bái lễ.

Cơ Xương vội vàng xua tay, “Hiện giờ có đường ra?” Đỉnh đầu đã bị che lại, tứ phía tường cao dày đặc.

Vừa mới nói xong, bầu trời một trận điện quang lóe ra!

Trời quang sét đánh, nặng nề ầm ầm tiếng sấm áp lực mà qua, Cơ Xương được tử sĩ chặt chẽ hộ tại ở giữa, chỉ nghe “Oanh” một tiếng vang thật lớn! Tứ phía tường cao còn sót lại một mặt, xung quanh nháy mắt bị quét ngang trống rỗng.

Không dám chậm trễ, bốn người lao ra ngoài địa lao, một đường hộ tống hướng tiến đến đội tử sĩ cướp ngục cứu chủ.

Giờ phút này đỉnh đầu bị tia chớp bạch tử giao tạp chiếu sáng lên, mệnh mông trong màn đêm, mấy đạo thân ảnh lẳng không giằng co.

Chính giữa lưỡng đạo thân ảnh đương không lần lượt thay đổi mà qua, tiếng xé gió bang bang, trong phút chốc có thể đếm rõ số lượng chiêu của hai người, phảng phất ngay cả không khí đều bị dòng khí mãnh liệt xé rách, chấn động không thôi.

Nương theo sau tới hậu một tiếng bạo vang, trong đó một đạo thân ảnh nhẹ nhàng xoay người, hai chân vững vàng ngồi xuống trên lưng Bạch Hổ, hai mắt mỉm cười nhìn chăm chăm thanh y nam tử đối diện, nhướn mi, “Khương sư huynh, đã lâu không gặp.”

Đạo bào màu xanh trên thân Khương Thượng cùng hắn giống hệt bay phất phới, đậm đậm nói. “Thân Công Báo.”

Đầu đội phiến vân quan Dương Tiễn và Lôi Chấn Tử rõ ràng có chút kinh ngạc, “... Sư thúc?” Hắn không phải đệ tử của sư tôn sao? Như thế nào đứng tại bên Thương vương này?

Này trường mạc danh kỳ diệu nhận thức thân hiển nhiên nhượng Văn Trọng đối Tô Tô cùng Thân Công Báo trước mắt không mời mà tự đến đây bụng nghi ngờ, nhưng Dương Tiễn, Lôi Chấn Tử hai người chưa nhượng hắn có cơ hội thở gấp, lưỡng đạo và Càn Khôn kim côn nghênh thượng, một tả một hữu đồng thời hai mặt giáp công—

“Sư huynh, Tô Tô vẫn rất tưởng niệm người ni.” Bên này Thân Công Báo trêu đùa.

Hơi sái khai thân, hần lộ ra Tô Tô phía sau bị huyết tinh khí kích thích răng nanh hoàn toàn lộ ra, từ khi tiến nhập giai vị ma hồ, bất kỳ huyết khí và sát ý đều khiến thân thể nàng vô pháp có thể điều khiển, khát vọng cảm nhận sung sướng đầm đìa giết chóc.

Một mái tóc dài, nàng chậm rãi đi ra từ phía sau Thân Công Báo, lợi trảo thật dài lặng

yên không một tiếng động mở ra, chuyển thành màu vàng đồng khóa lại Khương Thượng.

Một khắc vừa trông thấy nàng, Khương Thượng đồng tử co rút lại, hướng Thân Công Báo tới gần từng bước, gương mặt đã từng bình tĩnh vô ba rốt cuộc bị đánh mất, gần từng chữ, “Các người làm cái gì đối với nàng?”

“Hừ, đừng kích động như vậy.” Thân Công Báo mỉm cười vuốt ve đầu Tô Tô, nháy mắt trên mu bàn tay nhiều thêm ba vết cào, thực toát mồ hôi a...

“Nếu như không muốn bị ta phế bỏ tay thì an phận một chút.” Tuy rằng không chế không nổi bề ngoài ma hóa, nhưng không nhắc tới lý trí Tô Tô cũng đi theo một đạo mai một, kỳ thật Thân Công Báo nên vui mừng, ma tính của nàng đang ngoan ngoãn bị lý trí đè xuống, nếu không ba vết cào kia phải là khắc ở trên cổ họng hần chứ không phải chỉ ở mu bàn tay.

Khương Thượng ngơ ngẩn nhìn nàng, buộc chặt hai tay.

“Không ngờ lại mau gặp mặt như vậy.” Tô Tô nghiêng nghiêng đầu, còn nhớ được thu hồi ranh nanh, vuốt ve Trảm Bát đang hưng phấn ô ô ngao ngao, “Chiến trường tương phùng, người không cần thủ hạ lưu tình.”

Có quá nhiều tưởng niệm, không có cách nào nói ra miệng. Vì thế ta chỉ có thể đứng trước mặt người, hy vọng người cũng có thể nhìn thấy ta.

Ta có khả năng làm, chỉ thế này mà thôi.

Nhắm mắt lại.

Thế giới lần thứ hai an tĩnh lại...

m thanh đao phong vang vang xung quanh tựa hồ dần dần xa xôi...

Lập tức, nàng một tay cầm Trảm Bát, đao nhọn trực chỉ về hướng tiền phương Khương Thượng, một cổ nóng ý quỷ dị không tên không bị khống chế du tẩu đến tứ chi bách hải, nàng thông thả mà rõ ràng quát lên, “Tới, hầu ta một trận chiến.”

Hần lại không có ứng chiến, chỉ là nhìn nàng thật sâu.

“Yêu nghiệt to gan!” Một đầu tóc hồng tung bay, Lôi Chấn Tử quơ Càn Khôn kim côn hung hổ đến trước người Khương Thượng.

Cùng lúc đó, lần này được Côn Luân phái xuống phụ trợ Khương Thượng, Ngọc Hư Cung đệ tử triển khai cửu cửu quy nguyên trận pháp, ba người đối một người, ngự kiếm phân biệt hướng Văn Trọng, Thân Công Báo, Tô Tô, khởi xướng chủ công, còn lại phụ công thập đường binh mã do Thân Công Báo liệu trước theo tam giới vậy gọi.

Tô Tô mắt cũng không chớp, “Hừ, tiểu tử nhiều chuyện.”

Trước đó chưa từng có tất cả giác quan cảm giác chứa tể cuồng nhiệt hưng phấn, mái tóc dài của nàng như có sinh mệnh phát động lên, đuôi tóc mơ hồ nổi lên huyết sắc đỏ sậm.

Thấp quát một tiếng, trong luồng điện quang hỏa thạch, nàng quay thân sai khai kim côn của Lôi Chấn Tử trượt đến ba gã Ngọc Hư Cung đệ tử phía sau hần, tim đập nháy mắt gia tốc, thời gian xung quanh lại phản phát chậm lại, nương theo sau nàng hoành đao lôi đình một kích—

Ầm ầm một tiếng!

Sau khi hồng quang tăng vọt, ba người Ngọc Hư cung lập tức như nát lặc bươm bươm vậy, rơi xuống mặt đất.

Trước sau chỉ là thời gian nháy mắt, nguyên bản cửu cửu quy nguyên trận pháp liền sụp đổ một phần ba, kết giới bị đao khó xé rách ra một lỗ hổng thật dài, Tô Tô chỉ một chiêu liền nhượng ba gã đệ tử té nằm sấp ngửa bụng hướng lên trời, kiếm tiên câu nát!

Toàn chiến trường phút chốc ngưng trệ.

Tiếp theo nháy mắt thân thể Khương Thượng trầm xuống, bay vút xuống, ống tay áo phất một cái, một giây trước khi ba đệ tử Ngọc Hư cùng mất đi ý thức, thân thể yếu ớt sắp cùng mặt đất chạm vào nhau, đưa bọn họ vững vàng cuốn vào trong gió êm dịu, mềm nhẹ đặt trên mặt đất.

Một kích lực này của Tô Tô nhượng tất cả mọi người ở đây đều thay đổi sắc mặt.

Thực lực cường mãnh như vậy nhượng bản thân nàng cũng bất ngờ cúi đầu xem hai tay của mình.

Nàng khi nào cường như vậy? Vẫn là lực Đế Lưu Tương thông qua nàng nhập giai vị ma hồ kích phát ra đầy đủ?

Tộc nhân đều không ở bên người, không có người chỉ điểm cho nàng tu nghiệp, từ khi nàng khôi phục trí nhớ tới nay, trừ bỏ Mị Hỉ lôi kéo nàng tu luyện tại Thanh Khâu, ngoài mưu cầu khôi phục lại phép thuật bị quên đi, đã rất lâu chưa đối chiến qua, bởi vậy Tô Tô đối với việc mình hấp thu thực lực Đế Lưu Tương thăng chức thành ma hồ hoàn toàn vô khái niệm.

Mỗi chín trăm chín mươi chín năm một lần Đế Lưu Tương, rút ra một đêm tu luyện tương đương rút ra nhật nguyệt tinh hoa ngàn năm, Tô Tô nghĩ đến Mị Hỉ, thực lực nàng đã tăng nhiều, vậy Mị Hỉ tất nhiên...

Thân Công Báo neho mắt lại, “Ai nha nha, Tô Tô của chúng ta thực là tu vi tịnh tiến, kêu nhân lau mắt mà nhìn.”

Văn Trọng ánh mắt u ám, liếc Tô Tô một cái, tầm mắt chuyển đến tiền phương Dương Tiễn cầm trong tay tam tiêm lưỡng nhận kích, “Người là sư đệ đệ của Khương Thượng? Tu vi cũng không phải thiện.”

Tô Tô trong lòng phun trào, Dương Tiễn chính là cháu ngoại của Thiên đế, tuy rằng bây giờ còn là nhục thể chưa thánh, nhưng huyết thống di truyền, nhân thần hỗn huyết, muốn làm phế vật cũng rất khó.

Lôi Chấn Tử dù sao tuổi trẻ, phát hiện một kích bị né qua còn tổn hại đến

ba vị sư huynh phía sau, không khỏi nổi giận gầm lên một tiếng, dưới sườn hai cánh khê vũ, hấn đạp chân phóng lên trời, cúi đầu nhìn xuống, Càn Khôn kim côn bay vút lên, xoay quanh như tiếng động vi vu mưa gió, đương đầu tập kích lần thứ hai —

Tô Tô nở ra một cái tươi cười không tiếng động, mũi chân khê đạp, đón đánh mà lên.

Trảm Bát cùng Càn Khôn kim côn vang vang va chạm tiếng động bén nhọn vô cùng, ánh lửa vỡ toang!

Ánh mắt Tô Tô khê quét qua kim côn, không hổ là thần khí, chịu lực nhiều hơn so với kiếm tiên. Nàng vốn không để ý đối thủ là ai, sau khi liên tục đụng nhau mấy trăm cái. nàng bỗng nhiên đem Trảm Bát buông lỏng, Lôi Chấn Tử hạ ý thức thừa cơ tới gần nàng, lật cổ tay ngăn cách Trảm Bát—

Trong nháy mắt này cự ly hai người không đến một cánh tay, Tô Tô vung mạnh đầu, một mái tóc dài nhảy mất phá tan phát quan đâm xuyên qua hai cánh Lôi Chấn Tử!

Cánh chim bị sợi tóc sắc bén xé rách bốn phía, Lôi Chấn Tử nhíu mi chịu đau ngâm một tiếng, giờ phút này Khương Thượng bị Thân Công Báo cuốn lấy, Văn Trọng đang cùng Dương Tiễn đối chiến, đều là vô lực phân tâm viện thủ.

Tô Tô thể công ngừng nghỉ một giây, giết hay là lưu?

Bỗng nhiên da đầu căng thẳng, chỉ gặp Lôi Chấn Tử hồn nhiên không để ý mái tóc dài còn đang trong cơ thể và hai cánh của hắn, hai tay nắm chặt

nàng không nhượng nàng bứt ra ly khai, trang nghiêm triển khai trận thể đồng quy vu tận, trong phút chốc dẫn hạ lôi kiếp—

Quá thực khinh người quá đáng!

Tô Tô oán hận lập kết giới, lợi trảo thật dài nháy mắt đâm thủng thân thể hắn, trực tiếp cầm lấy Lôi Chấn Tử từ trên không trung hung hăng đập

xuống mặt đất—

Hai người giữa không trung đối chiến, lúc Thân Công Báo và Khương Thượng xẹt qua bên cạnh. Khương Thượng bỗng nhiên biến sắc, không quan tâm, một mặt dừng lại thể công, xoay người vì hai người tái kết một tầng bảo hộ kết giới thật dày.

Tô Tô thân thượng lần thứ hai sáng lên màu xanh cùng màu tím giao tạp kết giới ba quang.

Liếc thấy sắc ba quang xanh sáng lên vàng sáng màu tím, Khương Thượng quay đầu lại, cùng Thân Công Báo cũng đang chậm rãi thu hồi tay bốn mắt nhìn nhau.

Lông mi thật dài của Thân Công Báo chớp chớp, trêu đùa, “Thế nào ngoài ý muốn như vậy, hay là chỉ có sư huynh có thể cứu mỹ nhân, ta không thể làm hồi hảo sự?”

Giữa luồng sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, hắn còn chưa dứt lời, Bạch Hổ hắn đang cỡi dĩ nhiên rít gào lần thứ hai phát động công kích!

Bên này, Tô Tô một tay khấn cấp nắm chặt cổ Lôi Chấn Tử đem hắn hung hăng đập xuống mặt đất!

Nương theo sau một tiếng “Oanh” vang thật lớn!

Mặt đất lấy chỗ hai người rơi xuống làm tâm điểm vòng tròn, bề mặt quả đất bị khí kinh mãnh liệt xóc lên, phạm vi nội thổ địa hơn mười trượng ước chừng bị lõm gần hai thước...

Lôi Chấn Tử cong người lên, nôn ra một búng máu tươi, còn chưa kịp thở gấp, phát tay vẫy gọi bảy bảy bốn bốn chín chín cái sấm trong giây lát đánh úp lại!

Tô Tô luôn luôn không phải là người

chịu cam tâm ăn mệt, lúc này một cước đâm trước ngực Lôi Chấn Tử, cùng hắn khó cùng hưởng thụ!

Chỉ nghe muện thanh khổng lồ cuộn cuộn, lít nhít lúu nhúu lòi đình thẳng kích rất là đồ sộ, phạm vi ngoài mấy chục dặm đều có thể nhìn thấy điện quang tận trời chói mắt này.

... Dù là trên người có ba tầng kết giới thật dày, quanh thân Tô Tô cũng bị bốn mươi chín trận sấm sét này đánh cho run lên.

Thân thể mơ hồ bị đau khiến nàng càng phẫn nộ, gia tăng thêm vài phần lực giẫm đạp, quát, “Nữ nhân đều là dùng tới triu mến, có nghe hay không!” Nàng thu tóc lại dám phóng lòi, tìm chết!

Lôi Chấn Tử điều chỉnh chân nàng, khí tức nhưng vẫn như cũ quật cường quật lên. “Ta chỉ thích phụ vương!”

Tô Tô: “...”

= =!

Nàng vừa rồi có phải đã nghe được đề tài kinh bạo gì?

Lôi Chấn Tử thấy ánh mắt Tô Tô nhìn hắn đột nhiên quỷ dị lên, cũng nộ trừng trở về, “Yêu nữ, buông ta ra! Có gan chúng ta tái khoa tay múa chân!”

Tô Tô nhún vai, “Muốn so cũng có thể, nếu như một lần không cẩn thận giết người cũng đừng oán ta.”

“Đại trượng phu như thế nào sợ chết!” Lôi Chấn Tử rất nhiệt huyết rất trào dâng, tư thái rất khẳng khái, “Yêu nữ! Người có giỏi thì qua đây!”

Nàng thối thối móng tay, “Hừ, lông tơ còn chưa rụng sạch đã nói ầu nói tả, ngựa non háu đá.” Nói xong, hướng hắn đuổi ra tay.

Lôi Chấn Tử thấy chết không sờn nhìn trừng trừng yêu nữ kia phỉ phỉ

mười cái móng vuốt thật dài, sắc bén tiêm trảo vết máu loang lổ, hướng

đỉnh đầu hần đâm tới—

Tuy rằng hần trong miệng không chút lui nhường, nhưng thân thể bị mái tóc dài của nàng và lợi trảo đâm thủng qua, hung bà nương này còn muốn nện hần từ trên cao nện xuống, lại cố ý đem bốn mươi chín cái sấm hần đưa tới đều rớt vào trong cơ thể hần, chính là người sắt cũng không chịu nổi nàng gây sức ép như vậy, giờ phút này hần tâm phế câu sang dĩ nhiên như nổ mạnh hết đà.

Tiêm trảo bằng lãnh chà chà xát xát trên mặt hần, gương mặt hần tê rần, “Muốn giết cứ việc giết, khuôn mặt này ngươi thích hủy thì hủy đi!” Bất quản nàng thế nào làm nhục hần cũng sẽ không nhận thua cầu xin tha thứ.

“Không vui chút nào, móng vuốt quá bén... nếu ta thật sự hủy dung ngươi, Khương Thượng chắc là đau lòng lắm!”

Lôi Chấn Tử bất quản nàng nói cái gì, sử dụng cái quỷ kế gì, chỉ ra sức trừng trừng trừng, đem một đôi mắt trừng thành cái chuông đồng lớn.

Yêu nữ kia bật cười, “Thế nào ngang ngạnh như vậy, ngươi nên học các đồng môn của ngươi, mỗi người đều giả nhân, giả nghĩa, giả dối, ngang ngược.”

“Yêu nữ ngươi chó có vụ không! Ngươi mới là làm nhiều việc ác tai họa vô số...”

Nàng cúi mắt nhìn hần, “Vậy ngươi hãy nói thử ta nghe, năm ta đi tới hiện thế, đến tột cùng làm cái gì ác, hại cái gì nhân?”

“Ngươi... Ngươi mê hoặc hôn quân, còn có... còn có...” Hần đột nhiên bị hỏi, nghẹn lời cứng họng, lúc trước hần chỉ là phụng sự mệnh tới thảo phạt, sư phụ nói nàng là yêu nghiệt, sư phụ nói cho hần, Đế Tân là hôn quân vô đạo, Cơ Xương thiên mệnh tại thân, chưa hề nói cho hần nguyên do, hần cũng đương nhiên, sư phụ chính là thượng tiên, sư phụ giáo huấn nhất định đều đúng...

Tô Tô nhìn thấy ánh mắt thiếu niên hoang mang, bỗng nhiên nở một nụ cười, thu hồi chân, “Thế giới này chẳng hề thị phi trắng hay đen, cũng không ai có thể tuyệt đối đại biểu đúng sai, tuy rằng ta chẳng có thể nói chính mình có nhiều thuần lương, nhưng sư phụ kia của ngươi cũng chẳng sạch sẽ gì cho cam đi.”

“Yêu nữ ngươi chó có nói bậy, bất luận ngươi sử dụng quỷ kế gì ta cũng không biết... ngươi làm cái gì?”

Tô Tô lấy cánh hần dùng lực nhỏ xuống một sợi lông chim, “Hà, làm kỷ niệm, lông của ngươi vẫn là rất có giá trị...” Dem lông chim nhét vào trong tay áo, nàng quay đầu liền muốn lẹ khai.

“Ai, ngươi...” Lôi Chấn Tử há miệng thở dốc lại nhắm lại, không ngờ nàng lại liền đi như vậy, không giết hần sao?

Liếc mắt một cái nhìn thấu tâm tư hần, Tô Tô đem Trảm Bát phản thủ khiêng ở trên vai, tùy ý bỏ xuống một câu, “Không giết không giết, không có hứng.”

Hần lẳng lẳng nhìn chăm chăm lưng ảnh nàng, nhất thời cũng quên bác bỏ.

“Lúc đối chiến vẫn là chuyên tâm một chút tốt hơn.” Thân Công Báo vi vi nhất tiếu, ngón trỏ hơi dánh vết máu trên kiếm tẩm tặc lắc đầu.

Khương Thượng đem tầm mắt dời khỏi Tô Tô, “Sư đệ, ngươi thật sự muốn cùng ta đối nghịch?”

Thân Công Báo vỗ vỗ đầu hổ hần đang ngồi, “Lại không như sư huynh ngươi cũng giúp ta cùng nhau phụ Thượng diệt Chu, nhất là vì chúng ta đều là đồng lứa nổi bật nhất trong Ngọc Hư cung, đồng tâm hợp ý, vị tất không thể cùng thiên mệnh bất buộc. Thứ hai...” Hần ái muội nhú nhú cằm, “Các ngươi cận thủy lâu đài, không cầu mỹ nhân không được...”

Khương Thượng một kiếm đâm tới, “Sư đệ ngươi chó nói những lời hỗn này, sư tôn đã phát hiện, ngươi tu hành ngàn năm không đổi, nếu như lập tức trở về Côn Luân linh phạt, còn có thể được khoan hồng.”

Thân Công Báo giờ kiếm đón chào. “Lão nhân kia phiền muốn chết, khó có được thoát khỏi ta sao có thể trở về?”

Hai người sư huynh đệ đồng môn, giờ phút này đang dùng là cùng một loại chiêu thức, chỉ là Thân Công Báo xuất kiếm góc độ xảo quyệt âm ngoan, Khương Thượng không nhanh không chậm trích nước không lộ...

Một cuộc chiến kéo dài ô minh bức xé trời cao, lại cũng vì tốc độ bọn họ quá mau, khiến song kiếm giao nhau chỉ có thể cảm tưởng như một lần ảo giác.

Tô Tô vừa xuyên suốt, yêu khí đang nhiệt huyết sôi trào, trực tiếp nắm bắt Ngọc Hư cung đệ tử lúc trước bày ra cửu cửu quy nguyên để phát tiết yêu khí thừa thải. Đột nhiên hai mắt loáng một cái, trước mắt bỗngưng bộc phát ra kim quang đẹp mắt...

“Đây quả thực chính là làm càn...” Đợi nhìn rõ trước mắt xuất hiện chính là sáu người trong Ngọc Hư cung thập nhị kim tiên, đội hình siêu hào hoa này liền nhượng nàng triệt để co quắt. Đối phó một tiên gia trong đó có thể có khả năng liều mạng, nhưng nếu là sáu người này hợp lực, xa luân chiến này ai có thể tiêu thụ?

Thân Công Báo nhìn thấy vẻ mặt đậm đậm của sáu sư thúc, lúc này còn

nhớ được tao nhã cười một cái, một giây sau lập tức không nghĩa khí hô

lên, “Tô Tô, ta có việc gấp phải xử lý, xin được cáo lui trước—”

Nói xong, trước khi lục tiên tước nã hấn hồi Côn Luân hỏi tội, vội vàng xua Bạch Hổ, mang theo binh mã còn lại của hấn nhảy mất biến mất ở chân trời.

Tô Tô âm thầm khinh bỉ liếc hấn một cái, phát hiện ánh mắt sáu gã thượng tiên kia chưa quay nhìn về hướng nàng, nắm thời cơ, rạp sát mặt đất mượn sơn hình che dấu lượn trên không mà ra...

Lưu trữ thanh sơn sợ gì không cưỡi đốt.

Mắt thấy sắp sửa ra khỏi địa giới Dũ Lý. đột nhiên phía trước đường đi, vài tên Ngọc Hư cung đệ tử rõ ràng mai phục ở đó, ngăn trở đường đi.

Nguyên bản đang chiếm thế thượng phong nàng bị bắt chạy trốn cũng đã đủ bức tức, vào lúc này mấy cái tiểu đạo sĩ tự động đưa lên cửa, nàng trong mắt lệ quang hiện lên, lợi trảo tăng vọt, “Cút—”

Trảm Bát quét ngang mà ra!

Cổ đao khí này như bài sơn đảo hải hung hăng quét về hướng bọn họ, bọn họ cuống quít hai tay nắm chặt kiếm tiên ở trước ngực nỗ lực ngăn cản—

Chỉ nghe một tiếng bạo vang!

Toàn trường kiếm tiên bị đao khí lăng không đánh gãy, tu vi kém một chút, thậm chí bị khí kinh này trực tiếp đánh bay hướng hai bên, khoảnh khắc công phu, bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn thấy nàng như như gió lốc tuyệt trần mà đi, không người có thể ngăn.

Mũi chân Tô Tô lần thứ hai lẹp xẹp mặt đất, càng nhanh chóng hướng trước mà đi, phút chốc, phía trước lần nữa có trạm kiểm soát mai phục.

Nàng càng chán ghét, nắm chặt Trảm Bát tính toán tốc chiến tốc thắng.

Lại không ngờ...

Lần này chờ ở tiền phương, là Khương Thượng.

Hấn cũng là tới đuổi bắt nàng?

Tô Tô nhăn mày, giọng căm hận tái rống một lần, “Cút ngay—”

Khương Thượng cũng bất động như núi,

trong tay không có cầm kiếm, như cũ lẳng lặng đứng ở phía trước nàng.

Hai người cự ly càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, Trảm Bát trong tay Tô Tô rốt cục không tái chân chờ vung xuống, thoáng chốc huyết sắc

vẩy ra—

~~~o

~~Trong động quật không phân biệt sớm chiều.

Mị Hỉ trong ngực suy đoán khổ cực tìm được giải phương trong động quật to này đã ngưng lại một ngày một đêm.

Nguyên nghĩ cấp nàng một kinh hỉ, tìm được phương pháp tiêu trừ râu mép cho nàng liền ra.

Động quật này là trong cuộc chiến thượng cổ Thần Ma lưu lại, lúc trước hắc và Ngọc tỳ bà chiếm cứ cùng Hiên Viên một mấy ngàn năm qua, nhóm yêu quái đều có thể tự do đi lại.

Ai ngờ đêm qua sau khi hắc nắm bắt được giải phương nhất thời nảy lòng tham, thừa dịp ánh trăng đem lực Đế Lưu Tương hấp thu quay lại, nguyên chỉ nghĩ dừng lại khoảng khắc, không biết nơi đây có phải bởi vì từng là chỗ tiên ma táng thân hay không, linh khí hết sức dồi dào, bất giác tỉnh lại phát hiện đã trải qua một đêm, không khỏi vội vàng muốn ly khai, nhưng cho đến hiện tại, hắc lại như cũ vô pháp đi ra động quật này.

Linh vũ vi vi nóng lên, Tô Tô vài lần kêu gọi hắc, hắc đều có thể tiếp thu được, nhưng không cách nào đáp lại.

Động quật này chặt chẽ đem hắc cùng với ngoại giới chặt đứt liên hệ, bất luận hắc cố gắng như thế nào, cũng vô pháp truyền ra tin tức bị vây khốn.

Hỉ...

Mị Hỉ...

Ngọc tỳ bà thanh âm mỏng manh lúc dứt lúc nổi vang lên trong đầu.

Tối nay, ly khai... Bá Ấp... Đi, đã giải quyết...

Mị Hỉ chỉ phải đoán chữ, hay là Ngọc tỳ bà đã thuận lợi giải quyết Bá Ấp Khảo kia? Chung quanh này dày đặc động quật, hắc ngưng mi lần thứ hai thử, nỗ lực đáp lại Ngọc tỳ bà, tuy nhiên, tin tức vẫn như cũ như đá ném vào biển rộng.

Xem ra là thực bị nhốt chết tại đây.

Mị Hỉ bực bội xé toang tà váy hoa lệ vướng bận, tại cửa động bồi hồi.

Tô Tô cùng Thân Công Báo đêm hôm nay do thám Dũ Lý không biết kết quả ra sao...

Sau đêm đó hấp thụ Đế Lưu Tương, nhìn thấy nàng vô tri vô giác càng ngày càng cường đại, hắc không khỏi cảm thấy nôn nóng bất an.

Quay mắt về phía đám tiên gia muốn trừ đi nàng, hắc chỉ là một đầu cừu trĩ không thành được phương hoàng...Quá nhược, làm sao có thể hộ được nàng?

Tại động quật u ám này cơ hồ có thể đem vọng của mọi người cắn nuốt, lo âu của hắc cũng bị phóng đại mấy lần, càng khó mà chịu đựng...

Biến cường.

Hắc muốn biến cường...

Dù cho là không từ một thủ đoạn nào, hắc cũng mơ tưởng... trở nên càng cường...

Một âm thanh u ám âm lãnh khiến lòng người sinh hàn ý vang lên—

“Tiểu yêu, ngươi thật muốn biến cường?”

69. Q.6 - Chương 69

Tí tách.

Tí tách...

Một dòng nhỏ đỏ sậm từ trên cổ tay nam tử hội tụ tới đầu ngón tay, nhuộm xuống.

Thiếu nữ vẫn chưa thu hồi hoành đao trong tay, lại cũng chưa tiếp tục tấn công, như dã thú bị xâm phạm đến lãnh địa rít lên uy hiếp, “Người đừng cho rằng ta sẽ không giết người.”

Hai người cự ly quá gần, Khương Thượng dùng tay nắm chặt thanh hoành đao nàng đâm vào trong cơ thể hắn, giờ phút này Trảm Bát cùng nàng thần trí dung làm một thể, hắn cầm Trảm Bát, liền phảng phất như cũng chạm vào người nàng một chút. Đạm đạm nóng ý dấy lên, Tô Tô càng khẩn cấp cau mày, tay vừa dùng lực, đao nhọn càng thâm nhập vài phần.

Hắn thân hình khẽ run lên, lại như cũ không thối lui, “Năm đó ta đâm người một kiếm, hiện giờ ta trả lại người một đao, được chưa?”

Nàng bỗng dưng rút Trảm Bát, động tác nàng thô bạo, máu tươi trước ngực hắn đột nhiên ồ ồ chảy ra.

“Không có khả năng!” Nàng nắm chặt Trảm Bát, “Ta không tha thứ. Người cho rằng như vậy liền có thể một bút xóa bỏ? Không có khả năng!”

Hắn che lồng ngực, không chờ khoảng khắc, lòng bàn tay liền nhuộm thành một mảnh huyết sắc, thấp giọng nói, “Như vậy sao... Ta hiểu rồi.”

Tô Tô nhìn hắn một cái, Trảm Bát đổ máu, ma tính trong lồng ngực nàng càng khó mà khống chế, ngạch tâm chữ ‘Vạn’ lại bắt đầu mơ hồ làm đau, cảm giác làn da mặt như bị bỏng dần dần tăng cường...

Bỗng dưng ngạch tâm chợt lạnh.

Ổng tay áo rộng màu thiên thanh cơ hồ che trụ tầm mắt nàng, Tô Tô cảnh giác lui về phía sau một bước, đề phòng vùng tay ra, “Người làm cái gì?”

Khương Thượng thu hồi tay, “Lấy máu của ta làm dẫn có thể tạm thời kiềm chế ma tính của người... Tô Tô, đừng nhập ma đạo.”

Nàng khiêu khích dùng lợi trảo thật dài vuốt ve Trảm Bát, nguyên bản mơ hồ chữ ẩn ‘Vạn’ hiện ra hóa thành một điểm chu sa màu đỏ thẫm, “Nhập ma lại ra sao, người còn có thể giết ta?”

“Ta không biết.”

Hắn không chút do dự lập lại một lần.

Nàng nhướn mi, môi mọng hơi vạch, “Vậy người là lựa chọn phong ấn ta, hoặc giả hủy một thân đạo hạnh của ta?”

Một lần này hắn trầm mặc xuống, “... Nhược sự tình thật đến mức vô pháp quay lại ...”

Tô Tô đột nhiên giương tay áo hung hăng đẩy hắn ra, “Thực đến lúc đó, người liền dẫn xác của ta đi phong ấn đi!”

Dứt lời, nàng vọt người tại đầu cảnh liên đạp bay vút, giây lát mà đi...

Ven đường tiếng cây rừng vỡ vụn không dứt bên tai, chỗ nàng đặt mũi chân hết sức nhỏ của mình, thân cành không chịu nổi nàng nộ diễm uy áp, tại lúc nàng vừa đạp lên trong nháy mắt khí kinh liền vô hình bị chấn vỡ...

Khương Thượng đứng tại chỗ một lúc lâu, ít lâu, phía sau cuồng phong gào thét, cây rừng diên cuồng lung lay.

Hắn nhắm mắt lại, lúc tái mở ra liền cong người bay vút đi.

“Sư đệ, người thế nào?” Người tới chính là Phổ Hiền chân nhân, gặp Khương Thượng vạt áo trước tấm máu tươi nghiêng ngã lão đảo tiến đến nhất thời giật mình nảy người.

Trong Ngọc Hư Cung hần cùng với Phổ Hiền chân nhân tối thân cận, “Sư huynh.” Hần nghiêm mặt tái nhợt, hữu ý vô ý che ở con đường phía trước hần.

Phổ Hiền chân nhân tâm tính vô tranh, đơn thuần chất phác nhất trong thập nhị kim tiên, gặp hần như vậy bận rộn vội vàng tiến lên cấp hần kim đan, dìu hần lên, “Sư đệ vẫn là mau mau theo ta trở về đường thương.”

Khương Thượng nhú mày, “Thượng không ngại, nhưng mà sư huynh...”

Phổ Hiền đỡ lấy hần, cắt ngang lời nói hần trực tiếp đáp mây bay về, “Nhược không phải sư tôn có lệnh, ta cũng không muốn xuống núi xem cảnh náo nhiệt này, càng huống chi sát giới có tổn hại tu vi, không đáng giao du với kẻ xấu như vậy. Nhưng thật ra sư đệ, người cũng chỉ có thể tha thứ, sư huynh chờ người sớm hoàn thành sứ mạng Phong Thần nhanh chóng trở về Côn Luân.”

“Chỉ mong được như thế.” hần hạ mắt xuống, “Văn Vương bình an đến Tây Kỳ không?”

Phổ Hiền trả lời, “Lôi Chấn Tử đã hộ tống hần bay trở về Tây Kỳ, nhưng trưởng tử Bá Ấp Khảo của hần—sợ có bất trắc.”

~~~o

~~Triều Ca.

“Người là người phương nào!”

Bá Ấp Khảo nhìn chằm chằm trước mắt, một yêu dã nữ tử eo quần quít vạt áo ngọc bích.

Ngọc tỷ bà vắn vẹo bờ eo trôi nổi trên thân Ngọc Cầm, ngả ngón trả lời, “Công tử ngày ngày vuốt ve ta khinh liên mặt ái, còn không rõ ràng?”

Bá Ấp Khảo nhẩn lại mi, “Người là... Ngọc Cầm của ta?”

Nàng khoe miệng vừa kéo, “Đừng tùy tiện cấp ta cái danh, Ngọc Cầm tên này, thô鄙!”

Bá Ấp Khảo không hiểu tâm tình nàng, neho người phong nhã nở nụ cười, “Cô nương đột nhiên biến hóa mà tới, lại thừa dịp ta chưa chuẩn bị phong bế thuật pháp của ta có mưu đồ gì?”

Hôm qua sau khi yêu phi đêm thám lao ngục, hần trần trọc không ngủ, cảm thấy mình bạch bọn họ là hướng về phía phụ vương mà đi, chỉ hi vọng Khương Thượng động tác có thể mau chút, sớm sớm đem phụ vương mang ra khỏi Dũ Lý, hần liền có thể buông tay rời khỏi Triều Ca.

Ngày xưa những lúc hần phiền lòng đều dùng cổ cầm thanh tâm, đêm qua hần theo thường lệ lấy ra Ngọc Cầm, tuy rằng không phương tiện đốt nhang hiến tế, chỉ có thể tạm miễn cưỡng.

Lần này đã có vài phần cổ quái.

Theo tiếng đàn hoặc lưỡng lự hoặc cao vút, nỗi lòng Bá Ấp Khảo lại càng buồn bực, hần vũ kỳ này đây âm sát nhân, cùng cầm tương dung,

hãy đàn thời tự nhiên hết sức chăm chú vạt ngã lưỡng vong.

Tranh tranh tiếng đàn bỗng càng ngày càng kịch liệt càng ngày càng cao, bỗng nhiên, ngón tay hần phút chốc nóng lên, nháy mắt trong đầu một mảnh run lên... Chờ nghe tiếng ngục tốt đuổi tới nói khảy xong tái xem xét thì hần đã động không được nữa, ngục tốt kia đi vòng quanh nhà giam hai vòng, phần nộ đập cửa lao một cước, nhổ nước miếng lại trở về.

Bá Ấp Khảo thanh nghiêm mặt vô lực nằm trên đám cỏ bụi nhùi, toàn thân trên dưới không có chút sức lực, mười ngón tay đặt trên dây đàn bị hấp tĩnh...

Trái tim bang bang thanh càng ngày càng chậm, càng ngày càng trầm, cho đến khi quý công tử nhẹ nhàng sắc môi như tờ giấy, sắp hấp hối, một đôi tay trắng gần như trong suốt từ trong Ngọc Cầm duỗi ra, nhẹ nhàng cầm đôi tay vô lực của hắn, xem xét một chút.

Bá Ấp Khảo chỉ cảm thấy nữ thể bầu vú trên thân hắn lạnh buốt, thể trọng nhẹ quý dị.

“Đa tạ công tử dâng ra tinh khí giúp ta một tay, nín nhiều năm như vậy, rốt cục ra...” Ngọc tỷ bà đầy đủ từ trong cầm leo ra liêu liêu mái tóc dài, tầm mắt hướng gương mặt Bá Ấp Khảo vừa chuyển, trêu đùa, “Ồ! Còn thực là một công tử tuấn tú.”

Bá Ấp Khảo nghiêng mặt tránh đi bàn tay Ngọc tỷ bà hướng hắn duỗi tới, “Ta cũng tính là cứu người, có thể thỉnh cô nương cởi bỏ gông cùm xiềng xích cho ta?”

Ngọc tỷ bà hướng hắn nở một nụ cười lộng lẫ, lắc lắc ngón trỏ, “Vì sao phải buông tha người, ngàn năm qua khó được tìm được một thượng phẩm như vậy, nhược tha người ta nên đi đâu tìm nhân tuyển hợp ý như vậy?” Bị nàng cơ hồ hút khô tinh khí rồi mà còn không chết, thậm chí còn có thể bảo trì thanh tĩnh cùng nàng đàm điều kiện, Chu Phương quốc đệ nhất mỹ nam giờ phút này trong mắt Ngọc tỷ bà chính là bình nạp điện đầy tài nguyên.

“Người có thể kêu ta Ngọc tỷ bà, còn bây giờ, ta muốn kiểm nghiệm hàng.” Nàng liếm liếm làn môi, đột nhiên đầu ngón tay luồn xuống quần dưới Bá Ấp Khảo, đưa tay hướng giữa chân hắn nhấn một cái—

Thân thể Bá Ấp Khảo đột nhiên cứng đờ, cắn răng nói, “Ngọc tỷ bà!” Chưa gặp qua nữ tử dám dăng không biết nhục như vậy!

Ngọc tỷ bà bận tới mắt mà vẫn thong dong phát huy ưu thế ngự tỷ, hai tay tại giữa chân hắn còn xoa xoa, rồi thản nhiên buông ra, che miệng cười nói, “Xem ra công tử vẫn là đồng nam!”

Bá Ấp Khảo mặt đen một nửa, làn môi khê run lên.

“Ta vẫn là lần đầu nhìn thấy tuổi tác đồng nam như vậy ni.” Ngọc tỷ bà khí định thần nhàn trêu trọc nam nhân trước có tuổi mắt đang thất khiếu bốc khói, chớ trách tinh khí hắn tinh thuần như vậy, nguyên lai còn bảo lưu lấy thân đồng tử, “Đừng phí tâm ta đột phá cấm chế, trên người người cũng không thừa lại nhiều lắm tinh khí cấp người tiêu xài, vẫn là lưu trữ bảo mệnh mới phải.”

Bá Ấp Khảo cô tịch nhắm mắt lại, trong lòng âm thầm rỉ máu. Chẳng lẽ tám thân đồng trinh hắn giữ gìn mấy chục năm qua sẽ bị hủy ở trong tay yêu nữ này.

Ngọc tỷ bà lưu loát ôm lấy eo hắn, “Đừng lo lắng, ta sẽ không giống như những yêu quái ngu xuẩn bình thường. Mang người về sào huyệt của ta cũng không phải để song tu. Người chỉ cần quản dưỡng tốt thân thể...” Cấp nàng thái bổ tinh khí là được.

Phụ tử đồng tâm, giờ phút này tại ngoài xa ngàn dặm Cơ Xương trong miệng thấp gọi một tiếng, “Con ta...”

Lời nói chưa dứt, Lôi Chấn Tử nhanh nhẹn lao xuống, hắn nôn khan một tiếng ôm chặt cần cổ Lôi Chân Tử, lần nữa phun được lách ca lách cách.

Anh minh cơ trí Văn vương vẫn là lần đầu tiên biết rõ nguyên lai là mình có chứng sợ độ cao như trong truyền thuyết, choáng ‘Chim’ choáng được rồi tỉnh rồi mù.

“Phụ thân đại nhân...” Đang cố gắng tìm đường Lôi Chấn Tử bị hắn dùng lực lắc một cái, nguyên bản bản thân đã chịu trọng thương, giờ phút này bị lắc nhất thời suyễn niễn, thân thể càng dong đưa. Không phải không nghĩ qua nhượng các sư thúc tổng bọn họ đoạn đường, nhưng sư tôn có lệnh, trừ phi đến vạn bất đắc dĩ, nếu không không thể dễ dàng can thiệp vận mệnh của nhân gian.

Bởi vậy trừ bỏ lần này bị lựa chọn vào nhân gian tới phụ tá Chu, những tiên nhân còn lại cũng chỉ phải đợi bọn họ lâm vào cảnh gian nan khốn quẫn hướng tiên nhân cầu viện mới là lúc được hiển thân.

Hắn bất mãn bĩu môi, đối với các sư thúc mà nói, đã cứu ra phụ thân là xong, đem phụ thân tổng hồi Tây Kỳ chỉ là việc nhỏ, một người hắn cũng có thể làm được. Cũng không nghĩ tới cuộc đại chiến vừa qua khỏi, trên người hắn còn mang theo thương tích, bọn họ chính là như vậy đối đãi bệnh nhân?

Không dễ dàng đến được Tây Kỳ, Văn vương vừa mới hạ xuống, vạn dân bên trong thành sớm đã từ lúc trời còn chưa sáng đợi tới hiện tại, cửa thành hai bên đứng đầy quân hầu văn võ, chín mươi tám nhi tử đi theo.

Đáng tiếc tuy rằng hần đã trở lại mặt đất, nhưng trong bụng dờn sông lấp biển còn chưa định, vừa chạm đất lại tiếp tục vùi đầu vào đất... (Hạ: tác giả thật biến thái, miêu tả nhân vật Cơ Xương vừa xuất hiện đã mất mặt như thế này =.=)

Mọi người luống cuống, kinh hoàng chạy đi nâng, thị nhân cũng trong thời gian ngắn nấu xong cháo bột, hầu hạ đút cho hần ăn, tạm nghỉ ngơi cho tốt... Một hồi sau, Cơ Xương gương mặt trắng như tờ giấy mới thoáng phục hồi. Chỉ là hần vừa khôi phục, sau khi tỉnh lại cảm thấy cảm giác bất an càng ngày càng đậm, chấp mai rùa nhanh chóng báo cho Bá Ấp Khảo một quẻ—

Đại hung!

Hần bói toán mấy chục năm cơ hồ chưa hề tính sai, càng huống chi từ khi sau khi suy diễn Chu Dịch, quẻ tượng của hần có thể thông quỷ thần, tính không bỏ sót.

“Con ta...” Cơ Xương nhìn trước mắt chín mươi chín nhi tử, vị trí đầu não của Bá Ấp Khảo là trống không, Ấp Khảo là vì cứu hần mới mạo hiểm, giờ phút này sợ đã hồn đoạn Triều Ca, khiến tim hần cứ như bị đao cắt.

Bách quan thấy Vương về lại bị thương như thế, thêm Bá Ấp Khảo lại chưa về tới, cảm thấy cũng có thể đoán được tám chín phần.

Mấy ngày sau Văn vương đêm nằm mơ thấy mộng, hôm sau tỉnh lại, Văn vương đuổi cung nhân tử tử ra, thở dài, Bá Ấp Khảo đêm qua báo mộng cho hần, kiếp sau đầu thai thành thỏ, đặc biệt tới từ già...

Mọi người bởi Văn vương thổn thức cảm khái một trận, chỉ tiếc Văn vương tuổi tác đã cao, một phen sức ép như vậy, dù là thuốc hay hộ thân, Cơ Xương cũng nhanh chóng suy nhược đi xuống, Tây Kỳ tự nhiên cũng cấm sẵn thỏ một đoạn thời gian.

...Nghe nhầm đồn bậy, mấy chục năm sau tình tiết về Văn vương xa từ Dũ Lý có thêm thất chi tiết đại công tử Bá Ấp Khảo anh dũng hiến thân, bị giậm thành bánh thịt uy phụ, tới hậu Cơ Xương vì tình phụ tử bị thống mà chết khiến lòng người cảm động.

Cũng bởi vậy, có người hỏi Bá Ấp Khảo đến tột cùng cùng con thỏ có liên hệ gì, ngư X «Phong Thần Diễn Nghĩa» trực tiếp đem đoạn này phun tử lý do hài âm thành con thỏ, không thuyết minh lý do tình tế.

Như vậy, lý do chân chính là—

Một con thỏ trắng phì phì lấy gương soi mình, “Nhiếp hồn đại pháp quả nhiên lụy nhân, xem, màu lông ta bị ảm đạm đi rất nhiều.”

Tô Tô xấu hổ, “Người chính là chuyển tin tức như vậy?” Sau khi hỏi Triều Ca mới biết rõ Ngọc tỷ bà đã bắt Bá Ấp Khảo làm tù binh mang đến Hiên Viên mộ hảo nuôi nấng, dĩ nhiên đem hần làm nhân tuyền vì tương lai thái bổ tình khí, trừ phụ hần “Tình” tận nhân vong, nếu không sẽ không tha.

Thân Công Báo nghe vậy sợ thiên hạ không loạn, dùng nhiếp hồn đại pháp truyền lại tin dữ của Bá Ấp Khảo cho Văn vương.

Nghĩ nghĩ tương lai phiên bản ồn ào huyền ảo miệng nhiều người xói chảy vàng bánh thịt Bá Ấp Khảo, Tô Tô lý giải đầy đủ mỹ học kỳ lạ và sở thích ác miệng của Thân Công Báo.

Trừ bỏ chuyện Bá Ấp Khảo, chuyện Mị Hỉ đi đâu cũng là việc trước mắt nàng lo lắng nhất.

Sau đêm đó, Mị Hỉ rút cuộc không có trở về, nàng dùng hết các loại phương pháp đều thám thính không ra hành tung của hần, thị nhân trong tầm

cung của hần càng bị dọa tới mất hồn mất vía, may mà có Thân Công Báo biến thân giả dạng để che dấu... Nhưng lại có thể lừa gạt được bao lâu?

Văn vương và Bá Ấp Khảo đều bị cướp đi làm Đệ Tân nổi trận lôi đình, tạm thời không rảnh bận tâm hậu cung.

Nhưng mỗi khi nghĩ đến Mị Hỉ giờ phút này hung cát chưa biết, hành tung bất minh, Tô Tô càng bất an, ban đêm liên tiếp ra ngoài tìm kiếm...

Đỉnh đầu lại là một trận chim hót dồn dập.

Nàng giương mắt, con thỏ phi dưới chân cũng đồng thời ngẩng đầu, “Hiện tại còn chưa bắt đầu mùa đông, mấy ngày nay thế nào lại có nhiều chim chóc tụ tập ở phía nam như thế...”

Nhìn kỹ lại, hướng nam hội tụ nhiều loài chim khác xa nhau, thậm chí còn có vài con hùng ưng vốn là thiên địch của loài chim cũng bay lẫn lộn chung với những giống chim khác, một đoàn bay thẳng về phía nam.

“Này cũng thú vị a.” Thân Công Báo cười nói, “Bách diệu triều phượng. Thế gian đã rất nhiều năm chưa xuất hiện phượng hoàng...”

Kim kiều lưu nước biếc, hải đường say gió nhẹ.

Danh hoa vạn sắc, đan thanh khó họa khó tô lại. Lầu các trọng trọng, diệu thủ có thể phỏng lại?

So sánh với hậu cung xa hoa lệ sắc, trong đại điện ánh lửa điểm điểm, xơ xác tiêu điều khí tràn ngập, đêm đã khuya, đèn đuốc sáng trưng nội điện chinh phạt thỉnh thoảng tiếng động không dứt.

Lấy chiếc kỷ trà dựng giữa tầng đá làm trung tâm, trung gian bày ra bản đồ vẽ trên da thú. Đệ Tân ngồi trên mặt đất bên trái mảnh bản đồ, ánh lửa chập chờn phản chiếu bóng tối trên vầng trán hần, hần khẽ chọc đầu ngón tay nhắm mắt suy ngẫm, trường bào màu xanh đen buông lơi trên mặt đất, eo quần bạc ngọc đai lưng, bộ tóc đen dài tùy ý dùng ngọc kê cổ định.

“Chiến tranh nổi lên bốn phía, bát phương không yên, hiện giờ Bình Linh vương lại phản, thật là!” Hoàng Phi Hổ tức giận.

Nguyên bản thiên hạ tám trăm chư hầu, tứ đại chư hầu phần ba, này không, Văn thái sư mới vừa vận lãnh binh giáng đòn thứ hai, Đông Hải Bình Linh vương này lại phản, hơn nữa còn một đồng tiểu chư hầu phần đi theo đại chư hầu quốc này đó, cộng phần gần bốn trăm chư hầu.

Văn Trọng nói, “Hoàng tướng quân, người hãy tiếp tục hộ vệ Triều Ca, ta tái lãnh hai mươi vạn binh đi Đông Hải trước tiêu diệt đám phản loạn, đợi ta về nước tái thương nghị chính sự.”

Hoàng Phi Hổ vốn chính là tính nét hiếu chiến, chỉ là trong triều Văn Trọng vững vàng chiếm cứ không chịu nhả vị trí tiên phong chiến đấu đệ nhất, hần không có cơ hội lên sân khấu, “Thái sư tuổi tác đã cao, bao nhiêu năm nay đông chinh tây chiến, mấy ngày trước đây không phải mới vừa bình định trở về, vẫn là nên ở tại Triều Ca nghỉ ngơi nhiều mới phải.”

Câu tuổi tác đã cao này nhượng Văn thái sư trên trán nổi gân xanh, giậm chân giận dữ, hần ngày thường bảo dưỡng rất kỹ, tuy là lưỡng triều nguyên lão, lại chưa hề có người nào giáp mặt ám hiệu tuổi hần.

Hai cặp mắt đồng thời chuyển hướng Đệ Tân, chờ đợi quyết định.

Thương luôn luôn được dân phong anh dũng hiếu chiến, Đệ Tân lấy hiếu chiến tối nguyên do đứng đầu, giờ phút này cũng không tiện trực tiếp kết luận, tám lạng nửa cân đem vấn đề tái đẩy trở về, “Như vậy theo ý kiến các khanh, lần này bình định là thái sư đi, hay là tướng quân đi càng thích hợp?”

Phía dưới lại là một mảnh chợ bán thức ăn, ồn ào không tả xiết, tối hậu

Văn thái sư lấy một cái lay dài ngả ngừ—

“Thần lòng son, ưu quốc ưu dân, không thể không đi. Nay lưu Hoàng Phi Hổ thủ quốc, thần nguyện hướng Đông Hải, tiêu diệt phản loạn.” Lời nói đến đây dừng một chút, Văn thái sư trước khi đi vẫn là không quên nhiều lần dặn dò, “Nguyện bộ hạ sớm muộn lấy xã tắc làm trọng, đừng lầm tin gian nịnh nói sa vào nữ sắc...”

Đệ Tân như cũ mặt không đổi sắc, truyền tả hữu, “Phát hoàng mao, bạch viết, ngày mai mở tiệc tiễn Văn thái sư khởi binh.”

“Vâng!”

“Vâng!”

Hôm sau, làm tối sủng ái phi tử, đầu ngón trắng mịn của Tô Tô tay nhẹ khoát lên lòng bàn tay cung nhân, cùng Đế Tân sóng vai khoảnh khoảnh mà tới, tùy hân ở đông môn Triều Ca tiến đưa quân đông chinh.

Văn Trọng mắt lạnh nhìn nhau. Trước mắt yêu nữ ngạch tâm điểm chu sa, cảm y lụa mỏng ngân thêu màu trắng như mây, tóc đen tuyền, giơ tay nhắc chân càng thướt tha quyến rũ, dung mạo ngày thịnh. Nàng đi ngang qua từng dãy Đại Thương thiết huyết binh lính, dưới chân mỗi một bước đều phẳng phất như đập trên trái tim mọi người.

Là bởi vì hút dương tinh của bệ hạ nên mới có biến hóa kinh người như vậy?

Tử tế quan sát lưu ý, hân lại phát hiện so với lúc nàng vừa tới Triều Ca, giờ phút này Đất Kỷ mị thái càng sâu, mang theo ma tính mê hoặc cùng dụ dỗ.

Cũng may bệ hạ biết rõ chừng mực, hân âm thầm tra xét qua, bệ hạ máu tươi còn chưa bị hút.

Tô Tô tự giác trước khi Đế Tân thượng đài cao rút tay ra, Đế Tân quay đầu nhìn nàng một cái, Tô Tô chấp hai tay sau lưng hướng hân nhẹ rằng nở nụ cười, lại hiện ra vài phần khả ái, “Ta vẫn là lưu tại hạ điện không ngại mắt của Văn thái sư.”

Bàn tay to của Đế Tân nhẹ nhàng vuốt ve tay nàng, minh bạch tính nết Văn Trọng, mang nàng đi lên cũng chỉ là cấp nàng tìm tội thụ.

Văn Trọng xa xa lườm đến, hừ lạnh một tiếng, “Hong nhan họa thủy!”

Người chung quanh chỉ ra vẻ không biết.

Đợi sau khi Đế Tân đi lên đài cao, thiên tử tự mình rót rượu đem Kim Bôi ban thưởng Văn Trọng, Văn Trọng sau khi tiếp lấy chén rượu cũng chưa uống, xoay người đưa cho Hoàng Phi Hổ, “Rượu này Hoàng tướng quân hãy uống trước.”

Dưới đài một mảnh tiếng xuýt xoa, trên đài như cũ gió êm sóng lặng. Hoàng Phi Hổ cúi người, chưa tiếp chén rượu, “Thái sư viễn chinh, rượu này bệ hạ ban tặng, Hoàng Phi Hổ sao dám uống trước.”

Văn Trọng nói, “Tướng quân tiếp rượu này... lão phu... có một lời muốn nói.”

Sau khi ngộp hơn nửa ngày Văn Trọng đột nhiên từ trong miệng nhả ra một câu ‘Lão phu’, khiến tất cả mọi người ở đó một phen kinh ngạc, ai không biết hân Văn Trọng luôn luôn là có tiếng không chịu nhận già, rõ ràng một bó to niên kỷ vẫn cùng một ít tuổi trẻ thưởng quân công. Lúc này vừa nghe câu ‘Lão phu’ này của hân, nhìn thấy Văn thái sư tóc bạc mặt hồng hào bảo dưỡng kiêu nhân, các tướng lĩnh cũng chỉ có thể mặc.

Hoàng Phi Hổ lẳng lẳng tiếp nhận rượu trong tay Văn Trọng.

Văn Trọng cũng không kiêng kỵ gì, trực tiếp liếc mắt về phía Tô Tô dưới đài, “Triều cương vô nhân, toàn lại tướng quân. Đương kim nếu là có việc gì bất bình, phải thẳng thắn can gián, không thể ngậm miệng cứng lưỡi, phi nhân thần ái quân tâm.” Ý tứ trong câu nói chính là bảo mọi người hãy trông chừng con yêu nghiệt trong hậu cung này, đừng sợ bệ hạ, một khi nàng gây rối cái gì liền đừng do dự, trực tiếp tiền trạm hậu tấu đi!

Tô Tô đã tập mãi thành thói quen, Văn thái sư mỗi lần xuất chinh, đều nói câu này trước mặt triều thần lương đồng, nàng nghe đến chai cả tai.

Đế Tân ánh mắt đậm đậm, mỗi ngày bị thái sư gõ đã vô cảm.

Văn Trọng tiếp nhận chén rượu tứ thứ hai của Đế Tân, quay đầu tái lập lại một lần, “Thần lần này đi không có gì lo lắng, xin bệ hạ nghe lời khuyên bảo chân thành, lấy xã tắc làm trọng. Thần lần này đi, lâu thì nửa năm, nhanh thì mấy tháng, không lâu liền về!”

Văn thái sư, người không thấy người càng ngày càng đông dài sao... ==

Đế Tân phát phát tay, Văn Trọng liền nhảy lên hắc kỳ lân, nhẹ nhàng khê
vỗ đầu kỳ lân, hông hạ hắc kỳ lân hí dài một tiếng, bay đến tiền phương
quân đông chinh, khởi binh tiến hướng Đông Hải—

Văn Trọng vừa đi, trong cung người nhìn chăm chăm Tô Tô mất đi một cái.

Nàng cúi đầu ngó ngó Thân Công Báo, “Người chọn ra cái ngày hoàng đạo đi, ta đi chỗ Đế Tân tiến cử người.”

“Trước từ từ.” Thân Công Báo trả lời, “Hiện tại thời cơ còn chưa đến, người tiến cử ta cũng chỉ biết nhượng Đế Tân mang đề phòng, nhượng đám triều thần kia cho rằng ta là dựa vào bả vấy thượng vị. Đợi thêm một

hoảng thời gian nữa, tình cờ gặp Tây Kỳ đại động triều dã ghé trống, ta tái hiện thân so sánh hảo.”

“Cũng được.” Tô Tô gật gù.

Thân Công Báo lấy khăn che miệng, cặp mắt ẩn tình liếc nàng, “Bên này vẫn như cũ, nhưng thật ra Mị Hỉ, hiện tại hẳn chính là xưa đâu bằng nay...”

Tô Tô đột nhiên xoay người nắm vạt áo hần hung hăng kéo lại, “Mị Hỉ có tin tức?”

“Đừng thô bạo như vậy.” Thân Công Báo lơ đãng uể oải phẩy phẩy tay nàng, “Hãy đi theo ta, đến lúc đó nhìn thấy chân thân Mị Hỉ, đừng giết mình.”

Bên này, Tây Kỳ thu được tin tức Văn Trọng ra Đông Hải bình định, Cơ Xương mang mối hận giết tử, thêm Sùng thành Sùng Hầu Hổ sỉ nhục, vì thế phạt Trụ trạm thứ trực chỉ Sùng thành.

“Tuy là nói như vậy.” Cơ Xương tuy có ý tranh bá thiên hạ, nhưng giờ phút này vẫn là tắc nghẽn trong dư luận quần chúng, thở dài nói, “Ta cùng Sùng Hầu Hổ là tước vị ngang nhau, há có thể tự tiện thảo phạt?”

Khương Thượng tự nhiên minh bạch Cơ Xương nói ra lời ấy là muốn hấn nghị giùm lão ta một cái lí do hợp lý, hấn cúi người vái chào, nói, “Thiên hạ lợi bệnh, Hứa Chử nhân nói thẳng vô ẩn. Càng hướng chi vương thụ thiên mệnh, được chuyên thảo phạt, nguyên vì cấm bạo trừ gian. Tựa này quyền gian cố quốc, trong ngoài thành đảng, tàn ngược sinh dân, tàn sát trung hiền, vì quốc gia đại ác. Vương như vậy không khác gì cứu dân trong biển lửa, thế công bất hủ hĩ.”

Một bên hộ vệ Lôi Chấn Tử nổi da gà toàn thân, nhỏ giọng nói nhỏ, “Sư thúc... Người thật là buồn nôn...”

Khương Thượng bất phong bất động, đợi Cơ Xương hưởng thụ liên tiếp gật đầu, một chút cũng không lãng phí thời gian tiếp tục một câu, “Thần nguyện làm chủ tướng đi phạt Sùng hầu.”

Cơ Xương trầm ngâm, “Ta cùng thừa tướng nhất hướng, nhưng có ý khác, cũng có thể cùng bàn bạc.”

Khương Thượng và Lôi Chấn Tử trao đổi một chút ánh mắt, song song chấp tay, “Vương ngự giá thân chinh, thiên hạ nhất định nhao nhao hưởng ứng.”

Này chính là chiến tranh, nhượng một lão nhân xuống cấp đi tiền tuyến không chừng có cái mầm tai vạ gì... Bọn họ hai người tới chỉ có thể khuyh lực tương hộ.

“Ba ngày sau, Na Tra sẽ tới, người chính là nghênh đón hấn như vậy?” Trường thanh đạo bào thường mặc trên người Khương Thượng lúc tại triều liền đổi thành quan phục Tế tướng, màu áo đỏ sậm, mặt trên có những văn đồ án thú diện màu đen, cổ tay áo cực dài, buông tới tận đầu gối, bên hông sức ngọc, quan thượng mã não châu đã bị hấn tháo xuống, chỉ dùng hai cây thạch trầm khảm lục bảo cấm sơ qua, để mặc tóc đen rối tung ở sau người.

Lôi Chấn Tử quay thân hai cánh, bởi vậy đồ hấn mặc đều phải đặc biệt may riêng, nhưng dù là như vậy, trong vương cung, những ánh mắt như xem dị thú quý hiếm thật là làm hấn tức giận vô cùng, “Nguyên bản Na Tra không phải nên đã tới đây tháng trước? Thế nào lại trễ như vậy?”

Khương Thượng do dự, “Trước trận Na Tra phải truy giết phụ thân của hấn, không rảnh bút ra.”

“Truy giết? Truy giết ai?” Lôi Chấn Tử đột nhiên nghẹn trệ, sau khi hạ phạm từ biệt hơn mười năm, Na Tra người lại trở nên mạnh như vậy?

Khương Thượng vẫn chưa giải thích thêm, chỉ nói, “Đợi chúng ta chinh phạt Sùng Hầu Hồ trở về, Na Tra cũng sớm nên về doanh, đến lúc đó người cứ hỏi hấn thì biết.”

Lôi Chấn Tử lay một đầu tóc hồng, sau một đêm nằm đếm sơn dương, ngày thứ hai Văn vương canh năm điểm binh mười vạn, một đường thẳng tiến, gà chó không kinh, lặng yên lên vào địa phận Sùng thành.

Ngoài địa giới Sùng thành, có một chỗ núi cao trùng điệp kéo dài hơn mười dặm, trong đó động quật lay động, ít ai lui tới.

Quân Tây Kỳ vì ẩn nấp thân hình, liền chọn tuyến đường đi trong núi.

Đoàn quân đi trước mở đường...khi đoàn quân đổ trại, các tiểu quân

doanh tán tại xung quanh cảnh giới, làm quan bảo vệ quân lương vững vàng theo sát đại đội.

Sắc trời từ đen đến trắng, từ lượng chuyển ám...

Khương Thượng nhắm lại mắt, hai ngày đêm hành quân này, đỉnh đầu chẳng biết lúc nào, chim chóc dần dần tụ tới càng ngày càng nhiều, càng ngày càng hung bạo.

Bỗng dưng, phía trước vang lên một tiếng kêu thê lương thảm thiết—

Là quân đi trước!

Khương Thượng đột nhiên thúc ngựa chạy lên, vì chuẩn bị chiến phạt Trụ, lần này Văn vương tuyển binh lính đều là tinh binh trong thiên quân vạn mã, dù cho là tại trên chiến trường bị chém đứt tứ chi cũng có thể như thường mặt không đổi sắc dung binh khí giết người, đến tột cùng là gặp cái gì, có thể làm bấy binh lính này bị huấn luyện lợi hại mất đi nhân tính vô cảm phát ra tiếng thét thê lương chói tai như vậy?

Lôi Chấn Tử nhanh chóng nhảy dựng lên, “Sư thúc, ta đi nhìn xem.”

Nói xong, hấn liền muốn đứng dậy.

Khương Thượng vội vàng đem hấn đè xuống, “Chớ làm việc lỗ mãng.” Chim tước hội tụ trên đỉnh đầu bọn họ đã tụ như một tầng mặt mật mây đen, cúi đầu áp tại đội ngũ trên không, khiến nhân tâm càng bất an.

Tiếng chim hót cũng dao động theo, bầy chim bắt đầu nổ tung, mấy ngàn vạn con chim đồng thời cất tiếng inh, bên tai cơ hồ hoàn toàn nghe không được thanh âm khác.

Chậm rãi, một mảnh bóng ma khổng lồ không biết từ cho nào dâng cao lên, nhưng bầy chim thật là khổng lồ thái quá, nhất thời cũng không nhìn thấy rõ phiến cự ảnh kia...

Khương Thượng trầm mắt xuống, bỗng nhiên theo trên bầu trời, chậm rãi hạ xuống một cây linh vũ màu đen nhánh...

Hấn bốc lên linh vũ quan sát một chút, bỗng dưng kéo Lôi Chấn Tử tốc tốc quay về, còn truyền lệnh quan lập tức triệu tập tam quân, thay đổi lộ tuyến hành quân.

“Lôi Chấn Tử, nhớ lấy, hôm nay người tuyệt đối không thể bay trên trời ứng chiến.”

Lôi Chấn Tử không phục nhú mày, “Sư thúc, vì sao trước trận chiến lại tự diệt uy phong chính mình?”

Khương Thượng đang nhìn bầu trời, ngưng thần không nói.

Bởi vì đối thủ hôm nay, là vương giả không trung—

70. Q.6 - Chương 70

Thiên hạ có đạo, được phượng tượng một trong tắc phượng qua. Được phượng tượng thứ hai Phượng Tường, được phượng tượng tam tắc phượng tập. Được phượng tượng bốn phép tính phượng xuân thu hạ. Được phượng tượng ngũ, tắc phượng không thân cư. (Hạc: đọc hiu chít liền=.)

Bởi vậy nương theo sau tiếng tiêu cao vút, một đầu chí mạnh dị thường, toàn thân đen nhánh hắc vũ phượng hoàng theo phiến che trời này tế bách điều vân kiêu mà ra, là lúc, toàn trường nháy mắt yên lặng.

—bách điều triều phượng.

Hắc phượng hoàng này trên đời hiếm thấy khác xa trong truyền thuyết Phượng hoàng lông vũ màu đỏ như máu, nhưng mỗi một cọng hắc vũ lại tượng như là hắc diệu thạch tỉ mỉ tạo hình, lộng lẫy sinh huy rạng rỡ tỏa sáng, linh vũ thật dài mơ hồ hiện ra hoa văn tinh xảo, nó ngửa đầu tái bật ra một tiếng ngao, âm như chuông cổ.

Theo sau bách điều cũng liên tiếp hót theo, thanh thế lớn, dư âm chấn động ngàn dặm.

Chúng nó như sao vây quanh mặt trăng vậy, theo đuôi Hắc phượng hoàng tại không trung từ từ xoay ba vòng, chậm rãi hạ xuống...

Xung quanh đại quân Tây Kỳ có chút lo sợ nghi hoặc, phượng hoàng trong truyền thuyết xuất hiện ngay trước mắt, ứng là điềm lành, nhưng phượng hoàng một thân hắc vũ này lộ ra tà khí... thật là có thể mang đến điềm lành?

Theo phượng hoàng càng ngày càng gần, phát hiện không ổn, các đại

tướng điên cuồng điều khiển binh, chiến mã hí dài, truyền lệnh quan cuồng hô rít gào “Lui lại! Lui lại—”

Tinh thông thuật pháp chỉ có hai người Lôi Chấn Tử và Khương Thượng,

khi đầu Hắc phượng hoàng phun ra một đoàn hắc khí, một đoàn màu xanh vàng sáng nở rộ như hoa sen—

Chỉ nghe một tiếng dòng khí oanh nổ vang!

Đoàn hắc khí kia nháy mắt bao trùm lấy đóa hoa sen, dần dần thấy rõ đóa hoa sen màu xanh giã dụn dần bị tan rã trong đoàn hắc khí. Dù là như thế, cách đoàn hắc khí tới gần các tướng sĩ vẫn là bị tác dụng chậm va chạm té rớt trên mặt đất, phun ra một ngụm huyết khí, chiến mã nhao nhao đứng dựng lên, giẫm đạp những người đang ngã

ìm chung quanh!

Nháy mắt điện quang hiện lên.

Chiến mã ngất lịm bị đương trường đánh gục, Lôi Chấn Tử quyết đoán trên chiến ngựa xung loạn hàng ngũ tạo thành cang đại thương vong hỗn loạn trước xuất thủ. Hắc phượng hoàng trong mắt ẩn thấu vẻ thâm chọc, chấn sí vung lên, trong phút chốc bốn phương tám hướng tiếng chim hót truyền tới, bầy chim trên đỉnh đầu bỗng nhiên lao thẳng xuống, mổ nhọn giáp ranh ẩn mang hắc mang, Lôi Chấn Tử mất nhú lại, thoáng chốc một đạo hàng rào điện bao phủ trên đoàn quân đội, nhưng quân Tây Kỳ quá đông, dù là hắc dưới tình thế cấp bách khẩn cấp trương võng, cũng không thể chiếu cố những người khác.

Thoáng chốc tiếng kêu thảm thiết thê lương theo giáp ranh hàng rào điện bật ra!

Trừ đi bị hàng rào điện ngăn trở đại bộ phận phi điều, số ít vòng qua chỗ hàng rào điện không kịp bao trùm xâm nhập trong quân đội, binh lính bị cái mổ nhọn kia mổ phát ra tiếng rú thâm sắc nhọn không giống người, cả người kịch liệt run rẩy run rẩy, thân thể lấy mất thường có thể thấy rõ tốc độ nổi lên từng khối từng khối hắc ban quý dị lớn cỡ bàn tay, từ trong ra ngoài nhanh chóng thối rữa...

Bất quá một khắc ngắn ngủn, liền hóa thành một bãi huyết nhục nấu nhừ.

Khương Thượng rùng mình, Hắc phượng hoàng này là Tà Thần, lại âm độc như vậy.

Kịch độc này đó thuật giả có thể ngăn cản, nhưng phạm nhân tắc phải chết không thể nghi ngờ. Giờ phút này nếu như chỉ có hắn, còn có thể toàn lực đối phó, nhưng trước mắt hàng loạt quân đội Tây Kỳ cũng đang

ở đây, bọn họ dù sao là phạm thai, nếu như song phương đấu pháp tất phải trâu bò đấu nhau ruồi muỗi chết lây.

Lôi Chấn Tử cũng có bản khoản giống nhau, hắc do dự xem hướng Khương Thượng, Khương Thượng an phủ hướng hắc khẽ gật đầu, phát ra từng tiếng cười, bỗng nhiên phóng người lên, quanh thân thanh mang lưu chuyển lập tức bay về hướng con Hắc phượng hoàng.

Hắc phượng hoàng đồng thời kêu to cao vút, trong mắt sát ý càng lạnh lùng nghiêm nghị lúc đoàn thanh mang tới gần là! Hai cánh vỗ, kịch độc hắc khí bí mật mang theo một đoàn gần như ngọn lửa u lục vô thanh vô tức hướng hắc đánh úp lại!

Khương Thượng huy động tay áo rộng, thân thể du nhược kinh hồng, ý thái nhanh nhẹn lại nhanh chóng như tia chớp, trong ánh lửa tả xung hữu đột, quanh thân thanh mang giống như có mảng bảo hộ chặt chẽ không nhượng hắc khí xâm nhập.

Chưa đánh trúng u hỏa bốn phía nổ mở, khói hoa dương lung lay xuống đất, dưới chân âm âm tiếng động không dứt bên tai, Lôi Chấn Tử ăn ý mười phần giữa giữa đầu, mười ngón tay một khắc không ngừng kết ấn, đem u hỏa rơi rụng kiệt lực tại giữa không trung ngăn lại!

Dưới chân Cơ Xương mặt trắng bệch, hắc tuổi tác đã cao, luân phiên hành quân bốn ba thế tế lại gặp tập kích bất ngờ, kinh hoàng chưa định, liên tục đuổi tả hữu, tốc tốc điều quân nam hồi.

Nhất thời âm thanh chiến mã hí cùng tiếng quan hô truyền lệnh quát răn dạy và quả măng hết đợt này đến đợt khác.

Mười vạn đại quân Tây Kỳ phút chốc bị lột bỏ gần vạn, một đường rút quân, rời xa đỉnh đầu nơi song phương đấu pháp, thay đổi tuyến đường đánh trả.

Lôi Chấn Tử tay cầm Càn Khôn kim còn cầm phía sau, ngưng thần xem chừng khoảng khắc, xem ra Khương Thượng cố ý kéo dài thời gian đem Hắc phượng hoàng dẫn tới nơi khác. Hắc do dự xuống, lập tức nhanh chóng đuổi kịp Khương Thượng, chạy như điên về phương hướng Hắc phượng hoàng triển đấu...

~~o

~~Sét đánh?

Tô Tô cùng Thân Công Báo một trước một sau đạp phong mà đi, phương xa tiếng sấm nổ mạnh càng mãnh liệt...

Mất thấy cách Triều Ca càng ngày càng xa, Tô Tô hỏi, “Này cách địa giới Triều Ca cách xa vạn dặm, Mị Hỉ đến tốt cùng là ở đâu?”

“Nơi này là Sùng thành.” Thân Công Báo trả lời, “Người kiên nhẫn chờ đợi khoảng khắc, sẽ không làm người thất vọng.”

Tô Tô liếc xéo hắc một cái, ngạch tâm chu sa chỉ lộ ra cái nhìn phong tình động nhân ra sao, lời nói hắc luôn luôn hư hư thực thực, cuộc đời nàng ghét nhất bị người nắm mũi dẫn đi, phản thủ nhéo vạt áo hắc kéo đầu hắc thấp xuống, “Người đã quyết định theo ta, liền đừng nghĩ ở sau lưng ta đùa giỡn xiếc gì.”

Giết chóc hòa yêu mị tương dung hợp, nguy hiểm lại tản ra lực hấp dẫn.

Thân Công Báo thương tiếc tầm tắc lắc đầu, mỹ nhân trước mắt một ngày so với một ngày lại càng kiều mỹ, nhưng hắc không thể động, càng hướng chi nàng ma tính chưa thốn, chỉ là tạm thời bị đè nén xuống, chết dưới hoa mẫu đơn không phải dạng chết mà hắc theo đuổi.

Gặp hắc thở ngắn than dài, Tô Tô không hảo khí liếc hắc một cái, vừa muốn mở miệng cười nhạo hắc vài câu, phía trước lại đột nhiên bộc phát ra một tiếng nổ vang khổng lồ một lần nữa.

Tô Tô nhanh chóng quét mắt liếc Thân Công Báo thêm một cái.

Hắc cong lên khóe miệng, “Người không phải muốn tìm Mị Hỉ? Ở phía trước kia.”

Nàng đi vội vài bước, đột nhiên lại quay đầu nhìn chằm chằm Thân Công Báo như cũ vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, “Vậy người ni?”

Hắn lắc lắc cây quạt, “Ta chỉ là dẫn đường mà thôi, người đã dẫn tới, tự nhiên liền lui thân.”

Nàng sớm nên minh bạch, trông cậy vào tên gia hỏa nghĩa khí này lưu lại góp tay là không có khả năng, hừ nhẹ một tiếng, quay đầu lập tức ly khai.

Thân Công Báo cầm cây quạt hơi che miệng, nhìn lưng ảnh Tô Tô, nháy mắt biến mất vô tung.

Cách sơn đạo càng gần, đại địa chấn động âm thanh run rẩy cũng càng gần làm cho người ta sợ hãi.

Khi Tô Tô đuổi tới nhìn thấy một đạo thanh ảnh như tên rời cung bắn về phía một con Hắc phượng hoàng cao hơn một trượng.

Một giây sau, trong thiên địa vang vọng tiếng kêu phẫn nộ của Hắc phượng hoàng!

Phượng hoàng là chủng tộc cao ngạo. Sao có thể chịu đựng bị nhân cỡi trên đầu?

Hắc phượng hoàng kia ngửa đầu khom lưng, tại không trung cấp tốc lao xuống, xoay cuồng, quanh thân cánh chim phút chốc chấn động, thoáng chốc có một đoàn lửa xanh phóng lên cao, vũ sắc bén như lưỡi dao.

Khương Thượng cũng tại cùng thời khắc đó bỗng dừng lên một đạo khí

tường trong suốt, tay bắt pháp quyết, kiếm tiên ngay hông tự động dựng

đứng, lại chia ra làm mười cái, đâm về hướng thân thể phượng hoàng—

Lưỡng cổ kinh khí va chạm, giữa không trung nổ tung một luồng ánh sáng vô hình, tại phạm vi này trong rừng cây chim thú trong phút chốc hôi phi yên diệt!

Tô Tô nhanh chóng lại bay xa mấy trượng, để tránh bị trường chiến đấu kịch liệt này lan đến, song phương đã đến lúc liều chết ẩu đả, ngoại nhân vô pháp can dự, nếu là mạo nhiên xuất thủ, trái lại sẽ khiến cho sơ hở trí mệnh.

Chỉ là... vì sao ở chỗ này, là Khương Thượng?

Tô Tô phóng xuất linh tức từ tế đi tuần tra, tối hậu, ánh mắt dần dần đứng ở đầu Hắc phượng hoàng đang cùng Khương Thượng ẩu đả...

Mị Hỉ là Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, vì cái gì trên thân con Hắc phượng hoàng này lại có khí tức của Mị Hỉ?

Lôi Chấn Tử nôn nóng xem chừng cuộc chiến, mắt thấy bên tay phải yêu nữ trong vương cung Triều Ca đột nhiên cũng xuất hiện ở chỗ này, hay là nàng là muốn ngồi hưởng thụ ngư ông đắc lợi? Nghĩ xong, hắn nắm chặt trên tay Càn Khôn kim côn, trừng mắt nhìn yêu nữ, chỉ cần nàng vừa có hành động hắn nhất định liều chết ngăn cản.

Tô Tô đối ánh mắt nồng đậm địch ý đề phòng của hắn chỉ vi vi vãnh lên khóe miệng, hắn tái trừng, Tô Tô liền mỉm cười không tiếng động hướng hắn làm khẩu âm: thủ, hạ, bại, tướng!

Lôi Chấn Tử nháy mắt xù lông, thở hồng hộc đem mắt trừng thành chuông đồng lớn, tức sùi bọt mép, hận không được nhào lên tái chiến nhật nguyệt vô quang rửa sạch ô danh kia.

Này đương đầu, đỉnh đầu lại là một tiếng ầm ầm khổng lồ nổ vang!

Nguyên bản biển mây gợn sóng bình tĩnh tại trường đấu pháp này bị triệt để vỡ ra, mơ hồ có ánh lửa đỏ sậm tại tầng mây bắt đầu khởi động, có một nhân ảnh như lưu tinh rơi xuống dưới, Tô Tô chớp mí

một cái, vừa mới bước ra một bước bỗng dừng dừng lại, Lôi Chấn Tử liên tục không ngừng mở ra hai cánh, trong thời gian nhanh nhất xông lên trước tiếp được Khương Thượng.

Nguyên bản vết thương trước ngực hắn còn chưa lành, tại trường đấu pháp này liều chết liên lụy, vạt áo trước lộ ra một mảnh huyết sắc khiếp đảm kinh tâm.

Lôi Chấn Tử ngẩng đầu xem hướng Tô Tô, sau khi xác nhận nàng không có tiến thêm một bước hành động, nâng lên Khương Thượng nhanh chóng ly khai.

Ánh mắt Tô Tô cách mây khói xa xa dừng trên khuôn mặt mất sắc máu của hắn, một đạo phượng minh cao vút xuyên thấu trời cao, nàng nhanh chóng dời mắt, cánh quân bên trái Hắc phượng hoàng trước mắt

vi vi co rút, hắc vũ hoa mĩ đỏ rào rào xuống, đối diện tầm mắt nàng, đôi mắt phượng tối đen hung lệ ẩn ước nổi lên một nét ôn tồn thoáng hiện, quanh thân dần dần thẩm thấu ra kim mang...đợi sau khi quang mang biến mất. một thiếu niên khoác vũ y màu đen chậm rãi xuất hiện tại chỗ.

“Mị Hỉ!”

“Quả nhiên là người.” Tô Tô kinh ngạc thốt lên, nhanh chóng đi tới trước mặt thiếu niên, “Đoạn thời gian này đến tột cùng người ở nơi nào, ta tìm khắp Triều Ca, không nghĩ đến người lại ở đây, người thế nào...” Nàng muốn hỏi quá nhiều, nhưng muốn biết rõ nhất chính là, hắc đến tột cùng gặp cơ duyên gì, như thế nào lại thành phượng? Lại vì cái gì biến thành Hắc phượng hoàng...

Mị Hỉ lui ra phía sau một bước, dậm dậm tránh đi bàn tay Tô Tô.

Tô Tô sững sốt, kinh hỉ cùng bất ngờ ngưng lại, “...Thế nào?”

Một cánh tay Mị Hỉ đè chặt miệng vết thương, máu tươi tuôn ra dữ dội trên vai trái, “Máu ta, có độc.”

Tô Tô trừng lớn mắt, “Này rốt cuộc là chuyện gì?” Không phải nói phượng hoàng là điềm lành, vì sao Mị Hỉ rốt cuộc thành phượng, cũng...

”Ta đạt thành tâm nguyện, có thể thành phượng, người không vui cho ta sao? Hắc bình tĩnh hỏi, trong mắt lại không có quá nhiều thần sắc vui vẻ.

Tô Tô trong lòng bất an như vẩn nước vấy, từng vòng không ngừng khuyếch tán, “Chúng ta hồi Triều Ca trước, đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì, đến lúc đó cùng Ngọc tỷ bà thương lượng kỹ càng...”

“Thật có lỗi, Tô Tô.” Mị Hỉ ngắt lời nàng, “...ta không thể cùng người hồi Triều Ca.”

~~o

~~Tinh kỳ ở trong gió bay phát phối.

Văn vương tự mình lâm trận, thảo binh phạt Sùng thành.

Còn cách một tòa thành trì, hàng rào phân chia lương quân.

Khương Thượng và Lôi Chấn Tử chưa trở về, nhưng trận vẫn là muốn đánh, cũng không thể nhượng đại quân thảo phạt chưa chiến mà lui, nửa chừng bỏ dở.

Văn vương cưỡi ngựa, tứ hiền hộ giá, bát tuần tùy quân, chu doanh huy động kỳ phiên, triển khai thủ trận.

“Tể tướng còn chưa trở về?” Cơ Xương nhìn lại tả hữu.

“Bẩm chủ thượng, chưa về.”

Nghĩ tới không dễ dàng gì mới từ trong móng thảo của con Hắc phượng hoàng tìm được một con đường sống, Cơ Xương lòng còn sợ hãi, chiến sự này cũng kéo dài không được, bèn lệnh Nam Cung Thích thượng trận Sùng thành.

Nam Cung Thích chính là danh tướng Tây Kỳ, lúc trước sớm bị Khương Thượng và một ban thuật sĩ đè nặng, bức tức đã lâu, rốt cục được lệnh, hắc phần khởi dẫn nhân mã cốt lõi ra doanh, gạt ra trận thế, chỉ tay lớn tiếng quát, “Nghịch tặc Sùng Hầu Hổ mau ra đây nhận lấy cái chết!”

Dứt lời, cửa thành màu đỏ thắm khổng lồ không lên tiếng trả lời mà mở ra, một đạo nhân mã vội vàng lao ra, đại tướng cầm đầu tay cầm trường đao, ”Nam Cung Thích to gan, lại dám đi hạ phạm thượng, làm nhục chủ công của ta!

Nam Cung Thích cười sang sảng phát ra thanh âm, “Muốn đánh liền nhượng Sùng Hầu Hổ ra cùng ta đánh, làm gì tặng không tánh mạng?”

Đại tướng kia nghe vậy cuồng nộ, hét lớn một tiếng vung đao mà lên, lưỡng ngựa xoay quanh, song đao giăng co cùng một chỗ.

Cát vàng bay tán loạn, chưa được ba mươi hiệp, Nam Cung Thích bỗng

dùng quát lớn một tiếng, hai tay hợp cầm chuôi đao bỗng nhiên theo trên lưng ngựa đứng lên, dồn lực toàn thân một đao chém về phía đối thủ, sức

lực mạnh mẽ, làm cho ngựa đối phương gào thét một tiếng, bị áp quỳ rạp

trên đất—

Đại tướng bị đánh lạc trên mặt đất, trên chiến trường ngã xuống tức có ý nghĩa tử vong, đáng thương hẳn còn chưa kịp tái thoát một tiếng, liền bị Nam Cung Thích ruỗi ngựa vượt qua một đao chém rớt thủ cấp.

Tin tức truyền lại trong tai Sùng Hầu Hổ, hấn phần nộ vạn phần, tốc tốc điều binh khiển tướng, “Hảo Cơ Xương! Nay vì phản thần, lại đuổi tới địa giới ta khiêu khích, giết ái tướng của ta, không trả lại nhục nhã vô cùng này thì không hồi quân!”

Truyền lệnh đi xuống, toàn quân bước ra khỏi hàng, Sùng Hầu Hổ tiến ra nghênh chiến, chợt thấy một tuấn mã thanh niên mặc đạo bào đạp ngựa mà tới, bên cạnh theo sát một thiếu niên tóc hồng sau lưng mọc lên hai cánh... Chợt thấy hai người bọn họ, Chu quân tựa như ăn thuốc an thần vậy, binh tướng sắp hàng hai bên, tự động tách ra, nhường hai người này lập tức chạy đến trận thủ.

Sùng Hầu Hổ từ xa nhìn lại, tức giận run ngón tay hướng Lôi Chấn Tử, “Quả nhiên là nghịch tặc, Cơ Xương người lại ngang nhiên chiêu long yêu quái, nguy hại Đại Thương ta!”

Lôi Chấn Tử nhất thời hộc máu, “Ta chính là bá tại môn hạ tiên sư, đệ tử thứ tám của Cơ Xương tên Lôi Chấn Tử, người không có kiến thức thì thôi, đừng vội khinh miệt ta là yêu quái!”

Sùng Hầu Hổ coi thường lời nói hấn, như cũ cố chấp nhận định, “Người đến tốt cùng là yêu quái phương nào?”

Lôi Chấn Tử dứt khoát không cần phải nhiều lời nữa, quay đầu lo lắng liếc nhìn Khương Thượng một cái, không khỏi ảnh hưởng lòng quân, Khương Thượng lúc đến đã giấu đi vết máu trên người, giờ phút này phóng như vô sự vậy trấn thủ toàn trường.

“Sư thúc.” Lôi Chấn Tử thỉnh chiến, “Hãy nhường ta đấu một hồi với Sùng Hầu Hổ kia!”

~~~

~~~Bên này là chiến được cam sương đầm đìa, bích thủy rung phong, Tô Tô giữ chặt Mị Hỉ, “Người hôm nay không nói rõ ràng thì đừng nghĩ đi.”

Mị Hỉ long trụ vũ y, tại ven hồ dừng bước lại.

Một đường đi vội, Tô Tô như rút sương mù, không dễ dàng rút cuộc tìm được Mị Hỉ, hấn lại không nguyện ý cùng nàng hồi Triều Ca, bọn họ là đồng bạn kháng khí, nàng sao có thể liền như vậy bỏ qua, im hơi lặng tiếng phóng Mị Hỉ đi.

Nàng cuộc đời hận nhất là hũ nút, có chuyện gì cứ nói thẳng ra liền hảo, đừng giả trò người đoán ta ta đoán người, một câu nói không nên quanh co nhiều cái cử khúc mưi tám loan. Đuôi mắt thoáng nhìn Mị Hỉ trên vai không ngừng chảy lưu huyết sắc, lộ ra mau đen quỷ dị, có vẻ đậm đặc hơn so với máu bình thường, gần như là trạng thái rắn.

Nàng càng xem càng cảm thấy chói mắt, nâng tay định đụng tới vai hấn, vì hấn chữa thương, trách mắng, “Người là ngại chính mình mệnh dài, hay vẫn là cho rằng thành phượng hoàng liền thực có thể bất tử?”

Mị Hỉ lui lại vài bước, tay phải nắm chặt, chế trụ cổ tay hết sức nhỏ của nàng, “Không cần, ta thân thể vô pháp dựa vào thuật pháp khép lại.”

Tô Tô kinh hãi, tay cũng quên rút về lại, “Sao lại như vậy?”

“... Có lẽ là nghịch thiên mà đi.” Mị Hỉ cúi đầu “A” một tiếng cười ra, chậm rãi buông ra tay, “Từ xưa đường tắt đều không phải dễ đi như vậy, huống chi là không biết trời cao đất rộng mưu toan thành phượng.”

Tô Tô trầm mặc xuống, Mị Hỉ cho rằng nàng là đang bất an thế cục Triều Ca sau khi hấn rời đi, “Yên tâm, cho dù ta không ở Triều Ca, ta như cũ sẽ mỗi thời khắc chú ý thế cục, bách điều làm mỗi, bất luận người ở nơi nào, khi cần ta chỉ cần gọi một tiếng, ta liền sẽ tới.” Lòng bàn tay mở ra, một viên trứng bồ câu nhỏ

nhỏ trắng sữa nội đan uẩn đậm đậm quang hoa, “Ta tìm được, đây là linh đan áp chế sát tính của người, lúc đó ta nghĩ lập tức cấp người, kết quả bị nhốt trong động quật nhiều ngày vẫn không có cơ hội...” Nói đến đây hắn dừng một chút, đem linh đan đưa cho nàng.

Tô Tô cẩn thận chu đáo nhận lấy.

“Nếu người không yên tâm ta có thể thử trước một lần...”

“Ta đương nhiên tin tưởng người,” Tô Tô gặp hắn suy nghĩ bừa bãi, bận rộn giải thích nói, “Linh đan này một viên là đủ rồi sao? Bằng không ta mang về Triều Ca mời chào thuật sĩ, thử tái luyện thêm vài khóa.”

“Viên linh đan này đủ để trăm năm, trước mắt người chỉ cần vượt qua một kiếp ma hồ này, viên linh đan này dư dả.”

“Vậy ta an tâm.” Tô Tô nghe vậy liền không do dự nữa ngửa đầu ăn vào. Lồng ngực trước là chột lạnh, đoàn liệt hỏa tùy thời nóng lên mấy ngày nay trong lồng ngực từ từ như nhập hồ băng, một chút một chút chậm rãi thấm thấu...

Mị Hỉ quan sát kỹ lưỡng biểu hiện của nàng, “Hữu hiệu không? Có cái gì không khỏe?”

“Không sao.” Tô Tô cảm kích nói, “Đoạn đường này khổ cực người, Mị Hỉ, ta hiện tại cảm thấy tốt hơn nhiều.”

Mị Hỉ rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người liền muốn ly khai.

“Người thật sự không cùng ta hồi Triều Ca?”

“Ta cùng một người đánh xuống khế ước, không thể tái lấy thân tự do lưu lại bên người người.”

Tô Tô rốt cục nhìn thấy một góc chân tướng sự thật, buồn bực, “Người đánh cái khế ước gì, cứ giống lúc trước như thế không tốt sao?”

“Không tốt.” Mị Hỉ chăm chú nhìn nàng, sau đó chậm rãi, duỗi ra tay còn cách xa xa cự ly khe vuốt giữa lông mày nàng, “Như thế ta quá yếu, bảo hộ người không được.”

Tô Tô trong ngực nhất thời hít thở không thông, không phải không minh bạch tình ý của hắn, nàng chỉ coi hắn như đệ đệ, đồng bạn, không chứa bất kỳ tình cảm gì, lại không ngờ đến hắn thế nhưng sẽ vì nàng làm được một bước này.

Đột nhiên có cái gì gãi trụ lồng ngực, Tô Tô ngay từ đầu cho rằng chỉ là tâm lý chính mình tác dụng, nhưng lúc trước sau khi ăn vào linh đan một chút, sát tính được dập tắt, tuy vậy lại cảm giác có một tia cổ quái, nương theo sát ý quanh thân mai một, này vừa mất kia lại mọc ra, một cỗ vô danh khác hòa lại mềm rũ dựng lên... Quỷ dị mà vô pháp khống chế dần dần chạm đến tinh thần của nàng.

Nàng không để lại dấu vết che trước ngực, đáy mắt ánh ngược ra bộ dáng lo lắng của Mị Hỉ, hắn đã vì nàng làm quá nhiều, trước mắt chỉ hận nàng đồ bỏ kiếp này, thế nào tà môn như vậy, quá sát kiếp, hay là phía sau còn đi theo tình kiếp? Chớ trách nhiều nhân vô pháp vượt qua tâm ma như vậy, chẳng lẽ còn muốn đem vô số tình cảm trên thế gian này khảo nghiệm hoàn toàn một lần mới thuận lợi độ kiếp phi thăng?

Bất luận nói thế nào, tiên hồ so với ma hồ danh chính ngôn thuận rất nhiều, nếu là nàng có thể trước phi thăng thành tiên, tối hậu có thể hay không liền miễn phải bị đương thành yêu nghiệt cấp cho chút ít nhân tự xưng là chính đạo tiên gia tru sát...

Mị Hỉ thấy nàng đột nhiên không tái mở miệng, nhọc có chút suy nghĩ thùy mâu ngưng thần, không khỏi hỏi, “Người đang nghĩ cái gì, là có cái chủ ý gì?”

Tô Tô ngẩng đầu, “Ta nghĩ ta tìm đến đầu mối.”

Lúc Mị Hỉ trông thấy Tô Tô ngược mặt lên cũng sửng sốt, cặp mắt nàng bỗng nhiên ướt sũng, tựa bịt kín một tầng hơi nước, hai má đỏ, đuôi mắt đuôi lông mày trong đó choáng khai bạc đậm hồng nhạt, một cỗ tử tồ ám áp xuân ý đập vào mặt mà tới...

Hồ tính thiện dân.

Dù cho giờ phút này Tô Tô là vô tâm, sau khi lâm vào tình kiếp đáy mắt lại mang theo không tự giác dụ dỗ, “Mị Hỉ, đừng lại đối với ta tốt như vậy, bằng không ta cũng không biết nên thế nào hồi báo người.”

“Hồi báo?” Mị Hỉ giống bị mê hoặc vậy, tóc đen mềm mại lò xo tung bay, thật lâu, chỉ cúi đầu nói.

“Ta chỉ muốn... sờ lỗ tai người.”

71. Q.6 - Chương 71

Sờ lỗ tai?

Tô Tô sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp.

Nàng sớm đã quên mất lời nói đùa vô tâm lúc trước, lại không nghĩ Mị Hỉ vẫn chặt chẽ đặt dưới đáy lòng.

Mị Hỉ thấy nàng vẻ mặt mờ mịt, dời mắt mân mê môi mọng trầm mặc vài giây, “... Thôi không có gì, ta đi đây.”

Tô Tô nhún lại mi, đưa tay tái giữ chặt hần, “Thế nào chưa động gì đã muốn đi?”

Mị Hỉ dừng bước, lại đưa lưng về phía nàng, quay đầu đi chứ không quay lại.

Tuy rằng sớm đã biết nàng đối với hần vô tình, nhưng rõ ràng giả ngu như vậy, khiến hần khó chịu nổi, nói không ra lời. Phía sau chậm rãi truyền tới tiếng xiêm y vuốt ve sần sật, y phục trên người đột nhiên bị đụng, hần trong lòng giật mình, cảm giác một đôi tay nhẹ nhàng kéo ra y phục của hần...

“Người làm cái gì?”

Tô Tô giương mắt nhìn thấy Mị Hỉ thành linh quay người lại nắm chắc vạt áo cảnh giác, “Trị thương cho người a, không phải người nói vô pháp dựa vào thuật pháp chữa khỏi miệng vết thương, chỉ ít cũng nhượng ta thay người bằng bó cảm máu đi.”

Mị Hỉ không nói thêm gì nữa.

Nàng một lần nữa kéo ra y phục hần, lần đầu tiên vẫn là không kéo xuống, nàng đưa mắt liếc xéo hần một cái, mặt phấn má đào, mi nhân như tơ, mặt mày hết sức quyến rũ...

Tâm ma đơn giản là yêu ghét ác, thương biệt ly, cầu không được... Đủ loại nỗi khổ phàm trần.

Nàng độ kiếp độ nhân tiện là tâm ma.

Giết phân thuộc Ác.

Mị Hỉ mang đến đan dược áp chế sát tính quả thật linh mãnh đan, nhưng sau khi kiểm chế sát kiếp đột nhiên bùng nổ tình kiếp chính là phân thuộc cung Ái.

Như chuyển bàn quay, Ác ngừng, sinh Ái, Ái ngừng, còn có từng cái kiếp số khác cũng chờ đợi luân hồi.

Giờ phút này bản thân Tô Tô không tự giác, nhưng nương theo sau tình kiếp mở ra, nàng gơ tay nhắc chân giống như bắt đầu thịnh phóng hấp dẫn ong bướm phồn hoa, tận khả năng dị tính dụ dỗ quanh thân, tuyển ra tối cường lực thích hợp, thông qua đá thử vàng tình kiếp.

“... Khí tức trên người người tựa hồ có chút kỳ quái.” Mị Hỉ đối thiếu nữ dung mạo càng rực rỡ giật mình, lập tức đột nhiên kéo về tinh thần, ngạc nhiên hỏi.

Vẫn là một dạng mặt mày, vẫn là một dạng lời nói việc làm...

Nhưng có thêm sắc thái nhu mì phong lưu khó nói.

Trước và sau khi uống thuốc chỉ có một thời gian ngắn tại sao trước sau lại có biến hóa như thế, Mị Hỉ kinh ngạc, hay là người kia cũng định đối Tô Tô xuống tay, hấn bất chấp lúc trước không đồng ý nàng tới gần hấn, chế trụ cổ tay nàng vội hỏi, “Tô Tô, người cảm thấy chỗ nào không khỏe?”

Tô Tô lắc đầu, sợ hấn lo lắng quá mức, chỉ hơi hột nói, “Đừng lo lắng, chỉ là đại kiếp nạn của ta chưa độ, hiện giờ bắt đầu thể hội thể gian nhiều loại khổ sở thí luyện từng cái, nhược có thể thành công độ kiếp, ta liền có thể bay thẳng thành tiên hồ cùng người làm bạn.”

Mị Hỉ cũng tái lắc đầu, “Tuy rằng thành phượng, nhưng ta cũng không phải chính thần, cùng người thông qua tu hành độ kiếp phi thăng thành tiên như vậy bất đồng... nói đơn giản hơn, ta chỉ là Tà Thần thôi.”

Tô Tô vỗ vỗ một bên vai hấn chưa thụ thương, ngẩng đầu lên đưa tay xa xa chỉ hướng đỉnh đầu mờ mịt trời cao, thấu qua tầng mây, ẩn ước có thể nhìn thấy Cửu Trọng Thiên khuyết ngàn vạn năm nay sừng sững ngự ở điểm cao... “Tà Thần cũng là thần, đến lúc đó chúng ta nhị thần một chính một tà đại náo thiên cung cũng không hấn là không thể.”

Mị Hỉ rốt cục lộ ra một chút bạc đạn tươi cười, “Liền tính thành tiên phẩm giai chúng ta cũng không như chính thần, sợ hồ nháo không lên.”

Tô Tô nghe vậy bĩu môi, “Như vậy sao?” Nguyên tưởng rằng sau khi thành tiên thì không kém gì ai, nguyên lai còn có nhiều tầng phẩm giai, thực không có ý nghĩa, vậy còn không bằng ở tại nhân gian.”

Mị Hỉ nói, “Người hãy hết hy vọng chuyên tâm tu luyện đi.”

Tô Tô trợn trắng mắt, nàng cũng chỉ là thuận miệng nói vậy mà thôi, Mị Hỉ thực không nể tình, trực tiếp chọc thủng.

Tổn thương tự tôn >_

Bất quá tuy rằng trong lòng oán thâm, động tác trên tay nàng cũng không ngừng.

Lưu loát kéo xuống một đoạn sa y màu trắng làm bằng gạc, nàng lần thứ hai lôi kéo y phục Mị Hỉ, lần này Mị Hỉ chỉ là do dự một chút, rồi bỏ mặc nàng cởi xuống ngoại bào của mình, nội y là một kiện áo đơn màu đen, cơ hồ cùng vết máu dung làm một thể.

Tô Tô vừa định tiếp tục bỏ đi áo đơn, Mị Hỉ lại xoay người ránh, “Ta tự mình làm.”

Hấn không phải chim non vừa mới tiếp xúc nữ thể, mấy trăm năm qua cũng không phải không cùng với yêu nữ khác hoan ái qua, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cởi áo lại cảm thấy then đỏ mặt, tựa như một cái tiểu tử mao đầu còn chưa ráo.

“Thế nào?” Nàng gập hấn cả ngày không nhúc nhích.

Mị Hỉ hơi thấp đầu, nâng tay giải khai áo đơn, vật liệu may mặc mềm nhẵn theo đường cong thân thể tự nhiên trượt xuống, khó khăn lắm dừng ở nơi khải tay...

Thiếu niên có nhược bạch bích thân, rõ ràng bên vai trái lộ ra một cái lỗ hồng lớn nhìn thấy ghê người.

Tô Tô vừa định tới gần, hấn dùng tay trái ngăn cản, tay kia thì đem bộ tóc đen buông rơi trước ngực kéo ra phía sau đi, “Có thể, người nhớ rõ làm hảo phòng hộ, đừng dính phải máu ta.”

“Đừng lải nhải, ta đương nhiên sớm có chuẩn bị.” Tô Tô tự tay kéo xuống vài mẫu vải dài trên bộ cẩm y xa hoa quần kỹ nhiều vòng quanh tay, ngăn cản máu thấm thấu.

Mị Hỉ nhìn vẫn không thấy bảo đảm, lại vì nàng tăng trì thuật pháp tái cách ly một tầng, lúc này mới thoáng an tâm.

Mười ngón tay ầm áp hết sức nhỏ dầy nhẹ, khoảng khắc chạm nhẹ tại sau lưng hấn, hấn không tự giác kéo căng thân thể, tựa như dây cung đang vận sức chờ phát động, những ngón tay linh hoạt của nàng, còn cách một tầng cấm ti hơi mỏng, ngón trở theo vai xử lý vết thương, thanh lý máu đen xung quanh.

Nhẹ dính chút nước, cẩn thận dè dặt dao động xung quanh miệng vết thương.

Mị Hỉ tùy ý ngồi một chỗ trên núi đá tại ven hồ, nghiêng đầu nhìn người đang cúi đầu trước mặt mình, chuyên chú chữa thương cho hắn. Nàng đã từng không thích búi tóc phiền phức, lần này cũng chỉ là tùy ý bó lỏng ở sau ót, mái tóc đen dài quá eo như mây theo động tác nàng cúi người xõa xuống, theo gió nhẹ nhàng phất qua trên cánh tay trần của hắn, một điểm một điểm lại càng ngứa.

Hắn tận lực nhượng chính mình xem nhẹ cảm giác này, trong lòng lại phảng phất như cũng bị lộn tóc đen này quấn quanh, ngăn không được ngứa lên.

Tô Tô vô tư dùng lụa trắng băng bó lại miệng vết thương đã thanh lý sạch sẽ, tái đặt nhẹ vai hắn, mảnh vải xuyên qua dưới nách quấn quanh tới xương quai xanh của hắn, da thịt đột nhiên căng thẳng, nàng tưởng làm đau hắn, đang muốn buông ra lực đạo bỗng nhiên cổ tay như bị phỏng, Mị Hỉ bắt lấy tay nàng nửa ngẩng cằm, mắt sáng bức nhân khóa lại nàng.

Hai người cự ly gần như vậy.

Ngay cả hơi thở ấm áp của nhau lần lượt cũng có thể nghe.

Tô Tô ngẩng ra, vội vàng quay đầu ra, lại chưa giãy thoát.

Mị Hỉ không có buông tay ra, hỏi, “Là ta cho tới nay trong mắt người giới tính quá mức ái muội, người mới chưa coi ta là nam tử?” Hắn chậm rãi nói tiếp, “Ta khế ước đã định, nhưng cũng không phải không giải được, đợi sau khi Thương diệt vong, ta có thể thu được thứ ta muốn trong tay người kia, tuy rằng hiện giờ bị hắn áp chế, nhưng đây là biến cường đại giới, ta cũng không hối hận.”

“Tô Tô, một ngày nào đó ta muốn ly khai, ta sẽ dẫn theo các tộc nhân ta tái hiện ngày xưa huy hoàng.” Hắn nói tiếp, “Khế ước là ta muốn đỉnh, bảo hộ người cũng là ta tự mình cam nguyện, người không cần bởi vì cái gọi là cảm kích mà nghĩ bởi thường cái gì, ngày sau, nhượng ta muốn người, cũng là muốn người chân chân thiết thiết cam tâm tình nguyện theo ta đi.”

~~~

~~Đại chiến kéo dài mấy ngày, Bắc bá hầu Sùng Hầu Hổ xa xa nhìn thấy cờ lệnh của Cơ Xương liền ngăn không được mắt, “Lão tặc này, lúc trước ngươi trốn quan khi chủ, tội đáng giết. Bệ hạ mấy phen dụ dỗ phạt ngươi, niệm tình đều là tứ đại chư hầu, ta ở trong đó cũng nhiều phương hòa giải, không ngờ ngươi được cứu về Tây Kỳ, không biết ân, ngược lại còn khi nhục ta!”

Hơn nữa không biết Cơ Xương lão thất phu này đi đâu thỉnh tới dị nhân yêu quái, tin tức chiến bại truyền đi. Hắn tính tình bạo liệt, tức giận miệng mắng không ngừng đồng thời đó cũng vội vàng gửi thư hướng Triều Ca xin viện binh giúp đỡ.

Phản bác lý kịch liệt chiến thư này mới vừa tới Triều Ca như du nhập chậu than, loạn xạ bát nháo.

Mấy trăm năm qua Thương độc quyền thiên hạ, đây là lần đầu tiên có chư hầu dạy mãi không sửa, liên tiếp khiêu khích chủ quân.

Lúc thu được tin tức Đế Tân ngồi tại ngự hoa viên thiết yến quần thần. Ngoạn nguyệt đài tầng tầng lớp lớp, tiếu hoa kính nhiều nhiều xa xôi. Thủy các hạ âu minh ầm ập dễ chịu, chời nghĩ mát thượng cầm vận thanh u.

Đáng tiếc khó được vua tôi cùng vui như vậy không thể không tại nửa đường tắt nghẽn dừng lại.

—nghịch tặc Cơ Xương, không thủ bản thổ, ngẫu sinh dị đoan, lãnh binh phạt thần, đàm dương quá ác, vọng bệ hạ vì thần làm chủ.

Đế Tân xem xong, đem mai rùa đưa cho Hoàng Phi Hổ, hắn vừa mới xem xong, lập tức tức sùi bọt mép quỳ xuống thỉnh chiến, “Khẩn cầu bệ hạ, nhượng thần lãnh binh chinh phạt nghịch tặc Cơ Xương này!”

Đế Tân giơ tay lên ra hiệu Hoàng Phi Hổ đứng dậy, ý nghĩa lời nói lại vẫn là đậm đậm, “Cơ Xương riêng có tội lớn, trốn quan phụ cô, yên ngược đãi đại thần, thù vi đáng hận! Khanh trước hồi chôn cũ, trăm tái nghị điểm tướng đem binh, hiệp đồng tiêu diệt bộ nghịch ác.”

Hoàng Phi Hổ gặp có chiến có thể đánh tự nhiên tâm tình khoan khoái, thừa dịp Văn thái sư không ở đây, hẳn có tài năng ngẫu nhiên muốn lao vào chiến sự, tại Triều Ca rảnh rỗi buồn bực đã lâu, thật sự như bách thảo giải tâm.

Đối với Tây Kỳ những năm gần đây bất tuân Đế Tân, phía trước phía sau cũng lấy không thiếu giáo huấn, niệm tại cô cô năm đó gả cho Tây Kỳ, hẳn tuy rằng liên tiếp phái binh thảo phạt lại không có diệt sạch, Tây Kỳ chư hầu cũng như cũ họ Cơ, thay vào đó Cơ Xương dạy mãi không sửa nghịch tâm bất tử, lần này thậm chí tấn công đều là đại chư hầu Bắc bá hầu, Đế Tân sát ý tỏa ra, quyết nghị xuất thủ triệt để tiêu diệt bộ tộc Cơ thị, hủy diệt Tây Kỳ!

Trước mắt, bất luận là Đế Tân, Văn Trọng, hay là Hoàng Phi Hổ, đều không đem lần mưu nghịch này phóng tại đây mắt.

Những năm qua nhiều lần tấn công Tây Kỳ, mỗi lần chiến đều thắng, lại không biết, một trận chiến này Tây Kỳ lặng yên quật khởi, đặt xuống hòn đá tảng Võ vương phạt Trụ.

~~~

~~Sùng Hầu Hổ tại Sùng thành nôn nóng đã đợi lại đợi.

Vương sư viện quân còn chưa tới, nhị đệ của hắn Sùng Hắc Hổ thấy tình cảnh như thế, đã trước một bước lãnh binh từ Tào châu một đường đuổi tới tương trợ.

Sùng Hắc Hổ một nắng hai sương, trong một ngày liền đuổi tới Sùng thành.

Sùng Hầu Hổ nắm bắt được tin tức nhị đệ tiến tới tương trợ, vui mừng quá đổi, đích thân ra cổng đón chào.

“Hiền đệ đã tới, ngu huynh thật rất vui mừng!”

Sùng Hắc Hổ mặt mang nụ cười có hỏi có đáp, bọn gia tướng theo đuôi sau đó một đường tiến quân thần tốc.

Sùng Hầu Hổ vừa mới đón đệ đệ đi vào nội thành, không ngờ, Sùng Hắc Hổ đột nhiên tay phải với nơi eo lưng, rút kiếm ra khỏi vỏ!

Nương theo sau một loạt tiếng kiếm rút khỏi vỏ.

Hai mươi tên gia tướng ở bên cạnh đột nhiên làm khó dễ, tay cầm đao nhanh tia chớp bắt lấy Sùng Hầu Hổ với trưởng tử cùng hắn ra cửa nghênh đón!

Sùng Hầu Hổ khó có thể tin, “Nhị đệ! Người vì sao đối đãi với cha con ta như thế!”

Nguyên lai lúc trước Văn vương thảo phạt Sùng Hầu Hổ, Sùng Hầu Hổ cùng hắn đồng dạng là nhất phương đại chư hầu, càng huống chi giờ phút này là bọn họ lãnh binh khóa giới chuyên môn đánh trên đầu người khác, liền tính khai chiến đại thắng, muốn triệt để chiếm lĩnh tất phải chịu hao phí thời gian dài. Càng huống chi Sùng Hầu Hổ cũng là kẻ đối trá hết sức, mấy ngày đầu sau khi chiến bại Sùng Hầu Hổ liền không tái dễ dàng ra thành ứng chiến, sống chết cùng Chu quân, kéo dài thời gian chờ viện binh Triều Ca.

Khương Thượng tự nhiên không có khả năng nhượng hấn như ý, vì câu tức chiến tức thắng, hắn dứt khoát sử dụng chiêu kỳ quặc khác.

Nói tới Sùng Hầu Hổ tuy tính tình bạo liệt, cá tính lại một điểm cũng không qua loa, gian xảo hết sức, nhị đệ hắn Sùng Hắc Hổ cũng là ngay thẳng trung quân. Tuy rằng hai huynh đệ tính cách khác xa, cảm tình nhưng thật ra cực hảo.

Khương Thượng quyết định làm sứ giả mang theo thư của Văn vương Tào Châu cùng Sùng Hắc Hổ mọi cách chu toàn, cẩn thận lý do vì quốc gia đại nghĩa và sự tồn vong của bộ tộc Sùng thị cực lực thuyết phục hắn thỏa hiệp, mới diễn xuất một hồi nội ứng ngoại hợp này.

Đối mặt huynh trưởng lửa giận chỉ trích, Sùng Hắc Hổ rưng rưng nói, “Đại ca, người vị cực nhân thần, không tu nhân đức, mê hoặc triều đình, đồ hại vạn họ, trọng hối khổ hình, ác quán thiên hạ. Tứ phương chư hầu dục đồng tâm tiêu diệt họ Sùng ta; Văn vương đưa thư tới, vì Sùng thị ta phân biệt hiền ngu. Ta

không dám cô phụ triều đình, đành phải bắt lấy huynh trưởng giải tới Chu doanh định tội. Ta bắt quá chỉ phải cùng tổ tông chịu tội còn đỡ, há chịu đắc tội khắp thiên hạ, tự rước họa diệt môn.”

Sùng Hầu Hổ nghe vậy tức dưng râu trùng mắt, “Người nghe hẳn đánh rầm!”

Nhưng Sùng Hắc Hổ tâm ý đã quyết, tái không phát ngôn, trực tiếp đem phụ tử Hầu Hổ tống giải Chu doanh.

~~o

~~Ăn vào nơi tắm tối, Tô Tô giờ phút này cũng học máu không thôi.

Sau khi Mị Hỉ rời đi nàng vẫn chưa hồi Triều Ca, như cũ lưu tại Sùng thành xem chừng cuộc chiến.

Không phải nàng phẩm đức cao thượng không nghĩ qua trực tiếp xuất thủ, thật sự là nàng sát tính vừa mới bị áp chế, há có thể uống phí khổ tâm của Mị Hỉ. Càng huống chi Mị Hỉ trước khi đi, lời nói kia làm nàng tâm phiền ý loạn, thật là nghĩ tìm cái địa phương tĩnh hạ tâm lai, không nguyện mau như vậy trở về Triều Ca một lần nữa đối mặt biến hóa kỳ lạ của cung đình.

Mất thấy Sùng Hầu Hổ liền bị đánh bại như vậy, Tô Tô nhất phương nghĩ xem Chu quân quyết định tiếp quản đất phong Bắc chư hầu thế nào, nhưng về phương diện khác lại không nguyện ý tại cùng Khương Thượng gặp mặt, chỉ phải tiếp tục ẩn núp như vậy.

Sùng Hắc Hổ này cũng thẳng thắn đến quá phận, Tô Tô trong lòng oán thầm, ám ám phóng xuất linh thức quan sát hiện trường trực tiếp.

Chỉ gặp lúc Sùng Hắc Hổ bị Khương Thượng dẫn đến trước mặt Văn vương, Văn vương nhận ra hẳn, “Nguyên tai là Sùng nhị hiền hầu, vì sao đến tận đây?”

Sùng Hắc Hổ cũng là thành thật, một năm một mười trả lời, “Gia huynh bắt tài nghịch thiên không tuân mệnh, tạo ác đa dạng, rộng hành bất nhân, tàn ngược lương thiện; tiểu đệ nay đem gia huynh bất nhân, giải tới viên môn, thỉnh lệnh thi hành.”

Lúc trước Văn vương một mực trong trạng tu dưỡng, thống soái một chuyện đều là Khương Thượng phụ trách, hiện tại chợt vừa nghe lời nói của Sùng Hắc Hổ, liền biết rõ là kẻ sách Khương Thượng, hẳn ngược lại có chút không vui, trầm tư khoảng khắc nói, “Sùng Hầu Hổ là huynh đệ ruột thịt của người, phản hãm gia đình, cũng là bất nghĩa.”

Tô Tô hẳn không được bật cười, tuy rằng Văn vương đức hạnh tốt, nhưng lời nói này cũng quá lỗi thời đi. Rõ ràng là bên ta xúi huynh đệ nhà người ta phản nhân, chờ đối phương thực quân pháp bắt vị thân, ngược lại lại chần chừ khởi giá giáo huấn đối phương thủ túc tương tàn thật sự là cử chỉ bất nghĩa.

Khương Thượng cũng thực không hổ là Khương Thượng, đối với Văn vương như cũ không gợn sóng cả kinh nói, “Sùng hầu bất nhân, Hắc Hổ phụng chiếu thảo nghịch, không tránh cốt nhục, thực trung hiền quân tử, khẳng khái trượng phu. Từ cổ văn: ‘Thiện giả phúc, ác giả họa.’ thiên hạ hận Hầu Hổ hận không được sinh đạ kỳ thị, nay biết Hắc Hổ hiền danh, mọi người vui mà tâm hoan. Đồn rằng, tốt xấu hiền ngu, không lấy đồng loạt mà nói.”

Nói xong liền truyền lệnh đem cha con Sùng Hầu Hổ đẩy tới trung quân, hai đầu gối quỳ xuống, đối diện Văn vương.

Khương Thượng ngồi bên trái, trầm giọng nói, “Sùng Hầu Hổ tội ác chồng chất, hôm nay tự phạm trời tru, có gì giải thích?”

Văn vương nhìn thấy đồng chí ngày xưa, tâm có chút bất nhẫn.

Khương Thượng không chờ Văn vương mở miệng, trực tiếp hạ lệnh, “Tốc trảm thủ hồi báo!”

Hai bên binh tướng lập tức đưa bọn họ ném ra, chém xuống đầu hai cha con Hầu Hổ dâng lên trung quân.

Nguyên bản này cũng bình thường, ai ngờ Văn vương lâu không gặp thủ cấp người, thêm tuổi tác đã cao cùng nội cực khổ theo đường đi hành quân bốn ba, vừa thấy hai cái đầu hiến đi lên này, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, lấy ống tay áo che mặt cả kinh nói, “Hải chết cô gia!”

Tô Tô thấy thế cũng hết lời, Văn vương quả thật là đại hiền, chỉ là thân đã là đại hiền cần gì phải nghĩ giống thiên hạ này, người nói mâu thuẫn không mâu thuẫn, khổ cực không khổ cực.

Trong quân trường nháy mắt rầm lạp náo làm một đoàn, cũng may mà chiến sự đã kết thúc, nếu không còn không biết thông báo ra cái tai vạ gì.

Khương Thượng xuất hiện ở trước trường đột nhiên quay đầu lại, tinh chuẩn đối thượng linh thức của nàng.

Tô Tô đột nhiên cả kinh, lại không nghĩ Khương Thượng chỉ nhìn thoáng qua, sau đó tự nhiên dời mắt, nhắc lên tiêm trường xoay người ly khai...

“Sư thúc! Sư thúc!”

Phương xa đột nhiên hiện ra một đoàn mây đỏ.

Còn chưa chờ nhân nhìn kỹ, bắt quá trong chớp mắt, đám mây đỏ đã đến gần đủ để nhìn thấy được một hồng y tiểu đồng trên cước đạp một đôi Phong Hỏa Luân.

Tịch mịch đã lâu Lôi Chấn Tử rốt cục tỉnh lại lên tinh thần, vui sướng hô lớn một tiếng, “Na Tra!” Hai cánh mở ra, ngừng đầu tiến ra đón.

Bên này, Tô Tô chỉ đơn giản lưu cái thư lần thứ hai không thấy bóng người.

~~o

~~Đế Tân tuy rằng nhất quán đối nàng so sánh bỏ mặc, nhưng lần này tin tức Sùng thành rơi vào tay giặc truyền tới, hẳn cũng có vài phần đoán được hồ ly cả gan làm loạn này tám chín phần lại tới đi xem náo nhiệt.

Hắn nhú mi, có lúc thật muốn bẻ gãy hai cánh của nàng đem nàng lưu tại hậu cung lâu dài làm bạn. Nhưng lại sợ không có hai cánh, nàng liền không tái là một tiểu hồ linh động chặt chẽ kéo trụ tinh thần hắn...

Lệnh cung nhân thấp đèn lên, gần vào lúc canh ba hắn vẫn là không có ý đi ngủ, hai ngón tay nắm bắt chén rượu ý tại phía trước cửa sổ, hành cung lâm nước mà kiến, ngoài cửa sổ chính ban đêm hợp hoa nở.

Bỗng dưng, một trận gió quái dị đánh úp lại!

Gió thổi qua một trận, bá thổ hất bụi, cả tòa hành cung đều bắt đầu chớp lên.

Thoáng chốc thầy tế thuật giả trong cung bừng tỉnh, trong thời gian nhanh nhất đuổi tới hộ giá!

Đế Tân cũng kinh sợ, lệnh thuật giả tử tế kiểm tra hoàng cung, nhất định phải tra ra chân tướng.

Không ngờ, này đội ngũ kiểm tra mới bắt đầu một nửa, theo ven hồ truyền tới tiếng cung nhân kinh hô, “Yêu quái a!”

Đế Tân nghe vậy dẫn chúng thuật sĩ đuổi tới, cây đuốc chiếu sáng, nguyên lai cũng không phải yêu quái gì đó, mà là trên mặt đất động lúc sau đá Thái Hồ từng động mở ra, lại lộ ra phía dưới hai, ba thước mỗi chỗ từng chồng bạch cốt.

Vô số hài cốt lít nhít lúu nhú này thành đôi đê nặng, lơ lơ nhìn thấy trên quần áo cung trang, hài cốt mùi hôi tận trời!

Trong lòng mọi người ở đây đều hoảng sợ, biết rõ hài cốt này đó hẳn là của nhóm cung nhân mất tích trong đoạn thời gian kia.

Đáp án tại trong lòng mỗi người đã yên lặng chỉ hướng một người.

Tỷ Can tại lúc này cam mao quân vương to lớn không e dè khom người nói, “Bệ hạ, câu cửa miệng ‘Yêu phân quán vu trong cung, tai tinh biến khắp thiên hạ’, việc này quả nhiên là thật.”

Đế Tân lại không có hồi đáp, trong ánh mắt thất vọng của mọi người, quay lưng lại đi.

72. Q.6 - Chương 72

Sau khi Bắc bá hầu Sùng Hầu Hổ chết, đất phong của hắn tự nhiên là do Sùng Hắc Hổ tiếp quản.

Quân Tây kỳ còn không kịp hưởng thụ thành quả cuộc trường chiến này, mắt thấy Cơ Xương kia cũng không khỏe.

Từ sau khi nhìn thấy thủ cấp hai cha con Sùng Hầu Hổ bị chém chết, Văn vương thần hồn không yên, buồn bực bất an, qua mấy ngày liền ngã bệnh.

Trong lúc nhất thời nhân tâm kinh hoàng, Khương Thượng còn chưa kịp vì Na Tra an bài cho hắn một chức quan trong quân, chỉ phải lệnh Lôi Chấn Tử trước dạy Na Tra quy củ trong quân, chuyện chức quan sau này tái bàn.

Thế nhưng Lôi Chấn Tử cùng Na Tra, nơi nào là dễ đối phó.

Không được mấy ngày quân doanh liền náo nhiệt gà bay chó chạy.

Mất thấy bệnh tình Cơ Xương ngày càng nghiêm trọng, Tô Tô tấm tắc thanh âm, ám ám cảm khái Văn vương này như gà luộc dây thun, sợ không cần nàng xuất thủ đã tự chính mình ngum.

Che giấu khí tức chính mình, sào huyệt hiện tại của Tô Tô là một hang đá thư thái.

Nguyên bản chủ nhân hang đá này là con hổ yêu, bất quá gặp phải cửu vĩ hồ đã tu luyện gần ngàn năm là Tô Tô, nó nơi nào còn dám phản kháng, chỉ một loáng đã đem tiểu tổ của chính mình tỉ mỉ bố trí còn bỏ những thứ yêu thích dâng lên.

Tô Tô gặp nó biết điều, cũng là cho phép nó mượn uy danh của nàng con hổ giả hổ một phen, thu tới gần mấy tòa đỉnh núi.

Tuy rằng hổ yêu kia muốn lưu ở bên cạnh hầu hạ nàng, bất quá Tô Tô sớm đem nó đá văng ra, sát tính của nàng tuy rằng bị ức chế, nhưng trong lòng tổng là âm ứ, những khi chịu không nổi những âm ứ kia nàng liền tìm một chỗ yên lặng xa xa, thiết hạ kết giới tận tình phát tiết một phen.

Giờ phút này nàng còn không biết tại phía Triều Ca xa ngàn dặm ở ngoài, lúc trước Mị Hỉ buồn chán cần người, hài cốt đã bị phát hiện, truyền đi làm dư luận xôn xao. Cũng may giờ phút này nàng chẳng hề ở Triều Ca, hết thấy đều được Đế Tân đỡ, hắn cũng cảm thấy nhượng Tô Tô tránh họa, bởi vậy cũng không gọi người tìm nàng, tạm thời phóng nàng ở ngoài cung tiêu dao.

Đáng tiếc Tô Tô giờ phút này chẳng hề tiêu dao, lúc liếc thấy Na Tra, trong lòng nàng hẳn không được vì vi khuấy động.

Chân hắn đáp Phong Hỏa Luân, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, trên cánh tay quấn quít Hồn Thiên Lăng, uy phong lẫm liệt từ trên trời giáng xuống.

Nàng nghiêng đầu nhìn Lôi Chấn Tử vui vẻ tiến lên cùng hắn vỗ tay hoan nghênh mà cười, Na Tra nhìn qua lớn hơn hai ba tuổi, trên cổ vòng Càn Khôn kim quang bốn phía.

Cái tiểu đồng khờ dại tàn nhẫn đã nhờ hoa sen sống lại, còn nhớ được lúc hắn chết trong lòng nàng vô lực đau buồn, gặp lại lần nữa, nàng đứng tại chỗ tạm dừng khoảng khắc, tối hậu vẫn là xoay người, trở lại sào huyệt chính mình...

Có nên hay không chủ động tiếp cận Na Tra?

Nàng mỗi khi nghĩ đến đó tâm tình rất là phức tạp. Bọn họ lập trường khác biệt, công bằng mà nói, lúc trước nàng đối Na Tra bày tỏ hảo ý tiếp cận cũng không phải không có một điểm tư tâm, nhưng tình nghĩa cũng là chân chân thiết thiết tồn tại.

Thôi cứ giao phó cho cơ duyên đi.

Nàng không có chủ động đi gọi hắn, cũng sẽ không cố ý tránh đi hắn, nếu là Na Tra chính mình phát hiện nàng...

Nghĩ xong, Tô Tô nhìn ra phương hướng quân doanh xa xa, hôm nay trời đã quá trưa, khó được hiện tại mới thôi không có nghe thấy âm thanh hai người gây chuyện.

Bước sen nhẹ nhàng, Tô Tô quen thuộc đi đến chỗ cũ ngày thường phát tiết sát tính, vung tay giương lên tay áo, trong nháy mắt kết giới liền đã bố trí tốt, mười ngón tay lợi trảo cũng như tia chớp vậy, bắn ra.

Chỉ gặp cảnh bên trong kết giới hoang tàn khắp nơi, không có một ngọn cỏ, đại địa sớm đã có kẻ nứt, kẻ nứt sâu đến mấy thước lơ mờ có thể thấy là bị lợi trảo xé rách tạo thành.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve kẻ nứt, bỗng chốc bề mặt đất rung lên, cát bụi bay tung tóe mặt đất khô ráo mà nổ tung...

“Tiểu cô nương, người còn tới?”

Tô Tô mới vừa vặn giãn ra móng vuốt, mặt đất thoáng chốc lại chấn động lên...

Nàng không có nghĩ được yêu khí và ác ý, nhưng vẫn là chưa lời lỏng cảnh giác, sau khi đề phòng nhìn quanh quét xung quanh một vòng, tầm mắt nhanh chóng khóa chặt tại chỗ cách ba mét phía trước.

Rốt cục chấn động qua đi, mặt đất đầy vết tích thổ địa công công vô lực từ dưới đất chui ra, kiệt lực nhìn nàng, “Cô nương ơi, lão nhân ta tuổi tác đã lớn, đi đứng không linh hoạt, hạo không dễ dàng đi đến chỗ Thiên đế xin cáo lão, cho ta từ quan hồi hương dưỡng thân. Lão phu lặn lội ngàn dặm rốt cục tìm được chỗ lúc trước tọa hóa thành tiên, kết quả ni, mới vừa vặn ngủ năm trăm năm, năm trăm năm mà thôi, đã bị các người đánh thức.” Nói xong hắc hắc ngán than dài nhiều lần, nhắm mắt, “Người nhìn xem người, nhìn xem, tuổi tác nho nhỏ đã xuất thủ hiểm như vậy, người xem gương mặt già của ta này, bị người gãi thành như vậy, về sau kêu ta thế nào xuất môn gặp những đồng bạn tiên của ta?”

Tô Tô càng vô lực nhìn hắc, “Thổ địa công công, ta cũng không phải cố ý, nếu không người chuyển cái tổ, nơi này tái cho ta mượn phát tiết mấy ngày?”

“... Ta có thể nói không muốn hay không?”

Tô Tô tiếc nuối lắc đầu, “Chuyển tổ hoặc giả tiếp tục nhẫn nại đi. Vùng phụ cận địa phương yên lặng và địa thế bí ẩn rất khó tìm.”

Thổ địa công công cô tịch bắt lấy mũ trên đầu, “Này đến tốt cùng là tạo cái nghiệt gì a, lão phu đang hạo dưỡng thân, ở đâu chạy tới một con nghịch thiên hắc phượng phun độc vật, độc lão phu ba nghìn đầu bạc hoàn toàn trọc sạch sẽ, may mắn hắc chỉ ở có một ngày, kết quả người trước mới vừa đi, cô nương người sau lại tiếp theo tìm tới mài móng vuốt, gãi được ta không còn mặt mũi nào gặp người, hiện tại lại thêm hai thằng tiểu nhãi con, lão phu đổ nát này bệnh ra sao là hạo a...”

Tô Tô trực tiếp coi thường lời than thở của thổ địa công công, trực tiếp nhắm vào trọng điểm, “... Hiện tại lại thêm hai thằng tiểu nhãi con?”

“Nơi này là địa giới của ta, bọn họ đã bước lên trên đầu lão phu, lão phu chỉ cầu các người, nếu là muốn tranh đấu thỉnh đổi chỗ khác, đừng tái gây sức ép cho lão già lợm khộm này...” m cuối theo thân hình dần dần tiêu tán, thổ địa công công thở dài trở lại dưới nền đất.

Tô Tô chần chờ, rồi nâng tay gỡ xuống kết giới.

Nàng lang thang trở về, dừng lại tại đèo, nàng nhẹ nhàng nhảy lên cây bầu vúi quán quanh đầu cành cây, chờ đợi người tới.

~~~o

~~Na Tra và Lôi Chấn Tử giờ phút này chan chứa không cam lòng.

Na Tra tất nhiên là không cần phải nói, hạo không dễ dàng xuống núi, hắc niên kỷ còn nhỏ, chính là thời điểm lòng hiếu kỳ tối thịnh vượng, vừa mới tiến quân doanh đương nhiên cảm thấy tất cả đều mới mẻ. Lôi Chấn Tử này cũng thiếu niên khí thịnh, bởi hắc hồ thiên hồ địa, phùng hạo hạng bóc lột, náo thành một mảnh.

Khương Thượng nâng trán, thầm than nhờ không đứng người, nguyên nghĩ hai người tuổi tác tương đối gần, nhưng Lôi Chấn Tử bởi Na Tra mới xuống núi quen thuộc hoàn cảnh có thể càng mau hòa nhập trạng thái, ai nghĩ lại tự thành một đôi tiểu bá vương, lập tức đem hai tai họa này cấp bắt được, tự mình huấn luyện một phen.

Bọn họ bị phạt đứng hơn nửa canh giờ quân tư đến mức hoảng, Na Tra nhẫn không được khuyến khích Lôi Chấn Tử hướng Khương Thượng đề nghị bọn họ chủ công chính là thuật pháp, muốn tôi luyện liền tôi luyện thuật pháp hảo, tránh đi quân đội đến trong núi diễn luyện, để tránh ngộ thương phạm nhân.

Khương Thượng quay đầu xem hướng doanh địa núi rừng yên lặng, ánh mắt sâu xa khó hiểu.

“Khương sư thúc, người không đáp ứng sao?” Na Tra thấy hần nửa ngày không đáp lời, thất vọng hỏi.

Khương Thượng sờ sờ đầu hần, chậm rãi gật đầu, “Đi đi.”

Na Tra tâm tính mẫn cảm, xem ánh mắt Khương Thượng tuy rằng vẫn bình tĩnh như ngày xưa, nhưng tổng có loại cảm giác nói không rõ.

Khủy tay thọt thọt một bên Lôi Chấn Tử, “Khương sư thúc gần đây xảy ra chuyện gì?”

Lôi Chấn Tử nhún nhún vai, lắc đầu.

Ba người tại trong rừng mới đi non nửa khắc, Na Tra một cái bay lên không, trôi nổi giữa không trung, nghiêng đầu nói với Lôi Chấn Tử, “Hai cánh sau lưng người nặng như vậy đi đường không mệt mỏi cũng không phiền lụy?”

Lôi Chấn Tử nghiêng đầu nhìn Khương Thượng một cái, gập hần gật đầu, hần lúc này mới xòe ra hai cánh, cùng Na Tra một trước một sau tại trong rừng bay múa truy đuổi, Khương Thượng khoanh tay chậm rãi mà đi, nhưng nhìn thật kỹ, bất luận Lôi Chấn Tử cùng Na Tra bay bao xa, hần cùng với bọn họ lưỡng thủy vẫn bảo trì cự ly trong vòng mười trượng.

Đột nhiên, Na Tra bay ở phía trước bỗng nhiên dùng tốc độ nhanh hơn trực tiếp sục khai Lôi Chấn Tử——
“Tô Tô! Sao ngươi lại ở đây?” Ngữ điệu bí mật mang theo kinh hãi không thể che hết.

Lôi Chấn Tử lại hoàn toàn tương phản, trầm giọng quát, đuổi theo Na Tra ngăn lại hần, “Na Tra, chớ bị yêu nữ này mê hoặc!”

Tô Tô lắc đầu, tiểu quỷ huyền não này thực làm người ta đau đầu.

Na Tra nghi ngờ tại giữa hai người khư hồi tầm mắt, “Đây là thế nào?”

Tô Tô sớm đã đoán được sẽ có tình huống này, có thứ tự vô cùng điểm một cái nhẹ nhàng lên cánh Lôi Chấn Tử, Lôi Chấn Tử đang đối Na Tra rống đến nước miếng tung bay, thiếu chút bị trở thành chim con bình thường rút xuống.

“Yêu nữ, ngươi đánh lên!” Lôi Chấn Tử hiểm hiểm tại thời điểm nguy cấp quay thân tránh đi, chỉ bị mất một phen lông chim, cảm giận quát.

Tô Tô bỏ mặc hần, nhanh chóng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Na Tra kéo về bên cạnh, cúi đầu nhìn phía dưới tàng cây chậm rãi dạo tới thanh y nam tử, không để lại dấu vết thở sâu, nói, “Ta muốn cùng Na Tra tán gẫu một chút, có thể sao?” Câu này xuất khẩu kỳ thật nàng cũng không có thập phần nắm chắc, nhưng đối diện đôi đồng tử âm u đen như mực, cũng mơ hồ cảm thấy hần sẽ không cự tuyệt nàng.

Lôi Chấn Tử “Gi?” một tiếng, giọng điệu yêu nữ này đối Na Tra và sư thúc... cũng rất quen thuộc đi?

Khương Thượng ngẩng đầu nhìn lại nàng, từ tốn đáp, “Có thể, nhưng ta nhất định phải ở đây.” Hần tuy rằng theo tư tình lại cũng không có quên việc công.

Lôi Chấn Tử vừa nghe đến Khương Thượng đồng ý, thoáng chốc không thể tưởng tượng nói lắp bắp, “Khương sư thúc!”

Yêu nữ này chắc chắn là có quỷ kế, còn không biết rõ nàng ta muốn ra sao mê hoặc Na Tra, sư thúc vì cái gì muốn dung túng nàng? Bọn họ không phải đối địch sao?

Lời nói chưa dứt Tô Tô cũng nâng quai hàm nghiêng đầu xem hấn, neho mi, yêu kiều quyến rũ tái bổ sung một câu, “Khương Thượng người muốn nghe liền nghe đi, bất quá ta thật không nghĩ lúc ôn chuyện liền tiếp bị Lôi công táng này đánh gãy.”

Lôi Chấn Tử nghe vậy chán nản, một đầu tóc hồng thứ lặp lặp thiêu đốt, nhưng càng làm cho hấn tức giận còn phía sau.

Gặp sự thúc không có lên tiếng trả lời, yêu nữ kia lại vô liêm sỉ đem Na Tra ôm càng chặt hơn, Lôi Chấn Tử bĩu môi, Na Tra trời sanh tính bạo liệt nơi nào sẽ nhẫn nại sự vô lễ gây rối này, mau ra tay! Na Tra, dùng vòng Càn Khôn của người đập bay nàng!

Khi tầm mắt hấn chạm đến Na Tra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bỗng nhiên như có tiếng ầm ầm vang lên bên tai, thân hình không chút nào kháng cự, Lôi Chấn Tử chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quay đầu chuyển hướng Khương Thượng, “Sư thúc...”

Khương Thượng cũng không xem hấn, vi vi nhú mi nhìn chăm chăm tiểu đồng trong ngực Tô Tô, thấp giọng nói, “Na Tra, qua đây.”

“Vâng, sư thúc.” Na Tra đỏ mặt tránh ra vòng ôm hương thơm ôn nhu, bay trở về bên cạnh Khương Thượng. Khương Thượng vỗ nhẹ nhẹ đầu hấn, đối với Lôi Chấn Tử bị đả kích lớn họa vô đơn chí ầm giọng nói, “Lôi Chấn Tử, người trước tránh một chút.”

Lôi Chấn Tử mắt hổ rưng rưng, “Sư thúc...”

Lại chạm đến ánh mắt không thay đổi của sư thúc, Lôi Chấn Tử rốt cục tâm tan nát như thủy tinh rơi xuống đất, rơi lệ mà đi.

Chờ Lôi Chấn Tử vừa đi, Na Tra nghi vấn nhiều hơn, có vấn đề quan trọng nhất trước mắt cần quan tâm, “Tô Tô, mặt người xảy ra chuyện gì?”

Tô Tô hạ ý thức cúi mặt, “Thế nào?” Nàng quên mất sau khi thăng thành ma hồ nàng ngày càng yêu mỹ, so sánh với lúc trước thì quả thật...

“Xấu chết, người thế nào lại biến thành như vậy.” Na Tra quay mặt đi nói.

Tô Tô ảm ảm nôn ra máu, vuốt ve má trái, trả lời, “Ta sắp tu thành tiên đạo, đang độ tại ma đạo, cho nên ma tính khó mà ức chế...”

Na Tra quay mặt lại tái xem nàng, khuôn mặt yêu kiều nõn nà dưới luồng ánh sáng mặt trời loang lổ, càng có vẻ khi sương trại tuyết, đuôi mắt, đuôi lông mày lại hàm chứa hồ nước tháng ba, ảm dung dung, yêu kiều kiều, càng xem càng bị ma tính dụ hoặc càng khiến người khó mà ngăn cản...

Một mảnh lụa xanh mỏng bỗng nhiên từ trên không bay về phía Tô Tô, nàng ngạc nhiên đưa tay tiếp được mảnh lụa xanh này.

“Tại độ kiếp trước khi phi thăng vẫn là nên lấy sa che mặt đi.” Khương Thượng nói, “Người ma tính chưa tiêu, càng về sau sợ rằng sẽ càng khó thu thập...”

Sinh vật càng mỹ lệ độc tố liền càng trí mệnh, chỉ là sợ người phạm trần sẽ bị mê hoặc, yêu tính không thuộc nhân gian như vậy sẽ gây thành đại họa.

Quá vưu cũng không được, Tô Tô đối với khuôn mặt này cũng bắn khoăn nhiều lần, run run đeo lên khăn che mặt, nàng che khuất nửa khuôn mặt phía dưới.

Na Tra lúc này mới cảm thấy thoáng tự nhiên chút, trái phải tái đánh giá vài lần, “Hiện tại tốt hơn nhiều.”

Tô Tô nở một nụ cười, nhanh nhẹn bay vút trên mặt đất, giữ chặt tay hấn, “Sau khi sống lại có chỗ nào không thích ứng hay không?”

Na Tra lắc đầu, “Thích ứng còn không sai, đánh Lý Tĩnh cũng rất thuận tay.”

Tô Tô: “...” Chẳng lẽ đoạn thời gian trước hấn đều là đuổi theo đánh lão cha hấn?

Na Tra vượt ve vòng Càn Khôn, trong mắt mơ hồ có phần hận quang mang chớp động, “Ta đã đem cốt nhục trả lại cho hần, cùng hần tái vô liên can, nhưng hần lại thật sự quá đáng, tới hành cung mà mẹ ta vì ta kiến thành, quất kim thân của ta, hỏa thiêu cung điện, nhưng ta không chỗ cư trú. Nguyên bản ta còn có thể thụ chút hương khói một lần nữa có được một cái thân thể, nhưng Lý Tĩnh lại cấm chỉ mọi người về sau tái tới kính hương, may mắn sư phụ vì ta tìm khôi củ sen này thay thế thân thể, ta mới có thể trọng hồi nhân gian.” Chỉ là phiên hành động này diễn ra, đã nhượng hần đối Lý Tĩnh tới hậu một tia tình phụ tử biến thành cừ hận, “Ta luôn luôn ân oán phân minh, có ân báo ân có oán báo oán, sau khi trọng hồi nhân gian chuyện thứ nhất chính là hồi Trần Đường quan giết gã thất phu kia, hần một đường chạy trốn tới Xiển giáo cầu Nhiên Đăng Đạo Nhân bao che, lão đạo kia còn cho hần một cái Linh Lung Bảo Tháp đối phó ta... Thật sự đáng hận!”

Tô Tô nắm thật chặt tay hần, lại cũng không biết khuyên giải từ đâu, thiên hạ thân cận nhất là phụ mẫu? Hành động và việc làm của Lý Tĩnh quả thật làm cho người khác cười chê.

Nhưng, cổ vũ Na Tra giết cha cũng là trăm triệu lần không thể, “Na Tra, khổ người.”

Na Tra hoãn hoãn ngữ khí, “Thôi đừng nói tới chuyện đó nữa, Tô Tô người ni.” Hần cố ý hất hất cằm về phía Khương Thượng, bốn cột hỏi, “Người và sư thúc...”

“Ta cùng hần không quan hệ.” Tô Tô thản nhiên nói.

Na Tra nghe ra đề tài câu chuyện che dấu lạnh ý, ngưng ngưng dừng lại.

Tô Tô cũng cúi người xuống, đủ để nhìn thẳng tiểu đồng cao đến vai mình, “Na Tra, ngày sau người sẽ đối ta xuống tay sao?”

Na Tra cả kinh nói, “Sẽ không, ta thế nào lại như vậy!” Dù sao nàng là bằng hữu, đồng bạn đầu tiên mà hần vì chính mình tìm.

“Người vì sao phải tới phụ tá Tây Kỳ?” Tô Tô đột nhiên ngoéo khóe miệng một cái, nửa giễu cợt hỏi, “Là vì thiên hạ muôn dân?”

Na Tra thẳng thắn trả lời, “Ta chỉ là phụng sự mệnh xuống núi phụ Chu, càng hướng chi Khương sư thúc lúc trước cũng giúp ta không ít, ta trợ giúp hần một tay cũng là chuyện đương nhiên, cùng thiên hạ muôn dân lại có quan hệ gì?”

“Vậy...” Tô Tô nghiêng đầu liếc nhìn Khương Thượng một cái, “Nếu như ta và sư phụ, sư thúc của người đối lập, người có thể hay không xuất thủ?”

Na Tra mở to mắt, hạ ý thức muốn quay đầu đi xem sư thúc, nhưng một đôi cây cỏ mềm mại nhanh chóng đỡ đầu hần không nhượng hần quay lại, Khương Thượng cũng tại lúc này đưa tay ngăn lại Tô Tô, chỉ gấp một bàn tay hơi lạnh buốt nhẹ nhàng đụng lấy tay nàng, Tô Tô gương mặt trắng, hần cũng chậm rãi nắm chặt.

Nhất thời không khí ứ lại, kẹt ở giữa Na Tra nhìn thấy luồng điện từ vô hình giữa hai người bùng bùng vang thành một mảnh.

“Tô Tô, người vượt quy củ.”

Nguyên bản bàn tay hơi lạnh tựa hồ ấm lên.

Tô Tô ám ám đau sốc hông, tay dùng lực lực mạnh, rút ra khỏi bàn tay hần, đến tột cùng là ai vượt quy củ.

Ở bên ngoài chờ đến tâm phiền ý loạn, Lôi Chấn Tử giờ phút này lớn tiếng ồn ào, “Na Tra, Khương sư thúc, các người đến tột cùng có ổn không?”

Na Tra nhìn thấy sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt giữa hai người, một yêu, một đạo sĩ, cũng cắt không ngừng để ý còn loạn vướng mắc.

“Ta mang Na Tra trở về.” Giãng co một lát sau, Khương Thượng nắm lấy tay kia của Na Tra.

Tô Tô không nhìn hần, nhỏ xuống một sợi tóc đưa cho Na Tra, “Nếu như muốn tìm ta, người cầm lấy cọng tóc này kêu tên ta một tiếng, ta liền sẽ tới.”

Na Tra gật gật đầu, trên người hắt tản ra mùi hoa sen đậm đậm thơm ngát, Tô Tô nhẩn không được cười, hôn một cái lên trên gương mặt phấn nộn của hấn, hồng y tiểu đồng kia sưng sốt, bụm mặt bên tai ngượng đỏ đến độ vượt qua màu y phục hấn.

Khương Thượng nhìn nàng khó có được ở trước mặt hấn lộ ra tươi cười, hạ mắt xuống.

Sau khi trở lại quân doanh, Na Tra phát hiện Khương sư thúc đã từng rất tỉnh táo kiềm chế... tần suất ngán người tựa hồ cao rất nhiều.

Thật sự rất có tổn hại hình tượng anh minh uy phong này.

Hấn lôi kéo Lôi Chấn Tử, “Người nhìn xem sư thúc... phải hay không xuất hiện hình tượng hảo huyền?”

Lôi Chấn Tử âm thầm than thở, “Lý tưởng và sự thật tổng là có chênh lệch.”

Văn vương bệnh tình cũng đã nguy cấp, thuốc và kim châm cứu cũng bó tay.

Cơ Xương héo đốn tại trên giường, trên mặt hiện lên đậm đậm tử khí, “Sau khi giết Hầu Hổ, mỗi đêm ta đều nghe thấy tiếng khóc thảm, mỗi khi khép mắt, liền nhìn thấy hấn đứng ở trước giường. Ta sợ rằng không lâu liền sẽ ly vu dương thế. Hôm nay thỉnh khanh đi vào, ta có một lời, thiết không thể phụ, thừa tướng nhước làm trái lời ta, mình trung không hảo gặp lại.” Nói xong, rơi lệ đầy mặt.

Khương Thượng trịnh trọng nói, “Thần nhất định không phụ Ngô vương nhờ vả.”

Văn vương gắng gượng ngồi dậy, đè lại tay Khương Thượng, theo dõi nhãn tình hấn, “Ngô nhi tuổi nhỏ, dễ bị người ta lừa, làm bừa thảo phạt. Sau khi ta chết, Ngô nhi Cơ Phát sẽ bái khanh là nghĩ phụ, sớm nghe giáo huấn... Khanh đừng cô phụ nhờ vả của ta.”

Khương Thượng bái mà lĩnh mệnh.

Cơ Xương cảm thấy an tâm một chút, thở dốc một hơi nằm tại trên giường, “Gặp thiện không lười biếng, hành nghĩa chớ nghi, đi phi chớ chỡ, thế ba người chính là tu thân chi đạo, trị quốc an dân to lớn lược. Sau khi ta đi, Tây Kỳ liền giao cho các người.”

Khương Thượng tái bái lĩnh mệnh.

Văn vương vừa lòng gật đầu, lúc sau liền tái chưa mở miệng.

Khương Thượng trầm mặc rất lâu, đưa tay nhẹ nhàng ấn hướng mạch đập của hấn, quay đầu nhìn về phía quan truyền lệnh thấp giọng nói—

“Văn vương đã băng hà.”

73. Q.6 - Chương 73

Sau khi Văn vương băng hà, Chu quân một ngày một đêm chạy gấp về Tây Kỳ dự tang lễ tại Bạch Hổ điện .

Sau tang sự bách quan tụ tại đại điện cùng bàn bạc chuyện kế vị, bởi vì trưởng tử Bá Ấp Khảo đã chết, Thái Công Vọng dẫn quần thần phụng Cơ Phát làm tân chủ, tân nhậm Chu vương tôn Thái Công Vọng trở thành thượng phụ, các bách quan còn lại thêm một bậc.

Chu Phương quốc này trận trận vừa ra, tuyên bố đã tâm tranh giành thiên hạ, phụ cận hơn hai trăm tiểu quốc chur hầu cũng thức thời, nhao nhao phái sứ thần tới hạ tân vương đăng cơ, quyết định phản chiến chống Chu.

“Thượng phụ, thượng phụ?” Cơ Phát rất là phiền não, thoáng tái gia tăng một tiếng, “Thượng phụ!”

Khương Thượng rút cuộc hoàn hồn, không để lại dấu vết hắt tay áo một cái, “Ngô vương có chuyện gì quan trọng?”

Cơ Phát gặp ánh mắt hần bình thản ung dung như vậy, không khỏi thâm lẩm bẫm, quả nhiên là phụ vương trông nhầm...

Khương Thượng không nói, như cũ bảo trì tư thái không tự ti cũng không kiêu ngạo khom người chờ hần đáp lời.

Cơ Phát đem hảo cốt phiến trong tay đưa cho hần, “Thượng phụ, đây là thảo phạt văn ta cùng Đại tướng quân Nam Cung Thích phác thảo, người nhìn xem có gì bổ sót không?”

Khương Thượng nhận lấy, ngân nga thì thầm, “Nay Thương vương thụ duy phụ ngôn, nghe theo yêu nghiệt Đất Kỷ đi ngược chiều thiên hạ; lãnh đạm hiển tế, khinh miệt thần minh; vứt bỏ tổ tiên huynh đệ không dung, nghe sàm ngôn phản tín nhiệm lưu vong tội nhân, phụng hung lại vì đại phu khanh sĩ, bạo ngược dân chúng. Nay, ta phát cung hành thiên phạt.”

Hần mới vừa niệm xong, Cơ Phát liền kích động tẩu quá đầu, “Thượng phụ, ra sao?”

“Cũng đủ rồi.” Khương Thượng mỉm cười đem cốt phiến trả lại cho hần, trong mắt có vài phần vui mừng, “Chỉ cần thêm vô đoạn cuối một câu ‘Ta phát cung hành thiên phạt’ thêm chữ ‘Duy’ —càng phát duy cung hành thiên phạt”

Ý tứ liền thành, chỉ có nhượng Cơ Phát ta, phụng ý chỉ của thần, thiên trao tặng cơ hội phạt Thương.

Cơ Phát nhếch miệng, nguyên vui vẻ hướng thụ định cười to ba tiếng, đáng tiếc ngay sau đó lại nghĩ tới thân phận của chính mình hiện giờ, chỉ phải đau khổ đè nén, nỗ lực mằn lên khóe miệng vì vi áp thành một tiểu hình cung, đoạn chính uy vũ cười yếu ớt, thực đáng bực tức.

Khương Thượng liếc xéo vạt áo hần một cái, Cơ Phát lập tức ngồi nghiêm chỉnh, cuối cùng, tái không lộ vết tích lạng lẽ vuốt thẳng lại vạt áo...

Khương Thượng không có nói thêm nữa, yên lặng đưa cho hần một chồng lễ thư và quốc thuật, khoanh tay xuất cung.

Cơ Phát niên kỷ còn trẻ, tính tình bộp chộp hiếu động, đáng tiếc Bá Ấp Khảo mất sớm, tuy rằng Cơ Phát khuyết thiếu phong thái cũng chỉ phải không trâu bắt chó đi cày, kế nhiệm tân vương.

Nghĩ tới Cơ Phát căn mai rùa, mỗi khi tròng lễ thư quốc thuật truyền thống Trung Quốc trên tay lại vò đầu bứt tai, hình dạng như không có gì có thể thống khổ hơn, Khương Thượng dờ mắt, chỉ làm như không nhìn thấy. Đã làm vương, tự nhiên không thể lỗ mãng giống như lúc trước, tất phải chịu áp lực, học cách làm vua, Cơ Phát hiện tại tính tình hỉ nộ hiện ra sắc mặt như vậy thật sự cần tôi luyện.

Hần không có đi cách hoàng cung quá xa, chỉ là thả bộ chậm dọc theo bên ngoài sông đào bảo vệ thành, vương thành mặt sau bên kia bờ sông gần sát núi rừng, hần dạo đến vị trí này thì dừng lại, cách bờ tương vọng.

Bờ bên kia núi rừng, một cây diệp cao to đang rung động, Tô Tô tức giận bỏ đi lá cây nguyệt trang trên tay, dứt khoát quang minh chính đại nhắc lên chân bắt chéo ngồi tại trên cành, nghênh diện ánh mắt hần.

Khương Thượng cũng không lên tiếng truy cứu nàng mấy ngày nay thường xuyên tới dò hỏi quân tình, chỉ là ngừng tại chỗ ngóng nhìn nàng.

Tô Tô trên mặt che lụa xanh mỏng, ánh mắt chuyên chú của hần nhượng nàng sinh ra cảm giác bị mạo phạm không vui, phẩy tay áo đứng dậy.

Nàng vừa mới vừa đứng lên, người kia ngẩn ra, cũng kim lòng không đậu xẹt qua bờ sông, ngăn trước người nàng.

“Người muốn đi?” Hần hỏi.

Tô Tô nhướn mi, “Thế nào, ta muốn đi, muốn lưu còn cần hướng người xin chỉ thị?”

“Không phải.” Hần nói, “Người không cần đối chọi gay gắt như thế, xuyên tạc lời nói của ta.”

Nàng liếc hần một cái, “Xuyên tạc sai ý so với tự tác đa tình còn tốt hơn.”

Khương Thượng chỉ phải vô lực lắc đầu.

Nàng uốn ngực cố ý nghiêng hướng hẳn đi hai bước, “Người nhường hay là không nhường?”

Hắn bắt giắc thối lui vài bước, sau đó mím chặt môi đứng lại bất động, thiếu nữ chậm rãi từng bước lại từng bước đi về phía hắn, hắn hô hấp hơi có chút rối loạn... Đột nhiên, nàng đột ngột dừng lại khi cách hắn chỉ thiếu chút cự ly nữa, lạnh nhạt nói, “Ta tối chán ghét hình dạng ẩn nhẫn lại ra vẻ thanh cao này của người.”

Hắn không có phản bác, cup mắt giấu đi vẻ ảm đạm, đạm đạm nói, “Đã nhượng người chán ghét như vậy... tốt nhất hãy rời khỏi.”

Nàng cắn môi, trầm mặc xuống, đột nhiên đổi một cái đề tài khác, “Văn vương đã chết rồi, người vẫn là quyết định phụ tá Cơ Phát phạt Thương sao?”

Khương Thượng trả lời, “Phải.”

“Bởi vì phụng thiên mệnh?”

“Ngay từ đầu là phải, nhưng hiện tại cũng vô pháp quay lại, cũng không cách nào dừng lại nữa.” Hắn lẳng lặng nhìn nàng, “Tô Tô, người không phải cũng cùng một dạng, không cách nào không đếm xỉa mà thoát khỏi?”

Nàng nhìn thấy hắn nhất quán vô dục thản nhiên được gần như vô tình quay mặt.

Niên hoa tựa nước, vội vàng thoáng nhìn, bao nhiêu năm tháng liền như vậy khinh miêu đạm tả quá khứ.

“Như vậy người hiện tại là đang làm cái gì? Biết rõ người ta là địch lại như cũ dung túng ta lưu lại chỗ này dò hỏi quân tình, đã phóng túng cùng ta, người lại vẫn muốn cùng ta là địch,” cặp mắt sau cái khăn che mặt nhú lại, “Vạn sự không có khả năng lưỡng toàn tề mỹ, người nhược muốn cùng ta là địch, liền rõ ràng cùng ta toàn lực đấu một trận.” Tính tình nàng là ân oán phân minh, nhưng bất luận nàng lạnh ngữ ác liệt hoặc là tổn thương đến hắn ra sao, hắn như cũ ba phen mấy bận cứu nàng, hộ nàng. Cảm giác giống như một quyền đánh vào trong lòng, không chỗ gằng sức lại ầm ục vô cùng.

“Ta không phải vì lưỡng toàn tề mỹ, phạt Thương là chức trách... Hộ người là tư tâm của ta.”

Nàng thấp giọng, “Ta là vật trở ngại cản trở người phạt Thương, hai tướng xung đột, người lại muốn lấy hay bỏ? Lời nói mới vừa rồi cũng bất quá là lời nói suông đầy mâu thuẫn thôi. Tư tâm? Tô Tô thực nên vinh hạnh, chính là trách trời, một người thương dân chí công vô tư như Thái Công Vọng lại có lòng tư tâm?”

Hắn không có trả lời, có lẽ là cam chịu, hoặc là không nguyện cùng nàng tranh luận.

Tô Tô không có chờ đến hắn hồi âm, cười lạnh một tiếng, đáy lòng đè nặng một tảng cảm giác nóng bỏng khó hiểu.

Ánh mặt trời loang lỗ nhỏ vụn từ trên đỉnh đầu chảy xuôi tiến vào khe hở cành cây, điểm điểm vàng sáng sáng ngời chiếu lên chỗ hai người.

Nàng lui về phía sau một bước, rút khỏi màn che phiến quang này.

“Lời không hợp ý thì không cần nói nhiều nữa.” Tô Tô không tái xem hắn, xoay người liền muốn bỏ đi.

Khương Thượng tại thời khắc nàng xoay người hạ ý thức tiến lên một bước, duỗi ra tay...

Tô Tô đầu cùng không hồi trực tiếp gạt ra tay hắn, mấy cái lên xuống, tóc đen như mây tung bay, ngự phong mà đi.

Hai bên cây rừng kéo dài hơn mười dặm bay nhanh rút lui, nàng dưới chân một điểm, trước ngã rẽ xuống núi không tự giác quay đầu nhìn lại.

Người kia vẫn là đạo bào màu thiên thanh lẳng lẳng đứng tại chỗ nhìn nàng, tư thái là yên tĩnh gần như cô độc như thế, phảng phất mãi mãi vẫn đứng ở đó chờ nàng quay đầu lại, phát hiện ánh mắt hắn tựa bị tựa hỉ...

Nàng khép mắt, thu hồi tầm mắt.

Mỗi một lần đều là nàng xoay người trước.

Mỗi một lần đều là nàng đi trước.

Mỗi một lần đều là không hẹn mà quay đầu như vậy, hẳn đều là ở nguyên tại chỗ, vẫn không có ly khai.

Nàng chợt nhớ tới chính mình từng khờ dại, đơn thuần như vậy, toàn tâm toàn ý liều lĩnh đi yêu nam nhân kia. Năm tháng mệnh mỏng này, đến tận cùng là ai thay đổi trước, hoặc ngay từ đầu gặp nhau đó đã là một hồi sai lầm.

~~o

~~Hiên Viên động.

Ngọc tỷ bà đang đàn tỷ bà, dạ minh châu màu lam nhạt quang mang thắm một buồng.

Dạ minh châu dưới giường êm mơ hồ hiện ra nửa khuôn mặt của một giáo mỹ thanh niên, hẳn nửa sườn vạt áo nằm ở trên Ngọc Cẩm, đai lưng hồ hững buông rơi, mắt cá chân bị một sợi xích thô bằng vàng to bằng ngón cái khóa lại, đầu dây vòng trang sức nhiều tại cánh tay hết sức nhỏ của Ngọc tỷ bà, theo động tác nàng đàn tỷ bà, nhẹ nhàng đung đưa phát ra một trận âm thanh nhỏ vụn.

Bỗng dưng, một mặt thủy kính trước mắt Ngọc tỷ bà đột nhiên triển khai, gợn sóng từng vòng tràn ra, chờ sau khi vẫn nước yên lặng, trong gương hiện ra thân ảnh Tô Tô đeo khăn che mặt.

Ngọc tỷ bà kinh ngạc thốt lên, “Người bữa giờ lặn đi đâu, Triều Ca chính là vì người náo lật trời.”

Tô Tô có vài phần chợt dạ vội ho một tiếng, “Ta không phải muốn trở về rồi sao, hiện giờ Văn vương đã chết, Tây Kỳ trừ bỏ Khương Thượng phụ tá vừa ấu chủ mới kế vị Cơ Phát, tái vô mãnh tướng, Ngọc Hư cũng có phái Lôi Chấn Tử và Na Tra hành quân, hai tên này nông cạn, chưa gây nguy hiểm. Chờ ta lần này trở về, ta sẽ hướng Đế Tân tiến cử người và Thân Công Báo, đến lúc đó...” Đến lúc đó dựa vào ghi nhớ của ta về nơi phân bố đóng quân của Chu sẽ cùng nhau thương lượng, chỉ huy tây hạ.

Ngọc tỷ bà chú ý đến ánh mắt nàng có chút không đúng, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt che lụa xanh mỏng của nàng, hài hước trêu: “Ít lâu không gặp, khi nào người cũng học các khuê nữ yếu ớt Triều Ca mang lên khăn che mặt.”

Tô Tô dừng lại, nhìn thấy một chỗ khác bên cạnh Ngọc tỷ bà từ thủy kính, từ phía sau nàng mơ hồ thấy nửa khuôn mặt của Bá Ấp Khảo lộ diện, giờ phút này Bá Ấp Khảo nửa ngồi, lúc ban đầu không chút đếm xỉa uể oải lười biếng, khi Tô Tô nói tới tình thế Tây Kỳ mới bắt đầu chuyên chú ở một bên lắng nghe.

Ngọc tỷ bà biết điều hỏi, “Cần cho hẳn tránh?”

Tô Tô cách thủy kính đánh giá hẳn quần áo không chính tề, trên chân khóa xích vàng, từng là Chu Phương quốc đệ nhất mỹ nam tử, dù cho là tại thời điểm mắc nạn yêu quật, cũng như cũ sắc đẹp thay cơm kinh người.

Gặp gỡ Ngọc tỷ bà yêu quái bản nữ vương này, hẳn có thể nói là may mắn lại bất hạnh, xem hẳn làn da càng trắng nõn tinh tế và gương mặt đầy đặn vài phần, có thể biết bị nuôi nhốt hết sức thư thái, “Chỉ cần đừng cho hẳn chạy trốn tới trên mặt đất, để hẳn nghe một chút cũng không ngại.”

Ngọc tỷ bà không có quay đầu đi xem Bá Ấp Khảo, chỉ là không nhanh không chậm nói, “Người mới vừa rồi cũng đã nghe thấy, phụ vương Cơ Xương của người đã chết rồi, hiện giờ đệ đệ Cơ Phát của người cũng chiếm lấy vương vị lẽ ra thuộc về người, nếu là tái hồi Tây Kỳ, thân phận của người cũng chỉ là món đồ chộc cho lúng túng và uy hiếp, nguyên bản phụ tá ủng hộ người tất sẽ không hết hi vọng, đến lúc đó chỉ là nhượng nguy cơ nổi lên bốn phía, Chu Phương quốc càng thêm rung chuyển...” Nàng đều đều niệm, Bá Ấp Khảo vai cứng ngắc, nàng chỉ sợ làm chưa sát, rõ ràng hạ kết ngữ, “Hiện giờ Tây Kỳ đã dung không hạ người, Bá Ấp Khảo, người còn muốn trở về?”

Tô Tô nghe từng chữ, sau khi nghe được, phát hiện Ngọc tỷ bà từng cường thế, ngữ điệu lại ản mang một tia không rõ, Tô Tô kinh ngạc nhìn về phía nàng, đáy mắt nàng nổi lên ôn nhu khó mà phát hiện.

Trong đầu đột nhiên nghĩ đến Ngọc tỷ bà nàng không phải thạch nữ sao, khu... Vậy nên ra sao bắt lấy Bá Ấp Khảo?

Bá Ấp Khảo trong lúc Ngọc tỷ bà hảo một phen thao thao bất tuyệt lời nói thắm thía, lúc sau, rốt cục mở miệng ——

“Ta không phải đã nói qua, ta y phục một ngày phải đổi ba lần, hiện tại đã đến giờ.”

Ngọc tỷ bà khoe miệng co rúm xuống.

“Còn có Ngọc Cầm này, ta cũng đã nói qua, ta không đàn cùng một cây cầm hai lần trở lên, liền tính muốn đàn hai lần, lần thứ hai cũng nhất định phải hương nhang bảy ngày mới đụng tới, hôm nay Ngọc Cầm là ba ngày trước, đừng tưởng rằng đem tất cả cầm giống nhau như đức, ta liền không phân biệt được cái nào là mới cái nào là cũ... ặc ặc.”

Tô Tô yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác, bắt nhãn xem hình ảnh Ngọc tỷ bà ẩu đả mỹ nam.

May mà Bá Ấp Khảo rốt cục tại một giây tối hậu nhớ rõ trở về chính đề, nhìn về hướng Tô Tô, “Cơ Phát ra sao? Hẳn hiện giờ thích ứng ra sao?”

Tô Tô hỏi lại, “Người muốn nghe nói thật hay là lời nói giả?”

Hắn trầm ngâm trong khoảng khắc, cười khổ trả lời, “Vẫn là không cần nói cho ta.”

Ngọc tỷ bà nghe vậy trong lòng buồn lổ, hướng Tô Tô hỏi, “Về tin tức Tây Kỳ chờ người trở về tái đàm, vừa rồi người còn chưa nói cho ta, vì sao đột nhiên dùng sa che mặt?”

Tô Tô không có hồi đáp, chỉ là chậm rãi nâng tay cởi bỏ khăn che mặt...

Nháy mắt thủy kính bên kia truyền tới hai thanh âm suýt xoa không đề nén được, Ngọc tỷ bà quơ quơ thân, nhanh chóng nói, “Người vẫn là nên che lên đi.” Nói xong lập tức chuyển hướng Bá Ấp Khảo, dùng lực che mắt hắn lại, “Người dám tái xem nhiều thêm một chút, ta liền phạt người mười ngày không được tắm rửa!”

Bá Ấp Khảo giống như nghe đến thế gian khổ hình đáng sợ nhất, tuần nhan nháy mắt biến sắc, ngồi nghiêm chỉnh quay lưng đi.

“Mặt người đây là...”

Tô Tô vô thức vuốt ve ngạch tâm, đeo lên khăn che mặt, “Cũng chờ trở về rồi hãy nói đi.”

Ngọc tỷ bà không miễn cưỡng, cười nói, “Hảo a, dù sao người trở về đều là muốn về cung.”

Tô Tô cùng nàng hàn huyên vài câu, phút chốc, cảm ứng được trong phạm vi thể lực nàng đột nhiên xâm nhập một cỗ khí quen thuộc sắc bén, vội vàng đóng kín thủy kính.

Không chờ khoảng khắc, một hồng ảnh thoáng hiện giẫm Phong Hỏa Luân đứng ở cách động quật của nàng không xa.

Na Tra nắm sợi tóc Tô Tô cho hắn trong lần gặp mặt vừa rồi, thấp giọng kêu gọi nàng, tại khoảng khắc ngắn ngủi chờ đợi nàng ra, hắn vuốt ve vòng Càn Khôn trên cổ, do dự xuống, đem vòng Càn Khôn thu nhỏ lại, đeo lên cổ tay.

Hắn nguyên là tìm Khương sư thúc hỏi thăm phương pháp bày trận, không ngờ trong lúc vô ý lại gặp được Khương Thượng cùng Tô Tô nói chuyện, Lôi Chấn Tử đoạn thời gian này đối hắn ân cần dạy bảo Tô Đất Kỷ chính là họa quốc yêu nghiệt, cùng Thương vương cấu kết với nhau làm việc xấu, liên tiếp cùng Khương sư thúc đối lập, là địch nhân của bọn họ. Hắn nhưng có chút hoang mang, yêu nghiệt Đất Kỷ trong miệng bọn họ thực chính là Tô Tô mà hắn quen sao?

Nhưng lúc gặp nhau lần nữa, trên người nàng quả thật cũng không thể phủ nhận bao kín một tầng sát khí và ma tính xa lạ.

Hắn trầm yêu trừ ma luôn luôn không nương tay, nhưng lần này đối tượng lại là Tô Tô, hắn không khỏi phiền não không biết nên dùng thái độ gì đối với nàng. Mắt thấy Khương sư thúc và nàng tại trong rừng

hình như có dây dưa, hai người tựa hồ nổi lòng đều chìm vào cuộc nói chuyện, thế nhưng chưa phát hiện hẳn theo dõi ở xa xa phía sau.

Chờ đến lúc Khương sư thúc rời đi, Na Tra lặng lẽ theo phương hướng nàng ly khai một đường truy tung đến động quật của nàng...

“Tô Tô...”

Chờ đến khi thực sự nhìn thấy một thân ảnh mềm mại đi ra khỏi động quật, Na Tra kêu một tiếng, rồi lại lúng ta lúng túng dừng lại.

Tô Tô nhìn thấy thái độ hồng y tiểu đồng muốn nói lại thôi, nàng không ngốc, nàng chân trước vừa mới cùng Khương Thượng gặp mặt, sau lưng Na Tra liền tới cửa tuyệt đối không phải trùng hợp.

Nàng như cũ thân mật hỏi, “Na Tra, ta tới tại sao lại không nói? Muốn hay không vào nhà nghỉ ngơi, hai ngày này ta vợ vết không thiếu đồ quý hiếm.”

Na Tra lắc đầu.

Tô Tô cười nói, “Thế nào trưng ra khuôn mặt như vậy, tại trong quân bị khinh bỉ?”

Na Tra chậm rãi nói, “Lôi Chấn Tử nói, người hiện giờ là địch nhân của Chu, muốn trợ Thương Thang...”

Tô Tô không chờ hắn nói xong liền rõ ràng thừa nhận, “Phải. Bọn họ nói không sai, người ta đều có chủ thượng của mình.”

Na Tra sửng sốt, sau khi hóa sen sống lại gặp được nàng hẳn không phải không vui sướng, nhưng bọn họ thế nào lại biến thành phe cánh đối địch, hắn vội la lên, “Tô Tô, bằng không người sát nhập Chu được không? Người cùng Khương sư thúc là quen biết cũ, hẳn nhất định sẽ bao che người...”

Tô Tô nhăn không được bật cười, “Không được, Na Tra, không làm được.”

Na Tra giữ chặt ống tay áo nàng, “Vì cái gì không được, hay là người nhất định phải chống đối thiên mệnh, lựa chọn giúp đỡ bạo quân kia?”

Tô Tô dặt tay hắn, hỏi lại, “Người là vì cái gì nhận định Đế Tân chính là bạo quân, chỉ là bởi vì thiên mệnh nói hắn là bạo quân vô đạo?”

Na Tra bình tĩnh nhìn nàng vài giây, “Tô Tô người vẫn không rõ sao, ” hắn phản cầm tay nàng, “Thiên mệnh định rồi hẳn là bạo quân, như vậy Đế Tân chính là bạo quân, lý do trước giờ không phải chúng ta cần xen vào.”

Tô Tô cảm thấy một mảnh lạnh buốt, nguyên tưởng rằng tiểu đồng khờ dại không biết thế sự kỳ thật tâm tư là tối thông thấu, “Na Tra, liền tính ta đáp ứng về Chu, ta cũng một dạng sẽ chết.”

“Vì sao, Khương sư thúc hẳn...”

Tô Tô nói, “Nếu là Nguyên Thủy Thiên Tôn ni, không dung hạ ta chính là sư tôn của người cùng Ngọc Hư cung thập nhị kim tiên, người cho rằng Khương sư thúc của người sẽ làm thế nào?”

Na Tra trừng lớn mắt, “Vì sao sư tôn...” Nói đến đây hắn dừng lại, sư tôn luôn luôn chán ghét yêu loại, nếu như biết rõ Khương sư thúc cố ý bao che yêu quái ...

Tô Tô khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Na Tra, ôn nhu nói, “Cùng với đến lúc đó tình trạng thê lương như vậy, ta thà rằng bắt buộc buông tay. Na Tra, người từng nói ngày sau tuyệt sẽ không đối ta xuất thủ, hiện giờ biết rõ người ta đối lập, lời nói này còn có công hiệu hay không?”

“Đương nhiên.” Na Tra vẫn là không chết tâm, tiếp tục khuyên nhủ, “Kỳ thật, nếu như sau khi người sát nhập, chiến công rõ rệt, sư tôn cũng sẽ không tái đối phó người, có lẽ còn có thể hứa người Phong Thần, đến lúc đó người không cần phải khổ cực tu tiên nữa.”

Tô Tô trầm mặc một giây, “Người cũng biết rõ là ‘Phải’, ‘Có lẽ.’” Lời nói này từ đầu liền không dựa vào được.

Na Tra ngang ngược lên, “Không được, ta không thể nhìn Tô Tô người đi tử lộ!”

Tô Tô trợn trắng mắt, “Ta liền nói, đến nhờ cậy các người Chu doanh, chờ mấy ngày sau, sư tôn người phái Ngọc Hư cung thập nhị tiên tới, ta chết còn càng mau.”

Na Tra tâm có điều cảm ứng, “Người muốn hỏi Triều Ca?”

Tô Tô không giấu diếm, “Ừ.”

Na Tra quát, “Không được!” Hắn chính là không nguyện ý nàng cùng hắn là địch, bỗng dưng gọi ra Hỗn Thiên lăng quần quít hướng Tô Tô, “Người trước cùng ta hỏi doanh, nhượng Khương sư thúc tới khuyên giải người.”

Tô Tô nhúc nhủ đầu vung tay áo khê ngăn, “Ta không đi Chu doanh.”

Na Tra mân mê miệng nhỏ không lên tiếng, trực tiếp đem Tô Tô mang về giao cấp Khương sư thúc tái nói.

Hỗn Thiên lăng như một con rắn đỏ quỷ quái tại không trung du động, sau cú đột kích thứ nhất thất bại nhanh chóng bay trở về bên trái phía sau nàng, một chỗ khác khỏa hướng mắt cá chân nàng!

Tô Tô thi triển thân pháp, bình diện kẻ sát đất trượt ra, khê quát một tiếng, “Trảm Bát!”

Kim quang xẹt qua, Hồng Lăng chồm về hướng nàng lập tức bị chém thành vô số đoạn. Tô Tô vẫn chưa đại ý, như cũ ngưng thần chuẩn bị chiến đấu, quả nhiên, Hồng Lăng nát lác trên đất một giây sau nổi lại như cũ, một lần nữa thổi quét hướng nàng.

Na Tra sợ vòng Càn Khôn bị thương nàng, chỉ dùng tới Hỏa Tiêm Thương, dưới chân Phong Hỏa Luân lướt nhanh như gió, hung hăng ép lại Tô Tô.

Tô Tô lật cổ tay đón chào, sau khi Trảm Bát cùng Hỏa Tiêm Thương cấp tốc chạm vào nhau lập tức lại lần thứ hai giao phong, nhất thời tiếng động vang vang không dứt bên tai.

Tô Tô ám ám nhú mi, Na Tra này niên kỷ tuy nhỏ lực lại lớn vô cùng, nhiều lần ngấm trúng Trảm Bát, nàng phải liên tục dùng hoành đao đón đỡ, tay mơ hồ bị đau. Cùng tiểu man hài này đánh bữa lực đạo quá ăn mệt, Tô Tô bỗng giữa đầu thét dài một tiếng—

Thoáng chốc, tiếng kêu sắc nhọn này xa xa tản bá thoát ra, phạm vi mấy trăm dặm chim tước kinh hãi bay khỏi, ồn ào huyền não rơi xuống vô số lông chim.

Na Tra hạ ý thức đưa tay nghĩ che lỗ tai, Tô Tô nắm ngón tay trái vừa

nhắc, lợi trảo trong nháy mắt bắn ra, lạng yên không một tiếng động lẩn

đến trước người Na Tra—

Na Tra Hỏa Tiêm Thương nhất hoành, chỉ nghe “Đinh!” một tiếng, sắc bén chỉ trảo bị ngăn lại, lợi trảo mang ra khí kinh thậm chí đem bề mặt đất xốc lên năm vết cào sâu!

Không chờ hắn thở một ngụm, Trảm Bát lập tức lại bổ đến, Na Tra giơ lên cổ tay đeo vòng Càn Khôn đón đỡ, trong lúc đánh nhau phát hiện ngạc tâm Tô Tô chu sa chí hậu móng lung nổi lên một cái chữ ‘Vạn’ màu đen, mơ hồ tản ra ma tính...

Này hay chính là ngọn nguồn ma mỵ khí của Tô Tô?

Na Tra tâm niệm lưu chuyển, tại lúc Trảm Bát của Tô Tô lần thứ hai bức lui là lúc quay thân vung chưởng đẩy ra, Tô Tô trực giác dùng lợi trảo tấn công, che đường lui của hắn.

Không nghĩ, Na Tra lần này thế nhưng không tránh, thẳng tắp xông về hướng móng vuốt sắc bén dài vài thước của nàng!

Tô Tô kinh hãi, tới hậu thời điểm thật sự bắt buộc chính mình dừng tay, lại không nghĩ Hỗn Thiên lăng chẳng biết lúc nào đã vô thanh vô tức tự thân quần tới, hai cánh tay nàng rung lên, chưởng phong hung bạo bắn ra, Hồng Lăng đã quần đến hông nàng—

Bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, nghênh diện Na Tra cũng như người cá khi tiến lên vậy, động tác như điện, nâng tay một chưởng đánh vào ngạc tâm nàng!

“Thực xin lỗi...” Na Tra nói khẽ, ngạch tâm nàng như ẩn như hiện màu đen chữ ‘Vạn’ in lại đưa vào Thanh Tâm quyết, hẳn muốn đánh tan ma tính của nàng.

Tô Tô chỉ cảm thấy trong đầu “Ong” một tiếng, trong phút chốc đầu đau như muốn nứt ra, phảng phất ngạch tâm như bị hung bạo xé ra, đau đến nàng vô pháp mở miệng rên.

Lần trước Khương Thượng ức chế ma tính cho nàng, cũng từng lấy máu làm dẫn che ở trên trán nàng, nhưng lúc đó nàng chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác thấm lạnh sáng khoái, nơi nào như giờ phút này tim khắc cốt đau đớn.

Na Tra thấy sắc mặt nàng càng trắng bệch, còn tưởng Thanh Tâm quyết tại trong cơ thể nàng đang trừ đi ma tính, nhưng càng đưa vào sắc mặt nàng liền càng khó coi, chờ đến sau khi Tô Tô đã đau đến toàn thân run rẩy làn môi tái xanh, tiểu bá vương rốt cục phát hiện sự tình không đúng.

“Không phải nói Thanh Tâm quyết đối với yêu không có quá nhiều thương tổn, còn có thể khống chế ma tính làm cho bọn họ dốc lòng hướng đạo sao...” Na Tra bị kinh hãi thu tay, nhưng nàng lại như cũ không thấy chuyển biến khá lên, gấp đến độ hần xoay quanh.

Tô Tô giờ phút này quả thật muốn đem Na Tra bắt lấy hung hăng bầm một chút thịt hần đem xào măng, ý thức mông lung ẩn ước nghe thấy thanh âm của hần...

“Sư thúc...Đúng rồi, ta đi tìm Khương sư thúc, rất mau, rất mau sẽ trở về...”

74. Q.6 - Chương 74

Trên đường trở về, Khương Thượng trong lòng mơ hồ bất an, rồi lại nói không rõ nguyên do.

Quả nhiên, hơn một canh giờ sau Na Tra vẻ mặt kích động xông tới ngay cả nói cũng không kịp, lôi kéo hần hướng phía núi rừng gần sông đào bảo vệ thành bay đi.

Khương Thượng thấy phương hướng Na Tra dẫn hần đi nhất thời trong lòng trầm trầm, “Na Tra, chuyện gì kích động như vậy?”

Hồng y tiểu đồng nôn nóng trả lời, “Sư thúc, đều là do Na Tra gây họa... Sư thúc, sư thúc người nhất định phải cứu nàng!”

Khương Thượng nghe vậy cũng bất chấp tái chất vấn, vội vàng lướt qua Na Tra chạy như bay mà đi.

Trong động quật dạ mình châu u u hoa quang quanh quẩn, thiếu nữ nằm dài tóc đen hiền thực buông rơi trên đất, cau chặt mi, mảnh lụa xanh mỏng che mặt vì đau đến trần trọc sớm đã tuột đi, lộ ra trong suốt kiều nhan, thực tại dung sắc kinh người,

Lúc Khương Thượng tiến vào động quật của nàng hơi khựng lại, sau đó lập tức nâng gáy nàng, tay phải tinh chuẩn đè lại mạch môn của nàng ngưng thần điều tra.

Na Tra hơi rút lại phía sau hần vài bước, như hài tử đã làm sai chuyện, mang theo vài phần khiếp sợ đứng sau lưng hần không dám tiến lên phía trước, “Sư thúc... Tô Tô nàng có sao không?”

Bàn tay Khương Thượng đặt tại mạch môn của nàng không có buông ra, tay trái phát khai tóc trên trán nàng, thấy hướng ẩn đường nàng càng minh hiển chữ ẩn ‘Vạn’, không có trả lời.

Na Tra gặp hần sắc mặt ngưng trọng, vẫn không có đáp lời, không khỏi càng thêm lo lắng, “Sư thúc, Tô Tô thế nào?”

Khương Thượng buông ra mạch môn Tô Tô, sắc mặt lại càng ủ dột, ngẩng đầu xem hướng Na Tra, “Có phải người cấp nàng Thanh Tâm quyết?”

Na Tra cúi đầu, nhỏ giọng trả lời, “... Phải.”

Khương Thượng khép mắt, ngạch tâm thiếu nữ dưới tay cực nóng dị thường, hần phảng phất như bị phỏng, nhanh chóng thu hồi tay, tim đập bất giác mau hơn.

Na Tra tuổi nhỏ, tự nhiên không hiểu kiều diễm gì đó, chỉ nôn nóng hỏi, “Sư thúc, có phải không như sư phụ đã dạy ta, Thanh Tâm quyết này kỳ thật không thể dùng trên yêu loại? Đây đối Tô Tô có ảnh hưởng gì sao, sư thúc người nhất định phải cứu nàng!”

Thanh Tâm quyết dùng trên yêu loại quả thật không có tổn thương, nhưng Tô Tô nơi nào là yêu loại bình thường? Nàng từ nhỏ đã có tiên duyên cửu vĩ chồn bạc, giờ phút này chính là kỳ độ kiếp của nàng, ma tính hoàn toàn trút xuống, nhược nàng độ kiếp thành công liền có thể phi thăng, thời điểm này tối kỵ tẩu hỏa nhập ma.

Mà thiên kiếp nguyên vốn là nhượng độ kiếp thử từng loại kiếp số trên đời, giờ phút này lại gặp tiểu Na Tra không hiểu biết chuyện, mưu toan dùng Thanh Tâm quyết thu hồi ma tính mà đang trong lúc Tô Tô độ kiếp tiết ra ngoài, há có thể vô sự? Ngay cả Khương Thượng cũng chỉ dám lấy máu tinh thuần tu tiên nhiều năm làm dẫn, ức chế dẫn đường ma tính quá phẫn trút xuống, để tránh quấy nhiễu thần chí của nàng.

Gặp Tô Tô tình huống nguy cấp, không có thời gian đối với Na Tra giải thích thêm, Khương Thượng đành chờ một chút, lập tức cũng không ngần đầu lên nói với Na Tra, “Na Tra, người đi về trước, ta lưu lại chữa thương cho nàng.”

Na Tra biết rõ hiện tại không phải thời điểm tùy hứng, kính cẩn nghe theo gật gật đầu, “Na Tra biết rõ.” Lập tức đạp lên Phong Hỏa Luân rong ruổi mà đi.

Đợi cho Na Tra đi khuất, Khương Thượng mới đề lại ấn đường thức tỉnh linh thức của nàng...

“Tô Tô, tỉnh lại...”

“Tỉnh lại...”

Nàng dần dần khôi phục ý thức, đầu như muốn vỡ ra, mắt mơ hồ thu gọn khoảng cách dừng ngay người trước mắt, “... Khương Thượng?”

Nguyên nghĩ hỏi người làm sao lại ở đây, trên đầu lại khổ sở co rút đau đớn thoáng chốc nhượng nàng nhớ lại nguyên do. Nàng nhắm lại mi, cảm giác như rớt trong sương mù, trong đầu ngầy ngờ trống rỗng.

Khương Thượng cắt qua cổ tay, lấy máu làm dẫn độ cho nàng một cỗ thanh lương chân nguyên dẫn đường ma tính trong cơ thể nàng bị Thanh Tâm quyết kích thích du tẩu lung tung, cẩn thận xem phản ứng của nàng, “Tô Tô, người hiện tại cảm thấy ra sao?”

Thiếu nữ cũng vô ý thức “Ừm” một tiếng, quay tới sắc mặt nhược xuân hoa, diễm tắc đào lý.

Hần trong lòng có thứ gì lộp bộp rơi xuống, “Người... hiện giờ đã độ đến kiếp gì?” Nàng trầm mặc vài giây, thanh âm mềm mại nói ra, “... Tình kiếp.”

Khương Thượng hô hấp không tự giác rối loạn lên, nhược nàng giờ phút này độ chính là sát kiếp còn đỡ hơn, nhiều lắm là đem sát tính của nàng dẫn tới, hần còn có thể dùng vũ lực nghĩ đối kháng, liên tính nàng mất khống chế hần cũng có thể chế phục, nhưng hiện giờ tình kiếp... dẫn nàng thất tình lục dục, hần không nghĩ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cũng chịu không nổi sau khi nàng thức tỉnh càng... chán ghét hần.

Sau khi động tác hần dừng lại, nàng trong đầu đau nhức lần thứ hai tàn sát bữa bãi, nguyên bản kiều nhan dần dần hồng nhuận thoáng chốc lại đau đến trắng bệch, Tô Tô gian nan liếc hần một cái, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, cứu người phải cứu đến cùng, hần cứu một hồi, một hồi nghĩ xă hơi như vậy chẳng lẽ là nghĩ đây dọa nàng?

Khương Thượng gặp nàng lộ ra thần sắc đau đớn, lồng ngực gắt gao thắt chặt, tái không tiếp tục nghĩ độ thêm chân nguyên.

Nàng buộc chặt thân thể rốt cục chậm rãi trầm tĩnh lại, thần sắc đau đớn biến mất dần, nhưng theo thời gian trôi qua, hô hấp của nàng dần dần dồn dập lên, hai gò má bay lên một nét thoáng hiện diễm sắc.

Nàng phát hiện không đúng, theo chỗ sâu trong cơ thể kéo dài ra một cỗ tử khô nóng, nàng thử dốc một hơi chế trụ bàn tay hần đang đặt tại ấn đường của nàng, “Người đang làm cái gì, đây là thể nào?”

Sau khi xuất khẩu mới phát giác thanh âm này mang theo âm khàn khàn, lộ ra mị ý mềm yếu.

Hắn không có thu hồi tay, khép mắt trả lời, “Người hiện giờ độ chính là tình kiếp, cho nên đường dẫn chính là thất tình lục dục...” Hắn nói đến đây thì dừng lại.

Nàng mím môi, tích trữ chút khí lực xong đẩy tay hắn ra, mềm mại lặn một vòng, tránh sang một bên, “Không cần người cứu, ta tình nguyện đau chết.” Nhưng bởi vì âm sắc mềm yếu, lời nói này phảng phất như đang làm nũng.

Khương Thượng cúi người một lần nữa đè lại ấn đường của nàng, “Người biết rõ là không có khả năng...”

Nàng trước mắt tầm nhìn dần dần trở nên mơ hồ, tựa hồ dần dần bị phân tách thành hai, thân thể không bị khống chế, nóng đến run rẩy...

Tay nàng chẳng biết từ lúc nào nắm lấy bàn tay đang đặt tại ấn đường của nàng, lòng bàn tay nàng cực nóng, thân thể như đang bị thiêu đốt dữ dội.

Cánh tay kia theo cổ tay hắn đi hướng lên trên, xẹt qua cánh tay, xương quai xanh, cuối cùng đứng ở trước ngực hắn, ấn lấy tâm mạch yếu ớt của hắn, hắn lại không có động tác ngăn cản nàng, tay nàng dừng trước ngực trái hắn nửa buổi, đột nhiên cười, “Khương Thượng, người tìm đập thật sự mau.”

Hắn chấn động.

Nàng còn cách hơi nước mông lung nhìn hắn, hắn tim đập hoảng loạn, trên mặt lại bất động thanh sắc thanh lãnh như cũ, hắn tự chủ luôn luôn kinh người, tình tự nhạt nhẽo vô ba. Nàng chợt nhớ tới lúc trước tại Côn Luân, nàng mỗi khi gặp hắn, hắn đều là hình dạng khiêu thoát hồng trần tam giới vô dục vô cầu như vậy, muốn đem hắn trên đàn thần cao cao kéo xuống dưới, xem hình dạng hắn không khống chế được, chẳng đến hắn bị ô nhiễm hồng trần vô lực bứt ra.

Hắn cau mày, dung mạo thiếu niên thời kì bất mất bức nhân được năm tháng mãi rất mượt mà, hắn cup mắt nhìn nàng, lông mi dài rậm, theo góc độ nàng nhìn thấy hắn trên đầu bạch ngọc trâm xuyên qua búi tóc định trụ đầu quan, đưa lưng về phía dạ minh châu, sắc môi đậm đậm lộ ra chút ướm át.

Nàng khống chế không nổi động tác chính mình, bám lấy khuỷu tay, chậm rãi ngồi dậy, bàn tay đặt trên ngực trái hắn tiếp tục hướng lên trên du tẩu, tối hậu đứng ở đôi môi mềm mại của hắn, bất động.

Hắn kéo căng thân thể.

Nàng nghiêng đầu cười nói, “Người phải hay không rất khẩn trương?”

Hắn nhăn mặt, “Người có biết người đang làm cái gì?”

Nàng lại hỏi một đàng, trả lời một nẻo, ngón trỏ vuốt ve đôi môi hơi lạnh của hắn, “Hơi thở người cũng rối loạn.”

Hắn nửa buổi mới đè nén giọng nói khàn khàn, “Ta thật không nguyện...dưới tình cảnh như vậy đường đột cùng người, trong lòng ta, người đáng được đối đãi tốt nhất, chứ không phải như vậy——”

Hắn lời nói không được một nửa, bởi vì nàng không chịu hỏi cái nắm lấy cầm hắn không nhượng hắn nhiều lời, hơi thở như lan, ngửa mặt lên chậm rãi nói, “Khương Thượng, hôn ta.”

Hồ tính thiện dân, đương thời nàng động tình, theo trong lòng tản mát phong tình mị hoặc không có một nam nhân nào có thể kháng cự kiềm chế.

Hắn tự chủ trong một khắc hồng mắt...

Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương.

Nàng là người khiến hắn bồn ba ngàn dặm mà tới, là người hắn cực yêu cực đau, hắn chỉ là một nam tử lặn lội cô độc, âm thầm tưởng nhớ nàng.

Lại gọi tương tư sai phó, như ảnh tại trước, đưa tay xúc, nguyên xa không thể chạm.

Giờ phút này, người xa không thể chạm ấy mỉm cười hướng hắn chậm rãi mà tới, hắn như rớt vào mộng, cơ hồ không nguyện tỉnh lại.

Nàng lấy môi kề nhau.

Môi nàng nhiệt nằng mềm mại, khí tức ngọt ngào, dính sát vào một lúc sau, không gặp hấn có động tác gì nữa. Nàng thoáng thối lui một ít nghĩ nhìn rõ biểu tình của hấn, không ngờ hấn lại không tự giác đi theo tiếp tục dán lên lại, ngây ngô nghiêng đầu nhẹ nhàng ngậm chặt miệng nàng, trong mắt lưu quang tràn ngập các loại màu sắc.

Nàng chợt nhớ tới lúc trước hấn hôn nàng lúc nào cũng đều là môi dán môi, nhiều cũng chỉ là trần trọc ngậm lấy cánh môi nàng, chưa hề đi quá xa, chẳng lẽ hấn... từ đầu liền cho rằng hôn môi chỉ là đơn thuần môi đụng môi?

Nàng lần thứ hai thối lui, tại lúc hấn vô thức lần thứ hai theo dán lên, nàng dựng thẳng lên ngón trở ngăn trở môi hấn không nhượng hấn tới gần, hấn nhất thời bưng tỉnh, lập tức thẹn quẩn đến mặt đỏ tai hồng, khắc chế dừng lại, hít một hơi thở sâu suy nghĩ kiềm chế động tình.

Nàng không khỏi cười, hai tay ôm lấy cổ hấn, nhắm mắt lại, “Hôn ta.”

Dứt lời, hấn áp lực hổ hấp lần thứ hai rối loạn, từ hơi thở khí tức ầm áp do dự hây hẩy mà tới, làn môi chậm rãi che lên.

Một lần này, nàng chủ động trong lúc hấn chụp đến, tách ra môi, lấy lưỡi đón chào, khi lưỡi nàng thăm dò vào trong miệng hấn, cùng lưỡi hấn trúc trắc chạm nhau, hấn trong đầu nổ oanh một tiếng, chỉ cảm thấy trong thiên địa tái nghe không được thanh âm khác, chỉ có thể cảm giác đến một người tồn tại.

Hai người đều không khỏi tự chủ chấn động, gò má nàng ửng đỏ nghĩ thu hồi lưỡi, không ngờ hấn lại cũng tại lúc đó ngậm chặt đầu lưỡi nàng, dùng lưỡi quẩn lấy cùng thăm dò, không nhượng nàng ly khai...

Nguyên lai tương nhu dĩ mật đó là mùi vị như vậy.

Thân thể cơ hồ muốn theo ngọt ngấy này mà triền miên chạm nhau hòa tan.

Hấn không tự giác chế trụ eo nàng, một tay nâng chặt ót nàng không nhượng nàng lui lại, đem nàng ôm vào trong ngực cúi đầu hôn mút vào, nàng chỉ cảm thấy tứ chi hư nhược, tựa hồ khí lực toàn thân đã bị hấn mút đi .

Hấn hết hôn lại hít, hai người không tự giác thở gấp lần lượt thay đổi, hấn lại chậm chạp chưa tái làm cái gì.

Ngọn lửa trong cơ thể nàng thiêu đốt càng mãnh liệt, hấn chỉ biết châm củi lại không biết rõ làm sao dập tắt lửa. Nàng nghĩ mở miệng nói hấn, nhưng hấn khư khư chiếm giữ miệng nàng không nhượng nàng thối lui nói chuyện.

Nàng chỉ phải giữ chặt tay hấn, đem nó dán lên nơi nhấp nhô trước ngực nàng.

Hấn cứng đờ, dưới lòng bàn tay mềm nhũn thành một đoàn, hấn vô pháp suy nghĩ, chỉ bằng bản năng xoa xoa, nàng thoáng chốc nhẹ nhàng hút không khí, hấn lập tức dừng lại, chỉ cảm thấy nhiệt khí tiêm nhiễm đầy mặt và đầu cổ.

Tô Tô lúc này thực nghĩ bóp chết đồ gốc này, chỉ phải không để ý thận trọng thoáng héch ngực, ám hiệu hấn tiếp tục.

Hấn liền cẩn thận xoa bóp bộ ngực nàng, nhược nộn xúc cảm khiến người mê muội, nàng hư nhược ở trong ngực hấn, bộ ngực bị đại chưởng không ngừng xoa lấy, trong miệng lại bị chặt chẽ chiếm đoạt, này tiếp xúc quá phận suông sã nhượng hai chú chim non ý loạn tình mê, khó mà kiềm chế.

Búi tóc chính tề của hấn trong lúc động tình tản ra, cây trâm bạch ngọc không biết bị nàng ném đến nơi nào, một đầu tóc đen hoạt thuận đồ xuống, hấn áp lực tình triền nhiều năm rốt cục đều bị phóng thích đi ra, ngày thường lộ ra sắc thái cấm dục, dung sắc ở một khắc xa hoa này khó mà nhìn thẳng.

Áo ngoài của Tô Tô chẳng biết lúc nào bị cởi bỏ, hấn vành tai và tóc mai chạm vào nhau hơn nữa ngày mới chịu buông ra nàng, hai tay khê run, cởi bỏ vạt áo nàng, sau khi một tầng áo đơn cuối cùng cũng bị hấn lột bỏ, nàng xích lô đứng ở trước mặt hấn, quay đầu, cánh tay ngượng ngừng chắn ở trước ngực, hai gò má ửng đỏ, bộ ngực nhấp nhô đồn dập.

Hắn khẽ nhẹ hôn trán nàng, sau khi cởi xuống y phục chính mình, đem nàng đẩy ngã xuống đất, hai tay kéo ra cánh tay nàng đang dùng che lấp bộ ngực đặt tại hai bên, thân thể cao to che lên.

Nàng triệt để không có che lấp, sừng sốt, nữ tử dù gan có lớn bao nhiêu cũng vô pháp bảo trì trấn định trong khi thân thể toàn bộ bại lộ dưới mắt nam tử, cảm giác được ánh mắt nóng rực của hắn tuần tra khắp cơ thể nàng, Tô Tô hai mắt nhắm nghiền không dám nhìn hắn, thân thể mềm mại run rẩy.

Đại chương của hắn tại thân thượng nàng dao động một vòng, tối hậu dừng ở giữa hai chân nàng, nam nhân đều có một loại bản năng, lúc nàng cảm giác dưới bụng bị một vật cứng ngạnh nóng rực chạm vào, bên tai nghe thấy hắn thấp giọng nỉ non, "... Ta yêu nàng."

Lụa xanh mỏng tung bay che lại dạ minh châu, đem bên trong mông lung tỏa ra một tầng ướt át mê ly.

Yêu loại trong tình dục càng trung với cảm giác của chính mình, tuy rằng Tô Tô từng là người, nhưng ngàn năm qua sống kiếp cửu vĩ hồ nhượng nàng bản năng hưởng lạc yêu loại giỏi hơn, áp đảo lý trí nhân loại.

Cũng bởi vậy, đương nguyên bản cảm giác mềm yếu đột nhiên trở thành mùi đau đớn, Tô Tô thân thể nhanh chóng co rút, nhắm lại mi đẩy hắn, "Đau!"

Này bỗng nhiên giao khẩn chỗ tư mật cơ hồ khiến lý trí hắn cũng tùy theo hồng mất.

Hắn nắm chặt quyền cúi đầu dùng lực thở hổn hển tại chỗ dừng dừng, lập tức nghĩ mềm nhẹ rời khỏi.

Hắn vừa động, nàng liền cau mày, bàn tay đặt trên vai hắn đột nhiên nín chặt, kìm lòng không đậu ngọt ngào hừ một tiếng.

Hắn bận rộn dừng lại động tác, sợ lại làm đau nàng, ngừng đầu xem biểu tình của nàng.

Nàng như tiểu hài tử phạm lỗi lầm, nghiêng mặt, nâng lên tay phải, lòng bàn tay che nửa mặt, cặp mắt doanh một vầng hơi nước, nửa là hoang mang nửa là mị hoặc nhìn hắn, tóc đen như thác chảy, uốn lượn đầy đất...

Nhất nhân vạn niên.

Hắn thoáng chốc quên ngôn ngữ, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng.

Nàng buông xuống tay, nhìn lại hắn, câu lên khóe miệng mang theo vài phần đơn thuần đắc ý giảo hoạt, nắm tóc hắn đem hắn kéo xuống, tựa như ăn món điểm tâm ngọt vậy duỗi ra cái lưỡi liếm lấy phiến môi mỏng của hắn một chút.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại hôn trả nàng.

Theo bên trong môi đến khóe môi, theo khóe môi đến bên tai, hắn mang theo thành tín, cực có kiên nhẫn từ tế ven đường hôn xuống theo, cuối cùng trượt đến chỗ vô che vô giấu trước ngực nàng, bản năng hàm hướng đỉnh cao.

Nàng bỗng dưng phát ra thanh âm tình tế hút không khí, da thịt mẫn cảm nổi một tầng da gà, nhú mi vạn vẹo eo nghĩ giãy thoát.

Hắn chỉ thấy trong đầu tựa hồ bị cái gì dùng lực va chạm một chút, mông lung không thể khống chế, hạ ý thức đè lại nàng, gia tăng vài phần khí lực, dùng lực mút trụ—

Tô Tô nhất thời cong lưng lên, nghĩ giãy thoát, thân thể lại mềm yếu nhuần hóa, chỉ phải ủy khuất bất mãn dùng lực thu thu tóc hắn chôn tại trước ngực nàng, theo trong cổ trợn bật ra tiếng yêu kiều...

Hắn chưa từng tiếp xúc qua hồng trần tình dục, dù cho ngày xưa sư đệ Thân Công Báo từ nhân gian vợ vét tới đông cung đồ cùng phòng trung thuật đùa hắn, hắn cũng chưa từng nhìn nhiều, đây là lần đầu thể hội nguyên lai nam nữ âm dương có thể... sướng sã như vậy.

Nương tựa theo bản năng, hai cái thân thể hiểu kỳ địa tương lẫn nhau lẫn mò, đụng chạm, dung thành một cái đầm xuân thủy dĩ lệ dây dưa cùng một chỗ.

Nàng hai gò má che kín đỏ ửng, cảm thấy khó mà mở miệng, mơ hồ tưởng đau mượn từ vành tai và tóc mai chạm vào nhau... tựa hồ, triển miên càng lúc càng nóng lên.

Hiếu kỳ mở mắt ra đẩy đẩy đầu hẳn, ra hiệu hẳn khởi động nửa người trên thối lui một điểm, nhìn lại chỗ hai người kết hợp, kéo gần cự ly nhìn xem hẳn, không từ nhú mi, ghét bỏ nói, “Thực xấu...”

Hắn cứng đờ.

Tô Tô nâng lên nửa người trên nghĩ đưa tay đi mò, hẳn đại quần, cầm tay nàng không nhượng nàng đụng chạm, cả đời này chưa hề gặp qua tình cảnh thẹn quần cùng cực như vậy.

“Thẹn thùng?” Nàng nghiêng đầu hài hước cười, mới cười đến một nửa, đột nhiên bị phong bế môi, lần thứ hai bị đẩy ngã.

Đáy chậu huyết đột nhiên tê rần.

Hắn điểm đáy chậu huyết nàng đưa vào, thử tại nàng trong cơ thể chậm rãi đưa vào khí, khai thông ma tính đang va chạm lung tung.

Nàng thấp ô một tiếng, lại không có nhiều kháng cự, tùy ý ti luồng khí lạnh này du tẩu hướng tứ chi bách hải, ngọc thể mềm mại lại kiều mỹ để ngang dưới thân thể hẳn, hai hàng lông mày tựa súc phi súc lệ quang doanh doanh.

Thực cốt kiều mỹ chân chân như vậy có thể cướp đi tâm can tất cả nam nhi trên đời.

Hắn tìm đập loạn thành một đoàn, mang theo cả chính mình cùng tình triều xa lạ, lưu luyến phun ra nuốt vào hơi thở ngọt ngào bên môi nàng, hết sức ôn nhu hái lấy giao mỹ thân thể này.

Nàng ngoan ngoãn tách ra chân để hẳn nỗ lực phối hợp tiết tấu dồn dập, bất quá khoảng khắc, nàng rồi lại bắt đầu bất mãn chống khuỷu tay ngồi dậy thử đem hẳn đẩy ngược lại, cố gắng cướp lấy vị trí chủ công.

Vài lần xuống dưới, hẳn vô nại theo động tác nàng ôn nhu ôm nàng, xoay người một cái, thỏa mãn đầy đủ yêu cầu của nàng.

Thành công đem hẳn áp tại phía dưới Tô Tô không khỏi có cảm giác thành tựu tỏa ra, hai chân đang trên thân hẳn, chủ động lắc mông qua lại cọ sát...

Mái tóc đen dài theo động tác nàng hết sức triển miên lung lay.

Nàng khép mắt, ngẩng lên cổ trắng như tuyết nhượng hẳn theo sau tai hôn đến trước ngực, đỉnh động lên eo, mười ngón tay sáp nhập tóc đen hẳn rơi rụng, cái miệng nhỏ thở gấp đứt quãng...

Đáng tiếc rốt cuộc thể lực chống đỡ hết nổi, phút chốc nàng liền tùy hứng dừng lại, mềm mại kêu gọi, “Người tới...”

Nàng híp một đôi mi nhãn chậm rãi đi xuống lại.

Hắn như bị mê hoặc vậy, một tắc lại một tắc phủ lên trên.

Tâm ma này đến tốt cùng là của nàng, hay đã biến thành của hẳn?

Hắn không cách nào tìm tòi nghiên cứu nữa.

Cúi thấp thân thể bắt đầu va chạm.

Toàn bộ thế giới trong mắt bọn hắn lay động...

Phảng phất tối sáng lan xuân hoa tại cùng thời điểm ôn ảo huyền não nổ rộ.

Trong cực độ mê loạn run rẩy, nàng thần chí có trở về nháy mắt, sợ run vài giây sau mới phản ứng kịp, thất kinh mà xấu hổ giận dữ, hờn giận nghĩ mở miệng mắng chửi, buột miệng nói ra xong, mới biết đã nói không thành tiếng, “Buông, buông ta ra, ngươi lại dám... Dừng...”

Đốt đốt khí thể đều bị nứt vỡ thở gấp quấy đến quân lính tan rã.

Dưới bụng đột nhiên bị va chạm, nàng muốn đẩy ra, cảm giác khoái lạc ập tới cơ hồ khiến nàng ngất lịm, liền đem góc chân mềm nhũn móc tại ngang hông hẳn, tay nhỏ bé níu chặt thắm lông, giữa đầu khó nhịn tình tê trần trọc rên rỉ.

Tiểu đông tây mềm mại đáng yêu động nhân nhượng người ra sao ngăn cản?

ôm ấp, hôn môi, va chạm, lay động...

Tối hậu trong nháy mắt đó, ý thức bị nổ thành trống rỗng, rõ ràng tái không có thừa sức suy nghĩ chuyện khác, nàng thân thể xụi lơ xuống dưới, trong tình hình dư vận run rẩy, thân thể được thương tiếc mà cẩn thận thu thập vào trong ngực người kia.

Cũng mặc danh kỳ diệu rơi lệ.

Lúc nàng tỉnh lại thì đụng tay đụng đến một mái tóc dài nhu nhuận lạnh buốt, mà chủ nhân của mái tóc lại không phải nàng.

Theo hướng tóc nhìn lại, trong nháy mắt nhìn thấy chủ nhân của mái tóc đó, nàng bị dọa đến cơ hồ muốn nhảy dựng lên!

Mới vừa động, hai chân nàng cũng mỗi như không kham, run rẩy kêu nhân khó mà mở miệng, da thịt tuyết trắng xích lô thượng hồng ngân loang lổ càng nhượng nàng nhìn thấy ghê người.

Nàng thoáng chốc giật mình, từng bức họa như điện quang hóa thạch hiện lên vậy—

Thật lâu nàng vẫn không có phản ứng, tận tình một đêm này, dưới ánh mặt trời vô che vô giấu, trí nhớ bị khơi mào cũng như vậy khó chịu nổi nhục nhã.

Hắn nghiêng mặt, không có thức quan tóc đen tùy ý rối tung che khuất mắt hắn, chỉ thấy một mặt môi mỏng màu hồng, khóe môi cũng cực ôn nhu vi vi nhếch lên...

Có phỉ quân tử, như cắt như đánh bóng, như giữa như mài.

Gặp nhau đến nay, nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy hắn... hình dạng mắt kiêu chế như vậy so với ngày xưa, cũng tại như vậy khó chịu nổi tình cảnh.

Vận khí điều tức, trong cơ thể nguyên bản ma tính rối loạn bốn phía giờ lại bình thản mà dồi dào, hiển nhiên đã phá tan tình kiếp, độ hướng kiếp kế tiếp.

Tô Tô trừng mắt hướng hắn, trong lòng bách vị tạp trần.

Nàng luôn luôn tối chán ghét tình huống dây dưa không rõ như vậy, hắn cũng bất luận nàng kháng cự ra sao, như cũ cắt không ngừng loạn còn để ý.

Tay vung lên, sa y bên cạnh lập tức bay tới vội vàng bọc thân trước, sát ý sắc bén theo đáy mắt nàng chọt lướt qua.

Hắn cũng vô tri vô giác, như cũ nặng trĩu mê man.

Tô Tô nửa ngồi tại trước người hắn, hạ mắt nhìn hắn, móng tay sơn đỏ âm thầm dài ra một chút lại một chút... đầu ngón tay nhẹ đặt lên cổ hắn, chỉ cần nàng hơi động, liền có thể vô thanh vô tức chặt đứt động mạch hắn.

Nhưng từ đầu đến cuối, hắn vẫn là vô tri vô giác mê man, không có bất kỳ ý thức gì.

Nàng rốt cục phát giác không thích hợp, chần chờ, thu hồi lợi trảo, chế trụ tay trái hắn hướng mạch môn tìm tới—

Sợ hãi cả kinh.

Chân nguyên trong cơ thể hắn đại lượng xói mòn, giờ phút này khí tức mỏng manh, nội tức ngưng trệ, khó trách lại khác thường như vậy ngủ mê không tỉnh.

Tô Tô nhanh chóng nói lỏng tay, cau chặt mi.

Nàng đương nhiên biết rõ hắn là tại sao lại biến thành như vậy.

Nhưng... Nàng hạ ý thức xiết chặt khóa thân sa y, gương mặt âm tình bất định, cắn môi không nói một lời.

Bên tai phảng phất như nghe thấy tiếng nỉ non ôn tồn đến cực điểm, nàng đột nhiên phẩy tay áo đứng dậy, lúc tới cửa động, nhẩn không được quay đầu, oán hận cách không vung lên—

Chỉ nghe một tiếng âm âm nổ vang!

Tất cả động quật sứt một nửa, bụi đất tung bay, trên tường lộ ra năm đạo vết tích dữ tợn, trừ trái qua phải, đánh xuyên qua nửa diện động quật lúc sau thâm nhập mặt đất, bề mặt đất vỡ ra, vẫn kéo dài tới một bên gương mặt Khương Thượng đang ở gần mặt đất, năm đạo vết máu đậm đậm chậm rãi rỉ ra.

Tô Tô tùy tay sơ lại mái tóc dài, sửa sang y phục, sát khí đầm đìa biến mất trong rừng cây âm u.

~~o

~~Na Tra nhìn phương hướng rừng rậm, đi qua đi lại.

Sư thúc ngày hôm qua một đêm chưa về, chẳng lẽ tình huống rất gai góc?

Vậy... vậy Tô Tô đến tốt cùng có sao không? Có thể cứu được trở về sao?

Na Tra lo lắng không thôi rồi lại không dám đi qua, chỉ sợ sư thúc đang chữa thương cho Tô Tô, hấn tiến đến sẽ quấy rầy đến sư thúc, vậy há không phải càng nguy? Càng hướng chỉ lần này hấn lộng xảo thành chuyện suýt nữa gây thành đại họa, nàng sống chết không rõ, hấn sao dám liên như vậy mạo nhiên đi gặp nàng?

Cơ Phát cùng triều thần nghị sự trở về liền nhìn thấy tiểu chiến tướng này hôm nay khác thường không có gây chuyện, không ở tại cửa cung nhiễu loạn, cùng với hôm nay cũng không nhìn thấy Khương Thượng, không khỏi ngạc nhiên gọi Na Tra, “Na Tra, ngươi có thấy thượng phụ?” Trước giờ hấn chưa hề vắng họp ở buổi nghị sự nào.

Na Tra “A” một tiếng, mặt không đổi sắc nói, “Không có.”

Cơ Phát có chút thất vọng gật đầu, “Vậy thôi, nếu người gặp được thượng phụ, liền chuyển cáo hấn, ta có sự cần thương lượng.”

Na Tra đoan đoan chính chính đáp ứng.

Quay đầu liền sực khai Lô Chấn Tử, bay đi rừng rậm phụ cận chờ đợi, thuận tiện truyền đi tiếng tim đập, chính là cả nửa ngày cũng không có thấy hồi đáp lại.

Chẳng lẽ là đã thực xảy ra chuyện gì? Hấn giờ chân lên bước qua bước lại bồi hồi, không đúng không đúng, nếu là giờ phút này Khương sư thúc đang vận công đến thời điểm trọng yếu, không được phép phân tâm ni?

Đến lúc đó hấn xông vào, làm hại hai người đều tẩu hỏa nhập ma thế nào xử lý?

Như thế lại như vậy, nguyên bản Đấu Thần tương lai thiếu kiên nhẫn khó đề xuống được tính tình lại đợi thêm một canh giờ, thẳng đến một tiếng nổ khổng lồ vang lên khiến hấn bỗng nhiên cảnh giác.

Đây là thế nào?

Na Tra trong lòng biết không ổn, bên kia là phương hướng động quật.

Ngay sau đó, một đạo phi sắc thân ảnh hết sức nhỏ từ giữa bay ra, nàng hùng hổ, vừa ra khỏi động quật trực tiếp bay thẳng về hướng Triều Ca, cũng không quay đầu.

Na Tra bận rộn giẫm Phong Hỏa Luân vội vàng nghĩ đuổi theo, nhưng đuổi theo sẽ nói cái gì ni? Xem hình dạng nàng giận dữ như vậy, không còn giống vẻ mặt ôn hòa ngày xưa, nhất định là bởi vì hấn hôm qua lỗ mãng làm việc, thiếu chút đức thành sai lầm lớn.

Hấn bằng hữu cực ít, bởi vậy hết sức trân quý, cũng càng không yên, đổ mồ hôi lạnh nghĩ tới Khương sư thúc thế nào đến bây giờ còn không ra?

Na Tra tâm rùng mình, quay đầu liền hướng động quật phóng đi —

“Na Tra...”

Vừa mới tới trước cửa động, một thanh âm sơ đậm đột nhiên gọi lại hấn, “Người đi về trước.”

Na Tra kinh ngạc gọi, “Sư thúc...”

“... Đi về trước đi.” Động quật bên kia trầm mặc một hồi, đậm đậm nói.

Na Tra lại cảm thấy thanh âm này tổng có tổng không, nói không nên lời cảm giác thừa thớt, hần ngơ ngác tại cửa động lại đứng đó một lúc lâu, nguyên là nghĩ tiến vào xem an nguy sư thúc, có lẽ còn có thể báo cho hần, mới vừa Tô Tô đã giận dỗi ly khai.

Nhưng rất hiển nhiên, giọng điệu thanh tĩnh như vậy nhượng hần minh bạch sư thúc sớm đã biết, không cần hần tái vẽ rắn thêm chân.

Hần tối hậu chỉ phải đem chuyện Cơ Phát nhượng hần chuyển cáo qua loa lặp lại lần nữa, đáng tiếc vẫn đá chìm đáy biển như cũ, đành phải bị dả kích ly khai.

Nửa buổi, trong động quật nhẹ nhàng truyền tới một tiếng thở dài.

Lập tức tái không có tiếng động vang lên.

75. Q.7 - Chương 75

Quay về Triều Ca.

Hồng sáng yếu đào phong hỏa, lục thảo liễu yếu Hàm Yên.

Triều Ca chính trực xán lạn mạn thời tiết, Đế Tân mời quần thần tới dự dạ yến ngắm hoa hồng nở. Tuy rằng Tây Kỳ truyền tới chiến báo, đối mặt từng nước phụ thuộc, Triều Ca danh sĩ công khanh nhiều lơ đãng.

Bọn họ vẫn có Văn Trọng, võ có Hoàng Phi Hổ, mắt thấy Cơ Xương đã chết, Cơ Phát bất quá là tiểu nhi lông vàng, há có thể cùng Thành Thang giang sơn sừng sững sáu trăm năm không ngã chống lại?

Ngược lại bọn họ càng lo lắng là bên trong cung đình cất giấu họa quốc yêu nghiệt.

Chỉ là bất luận Ngự Sử triều thần buộc tội ra sao, bệ hạ đã bị yêu nữ kia mê hoặc, nghe không vào. Theo hậu cung truyền tới tin tức, yêu nữ kia ngày gần đây không ra điện, cũng không biết đang âm thầm mưu đồ cái gì...

“Báo——”

Đang lo lắng, đột nhiên nghe thấy một cung nhân báo lại, cung trang là trang phục của hậu cung.

Chỉ gặp nguyên đế vương hỉ nộ không hiện ra sắc mặt nghe xong đột nhiên trở lại phẩy tay áo, gương mặt tuấn mỹ lãnh đạm lại lộ ra thần sắc ôn tồn hiếm thấy, “Hôm nay liền dừng ở đây, các vị ái khanh nhuộc có sự muốn tấu, giờ Dậu ngày mai liền có thể trình lên.”

Đế vương đã lên tiếng, chúng thần còn có thể nói cái gì nữa. Chỉ phải giương tay áo khom lưng, cung tiễn bệ hạ rời đi.

~~o

~~Tô Tô trở lại cung điện quen thuộc, nàng trước gọi ra thủy kính, thông tri Ngọc tỷ bà nàng đã trở về, về sau do dự một chút, cầm lên linh vũ của Mị Hỉ nói cho hần, nàng đã trở lại Triều Ca.

Đầu ngón tay như bị phỏng, Mị Hỉ không có hồi đáp nàng, nhưng hắc vũ trên tay nàng lại đột nhiên tự cháy.

Ngọn lửa màu đen bất quá trong chớp mắt liền đốt cháy linh vũ, nhưng Tô Tô vẫn vẹn chỉ cảm thấy trên tay như bị phỏng, còn lại lông tóc vô thương.

Phượng hoàng không hổ là một đám phần tử khủng bố nhiệt tâm tập thể tự thiêu, nàng hôm nay xem như có thêm kiến thức.

“Nương nương... Bệ hạ sắp đến, nương nương nên đến trước cửa cung tiếp giá.” Nhóm cung nhân sợ hãi nhắc nhở.

Trước đây nương nương vẫn chưa về, bệ hạ lệnh các nàng nói nương nương chỉ là chân không bước ra khỏi nhà, ở lại trong điện, hiện giờ gặp nương nương bỗng nhiên hỏi cung, trên mặt còn che lụa xanh mỏng, tất cả mọi người trong cung cảm thấy một trận không yên.

Tô Tô triển khai tay, lâm thời thay đổi một kiện cung trang, cũng chẳng quan tâm chải vuốt hảo một đầu mái tóc dài, liền vội vàng ra điện nghênh đón Đế Tân.

Khi Đế Tân theo ngự niên xuống, nghênh điện liền nhìn thấy thân ảnh hết sức nhỏ mà hần nhưng nhớ đã lâu, nàng khoác cung trang hoa lệ màu đỏ tía, trên đầu lại cực đơn giản búi tóc kéo nửa, không mang bất kỳ vật trang sức, mảnh liệt so sánh, càng nổi bật lên nàng đoan trang thiên thành.

“Bệ hạ.” Nàng ngửa đầu nhìn hần, kỳ cười yên yên, chỉ là nửa gương mặt che một tấm lụa xanh mỏng nhưng hần cảm thấy chướng mắt cực kỳ.

Đế Tân đưa tay về hướng khăn che mặt của nàng, nàng lại nghiêng đầu tránh tránh.

Hần dừng tay, cho nội thị lui, cầm tay nàng cùng nàng một đường tiến Thọ Tiên cung.

“Người đeo khăn che mặt...” Hần không hết nghi ngờ nói.

Tô Tô đem lí do lúc trước đối Na Tra thoái thác tái lặp lại một lần, “Hiện giờ ta đang độ kiếp, đợi độ kiếp thành công liền có thể thăng chức thành tiên hồ, giờ phút này chính lần lịch tâm ma, cho nên ma tính khó mà ức chế...”

Đế Tân ngón trở cách không xẹt qua mặt nàng, “Người nói như vậy, trầm lại có vài phần hiếu kỳ.”

Tô Tô nói, “Người thực muốn xem ta cũng không ngăn cản người, nếu là người có ý chí kiên định, ma tính này sẽ không ảnh hưởng quá lớn...”

Đế Tân cũng nhếch miệng, “Trầm không xem đó là.” Người đùa giỡn ta a.

= =#

“Bất quá ma tính người đến khi nào mới có thể tiêu tan đi?”

“Hiện giờ ta đã qua sát kiếp và tình kiếp, đợi ta độ tâm ma đắc đạo phi thăng xong liền có thể đánh tan đi.”

“Phi thăng?”

Tô Tô đặt mộng ngồi trên giường mềm mại liếc xéo hần, “Chẳng lẽ người cho rằng yêu liền vĩnh viễn là yêu sao?”

Đế Tân thần nhiên trả lời, “Quả thật đã từng nghĩ như vậy.”

Tô Tô nghiêng đầu liếc hần một cái, “Như vậy rất mau, người liền có thể tự mình tới nghiệm chứng một phần.”

Tâm ma chính là yêu ghét ác, thương biệt ly, cầu không được... Thế gian này chực khổ. Nàng trải qua tình kiếp, sát kiếp phân thuộc vu Ái, Ác. Hiện tại còn thừa lại Tăng, Thương biệt ly cùng với Cầu không được. Thực muốn nói lên, quả thật cũng cách độ kiếp thành công không xa.

Đế Tân nhìn nàng hỏi, “Nhược ngày khác người có thể phi thăng thành công, đến lúc đó... người muốn làm cái gì?”

Tô Tô suy tư khoảng khắc, “Có lẽ là thay đổi đi.” Đối diện ánh mắt hần, nàng chậm rãi nói, “Từ ngày đầu tiên ta đi tới thế giới này, ngàn năm qua... ta vẫn nghĩ thay đổi vận mệnh chính mình.”

Đế Tân nhìn nàng thật lâu sau, bỗng nhiên lộ ra tươi cười, duỗi ra tay cùng nàng nhẹ nhàng một kích chưởng, “Ta cũng như thế.”

“Người không lo lắng ta lừa gạt người?” Nghe thấy hần dùng Ta để tự xưng, Tô Tô liền biết rõ hần cũng là nhận chân, hần cũng không tin tưởng chú định thiên mệnh.

Đế Tân hỏi ngược lại, “Người là đang dối gạt trẫm sao?”

Tô Tô mỉm cười nói, “Không phải.”

“Vậy trẫm liền tin người.”

“Nhược bệ hạ tin ta...” Tô Tô do dự xuống, chậm rãi nói tiếp, “Liền đem Tây Kỳ san thành bình địa đi.”

Đế Tân rất mau liền tỉnh ngộ, “Cơ Phát là thiên mệnh lựa chọn tân nhất nhậm vương giả sao?”

Tô Tô gật đầu.

Đế Tân thoáng chốc hờn giận đứng dậy, “Trẫm chẳng lẽ còn không bằng một tiểu nhi lông vàng chưa ráo máu đầu?”

Tô Tô lãnh lạnh an phủ, “Kỳ thật người nên nói Nữ Oa nương nương thật không tinh mắt.”

Đế Tân tức giận bưng bưng, khí thế bức nhân đi qua đi lại.

Tô Tô suy đoán hần trong lòng tám chín phần đang gào thét “Lẽ nào lại như vậy! Trẫm nơi nào không hơn Cơ Phát kia! Nơi nào không hơn... Gào khóc gào khóc!”

Xem thời cơ đến, nàng ầm giọng nói với Đế Tân, “Nhược người không ghét bỏ, ta có thể hướng bệ hạ tiến cử một người.”

“Người nào?”

——“Thân Công Báo.”

~~o

~~Cuồng chiến tranh Văn thái sư hiện tại rất tức giận.

Vừa mới nghe nói Tây Kỳ nhiều lần bại ở dưới tay lại góc đầu, nhi tử lỗ mãng của Cơ Xương lần này lôi kéo Khương Thượng, mời chào chư hầu quốc chung quanh chuẩn bị cùng phạt Thương, kỳ thật không cần tới bệ hạ phân phó muốn san bằng Tây Kỳ, hần nguyên bản đã quyết định điểm tướng lần thứ hai xuất chiến. Chuyện làm hần tức giận chính là yêu nữ kia ngày gần đây lại trở về, sau khi trở về nhược có thể quy quy củ củ ở yên trong hậu cung hần cũng có thể miễn cưỡng khoan dung, nhưng nàng vừa mới về đến liền khuyến khích bệ hạ, muốn tiến cử tộc nhân đồng bạn của nàng vào triều.

Thực là lòng tham không đáy, vô pháp vô thiên!

Văn thái sư mỗi khi nghĩ đến này liền đứng ngồi không yên, hận không được dẫn theo Giao Long tiên của hần vào cung trước kết tử yêu nghiệt kia.

“Thái sư... Thái sư?”

Đường Hạ đại tướng quỳ gối chần chờ kêu.

Văn Trọng nhanh chóng hoàn hồn, tự mình điểm binh mười vạn, lệnh quan sai phía dưới đem thái sư lệnh tiễn của hần mang đến Thanh Long quan, lệnh đại tướng đốc lực Trương Quế Phương dưới cờ hần sau khi được lệnh tức khắc khởi hành, lãnh binh tấn công Tây Kỳ.

Hạ lệnh tiễn xong, Văn thái sư ngựa không dừng vó, tức khắc tiến cung diện thánh, nghĩ khuyên can lần nữa.

Đáng tiếc thời gian này đó tới nay, Đế Tân sớm bị gây rối đâm ra phấn khởi, vừa mới bãi triều liền không biết tung tích.

Văn Trọng chỉ phải châu chực tại ngự hoa viên chỗ Đế Tân ngày thường ẩn hiện ôm cây đợi thỏ. Hần vốn là lưỡng triều nguyên lão, Đế Tân ngày thường cũng cực kỳ tôn kính hần, triều dã thượng hạ xây dựng ảnh hưởng đã lâu, thị nhân nào dám chặn. Cũng may mà Tô Tô vận khí hảo, khó được lúc lôi kéo một đội cung nữ ra phơi nắng, liền một đầu vừa vận dụng phải Văn thái sư.

“Yêu nữ!” Văn Trọng cũng không cùng nàng khách khí, nhìn thấy nàng đầu sỏ gây nên, trên trán tam nhân đồng thời sừ sừ bắn tên trộm.

Tô Tô xả ra nụ cười rực rỡ, “Ô! Đây không phải Văn thái sư sao?” Hình dạng khoa trương thân mật thật sự kiêu ngạo.

Văn Trọng lạnh lùng nghiêm nghị ánh mắt đảo qua mảnh lụa xanh mỏng trên gương mặt nàng, “Yêu nữ, người lại đang định làm cái quỷ kế gì?”

Tô Tô vô tội đáp, “Lần này ta chính là thiện ý.”

Hắn quát, “Toàn nói bậy!” Nàng đeo khăn che mặt cùng thiện ý có cái gì tương quan.

Tô Tô cảm khái, “Thực là hảo tâm thiệp lòng lang dạ thú (tựa lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử).” Mắt ngăm đôi sống má Giao long tiên bên hông hắn, Tô Tô tính ra y theo thực lực nàng trước mắt, đánh với Giao long tiên cũng sẽ không quá mệt mỏi, vì thế to gan khiêu khích nói, “Ta chỉ sợ thái sư người cũng sẽ bị ta yêu nữ này mê hoặc.”

Văn Trọng sống hơn nửa đời người, không có người nào dám ở trước mặt hắn trêu chọc hắn, phần nộ càng như bão táp, nhưng không phải còn bắn khoả nàng là sủng phi trước mặt Đế Tân, không được cho phép thì không thể giết, hắn sớm nhượng nàng xuống m phủ.

Tô Tô cũng chủ động lại gần hắn, tay phải chậm rãi vạch khăn che mặt, tận lực phóng xuất ra kiều mỹ...

“Thái sư, nhìn cho kỹ, trong cung này ta chỉ cấp người một người xem qua a...”

Nhưng mỗi lần gặp nàng liền không ngừng kêu đánh kêu giết, Văn Trọng lần đầu tiên giật mình, lập tức nhanh chóng dời mắt, giọng căm hận nói, “Yêu nghiệt! Người thi triển yêu pháp gì?”

Tô Tô nhẫn không được trợn trắng mắt, kéo về khăn che mặt, “Tính một cái, ta rút cục minh bạch người đối ta chấp niệm.” Hay là tổ tiên nàng, hoặc là kiếp trước nàng đã đắc tội hắn, mới sẽ làm hắn kiên định bất di bất dời đối nàng ác ý như vậy?

Văn Trọng lạnh lùng trừng nàng rồi đi lưng ảnh, phần hận vuốt ve kim tiên bên hông, “Yêu nghiệt!”

Thật lâu sau lúc sau, lại không tự giác thấp thanh âm, “... Yêu nghiệt!”

~~o

~~Đế vương tâm (nhất)

Trong đại điện to lớn, văn võ quân thần phân loại hai đầu.

Nhưng gặp trăm đàn tám trăm phun lò vàng, bức rèm che cuốn cao. Lan xạ mờ mịt lung bảo phiến, trĩ vĩ lưỡng lự.

Ngồi lên long ỷ quân vương uy nghi như thường, đáng tiếc ngày xưa cảm thấy kính nể các đại thần hôm nay trong lòng không bình tĩnh.

Bên phải khi Văn Trọng Văn thái sư theo Đế Tân bước vào đại điện một khắc, ánh mắt lửa nóng liền chưa rời khỏi người Đế Tân... Không sai, hôm nay chính là ngày Thân Công Báo được tiến cử vào triều!

Trước đây liên hợp quần thần nhiều lần thượng gián, vây đuổi chặn đường, nhưng Đế Tân vẫn thủy hỏa bất xâm, quyết tâm mời chào Thân Công Báo này. Văn thái sư trên mặt đông lạnh, cảm thấy đã khi được ngũ tạng cầu đốt, yêu nghiệt đáng hận kia đang được vận đỏ, không thể hành động thiếu suy nghĩ, chỉ phải đem sát ý càng mạnh mẽ này đau khổ đè nén xuống.

Nghĩ đến đây, một khuôn mặt dùng khăn che lấp dung nhan tuyệt mỹ xẹt qua trí nhớ hắn, hắn cau chặt mày, nghĩ hắn vừa mới bình định Đông Hải trở về lại bị yêu nghiệt khiêu khích, ngoại hoạn không e nhưng nội hoạn lại không khống chế được, không khỏi đối với yêu phi quấy nhiễu nhân tâm kia hận càng tăng thêm một bậc.

Sau khi Đế Tân lâm diện đăng tọa theo thói quen quét mắt đảo qua tả hữu trong triều, quả nhiên, chỉ gặp mỗi vị triều thần bên cạnh, lút nhút lúu nhúu mai rùa cốt phiến chồng chất như sơn, hướng ra ngoài nhìn lại, hơn mười nô lệ vẫn được bọn thị vệ điều khiển cuộn cuộn không dứt đem mai rùa khuôn vác nhập điện.

Tô Tô lúc trước từng có cơ may nhìn thấy qua nhóm công khanh ôm bản thượng triều rầm rộ, không khỏi thật sâu cảm khái, giấy, quả nhiên là phát minh thời đại vĩ đại.

Đế Tân tự nhiên biết rõ nhóm công khanh này đó hẳn cán tận tụy phản đối gián ngôn là vì ai, không chờ cho bọn hần khuôn vác xong, liền tiên hạ thủ vi cường, trực tiếp hướng Ngộ môn quan giương tay lên.

“Truyền Thân Công Báo yết kiến——”

Ngộ môn quan treo lên cổ họng, kéo dài thanh đạo.

Văn Trọng và tay trái Hoàng Phi Hổ liếc nhanh một cái, hai người đồng thời dè lại binh giới, ngưng thần kéo căng thân thể, chờ đợi Thân Công Báo kia thượng triều.

Chốc lát, một cái thân ảnh mặc y phục màu tím từ đằng xa chậm rãi hiện ra.

Cực xa lại như quá gần, thân tử phục kia tựa hồ có thể hấp thu ánh mặt trời, trong ánh nắng hết sức chói mắt...

Mắt người bị này ánh mặt trời lóa choáng, nhẫn không được chớp chớp mắt. Ngay sau đó, chỉ thấy thân ảnh nguyên bản vốn còn cách vài trăm thước giờ phút này đã tĩnh lặng đứng trước mặt Đế Tân.

Văn Trọng nheo lại mắt, ngón cái phát qua thân roi.

“Bệ hạ, bần đạo Thân Công Báo xin bái kiến.” Nam tử quần áo quá phận xa hoa giáng tử đạo bào, eo thắt Xích Hồng cẩm mang, đầu đội châu quan, tư thái phong tao cùng đạo giả hai người kém xa ngàn dặm.

Trên dưới triều đã ồ lên, các loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu cơ hồ mau đem hần trát thành cái sàng.

Đế Tân tư thái không biến, ngân nga phán, “Đạo giả tài cán vì Thành Thang ta, kính dâng cái gì?”

Thân Công Báo vi vi nhất tiếu, “Bệ hạ nghỉ nhường bần đạo kính dâng cái gì, bần đạo một mực khuynh lực tương phó.”

Lời nói phân hai đầu, giờ phút này tại phía xa sau khi Thanh Long quan Trương Quế Phương thu được Văn Trọng thái sư lệnh tiễn, điểm binh mười vạn, một ngày một đêm gấp gấp chạy tới Tây Kỳ.

“Bẩm Tổng binh, nhân mã đã đến Tây Kỳ.” Mật thám phi ngựa báo nhập trung quân.

Trương Quế Phương dặn bảo trái phải, tây chinh đại quân cách vương thành ngoài năm dặm cắm trại, mà án binh bất động.

Binh trận thanh thế lớn, thoáng chốc chấn động trong ngoài vương thành.

~~o

~~“Báo——Trương Quế Phương lĩnh mười vạn nhân mã, đã ở cửa nam cắm trại.”

Quan truyền lệnh hỏa tốc vào thành, đây là từ lúc Cơ Phát kế vị tới nay, gặp được trận đầu hiểm chiến, tự nhiên phá lệ thận trọng.

“Thượng phụ.” Cơ Phát lo lắng lo lắng, quay đầu xem hướng Khương Thượng.

Khương Thượng hướng hần lộ ra đậm đậm an trí tươi cười, lập tức triệu tập chúng tướng, cùng bàn bạc kế sách đánh lui binh.

Giờ phút này tại phía xa ngàn dặm ở ngoài Tô Tô cũng tại cùng thời khắc đó lộ ra đậm đậm tươi cười.

“Sao cao hứng như vậy?” Thân Công Báo hỏi. Tô Tô cười mà không nói.

Thân Công Báo câu được câu chăng vuốt ve Bạch Hổ đang ngồi, theo tâm tư nàng đoán, “Chẳng lẽ là tây chinh lần này quân xuất sư đắc lợi?”

Tô Tô giương mắt liếc một cái, “Người thật ra rõ ràng.”

“Ta chỉ là đối với ánh mắt Văn thái sư có tin tưởng.” Thân Công Báo đáp, “Có thể được hần ủy thác trọng trách, điểm tướng mười vạn, Trương Quế Phương kia tài cán cũng không nhỏ.”

“Không chỉ như thế ni.” Tô Tô thương tiếc lắc lắc ngón tay, “Như vậy vở kịch hay, cũng chỉ có ta một người hiểu biết thường thức... Quả nhiên là đáng tiếc.”

Trương Quế Phương quả thật là người mang tuyệt kỹ, trên dưới Đại Thương, trừ bỏ rất ít tướng soái ở ngoài, cũng chỉ có oan hồn chết trên tay hần mới thấy được thân pháp.

Phàm là lưỡng quân giao chiến, đánh với song phương tướng lĩnh tất phải muốn liên hệ danh tính. Mà tuyệt kỹ của Trương Quế Phương đó là chỉ cần được biết danh tự đối phương, như vậy chỉ cần trong lúc đối chiến hét lớn một tiếng tên của đối phương, ví dụ “Khương Thượng không xuống ngựa đợi đến khi nào!” Như vậy đang cùng hần đối chiến người kia liền sẽ lập tức xuống ngựa bại tẩu.

Nguyên là, Hoàng Phi Hổ sát nhập Tây Kỳ cùng lúc với hần, tự nhiên cũng biết tuyệt kỹ của Trương Quế Phương, một câu nói toạc ra thiên cơ.

Nhưng lịch sử tại này vượt một cái khúc quanh lớn, nàng không có giống nguyên tác tàn hại trung lương như vậy, hại chết vợ Hoàng Phi Hổ, bức Hoàng Phi Hổ trốn tránh Tây Kỳ, bởi vậy... hần nhiên không biết lai lịch Trương Quế Phương, nhất định phải hung hăng té một cái lộn nhào.

Chính là, nhân vật máu chốt phá thế thuật—

Na Tra.

Nàng nên an trí ra sao?

Tâm tư di động, Tô Tô không để tại dấu vết đề lại khăn che mặt, dưới khăn che mặt, có cái gì đang rục rịch...

Tình kiếp đã phá, lần này phải là cái kiếp gì?

Tô Tô chau mi, nghĩ tới người kia, tâm tình nàng lại không chịu khống chế bốc lên kêu gào.

Thân Công Báo nhìn trộm biểu tình nàng, “Nhưng thật ra khó được, thế nào lộ ra thần sắc do dự như vậy?”

Tô Tô trợn trắng mắt, bỗng nhiên lại tử tế đánh giá hần một trận, “Người nhìn qua rất rảnh rỗi ha.”

Thân Công Báo hỏi, “Lại có chuyện gì cần chân ta chạy?”

Tô Tô có chút không hảo ý tứ phóng thanh âm mềm nhũn, “Người nhược có thể tiến đến Tây Kỳ ngăn lại Na Tra, trận chiến này chúng ta tất thắng không thể nghi ngờ.”

“Haiz.” Thân Công Báo xuống khỏi lưng Bạch Hổ, thổn thức cảm khái, “Tiểu hồ ly tài cán cũng không nhỏ, hiện giờ còn có thể biết trước?”

Tô Tô thẳng thừng hỏi, “Người chỉ đáp một câu, đồng ý, hay là không đồng ý?”

“Bần đạo vui sướng vô cùng...” Thân Công Báo gạt đầu, nhìn thấy gương mặt Tô Tô chợt khởi sắc vui mừng, tiếp tục chậm rì rì nói, “Đáng tiếc, hiện giờ mới vào Triều Ca, công sự bệ hạ giao đãi bần đạo chưa làm xong, thật sự không có phương pháp phân thân...”

Không chờ hần hiên ngang lẫm liệt nói xong, Tô Tô trực tiếp nhấc lên móng vuốt cào hần một phát, cắn giập phẩy tay áo mà đi.

“Đợi một chút, khoan đi... người không phải còn có một cái nhân tuyến sao?”

Thân Công Báo vỗ Bạch Hổ, nhanh chóng đuổi kịp.

Tô Tô bỗng dừng dừng lại, nàng đương nhiên biết rõ hần nói tới ai, thấp giọng nói, “... Ta đã mắc nợ hần quá nhiều, không nghĩ tái nhượng hần vì ta bôn tẩu.”

Càng hướng chi lập trường Mị Hỉ cùng nàng không gặp nhau, hần muốn tiêu diệt Thương, nàng muốn phụ tá. Thế nào có thể nhượng hần tương trợ?

Thân Công Báo từ từ nói, “Thực là có thú a, ta cùng Khương Thượng đồng chúc Xiển giáo, tối hậu lại lựa chọn đứng bên người, mà Mị Hỉ cùng người tuy đều là yêu, hắn cũng cùng một cái sứ mạng với những tiên gia ra vẻ đạo mạo. Bất quá tối có ý tứ, các người cũng xem như cùng linh thiên mệnh, lại đối các người diệt sạch... Này loạn loạn loạn, chỉ được một từ loạn.”

Tô Tô vuốt ve chường vắn rối loạn của chính mình, chính là thiên hạ đại loạn mới hảo, nàng chỉ kích động cánh bướm bướm đảo loạn vận mệnh của mọi người, sao không đục nước béo cò, cực một lần cuối cùng phần thắng ra sao.

~~~o

~~~Đế vương tâm (nhị)

Tây Kỳ.

“Vậy Trương Quế Phương dụng binh ra sao?” Khương Thượng hỏi.

Trình thám trả lời, “Chỉ biết phàm là cùng hắn đối chiến, tất cả đều thua. Tựa hồ hắn là người thông hiểu ám thuật và ảo thuật.”

Khương Thượng đứng dậy xem hướng sa bàn, “Hắn dùng ảo thuật gì?”

Đang ngồi mọi người trầm mặc xuống, đều là không biết.

Khương Thượng trầm ngâm khoảng khắc, nhìn tướng soái đang ngồi chung quanh một vòng, bỗng nhiên xem hướng Lôi Chấn Tử, “Na Tra đâu?” Ngày thường bọn họ Tiêu Bất Ly Mạnh Mạnh Bất Ly Tiêu, thế nào hôm nay chỉ gặp Lôi Chấn Tử, Na Tra lại chẳng biết đi đâu.

Lôi Chấn Tử cộc cằn, “Na Tra hắn... ta cũng không biết hắn đi nơi nào.”

“Phải không?” Khương Thượng liếc hắn một cái, thần nhiên nói.

Lôi Chấn Tử thoáng chốc cứng đờ, tối sợ chính là Khương sư thúc bình tĩnh vô ba, chỉ phải thấp đầu, thành thành thật thật trả lời, “Na Tra trước nói muốn đi dò thám địch doanh... một hồi liền trở về.”

“Hắn đi bao lâu?”

Lôi Chấn Tử ngưng ngưng đáp, “... Hai canh giờ...”

Ánh mắt Khương Thượng rốt cục hiện ra thần sắc lo lắng, “Ồ nháo!” Dù sao là tuổi trẻ khinh cuồng, ý vào tài cao gan cũng lớn, lỗ mũi hồ vi, nhưng nên biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên.

Lôi Chấn Tử cà lăm hỏi, “Sư thúc... nếu không, ta tái đi địch doanh của Thang đem Na Tra tìm trở về?”

Khương Thượng khoe miệng run rẩy, thiếu chút đem kẻ dở hơi này đá hồi Côn Luân.

Đệ đệ thứ mười hai của Cơ Phát là Cơ Thúc Càn cũng là người văn võ song toàn thiếu niên anh hào, hắn chủ động hướng Khương Thượng cầu xin, “Thừa tướng, thủ chiến xin cho ta thử một lần.”

“Thúc Càn!” Cơ Phát xem hướng đệ đệ, há miệng thở dốc nghĩ đi chận, rồi lại niệm thân là vương không được làm việc thiên tư không thể thiên vị, chỉ phải dẫn xuống.

Lôi Chấn Tử tính tình nóng nảy nói, “Sư thúc, vẫn là để cho ta đi, ta thật ra rất muốn biết cái tên Trương Quế Phương kia, đến tột cùng có tài vật gì.”

Khương Thượng nói, “Người kĩ năng hành quân tối thiện, còn cần nhiều tôi luyện. Hành quân tác chiến không phải chỉ có một lời cậy mạnh liền có thể được.”

Cơ Thúc Càn thỉnh chiến lần nữa, “Trương Quế Phương lai lịch không rõ, cần một người thám minh lai lịch. Thừa tướng người phải trấn thủ trung quân, chỉ huy chiến cuộc, không thể dễ dàng hạ trận, ta thuở nhỏ đã theo phụ vương chinh chiến, thực thông tài nghệ binh pháp, xin cho Thúc Càn thử một lần.”

Khương Thượng bình tĩnh nhìn hắn trong khoảng khắc, Cơ Thúc Càn quỳ thẳng không lên, thỉnh chiến nhiều lần.

Khương Thượng rốt cục nhẹ nhàng gật đầu, nhượng hắn ra doanh chuẩn

bị.

~~o

~~Ngoài thành trống trận một trận so một trận lại càng dồn dập, Lôi Chấn Tử giương mạnh lên hai cánh thét dài một tiếng bay lên trời cao.

m thanh thét dài này châm ngòi chiến cuộc.

Đại quân tây chinh của Trương Quế Phương hành trình nửa tháng, ra khỏi thành Trại Vương. Tình kỳ tung bay hạ Trương Quế Phương ngân khôi tổ giáp, bạch mã trường thương, mắt như hàn băng.

Cửa thành phát ra áp lực thanh âm “Ầm ầm.”, trái phải bị mở ra...

Chỉ gặp từng dãy tướng sĩ Tây Kỳ nối đuôi nhau mà ra, Khương Thượng cách không truyền lệnh, “Bãi năm phương trận.”

Quân Tây Kỳ lập tức nghiêm chỉnh huấn luyện triển khai trận thế, phân loại hai đội. Kim khôi giả, anh phong oai hùng; ngân khôi giả, khí khái hiên ngang. Chính chi quân dung xơ xác tiêu điều, kỳ pháp thâm nghiêm, tả hữu có hùng tráng uy, trước sau tiến thoái có phương pháp.

Khương Thượng cười trên một con tuần mã, đuôi cá kim quan, đạo bào phiêu nhiên, tay cầm sống mái bảo kiếm ruổi ngựa mà tới, phong thái khiếp người.

Trương Quế Phương thẳng tắp xem hướng hấn, một con ngựa sẫm tới quân tiền—

“Cần rõ!” Thân vệ Khương Thượng phía sau nhao nhao thúc ngựa đến cản.

“Không sao, lui ra đi.” Khương Thượng quát, thẳng thúc ngựa đón chào.

Trương Quế Phương lạnh lùng nói, “Khương Thượng, người nguyên là thần tử của Thương, cũng thụ qua ân huệ của n Thương, vì sao lại ruồng bỏ triều đình, trợ Cơ Phát làm việc ác! Ta nay phụng chiếu thân chinh, bọn người tốc tốc xuống ngựa bị trói, lấy tội khi quân phản quốc lớn. Nhược ngoan cố chống đỡ, liền dừng trách ta san bằng Tây Kỳ, ngọc đá vỡ nát, lúc đó hối hận thì cũng đã muộn!”

Khương Thượng bình thần đáp, “Hiền thần lựa chủ mà thờ, chim khôn chọn cành mà đậu. Thiên hạ tận phần, há tại Tây Kỳ! Công nãi trung thần lương tướng, cũng không thể phụ Trại vương nhằm ác. Hôm nay hưng binh xâm phạm Tây Thổ, chính là người tới khi ta, phi ta khi dưới chân. Nếu thất lợi, chẳng lẽ không phải di cùi tha nhân? Không cần tự rước mầm tai vạ.”

Trương Quế Phương nghe vậy cả giận nói, “Nghe thấy người tại Côn Luân học nghệ mấy chục năm, lại cũng không biết trong thiên địa vô cùng biến hóa. Liền như anh nhi làm trò cười, không nhận thức nặng nhẹ. Phi trí giả nói.” Nói bãi phóng ngựa đánh tới!

Cùng bề ngoài tuần tú của hấn hoàn toàn tương phản, vũ khí của Trương Quế Phương là...

Gậy đánh chó = =!

Chỉ gặp Khương Thượng tại chỗ bất động, một bên Cơ Thúc Cần đề thương thúc ngựa ngăn trở, “Đối thủ của người là ta!”

Trương Quế Phương phần nộ quát, “Người là người phương nào!”

Cơ Thúc Cần không nghi ngờ hấn, y đối chiến quy củ xưng tên, báo danh, “Ta là nhi tử thứ mười hai của Văn vương Cơ Xương, Cơ Thúc Cần! Bọn người mau tốc quy hàng!”

Trương Quế Phương cười lạnh một tiếng, cử lớn đón chào.

Nhưng gặp Cơ Thúc Cần thương pháp thần diệu, diễn tập tinh kỳ, cả người không hề thấm lậu. Vũ khí của Trương Quế Phương lại là gậy đánh chó, không thể giao đấu lâu, hai người chiến ba mươi hiệp, bị Cơ Thúc Cần nắm trúng sơ hở, “Đánh!”

Trương Quế Phương chân trái trúng một thương, vội vàng lôi kéo dây cương quay lại đầu ngựa, Cơ Thúc Càn phóng ngựa đuổi theo.

Trương Quế Phương bỗng nhiên trầm giọng nói, “Cơ Thúc Càn không xuống ngựa đợi đến khi nào?”

Dứt lời, Cơ Thúc Càn thân bắt do kỷ hạ xuống ngựa.

Trong chớp mắt, mọi người ở đây còn chưa phản ứng kịp, đã thấy Trương

Quế Phương như tia chớp hồi mã vậy, dùng cây bồng này hướng đúng ngay vào mặt thiếu niên đánh tới—

Đáng thương thiếu niên nhẹ nhàng Cơ Thúc Càn chí khí chưa thủ, đương trường chết ngay trước mặt lưỡng quân!

Cơ Phát xa xa thấy, thoáng chốc khóe mắt nhòe lệ, “Thập nhị đệ!”

Trương Quế Phương giờ lên cười, hưng trí ngẩng cao đầu đánh ngựa mà quay về.

~~o

~~Phảng phất dự cảm đến chiến trường Tây Kỳ chiếm được đại thắng, Tô Tô lộ ra móng vuốt thật dài, tâm tình có chút vui mừng mỹ mãn.

Thân Công Báo gặp nàng nhàn hạ thoải mái như vậy, thần bí hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay, “Đi theo ta.”

Tô Tô không hảo khí liếc một cái, “Chuyện gì?”

“Người vì Đế Tân bồn tẩu như vậy, chẳng lẽ không muốn biết ở trong lòng hắc, địa vị người ra sao?” Thân Công Báo thấu qua tầng tầng cung tường, chỉ phía xa hướng tấm cung Đế Tân.

Tô Tô thẳng thắn nói, “Ta chẳng hề hoàn toàn là vì hắc, ta cũng vì chính ta.”

“Vì hắc cũng hảo, vì người cũng thế.” Thân Công Báo hướng nàng chớp chớp mắt, “Người trước tùy ta đánh giá, quay đầu ta tặng người cái bí mật?”

Lại là bí mật. Tô Tô thu hồi móng vuốt vừa bấm khuôn mặt tuần tú của Thân Công Báo, “Trong bụng người rốt cuộc là cong hay thẳng tốt nhất chính mình khai thật cho ta, nếu không đừng trách ta nhẫn không được xuất thủ moi tìm người ra liệng cho heo ăn!”

Thân Công Báo nháy mắt vô tội nhìn nàng, yêu kiều nói, “Tô Tô, người hảo lãnh khốc hảo vô tình thật mê người a ~”

Tô Tô rùng mình một cái, “Cút!”

~~o

~~Đế vương tâm (hạ)

Tách ra trọng trọng cung trường tung bay.

Ánh lửa trong cung thấu qua cung sa, loáng thoáng hiện ra hai thân ảnh mờ lung.

Nhị yêu chân không chạm đất, phiêu nhiên xuyên qua tầng tầng cung sa, đi tới tấm cung Đế Tân.

Đế vương bệnh lâu quần thân dù cho trong giấc mộng cũng như cũ hai hàng lông mày cau chặt, quanh thân tràn ngập không khí tiêu điều xơ xác...

Trong ánh lửa gương mặt tái nhợt kia tuy rằng bị bệnh khí ăn mòn, lại không có thần sắc suy nhược, như một đầu thú ẩn nhẫn chờ đợi bùng nổ.

Thân Công Báo duỗi ra tay nhẹ nhẹ điểm lên giữa trán Đế Tân, cúi người dán tại bên má hắc, đuôi mắt đuôi lông lộ ra màu hồng phấn ái muội, chớp mắt nhìn hướng Tô Tô.

“Có muốn nghe một chút lời nói chân tâm của bộ hạ đại nhân?”

Thân Công Báo tay trượt đến đôi môi đỏ thắm lộ ra bệnh trạng của Đế Tân, giáng tử đạo bào theo động tác tự nhiên hạ xuống, mái tóc dài như thác chảy rủ xuống tử sa, vài lọn chảy xuống bên tai Đế Tân... Hai vị đều là mỹ nhân, một thêm một hiệu quả lớn hơn hai, hình ảnh thoáng chốc tươi đẹp vô song, đương chân sắc nhợt xuân hoa.

Tô Tô cuối cùng có thể lý giải thế giới tương lai tại sao lại xuất hiện sói đam mỹ, sinh vật nguy hiểm này.

Thân Công Báo tại ánh mắt bỗng nhiên nóng cháy của Tô Tô, cảm giác thấy một trận ác hàn, “Vì sao đột nhiên nhìn ta như vậy?”

Tô Tô bình tĩnh đáp, “Chỉ là cảm thấy các người đột nhiên ngon miệng rất nhiều.”

“...” Hoảng sợ!

Tô Tô bắt quản hần, thẳng ngời xuống bên cạnh Đế Tân, quen biết Đế Tân nhiều năm, tâm tư hần giấu được sâu đậm, nàng kỳ thật cũng có vài phần hiếu kỳ muốn hỏi một chút—

“Tiểu Thụ?”

Đế Tân không hề phản ứng, không có hồi đáp.

“Đế Tân?”

Đế Tân như cũ nhắm cặp mắt, nhưng lần này trong miệng từ từ hồi đáp, “...Phải.”

Tô Tô tiếc nuối hít một hơi, xem ra Đế Tân trong tiềm thức không thừa nhận danh tự Tiểu Thụ này. =v=
Vấn đề lập tức bị Thân Công Báo tiếp nhận, “Người có tín nhiệm lời nói của Đát Kỷ hay không?”

“... Tín.”

“Người có tín nhiệm dị nhân nàng tiến cử hay không?”

Đế Tân tạm dừng vài giây, “... Nửa tín... nửa nghi.”

Tô Tô không ảnh hưởng, hưng trí bừng bừng nói leo, “Vậy người có từng ái mộ qua Nữ Oa hay không?”
Này chính là đáp án vì sao Thương Thang bị diệt.

Nghe đến Đế Tân hồi đáp, nguyên bản Thân Công Báo đang trầm ngâm, miệng thoáng chốc trương thành hình chữ O.

Nhưng gặp Đế Tân mi phong mặt nhăn càng chặt hơn, trên mặt mơ hồ nổi lên một tầng giận tái đi, giây dựa quất, “Vớ vẩn!”

Thân Công Báo bận rộn che miệng Tô Tô, “Thi triển thuật pháp này tối kỵ tình tự di động, nhợt hần nửa đường tỉnh lại, lại phải lãng phí pháp lực hủy diệt trí nhớ hần.”

Tô Tô theo lời phối hợp, ngoan ngoãn đến bên cạnh đương bình hoa.

Thân Công Báo tiếp tục, “Nhợt có người nghĩ đoạt giang sơn của người, người sẽ ra sao?”

Hần không chút do dự nói, “Giết.”

Thân Công Báo liếc mắt nhìn Tô Tô một cái, “Nếu là có người... nghĩ đoạt nữ nhân của người ni?”

Tô Tô nụ cười trên mặt đọng lại.

Đế Tân nhanh chóng hồi đáp, “Giết...”

“Như vậy bệ hạ, nữ nhân người yêu nhất là ai?”

Tô Tô đứng lên, mặt không biểu tình nhìn Thân Công Báo.

Đế Tân trầm mặc khoảng khắc, cực kỳ thông thả gằn từng chữ, “... Tô... Đát Kỷ...”

Thân Công Báo vỗ vỗ tay, “Ô Tô, người mị lực thực lớn, lúc trước Nữ Oa tuyển người thực không chọn sai.”

Tô Tô ánh mắt lợi hại theo dõi hẩn, “Thân Công Báo, người đến tột cùng muốn làm gì?”

Thân Công Báo không có hồi đáp, chỉ là câu lên nụ cười, “Vấn đề kế tiếp rất thú vị, Ô Tô người thực sự không muốn nghe?”

Nói xong cũng không đợi nàng hồi đáp, cúi đầu nhẹ nhàng tại bên tai Đế Tân mị hoặc phun ra một vấn đề cuối cùng—

“Nếu như Thành Thang thiên hạ này và Đất Kỷ, người chỉ có thể chọn một mà thôi, như vậy bệ hạ muốn thiên hạ... hay vẫn là muôn Đất Kỷ?”

Lần này Đế Tân trầm mặc lâu, hai tay không tự giác nắm lại, cặp mắt cấp tốc rung động, môi mọng tựa mân phi mân, giây dựa suy nghĩ muốn tỉnh lại... “Trầm đều muốn!”

“Không được, bệ hạ. Thiên hạ này và Đất Kỷ ngài chỉ có thể tuyển một cái.” Muốn thiên hạ... hay là Đất Kỷ?

Thanh âm mị hoặc này ở trong đầu Đế Tân không ngừng xoay quanh, sau khi giây dựa hồi lâu, Đế Tân rốt cục mở miệng, thanh âm nhẹ được cơ hồ muốn nghe không được, nhưng ý nghĩa lời nói lại rất kiên quyết.

“... Thiên hạ.”

“Nghe rõ ràng?” Thân Công Báo hỏi, “Phàm nhân từ xưa phụ lòng, trước là Khương Thượng, mà cuối cùng đến Đế Tân, bọn họ thực đáng giá người cùng thiên mệnh tương bác?”

Tô Tô kinh ngạc hỏi, “Người cho rằng ta lựa chọn giữ gìn Thành Thang là bởi vì... ta thích Đế Tân?”

“Chẳng lẽ không phải?” Thân Công Báo nhú mày, “Nữ tử vì một người đàn ông hy sinh như vậy chẳng lẽ chỉ là đơn thuần đồng tình hơn nữa không cầu hỏi báo? Người khác ta không thể cam đoan, nhưng Ô Tô người tuyệt không thể. Chỉ là ta không có nghĩ đến người rõ ràng đã hưởng qua đau khổ, lại như cũ chưa thụ đến giáo huấn.”

Tô Tô chỉ có thể thầm than, nàng đương nhiên không phải loại người vô tư không cầu hỏi báo, như vậy nguyên nhân mạo hiểm từ đâu? Chính là vì bản thân nàng. Nguyên lai chiêu số nàng đã biết được, như thế mới định đổi một cái phương hướng thay đổi nó.

Thân Công Báo sao có thể đoán được Tô Tô sớm đã biết trước kết cục của từng người?

Hắn dù sao không minh bạch, ngày thường nàng trong mọi chuyện đều thông minh lanh lợi biết tiến thoái như vậy, thế nào liền liên tiếp đưa tại tình hình này đại lộn nhào, “Đế Tân trong lòng nhắc đi nhắc lại chính là thiên hạ của hẩn, người nếu không vì mình mưu tính đường ra, đến lúc đó...”

Tô Tô cũng vui vẻ nói, “Đây mới là hồi đáp của Đế Tân.”

Trong lòng nàng, Đế Tân nên là như vậy, hẩn là đế vương chân chính, nhược hẩn thật là quân vương tâm thường vì mỹ nhân cam nguyện vứt bỏ giang sơn, nàng cũng sẽ không dễ dàng đổ cược. Nàng thật tâm hi vọng Đế Tân cùng nguyên tác hoàn toàn tương phản lấy thiên hạ làm chủ, sẽ không bởi vì tư tình quấy đến giang sơn rung chuyển mưa gió tung bay.

Mà đối với tình yêu Đế Tân giao cho nàng...

Tô Tô thấp hạ mí mắt, nàng chỉ có thể nói cảm ơn, thật có lỗi.

Thân Công Báo gặp nàng tâm ý đã định, liền cũng không tái làm chuyện vô dụng, dứt khoát nói, “Nhược người chỉ nghĩ Tây Kỳ bị hủy, cũng không phải không có đường tắt khác càng có hữu hiệu, cũng không cần hỏi Triều Ca, Văn Trọng và đám lão trọng thần coi người như cái đinh trong mắt.”

Tô Tô nghiêng đầu nhìn hẩn, không có nói chuyện.

“Người đã chịu vì Đế Tân cùng Tây Kỳ là địch.” Thân Công Báo nhìn phía phương hướng Tây Kỳ, “Như vậy người đối Khương Thượng tình nghĩa... còn thừa lại nhiều ít ní?”

Tô Tô không tự giác buộc chặt mười ngón tay.

“Người nhược nguyện ý kéo xuống chút tự tôn, đem hấn...” Thân Công Báo ý vị thâm trường dừng dừng, cuộc chiến Tây Kỳ rất mau liền có thể kết thúc.”

Tô Tô hơi ngửa đầu ra sau cùng hấn kéo ra cự ly, ghét bỏ nói, “Thân Công Báo, người hôm nay thực khiến người sinh ghét. Hai mặt ở trước mặt ta chân đứng không vững, người đến tốt cùng là người phương nào?”

Trường thế tới nay, hấn đều là vừa chính vừa tà, đối với hấn tín nhiệm ngay từ đầu là bởi vì trong nguyên tác Thân Công Báo tuy rằng làm nhân vật phản diện, nhưng hấn từ đầu tới đuôi đều là đứng ở bên Đất Kỷ, lúc đó nàng mới dám to gan mời hấn gia nhập phe cánh của nàng.

Nhưng thời gian càng lâu, nàng phát giác điểm đáng ngờ trên người hấn càng ngày càng nhiều. Tuy rằng hấn trên danh nghĩa là đứng về phía nàng, lại nhiều lần lên tiếng châm ngòi. Nhưng nếu là theo sư môn Xiển giáo của hấn xuất phát, hấn cũng đã nhiều lần giúp đỡ nàng tránh được Xiển giáo đuổi bắt, thậm chí ngang nhiên đối lập.

“Người đương chân không lo nghĩ?” Thân Công Báo hoãn khoi mào khoe miệng, “Thắng dễ như bỡn này là kết quả người chẳng hề thích? Hay vẫn là người kỳ thật cũng không có như lời người nói, nóng lòng san bằng Tây Kỳ?” Hấn dẫn nàng tay hướng ngoài cung đi, “Về phần thân phận chân chính của ta, nhược người không yên tâm, ta có thể mang người đi chỗ Văn Trọng kia nghiệm minh một phần.”

“Văn Trọng?” Tô Tô càng nghi ngờ, thân phận chân chính của Thân Công Báo cùng Văn Trọng có cái quan hệ gì?

Phần nội dung vở kịch này, vì sao nàng chưa từng có ấn tượng?

Thân Công Báo hoài niệm nói, “Thực tưởng niệm Tô Tô lúc trước, người bây giờ cũng thật là khó đoán...”

Tô Tô nghe vậy đã có vài phần ngỡ ngẩn, nếu có khả năng, nàng cũng hy vọng có thể trở lại thời kỳ hồn nhiên khoái lạc củachính mình. Lúc trước nàng từng khờ dại cho rằng, chỉ cần chịu nỗ lực, chịu đựng tâm trả giá, liền có thể đạt tới tâm nguyện. Nhiều năm sau mới phát giác, nguyên lai vận mệnh sớm đã chờ đợi ở phía trước, bất luận chúng ta có nguyện ý hay không, đều thân bất do kỷ bị đè ép nhào nặn, chịu đựng đau đớn bóp méo nguyên lai hình dạng.

Tối hậu chỉ thừa lại hồi ức qua lại thổn thức cảm khái thôi.

“... Người đã nói người đối hấn không hữu tình.” Thân Công Báo ngón trở nhẹ nhàng chạm lên mặt Tô Tô, “Thực không muốn bắt tay với Khương Thượng, sớm một chút kết thúc hết thấy?”

~~~o

~~Tây chinh mười vạn đại quân trừ đi tiền trạm binh mã, còn lại mấy vạn mai phục trong vùng núi rừng gần đó.

Na Tra biến mất thân ảnh, mấy ngày nay híp mắt tuần tra vùng phụ cận đỉnh núi, nghĩ cách vẽ xuống sơ đồ phân bố binh lực quân tây chinh.

Lần này hấn nhất định phải kiểm cái công đầu, mới không uổng phí hai ngày không ngủ không nghỉ mai phục ở nơi này.

Kỳ thật Na Tra theo tiểu sát thân tâm tư mà nói, hấn càng nghĩ trực tiếp dùng vòng Càn Khôn đem ngọn núi này toàn bộ san thành bình địa, giết sạch nhân mã, đến lúc đó liền không cần tái trở về bẩm báo tình hình địch quân.

Đáng tiếc thân là Ngọc Hư cung điều động sắp được làm Phong Thần thần tướng, hấn không thể tạo sát nghiệp, như Khương sư thúc, tuy có thần thông lại cũng không được lạm dụng, cần phải giống như phạm nhân vậy đi từng bước một tranh thủ tương đương tôn sư. Hấn hạ giới nhiệm vụ đó là phụ tá Khương sư thúc định thiên hạ, đối phó cũng chỉ có thể là tướng địch yêu ma, không được lạm sát..

Na Tra cảm thấy bất mãn lắm lắm, lại không ngờ đến khi chuẩn bị dẹp đường hồi phủ lại cảm ứng được phụ cận cuộn trào yêu khí mãnh liệt mà tới.

Hạ giới tới nay, trừ bỏ Tô Tô, đây là lần đầu hấn gặp được ma mị khí thuần như vậy, Na Tra luôn luôn là một bảo bảo hiếu kỳ, ý vào tai cao gan cũng lớn, hấn không sợ trời không sợ đất, tay cầm vòng Càn Khôn thẳng tìm kiếm.

Theo cự ly càng lúc càng tới gần, Na Tra kinh dị phát giác phụ cận phi điều đều cùng hấn hướng về một cái phương hướng bay đi.” Nhược không phải cổ tử ma khí này thái quá trương dương, Na Tra thậm chí còn tưởng phượng hoàng trên Thiên đình hạ giới du ngoạn.

Lúc xuyên qua một màng chắn, một đạo xé gió bé không thể nghe thấy tiếng phút chốc xuyên thấu mà tới—

Na Tra sợ hãi cả kinh, nghìn cân treo sợi tóc hiểm hiểm chiết thân tránh đi!

Chỉ gặp một mảnh hắc vũ bất quá lớn cỡ bàn tay như tuyết vậy dần dần hòa tan, nhưng nơi cùng nó tiếp xúc, lại bị nọc độc hung hăng ăn mòn ra một hầm sâu vài mét.

“Yêu nghiệt phương nào?”

Na Tra kinh sợ quát lên! Nguyên bản chỉ là hiếu kỳ, nhưng sau khi lọt vào đợt công kích này, Na Tra cũng không phải nén giận nữa, giẫm phong hỏa luân để bắn chết thượng—

“Là người?!”

Lời nói phân hai đầu, bên này Khương Thượng tuy rằng lo lắng Na Tra, ban ngày lại cũng không rảnh bút ra, cách ngày thừa dịp bóng đêm hấn xuất nguyên thần tìm kiếm Na Tra, bản thể của hấn còn lưu lại trong doanh, lỡ nếu có tình huống đột phát có thể đứng lúc chạy trở về, một lúc nguyên thần sau khi cảm ứng được khí tức Na Tra tại vùng phụ cận, lập tức lao tới nơi này...

Mà cùng thời khắc đó, Tô Tô cũng đang bị Thân Công Báo khuyến khích, hai người một trước một sau chạy tới nơi đây, quyết định trước cùng Mị Hỉ hội họp, nửa đường tiếp tục thương nghị kế hoạch lớn...

Náo nhiệt nhất chính là, Lôi Chấn Tử sau khi Na Tra mất tích một đêm vội vàng thượng báo Côn Luân, Thiên đình đệ nhất thần tướng Dương Tiễn không phụ sự mong đợi, tại ban đêm trước tiên xuống núi, sau khi cảm ứng được phiền khu này dày đặc yêu ma khí, tay cầm tam tiêm lưỡng thương, cũng tới đầu ngọn núi này tấu thú!

## 76. Q.7 - Chương 76

Kim phong ngọc lộ tương phùng (nhất)

Sau khi nghe đến tiếng kinh hô của Na Tra, thiếu niên quay đầu lại, gương mặt lại không hề có vẻ ngoài ý muốn.

Trước đây hấn thu được ám tín của Thân Công Báo, nhượng hấn tiến đến chặn đứng Na Tra. Hấn không phải mặc cho ai cũng có thể sử dụng được, bất luận Thân Công Báo là liên hệ thể nào với hấn, lại cùng hấn dong dài cái gì, hấn một mực cho rằng gió thoảng bên tai.

Thân Công Báo vô pháp, chỉ phải đem sự tình thẳng thần bẩm báo, sau đó nói, “Tô Tô đối Na Tra kia hình như có vài phần tình nghĩa, không hạ thủ được, thừa dịp thời cơ khó có được, người trước chặn đứng hấn, ta cùng Đát Kỷ sau đó từng bước đuổi tới cùng người hội họp.”

Thiếu niên chỉ hừ nhẹ một tiếng, chớp mắt cuồng phong gào thét, một giây sau, tại chỗ chỉ dư lại hắc vũ vụn vặt.

~~~0

~~“Người... Đây là thể nào?”

Na Tra không minh bạch, hóa sen sống lại lúc sau, bất quá năm tháng ngắn ngủi như vậy, vì cái gì mọi người đều thay đổi ni?

Trong trí nhớ thiếu niên kia như tuyết rơi đúng lúc, nhan tựa ánh bình minh, hỉ nộ hờn si đều lộ ra cổ sinh khí, thiếu niên ở trước mắt quanh thân lại đầy đủ khí hung ác nham hiểm, Na Tra không biết rõ phượng hoàng hoa mỹ hoa vũ màu đen có thể lộng lẫy yêu dị như vậy, hẳn chưa thúc quan, tóc đen thật dài rối tung, cùng với hắc vũ y âm u kéo dài tới mặt đất, môi nhợt chu đan, mặt mày tối tăm... Dĩ nhiên thành ma.

Na Tra kiếp trước nửa đời vắng vẻ, người cùng hắn giao hảo có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trước đây tuy cùng Mị Hỉ giao tiếp chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, nhưng Mị Hỉ lúc trước cũng từng bồi Tô Tô một đạo vì hắn bồn ba cầu viện qua, ở trong lòng hắn, Mị Hỉ cũng được vạch đến bên số ít người có thể thân cận. Cho nên sát niệm tại trong lòng xoay xoay, Na Tra khó vung được đại chưởng lên, quên đi, cũng không cùng hắn so đo.

Đáng tiếc hắn không quyết định so đo, Mị Hỉ lại không thấy được tại sao không so đo.

“Như người chứng kiến.” Mị Hỉ vuốt ve thân thượng hắc vũ, không chút đếm xỉa nói tiếp, “Ta đã thành ma.”

Na Tra cùng hắn vẫn chưa quá quen thân. Hải tử tâm rất miễn cảm, tuy rằng Mị Hỉ cùng Tô Tô và hắn là đồng thời quen biết, nhưng bản năng của hắn cảm thụ đến Tô Tô đối với hắn có một mảnh dịu dàng, bởi vậy hắn tư tâm càng khuynh hướng Tô Tô, đối Mị Hỉ tuy có hảo cảm, lại cũng hữu hạn.

Cho nên nghe đến Mị Hỉ chính miệng chứng thật hắn đã nhập ma, Na Tra phản ứng rất rõ ràng, nhần lại mi nắm Hỏa Tiêm Thương trầm mặc khoảng khắc, “... Người khẳng khẳng như thế?”

Mị Hỉ hỏi, “Này có gì không hảo?”

Na Tra ngẫm nghĩ khoảng khắc, đáp, “Tiên ma khó chứa, người nhợt đáp ứng ngày sau không thương hại kẻ vô tội, ẩn độn núi rừng dốc lòng tu luyện, hôm nay ta liền có thể làm như không gặp qua người, sau khi hồi Tây Kỳ hậu cũng sẽ không đề cập chuyện này với bất kỳ người nào...” Đây là sự lui nhường tối đa hắn có thể làm.

Mị Hỉ cũng chậm rãi vén lên hắc vũ, chuyển động mười ngón tay bạch ngọc, “Nếu là ta không đáp ứng... cũng không quyết định phóng người trở về ni?”

Na Tra bỗng nhiên biến sắc, thanh quát một tiếng khơi mào Hỏa Tiêm Thương trở lại khe ngăn!

Chỉ nghe vang vang một tiếng, tại chỗ nơi nào còn gặp thân ảnh thiếu niên? Đỉnh đầu nhanh như thiểm điện vụt qua một đạo bóng đen khổng lồ—

Na Tra nhỏ xuống vòng Càn Khôn gấp nhảy dựng lên, khóa thân Hồn Thiên lăng lung lay mà bay lên, “Yêu nghiệt to gan!”

Thiếu niên đem tay nhất khép, sau lưng nháy mắt sinh ra hai cánh hoàn toàn triển khai là lúc dài gần sáu thước, vỗ là lúc đập vào mặt mà tới cường đại kinh phong xen lẫn theo mắt thường không thể nhận ra u lục vi bụi, Na Tra miễn cảm cau lại mũi, nhanh chóng rút lui ra ngoài mấy chục thước...

Bên kia, nguyên thân của Khương Thượng cảm ứng được sự tồn tại của Na Tra, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, sau đó, theo sát bùng nổ xung Thiên Ma Khí lại làm cho hắn tim đập không khỏi mau loạn.

Ma tính... Hắn theo bản năng đầu tiên nghĩ đến Tô Tô.

Chẳng lẽ nàng lại tới tìm Na Tra?

Một đêm êm ái nhu mì này phẳng phất như chỉ là ảo mộng của một mình hắn, cảm thấy toan đau khó kiềm chế, dưới chân cũng không tự giác càng bay nhanh hơn, phút chốc trước mắt bỗng nhiên xẹt qua hai quang ảnh kịch liệt riền đầu, hồng ảnh đó là Na Tra mất tích hai ngày, mà bóng đen...

Phân không rõ là thất vọng hoặc là khác, Khương Thượng cường kéo về không khống chế được nổi lòng, tuy rằng nguyên thân pháp lực chỉ có ba phần, lại cũng bất chấp quá nhiều, nhanh chóng can dự chiến cuộc.

“Hừ, lại tới thêm một kẻ thích chết.” Mị Hỉ nheo lại mắt, ánh mắt chặt chẽ khóa lại hẳn.

Nguyên chỉ muốn ngăn trụ Na Tra, không ngờ lại vẫn có thể thuận đường bắt được Khương Thượng.

Tiểu Mị Hỉ của chúng ta giống như tất cả nhân vật phản diện khác âm hiểm cười lạnh một tiếng, năm ngón tay chớp nhanh tới, còn kém hô to một tiếng, “Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại xông vào!”

Na Tra khê đập Phong Hỏa Luân xông lên trước vung thương ngăn trở

một kích này, chợt dạ tranh công thốt lên, “Khương sư thúc cẩn thận—”

Khương Thượng đậm quét mắt nhìn hẳn một cái, bình tĩnh nói, “Sau khi hồi quân doanh, tự mình đi Hình bộ lĩnh phạt.”

Na Tra nào dám tranh luận, cảm thấy bị thương kêu một tiếng, toàn lực ngăn trở Mị Hỉ như cuồng phong mưa rào tiến công.

Khương Thượng tuy rằng nguyên thần pháp lực có hạn chế, nhưng cũng đủ để phát động thuật Kỳ Môn Độn Giáp, mượn đất đá bị Mị Hỉ và Na Tra tại trong khi giao chiến đánh bay loạn, Khương Thượng một đường theo sát tới phía sau bọn họ, một tay vung lên, lập tức ven đường lại đầy đất thạch mộc phẳng phất như có ý thức, tại dưới chướng của hắn lơ phơ lật phất đứng lên, hắn giơ lên tay áo, cự mộc nằm trong tay hắn lấy trong đó một điểm vi tâm vòng tròn, hướng ngoại khuếch trương, đất đá tụ lại như một ngọn núi nhỏ cao, hô ứng lẫn nhau, xếp hàng xuất trận hình, cuối cùng hắn tái vè tiếp theo phiến lá cây, hướng trong trận nhẹ nhàng thổi khẩu khí...

Nương theo sau một đạo khói nhẹ, thoáng chốc một màn sương trắng dày đặc chặt chẽ bao phủ cả tòa núi rừng.

Gặp thời cơ đã tới, Khương Thượng hướng tới Na Tra đang đánh nhau kịch liệt phát đi tiếng tim đập, Na Tra linh hội, dẫn Mị Hỉ quay đầu lại chạy về hướng con đường ngược lại.

Mị Hỉ đuổi theo hai bước rồi lập tức lại cảnh giác dừng lại, thầm nghĩ bọn họ đang cố bố trí cái mê trận gì? Hắn phóng xuất thần trí dò tìm phương pháp phá giải...

~~~

~~~Tại sao đột nhiên sương mù lại bay?

Tô Tô nhìn xung quanh, lúc nàng và Thân Công Báo vừa mới tới bốn phía bỗng nhiên mạn khởi đại sương mù, sương mù cực trọng, chỉ là cự ly một bàn tay hiện cái gì cũng nhìn không thấy rõ.

Thân Công Báo giật giật cái mũi ngửi ngửi, không hổ là động vật dòng mèo, rất mau liền xác định mê trận này là bút tích của Khương Thượng.

Tới sớm không bằng tới đúng lúc, Thân Công Báo ý vị thâm trường hỏi lại, “Tô Tô, người đã nghĩ kỹ sao?”

Nàng quay đầu xem hướng chỗ sâu sương mù dày đặc, không có hồi đáp.

Thân Công Báo cầm nàng tay, làn da hắn vừa chạm tới nháy mắt buộc chặt lên, tỏ rõ địch ý vô hình.

“Người không phải nói muốn tại trước mặt Văn Trọng chọn mình chân thân, hiện giờ thân phận người chưa định, ta vì sao phải nghe người?” Nàng còn không muốn bị bán lại còn đếm tiền giùm hắn.

Thân Công Báo thần nhiên nói, “Tô Tô, kiên nhẫn một chút, đừng vội chớp như vậy.”

Tô Tô nghe vậy lạnh lùng trừng hướng hắn, mặc cho ai bị che giấu gần ngàn năm còn có thể giống nàng kiên nhẫn như vậy, không có lập tức vác đao kiếm xông tới cũng đã rất bình tĩnh.

Thân Công Báo da thô thịt dày, uyển chuyển như vô sự nắm tay nàng tiến tới phía trước chỗ tranh đấu, “Người chỉ cần biết, ta sẽ không thương tổn người là được.”

Tô Tô hung hăng tránh xoay tay lại, làm đầu tàu gương mẫu, không tái nghe hắn khẩu phạt tâm xà.

Trong sương mù dày đặc, bỗng nhiên tuôn ra một đạo hắc mang —

Tô Tô nhéo mi một cái, đi theo gọi ra Trảm Bát chuẩn bị tốt để chiến đấu.

Thân Công Báo thật ra bận tối mắt mà vẫn thông dong hai tay trống trơn đi theo, tại lúc nàng bắt mất quay đầu liếc hắt một cái, mới dùng hai ngón tay kẹp lên một tấm phù, hướng nàng thân thiện quơ quơ.

Tô Tô hừ lạnh một tiếng, một móng vuốt đem tấm phù của hắn xé thành mảnh nhỏ.

Thật là người đàn bà danh giá.

Thân Công Báo thẫn thờ dài, Khương Thượng này đến tột cùng là dùng ánh mắt gì? Không đúng không đúng, còn phải nên hỏi Đế Tân và Mị Hỉ một chút, bọn họ khẩu vị thế nào cũng trọng như vậy?

Phá vỡ sương mù dày đặc thẳng tiến trung tâm, Tô Tô lông mày lại nhíu càng chặt hơn, cách người kia càng gần, đáy lòng càng nảy lên một cổ ác ý vô pháp không chế...

Ác ý biến hóa kỳ lạ mà không hiểu này nhượng nàng dần dần có chút tâm phù khí táo, nàng nỗ lực đè nén xuống cổ lệ khí xa lạ này, trán nóng hừng hực một mảnh.

Nàng hạ ý thức đưa tay một nét thoáng hiện, lòng bàn tay lại mang tiếp theo lấy máu tối, cưỡi xuống phong ấn ngạch tâm chu sa mà lúc trước hắn làm cho nàng, trên đầu chữ ấn Vạn màu đen đỉnh đặc lộ ra, tại giáp ranh lóe ra đậm đậm kim mang.

Tô Tô vuốt ve ấn ký nóng bỏng trên trán, không biết nàng khi nào có thể độ hoàn thành tất cả kiếp số, sau khi chữ ấn Vạn biến thành màu vàng tiên gia, nàng hy vọng có thể cầu nhân được nhân.

“Oanh!”

Lại là một tiếng nổ vang, hai người bước vào giải đất trung tâm, chỉ thấy đỉnh đầu mờ mịt sương trắng hắc bên trong mơ hồ trộn mạt hồng ảnh, chiến tranh vang vang thanh không dứt bên tai, cát bay liệt thạch tiếng động nổ vang từng trận!

Sương mù che phủ cho dù có đưa năm ngón tay ra cũng không thấy được, nhất thời cũng xem không ra ba người này bên nào chiếm thượng phong.

Tô Tô áp chế sát ý đánh trống reo hò, dẫn theo Trảm Bát cùng Thân Công Báo một đạo bay vào chiến cuộc, tới gần hắc mang.

Trong màn sương mù lớn phát hiện lại thêm hai người từ bên ngoài đến, ba người mặt mày trước là rừng mình, không biết là địch là bạn, chờ sau khi nhìn rõ người đến là Tô Tô, không hẹn mà đều cùng hiện ra vài phần sắc thái vui mừng trong mắt.

Nhưng thật ra Thân Công Báo, đồng loạt tiếp mấy cái bạch nhãn, Na Tra thương chuyển hướng, nắm bắt hắn khai đao.

Thân Công Báo ủy khuất nói, “Tiểu Na Tra, luận vai về tốt xấu bản đạo cũng là sư thúc của ngươi, không cần nặng bên này nhẹ bên kia như vậy không công bằng a.” Thương tổn tự tôn.

Na Tra cảm giận quát, “Ngươi phản bội sư môn, không có tư cách làm sư thúc ta! Chính là bởi vì ngươi tâm đạo bất chính, tâm có tà niệm, xuống núi hậu mới sẽ bị... bị...” Na Tra nguyên nghĩ nói bị yêu ma mê hoặc bởi xuất sư môn, nhưng đột nhiên nghĩ tới Tô Tô, nàng chính là yêu ma... Vì thế nguyên bản lời nói chính nghĩa nửa đường phanh lại. Ấp úng mơ hồ ngừng, thẹn quá hóa giận nắm lên vòng Càn Khôn hung mãnh vội xông tới.

Thân Công Báo chiết thân vừa lui, trên năm ngón tay mang theo bốn đạo lôi phù, xuất thủ nhanh như thiểm điện vậy bắn về phía Na Tra, “Tiểu Na Tra, chạy trốn quá mau cần thận vấp té...”

Na Tra đang hùng hổ đánh tới, lạnh không đơn độc nghênh diện sấm tới bốn tờ phù chú chặt chẽ khóa lại bốn phía chung quanh hắn, còn không kịp ứng biến, bỗng nhiên một quả phù chú bên trái hắn nổ tung—

Khương Thượng quát, “Na Tra, bên trái!”

Na Tra tinh thần linh hội, bận rộn theo đạo khe hở vọt người mà ra.

Thân Công Báo tiếc nuối nói, “Khương sư huynh, ngươi vẫn là ái nhiều nhân hưng trí như vậy.”

“Nhược ngươi còn nhớ được ta là sư huynh ngươi, còn nhớ được Xiển giáo, sau trận chiến này liền tùy ta hồi Côn Luân hướng sư tôn thỉnh tội...”

Thân Công Báo cũng chứa một nét thoáng hiện ý vị bất minh tươi cười đánh gãy lời nói, “Sư tôn hần lão nhân gia vẫn là trước sau như một một phía tình nguyện a, nhược ta nói, ta kỳ thật căn bản vốn không phải Xiển giáo ni?”

Không phải Xiển giáo?

Sao có thể... không phải Xiển giáo sao có thể bái làm môn hạ Côn Luân Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy chục năm? Vậy hần lại là vì sao phải lẫn vào trong Xiển giáo?

Thân Công Báo liền đem thân phận điểm một nửa liền ác chất dừng lại, thừa dịp mọi người ngẩn ra, dẫn đầu hướng Na Tra khởi xướng tiến công, lập tức Khương Thượng tiến đến tương hộ, Mị Hỉ tái cùng tiến lên liền thủ...

Tô Tô chậm một chút từng bước gia nhập hỗn chiến. Theo nàng xuất hiện đến hiện tại, Mị Hỉ thủy chung không nói một lời, thêm tầm mắt bị trường sương mù dày đặc này che, trong sương mù xem đến hoa mắt này, nàng là cái gì cũng nhìn không ra. Tô Tô không khỏi có vài phần lo lắng, bắt được chỗ trống, nàng đột nhiên đáp xuống một phen giữ chặt tay Mị Hỉ hướng bên

cạnh vùng ra—

Xúc tu lạnh buốt, nàng cả kinh nói, “Mị Hỉ, ngươi thụ thương?”

Hần không có hé răng, cùng nàng giao ác đầu ngón tay nhưng có chút cứng ngắc, tựa nghĩ giây thoát, rồi lại tựa nghĩ hồi nắm.

Tô Tô thanh âm mềm nhẹ vài phần, “Sao lại không nói chuyện? Ngươi nếu là thụ thương liền đừng cật mạnh, dưỡng thương quan trọng hơn, nơi này Thân Công Báo cùng ta có thể ứng phó...”

Sương mù quá dày...

Tô Tô gặp hần như cũ không nói, chẳng lẽ là bị thương chỗ hiểm? Thử phóng xuất phong thuật nghĩ thổi tan sương mù lớn xem đến tốt cùng, nhưng sương mù Thái Huyền hồ này, liền tính trước một giây sai điểm bị đánh tan, ngay sau đó cũng đã khôi phục như lúc ban đầu...

——“Tô Tô?”

Phảng phất cảm thấy thần kinh nàng còn không đủ vững chắc, phía trước đột nhiên truyền tới nam âm nghi ngờ, thanh âm quen thuộc nhượng Tô Tô như bị điện giật, khi gọi tên nàng vì vì giờ lên âm cuối này không phải Mị Hỉ còn có thể là ai?

Mị Hỉ đã ở phía trước, như vậy...

Như vậy hiện tại người nàng lôi kéo, là...

Trong tay đại chưởng một chút tránh ra, đầy trời sương mù dày đặc này phảng phất như một tầng sa y bị vạch trần vậy, đồng thời tại lúc này thu hồi đáng người thốt tha, đem hết thấy một lần nữa bại lộ ngay trước mắt.

Tô Tô nhìn thấy trong sương mù một điểm một điểm rõ ràng như ngọc trắc nhan...

Bên tai hốt hoảng lại vang lên thanh âm triền miên “Ta yêu ngươi...”

Sau đêm đó nàng nghiêng răng nghiêng lợi thiết tưởng qua vô số tình cảnh tái tương phùng, giờ phút này gặp lại, một cổ chua xót úc khí nổi lên, lại là mắt ngôn ngữ.

~~o

~~Kim phong ngọc lộ tương phùng (nhị)

“Tô Tô!”

Mị Hỉ lên tiếng đánh vỡ mê chú này, hấn bỗng nhiên không nghĩ tái tiếp tục xem hình ảnh bọn họ nhìn nhau, mông lung cảm thấy có cái gì đó sắp vượt khỏi lòng bàn tay mất đi... mà hấn ngăn cản không được.

Tô Tô nhanh chóng đem ánh mắt dời khỏi nguyên thần Khương Thượng, chuyển hướng Mị Hỉ.

Tuy rằng tầm mắt dừng lại thời gian rất ngắn, nhưng nàng như thế nào xem không ra kể từ sau đêm vì nàng độ tình kiếp, hấn hao tổn một nửa tu vi.

Yêu vật tầm thường vì tăng yêu lực trừ bỏ tu hành, luyện đan, đó là thái âm bổ dương thuật. Nàng chính là thiên hồ, vì độ kiếp phải tiêu hao yêu lực tự nhiên không phải tiểu yêu tầm thường có thể so sánh.

Lúc đó dưới tình thế cấp bách, Khương Thượng lấy nguyên tinh trợ nàng độ kiếp.

Nhân có tam bảo, vi tinh, khí, thần. Lão tới tinh chi e kiệt, tinh kiệt tắc chết. Lão tới khí chi e tiết, khí tiết tắc chết. Lão tới chi thần chi e ly, thân ly tắc chết.

Hấn mất nguyên tinh, tu vi tổn hao nhiều, mà nay thân thượng vết thương cũ cũng chưa lành, lại vẫn dám liều lĩnh đuổi tới nơi này...

Tô Tô là người yêu hận phân minh, nhưng lại là Khương Thượng, cũng đang không ngừng dao động mơ hồ giới hạn này của hai người.

Hôm đó nàng vừa thanh tỉnh, nhìn thấy một buồng vết tích phóng đảng, giận không kiềm được, đợi quanh thân đột phá tình kiếp xong nảy lên dồi dào yêu lực rồi lại nhượng nàng bức tức nhịn xuống xúc động giết hấn, cầu huyết này cùng thiên lôi tề bay kiêu đoạn đến tột cùng là cái biến thái nào chế ra?

Tuy rằng là hấn hao tổn năm thành tu vi độ kiếp cho nàng, nhưng muốn nói nhượng nàng vì thế hướng hấn cảm ơn... này quả thực là Thiên Phương dạ đàm.

Tô Tô oán hận cắn môi, chẳng lẽ muốn nàng đối hấn nói, đa tạ người đã vì cứu ta, xả thân kính dâng ra bảy mươi năm thân xử nam sao?

Nàng vẫn là gần ngàn năm thân xử nữ ni!

Nàng xẹt qua Na Tra đang chờ đợi, dưới chân điểm nhẹ Thân Công Báo vừa mới gọi ra Bạch Ngạch Hồ, một cái nhấp nhô lên, không ngờ một đạo thanh ảnh khác động tác lại càng mau hơn ngăn ở nàng trước người, cản trở đường đi của nàng.

Tô Tô một hơi đứng ở giữa không trung, cũng không thèm nhìn hấn một cái, xoay người đi về hướng Thân Công Báo.

Nhưng nàng vừa mới bước ra một bước, người kia bước chân kim lòng không đậu vừa chuyển, lại chắn ở trước mặt nàng. Tô Tô phần nộ trừng hấn một cái, quay đầu đi trở về, hấn rồi lại lần thứ hai đuổi kịp, một lần cự ly gần gũi này nhượng nàng thậm chí có thể ngửi được mùi mộc hương đậm đậm trên người hấn.

Tô Tô một đường ầm nhẩn buồn bức hỏa trở nên tăng vọt, thù mới hận cũ, nàng không chút nghĩ ngợi lộ ra lợi trào hung hăng hướng trước vung lên—

“Sư thúc!”

Cùng với lúc Na Tra kinh hô, một âm thanh bắt thệt xé rách rợn người vang lên, trước ngực Khương Thượng bị lợi trào thật dài xé mở năm đạo miệng vết thương, máu nhìn thấy ghê người, nhược không phải hấn có tiên gia khí hộ thể, người bình thường sớm bị lợi trào này đủ có thể đập vụn đá xé thành mây khói.

Tô Tô không đoán được hấn thế nhưng không tránh, hung bạo thụ hạ nàng một trào này. Nàng mấp máy môi, quay mặt đi, “Người luân phiên khiêu khích ta, có phải nghĩ chết?”

Hấn một tay che ở trước ngực, máu ngưng mà không tiêu tan, xa ngoài thiên lý trong Chu doanh, nằm trên giường nguyên bản lông tóc vô thương bản thể cũng tại cùng thời khắc đó vỡ ra năm đạo vết máu, nháy mắt nhuộm đỏ cái áo đơn trên người...

Hấn nguyên thần bị thương nặng, run run dục tẩn, nhưng vẫn là cường chống duy trì trụ nguyên thần...

Nghĩ tái liếc nhìn nàng nhiều thêm một chút.

“Ta cũng không phải nghĩ khiêu khích người.” Hắc bình tĩnh nói, cặp mắt sâu thẳm lại bán đứng bề ngoài bình tĩnh kiềm chế, chớp cũng không chớp nhìn thấy nàng tức giận trương dương mỹ nhan, nguyên vốn không nghĩ tới sau đêm đó còn có thể gặp lại nàng, còn có thể... lần nữa đụng chạm đến nàng, vừa gặp nàng muốn ly khai, hắc bước chân mất đi không chế, không tự giác đuổi theo nàng, rồi lại nhượng nàng càng tức giận.

“Đêm đó ta...”

Tô Tô quay đầu hung tợn trừng hắc, “Không chuẩn nói!”

Mị Hỉ gặp giữa hai người sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, đang nhìn đến Khương Thượng ngăn lại Tô Tô liền trở nên thay đổi sắc mặt, lập tức thốt nhiên làm khó dễ, thừa dịp Khương Thượng đưa lưng về phía hắc, hắc nheo lại mắt, trên lưng hai cánh chân động, hơn mười đạo hắc vũ như mũi tên bắn ra vậy, hướng thẳng tới Khương Thượng, muốn kích diệt nguyên thần của hắc!

Chỉ nghe “Soạt” một tiếng!

Nghìn cân treo sợi tóc, Na Tra tung trong tay vòng Càn Khôn, đem hơn mười đạo hắc vũ này đánh bay.

Mị Hỉ thần sắc không biến, hắc sát chiêu còn ở phía sau ni, chỉ gặp hắc vũ bị đánh nát từ một hóa thành hai, tốc độ càng nhanh, bắn thẳng tới trước.

Đồng thời hắc cũng không nhàn rãi, ngửa đầu gào thét một tiếng, quanh

thân kẹp lấy u lực khối độc chiết thân bay tới——

Na Tra thấp quát một tiếng, Phong Hỏa Luân sử xuất cực hạn tốc độ, Hỗn Thiên lăng trong tay hắc tung bay một vòng, hạ gục tám phần hắc vũ,

lướt thành cá lọt lưới va chạm lẫn nhau, lần thứ hai chồng gấp đôi số

lượng, tốc độ nhanh đến mắt thường cơ hồ vô pháp nhìn thấy. Theo sát

phía sau, Mị Hỉ khí thế rào rạt, thế công bức nhân——

Thân Công Báo tám tắc một tiếng, nhảy lên Bạch Ngạch Hổ hóa ra một thanh trường kiếm, cũng đụng lên một cước! Hắc luôn luôn tỉ tiện, bỏ đá xuống giềng mượn gió bẻ măng chính là điều hắc yêu thích.

Tô Tô hai tay ôm ngực, mắt lạnh làm bàng quan, tim trong lồng ngực cũng đập nhanh hơn.

Trước mắt tình huống này, trừ phi Na Tra có thể có ba đầu sáu tay, nếu không lấy hắc lực lượng một người, là phòng không được.

Ba người đối chiến bất quá là điện quang hỏa thạch!

Một giây sau, cặp mắt mọi người cũng thiếu chút đồng loạt lờ lờ ra.

Chỉ thấy âm thanh xương cốt “Rắc rắc.” giã ra giòn vang, Na Tra đương chân dài ra... Ba đầu sáu tay = =!

Không đúng, là ba đầu tám tay!

Một đoàn mây đỏ mang theo mùi thơm lạ lùng theo trong cơ thể Na Tra tỏa khắp nơi mà ra, mông mông hồng hồng trong sương mù, chỉ gặp Na Tra hai mắt khẩn hạp, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần như nữ tử thần quang mơ hồ chớp động.

Hắc đồng thời sử dụng tám kiện binh khí, tức đặt Phong Hỏa Luân, hai tay nắm lấy Hỏa Tiêm Thương ngăn trở Mị Hỉ, còn lại sáu tay, phân biệt sử dụng Hỗn Thiên lăng, vòng Càn Khôn, Cửu Long Thần Hỏa Trảo, âm dương song kiếm, kim gạch, lục kiện pháp bảo, thay đổi thất thường...

Nhìn thấy vừa mới thức tỉnh thần trí Na Tra, Tô Tô không khỏi thâm than, chẳng lẽ Na Tra tám tay kỳ thật là bị bọn họ bức đi ra? Có áp bách mới có động lực?

Giờ phút này Đấu Thần tương lai chậm rãi mở cặp mắt, tám tay tầng tầng vũ động.

Không hổ là sử thượng tối có phong cách.

Chỉ nghe hần quát dài một tiếng, thiên sục sập; a một mạch, kim quang lồng thê; gạch vừa vang, long thuận hổ theo; thương nhất bát, cần toàn khôn chuyển; vòng Cần Khôn lên, núi lở hải liệt.

Ngày thường hần một người cũng đã sung mãn lực sát thương, giờ phút này tam đầu tám tay, vũ lực trị càng là bạo biểu.

Quả nhiên là Đầu Thần trời sinh!

Bất quá nơi này là Nhân Gian, đỉnh đầu có thiên quy đè nặng, vì duy trì trật tự nhân gian, thần lực này đó một lát sau đã bị chặt chẽ chế ước trụ, nếu không là tùy ý động bất động này đó liền dời sông lấp biển đảo lộn Cần Khôn nhóm đại thần tại nhân gian làm một trận lớn, sợ là sẽ phải cấp nhân gian yếu ớt này mang đến tai họa ngập đầu.

Thân Công Báo và Mị Hỉ giờ phút này gặp Na Tra đã thức tỉnh, sau khi tạm dừng một giây hai người thể công càng kịch liệt, nghĩ thừa dịp hần mới thức tỉnh còn chưa quen sử dụng tâm thần thể này trước đem hần bắt lấy.

Lúc này, một cỗ kinh phong lại theo đông thiên hiệp tới!

Chân mang giày thêu rồng bằng chỉ vàng, đầu đội mũ phượng, nắm lấy tam tiêm lương nhận thương mà tới phong thần, tuần lã nam tử không phải Dương Tiễn lại chính là ai?

Nhìn tới nữ nhân duy nhất có mặt ở đó Tô Tô, ánh mắt hần dừng dừng, hiển nhiên nhận ra, “Là người?”

Tô Tô nhướng mi, trí nhớ thực tốt, mấy năm trước bọn họ cũng còn chưa tính gặp mặt một lần, này kêu... Nghe thấy hương biết người?

Xa xa, tiếng sấm nổ mạnh càng dồn dập.

“Na Tra! Sư thúc—”

Lôi Chấn Tử khoan thai đến chậm, tốc độ như ngọn lửa vậy, thật xa liền bắt đầu hiển lộ rõ ràng chính mình tồn tại cảm chết mệnh lung lay. Hần hai cánh mỗi khi huy động, mắt thường thấy rõ lôi cầu phát ra, bùm bùm nhấp nháy nổ mạnh...

Thân Công Báo xem tình thế này, quạt lông giương lên, hướng Mị Hỉ che ở phía trước đang muốn tiếp tục tái chiến, thấp giọng nói, “Hôm nay ý đồ chúng ta đến chỉ là bám trụ Na Tra một đoạn đường, hiện giờ tình thế có biến, vẫn là bàn bạc kỹ thì tốt hơn.”

Mị Hỉ chiến ý chưa tiêu, phần nộ lung lay lung lay vài cái cánh, chậm rãi triệt hồi khỏi độc.

Khương Thượng nhìn phía Tô Tô, nàng hất cằm lên quay đầu lập tức cùng Thân Công Báo, Mị Hỉ cùng nhau dẹp đường hồi phủ.

Dương Tiễn ngưng tụ mi, thân hình nhẹ như tơ liễu, nhanh như tia chớp, tiêu sái lật cổ tay một cái, tam tiêm lương nhận thương chém thẳng vào xuống dưới, che ở trước mặt tam yêu!

Tam yêu sắc mặt biến đổi, biết rõ người tới không phải dễ đối phó, sát chiêu cũng tại đồng thời nổi lên!

Không khí hết sức căng thẳng.

Lại nghe một tiếng “Khoan!”.

Khương Thượng nói, “Để bọn họ đi đi.”

“Sư thúc!” Dương Tiễn bàn tay cầm tam tiêm lương nhận thương như cũ chỉ vào bọn họ, không đồng ý nói.

Khương Thượng như cũ bình tĩnh kiên trì, “Lui ra đi.”

“Sư thúc, người nghiệp chương chưa trừ diệt, ngày sau khó thành chính quả.”

Cái gọi là nghiệp chương, đó là mọi người lục căn nguyên bản đều lẫn hư không pháp giới, phật cách chúng ta có mười vạn triệu phật quốc thổ, nhược không có chương ngại, chúng ta ngồi ở chỗ này, liền có thể thấy Phật đà rất rõ ràng, Phật đà tại giảng kinh thuyết pháp, chúng ta cũng có thể nghe được rành mạch rõ ràng. Nghiệp chương đó là giữa trần thế sở thiết hạ chương ngại, đem nguyên bản thanh tuệ lục căn che

đây, tiêu trừ nghiệp chướng liền có thể khôi phục năng lực của chúng ta, tiêu trừ một phần liền khôi phục một phần, đợi đánh tan tất cả nghiệp chướng, đó là được chính quả.

“Ta biết.” Khương Thượng lộ ra cực đậm tươi cười, lại như cũ kiên trì, “Lui ra đi.”

Dương Tiễn trầm mặc một chốc, sau đó thu hồi trường thương.

Thân Công Báo xoay người hướng Khương Thượng vái chào thật dài, “Đa tạ sư huynh tương trợ, nhược về sau sư huynh chán ngấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lão đầu kia, hoan nghênh tới Triều Ca cậ nhờ.”

~~~

~~Kim phong ngọc lộ tương phùng (tam)

Trên đường về, Tô Tô một mình bay ở phía trước.

“Sư huynh đối với người quả nhiên là một lòng say mê.” Thân Công Báo xua Bạch Ngạch hổ đang cỡi, thăm dò nói, “Dụng tình sâu vô cùng a.”

Lời nói chưa dứt, một cổ kinh phong đột nhiên đánh úp lại, cắt qua gương mặt hấn.

Mị Hỉ trong miệng chậm rãi ngậm lông chim đen bóng, ánh mắt rõ ràng cảnh cáo hấn, đạo lý họa là từ ở miệng mà ra.

Tô Tô bước chân dừng dừng, nói, “Đương chân si tình như vậy, sớm làm gì đi.”

Nàng đi vào hồng trần này một lần, lại bị thể nhân sở lầm. Người duy nhất nàng yêu là hấn, người duy nhất nàng hận cũng là hấn, yêu sâu đậm, hận liền có nhiều trọng, chính là nàng lại nghĩ không đến người đàn ông đầu tiên của nàng, vẫn là hấn.

Đã nói nhân gian đều có tình si, nhưng tình là vật chi?

Kiếp phù du như vậy, duyên sinh duyên chết.

Nàng có yêu qua, si qua, không nguyện sẽ tái giẫm lên vết xe đổ.

~~~

~~Tây Kỳ.

Trước Chu quân, miến chiến bài treo cao, hai ngày này Na Tra chưa về, đã liền mất hai vị đại tướng, Chu quân nguyên bản vừa mới thừa thốt, Khương Thượng chính là Tể tướng, nhất định phải trấn thủ trong quân, còn lại mãnh tướng Lôi Chấn Tử còn gia nhập không đến một năm miến cường đem nhập doanh, cũng chỉ là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ảo thuật của Trương Quế Phương kia không tìm được phương pháp phá giải, vì giảm bớt hao hụt vô nghĩa, Khương Thượng liền truyền lệnh gọi quan treo lên miến chiến bài, triệu tập tướng sĩ trong quân trong hai ngày này cùng Trương Quế Phương đối chiến kinh nghiệm, thương thảo nhược điểm kỹ môn dị thuật này của hấn.

Đáng tiếc trừ bỏ Trương Quế Phương mỗi lần hô to “Người không xuống ngựa đợi đến khi nào!” Bất luận là lúc đó, hay sau đó, đều không có gặp hấn có bất kỳ động tác dư thừa, tìm không thấy lỗ hổng.

Cơ Phát buồn bực không vui, trên dưới trong triều càng là hoảng loạn.

Nguyên thần của Khương Thượng trở về lúc rạng sáng, hấn bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, một thân áo đơn bị nhuộm đầy máu khiến bọn thị nữ ven đường kêu ra tiếng, thị vệ càng là hô to, “Có thích khách—”

Khương Thượng lập tức đi về hướng đèn đuốc sáng ở đại điện, hai ngày này, trong đại điện tiếng người ồn ào suốt đêm, Nghị Sự Điện đèn thấp sáng, nhóm văn thần võ tướng đỏ bừng mắt, hoặc nhỏ giọng nói nhỏ hoặc cao giọng ồn ào, nhưng làm ầm ĩ hai đêm, vẫn là không tìm được ngự binh thượng sách.

Trong nháy mắt cửa son đại điện bị “Kẹt” đẩy ra, một đêm chưa chợp mắt mọi người bị một thân quần áo dính máu này kích thích thần kinh, mãi cho đến khi phản ứng kịp, Cơ Phát như tiểu lão hổ, từ vương tọa

nhảy dựng lên, chạy vội tới trước mặt hắn, “Thượng phụ! Thượng phụ người thụ thương, người nào có thể chữa thương người?”

Khương Thượng cúi đầu nhìn xem thân thượng quần áo dính máu, tái trở về thay quần áo cũng là không kịp, hắn lộ ra tươi cười, vỗ vỗ vai quân chủ tuổi trẻ, nói, “Vương đừng kinh hãi, thần không ngại.” Mà sau ngữ khí vừa chuyển, trầm xuống thanh, “Na Tra, còn không ra.”

Trong không khí truyền tới hương sen đậm đậm, hồng y tiểu đồng giẫm Phong Hỏa Luân chậm rãi hiện thân, hắn chu môi, giành nói, “Sư thúc, Na Tra đã biết sai rồi.”

Khương Thượng hỏi, “Sai ở chỗ nào?”

Hắn quy quy củ củ đáp, “Na Tra sai tại không nên tự ý rời khỏi quân doanh.”

Khương Thượng thần nhiên hỏi tiếp, “Còn có?”

“Còn có, còn có tham lập công lớn.”

“Còn có?”

“Còn có... Còn có không thủ quân kỳ, không nghe quân lệnh.”

Người liên can chờ nhìn thấy tiểu bá vương ngày thường vô pháp vô thiên bị Tể tướng luôn luôn ôn nhã hòa khí giáo huấn dễ bảo, không đúng... Tể tướng đại nhân thậm chí còn không có phát biểu, hắn liền đã ngoan ngoãn nhận sai. Không khỏi ám ám say mê, có lẽ ngày khác có thể hưởng Tể tướng đại nhân lãnh giáo một phen.

Khương Thượng lẳng lẳng nghe Na Tra một năm một mười đem sai lầm đếm mấy lần, xong mới nói, “Đã biết sai, người liền tự đi Hình bộ lĩnh năm trăm quân còn.”

Na Tra giữa lông mày sắc mặt vui mừng chợt lóe, liên tục gật đầu không ngừng, “Không thành vấn đề!”

Khương Thượng đợi hắn nói xong, mới chậm rãi bổ sung, “Nhớ rõ triệt hồi thần lực.” Nếu không Na Tra có mang thần cách, hình phạt ở nhân gian không làm khó hắn được, chỉ cần một cái thuật pháp phòng ngự, đừng nói quân còn, chính là trăm hình cũng như cũ lông tóc vô thương.

Na Tra thoáng chốc mặt khổ, cầu cứu rên rỉ, “Sư thúc...”

Khương Thượng chỉ là một cái sóng mắt nhẹ đậm, hắn liền thoáng chốc ném đến mùi vị lạnh thấu tâm.

Bất quá trời không tuyệt đường người.

Thương quân trống trận bắt đầu âm âm xao vang, ép bọn họ nghênh chiến.

Gặp Chu quân như cũ khép kín đại môn, không tới ứng chiến, phía dưới các đại tướng bắt đầu bốn phía cười vang, bọn kỵ binh giá ngựa ở cửa thành trước khiêu khích rồi tới mắng nhiếc, bộ binh dùng tâm chấn nặng nề nghiêm nện trên mặt đất, phối hợp lấy tuyên dương khí thế.

“Hôm nay... còn phải treo miễn chiến bài sao?” Cơ Phát không cam lòng ám ám nắm tay.

Khương Thượng trầm ngâm khoảng khắc, “Thần có một sư diệt Dương Tiễn, ngày xưa...”

Na Tra nguyên bản một cước đã đạp ra ngoài cửa, bỗng vui sướng ngây ngất nhảy trở về, quì một gối thỉnh chiến, “Sư thúc! Hãy nhượng Na Tra thử một lần!”

Ở đây mọi người đem ánh mắt chuyển đến trên người hỗn thế tiểu bá vương này, “Xin cho Na Tra lập công chuộc tội! Liền tính, liền tính cuối cùng thua.” Hắn không cam lòng nói chữ Thua, dứt khoát cắn chặt răng, “Na Tra cũng có thể đem hắn sát chiêu thấy một rõ hai ràng, mà nhượng Na Tra thử một lần! Nhược chiến bại, Dương Tiễn sư huynh tái thượng cũng không muộn, Na Tra cam nguyện trách phạt gấp bội.”

Khương Thượng đem ánh mắt dừng lại thật lâu trên người Na Tra, Na Tra thần trí đem qua mới tỉnh, cũng cần một chút thời gian để thích ứng tân thân thể này, sáng tạo một cái tân chiến thuật thuộc về mình.

Na Tra tám tay...

Có lẽ, hắn sẽ mang đến kinh hỉ.

Na Tra nhìn thấy sự thúc nhu hòa duyên dáng nhẹ nhẹ day cầm một chút, phút chốc hưng phấn nhảy lên, cao giọng nói, “Na Tra linh mệnh!” Đó là một khắc cũng chờ không được, cực kỳ hứng thú chạy ra ngoài.

Khương Thượng cười lắc đầu, đứng trên mặt bàn đồ trước, cùng các tướng sĩ chính thức định ra chiến thuật hôm nay.

Kịch liệt tranh thảo sau nửa canh giờ, rốt cục đem đội hình an bài tốt, Khương Thượng chậm rãi đi xuống đài cao, hần đi lại bằng phẳng, sắc mặt vô ba, chính là tại thời khắc đi ra khỏi đại điện, bàn tay giấu trong ống tay áo rộng đã vi vi co rút, trên áo huyết sắc càng đậm một phần.

“Thượng phụ...”

Cơ Phát miễn tuệ phát hiện cổ tay áo hần mơ hồ chấn động, kinh ngạc thốt lên.

Có lẽ là hần quá bình thản ung dung, hần ngày thường trưng trước mặt mọi người, vĩnh viễn là một bộ dạng định liệu trước bình tĩnh thông dong.

Liên tính giờ phút này thượng phụ mặc trên người là quần áo dính máu, nhưng nhìn thấy hình dạng hần bình tĩnh như vậy, phảng phất hần vĩnh viễn cũng sẽ không thất bại, vĩnh viễn cũng sẽ không bị bất luận cái gì đánh bại, nghe đến hần dường như không có việc gì nói “Không ngại”, bọn họ lại cũng thực cảm thấy hần Không ngại, lại cũng đều đi theo lý thường ứng đương cho rằng, hần là Khương Thượng, hần là Thái Công Vọng, hần sẽ không thụ thương, hần không gì làm không được...

Khương Thượng nghe đến Cơ Phát kêu gọi, quay đầu lại, vẫn là mỉm cười nhẹ vô cùng cực mỏng, “Ngô vương, thần không ngại.”

Cơ Phát lại là yên lặng nhưng không nói.

Hần lúc này mới phát hiện dường như bọn họ đặt lên người thượng phụ mong đợi cùng áp lực, lại là khổng lồ như thế, mong đợi thượng phụ lấy lực lượng một người, ngăn cơn sóng dữ.

Giờ phút này thượng phụ tựa như một cây bị kéo căng quá mức, bọn họ phải hay không đem hần mau bức đến cực hạn?

Nhược có một ngày huyền đoạn...

Hần có thể hay không, bị chôn hoạt kéo chết tại Chu triều này giá trầm trọng trên chiến xa?

~~~o

~~~Lúc đó, thám mã quân doanh hồi báo Trương Quế Phương, “Báo! Tây kỳ tháo xuống miễn chiến bài.”

Tướng quân cánh quân bên trái nói “Khương Thượng mấy ngày liền không xuất chiến, hôm nay tháo xuống miễn chiến bài, sợ là có cứu binh tới.”

Trương Quế Phương ruổi ngựa xuất trận, “Ta cũng muốn nhìn xem người tới là thần thánh phương nào.”

Ai ngờ, đợi hần cỡi tuần mã tiến ra, phun phát ra tiếng phì phì trong mũi thật lâu sau, đối diện trừ bỏ cái đứa nhóc, từ đầu xem không đến một thành viên mãnh tướng.

“Người còn muốn tiểu gia đợi bao lâu?” Hồng y tiểu đồng kia đột nhiên mở miệng.

Trương Quế Phương hoàn toàn ngưng ngẩn.

Chỉ nghe này tiểu đồng bức bối nói tiếp, “Người! Chính là người! Không cần nhìn chỗ khác, đối thủ của người chính là tiểu gia!”

Trương Quế Phương nhần không được lạnh xuy một tiếng, “Chẳng lẽ Tây Kỳ thua đến điên, trong triều vô nhân?”

Na Tra cuộc đời hận nhất bị xem là còn nhỏ, cả giận nói, “Ta chính là Na Tra đệ tử của Thái Ất chân nhân. Hôm nay liền nhượng người nếm thử sự lợi hại của tiểu gia!”

Nhất thương nhất bổng, oanh được một tiếng đụng nhau!

Trương Quế Phương dũng mãnh thiện chiến, bổng pháp tự nhiên kỹ càng, tiến như kim ngao quấy biển; lui như nước đại mãng xoay người!

Nhưng Na Tra thương pháp chính là được Thái Ất chân truyền, thêm hấn lực lớn vô cùng, kỳ biến hình huyền, như bay điện nhiều trời cao, vùng thương dựng lên kinh khí thanh âm, lại như chột phong rống ngọc thụ. Hai người chiến ba bốn mươi hiệp, ngành đối ngành chém giết, Trương Quế Phương không bằng Na Tra cự lực, dần dần có chút kiệt lực, tại Na Tra lại một lần hoảng thương đâm tới, hấn không tiến phản lui, lang nha bổng hoành chắn đón chào—

Giờ khắc này, hai người cự ly đạt tới khoảng cách tối tiếp cận.

Trương Quế Phương thốt nhiên làm khó dễ, há mồm phun ra một đạo khói đen, yên lý mơ hồ hiện ra một viên bát xích châu cỡ miệng, đứng ngay vào mặt đánh tới!

Na Tra Hồn Thiên lẳng khê quẩn, kỳ yên tự diệt.

Trương Quế Phương sau khi thấy thuật pháp bị phá cũng nở một nụ cười, tại lúc này hô to một tiếng, “Na Tra không hạ luân đợi đến khi nào!”

Na Tra tâm rùng mình, tới! Chính là sát chiêu này!

Hấn hai chân lập tức đạp khấn Phong Hỏa Luân dưới chân, nhưng đợi một trận, hấn như cũ êm đẹp đứng, không có theo lời ngã xuống.

Kỳ thật Trương Quế Phương giờ phút này là thời cơ tốt nhất để tung ra thế tấn công tiếp theo, thay đổi cục diện trận chiến.

Nhưng Trương Quế Phương chính là hài tử xui xẻo, pháp thuật sở trường của hấn là dựa vào kêu gọi tên đối phương, kinh tán bọn họ linh hồn lực, khiến cho bọn hấn y lời nói của hấn xuống ngựa.

Na Tra lúc trước đã chết sau nhờ hóa sen sống lại, cả người đều là hoa sen, nơi nào có đầy đủ ba hồn bảy vía, bởi vậy mới sẽ không bị kêu xuống khỏi Phong Hỏa Luân.

Đáng thương Trương Quế Phương lần đầu gặp được sát chiêu không nhảy, hấn cảm thấy kinh hãi, tử tế kêu lại một tiếng.

Nhưng Na Tra như cũ đứng được hết sức cao ngất, thậm chí hấn còn đưa ra một cái ánh mắt nghi hoặc.

Trương Quế Phương bị đả kích lớn, liên tục lại kêu ba tiếng,

Na Tra lúc này mặt mày giãn ra, diều võ dương oai châm biếm, “Nguyên lai phá sát chiêu này của người hoàn toàn là ngân dạng lập đầu thương, trông khá mà không dùng được. Hôm nay đụng vào tiểu gia, cũng là do số người xui xẻo!”

Trương Quế Phương nghe vậy giận dữ, ra sức tử chiến, Na Tra tất nhiên là

ý chí chiến đấu sục sôi, Hỏa Tiêm Thương trong tay nắm thật chặt, tựa

ngân long phiến hải, như tuyết rơi đúng lúc đương không, chiến hơn mười hiệp, đột nhiên theo phía sau Na Tra lại duỗi thân ra một bàn tay, cầm vòng Càn Khôn vung lên—

Trương Quế Phương chân vừa đạp bàn đạp, nhanh chóng bay khỏi hông bảo mã, chỉ nghe tuần mã thống khổ hí dài một tiếng, cánh tay trái của hấn cùng với tuần mã, bị đánh nát nhừ, máu tươi văng tung tóe.

Bên này Trương Quế Phương lại vì tánh mạng bản thân và gia đình uy hiếp hạ bạo phát tiềm lực, phát huy tận cùng khinh công, bay khỏi sát thần này, trong chớp mắt liền lui hồi đại doanh.

Na Tra ngẩng cằm, thấp giọng hừ hừ, đại thắng trở về.

~~~o

~~Tin Trương Quế Phương bại tẩu biến mất truyền tới Triều Ca, Văn Trọng nắm bắt chiến thư cau mày, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa sổ truyền tới tiếng cười nhạo.

Hắn không vui nói, “Nếu không phải chuột nhất, liền từ cửa chính mà tới.”

Cửa sổ “Kẹt” một tiếng, lộ ra Thân Công Báo mặt mày cười tít mắt, “Văn thái sư, buổi tối hảo!”, thẩu quá mở rộng ra ngoài cửa sổ, còn có thể nhìn thấy Tô Tô cách Thân Công Báo không xa, cùng với phía sau Tô Tô một đạo khí tức dày đặc ma mỵ.

Văn Trọng thoáng chốc kéo dài mặt, “Người có chuyện gì?” Trong đầu ám ám tự hỏi lấy một địch ba, tối nay liền đem họa quốc yêu nghiệt này đó toàn bộ diệt khẩu xác suất thành công cao bao nhiêu.

“Ánh mắt đừng sung mãn địch ý như vậy.” Thân Công Báo phe phẩy cây quạt nói.

Văn Trọng chỉ là lạnh lùng nhìn hắn.

Thân Công Báo không hề có vẻ xấu hổ, như cũ coi thường Văn thái sư lạnh mông đít, đem chính mình nóng mặt lần thứ hai dán lên, “Thái sư đại nhân, có muốn biết ý đồ đêm nay ta đến hay không a?”

Văn Trọng trên trán gân xanh run rẩy, dần nén xuống xúc động rút ra Đả Thần Tiên đem hắn đánh bay, “Tối nay tìm lão phu có chuyện gì?”

May mà Thân Công Báo cũng biết điều trực tiếp vạch trần đáp án, hai tay

hướng về sau một lóng tay, “Không không không, người không có chuyện

gì, ta tối nay ý đồ đến chủ yếu là vì bọn họ!”

Văn Trọng dùng nhãn nại lớn nhất, dùng lực đóng cửa sổ lại, “Không tiễn!”

Mị Hỉ nói với Tô Tô, “Ta rốt cuộc biết, vì sao hắn gây thù hằn vô số.”

Tô Tô bổ sung một câu, “Cho nên cùng hắn làm gần ngàn năm bằng hữu, ta là vĩ đại bao nhiêu.”

Mị Hỉ gật đầu, dời đầu đi sung mãn kính ý thoáng nhìn.

Ê này, Thân Công Báo một lần nữa búng cửa sổ của Văn Trọng, “Đợi một chút, đừng đóng sớm đừng đóng sớm. Tốt xấu cấp ta cái cơ hội biểu đạt một chút thân phận.”

Hắn có lời hứa hướng Tô Tô bọn họ vạch trần thân phận chân thực của chính mình, mắt thấy bọn họ đối hắn càng ngày càng không tín nhiệm, hắn cũng cần một cái cơ hội vạch trần thân phận.

Văn Trọng trực tiếp đem Đả Thần Tiên nhổ ra, hướng hắn tấn công.

“Trời nóng vật khô, bạo lực như vậy dễ dàng thượng hỏa, không tốt, không tốt.” Thân Công Báo linh hoạt tả hữu nhảy tránh né, bỗng nhiên đem một khối ngọc bài vút cho hắn!

Văn Trọng dùng roi đem ngọc bài cuộn cuộn kéo lên, đợi sau khi nhìn rõ ngọc bài, hắn bỗng nhiên chấn động, không dám tin tưởng chà sát ngọc bài, tử tế xem lại một lần.

“Khởi nhìn lại, ta là sư thúc người, người không nhìn lầm.”

Lời vừa nói ra, không chỉ là Văn Trọng, ở thật xa Tô Tô cùng Mị Hỉ cũng cùng học máu.

Thân Công Báo cùng Khương Thượng sở tại chính là Xiển giáo, giáo chủ chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mà Văn Trọng sở bái chính là đối thủ một mắt một còn của Xiển giáo——Tiệt giáo, lão đại là Thông Thiên giáo chủ.

Thân Công Báo thân là đệ tử Xiển giáo, giờ phút này thế nhưng nhượng đệ tử Tiệt giáo Văn Trọng xưng hắn là sư thúc, vậy liền tổ về...

Tô Tô kích động cầm tay Mị Hỉ ngẩng đầu nhìn trời, nước mắt nóng chảy dài.

Quá soái khí, nguyên lai trước cuộc đại chiến Phong Thần, cũng đã bắt đầu lưu hành Vô Gian đạo!

77. Q.7 - Chương 77

Xuất mỹ nhân kế (nhất)

Cuộc đời Thái Công Vọng nhấp nhô nhiều mài, mà lại oanh oanh liệt liệt.

Đời sau nói binh cùng chu âm quyền đều tông thái công làm gốc mưu, được tôn là thủy tổ binh gia thao lược, bách gia tông sư, thiên cổ Võ thánh.

Tại trường thành danh hiển hách khiến hấn nổi danh trong cuộc chiến Phong Thần thiên thu, sử xưng mục đã trong cuộc chiến, hiếm có người biết đến, binh gia mưu kế ứng biến này lại vượt không qua một đạo mỹ nhân kế tối vụng về...

Từ sau khi Na Tra đánh bại Trương Quế Phương, sĩ khí Chu quân đại chấn, lại thắng liên tiếp lương trường.

Nhưng Nghị Sự Điện đèn đuốc sáng trưng như cũ, Khương Thượng mặt mày chỉ giãn ra trong khoảng khắc ngắn ngủi, liền một lần nữa thâm tỏa.

“Chúng ta không phải vừa mới đánh thắng trận, vì sao thượng phụ người mặt ủ mày chau?” Cơ Phát hỏi.

Khương Thượng cùng vài vị quăng cổ đại thần sắc mặt ngưng trọng, thượng thư trả lời, “Na Tra tuy là thắng, nhưng phía sau Triều Ca điều động đại đội nhân mã, Tây Thổ phải mệt mỏi đây.”

Cơ Phát nghe vậy không khỏi âm u mặt xuống, “Vậy thượng phụ có phương pháp giải quyết nào không?”

Khương Thượng trầm tư khoảng khắc, trả lời, “Thần thỉnh chủ công, cho thần đi Côn Luân một lần.”

Cơ Phát giữ chặt tay hấn tay, “Bình Lâm thành hạ, buông xuống hào biên, giờ phút này quốc nội vô nhân, vọng thượng phụ chớ ở tại Côn Luân quá lâu, trăm rất trông mong.”

Khương Thượng mỉm cười trấn an, “Thần lần này đi, lâu thì ngày thứ ba gặp lại, chậm thì hai ngày, tức thời trở về.”

Cơ Phát vì vi gật đầu, ngầm đồng ý.

Kỳ thật thượng phụ tạm thời ly khai, hấn trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, hấn nguyên vốn là tính tình hầu nhi, hiện giờ ngoan ngoãn ngồi tại triều đường sắm vai kiểu quân vương ưu quốc ưu dân, đối hấn mà nói, thật sự là một chuyện khó khăn cực độ.

Trước khi đi, Khương Thượng tắm rửa thay quần áo, hướng Cơ Phát và văn võ quần thần đặc ý (đặc biệt cố ý) tiễn cử một người.

Nguyên bản chỗ Tây Kỳ hẻo lánh, thân là nước phụ thuộc Thương Thang, tài nguyên và tài tuần đều bị thua hướng n Thương, hiếm có lực đối kháng. Nhưng từ sau khi Khương Thượng sát nhập, nhờ hấn dẫn dắt tiến kỳ nhân dị sĩ nườm nượp tới, Tây Kỳ lưng cũng dần dần cứng lên.

Bởi vậy vừa nghe đến đang lúc nguy nan Khương Thượng lại tiễn cử tân kỳ sĩ, trên dưới triều đình đều phấn khởi.

Cơ Phát vui vô cùng, gương giọng nói, “Thượng phụ mau mau thỉnh tới.”

Khương Thượng gật đầu, sau đó chậm thanh gọi, “Dương Tiễn, tiến đến bái kiến Chu vương.”

Trong lơ lửng có tiếng đáp, “Vâng.”

Sau đó không khí như vẩn nước vậy chấn động vài giây, đầu đội phiến vân quan, quần áo thủy hợp phục, thanh niên khiêm tốn cúi đầu, chậm rãi hiện thân, hấn thắt eo tơ lụa, tóc đen quá eo, nhất phải tuần tú tiêu sái, “Ta là Ngọc Tuyền sơn Kim Hà động Ngọc Đình Chân Nhân môn hạ, gọi là Dương Tiễn; phụng sứ mệnh, tới nghe sư thúc sai bảo.”

Cơ Phát đại hỉ, lúc này chiêu Dương Tiễn, thêm vào tổng số nhóm võ tướng một đạo nhập Nghị Sự Điện cầm đuốc soi dạ đàm.

Na Tra ám ám bữu môi, Chu thiên tử này rõ ràng là thiếu niên chính trực, thế nào lại rất thích túm nhân tán gẫu.

Khương Thượng sờ sờ đầu Na Tra, “Người cùng Vô Cát, Dương Tiễn thủ thành cho tốt, không cần giao đấu với Trương Quế Phương. Chờ ta trở về, rồi mới quyết định.”

Na Tra ngoan ngoãn lĩnh mệnh.

Khương Thượng lúc này mới an tâm, mượn ộn thổ hướng Côn Luân mà đi.

Tới dốc núi kỳ lân, Khương Thượng nổi lên mặt đất, gió núi phàn phật, hắn đứng tại dốc núi, hai tay thả lỏng phía sau nhìn ra xa Côn Luân.

Chỉ gặp yên hà tán màu, nhật nguyệt Diêu Quang. Ngàn chu lão bách, mang mưa khắp núi thanh nhiễm nhiễm, vạn tiết tu rừng tre, Hàm Yên một mạch sắc bạc phơ.

Ngoài sơn lĩnh một mảnh màu hồng phấn phiêu diêu, lúc này là thời gian bàn đào chín tới, những đóa hoa đào nở đầy cành tại mây khói lập lòe, lâu lâu tại vang lên tiếng hạc tiên kêu.

“Người là hồ ly nhà ai?”

Mông lung lại nhớ tới năm đó tình cảnh lần đầu bọn họ gặp nhau.

Đã bao nhiêu năm, hắn quay đầu muốn tìm lại, lại chỉ là một mảnh trống không.

“Khương Thượng, ta thực thích người!”

“Khương Thượng.” nàng đem mặt dán tại cổ hắn, “Nếu là trong thiên hạ này còn có ai có thể giết ta... Liền không người thì còn ai.”

“Khương Thượng, người sẽ bảo hộ ta chứ?” Nàng cặp mắt thật sâu ngóng nhìn hắn, “Ngày sau...người sẽ bảo hộ ta. Người cũng không hi vọng ta chết, đúng không?”

Trong lòng đau nhức, hắn một tay xoa ngực.

“Sư thúc?” Bạch Hạc đồng tử ra đón chào ngờ vực hỏi, “Sư thúc thân thể có việc gì?”

Khương Thượng trả lời, “Không ngại, chỉ là vết thương cũ chưa lành, qua chút thời gian liền hảo.”

Khương Thượng nguyên bản khéo chế đan dược, nếu là chính dược của hắn cũng vô hiệu, Bạch Hạc đồng tử tự nhiên cũng không dám tùy tiện hiến dược, múa rìu trước cửa Lô Ban, vì thế liền kính cẩn thấp đầu, ở phía trước dẫn đường, “Mời sư thúc đi theo ta.”

Hai người qua khỏi dốc núi kỳ lân, đi tới Ngọc Hư cung. Bạch Hạc đồng tử trước khi vào cung nói, “Sư thúc chờ khoảng khắc, để ta hướng sư tôn thông truyền.”

Khương Thượng hơi gật đầu, tĩnh tâm tại ngoài cung chờ đợi.

Nhưng đồng nhi này vừa đi đã là hơn nửa ngày, hắn từ sáng sớm chờ thẳng đến hoàng hôn, Bạch Hạc đồng tử mới từ trong cung đi ra, “Sư thúc, sư tôn xin mời.”

Nhập đại điện, Khương Thượng khom người bái phục, “Đệ tử Khương Thượng nguyện sư tôn thánh thọ vô cương.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có mở miệng, hắn sắc bén đánh giá học trò cưng dưới điện trong khoảng khắc, mới nói, “Người hôm nay tới Côn Luân đúng lúc, ta sẽ lệnh Nam Cực Tiên Ông đem Phong Thần bảng cấp người. Sau đó hướng kỳ sơn tạo một pho tượng Phong Thần đài. Trên đài treo Phong Thần bảng, liền có thể đem chuyện cuộc người khắc lên đó.”

Khương Thượng đậm đậm đồng ý, rồi nói ra ước nguyện vì sao hôm nay thượng Côn Luân, “Hiện có Trương Quế Phương, dùng bàng môn tả đạo dị thuật, thảo phạt Tây Kỳ. Tuy tạm bị Na Tra đánh bại, nhưng sau đó Triều Ca đem tới đại đội nhân mã, chỉ dựa vào đệ tử mấy người, cũng khó mà chống đỡ.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, phán, “Người đã là Tể tướng nhân gian, thụ hưởng thụ quốc lộc, xưng là Thượng phụ. Việc thế gian, vi sự không được can thiệp. Tây Kỳ được người có đức cố thủ, hà sợ phía tả đạo. Chuyện tới lúc nguy cấp, tự có cao nhân hỗ trợ. Việc này không cần hỏi ta, người đi đi.”

Ngôn hạ chỉ ý chính là tiên phạm khác biệt, về sau chuyện nhân gian đừng tìm ta, trong lúc nguy cấp sẽ có người nhân rồi động thân tương trợ.

Khương Thượng tự nhiên cũng minh bạch ý đồ Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn làm chướng quấy vung tay, hẳn việc này thật là không có trách nhiệm, lúc trước phái đệ tử chính mình xuống núi phụ Chu, chờ đã xảy ra chuyện hẳn liền thoái thác không muốn liên quan.

Vì thế Khương Thượng liền bất động thanh sắc nói, “Đệ tử cần tuân sư tôn dạy dỗ.” Nói xong thả tay lui ra.

Lần này không công mà lui, Khương Thượng cũng vô tâm lưu lại lâu dài, liền vội vàng hồi Tây Kỳ. Ai ngờ mới ra khỏi cung, Bạch Hạc đồng tử liền vội vàng đuổi tới, “Sư thúc tạm dừng bước, sư tôn có chuyện muốn dặn dò.”

Khương Thượng quay đầu.

“Sư tôn nói rằng, phạm là có kẻ người, không thể ứng hẳn. Nếu là ứng hẳn, có ba mươi sáu con đường thảo phạt người. Đông Hải còn có một người chờ người, cần phải cẩn thận.”

Khương Thượng theo lời lĩnh mệnh.

Mới ra khỏi cửa cung vài bước, Nam Cực Tiên Ông đã cầm Phong Thần bảng đang tại một bên chờ hẳn.

Thấy Khương Thượng, Nam Cực Tiên Ông liền tiến lên nghênh đón, “Sư đệ, người tại thế gian tình thế ra sao?”

Khương Thượng tiếp nhận Phong Thần bảng, hẳn cùng với Nam Cực Tiên Ông so sánh thân hậu, chỉ hơi lắc đầu, “Ta tiến Côn Luân yết kiến sư tôn, sở cầu chỉ điểm, đẩy lui Triều Ca, đáng tiếc sư tôn...”

Nam Cực Tiên Ông thấy hẳn tay không mà về, liền cũng biết rõ ý tứ Nguyên Thủy Thiên Tôn. Lý giải vỗ vỗ vai sư đệ, “Thượng thiên số định, chung không thể dời. Chỉ là có người kêu người, thiết không thể ứng hẳn, thực tại cần gấp! Ta liền không tiến xa.”

Khương Thượng bày ra nụ cười, hướng hẳn cúi đầu, tay phụng

Phong Thần bảng đi đến kỳ lân vách đá, đang muốn độn thổ trở lại, đột

nhiên từ phía sau truyền tới tiếng kêu gọi quen thuộc—

“Sư huynh!”

~~o

~~Xuất mỹ nhân kế (nhị)

Hắn âm thầm nhú mi, thật sự có người kêu gọi, này tới giả vẫn là Thân Công Báo!

Thân Công Báo gặp hẳn không có quay đầu, liền lại cất cao giọng. “Sư huynh!”

Khương Thượng chưa ứng, lập tức muốn ly khai.

Thân Công Báo kéo dài thanh âm, thậm chí thay đổi bốn năm thanh âm, “Sư huynh!”

Khương Thượng mặc niệm câu thần chú độn thổ, đem lời nói của hẳn coi như gió thoảng bên tai.

Thân Công Báo không hổ là một đời gian hùng, co được dãn được, “Khương sư huynh, người quá bạc tình, liền như vậy có mới nói cũ? Mà nay người vị cực nhân thần, đảo mắt liền quên năm đó ta cùng người tại Ngọc Hư cùng làm bạn học đạo hơn bốn mươi cái nóng lạnh, quên ta cũng không sao cả, ngay Tô Tô người cũng muốn quên sạch sẽ sao?”

Khương Thượng thân thể cứng đờ, chung quy là vô nại dừng bước, “Nàng có chuyện gì?”

Thân Công Báo đáp, “Sư huynh cũng quá không có thành ý, liền như vậy nhượng sư đệ ta nói chuyện với cái út người sao?”

Khương Thượng tạm dừng vài giây, cuối cùng quay đầu lại, gió núi thổi khai làm mái tóc dài của hắn che đi diện mạo, hiện ra một khuôn mặt thanh lãnh, như lối vẽ tỉ mỉ tinh tế tạo hình dung nhan sáng trong như ngọc, hắn thanh âm lạnh lùng nói, “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Thân Công Báo sững sốt.

Khương Thượng long khởi mi, làm như không vui.

Thân Công Báo quạt lông kê che trụ môi, cười nói, “Sư huynh thực là càng mỹ mạo, mới vừa một cái không lưu ý, sư đệ ta tâm tình liền rung xuống.”

Khương Thượng nghiêng mặt qua, “Có chuyện liền nói thẳng, không cần quanh quanh co co.”

“Hừ, mới vừa lời nói những câu chân tâm, sư huynh thực là không hiểu phong tình.” Thân Công Báo nói, “Ta chỉ là muốn hỏi, nếu tiểu hồ ly kia lần này quay đầu lại tìm người, người có thể hay không cự tuyệt?”

Khương Thượng không đáp hỏi lại, “Là... nàng biểu người hỏi ta?”

Thân Công Báo lắc đầu, “Người trả lời ta trước, có cự tuyệt hay không?”

Khương Thượng cười khổ, “Ta không bao giờ cự tuyệt nàng.”

“Sư huynh thực là si tình a.” Thân Công Báo cũng trêu đùa, “Một bên muốn vâng theo sư mệnh, một bên rồi lại không bỏ xuống được tiểu hồ ly kia. Mọi chuyện lưỡng nan toàn, sư huynh người hai bên đều muốn bắt lấy, sợ rằng tối hậu, bên nào cũng trao không được.”

“Vậy liền trao không được đi.” Khương Thượng nhưng thật ra thản nhiên nói, “Ta chưa hề nghĩ có thể, hiện giờ gây nên, bất quá duy tâm mà thôi.”

“Người như vậy cũng bất quá chỉ là một phía tình nguyện, chẳng lẽ người cho là có người lại nhận tình?”

“Ta đã nói qua.” Khương Thượng đáp, “Duy tâm mà thôi. Đối phương lĩnh hay không lĩnh tình, ta không quan tâm, ta làm, bất quá là ta nghĩ làm, như thế mà thôi.”

Thân Công Báo bĩu môi, gọi ra Bạch Ngạch Hổ, lẩm bẩm một tiếng, “Ta cuộc đời tối chán ghét thánh nhân.” Rồi nhảy lên lưng hổ, hướng hắn giương giọng nói, “Người đã nói người duy tâm mà thôi, đến lúc đó sẽ có một phần kinh hỉ chờ người.”

“Kinh hỉ ra sao?”

Thân Công Báo nhếch miệng, tự nhiên phải...

Nhượng Tây Kỳ biến thành biển máu, bạch cốt chất như sơn kinh hỉ lớn.

~~o

~~Khương Thượng hồi Tây Kỳ, tới Tướng phủ. Còn chưa vào triều, đã gặp Na Tra cùng Võ Cát đứng chờ trước cửa.

Khương Thượng cho rằng chiến tuyến lại có biến, liền vội hỏi, “Trương Quế Phương có từng tới khiêu chiến?”

Võ Cát trả lời, “Chưa từng.”

Vì thế Khương Thượng cảm thấy an tâm một chút, cùng hai người bọn họ vào triều gặp Chu vương.

Cơ Phát không đợi Khương Thượng hành xong lễ, liền hạ vương tọa nâng dậy hắn, “Thượng phụ lần này đi Côn Luân, có tìm được đối sách gì không?”

Khương Thượng chỉ mông lung im lặng.

Thế nào cũng không thể đem tình hình thực tế nói cho hắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ đầu liền quyết định không xuất thủ, hắn việc này không tiến mà lui.

Cơ Phát nhìn thấy Khương Thượng cực có tính lừa gạt, muôn đời là khuôn mặt bình tĩnh, cho rằng hắn đã tính trước kỹ càng, mắt mang nhụ mộ tình, thấp giọng nói, “Thượng phụ vì trăm lao khổ, trăm... trong lòng bất an.”

Khương Thượng cúi người, “Lão thần vì nước, đương được như thế, há ngại lao khổ.”

Hai chữ Lão thần vừa ra khỏi miệng, ở đây mọi người lặng lẽ câm như hến. Trong lòng nhao nhao thầm than thừa tướng thật sự là có dùng trí nham thuật, hình dạng tuần tú này nhĩ, cùng chữ Lão ra sao cũng không hợp, đứng tại bên cạnh bọn họ kêu người sống thế nào a.

Cơ Phát nhưng thật ra đã quen, hần lúc trước lần đầu tiên kêu Thượng phụ một thời gian cũng cảm thấy khó chịu, tuy biết rõ thừa tướng đã là bậc cha chú của chính mình, nhưng với khuôn mặt kia... thật sự là, thật sự là khó mà xuất khẩu.

Nhưng càng tiến một bước tiếp cận thượng phụ. Thượng phụ phong tư khí độ làm việc mưu lược đều khiến hần bá phục, hần tuổi còn nhỏ, có thượng phụ một đường cẩn trọng phụ tá, hần tài năng thu phục lão thần, định lòng dân. Chỉ là khổ thượng phụ, hần cơ hồ chưa hề gặp qua thượng phụ có một ngày an gối, suốt ngày bồn ba.

“Người tới, thiết yến.” Cơ Phát giơ tay lên, quyết định trước khao một chút công thần.

Khương Thượng cảm thấy đã có vài phần mệt mỏi, kỳ thật hần vốn định trực tiếp hỏi Tướng phủ nghĩ ngơi trước khoảng khắc, mà vương đã có lệnh, hần liền chỉ phải cường chống đỡ lên tinh thần tiếp khách.

May mà giờ phút này đang là thời kỳ chuẩn bị chiến tranh, yến hội vẫn chưa quá xa hoa, Khương Thượng lần nữa xin miễn Cơ Phát tổng thượng mỹ nhân, cùng Cơ Phát, Dương Tiễn, Vô Cát cộng ẩm vài chén, liền từ yến mà về.

Sau khi hỏi Tướng phủ, Khương Thượng bình lui tả hữu. Lấy ra bình ngọc đặt trên đầu giường, hần thành thực đổ ra đan lộ trong bình, cởi xuống áo ngoài, trước ngực bằng vải vi vi chảy ra một đoàn huyết sắc, sợ là miệng vết thương lần thứ hai vỡ toang.

Hần đang muốn cởi bỏ băng vải phút chốc dừng lại, chỉ trầm giọng quát, “Ai?”

Nửa buổi, trên mái hiên mới khoan thai truyền tới thanh âm nữ tử, “... Là ta.”

Tô Tô buồn bực đáp lời, vốn định che dấu xuống khí tức tái do dự một hồi, ai ngờ hần tuy rằng tân thương cũ hoạn (vết thương mới cũ) một đồng, lại vẫn là mẫn tuệ như vậy.

Hần cơ hồ cho rằng chính mình nghe lầm, nằng thế nhưng lại đi tới bên cạnh hần.

Tô Tô chờ giây lát không nghe đến hần đáp tại, không khỏi hỏi, “Không mời ta vào nhà sao?”

Khương Thượng vội vàng phủ thêm ngoại bào, đáp, “Người vào đi.”

Tô Tô cũng không khách khí, nhẹ nhàng khai mở một cái cửa sổ nhỏ, lập tức từ ngoài cửa sổ tiến vào.

Hai người sau đêm đó là lần đầu tiên bình tĩnh mặt đối mặt, đều không biết nên nói cái gì cho phải, Tô Tô vào nhà rồi liền lúng túng cùng hần giằng co. Cảm thấy rửa thắm Thân Công Báo, rõ ràng mấy ngày trước đây nàng mới làm hần bị thương, gặp lại liền nhượng nàng sắc dụ, này thật sự phải...

Đương nhiên, oán thâm thì oán thâm, Tô Tô cũng biết rõ thời gian đã không nhiều, này quả thật là đường tắt mau nhất, chỉ là nhượng nàng lập tức ném ân oán tư tâm lại dĩ vãng, nàng cần điều chỉnh thở.

“Vết thương người... hiện tại ra sao?” Nàng nửa ngày rốt cục ngó ra một câu này.

Khương Thượng cũng trả lời khô cằn, “Đã không còn đáng ngại.”

Tô Tô “Ồ” một tiếng; thông thuận vô cùng nói tiếp, “Vậy liền cho ta xem người thương khỏi hần được ra sao.”

Lời nói rơi xuống, toàn trường lại là một mảnh lặng im.

Khương Thượng lúng túng, mang theo vài phần chật vật nói, “Không cần, không cần.”

Tô Tô phản ứng kịp, nguyên bản cũng nghĩ thuận thể chống đỡ, nhưng gặp thái độ hần như vậy, nàng bắt giác khẩu khí cứng ngắc, “Người cho ta xem đi.” Một nữ tử nghĩ xem lồng ngực nam nhân đến cùng là đúng hay không hợp với lễ giáo?

Khương Thượng không cùng nàng tranh cãi thêm, trầm ngâm khoảng khắc, rốt cuộc vẫn là khoan y giải đãi...

Ánh mắt Tô Tô trôi đi tả hữu một hồi, cuối cùng đứng ở trước mặt hần cởi ra áo đơn bị băng vải bọc trước ngực.

Hần khó được cũng có chút chật hẹp, nắm chặt vạt áo, tim đập bắt đầu mất trật tự.

“Ta...” ngón trỏ Tô Tô, dưới ánh mắt hần, cuối cùng nhẹ nhàng điểm lên chỗ băng vải trước ngực hần.

“Ta giúp người hoán được.”

Hần cúi mắt ngóng nhìn nàng, chốc lát sau, nói khẽ, “... Được.” Liền tính, người việc này là lừa ta, ta cũng cam nguyện.

~~o

~~Xuất mỹ nhân kế (tam)

Sắc dụ đến tốt cùng nên ra sao?

Tô Tô giờ phút này có chút nhức đầu, nhưng là đâm lao phải theo lao.

Nàng chậm rãi bóc hạ băng vải, một điểm một điểm lộ ra vết thương hần chồng chất trên bờ ngực trần, hần vẫn cúi đầu ngóng nhìn nàng, hai tay để tại eo, không đi ngăn cản nàng.

Không khí tựa hồ cùng dần dần lơ thơ lên...

Nàng bắt đầu có chút nóng nảy, lúc kết thúc động tác hơi có chút thô bạo, không cẩn thận đem vết thương cùng băng vải dính liền, vết máu cũng một đạo xé mở, một sợi đỏ thẫm thoáng chốc trào ra...

Nàng cả kinh, hạ ý thức ngẩng đầu xem hần.

Hần mi cũng đều bất động, chỉ là bắp thịt trước ngực cấp tốc co rút lại, đều đều nói, “Không sao, Tô Tô.”

Nàng cắn môi ngừng động tác, bầu không khí ái muội biến hóa kỳ lạ này khiến nàng chỉ muốn quay đầu liền đi.

Trong tay đột nhiên chợt lạnh—

Nàng cúi đầu nhìn lại, nguyên là hần tưởng nàng muốn đi, vội vàng hướng trong tay nàng nhét vào bình dược.

Hần nói khẽ, “Chỉ cần đem sương đọng bôi lên vết thương là được.”

Nàng nắm cái chai, tái ngẩng đầu nhìn xem hần, hần chỉ là cố giữ vững bình tĩnh nhìn lại nàng.

Nàng liền cũng không nói tiếp, nâng tay đổ ra một ít sương đọng, đánh giá bộ ngực xích lỏa của hần, suy nghĩ nên từ chỗ nào khai đao.

Bộ ngực hần hết sức gầy mà rắn chắc, loang lổ vết thương trải rộng, vết thương cũ, vết thương mới tung hoành, chủ yếu tập trung ở eo và ngực trái hần, trong đó tối nghiêm trọng là chỗ thương mà Tô Tô trước đây xé mở năm đạo vết cào, miệng vết thương dữ tợn đầy máu, bởi vì vài lần vỡ toang hơn nữa bản thân hần vẫn làm lụng vất vả chưa từng hảo hảo dưỡng thương, đã sinh mủ...

Mùi máu tanh đậm đậm theo băng vải bị cởi ra ngênh diện đánh úp lại, Tô Tô đầu ngón tay đột nhiên một trận trướng đau, móng tay sắc bén không bị không chế theo khe hở duỗi thẳng một chút...

Đáy lòng lại nảy lên xúc động quen thuộc rồi lại bí mật mang theo ác ý không hiểu...

Tô Tô nỗ lực đè nén xuống sát ý rục rịch, kiệt lực thu hồi móng vuốt lại, ảm ước hiểu, mỗi lần ác niệm không hiểu đẩy lên không khống chế được là châm chích Khương Thượng.

Này cũng là tâm ma mang đến một kiếp sao?

“Thế nào?” Khương Thượng thấy mặt nàng ngưng trọng.

Nàng lắc đầu, tự nhiên đem sương đọng xúc lên trước ngực hắn, “Vết thương này... vì cái gì lại nghiêm trọng?” Hắn thân là thừa tướng của Tây Kỳ, mỗi ngày gặp được đánh lén ám hại nhiều vô kể, vết thương thật sâu nhọt nhọt này đó lại không bằng với vết thương mà nàng ngày đó thuận tay gây ra.

Khi đó nàng xuất thủ bất quá chỉ muốn bức lui hắn, lại không ngờ...

Hắn mở miệng nói, “Thượng tài nghệ vi thiển, chê cười.”

Người bình thường làm sao có thể trọng thương hắn? Chỉ là hắn ... chưa từng mang lòng phòng bị với nàng thôi.

Nàng không có hỏi lại, “Nhược có một ngày...” Bỗng dưng dừng lại, nàng không nói nhược có một ngày nàng sẽ ra sao, chỉ ngoáy hỏi, “Người đừng trách ta.”

Hắn nói, “Ta sẽ không trách người.”

Nàng liếc mắt nhìn hắn, đó cũng là một ánh mắt phức tạp mà bất minh, sau đó thu hồi tầm mắt, “Cũng phải.”

Đêm đó nàng trừ bỏ bôi thuốc cho hắn, rốt cuộc cái gì cũng đều không có làm.

Đổi được xong bọn họ đưa mắt nhìn nhau vài giây, hắn nguyên tưởng rằng nàng sẽ rất mau ly khai, ai ngờ, nàng lại chưa đi, chỉ xoay người một cái, hóa làm một con chồn bạc, nhẹ nhàng nhảy lên giường hắn bá trụ chân của hắn, đem hắn đuối tới lương thấp ngủ.

“Người muốn lưu lại?”

Tiểu bạch hồ chỉ thưởng cho hắn một cái lông xù phía sau lưng, liềm liềm lông, lười nhát rêu rao chín cái đuôi nói, “Chẳng lẽ người không hi vọng ta lưu lại?”

Hắn lòng đầy nghi hoặc, lại sợ nàng đảo mắt ly khai, chung quy là không có tái truy vấn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Khương Thượng đứng dậy chuẩn bị, ánh mắt theo trên mặt áo ngủ bằng gấm xẹt qua, hắn dừng lại, tiến đến nhẹ nhàng xúc lên chăn mền.

“Hắt xì! Hắt xì!”

Không khí lạnh đột nhiên xâm nhập, tiểu bạch hồ cuộn lên cái đuôi che đầy thân thể, đánh hai cái nhảy mũi, bất mãn mở ra nhãn tình utor sùng...

Khương Thượng nhanh chóng lại đem chăn chặt chẽ bao lấy nàng, gương mặt hơi nóng.

Tô Tô thò đầu nỗ lực đem chăn đẩy ra, miễn phải lâm vào vận mệnh chết ngạt, “Người muốn làm cái gì?”

Rất lâu chưa đổi mặt nàng không mang theo địch ý hỏi hắn, hắn ngược lại có chút không quen, “Ta nên thượng triều.”

Nàng “Ồ” một tiếng, tái liếc hắn một cái, hắn vì cái này mà đánh thức nàng?

“Na Tra và Lôi Chấn Tử thường thường chạy tới trong phủ ta.” Hắn nói, “Người, quyết định trường lưu tại nơi này sao?” Đến lúc đó sẽ cùng bọn họ đánh nhau.

Tô Tô liềm liềm móng vuốt, kiều mỹ phong tình lộ một ít ác ý liếc hắn một cái, “Dù sao đến lúc đó người sẽ hộ ta, đúng không?”

Hắn thật lâu sau không lên tiếng.

“Người không phải muốn thượng triều?” Tô Tô giải khai chăn mền, đi theo đứng dậy.

Hắn gật đầu, “Ta sẽ phân phó thị nhân đem ba bữa đưa tới mỗi ngày.” Bất luận là Thương nhân hoặc Chu nhân một ngày chỉ dùng có hai bữa cơm, nhưng hắn vẫn nhớ nàng mỗi ngày cần ăn ba bữa.

Tô Tô hỏi, “Người trong nhiều ngày sẽ không trở về?”

Hắn gật đầu, “Ta muốn đi Đông Hải một chuyến.”

“Người không phải mới từ Côn Luân trở về, lại muốn đi Đông Hải?” Tô Tô kéo dài thanh âm, “Vẫn là Tây Kỳ vô nhân... Người mới nơi nào đi tìm viện binh?”

Hắn không cùng nàng tranh luận, chỉ mơ hồ lẩm bẩm, “Sư tôn nói Đông Hải có người đang chờ ta, ta phải tiến đến một hồi.”

Tô Tô trầm ngâm khoảng khắc.

Khương Thượng xoay người, sắp sửa xuất môn, thỉnh linh trước ngực bị trọng trọng va chạm, hắn hạ ý thức hai tay tiếp được tiểu đông tây ầm ập phi phác mà tới.

“Ta cùng người đi.”

Tô Tô đỉnh đạc ngồi tại bàn tay hắn, trực tiếp đánh nhịp.

Một ngày này Tây Kỳ cơ hồ bị nhiệt náo người ngã ngựa đổ.

Lúc mọi người thấy được thừa tướng đại nhân cao quý ngày thường vô bi vô hỷ như một pho tượng thần ôm một chồn bạc xuất hiện, nhao nhao cầm rút đầy đất.

Nguyên lai thừa tướng đại nhân thích chồn bạc a... Thị nhân đầu óc linh mẫn bắt đầu cân nhắc khi nào đi đỉnh núi phụ cận săn vài con chồn bạc dâng lên.

So sánh phạm nhân chỉ là âm thầm kinh ngạc, mặt ngoài vẫn là phản ứng bình thản, khi Na Tra cùng Lôi Chấn Tử nhìn thấy chồn bạc trên tay sư thúc, hai người gương mặt biểu tình giống như trúng gió, năm màu sáu sắc.

“Yêu nữ!” Lôi Chấn Tử dẫn đầu làm khó dễ, gọi ra Càn Khôn kim côn, bật nhảy lên—

Đáng tiếc bay đến nửa đường, hắn như một con ruồi bị đập, đột nhiên bị đập rớt xuống = =!

Khương Thượng đậm đậm thu hồi tay.

“Sư thúc!” Lôi Chấn Tử quỳ rạp trên mặt đất bị phản rống một tiếng!

Rút lại phía sau một bước, Na Tra nhanh chóng giẫm qua người hắn, chỉ vào chồn bạc trong ngực Khương Thượng, “Sư thúc... người, người đem Tô Tô mang về?”

Hắn gật đầu.

Tô Tô lại lơ đãng uốn tại bàn tay hắn, trừng mắt lên, đồng tử màu vàng trực tiếp xẹt qua Lôi Chấn Tử trên mặt đất ngừng tại Na Tra, ôm cái đuôi tuyết trắng xoa tung khe khẽ grừ grừ, làm tiểu Na Tra đầu óc choáng váng.

Na Tra thừa dịp sư thúc không chú ý, lặng lẽ nghĩ đưa tay sờ một chút, thỉnh linh thân thể bị định trụ, hắn ngượng ngừng ngẩng đầu, “Sư thúc..”

Khương Thượng nghĩa chính nói, “Hiện tại là thời gian quân đội tập luyện, hai người các ngươi thể nào còn ở bên ngoài du dương?”

“...”

Sắc mặt hắn trầm xuống, “Còn không mau trở về tập luyện.”

Lôi Chấn Tử nắm Càn Khôn kim côn rống càng lớn tiếng, “Không trở về! Nhất định là yêu nghiệt này mê hoặc sư thúc, ta muốn bảo hộ sư thúc!”

Na Tra trực tiếp tóm cánh hắn, “Sẽ không, Tô Tô sẽ không.”

“Nếu sẽ không, sư thúc lần này bị thương lại là chuyện như thế nào?”

Na Tra nhất thời cũng ghen lời.

“Nàng vẫn chưa mê hoặc ta, đừng lo lắng.” Khương Thượng âm giọng nói với Lôi Chấn Tử, “Ta có chừng mực.”

Lôi Chấn Tử không tin, “Sư thúc người chính là bị mê hoặc, người bị nàng tổn thương bao nhiêu lần, vì sao còn khẳng khái một mực?”

Không đợi Khương Thượng mở miệng, Tô Tô giấu cột châm chọc, “Khương Thượng, người có một hảo sư diệt ni.”

Hắn không đáp, thân hình nhoáng lên một cái, chớp mắt liền biến mất ở tại chỗ.

Lôi Chấn Tử cắn răng một cái, dứt khoát không quan tâm lệnh cấm không được mang vũ khí vào cung, cầm lấy kim côn trực tiếp bay đi hoàng cung.

Hắn hùng hổ mà tới, phía dưới đều là phạm phu tặc tử, nơi nào chặn được.

Cũng bởi vậy, sau khi hắn nhảy vào cửa cung, cũng đã nhiều ngày lưu ở trong cung mỗi ngày bởi Cơ Phát cầm đuốc soi dạ đàm, Dương Tiễn đánh lên.

Dương Tiễn huy động tam tiêm lưỡng nhận kích ngăn lại hắn, “Lôi Chấn Tử, trong vương cung cấm mang theo vũ khí, người vì sao biết rõ còn cố phạm?”

Lôi Chấn Tử vội la lên, “Sư huynh người có thấy sư thúc không? Hắn mới vừa ôm con hồ ly tinh kia tiến cung!”

Lời vừa nói ra, thủ vệ trước cửa cung toàn bộ dùng ánh mắt kỳ dị nhìn qua.

Lôi Chấn Tử, có hay không có người nói cho người câu này rất giống như chính thê đi bắt gian đang bị phản khiêu tố?

Dương Tiễn , theo sau phản ứng kịp, bỗng xách theo tam tiêm lưỡng nhận kích của hắn cùng Lôi Chấn Tử một đường tiến tới hướng đại điện.

Sư thúc là hồ đồ sao, lại đem họa quốc yêu hồ kia đưa đến trước mặt Chu thiên tử, nếu là nàng tâm hoài bất quỷ, bất ngờ thốt nhiên ra tay giết chết Chu vương...

~~o~~

——“Có thể hay không cho trẫm ôm một chút?”

Thanh âm kiều mỹ của nữ tử truyền tới, “Không được, người trước hết để cho ta ôm Tỳ Hưu một cái đã.”

Bỗng nhiên phá khai môn, cảnh tượng hòa thuận vui vẻ (?) trước mắt, cũng làm ọi người tay cầm các loại vũ khí đập môn mà vào tất cả hóa đá hết.

~~o

~~Xuất mỹ nhân kế (tứ)

Nàng xin thề, tổ tiên nàng thêm cả cuộc đời này, trước giờ không có gặp qua nhiều gấu trúc như vậy!

Trên đại điện gấu trúc lần qua lần lại không ngừng khiêu khích nàng yếu ớt manh điểm, cơ hồ không do dự lâu lắm, nàng lăn lông lốc theo bàn tay Khương Thượng nhảy đi xuống, hướng gấu trúc quay cuồng trên mặt đất này đánh tới.

“Grừ!”

Móng vuốt còn chưa kịp đáp lên, đám gấu mèo kia lập tức hướng nàng nhe răng rít gào một tiếng—

Chân Tô Tô bỗng dừng nhẹ, mới phát hiện mình bị người xách từ sau gáy nhắc lên.

“Cẩn thận, đừng để bị Tỳ Hưu này cắn.”

“Cẩn?” Tô Tô kinh dị cúi đầu, tầm mắt tới tới lui lui tại biểu tình nhận chân của Khương Thượng cùng nhóm gấu trúc khả ái thân thể viên phỉ thượng du đời.

“Tỳ Hưu này còn chưa thuần dưỡng hảo, gỡ ngược chưa thốn, chờ mười ngày sau liền có thể tham chiến.”

Tham chiến?!

Hồ ly Tô Tô mặt đỏ dẫn xuống, cứng ngắc cúi đầu nhìn thấy đám gấu trúc đầy đất đang lăn qua lăn lại.

Khương Thượng gật đầu, Đế Tân có đội voi, Tây Kỳ bọn họ cũng có thể sử dụng Tỳ Hưu mãnh hổ đón chào.

Tô Tô không lời ngừng chen hòng.

Quốc bảo... Dùng một đám quốc bảo tới đón chiến...

Phung phí của trời a!

Bên này nàng hãy còn bị phần, một bên Cơ Phát sớm tại lúc Khương Thượng ôm nàng vừa xuất hiện, cặp mắt bị một thân lông trắng cơ hồ trong suốt cùng với đôi đồng tử ánh vàng rực rỡ thu hút, cuộc đời hần yêu nhất dị thú quý hiếm, tuy rằng hồ ly chẳng hề giống Tỳ Hưu hiếm thấy như vậy, nhưng chồn bạc mỹ lệ linh khí bức nhân như vậy hần vẫn là lần đầu gặp, tâm ngứa ngáy vô cùng, tái xem thượng phụ cùng nó tựa có thể trao đổi tất cả như vậy, hần tính trẻ con chưa mẫn, không tự chủ được tiến lên, “Thượng phụ, có thể cho trẫm ôm một chút không?”

“Không cho, người trước hết để cho ta ôm một con Tỳ Hưu đã.” Tiểu hồ kia sóng mắt dong đưa, lại bỗng nhiên mở miệng nói chuyện.

Cơ Phát giật nảy mình, lui về phía sau nửa bước.

Giờ phút này đại môn bị phanh một tiếng đá văng, trong điện hai người một yêu đồng thời quay đầu nhìn lại, liền gặp đương đầu Dương Tiễn cùng Lôi Chấn Tử dẫn một đám thị vệ lít nhít liú nhúu ngăn ở cửa đại điện, vẻ mặt kinh ngạc nhìn bọn họ.

Sau đó, là Na Tra tiếng kêu cao vút, “Nhường một chút! Nhường một chút! Lôi Chấn Tử, Dương Tiễn sư huynh, các người ngàn vạn đừng xúc động...”

Khương Thượng rõ ràng đem Tô Tô ôm trở về trong ngực, lạnh mặt xuống nói, “Các người ngày thường chính là hộ vệ hoàng cung như vậy sao?”

Hần ở dân chúng uy vọng rất cao, bởi vậy nghe thấy thừa tướng đại nhân hỏi trách, bọn thị vệ cầm trong tay binh khí vây quanh ở cửa nhao nhao xấu hổ quỳ xuống, “Là chúng ta lỗ mãng, mạo phạm bệ hạ, thừa tướng, chúng ta cam nguyện lĩnh phạt.”

Dương Tiễn không có động, tam tiêm lưỡng nhận kích trong tay hần như cũ chia thẳng vào chồn bạc trong tay Khương Thượng, “Sư thúc, chớ tái chấp mê vu nghiệp chướng.”

Khương Thượng hạ ý thức đem chồn bạc trong ngực càng ôm chặt chút, thanh âm lạnh lùng nói, “Buông xuống đao kích.” Hần không dung những người khác tái thương nàng.

Lôi Chấn Tử quát, “Sư thúc!”

Kỳ thanh như cự lôi, này nhất cổ họng rống xong, xung quanh hần mọi người chỉ cảm thấy bên tai một trận nổ vang, thật lâu nghe không thấy thanh âm.

Con mắt thứ ba trên trán Dương Tiễn thiên nhãn chưa mở, nhưng hình xăm nhãn tinh dựng đứng giống nhau này lại làm cho nàng có một loại cảm giác nguy cơ bị thợ săn khóa chặt, quanh thân lông không khỏi cảnh giác dựng đứng lên.

Dương Tiễn một thân ngân giáp, mái tóc dài cao thúc tư thế oai hùng hiên ngang, hần kiên quyết mà không mất cung kính thừa bẩm, “Sư thúc, chớ quên ước nguyện lúc trước sư tôn nhượng chúng ta xuống núi.”

“Ta không quên.” Khương Thượng nhẹ nhàng vuốt ve lông Tô Tô, trấn an, “Ta đã tiếp được ý chỉ, liền sẽ không nhân từ tình gác lại.”

Cần Khôn kim côn của Lôi Chấn Tử nắm được nóng lên, “Nàng ni? Nhược nàng là tiến đến mê hoặc sư thúc, tai họa Tây Kỳ, vậy đến lúc đó...”

Khương Thượng chỉ kiên định lặp lại một lần, “Ta sẽ không ảnh hưởng chiến cuộc.”

Người bên ngoài gặp hấn tâm ý đã quyết, biết rõ là vô lực xoay chuyển trời đất, âm thầm trấn an chính mình, thừa tướng luôn luôn tiến thoái có độ, chắc là trong lòng cũng có tính toán đi.

Ai ngờ, câu không ảnh hưởng chiến cuộc này của hấn, cuối cùng lại dùng phương thức thâm nhất hiện ra ở trước mặt mọi người.

Tại lúc Khương Thượng hướng Cơ Phát chào từ biệt đi Đông Hải, Tô Tô tâm tư có mấy phần buồn bực.

Hấn vừa mới kiên định như vậy đồng ý sẽ không bởi vì tư tình ảnh hưởng chiến cuộc... nếu đã như thế, Thân Công Báo ra mỹ nhân kế này phải hay không đi nhằm? Vẫn là Khương Thượng sớm đã có an bài khác, ẩn giấu hậu chiêu?

Đáy lòng nhảy lên một sự chán nản tựa hồ xen lẫn theo ngoài một phần nàng không nguyện miệt mài theo đuổi tình cảm, nguyên lai lực ảnh hưởng nàng đối với hấn cũng chỉ thường thôi?

Khương Thượng ôm nàng ngự phong mà đi, trong lúc nàng bất giác, hai người đã tới Đông Hải.

Khương Thượng đứng lại tại một chỗ trên đỉnh núi, sơn lung linh trong sáng, phong cao linh tú, mây mù tương liên gần với hải đảo.

Hấn buông xuống chồn bạc, theo trong tay áo lấy ra Phong Thần bảng, trước mắt là một mảnh biển xanh trời xanh, hấn không rõ sự tôn nhượng hấn tại Đông Hải gặp người nào, cũng không biết người kia khi nào mới xuất hiện, chỉ phải nhẫn nại quyết định chờ đến khi người kia tự động hiện thân mới thôi.

“Ta đói.” Chồn bạc đột nhiên duỗi ra móng vuốt gãi một phát lên y cứ của hấn, câu xuống một mảng lớn sa mỏng màu xanh nhạt.

Hấn mỉm cười, cúi người nhìn nàng, “Người muốn ăn cái gì?”

Tô Tô cảm cao ngạo hất hướng Đông Hải, “Ta muốn ăn cá.”

Khương Thượng ngờ vực hỏi, “Thế nào đột nhiên muốn ăn cá?” Nàng không phải càng thích món ăn thôn quê?

“Gần đây mỗi ngày nghe người ta nhắc tới muốn nhất cá tam ăn, cho nên tự nhiên khơi gợi lên thèm ăn.”

(bày cá đang rơi lệ ~ >__

Khương Thượng: “...”

Vài nhánh cây dấy lên lửa trại, Tô Tô vừa liếm lông vừa nhìn theo hấn xuống biển bắt cá.

Chưa quá khoảng khắc, đột nhiên truyền tới một trận sóng lớn đánh ra thanh.

Tìm theo tiếng mà đi, chỉ gặp nguyên bản mặt biển bình tĩnh vô ba chợt biến đột nhiên sóng biển quay cuồng, gió xoáy nổi lên bốn phía. Cuồn cuộn tiếng sấm trầm thấp nổ vang, chỉ một thoáng mây mù tương liên, tử hợp, bao phủ cả ngọn núi!

Trong tiếng sấm sóng biển Khương Thượng đang lơ lửng mà đứng, bỗng nhiên một đạo sóng lớn cao có vài chục thước ghênh diện cuốn tới.

Khương Thượng chưa di động nửa phần, nhưng sóng lớn này khi tới gần hấn cách không đến mười thước bỗng dừng theo hai bên tách ra, một nam tử trần truồng từ giữa xông tới!

Chồn bạc nhẹ “Ồ” một tiếng, Khương Thượng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Tô ôm đuôi to che lại mắt, đáng tiếc chỉ tà tà che một nửa, một con mắt bên ngoài chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm cả người nam tử xích lô này.

Hấn lập tức cưỡi xuống ngoại bào trực tiếp ném đến trên người nam tử kia, sắc mặt khó chịu nói, “Thỉnh tự trọng.”

Nam tử đem ngoại bào khê quần từ eo lưng trở xuống, trấn định tự nhiên tiếp tục nói, “Ta là Tổng binh quan Bách Giám của Hiên Viên Hoàng Đế. Nhân đại phá Xi Vưu, bị hỏa khí đánh nhốt vào trong biển, ngàn năm không thể ra kiếp. Vạn mong đạo giả chỉ siêu phúc địa, ân tựa thái sơn.”

Khương Thượng tầm mắt không để lại dấu vết xẹt qua ngoại bào bị hấn quần tại giữa háng, nói, “Bách Giám, nghe ngò ngọc hư pháp điệp, tùy đi Tây Kỳ sơn hậu dùng.”

Dứt lời, đột nhiên cuồng phong gào thét, ngũ lôi vang dội, chấn khai mê quan, Bách Giám đã siêu đạo thần, hiện thân cảm ơn.

Tô Tô khoe miệng vừa kéo, nên nói Khương Thượng vận khí rất tốt sao? Tùy tiện tại Đông Hải vừa đứng, liền có cái chiến hồn ngàn năm trước đại chiến Xi Vưu tiến đến tìm kiếm chỉ điểm, hấn lấy việc công làm việc tư muốn chiến hồn đi Tây Kỳ chờ đợi sai khiến, lại vẫn có thể đổi được nhân gia một tiếng tạ?

Khương Thượng đối cúi người cảm ơn Bách Giám, phân phó, “Ta chọn ngày tốt, tương khởi tạo Phong Thần đài, liền từ ngươi tại thể đốc tạo, đãi Phong Thần đài thành, ta tới khai bãng.”

Bách Giám lĩnh pháp chỉ, liền đi trước kỳ sơn đốc tạo Phong Thần đài đi.

“Vậy người mà Nguyên Thủy Thiên Tôn nhượng người tới Đông Hải gặp chính là hấn?” Tô Tô hỏi. Nàng thể nào tổng cảm thấy Bách Giám này nhìn như uy mãnh, kỳ thật cũng quá dễ quải đi, hấn thực có thể đốc tạo Phong Thần đài?

Khương Thượng khom người ôm lấy nàng, “Có lẽ chính là hấn đi.”

Tô Tô có chút bất mãn, nguyên tưởng rằng việc này phải càn sóng to gió lớn một chút, thể nào thu phục được đơn giản như thế?

Trong tối tầm nàng bắt mãn rất mau có được hiểu rõ, tiếp theo nháy mắt, chỉ nghe một tiếng nữ tử kêu gọi cách biển mà tới.

“Khương sư huynh! Khương sư huynh—”

78. Q.7 - Chương 78

Tây chinh đại chiến (nhất)

Nhược không phải thanh âm quen thuộc ngọt ngào này kêu gọi, nhiều năm như vậy, nàng cơ hồ cho rằng chính mình đã quên đi người này.

“Sư muội.” Khương Thượng đáp lời người vừa gọi.

“Khương sư huynh.” Bất quá công phu chớp mắt, nàng liền đã vượt biển mà tới, đứng ở trước mặt hấn.

Nàng dựa vào hơi gần chút, Khương Thượng không để lại dấu vết nghiêng người kéo ra một chút khoảng cách, không thân hữu lễ hỏi, “Sư muội tới Đông Hải có gì chuyện quan trọng?”

Nàng thấp đầu, “Khương sư huynh, ta đã ở Đông Hải thí luyện gần mười năm, lúc trước các sư huynh khác đều tới yến tiệc đưa tiễn ta trước khi đi.”

Tô Tô xuống, Khương Thượng người trí nhớ cũng quá không thể dựa vào = =! Tổn thương tâm thiếu nữ nhà người ta nhiều a.

Khương Thượng chỉ là thần sắc tự nhiên tiếp tục nói, “Như vậy sao, thượng cấp sư muội giải thích.”

Tiểu sư muội nhỏ nhẹ nói, “Không sao, thời điểm đó Khương sư huynh đang bế quan nghiên tập (nghiên cứu + tập luyện) đạo pháp, không có tới yến tiệc đưa tiễn ta, quên... cũng là tự nhiên.”

Này nói gần nói xa lộ ra vài phần chua xót, đáng tiếc hấn đầu muối không vào, không khỏi lãng phí lòng đầy tình ý của nàng.

Tiểu sư muội chậm rãi nâng lên rủ xuống đầu, rốt cục đem ánh mắt hơi cách Khương Thượng hướng xung quanh nhìn lại, tầm mắt vừa chuyển, nàng phiết đến Tô Tô trong tay Khương Thượng, đột nhiên thay đổi sắc mặt, “Yêu hồ!”

Này không phải yêu hồ kia còn có thể là ai?

Từ trước nàng nguyên tưởng rằng Tô Tô chỉ là hồ ly bình thường được sư huynh thu phục, kết quả sau khi Tô Tô hiện thân, liên hệ cùng vài chuyện, nàng thế nào lại không biết tiểu bạch hồ kia chính là nguyên hình của yêu nữ, mà nay tuy mấy chục năm chưa gặp, nhưng giờ phút này xuất hiện tại bên cạnh sư huynh, lại lấy ánh mắt địch ý lại trào phúng này liếc nàng, còn không phải là chồn bạc năm đó?

“Sư huynh, người thế nhưng lại—”

Khương Thượng trước một bước nói, “Nếu như người tìm ta chỉ là vì chuyện này, ta nghĩ chúng ta không có gì tất yếu tái đàm.”

Hắn đối đãi người bên cạnh luôn luôn khoan hậu, thái độ không lưu tình như vậy vẫn là lần đầu tiên, Mã Thi Thi một tay che lại môi khẽ run, hai mắt lệ doanh doanh nhìn hắn, “Sư huynh...”

Hắn nghiêng người, không nhìn khuôn mặt đầy nước mắt kia, Tô Tô chỉ làm ra vẻ vô tội, dịu dàng nói, “Khương Thượng, ta đói, người còn không mang ta đi ăn?”

Đây là trong khoảng thời gian này, nàng lần đầu dùng khẩu khí gần như làm nũng này nói chuyện với hắn.

Hắn cơ hồ vì được sủng ái mà lo sợ, lập tức liếc nhìn tiểu sư muội một cái, chỉ nói, “Nơi này nguyên liệu nấu ăn sơ sài, người chịu khó trước nhìn một chút, chờ hồi Tây Kỳ, ta nhượng đầu bếp Tướng phủ chế biến cho người bữa ăn càng tinh xảo?”

Tô Tô “Ừ ừ” một tiếng, lập tức cam chịu nhậm hắn tiếp tục bay đi Tây Kỳ, không nói thêm nữa.

Mã Thi Thi đứng tại chỗ, nhìn thấy đạo thân ảnh màu xanh kia càng ngày càng xa, oán hận cắn răng một cái, theo sát phía sau hai người, một đạo đi theo tới Tây Kỳ.

~~~

~~Na Tra chỉ cảm thấy Khương sư thúc càng ngày càng lợi hại.

Mỗi lần người xuất môn, sau khi trở về y như rằng mua một tặng một thêm một đôi.

Trước là Tô Tô, sau lại thêm cái Xi Vưu đại chiến chiến hồn, hiện tại sau mông đít tái đi theo cái tiểu sư cô. Bất quá hắn cùng với sư cô không quen, thêm nàng nhìn qua mềm nhũn, hắn so sánh thích kiểu nữ tử tính tình cương liệt cường hãn như Tô Tô hơn.

Lôi Chấn Tử không nhiều tâm tư như Na Tra, nhìn thấy sư cô hắn lúc thuận tiện hành cả lễ, hắn là thực lực tối thượng tín phụng giả (chắc là coi trọng thực lực), ngũ cảm phát hiện đến đạo pháp của sư cô còn không bằng Dương Tiễn sư huynh và Na Tra, đang cảm thấy ám ám thất vọng.

Nhưng thật ra Tô Tô là người tối không khách khí nhất, không coi ai ra gì nằm ở trong lòng bàn tay Khương Thượng liếc mắt coi thường xung quanh, thậm chí khi Khương Thượng nghĩ nàng đói, hỏi nàng muốn ăn cái gì, nàng mí mắt cũng không nâng, chỉ lười nhất báo thực đơn, rồi để hắn đem nàng ôm trở về trong phủ Thừa tướng...

Thật sự là, thật sự là quá kiêu ngạo, quá bừa bãi!

Đồng học Lôi Chấn Tử tức đến tóc hồng dựng đứng, da biến thành màu chàm.

Mã Thi Thi mắt lạnh lẽo xem chằm, không nói một tiếng quay đầu đi phòng khách.

Tô Tô vừa vào nhà liền nhảy xuống khỏi lòng bàn tay hắn, ba bước nhảy lên giường.

“Người tựa hồ, không thích sư muội?”

Nàng thẳng thừng đáp, “Ta vì sao phải thích nàng?” Càng hướng chi, lúc trước cũng là do nàng đi chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn tố giác chân thân của nàng, nàng mới bị...

Khương Thượng nói, “Xem tình thế sư muội còn có thể ở lại đây một hồi, người nhược không thích nàng, ban ngày liền tận lực đừng đi tây sương bên kia.” Cuối cùng, hắn lại tiếp lời, “Người ni, người sẽ ở lại đây bao lâu?”

“Ta còn chưa quyết định hảo.” Tô Tô trả lời, “Lúc nào cảm thấy chán, ta liền đi.”

Hắn bình tĩnh nhìn nàng khoảng khắc, than nhẹ một tiếng, “Ta trước vào cung hướng vương bẩm báo Đông Hải chi hành, có lẽ sẽ muộn một chút mới trở về, người mệt mỏi liền nghỉ ngơi trước đi.”

Tô Tô mơ hồ “Ồ” một tiếng, chờ hắn ly khai, tâm tư lại lung tung lên.

Nàng bản năng cảm thấy nàng không thể ở lại lâu, rõ ràng là hắn phụ bạc nàng trước, thời điểm đối mặt hắn, nàng khó mà rõ ràng hình dung loại ảo giác quỷ dị tựa hồ là nàng đang khi phụ hắn.

~~~o

~~~... Tiểu Đất Kỳ?

Tiểu hồ ly, tiểu đất đất, tiểu kỹ...

Trước khi câu tiểu JJ xuất khẩu, Tô Tô thô bạo rống một tiếng, “Thân Công Báo người nếu dám tiếp tục kêu loạn, ta liền nhượng người biến thành con thỏ chân chính.”

Thân Công Báo ủy khuất nói, “Hảo không dễ dàng thừa dịp người đơn độc một mình mới kêu gọi người, người liền vô tình như vậy đối với ta?”

Tô Tô nói, “Được, ta đối với người ra sao, cũng so không bằng người đối với ta vô tình.”

Nhìn như tối đa tình phong tao nam nhân, kì thực tâm lạnh hơn so với bất kỳ ai khác, giao hảo gần ngàn năm, nàng hiện giờ mới biết hắn chẳng qua là đang sắm vai một kiểu người giả bàng quan, sao có thể không nhượng lòng người lạnh ngắt.

Thân Công Báo luôn luôn da dày, vô luận là ai nói lời mạn lời nhạt hắn đều vào tai này ra tai kia, như cũ vui cười hỏi thăm, “Thế nào khẩu khí u oán như vậy, là vì đối phương không mắc câu?”

Tô Tô liếc mắt, “Người biết rõ còn cố hỏi.”

“Ta nhìn thế nào cũng không thấy người thi triển mỹ nhân kế gì?” Thân Công Báo thất vọng than thở, “Đang muốn xem người ra sao thi thố tài năng, câu được Khương Thượng thần hồn điên đảo, kết quả không đợi đến, cũng đã kết thúc.”

Tô Tô nhú lại mi, “Vậy là ta có mị lực!” Chỉ cần đứng trước mặt hắn, liền không cần dùng cái gì khác.

Thân Công Báo thở ngắn than dài, sau đó nói, “Văn thái sư của chúng ta nguyên nghĩ thân chinh, chỉ là quân đông chinh của Đế Tân còn chưa trở về, nếu hắn rời khỏi Triều Ca, sợ quốc nội binh lực hư không, chỉ phải gọi Tiết giáo đạo hữu tiền đến xung phong.”

Tô Tô nói, “Quân đông chinh tấn công Đông Di đã hơn mười năm, tái không thu tay sợ sẽ hãm sâu vùng bùn, hiện giờ Tây Kỳ lại phản, e rằng sẽ trở thành đồn trí mạng.”

Thân Công Báo đáp, “Tuy rằng Tây Kỳ có thiên mệnh, nhưng dù sao là nước phụ thuộc nhiều năm, thực lực cùng Thương kém khá xa, thêm Thương nhân tài đông đúc, nếu chỉ vì Tây Kỳ mà đem quân đông chinh triệu hồi tới, hơn mười năm chinh phục lãnh địa sợ là toàn hủy hoại trong chốc lát, muốn biết rõ nhiều năm chinh chiến này hao nhiều ít vật tư nhân lực, trước đừng nói mấy lão thần, liền xem như chính Đế Tân, cũng không nổi.”

~~~o

~~~Tây chinh đại chiến (nhị)

Đông Di tuy bị quân đông chinh hao phạt nhiều năm, nhưng Đông Di là do vô số tiểu bộ lạc tụ tập mà thành, làm theo ý mình. Bởi vậy quân đông chinh chỉ có thể không ngừng chinh phục bộ lạc phản kháng mà không ngừng nghỉ, liền xem như tạm thời thần phục, bọn họ cũng không an phận, thuận mà lại phản càng là chuyện thường.

Đế Tân bị Đông Di càn quấy như vậy cũng nén giận rất lâu, từng liên tục diệt hơn mười bộ lạc, giết gà dọa khỉ, nhưng người Đông Di ngu muội điều ngoa, đối với bộ lạc phản bội, toàn tộc bị tàn sát thầy phơ khắp đồng tình hoảng bi thảm, y nguyên không đổi. Đế Tân hung hăng cắn răng, lại không thể đem trọn Đông

Di diệt sạch, ai nguyện ý tổn công sức thân chinh tới chỉ để ngồi chơi? Bởi vậy quân đông chinh chỉ phải xây dựng cơ sở tạm thời ngay tại chỗ, trường kỳ giao chiến.

Tô Tô trầm ngâm khoảng khắc, “Người không cần phải xem mấy lão thần có nguyện ý hay không, người hãy đem lời ta nói thuật lại với Đế Tân đi, hắn sẽ lo lắng.”

“Chắc chắn như vậy?” Thân Công Báo hỏi, “Đế Tân đối với người nói gì nghe vậy như thế sao?”

Tô Tô chỉ giữu cột bảo, “Người chỉ cần lo làm người đưa thư của người, Đế Tân có tiếp thu hay không ta cũng không thể khẳng định, chỉ ít có thể nhượng hấn coi trọng chút, Tây Kỳ không có yếu như bọn họ tưởng.” Hiện giờ Tây Kỳ chỉ là ấu thú, tuy nhỏ lại khó nén bản tính kỳ ham nhân, một khi nhượng Tây Kỳ kiêu ngạo, khẳng định Thương sẽ có nỗi khổ bị cắn lại. Đế Tân cần sớm đem này bóp chết trong trứng nước.

Thân Công Báo thở dài, “Dù sao ta cũng là cái mệnh vất vả, cần tuân Tô Tô ý chỉ.”

Tô Tô ngồi ở trên giường tim đập mạnh và loạn nhịp thật lâu sau, cảm thấy lại như cũ run được lợi hại. Tối hậu biến thành hình người rồi đem chính mình bao thành một con nhộng, khép mắt mà ngủ.

Lịch sử tại ban đêm này lần thứ hai bị xao gặc tường.

Tất cả binh lực Tây Kỳ kỳ thật chỉ có mấy vạn, nhưng Đế Tân một người, cũng có mấy chục vạn đại quân. Kỳ thật hơn phân nửa quân chính quy đi Đông Di trước, làm quân đông chinh.

Nguyên bản trong cuộc chiến mục đích, tính quyết định thắng lợi đó là Tây Kỳ thừa dịp quân đông chinh của Đế Tân chưa về, sau khi đánh bại Văn Trọng, suất lĩnh 300 binh xe, Hồ Bí 3000 người, giáp sĩ 4 vạn 5 ngàn người, liên hợp đội kỵ binh của ba trăm tiểu quốc chư hầu đánh bất ngờ, cùng bảy mươi vạn đại quân của Đế Tân quyết chiến vu mục di.

Nhưng bởi vì quân đông chinh chưa về, hơn nữa vương huynh vi tử ngoại phán, Đế Tân chỉ phải vội vàng nghênh chiến, bảy mươi vạn đại quân kia trên thực tế chỉ có hai ba vạn là quân chính quy, còn lại đều do nô lệ không hề có kinh nghiệm binh thật giả lẫn lộn... Cuối cùng thảm bại bởi Chu Phương quốc liên hợp quân. Sau khi bị phá thành, Đế Tân trời sanh tính cao ngạo, lựa chọn tự thiêu ở Lộc đài, sau đó xác chết bị chặt bỏ đầu, treo móc ở trên thành.

Nhưng giờ phút này Tô Tô đánh bậy đánh bạ.

Kỳ thật nàng đối với tình tiết Phong Thần Diễn Nghĩa cùng với tình tiết tư liệu lịch sử này đó hoàn toàn quên hơi bị nhiều, đối với Thân Công Báo đề cập hi vọng Đế Tân nhanh chóng triệu hồi quân đông chinh chỉ là nàng đột nhiên xuất hiện bất an khó hiểu.

Nhưng nàng không ngờ Đế Tân lại nỗ lực chống lại ý đám đông, đương chân không tiếc đại giới triệu hồi quân đông chinh, cam nguyện buông tha cho Đông Di chinh chiến hơn mười năm.

Cuối cùng... Đây trường thế lực ngang nhau, Phong Thần đại chiến sẽ hay không bởi vì đủ loại chuyện xấu, xoay Càn Khôn?

~~~o

~~Triều Ca.

Thân Công Báo vào cung bẩm báo Đế Tân đề nghị của Tô Tô, gương mặt tuần mỹ tái nhợt, mặt mày thâm tỏa, hắn thật lâu sau mới nói, “Là nàng nhiều lần cường điệu?”

Thân Công Báo đáp, “Vâng, bệ hạ.”

Đế Tân đứng dậy theo vương tọa xuống dưới, hai tay thả lỏng phía sau, đi qua đi lại vài bước, nói với người phía sau hắn, “Người lui xuống trước đi, trẫm biết rồi.”

Thân Công Báo lĩnh mệnh, chấp tay rút lui mà ra, lúc hắn nên đứng đắn cũng có vài phần hình dạng, bắt quá mới ra đại diện hắn liền thay đổi một bộ sắc mặt.

“GRAOO!”

Một con Bạch Ngạch hổ khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, Thân Công Báo nhất vuốt vạt áo đạo bào màu tím, cười hổ mà ra, tìm kiếm hỏi thăm tam sơn Ngũ Nhạc.

Du tới giáp Long sơn Phi Long động, hắn xa xa nhìn thấy một cái tiểu đồng tại trên vách đá dựng đứng chơi đùa, hắn hạ hổ tới xem, đồng nhi này một đầu tóc bạc đến eo, có màu da đồng, hình dạng tuần tú phi thường.

“Này đồng nhi, nhà ngươi ở đâu?”

Đồng nhi kia ngẩng đầu phát hiện đứng trước mặt hắn một tử y mỹ thanh niên cực kỳ rêu rao, đạo bào xa xỉ mỹ lệ, hắn tiến lên thi lễ, “Đạo giả từ đâu mà tới?”

Thân Công Báo gặp hắn không đáp hồi lại câu hỏi, hứng thú mười phần trên dưới đánh giá đồng nhi to gan này, “Bản đạo hướng hải đảo tới, từ thâm sơn đi.”

Đồng nhi lại hỏi, “Đạo giả là Tiệt giáo, hay là Xiển giáo?”

Thân Công Báo cười, “... Xiển giáo.”

Đồng nhi lập tức khúm núm, “Bái kiến sư thúc! Sư phụ ta là Cự Lưu Tôn, đệ tử gọi là Thổ Hành Tôn.”

Thân Công Báo gặp hắn to gan lại thận trọng, không rụt rè, lại hỏi, “Ngươi học nghệ bao lâu?”

Thổ Hành Tôn kính cẩn hồi đáp, “Học nghệ trăm năm.”

Thân Công Báo lắc đầu thở dài nói, “Ta xem ngươi không thể đạo thành tiên, đành phải tu phú quý nhân gian.”

Thổ Hành Tôn sinh ra và tu nghiệp ngay tại vách núi, còn chưa gặp qua thế giới ngoài núi, không khỏi hiểu kỳ hỏi, “Cái gì là phú quý nhân gian?”

Thân Công Báo dụ hoặc cúi đầu ghé vào bên tai tiểu đồng nói nhỏ, “Tự nhiên là phê măng eo ngọc, thụ hưởng quân vương phú quý, ngồi ôm giai nhân, hoành hành thiên hạ...”

Đồng nhi mở miệng hỏi, “Này nghe lên tựa hồ rất tốt.”

“Tự nhiên.” Thân Công Báo mềm mại tinh tế trả lời, “Ngươi tu hành trăm năm, vì sao nghĩ thành tiên?”

“Sư phụ tu tiên, ta tự nhiên muốn đi theo tu tiên, sư phụ nói, sau khi thành tiên, nghĩ cái gì đều có thể làm.”

Thân Công Báo lắc đầu, “Sai, thành tiên lúc sau có trọng trọng thiên quy giới luật, so với nhân gian càng thâm nghiêm. Nhưng thật ra ngươi hạ sơn nhập hồng trần, ngươi mới đương chân có thể muốn gió được gió muốn mưa được mưa...”

Đồng nhi bị mọi cách dụ hoặc tâm động, “Vậy... ta nên làm như thế nào để được phú quý nhân gian?”

Thân Công Báo đáp, “Chỉ cần ngươi chịu xuống núi, ta viết thư tiến cử ngươi, thành công trong gang tấc.”

Thổ Hành Tôn tái bái, “Thỉnh sư thúc chỉ điểm, ta nên đi về nơi đâu?”

“Ta nghĩ ngươi nên tiến tới tam sơn quan Đẳng Cửu Công, đại sự khả thành.” Lựa chọn Đẳng Cửu Công là bởi vì hắn chính là viên đại tướng có uy vọng khá cao trong triều, tất nhiên trừ Hoàng Phi Hổ, Văn Trọng, hắn dự cảm sau khi Trương Quế Phương bại binh, Văn Trọng sẽ lựa chọn Đẳng Cửu Công thay thế mình xuất chinh.

Thổ Hành Tôn cảm tạ nhiều lần, “Đệ tử nhược được tiến thêm, cảm tạ vô cùng.”

Thân Công Báo thương tiếc sờ sờ đầu hắn, “Thổ Hành Tôn, ngươi nói cho sư thúc, ngươi có bản lĩnh gì? Sư thúc hảo vì ngươi tả tiến thư.”

Thổ Hành Tôn có vài phần thẹn, đáp, “Đệ tử tài sơ học thiển, chỉ thiện có thể địa hành thiên lý.” (độn thổ đó, đúng là người nào tên này)

Này là đủ rồi. Thân Công Báo trong lòng vui vẻ, trên chiến trường tôi được hoan nghênh thường thường là dộc lòng, học càng nhiều, nhược không có chỗ tinh thâm uyển chuyển, cũng tương đương không dùng. Hắn nói, “Sư phụ ngươi có dây trời tiên, lúc ngươi xuống núi liền dẫn hai cây đi, cũng có thể thành.”

“Đệ tử biết rõ.” Thổ Hành Tôn từ biệt Thân Công Báo, nghe theo trộm dây trói tiên của sư phụ Cụ Lưu Tôn, nằm ẩm đan dược, lập tức hướng tam sơn quan mà đi!

Đúng như Thân Công Báo sở liệu, Văn Trọng cần trấn thủ Triều Ca, mà Hoàng Phi Hổ trước đã đi Đông Di gấp chiêu quân đông chinh, trong triều nhân tuyển thiện chiến cuối cùng Đặng Cửu Công tiếp nhận lệnh bài thái sư, chỉnh quân đi Triều Ca trước.

Sau khi phái ra viện quân, Văn Trọng lại ngựa không dừng vó, ngồi trên hắc kỳ lân tiến đến bãi phỏng các đạo hữu Tiệt giáo, tới tây hải Cửu Long đảo phương dừng lại.

Ngoài động phủ chính là: Khắc hoa kỳ thảo vậy vậy tú, cối Bách Thanh tùng sắc sắc tân.

Hắn hạ hắc kỳ lân, đem Đả Thần Tiên màu vàng thúc bên hông, cất cao

giọng nói, “Thương đồ Văn thái sư tương phỏng—”

Sau ít lâu, bốn vị đạo nhân đồng loạt xuất động, cười to nói, “Văn huynh, trận gió nào thổi người đến thế?”

~~~o

~~Tây chinh đại chiến (tam)

Tây kỳ đông môn.

Cùng quân Tây Kỳ giằng co mấy ngày, Trương Quế Phương khổ chờ viện binh, ngày này bỗng nhiên thám mã nhập báo, “Có bốn vị đạo trưởng tới viên môn xin gặp.”

Trương Quế Phương nghe thấy báo, ra doanh tiếp nhập trung quân, dù là hấn gan lớn, lần đầu tiên nhìn thấy bốn vị đạo nhân Tiệt giáo này, cũng bị giật nảy mình.

Vương Ma đạo nhân đứng đầu là kẻ duy nhất trong bốn người hình dạng giống người bình thường, hấn đội một cái khăn, mặt như trăng tròn. Bên cạnh hai vị đạo nhân một cái làm đà đầu trang phục, danh viết Dương Sâm, mặt như đáy nồi, râu màu đỏ son; tên còn lại Cao Bàn Càn, trán cũng màu đỏ son, trên dưới răng nanh ẩn hiện. Tối hậu một người Lý Hưng Bá, mặt như trọng táo, một bộ râu dài; đuôi có một trượng dài năm sáu thước, lúc hành tẩu lắc lắc đung đưa.

Trương Quế Phương dù sao chinh chiến nhiều năm, rất mau liền định thần, tiến lên yết kiến.

Vương Ma bốn người gặp hấn cúi người không tiện, hỏi, “Văn thái sư lệnh bốn người tài giúp người, người chắc bị thương?”

Trương Quế Phương liền thẳng thắn đem việc bị Na Tra đả thương nói một lần.

“Cho ta xem vết thương một chút.” Vương Ma cẩn thận chu đáo cầm lấy cánh tay bị thương của Trương Quế Phương, “Đi! Nguyên lai là vòng Càn Khôn đánh.” Hấn từ trong hồ lô lấy ra một viên đan dược, lấy miệng mồm xong chà lên, “Người hiện tại thử nhúc nhích tay.”

Trương Quế Phương theo lời giơ tay lên, rõ ràng phát hiện nguyên bản ngay cả đụng cũng không thể đụng vào, vết thương ở tay đã tức thời khỏi hẳn, hấn phong độ nhẹ nhàng khom người cúi đầu, “Đa tạ đạo trưởng ban thuốc.”

“Xin mau mau đứng lên.” Vương Ma nâng dậy hấn, sau đó nói, “Vây Tây Kỳ Khương Thượng ở nơi nào?”

Trương Quế Phương xấu hổ trả lời, “Nơi này cách Tây Kỳ bảy mươi lý. Nhân binh bại đến tận đây.”

Lý Hưng Bá hiểu chiến đem râu dài hướng phía sau vung, quát, “Vây còn chờ cái gì! Mau mau khởi binh đi thành Tây Kỳ đi!”

Chỉ nghe bốn đạo pháp khí này một trận nổ vang, tam quân hò hét, chạy hướng Tây Kỳ!

~~~o

~~“Báo——Trương Quế Phương từ đông môn hưng binh mà tới!”

Lúc quan truyền lệnh tiến đến, Khương Thượng đang tại Tướng phủ vẽ binh thư, nghe vậy hấn buông xuống mai rùa, nhanh chóng đứng dậy chuẩn bị.

“Người muốn ra thành nghênh chiến?” Chồn bạc búng chặn mền, ló đầu hỏi.

“Ừ.”

Hắn đang kéo xuống ngoại bào để thay đổi giáp y, đột nhiên hướng Tô Tô liếc qua, hắn đem thoát một nửa ngoại bào ngưng lại, cầm lấy giáp trụ treo trên tường chần chờ bối rối.

“Người không phải vội vàng, còn kì kèo mè nheo cái gì, ta cũng không phải không gặp qua, tiểu Cơ Phát đang lo lắng chờ người ni.” Tô Tô lơ đãng uể oải kéo dài thân.

Hắn bước chân một chút, không còn thời gian để trì hoãn, hắn lại cũng xoay chân đưa lưng về phía nàng, cởi xuống từng kiện ngoại bào.

Người dám thoát, ta liền dám xem.

Tô Tô cũng không phải là tiểu nữ nhân thể gian xem nam nhân cởi quần áo liền thét chói tai, ánh mắt nàng đỉnh đặc quét dọc theo thân thể gây nhưng rắn chắc, eo nhỏ, thấu qua nửa thốn y cơ ẩn ước nhìn thấy một đoạn chân dài thon, ánh mắt tại như ẩn như hiện trên đùi dao động một hồi, nàng lại hướng lên xem... Tái xem... Tái xem liền xem không đến.

Nam tử đưa lưng về phía nàng bên tai ửng đỏ, hai cánh tay dùng tốc độ nhanh nhất đem chiến bào màu đỏ sậm mở ra, mang lên người, kim giáp khoắc lên hồng bào, dùng ngọc buộc đai thật chặt, bất quá trong chớp lát, đã mặc hoàn tất.

Tô Tô thất vọng “Hừ” một tiếng, gặp hắn đổi hảo y phục liền gấp hừng hực đi ra ngoài, bận rộn gọi lại hắn, “Người đợi lát nữa.”

Hắn dừng lại bước chân.

“Gấp như vậy làm cái gì, người còn chưa đội thúc quan, nghĩ đánh tới một nửa liền đầu bù tóc rối trở về sao?”

Hắn chuẩn bị quay trở lại, còn chưa nói cái gì, bỗng nhiên một đôi tay từ phía sau nhẹ nhàng đụng tới thái dương hắn, thân thể hắn không tự chủ cứng đờ, đứng yên tại chỗ.

Từng trận ám hương đánh úp lại.

Một đôi bạch ngọc nồn tay tại đầu hắn đùa nghịch một hồi, ý thức đến trên người thiếu nữ trước mắt chỉ đơn giản bọc một tầng chắn, hắn đại loạn, vội vàng hạ mắt xuống, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

“Hừ.” Mỹ nhân hờn dỗi, “Người cũng đừng đứng làm cái gì, cao như vậy, ta cột tóc thế nào?”

“Không cần, ta tự mình có thể...” Lời cự tuyệt còn chưa có nói xong, đột nhiên chân tóc đau xót.

Mỹ nhân uy hiếp, “Nếu người muốn làm hòa thượng đầu tóc bóng lưỡng, ta liền thành toàn cho người.”

Hắn chỉ phải cười khổ, cúi người, khép mắt, tùy ý nàng tại trên đầu hắn tùy ý đùa nghịch.

Hắn chất tóc cực hảo, đen nhánh lượng được diệu nhân, Tô Tô đem đầu tóc đen kia buộc chặt xong, nâng lên một bên đuôi cá kim quan, cẩn thận đeo tại trên đầu hắn, dùng dây cột tóc buộc chặt...trong mơ hồ lại có ảo giác đã gả làm vợ người ta, đang vì phu quân mà chuẩn bị.

“Tốt rồi.” Nàng thối lui một bước, nói khẽ.

Khương Thượng mở mắt ra, thật sâu ngóng nhìn nàng, trong mắt tình ý cơ hồ muốn tuôn trào mà ra.

Nàng mở to mắt, không xem hắn, “Còn không đi? Tái không đi quân tây chinh sẽ đánh vào thành.”

Hắn cong lên một đạo cười hình cung, “Ta đi, những ngày này thị nhi sẽ tới tống bữa ăn.”

Nàng quay lưng lại, thúc giục, “Người đi đi, ta biết.”

Hắn liền cầm lấy một bên bảo kiếm, xoay người ra.

Một lúc thật lâu sau, Tô Tô mở ra lòng bàn tay chính mình, trong đó có mấy cọng tóc đen mềm nhẵn lẳng lặng ngừng trú.

Người kia quả nhiên là ngốc tử.

Nàng câu lên nụ cười, tươi cười càng lúc càng lớn, càng ngày càng điên khùng, rồi lại tắt nghẽn dừng lại.

Lúc nàng bện búi tóc hắc, hắc thật sự không có phát hiện sao? Người tu tiên tối kiêng kỵ bị đào trộm sợi tóc và máu của bọn họ, hắc dung túng nàng đụng chạm tóc hắc, sẽ không sợ nàng lấy đi tóc hắc sử dụng chứ?

Thủy kính vô báo động trước sáng lên, Thân Công Báo ở bên kia hưng trí tràn đầy reo lên, “Đơn giản như vậy liền đắc thủ, không hổ là Tô Tô a.”

Nàng mặt không biểu tình nghe hắc liền thoảng không ngừng, uể oải giơ tay lên, đem thủy kính đánh vỡ.

~~~o

~~Giờ phút này Khương Thượng đi nhanh bước vào cửa cung, nghênh diện liền nhìn thấy tiểu sư muội cùng đoàn người Dương Tiễn Na Tra sớm đã chờ ở đó.

“Chờ lâu.” Khương Thượng không kịp nghỉ ngơi, liền cùng chúng tướng tức khắc ruổi ngựa ra khỏi thành, đoàn người tại trên lưng ngựa luận lại chiến cuộc một lần.

“Lần này tới bốn vị đạo nhân là cứu binh do Văn Trọng theo Tiệt giáo đưa đến.” Xiển giáo cùng Tiệt giáo không hợp, bởi vậy Na Tra khinh thường thỉnh chiến, “Nhượng ta chiến với bọn họ một hồi!”

Khương Thượng nói, “Đừng tự mãn, thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân.”

Na Tra như trước cố chấp, “Sư thúc! Cứ nhượng ta đi đi, ta chính là củ sen hóa thân, không gây thương tổn tánh mạng, nhượng ta đi trước dò hỏi lai lịch bọn họ.”

Này cũng là cách khả thi.

Khương Thượng cùng Dương Tiễn liếc nhau, “Cũng hảo, nếu là thủ chiến, nhượng Na Tra đi trước thám để củng thế (củng cố thế lực).”

Na Tra nghe vậy hưng phấn khẽ đập Phong Hỏa Luân, ở giữa không trung bỗng nhiên vấp một cái lộn ngược ra sau... Oạch, đập trúng Lôi Chấn Tử đi theo phía sau hắc, thoảng chốc trên đỉnh đầu quân Tây Kỳ lại là một trận binh binh bang bang làm ầm ỉ.

Hai hầu nhi này chưa hề có thời khắc an tĩnh được một chút, Khương Thượng cười lắc đầu, đi lại cửa thành, hắc lệnh cho quan truyền lệnh.

“Phái năm đội binh mã ra thành—”

Cửa thành ầm ầm mở rộng ra, chỉ gặp hồng phiến le lói, thiêu sơn liệt như lửa cùng; tạo cái phiêu diêu, mây đen che đầy Thiết Sơn đỉnh. Hạnh Hoàng Kỳ cạo xát, hộ trung quân chiên tướng; anh hùng như mãnh hổ, hai bên bãi đánh trận chúng anh hào.

Trương Quế Phương toàn nhữ giáp trụ, chỉ đích danh muốn Khương Thượng ra trả lời.

Na Tra cách xa xa hô lên, “Tướng bên thua! Lại có mặt mũi nào đến tận đây!”

“Na Tra.” Khương Thượng không nặng không nhẹ hoán một tiếng, thành công nhượng hắc câm miệng, hắc hai chân một kẹp Thanh Tông Mã, bảo kiếm để ngang bàn tay, vó ngựa thanh thúy cộc cộc vang lên, hắc xuất trận nghênh hướng Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương ruổi ngựa hướng trước, “Thắng bại là chuyện thường binh gia, có gì đáng xấu hổ? Xưa đâu bằng nay, bọn người không thể khi địch...”

Lời còn chưa nói xong, chỉ nghe phía sau cổ tiếng vang lên, kỳ phiến của quân tây chinh bỗng nhiên theo hai bên tách ra, từ chính giữa xông ra bốn đầu dị thú.

Vương ma đứng đầu kỵ (cuối) ngực thắt, khuôn mặt đen như đáy nồi, Dương Sâm kỵ con nghê, Cao Bàn Càn một đôi răng nanh dài kỵ hoa ban báo, râu dài một trượng lục thước lớn lên Lý Hưng Bá cẩn thận đem bảo bối râu mép đánh thành một cái nơ con bướm, để tránh đấu pháp vô ý bị phá hoại, hắc sở kỵ chính là dữ tợn.

Này tứ thú vừa xông ra, Khương Thượng hai bên chiến tướng toàn bộ đều ngã phiên xuống ngựa, chiến mã bình thường nơi nào chống đỡ được ác khí uy áp của dị thú này, bởi vậy chiến mã đều cốt nhuyển cân tồ, nhao nhao nằm ngã. Sở kỵ Thanh Tông Mã của Khương Thượng cũng khó tránh, trong thời gian ngắn nhất liền xào xạc phục ngã xuống đất.

Khương Thượng nguyên là nghĩ theo mã thượng nhảy xuống tránh ra, phút chốc, vừa mới vừa động thân, hai bên huyết Thái Dương trên trán hần lại đột nhiên đau nhức khó nhẫn. Trước mắt hần nhất thời tối sầm, bị hung hăng quăng xuống ngựa—

~~o

~~Tây chinh đại chiến (tứ)

“Sư thúc!”

Gặp Khương Thượng ngã xuống ngựa, Na Tra kinh hãi, hần giẫm Phong Hỏa Luân, bởi vậy không giống như chiến mã của Khương Thượng không chịu nổi uy áp của dị thú, như cũ đứng rất vững vàng.

Vương Ma bốn đạo chỉ vào Khương Thượng cùng các tướng lĩnh liên can bên cạnh bị quăng xuống ngựa, cười lớn không ngừng, “Đừng hoảng, chậm rãi lên!”

Khương Thượng cố nén đau nhức trên trán, không nhanh không chậm đứng dậy chỉnh y quan, ánh mắt bình tĩnh đảo qua bốn người Vương Ma, nói, “Bốn vị đạo huynh, nơi nào động phủ? Nay đến chỗ này, vì sao?”

Vương Ma gặp hần gương mặt cũng không có sắc tức giận, thái độ bình thản, nên cũng hòa hoãn xuống khẩu khí, “Ta là Cửu Long đảo luyện khí sĩ Vương Ma, Dương Sâm, Cao Bàn Càn, Lý Hưng Bá. Người ta đều là đạo giáo. Nhân Văn thái sư tương chiêu, ta đến tương trợ. Nhược có thể nhận lời bản đạo hai điều kiện, ta liền tức khắc ly khai Tây Kỳ.”

Khương Thượng đáp, “Cứ nói đừng ngại.”

“Điều kiện thứ nhất: Muốn Chu vương quy phục.”

Khương Thượng chấp tay, “Lời nói ấy của đạo huynh sai rồi. Bệ hạ là Thương thần, phụng pháp an dân, cũng không khi thượng, sao có khả năng?”

Trương Quế Phương ở một bên trên trán gân xanh nhảy lên, thực là trợn tròn mắt nói lời bịa đặt!

Chu thiên tử này thực phụng pháp an dân như vậy, Văn thái sư phái bọn họ ra bình định là đánh giả nha!

Vương ma tiếp tục nói, “Điều kiện thứ hai: Khai cát trong kho, giải tán tam quân tái dành cho thưởng tứ. Ý người ra sao?”

Na Tra trực tiếp vung lên vòng Càn Khôn, “Người nằm mơ đi!”

Vương Ma không trốn tránh phản tiến lên từng bước, bảo kiếm trong tay lập tức hướng Khương Thượng cách hần không xa bổ tới, “Đã là không đồng ý, liền đừng trách ta không khách khí!”

Khương Thượng không tránh, như cũ đứng tại chỗ, cặp mắt nhìn thẳng bảo kiếm hùng hổ mà tới.

Chỉ gặp mũi kiếm kia còn cách ấn đường hần không đến một lòng tay “Keng” một tiếng lần thứ hai bị ngăn lại, nhưng kiếm khí đã đến, kinh phong vừa qua, đuôi cá kim quan trên đầu Khương Thượng lạng yên không một tiếng động vỡ thành hai mảnh, soạt một tiếng rơi xuống sa trường...

Na Tra, Lôi Chấn Tử bỗng dưng quát lớn ra thanh âm, “Vương ma đừng hòng thương sư thúc ta!” Một mạch liễu chết bay qua!

Dương Tiễn ngân giáp bạch mã tiêu sái văn thương hoa, tam lưỡng nhận kích trong tay ngăn trở một kích của Vương Ma, rất có phong thể một người đã đủ giữ quan ải vạn người không thể khai. Phía sau một con chó lớn màu trắng trường ngao một tiếng, quanh thân mơ hồ thân quang hiện lên, không giống phàm vật.

Khương Thượng bên này đang giằng co, Na Tra tính tình nóng nảy như lửa sớm đã cùng Vương Ma khai chiến!

Chỉ gặp lưỡng trận thượng phiên rung lôi trống trận, kiếm thương cùng đến sáng mờ phun.

Na Tra một tay Hỏa Tiêm Thương thương hạ lặc, Vương Ma nghĩ không đến trở ngại lại nhiều như vậy, hai người thể lực ngang nhau.

Bất quá Na Tra trong đó còn chiếm một phần vũ khí tiện nghi, vũ khí của hắn là Hỏa Tiêm Thương, tự nhiên so với kiếm của Vương Ma mạnh hơn mấy phần, nếu là cận chiến, trường thương của hắn hơi không tiện, không có linh hoạt bằng bảo kiếm Vương Ma, nhưng Na Tra tuy tuổi nhỏ, thể công cương mãnh, đầu cũng là thông minh tuyệt đỉnh, Vương Ma vài lần nghĩ cận chiến, đều bị Na Tra cách hoành thương đón đỡ mở.

Trong thế cục trung cự, bảo kiếm của Vương Ma ngắn hơn so với trường thương của Na Tra, liên tục đánh, một lúc sau, không miễn bị đánh bại hạ phong.

Hai người đang dốc sức chiến đấu say sưa, phút chốc hướng xéo mặt đen như đáy nồi, râu màu đỏ son Dương Sâm thừa dịp Na Tra cùng Vương Ma triển đấu, không rảnh phân tâm hắn, theo trong túi da lấy ra một mảnh khai thiên châu, đúng ngay vào mặt đánh tới, đem Na Tra đánh rớt khỏi Phong Hỏa Luân.

Vương Ma gặp cơ hội không thể mất, hỏa tốc nhào lên một kiếm xuống, muốn chém hạ đầu Na Tra.

Con mắt thứ ba trên trán Dương Tiễn cũng không bạch dài, hắn đem kích ngăn, xung đem mà tới! Dương Sâm hai chân một kẹp con nghê, cùng Vương Ma tái chiến với hai người.

Lôi Chấn Tử hộ ở bên cạnh Khương Thượng, thất thanh kêu, “Sư thúc! Sư thúc người như thế nào?”

Khương Thượng lắc đầu, đầu giống bị vô số búa tạ gõ, màng nhĩ phồng lên nghe không rõ thanh âm xung quanh.

Vương Ma bốn người, hai người đang cùng Na Tra Dương Tiễn, còn hai người kia thấy Lôi Chấn Tử che chở Khương Thượng muốn rút lui về phía sau, tức khắc qươ đao kiếm chặn đứng bọn họ!

Vương Ma hô to một tiếng, “Phóng Khương Thượng, nhanh tới cùng ta hội hợp.”

Hai người kia không khỏi sờ đầu, nhưng theo lời đuổi tới, bốn người này đấu với hai người, Na Tra thuộc về cương mãnh hình, Dương Tiễn còn lại là linh hoạt hay thay đổi, hai người đánh con đường trống đánh xuôi, kèn thổi ngược kiếm chế lẫn nhau.

Na Tra ngày thường phần lớn là một người chém giết sinh dũng, nay muốn hắn cùng với Dương Tiễn chưa hề phối hợp cộng tác tiến thoái, không khỏi luống cuống tay chân sai lầm chông chắt, ngược lại càng gây trở ngại. Một cái không bắt bẻ, bốn người kia đưa bọn họ hai người xua hướng một chỗ, bỗng nhiên ăn ý mười phần đồng thời công hướng Na Tra, làm rối loạn đầu trận tuyến của hắn. Dương Tiễn bận rộn hoành kích tiến đến giải vây.

Tam tiêm lưỡng nhận kích kia vừa mới tới gần Vương Ma, thành linh, nguyên bản đang đánh úp ba đao về phía Na Tra mặt khác, khu động tọa

ky, lại là đồng thời thẳng đến hắn mà tới

Bất quá trong chớp mắt như tia chớp vậy.

Khi Na Tra xoay người nhìn lại, chỉ thấy Dương Tiễn tuy tránh thoát Vương Ma, Dương Sâm tập kích nhưng lại lấy một địch ba, mặt khác lại bị hai đao kiếm chế, tọa ky bọn họ dữ tợn, ngục thất, con nghê phối hợp ăn ý nhất sát mở ra huyết bốn đại khẩu, trước sau bất quá chớp mắt, Dương Tiễn lại bị tam đầu dị thú kia xé rách!

“Sư huynh!”

Na Tra, Lôi Chấn Tử khóe mắt đỏ ngầu, “Ta muốn các người đền mạng cho sư huynh ta!”

“Na Tra, Lôi Chấn Tử, nhanh chóng về đây!” Khương Thượng đã trở lại phía sau, còn cách nhóm quân tây chinh hăng hái chiến đấu đầm máu, dụng tâm âm hướng bọn họ kêu gọi, đồng thời thấp giọng phân phó, lệnh cho quan truyền lệnh múa may hươu binh cờ.

“Sư thúc!” Na Tra khó chịu quay đầu.

Khương Thượng chỉ lập lại một lần, “Trở về!”

Na Tra cắn răng một cái, cùng Lôi Chấn Tử liếc nhau, oán hận đem Hỏa Tiêm Thương trong tay hướng ngầm va chạm, thoáng chốc đất rung núi chuyển.

Khương Thượng nhú mày, “Na Tra.”

Hắn không cam tình nguyện, trong tiếng cười nhạo của bốn đạo Vương Ma, cùng Lôi Chấn Tử tối hậu ly khai chiến trường...

Đã gần đến giờ Ngọ, quan truyền lệnh Tây Kỳ thông báo xuống, toàn quân tại chỗ chuẩn bị, hưu binh một lúc lâu sau tái chiến.

Khương Thượng mặt lạnh nghiêm túc, không nói một lời, hắn nhú lại mi, trên trán mồ hôi lạnh hơi mỏng một tầng.

Na Tra cùng Lôi Chấn Tử đang cùng hắn trí khí, tuy cũng lo lắng liên tiếp nhìn lên sự thúc sắc mặt tái nhợt, nhưng nghĩ đến mới vừa rồi bị hắn triệu hồi về vô pháp vì Dương Tiễn sư huynh báo thù, bọn họ liền nắm chặt quyền, đứng cách xa hắn nhất không chịu tới gần.

Khương Thượng quay lưng lại, “Các người trước đi xuống nghỉ ngơi một trận, tiếp theo còn có một hồi trận đấu ác liệt sẽ đánh.”

Phía sau hảo một trận trầm mặc, sau đó nghe thấy màn cửa bị dùng lực kéo mở thanh âm, Na Tra cùng Lôi Chấn Tử muện thanh không lên tiếng, căm giận đồng thời đi ra.

Khương Thượng không quay đầu, thật lâu sau chỉ nhẹ nhàng thở dài, đi vào trong doanh trường của chính mình.

Thình lình, lúc đi vào liền phát hiện tiểu sư muội cũng ở trong doanh trường của hắn, gấp hắn vén rèm tiến vào, nàng vội vàng tiến lên, “Sư huynh, người có bị thương không?”

“Không ngại.” Khương Thượng lập tức đi hướng giường, hắn đầu đau muốn nứt, vô tâm tái ứng đối nàng, “Sư muội có chuyện gì quan trọng?”

Này đã rất rõ ràng là lệnh đuổi khách.

“Ta... Ta trước cũng theo đuôi, thấy...” Mã Thi Thi ủy khuất há miệng thở dốc, phun ra nuốt vào.

Bên này, mới vừa xốc lên thăm trên giường, một đuôi chồn bạc nằm ở trên giường khiến hắn dừng lại động tác, “Tô Tô?”

Chồn bạc chậm rãi đứng dậy, run run lông, “Nàng thấy người thụ thương, cho nên hoài nghi là ta nghĩ cách ám hại người, liền yêu cầu ta theo nàng cùng tiến đến cõi bỏ thuật pháp trên người người.”

Khương Thượng nghe vậy cũng trầm mặc khoảng khắc.

Tô Tô tuy rằng trên mặt như thường cùng hắn ứng đối, trên thực tế vừa nhìn thấy bộ dáng này của hắn, lại cảm thấy không có một tia khoái cảm. Tương phản, chính là bởi vì vô pháp đối mặt với hắn, nàng mới hội lựa chọn lấy hồ thân gặp hắn, nhưng gặp mặt, nàng rồi lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Nàng hại hắn hôm nay bị thương, ở trước mặt tam quân ngã xuống ngựa xấu mặt, hắn... liệu có oán nàng?

Mã Thi Thi khê cắn cắn môi, cổ khởi lên dũng khí nói, “Sư huynh, cho ta xem người thương thế ra sao? Đợi lát nữa còn có một trận chiến, nhưng không chữa thương, sợ rằng...”

Chồn bạc lộ tai giật giật, đột nhiên nghĩ tới trước đây vài lần vì hắn đổi thuốc trị thương thời ái muội kiểu diễm, hắn cũng muốn đối tiểu sư muội khoan y giải đãi sao?

Khương Thượng trầm ngâm khoảng khắc, “... Thuốc trị thương ở trong hộp gỗ dưới giường.” Lại là chưa nói thẳng cự tuyệt.

Chồn bạc nhất thời đứng dậy, kinh ngạc quay đầu xem hắn.

Hắn chỉ là trắc ỳ tại bên kia tháp sừng, hai mắt đóng lại, tay trái khê nâng lên, đặt bên thái dương, bởi vì kim quan trên đầu tại trên chiến trường bị phách lạc, hắc đồ cột tóc bị mất, theo trên cổ tay chảy xuống lụa xanh mỏng cùng một đầu tóc đen thật dài thả xuống, cách mặt đất bất quá một thước, trôi dạt từ từ dây dưa, lại lộ ra vài phần phong tình hiếm thấy.

Đang đứng đối diện hắn tiểu sư muội gương mặt bỗng dưng đỏ bừng, gặp hắn mệt mỏi như vậy, cũng không dám tái kêu hắn, hốt ha hốt hoảng đến trước giường đi tìm hộp gỗ.

Tô Tô chỉ cảm thấy chính mình như xâm nhập một lãnh địa không thuộc về mình, bị chết đứng tại chỗ.

~~~o

~~Tây chinh đại chiến (ngũ)

Mã Thi Thi xiết chặt thuốc trị thương đi đến trước mặt Khương Thượng đang khép hờ mắt ý tại trên giường, nhỏ giọng gọi, “Khương sư huynh...”

Hắn mở mắt ra, lẳng lặng nhìn nàng.

Mã Thi Thi ngượng ngùng hạ xuống mắt, “Sư huynh... Thỉnh cởi áo.”

Hắn “Ừ” một tiếng, lại cũng đương chân nâng tay phủ hướng vật áo...

Tô Tô trừng lớn mắt, trang nghiêm bị đương thành một khối hoa lệ lệ bối cảnh.

Lúc này ai lại có thể nhẫn?

Chồn bạc phút chốc quay đầu hướng sập một mặt khác nhảy, bên tai chỉ nghe thấy người kia gấp gọi một tiếng, “Tô Tô!”

Nàng trong lòng hừ một tiếng, chớp mắt liền biến mất vô tung.

Ra lều trại nàng lập tức đi về hướng đông, không ra vài bước, trước mắt lít nhít lú nhú tây chinh quân đội khiến nàng sưng sốt, nhào vào tầm mắt lít nhít lú nhú cờ mượng đặc thẳng, cắm tại trước doanh địa quân Tây Kỳ.

Nàng trong lòng buồn rầu khó đương, dời mắt hướng đỉnh núi phụ cận bay đi. Có lẽ là bản năng thú loại đang ảnh hưởng nàng, nàng ngày thường chỗ cư trú đều là núi rừng, càng ngày càng không nguyện tiếp cận nhân loại.

Nàng dừng lại tại một sơn tuyền, lấy nước chải vuốt những sợi lông trên mình.

Càng cảm thấy, làm một con dã thú đơn thuần là một chuyện có bao nhiêu hạnh phúc, nhân thế phiền nhiễu tranh đấu càng ngày càng khiến nàng chán ghét, nếu như còn có thể sống được... Nàng hy vọng có thể sau khi cuộc đại chiến Phong Thân này kết thúc, nàng có thể trở về Thanh Khâu.

Không biết các trường lão Thanh Khâu có còn giống như lúc trước, còn đang oán hận nàng tại nhân gian cho bọn hắn chọc phải vô số rắc rối, phải lén lút hạ giới vì nàng thu thập một đồng cục diện rắc rối?

Nàng nghĩ hồi Thanh Khâu...

Nàng tưởng niệm đại trưởng lão, tưởng niệm đám tộc nhân tự luyện rầm thú kia, tưởng niệm tuần mỹ công hồ ly kia đối với nguyên hình của nàng chảy nước miếng, tưởng niệm chút suốt ngày dùng cự vô bá meo meo đả kích nàng mẫu hồ ly xinh đẹp kia...

“Tiểu hồ ly, nhớ nhà?”

m cuối thoáng quyn rũ gơ lên thanh tuyền không phải Thân Công Báo còn có thể là ai?

Tô Tô nhanh chóng thu lại vẻ u sầu, bực bội hỏi, “Người lại có chuyện gì?”

Thân Công Báo tranh công kể, “Ta vì người tìm cái năng thủ, còn không khích lệ ta?”

Tô Tô điểm khai thủy kính, liếc xéo Thân Công Báo cười gian không thôi một cái, “Là ai?”

“Thổ Hành Tôn.” Thân Công Báo cũng không thừa nước đục thả câu, cười nói, “Hắn chính là sư diệt của ta cùng Khương Thượng ni. Cùng Na Tra Lô Chấn Tử bọn họ là cùng bối.”

“Thổ Hành Tôn...” Tô Tô tự nhiên sẽ không quên danh tự này, nguyên lai hắn đã hiện thế. Nàng chỉ ẩn ước nhớ rõ Thổ Hành Tôn từng nhượng Tây Kỳ ăn giảm nhiều, sau đó sát nhập Tây Kỳ, cũng là Phong Thần nhất viên đại tướng.

“Thế nào, ngươi cũng có ấn tượng?” Thân Công Báo nhìn chăm chăm nàng, như có chút suy nghĩ hồi.

Tô Tô như lơ đãng nói, “Chỉ là cảm thấy tên này có chút thú vị thôi.”

Thân Công Báo vẫn chưa truy vấn, tiếp tục nói, “Tuy rằng là thuộc bối con cháu, nhưng hắn kỹ năng lợi hại, đủ có thể lực khắc chế quần hùng.”

Nàng “Ồ” một tiếng, thanh âm hơi nghi ngờ.

“Thế nào?” Thân Công Báo âm nhu hỏi, “Ở bên cạnh Khương sư huynh mới vài ngày, đã muốn mềm lòng buông tha sao?”

Nàng bỗng nhiên kinh ngạc.

“Người không phải nghĩ hồi Thanh Khâu? Mềm lòng như vậy không thể được.” Thân Công Báo nói, “Không đem Tây Kỳ đánh bại, người ra sao sống. Mà nay người thiên kiếp đã tới, tái như vậy phí thời gian đi xuống, không khác tự tìm đường chết.”

Nàng hạ xuống mắt, “Không cần người nhắc, ta tự nhiên minh bạch.”

“Nhược không nhắc nhở.” Thân Công Báo ném tới một cái mị nhãn, “Đất Kỷ người cần phải quên ước nguyện ban đầu của người.”

Nàng đột nhiên tỉnh ngộ; nhất thời một trận kinh ngạc.

“Khương Thượng lần này bị thương, nghĩ thừa thắng xông lên, ta cùng Văn Trọng đã bố trí hảo, Mị Hỉ mấy ngày nữa cùng người hội họp, đến lúc đó...” Hắn tiếp tục liên thoảng không ngừng.

Tô Tô ẩn đường vi vi nhú lại, tên đã trên dây, đã không bắn không được...

Lúc trở về đã gần đến canh ba, nàng tại ngoài trường bồi hồi khoảng khắc, vẫn là lặng yên không một tiếng động bước vào.

Móng vuốt mới vừa vịn chạm được liềm trường, phút chốc một đạo kinh

phong đánh úp lại

Nàng phút chốc rùng mình.

Tiếp theo nháy mắt, đạo kinh phong kia tại chớp mũi nàng cách ba tấc dừng lại, Khương Thượng ngưng ngẩn hỏi, “... Tô Tô?”

Nàng hừ hừ, quay đầu làm ra vẻ muốn đi.

Thình lình cảm thấy đầu nặng chân nhẹ một chút, lại là bị người kia hướng bụng nhỏ của nàng bẻ lên sao.

“Người... người người người.” Tô Tô “Người” nửa ngày, bỗng nhiên ngáp ra một câu, “Người khinh bạc ta!”

Hắn đại quần, cuống quít dời bàn tay to đặt trên bụng lông mềm như nhung của nàng, tay kia thì lại làm như sợ nàng tái biến mất, vẫn là không từng không khẩn kiếm chế vuốt ve nàng, “Nhất thời quên... thật thất lễ, ta nguyên tưởng rằng, người sẽ không trở về.”

Nàng không lên tiếng.

Đột nhiên một trận thanh âm tất tất tác tác truyền tới, một cái lạnh buốt này nọ bị đặt nhẹ nhẹ ở bên cạnh móng vuốt nàng.

Chồn bạc cái mũi linh mãnh gửi đến đậm đậm mùi thuốc, biết rõ còn cố hỏi, “Người đây là làm cái gì?”

Người kia trong hắc ám bất đắc dĩ nói, “Ta hôm nay còn chưa hoá được, người có thể giúp ta việc này?”

“Làm gì bỏ gần tìm xa.” Tiểu sư muội không phải tùy thời xin đợi hần ngó tới?

Hần không biết nên hồi đáp ra sao, mới khiến nàng vừa lòng, tối hậu chỉ phải bộc bạch, “Ta chỉ cần một người liên hảo...”

Đầu kia không có đáp lời, rất lâu, truyền tới một câu đậm đậm, “Ngốc tử.”

Ngày thứ hai đại chiến, Tô Tô vẫn không có đi quan chiến. (xem cuộc chiến)

Mã Thi Thi chờ Khương Thượng đi rồi liền vào tìm nàng, mặt đỏ lên, nói, “Thỉnh người buông tha Khương sư huynh được không? Năm đó hần đã đủ khổ, cầu người phóng sư huynh một con đường sống đi, sư tôn hần, hần... tái như vậy đi xuống, người hội hỷ sư huynh!”

Tô Tô hóa làm nhân hình, đeo khăn che mặt, lơ dờ uể oải vén lên rèm phơi nắng, nghe vậy chỉ nhắc tới khóe miệng, “Cuộc đời ta hận nhất mấy người ra về đạo mạo chính nghĩa, thừa dịp ta còn chưa động sát niệm, người nên làm gì liền làm, đi đi, Khương Thượng, Dương Tiễn, Na Tra bọn họ đều không ở đây, không ai có thể cứu được người.” Nàng đã không phải như ngày xưa, tuy rằng so với năm đó đạo pháp tiểu sư muội cũng tiến bộ không ít, nhưng vẫn chưa đủ tư cách làm địch thủ của nàng.

Mã Thi Thi rằng bậc thâm căn, “Người đến tột cùng muốn ra sao mới buông tha sư huynh?”

Tô Tô cũng không cùng nàng khách khí, tà tà trông đi qua, “Ta nghĩ người tựa hồ lắm một điểm, chẳng lẽ đã nhiều ngày người còn xem không ra, là hần quán quít ta, hay là ta quán quít hần?”

“Người!”

“Hơn nữa người là dùng thân phận nào để nói ra những lời như vậy?” Nàng bỗng nhiên nở nụ cười, xuyên qua khăn che mặt, hiện ra vài phần khí ma mị, “... Là dùng thân phận hảo sư muội của Khương Thượng?”

Mã Thi Thi xưa nay tại Côn Luân đều có các sư huynh đệ bao dung nàng, nhường cho nàng, trừ bỏ Tô Tô, còn có ai lấy khẩu khí như vậy giễu cợt nàng. Nàng chỉ là được nuông chiều nên có chút tùy hứng, bản tính chẳng hề hư hỏng, nghe vậy đề xuống quyết tâm chưa xốt, truy vấn tiếp, “Người... người đã thích Khương sư huynh, vì sao phải liên tiếp hại hần?”

Tô Tô hỏi lại, “Ai nói với người, ta thích hần?”

“Năm đó, năm đó người không phải...”

Tô Tô lạnh cứng (lạnh lùng + cứng rắn) đánh gãy lời nàng, “Đừng nhắc lại chuyện năm đó.”

Nàng lúng ta lúng túng dừng thanh âm, trong mắt mơ hồ có oán hận, “Nhược người là vì năm đó sư huynh đâm người một kiếm kia canh cánh trong lòng, ta hôm nay trả lại người một kiếm, sư huynh hần năm đó là vì ta mới không cẩn thận thương người, chúng ta một kiếm đền một kiếm...”

Bỗng nhiên oanh một tiếng, nàng lời nói còn chưa tận, bên cạnh đại địa liền bị một lợi trảo kéo ra năm cái khe thật sâu...

Tình huống gây động tĩnh khổng lồ bên này nhất thời kinh động Lôi Chấn Tử đang cảnh giác, hần hai cánh mở ra, như điện vậy kẹp lấy Càn Khôn kim côn nhanh chóng xông tới, “Yêu nữ! Đừng vội coi thường...”

Mã Thi Thi lần này là gạt Khương Thượng lên tìm nàng đàm phán, sợ bị bốn phía đàm tiếu, chủ động nói, “Không sợ, đừng lo lắng, chúng ta chỉ là tán gẫu thôi.”

“Tán..gẫu?” Lôi Chấn Tử trừng năm đạo liệt ngân bên cạnh nàng, này cũng là tán gẫu đàm ra?

Lúc này yêu nữ kia cười khanh khách quay đầu, đối hần nói, “Chúng ta đang đàm... ý trung nhân.”

Ý, ý trung nhân...

Hảo không biết thẹn, Lôi Chấn Tử đỏ mặt, lớn tiếng nói, “Người hết hi vọng đi, Khương sư thúc sẽ không trúng ý người!”

Tô Tô bỗng dưng lộ ra tươi cười, từ chối cho ý kiến.

“Ý trung nhân của ta là cái anh hùng cái thế...” Chợt nhớ tới ngàn năm trước, lúc đó nàng vẫn là người từng thích nhất một bộ điện ảnh, tình tiết kỳ thật đã không nhớ rõ lắm, lại kỳ dị ẩn tượng rõ ràng một câu nói trong kịch.

“Ý trung nhân của ta là anh hùng cái thế...”

Nàng chậm rãi nói, “Hắn thương ta sủng ta, một ngày nào đó, quang minh chính đại, giẫm thắt sắc tường vân tới thú ta...” Nói đến đây, nàng cười, “Ta biết, người kia tổng sẽ không phải là Khương Thượng.”

Cuộc chiến kết thúc.

79. Q.7 - Chương 79

Loạn thế kiếp phù du (nhất)

Ngàn dặm Càn Khôn, tựa một vòng hòa tảo chính giữa. Khắp nơi không mây phong tận tức, bát phương có nhiệt khí thẳng không.

Khương Thượng tại Nghị Sự Điện cùng chư tướng định ra kế hoạch, nhưng châm chích thay kỳ thú hung mãnh của Vương Ma tứ tướng, còn chưa có biện pháp xác thực để đối phó.

Dị thú kia ý chí mạnh thái quá, tuy đối với bọn họ vài người tu tiên cũng không có uy hiếp quá lớn, phạm là ngựa nơi nào có thể ngăn cản uy áp của chúng nó, chỉ cần Vương Ma bốn đạo cưỡi mãnh thú này ra, ngựa xung quanh toàn bộ đều tứ chi mềm nhũn, chúng tướng chưa chiến, đã từng người xuống ngựa trước, tỏa động nhuệ khí.

Khương Thượng trọng thương chưa lành, công lực tổn hao nhiều; Na Tra ỷ vào tài cao, to gan xúc động, ngay khi giáp mặt đối chiến hoặc khả nhất địch, nhưng vương ma đám người há là dễ đánh bại như vậy, đến lúc đó xuất ra quỷ kế, Na Tra sợ là bị thiệt thòi lớn. Mà Lôi Chấn Tử kinh nghiệm đối địch quá thiếu, tính tình vọng động cùng Na Tra là có hơn chứ không kém, đối bảo bối này còn cần tôi luyện nhiều ở trong quân.

Về phần Dương Tiễn, ngày đó tại sa trường đã bị tọa kỵ của đám người Vương Ma xé xác ăn...

Như vậy khắp chỉ tính ra, Tây Kỳ dị nhân thuật sĩ người bị chết kẻ bị thương, nếu không nữa thì là tiểu mao đầu còn quá trẻ, tính háo thắng thực tại kham ưu... Tây Kỳ vẫn thần võ tướng trong lòng gió lạnh lẽo thấm mưa một mảnh.

Thùng!

Thùng thùng thùng —

Trống trận bắt đầu lôi vang! Ngoài cửa thành, Vương Ma bốn đạo cùng

Trương Quế Phương và đại quân tây chinh, chiến loa đã thổi lên cao vút—

Đánh đi.

Dù không thắng cũng phải đánh.

Nhất Can Tương sĩ nhanh chóng chuẩn bị binh nhì, từng người tập hợp phía dưới quân đội, Khương Thượng đang muốn ra Nghị Sự Điện, chợt nghe Ngọc Hư cùng Bạch Hạc đồng tử tọa trước Nguyên Thủy Thiên Tôn báo lại.

Na Tra hiếu kỳ hỏi, “Kỳ quái, sư tôn có chuyện gì tại lúc này triệu gấp?”

Khương Thượng vỗ vỗ đầu hắn, “Người đi chiến trường trước, phải tránh đừng làm việc xúc động, đợi ta trở về tái nghị.”

“Vâng, sư thúc.”

Khương Thượng một thân nhung trang, ra cửa chính đón chào, Bạch Hạc đồng tử sớm đã chờ tại đó, gặp hần xuất hiện, liền vội vàng khom người nhất thi lễ, “Khương sư thúc.”

Tình hình chiến đấu khẩn cấp, hần không muốn lãng phí thời gian ở nghi thức xã giao, nói thẳng, “Không biết sư tôn có chuyện gì quan trọng?”

“Sư tôn lệnh ta xuống núi truyền lời.” Bạch Hạc đồng tử nói, “Tại Tây Kỳ phạt chu Cửu Long đảo Vương Ma bốn người, sở kỵ tứ thú chính là vạn thú triều thương, đủ loại khác biệt, long sinh cửu chủng, sắc tương bất đồng. Bởi vậy sư tôn tiền lệnh ta đem kỵ thú của hần ban thưởng sư thúc, để khắc tứ thú.”

Khương Thượng nghe vậy vui vẻ, nghĩ không đến vấn đề khó khăn lần này mau như vậy liền có thể giải quyết dễ dàng, lúc này cúi người hạ bái, “Thượng tạ ơn sư tôn.”

Bạch Hạc đồng tử cười khanh khách, “Sư thúc chờ một chút khoảng khắc, kỵ thú kia đang từ đào viên mà tới.”

Khương Thượng vi vi nhất tiếu, “Không ngại, tất nhiên là chờ được.”

Chốc lát sau, một con trâu thú cực kỳ quái dị chân đạp tường quang mà tới...

Chỉ gặp nó lần đầu bọ vĩ thể như rồng, tại Côn Luân mấy chục năm, lại chưa từng nghe nói có thần thú kỳ quái này.

“Nó là Tứ Bất Tượng.” Bạch Hạc đồng tử nói, “Sư tôn có lời, đem trâu thú này ban cho sư thúc, thể là sư thúc tu hành bốn mươi năm, về phần khác lại có công Phong Thần, sau này cưới nó hảo hội tam sơn, Ngũ Nhạc, tứ độc bên trong văn vật kỳ dị.”

Theo sau Bạch Hạc đồng tử lại theo trong túi không gian lấy ra nhất điều mộc roi: trường ba thước lục tắc năm phần, có hai mươi một tiết; mỗi một tiết có tứ đạo kim sắc ấn phù, cộng tám mươi bốn đạo phù ấn, danh viết: Đả Thần Tiên.

Khương Thượng quỳ mà tiếp thu.

“Còn đây là pháp bảo sư tôn ban cho, có thể đánh bát bộ chính thần, bất quá thể roi chỉ có thể đánh thần, đánh không được tiên, đánh không được nhân.” Bạch Hạc đồng tử trước khi đi tinh tế chuyển lời dặn dò của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đả Thần Tiên chỉ có thể đánh bát bộ chính thần, hiện giờ trừ bỏ thượng cổ Thần tộc Tiệt giáo Thông Thiên giáo chủ ngang ngành trên danh nghĩa còn có mấy người, thể gian hiếm có Thần tộc ẩn hiện. Nguyên Thủy Thiên Tôn đem Đả Thần Tiên ban cho hần, ứng là nhượng hần đối phó Tiệt giáo cùng mọi người nội lựa chọn Phong Thần bằng, bình thường tu sĩ cấp dưới và người trần đều là đánh không được.

Khương Thượng sau khi nhận lấy hơi suy nghĩ một chút, đem nó cất kỹ thỏa đáng, ngồi trên Tứ Bất Tượng nhẹ nhàng vỗ góc hậu, chỉ gặp thú kia một đạo hồng quang đằng vân, tiếng chuông vang dội, hướng sa trường lưỡng quân đang đánh mà tới.

Từ trên cao xuống phía dưới quan sát, đại quân tây chinh của Đế Tân bãi thành tiết hình công kích trận.

Tại trước chiến xa, ngoài một vòng là tầng tầng binh lính cầm trong tay tấm chắn xếp thành một tiểu ma trận vuông, chỉnh chỉnh tề tề kéo dài xuống vài cây số, trận thủ lúu nhú tụ hợp thành hình tam giác, tất cả trận hình giống như một thanh cung tên khổng lồ, đầu mũi tên trực chỉ Tây Kỳ.

Mà Tây Kỳ quân bối để cửa thành, tản ra trình một cái nửa vòng tròn hình cung, chặt chẽ thủ vệ tại vương thành xung quanh, binh lính vũ khí trong tay ngoại phiên, mũi kích hướng địch.

Quân đội vó ngựa đạp khởi cát bụi bốc lên đến trên không, chủ tướng song phương chậm rãi theo lưỡng trận cuối ngựa mà ra, ngay mặt giằng co.

Bỗng nhiên một đạo tiếng kêu to quái dị theo đỉnh đầu lưỡng quân truyền tới...

Nhú mắt đón ánh mặt trời chói chang nhìn lại, chỉ gặp một con kỵ thú hình dạng cực kỳ quái dị chở Khương Thượng nhung trang đồ sộ mặt như mỹ ngọc từ trên trời giáng xuống...

Cả người lẫn thú, đang ép nhân diễm dương hạ, như ánh kim xích ngày mã não bình thường.

Bức họa này diện không chỉ xuất hiện trên sa trường, Thân Công Báo trốn kín nơi tắm tối đem cảnh tượng giờ phút này ném cấp Tô Tô, trong miệng thanh âm trầm trầm, “Tiểu Đát Kỷ không đến xem xem? Thực là trắng tai, mỹ tai.”

Tô Tô vung tay áo, hung bạo cắt đứt hình ảnh này, không tiếp lời nói của hắn.

Thân Công Báo lại lộ đầu, “Ô, không nhìn xem hắn nhiều một chút? Tái không xem, ngày sau có thể thấy không đến vĩ nam tử này.”

Tô Tô cấp cho hắn sắc mặt không tốt, “Người muốn tái khiêu khích liền đừng trách ta vô tình.” Trước là tiểu sư muội tới chơi, lần này lại là con heo đầu khiếm khuyết gây rối, tâm tình nàng thật sự hỏng bét.

“Người chính là hiểu lầm ta.” Thân Công Báo lấy cây quạt che miệng, cúi đầu cười nói, “Bất quá là sợ ngày sau người tâm có tiếc nuối, nhượng người nhìn nhiều vài lần, hảo làm kỷ niệm.”

Tô Tô chuyển đầu mạnh mẽ, không thể nhìn được nữa quát, “Thân Công Báo, người thế nào cũng phải một lần lại một lần trêu chọc ta như vậy, gặp ta không thoải mái mới vui vẻ?”

“Ai nha nha, này là hiểu lầm lớn.” Hắn vô thậm thành ý nói.

Nổi lòng Tô Tô tại mấy phiên lên lên xuống xuống, cấp tốc dao động, tối hậu một lần cảnh cáo nói, “Đừng tái tới trêu chọc ta, ta còn chưa độ hoàn tâm kiếp, tỳ khí còn không hảo.”

Cùng người này dây dưa mấy chục năm, hiện tại xưa và nay dùng một đao chặt đứt đi.

~~o

~~Tô Tô...

Phương xa trên chiến trường, Khương Thượng cũng tại cùng thời khắc đó nghĩ tới khuôn mặt mà hắn nhớ thương.

Một trận, hắn không thể không thắng.

Dù là biết nàng bụng dạ khó lường, hắn lại như cũ muốn nàng lưu lại bên người, nàng là hắn lệnh lý đứt bỏ không hạ ma tình, bất quá là nghiệp chướng của hắn....

Kêu hắn anh hùng nhụt chí, nhi nữ tình trường.

Cùng nàng mấy chục năm này dây dưa, bất luận trường chiến tranh này thắng bại, hắn không nghĩ hiện tại xưa và nay bị một đao chặt đứt.

Sau trường chiến này, nhượng hắn có thể viên mãn hoàn thành trọng trách Phong Thần, hắn liền dùng bài vị đoạt được cùng tất cả chiến công đổi lấy tính mạng của nàng, sự tôn hoặc có thể thoáng mở một mắt...

Về phần Đế Tân phía sau nàng, Khương Thượng trong mắt lạnh lùng, đây

là hắn mệnh trung kiếp nạn chủ định. Không có ai có thể thoát được qua

thiên mệnh, bất luận Đế Tân là hiền hay là ngu, Thành Thang sáu trăm năm nhất định ở trong tay hắn rơi xuống—

Ai cũng vô pháp ngăn cản.

Đánh với Vương Ma bốn đạo, Khương Thượng võ tọa hạ Tứ Bất Tượng, chậm rãi rút ra Đả Thần Tiên bên hông dẫn đầu xuất trận; dưới cờ đại đệ tử Võ Cát ngân khôi tổ giáp, bạch mã trường thương, tiếp chiến trước trận. Cánh quân bên trái Na Tra cước thái Phong Hỏa Luân, Hỏa Tiêm Thương tỏa sáng rạng rỡ, hữu quân Lôi Chấn Tử, tốc hồng lam da, Càn Khôn kim côn đã nắm tại tay.

Sát khí đầy trời, khắp nơi trên đất chinh vân. Đại chiến hết sức căng thẳng—

~~o

~~Khương Thượng a Khương Thượng...

Cửu Trọng Thiên ngoại, Ti Mệnh tinh quân vuốt ve la bàn, “Nhược thiên mệnh còn bao quát đem người tự tay giết chết Đát Kỷ, giờ phút này người còn kiên định như cũ hay không?”

~~o

~~Loạn thế kiếp phù du (nhị)

Na Tra thanh quát một tiếng, Phong Hỏa Luân dưới chân hồng quang đại thịnh, cả người giống như một đoàn lửa cháy, nhảy một cái vào trong trận địch.

Trương Quế Phương giơ tay lên, giơ lang nha bổng lên trung = =! (gậy đánh chó

Quan truyền lệnh được lệnh, trống trận vang rền, đại chiến chính thức bắt đầu.

Tức khắc tam quân hò hét, phiên lập năm phương. Dao như thu thủy tóa hàn quang, thương tựa ma lâm sơ khai quật.

Khương Thượng trước đã đem kỵ binh xa xa ngăn cách, Vương Ma bốn đạo do hắn cùng với Na Tra, Lôi Chấn Tử ba người ngăn chặn, Vô Cát đánh với Trương Quế Phương.

Đối mặt Tứ Bất Tượng, Vương Ma bốn đạo mãnh thú mất lực kinh sợ, Vương Ma nhíu mắt xem hướng Tứ Bất Tượng, “Nguyên lai phải đi chỗ sư phụ xin viện binh a, không ngờ Thái Công Vọng cùng lắm chỉ có vậy.”

Khương Thượng nhất tiểu, vẫn chưa phản bác, đem Đả Thần Tiên hướng giữa không trung ném một phát, Vương Ma bốn người không khỏi cười lớn, “Còn chưa đấu võ liền đem pháp bảo cấp ném, nhưng thật ra thực thời, quy phục được đúng lúc.”

“Nói vậy! Sư thúc ta quyết sẽ không hướng các người quy phục!” Na Tra không dung được người khác nói xấu sư thúc, vòng Càn Khôn đương đầu liền hướng thân thượng Vương Ma đánh tới!

Vương Ma trước đây đã thường thức qua sự lợi hại của vòng Càn Khôn, không dám khinh thường, cự ly gần như vậy hắn chỉ có thể hai tay nắm ở bảo kiếm quay thân đón đỡ trụ này một kích, Na Tra lực lớn vô cùng, Vương Ma bị lực phản chấn đến hồ khẩu mơ hồ run lên. Chợt nghe trời quang thượng một đạo tiếng sấm, nâng mắt nhìn đi, lại là một roi bị Khương Thượng ném điện hỏa tóa hiện, cự ly roi tối gần nhị sư đệ Dương Sâm đánh tới.

Dương Sâm ngày thường cùng Vương Ma tối thân cận, mới vừa gặp hắn bị Na Tra gây khó khăn trực tiếp thẳng muốn tới tương trợ, bất ngờ không phòng ngự phía sau

“Nhị sư đệ!” Vương ma hét lớn một tiếng.

Dương Sâm cũng cảm giác đến sau đầu một trận hàn ý, nghĩ trốn tránh, nhưng điện hỏa này tốc độ cực nhanh, tựa phi vân gió cuốn, như tên rời cung, hắn chỉ kịp xem Vương Ma liếc mắt một cái, chỉ nghe oanh một tiếng, Dương Sâm óc vỡ toang, chết tại đương trường, thêm một linh hồn đã nhập Phong Thần đài.

Thân Công Báo tám tám sợ hãi than, “Mau nhìn mau nhìn! Hắn chết thật khó coi.”

Tô Tô sắc mặt càng khó coi, đem thủy kính do Thân Công Báo phát tới tình hình thực tế trực tiếp lạnh lùng đẩy ra hai bên, quyết định đêm nay không ăn thịt.

“Khương Thượng! Người giết sư đệ ta, không đội trời chung!”

Vương Ma gầm lên giận dữ, còn lại hai đạo đuổi tới, tam kỵ nhất tề xuất chiến.

Lôi Chấn Tử nhất thư sí, đặc ý nói, “Xem các người còn dám coi thường sư thúc ta, đó là kết cục bọn người khinh địch.”

Ba đạo tức sùi bọt mép, “Đáng tiếc Nhị sư đệ đạo hạnh ngàn năm, hôm nay chết vào tay tên đầy tớ nhỏ nhoi này!” Nói tới Dương Sâm quả thật cũng chết oan uổng, nhược không phải quá mức khinh địch, không thêm phòng bị, cũng sẽ không bị Đả Thần Tiên một chiêu liền lấy tánh mạng.

Na Tra tiến tới một bước che ở trước người Khương Thượng, “Sư thúc, vết thương của người chưa lành, nhượng Na Tra tiến đến liền hảo.” Nói xong cùng Lôi Chấn Tử một trước một sau cùng tam kỵ đối xung!

Mười thước...

Cửu mẽ...

Tám thước...

Đương Vương Ma ba đạo cùng Na Tra cách nhau không xa đến năm thước, bỗng nhiên một trận cốt nhục xé rách tiếng cách cách vang lên.

Một giây sau, đám người Vương Ma mãnh thú bộc phát ra tiếng than khóc vang vọng thiên địa.

Nương theo sau than khóc, nhóm mãnh thú thân thể tại cùng thời khắc đó tứ phân ngũ tiết, trong phút chốc từ không trung hạ xuống một trận tanh hồng huyết vũ.

Vỡ vụn ở giữa không trung thẳng rơi xuống đất diện phần còn lại của chân

tay đã bị cụt đột nhiên vụn vụn, tại vàng sáng nổ ngay không trung, Dương Tiễn tắm rửa huyết vũ đầy trời, cầm trong tay Tam Tiêm Lương Nhận Kích, ngược gió lên thẳng—

Tô Tô nhú lại mi, “Rất hảo cường đại.”

“Sư huynh!”

“Dương Tiễn sư huynh!”

Na Tra và Lôi Chấn Tử kinh hãi cùng đến, nhược không phải tại ba đạo kia đang như hổ rình mồi, sợ sớm nhào đi lên.

Dương Tiễn ý thái tiêu sái run run lưỡi dao, đối đám người Vương Ma cất cao giọng nói, “Dương Tiễn vô tình giết chóc, nại hà đạo hữu đau khổ bức bách, chỉ phải ra hạ sách này.”

Ba đạo cúi đầu ngơ ngẩn nhìn xác chết hai kỳ thú dưới chân, khóe mắt đỏ ngầu, nhóm mãnh thú này từ nhỏ liền đi theo bên cạnh bọn họ tu hành, làm bạn nhiều năm, tự nhiên tình cảm sâu sắc.

“Thái, Công, Vọng!” Vương Ma một chữ một chữ ôm nỗi hận theo trong hàm răng bật ra.

Thân Công Báo không khỏi thay Khương Thượng ôm oan, người xem xem, người xem xem, hải nhi này chính là điểm không hảo, bất luận phía dưới ai khiếm được đặt mông sát nghiệt, toàn bộ đều muốn bị tính tại trên đầu chính mình.

Ba đạo không cần phải nhiều lời nữa, nổi giận gầm lên một tiếng liền nâng tay muốn tể ra pháp bảo...

Tể ra pháp bảo...

Tể ra... pháp bảo...

Tể ra, ách... Pháp bảo? Pháp bảo đâu??

Dương Tiễn hảo sinh áy náy nhất tiếu, theo trong tay áo lấy ra Kiền Khôn Đại, nhẹ nhàng lay động, trong đó thanh âm đinh đinh đang đang không dứt bên tai, “Thực là thất lễ, hôm qua ta trốn ở trong bụng kỳ thú tùy bọn người hồi đại doanh, vào đêm khuya ta thuận tiện lấy các pháp bảo của đạo hữu bảo quản thay, chỉ cần đạo hữu không tái nổi giáo cho giặc, Dương Tiễn sẽ hai tay xin trả.”

Na Tra cặp mắt nóng hừng hực nhìn chăm chăm Kiền Khôn Đại trong tay Dương Tiễn, nghe vậy không khỏi nói, “Sư huynh, người sẽ không nói thực đi.” Còn muốn trả lại?

Dương Tiễn nhìn không chớp mắt, chính khí lẫm liệt trả lời, “Đương nhiên là giả! Lời khách sáo thôi.” Đồ hần cầm, đương nhiên không có đạo lý phun ra.

Vương Ma ba đạo: “...”

Na Tra, Lôi Chấn Tử: “...”

Sư huynh không hổ là sư huynh a, ngay cả ra vẻ đạo mạo cũng có thể giả đạo mạo được tiêu sái như vậy.

“Vô sỉ!” Vương Ma tức giận mắng một tiếng, phía sau Cao Bàn Càn không quan tâm tay không ngự khí thành thương, công kích trực tiếp hướng Dương Tiễn.

“Tam sư đệ cẩn thận pháp bảo của đồng nhi kia!” Vương Ma gấp gọi.

Cao Bàn Càn chưa lên tiếng trả lời, bởi vì Na Tra đã gọi ra vòng Càn Khôn, tay trái hướng hấn vung đi, nhưng Na Tra tay phải Hỏa Tiêm Thương phương hướng như cũ không biến, lại là đồng thời cũng công hướng Vương Ma.

Ầy tớ nhỏ, lại dám nhìn xuống hấn.

Tuy rằng không có pháp bảo nào vô pháp đối kháng trực diện cùng vòng Càn Khôn Thái Ất chân nhân sở luyện, nhưng hấn cũng không đến nỗi không chịu nổi một kích như vậy.

Trong miệng niệm niệm thanh âm, hấn dưới chân thân pháp như điện, tả hữu xê dịch né tránh. Lập tức chỉ gặp Na Tra ở giữa đăng khai Phong Hỏa Luân, một tay Hỏa Tiêm Thương khiến cho lô hỏa thuần thanh, Dương Tiễn trì kích du tẩu ba đạo trong đó, tư thái uyển chuyển như rồng. Lôi Chấn Tử cánh hạ tiếng sấm nổ mạnh không dứt, Vương Ma ba đạo tựa trợn mắt, sáu người giao chiến, chỉ giết được sương khói mây mờ mông lung vũ trụ, sát khí hồi hồi chiếu núi sông.

Vòng Càn Khôn còn cần nhờ Na Tra tâm lực duy trì, dù sao đồng thời duy trì mấy pháp khí rất tiêu hao pháp lực.

Làm như kiên nhẫn rốt cục hao hết, Na Tra khẽ quát một tiếng, bỗng nhiên

thu hồi thể công giết hồi mã thương đối Vương Ma, thẳng đánh hướng

Cao Bàn Càn bị vòng Càn Khôn khóa khần, một đạo Hồng Lăng bay lên trời, tại lúc Na Tra vung lên Hỏa Tiêm Thương đâm thẳng hướng Cao Bàn Càn. Đồng thời, vòng Càn Khôn cũng một tả một hữu, phối hợp ăn ý đồng thời giáp công—

Na Tra đắc ý lộ ra một khỏa tiểu hổ nha, vung tay âm dương song kiếm, tiểu gia ta cái gì cũng không có, chính là pháp bảo đặc biệt nhiều.

Thái Ất chân nhân tuy là lão nhân keo kiệt, đối với hấn lại không một chút keo kiệt. Hoặc tổng hoặc thượng, Na Tra hấn thân thượng ước chừng treo tám kiện pháp bảo. Dù sao hấn tiến thân chính là Na Tra tám tay, vừa vịn một tay một cái, phân phối bình quân.

Bị Na Tra luân phiên hung mãnh giáp công, sớm đã mất pháp bảo Cao Bàn Càn không khỏi trận cước đại loạn. Trước mắt bị địa pháp khí quang bao phủ, đạo đạo quang hoa xa xa nhìn lại như mạng nhện đem hấn bao phủ trong đó...

“Tam sư đệ!” Vương Ma gặp hấn tình thế không tốt, sử xuất tất cả vốn liếng nghĩ tránh khỏi kiếm trận của Dương Tiễn để tiến đến viện trợ.

“Sư huynh! Đừng quản ta, người đi trước!” Cao Bàn Càn tại quang trong

lưới tả xung hữu đột, bỗng nhiên khóe mắt dư quang xẹt qua một đạo khe

hở, hấn lúc này là tập trung hỏa lực ra sức hướng khe hở kia phóng đi—

Gần...

Gần.

Tại cặp mắt trông thấy bầu trời xanh thẳm, yết hầu đột nhiên truyền tới một mảnh xé rách đau nhức mang đi toàn bộ ý thức của hấn... Phong Thần đài, thêm một đạo linh hồn nữa.

Một con cự chó màu trắng ngửa đầu rít gào một tiếng, tranh công cắn xuống đầu Cao Bàn Càn hướng Dương Tiễn chạy đi.

“Tam sư đệ—” Vương Ma hai mắt đỏ sậm.

“Đừng gấp, liền đến người.” Lời còn chưa dứt, Na Tra gương mặt trẻ thơ khả ái trỗi lên ham chiến tươi cười, đạo cự đại quang vồng kia giống như vật bé nhỏ vậy tại hấn chỉ hướng lao thẳng tới còn lại hai đạo, Dương Tiễn

triệu hồi Hao Thiên Khuyển, cùng Lôi Chấn Tử đồng thời té ra pháp bảo, chỉ một thoáng thiên địa huyết sắc hiện ra——

Khương Thượng như thấy thương xót vậy, khép mắt lại.

Tô Tô cũng tại cùng thời khắc đó nhắm mắt lại, đến tốt cùng ai là chính, ai lại là tà? Chẳng lẽ chỉ cần là chính, liền có thể danh chính ngôn thuận giết chóc sao?

Chẳng lẽ bị gọi là tà, liền không có khả năng sinh tồn được sao?

Sau khi trừ đi bốn đạo Tiệt giáo, thừa lại Trương Quế Phương không đáng lo.

Dương Tiễn không có lại ra tay, kính cẩn trở lại bên cạnh Khương Thượng, Na Tra chiến ý còn chưa tiêu, sống chết ở lại trận nghỉ tiếp tục đem Trương Quế Phương cũng cấp liệu đi.

Đấu Thần chính là Đấu Thần, Na Tra sợ là bởi vì hiểu chiến thái quá, ngày sau mới phong danh hào Đấu Thần này.

Dương Tiễn tới trước mặt Khương Thượng, gọi, “Sư thúc.”

Khương Thượng chậm rãi mở mắt ra.

Dương Tiễn nhẹ nhàng vuốt ve Hao Thiên Khuyển bên chân hắn, nói, “Đêm qua ta đã xem Thương quân hôm nay hành quân bày trận, hoàn toàn nhớ kỹ, đặc biệt qua đây nắm sư thúc.”

Khương Thượng giữa hai hàng lông mày ứng lên sắc mặt vui mừng, vỗ vỗ vai hắn, trịnh trọng nói, “Người đã khổ cực.”

Dương Tiễn sáng sửa nhất tiểu, “Tất nhiên là ứng đương, Dương Tiễn không khổ cực.”

Khương Thượng trong lòng trấn an, cùng đồng dạng là sư diệt, mặt khác hai vị... hắn hướng Na Tra xa xa còn lưu luyến sa trường giương giọng nhất gọi, “Na Tra, tốc tốc về doanh.” Nhóm tu sĩ đã giải quyết xong, nhước nhậm Na Tra tiếp tục giương oai, sợ rằng phản liên lụy quân mình.

Na Tra miệng mím lại, đối Trương Quế Phương mài đao soàn soạt nửa ngày, rốt cuộc vẫn là thu hồi Hỏa Tiêm Thương xoay người hồi doanh.

Xung quanh các đại tướng đợi Khương Thượng ra hiệu, chờ Na Tra sau khi rời đi, nhất ứng mà lên, đem Trương Quế Phương vây quanh ở giữa trận, Vương tiếc hắn cũng là một thành viên mãnh tướng, muốn bắt sống chiêu hàng hắn.

Hảo một cái Trương Quế Phương, dung mạo tuy tuần tú, cũng thiếu niên anh dũng, đang lúc mọi người bao vây tiêu trừ, hành động tựa lộng phong mãnh hổ, say rượu ban bư, ngăn cản chu đem, toàn vô e ngại khiếp,

Chờ Khương Thượng nghĩ chiến sách đi ra lều trại, mọi người vẫn là vô pháp đem hắn bắt giữ.

Khương Thượng truyền lệnh: “Điểm cổ.” Trong quân phương pháp: cổ tiến, kim ngừng. Chu doanh hơn mười kỵ, lần thứ hai dừng mãnh vào trong vòng vây, một viên mãnh tướng Tây Kỳ lúc trước thuận hàng Thương nói với Trương Quế Phương, “Trương Quế Phương sớm xuống ngựa quy hàng, Chu thiên tử chắc chắn miễn người phải chết, chúng ta có thể cùng chung thái bình!”

Trương Quế Phương cả giận nói, “Phản nghịch thất phu! Hy sinh thân mình đền nợ nước, tận mệnh tặc trung, há nhước người bởi ham sống mà tổn hại danh tiết?”

Đây là một anh hùng chân chính xuất hiện lớp lớp thời đại.

... Bất luận bằng hữu.

Theo buổi trưa đến hoàng hôn, Trương Quế Phương liệu không thể ra, khuôn mặt tuổi trẻ tuần tú bình tĩnh nhìn phía phương hướng Triều Ca, quỳ một gối xuống, “Bệ hạ! Thần không thể đền nợ nước lập công, chỉ phải lấy cái chết tận thần tiết!” Dứt lời thay đổi bộ kiếm đương cổ nhất hoành, Khương Thượng ngăn cản không kịp, chỉ phải mắt thấy hắn tự sát, một sợi hồn phách từ từ hướng Phong Thần đài đi...

~~~0

~~Bên này, Thổ Hành Tôn đang hướng đất phong Đặng Cửu Công tiến đến, đây là lần đầu tiên hấn xuất thế, ven đường mỗi khi nhìn thấy phong thổ đều nhượng hấn cảm thấy mới mẻ.

Bởi vậy trừ bỏ vài ngày đầu một ngày một đêm đi gấp, kế tiếp hấn thả chậm chút tốc độ, hấn hạo không dễ dàng đi đến tam sơn quan đất phong của Tổng binh Đặng Cửu Công, cũng đột nghe thấy sấm sét giữa trời quang.

Nguyên là trước đó vài ngày Tây Kỳ phản, Văn thái sư phái thiếu tướng đặc ý tiến đến bao vây tiêu trừ, lại là toàn quân bị diệt. Lúc tin tức truyền đến Văn thái sư phẫn nộ, lệnh Đặng Cửu Công suốt đêm điểm binh thảo phạt Tây Kỳ—

Không có cách nào khác.

Thổ Hành Tôn hô khẩu khí, lần này thành thành thật thật dùng đòn thổ ngày hành tám trăm dặm, đúng lúc đuổi theo đại quân tây chinh của Đặng Cửu Công.

Gặp nhân thế phồn hoa, Thổ Hành Tôn tổng cảm thấy thế nào cũng xem không đủ, ban ngày tại trong đất che thân, ban đêm Thổ Hành Tôn liền từ trong đất ra, lắc lắc một đầu mái tóc dài ngân lượng lộn xộn, khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ chợt xem còn tưởng nữ oa nhi.

“Người là người phương nào?”

Thổ Hành Tôn nguyên nghĩ đến khe nước uống nước suối, không ngờ lại có người đến trước hấn một bước, người kia khoác một kiện trường vũ y chấm đất diện màu đen, đưa lưng về phía hấn. Sau khi nghe đến tiếng Thổ Hành Tôn quát, người kia không nhanh không chậm tiếp tục lại uống một hớp nước, sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu lên...

Người kia tóc cực dài, uốn lượn theo động tác chậm rãi chảy xuống... Chỉ là một cái bóng lưng đã khiến người không tùy tâm tình thần rung lên.

Thổ Hành Tôn chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm người kia rốt cục quay mặt tới, chỉ thấy lồng ngực hung hăng bị va chạm.

Trước mắt là lưỡng loan thúy đại phát thu ba, môi mọng còn mang sắc nước, da thịt tại ánh trăng hạ nhược ngọc bích vậy lộ ra đậm đậm quang hoa, người kia giương mắt tại gương mặt hấn đậm đậm đảo qua, hai tròng mắt như hàn tinh... Tuy không chút phấn son, nhưng không ai không tán một tiếng: Hảo cái tuyệt đại giai nhân.

Chỉ là...

Chỉ là người kia... hình như, có điểm hung.

Được rồi, là phi thường hung.

Sư phó nói không sai, nhóm cô nương dưới chân núi quả nhiên đều là lão hổ, nhưng, mỹ lão hổ như vậy... Hấn thụ nhất thụ cũng không quan hệ.

“Cô, cô nương...” Thổ Hành Tôn tại ánh mắt hung thần ác sát nhìn chằm chằm của nàng, dần dần tim đập tăng tốc, không khỏi tự chủ cúi đầu, “Aiz, mới vừa rồi là ta mạo muội...”

Cô nương bỗng nhiên đứng lên lạnh lùng hướng hấn đi tới... Aiz, aiz!

Thổ Hành Tôn thoáng chốc tâm thủy tinh tan nát dưới chân, mỹ cô nương này... thế nhưng ước chừng, ước chừng cao hơn hấn gần hai cái đầu, hảo cô nương sinh ra cao lớn nha.

“Người kêu ai cô nương?” Mỹ cô nương kia chậm rãi hỏi, một thân hắc vũ y chấm đất nổi bật lên màu da càng nhu bạch... Khụ, bạch được phát thanh. (ý là trắng đến nổi xanh á = trắng xanh)

Hấn chớ chọc nàng không vui?

Thổ Hành Tôn không sờ được đầu, đỏ mặt tái đáp, “Bằng không... không kêu cô nương, kêu., kêu tiên nữ tỷ tỷ?”

Tiên nữ... tỷ tỷ...

Mỹ cô nương kia khoe miệng bỗng dưng run rẩy một chút, sắc mặt từ xanh biến thành đen, mắt đảo càn càn sắc bén, dưới móng tay, lợi trảo đã một tắc tắc nhô đầu ra.

Thổ Hành Tôn gãi gãi cái gáy, quá căng thẳng, như cũ vô tri vô giác, thậm chí còn ngượng ngùng nói tiếp, “Tại... tại hạ Thổ Hành Tôn, không biết cô nương... xưng hô ra sao?”

“Thổ Hành Tôn...” Mỹ cô nương kia nghe đến danh tự hần, ngẩn ra, gương mặt sát ý miễn cưỡng dừng, tuy rằng vẫn là mặt hắc trầm, nhưng dĩ nhiên thu hồi lợi trảo. Trên dưới đánh giá thiếu niên thanh tú này một phen, mỹ cô nương khẽ mở môi son, “Người chính là Thổ Hành Tôn? Hôm nay tính người thời vận hảo...”

“Aiz?” Thổ Hành Tôn như lọt vào trong sương mù, nghĩ để hỏi minh bạch, lại sợ đường đột giai nhân, chỉ phải cố gắng ngó ra một câu nữa, “Cô nương, cô nương đơn độc ra đi không quá an toàn, nhược không ghét bỏ, cô nương người nhà ở nơi nào, tại hạ có thể trước hộ tống người trở về...”

Mỹ cô nương kia đầu cũng không hồi, chỉ nói, “Ta cùng người việc này mục đích giống nhau.” Nói xong, một trận khói nhẹ, trước mắt liền tái vô tung ảnh.

Mục đích giống nhau...

Thổ Hành Tôn suy tư khoảng khắc, hần lần này là đến cậy nhờ Đặng Cửu Công một đạo thảo phạt Tây Kỳ.

Lúc trước nghe ngóng qua, Đặng Cửu Công trận chiến này trừ bỏ mang nữ nhi Đặng Thiên Ngọc, liền tái vô nữ thân quyến đi theo.

Nguyên lai, Thổ Hành Tôn hơi đỏ mặt... Nguyên lai nàng chính là Đặng Thiên Ngọc!

Phong Thần sử thượng nhất đại oan giả sai án, liền tại một đêm này đánh nhịp.

~~~

~~Loạn thế kiếp phù du (tam)

Mắt thấy Tây Kỳ đã gần ngay trước mắt, Đặng Cửu Công khởi binh ngày đó, chợt nghe quan truyền lệnh báo, “Có một tiểu đồng tới đưa thư.”

Bây giờ là lúc dùng người, Đặng Cửu Công liền lệnh thị vệ trực tiếp đem tiểu đồng kia mang đến, thấy người tới bất quá chỉ là một tiểu đồng cao năm thước, cảm thấy trước có vài phần không du.

Thổ Hành Tôn nắm mai rùa công văn Thân Công Báo cấp hần, hướng Đặng Cửu Công hành lễ, hai tay đang cầm công văn dâng lên.

Đặng Cửu Công thấy chữ viết quen thuộc, biết là Thân Công Báo tiến cử, nguyên bản hần gặp Thổ Hành Tôn hình dạng nhỏ gầy như vậy không muốn lưu lại, bất quá đã là do con beo giảo hoạt kia tiến cử, cùng tại Tiệt giáo, về tình về lý hần cũng bán cấp Thân Công Báo một cái bạc điện (cấp mặt mũi). Vì thế trầm ngâm thật lâu sau, đối truyền lệnh quan nói, “Thôi vậy, đem hần thúc giục lương ứng phó tam quân.” sau đó nói với Thổ Hành Tôn, “Thổ Hành Tôn, đã là thân đạo huynh tiến cử người, ta không dám phụ mệnh. Hậu quân lương thảo khuyết thiếu, dùng người vì ngũ quân đốc lương sử.”

Quan lương thảo?

Thổ Hành Tôn không biết đây là cái chức quan gì, chấp tay nói, “Thổ Hành Tôn chỉ cần có thể giết địch kiến công liền hảo, hôm nay đã đến cậy nhờ chủ tướng, hy vọng có thể nhượng Thổ Hành Tôn tới địch doanh mở ra thần thông.”

Đã là nhạc phụ đại nhân tương lai, hần cần phải hảo hảo biểu hiện, mới có thể để cho nhạc phụ đại nhân tương lai đáp ứng đem tiểu thư gả cho hần...

Đặng Cửu Công trong lòng cũng nghĩ thử một lần nhân tuyển Thân Công Báo tự mình tiến cử ra sao, liền đem ấn trước nhượng Thổ Hành Tôn treo, chờ tin tức của hần.

~~~

~~Mà hảo không dễ dàng Tây Kỳ chiến sự ngừng nghĩ, còn chưa kịp đem chiến hậu xây lại, được biết Triều Ca lần thứ hai phái đại quân hạ tây chinh, mọi người không dám khinh thường, toàn tâm nghênh chiến.

Khương Thượng khó được lúc hồi Tướng phủ một chuyến, sau khi đánh bại Trương Quế Phương đắc thắng trở về, Tô Tô cùng hần tựa hồ càng ngày càng vô lời nói khả đàm (không có lời gì để nói). Lần này Đặng Cửu Công sở lĩnh đại quân tây chinh uy thế càng thêm bức nhân, tiểu sư muội ngày gần đây cũng gia nhập bọn họ tu luyện, lần này sẽ cùng bọn họ lên chiến trường.

Nhưng nhượng hần nhứt đầu chính là... sau khi Tô Tô biết được tin tức này, rõ ràng nói, lần này nàng cũng muốn đi.

Một trận Tây Kỳ quyết định phản bị động thành chủ động. Cũng không thể luôn nhượng quân đội Đế Tân chạy lẹp lẹp tới cửa nhà quấy rối.

Khương Thượng đêm xem thiên tượng, tự mình bói toán điểm tướng, tuyển một ngày hoàng đạo suất lĩnh tam quân xuất phát. Trước khi đi, hần quay đầu liếc mắt nhìn chồn bạc nhắm mắt theo đuôi bên chân, chỉ gặp nàng bỏ cả mặt mũi mặt dày lay ống quần hần, đầu lông xù không ngừng chà a chà, hần run rẩy.

Đối với móng vuốt hồ ly, chồn bạc liền rõ ràng bỏ nhào tới cửa ngăn trở đường, xù lông lặn qua lặn lại khóc lóc om sòm.

Hần vô lực, nửa buổi, cúi người từ sau gáy tiểu hồ xách lên nàng, “Lần này đi hung hiểm, tướng mạo người bắt mắt thái quá như vậy, nếu là theo, người chỉ có thể chịu thiệt trốn tránh trong tay áo ta.”

Tô Tô bĩu môi không lên tiếng, hồ mắt màu hổ phách chỉ doanh doanh nhìn hần.

Hần thở ra một hơi, một tay nâng nàng, một tay nhẹ giật giật chớp mũi phần hồng nho nhỏ của nàng, tiếp theo nháy mắt, chỉ gặp nguyên bản chồn bạc to bằng con mèo thu lại nhỏ bằng nửa bàn tay, Khương Thượng đem nàng giấu ở trong tay áo, khép vạt áo, liền lãnh binh xuất phát.

Lần này Tây Kỳ chính là hạ đủ vốn gốc, trước khi đi Khương Thượng cùng chư tướng văn thần mỗi người đều lĩnh sổ xe trần đầy châu bảo quý hiếm, mang theo thư Võ vương tự tay viết động viên cùng mỗi bộ lạc thủ lĩnh xung quanh tạm thời sát nhập Tây Kỳ, cơ hồ mài phá mồm mép mới thuyết phục được bọn họ xuất binh, liền hợp phạt Trụ.

So sánh Thành Thang hơn mười vạn binh mã, Tây Kỳ moi ruột gan chen nhân, bao quát ngay cả hợp quân, tổng cộng cũng chỉ có binh xe ba trăm thừa, Hồ Bí ba nghìn, sĩ tốt tứ vạn năm ngàn người. Cũng bởi vậy Khương Thượng lần này đánh được chủ ý là tập kích bất ngờ, mà không phải giáp mặt quyết đấu.

Cái gọi là tập kích bất ngờ, trọng điểm ngay tại một chữ Mau!

Vì thế tam quân chỉ huy đông tiến, một ngày một đêm đi gấp, chỉ gặp khô cuộn cuộn chàng thiên ngân khánh, giáp tầng tầng cái binh sơn.

Lúc này đang cuối mùa hè đầu mùa thu, hè nóng bức khó đương.

Ngàn dặm Càn Khôn, tựa một vòng hỏa tảo. Khắp nơi không mây phong tận tức, bát phương có nhiệt khí thẳng không. Tam quân áo giáp áo đơn dưới ánh mặt trời chói chang đều hấp thu ánh mặt trời, quân ngựa đều mưa hần chảy dài, bộ tốt mỗi người thở gấp, một chữ Khổ.

“Thượng phụ.” Võ vương trẻ tuổi tại ngự niên nguyên bản ngồi nghiêm chỉnh biến thành nửa nằm nửa dựa vào, giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi ở trên người trọng trọng áo giáp, nhiều lần liền bị nhiệt khí bốc hơi sạch sẽ, quanh thân dù như hơi lửa rồi lại không thể cởi xuống giáp y, chỉ phải bắt lấy mũ giáp vãn khởi rộng tay áo nỗ lực quạt gió, thở hồng hộc như trâu, “Thời tiết như vậy rất nóng, quân ta lặn lội đường xa tinh thần không phấn chấn, sợ sẽ phát sinh biến cố.”

“Vương chớ lo lắng.” So sánh tướng sĩ xung quanh bao bọc như thùng sắt, Khương Thượng, Na Tra là thuật sĩ thân mặc đạo bào lụa mỏng không thể nghi ngờ mát mẻ rất nhiều, hần trầm ngâm khoảng khắc, tuyên quan truyền lệnh tiến vào, “Hiện còn cách núi Tây Kỳ bao xa?”

“Nhược khoái mã đi gấp, ngày mai liền có thể tới dưới chân núi Tây Kỳ.”

Khương Thượng quay đầu nhìn ra xa quân đội phía sau chậm rãi, trừ bỏ hơn ba nghìn kỵ binh, còn lại đều là sĩ tốt, liền tính chạy chết cũng dù sao không nhanh bằng ngựa đi, liền truyền lệnh: “Lệnh Nam Cung

Thích, Võ Cát điểm ba nghìn nhân mã, đi kỳ sơn cắm trại trước, tắc nghẽn giao lộ, không chuẩn bất kỳ người nào lai vãng.”

“Tuân!”

Nhị tướng lĩnh mệnh, đem quân đội lý kỵ binh cơ hồ đều nhỏ sạch, lưu lại bộ binh đầy đất tiếp tục đánh lên Liệt Dương chạy đi.

Rốt cuộc là oan gia đường hẹp, không thể buông tha.

Khi Võ Cát, Nam Cung Thích dẫn quân đi trước rốt cục tới chân núi Tây Kỳ, trinh thám báo lại, phía trước bảy mươi dặm trông thấy một đạo nhân mã, tinh kỳ chính là Thành Thang hào sắc!

Võ Cát thiếu chút phun ra một búng máu, ta sát, này không cùng nhân liệu mạng thôi.

Nhú mi nhìn lên ánh nắng trên đỉnh đầu, thời tiết nóng bức, phía sau ba nghìn kỵ binh đánh lên Liệt Dương này không ngủ không nghỉ đuổi một ngày một đêm, đều đã mỗi một cực kỳ, nếu quân đội tây chinh của Đế Tân đã trước một bước hạ trại tại chân núi, bọn họ chỉ có ba nghìn kỵ binh, tự nhiên không dám mạo hiểm tiến rừng cây tránh âm, chỉ phải hạ doanh tại rừng cây cách xa ngoài núi an hạ, cường giữ vững tinh thần cùng Thương quân giằng co.

Nam Cung Thích không khỏi ưu sầu, “Thừa tướng lệnh hai người chúng ta ra thành, ở chỗ này cắm trại, đối với việc chúng ta chỉ có ba nghìn nhân mã này, tới trước Tây Kỳ có thể dùng vào cái gì? Trước mắt lại cùng quân địch không thể buông tha, không biết viện binh khi nào sẽ đuổi tới, cộng thêm trên đường tam quân khô khát, nơi này lại không cây rừng che, đó là ngay cả nghỉ ngơi cũng không thể, thậm chí ngay cả một giọt nước cũng uống không đến, khó khiến các tướng sĩ tâm có câu oán hận.” Dù sao thừa tướng không đầu không đuôi mệnh lệnh là cứ gần như tất cả kỵ binh quân Tây Kỳ để hoàn thành, kỵ binh ở trong chiến tranh là tài nguyên tối quý hiếm, nhược ba ngàn kỵ binh này còn chưa thượng sa trường phát huy tác dụng liền lỗ mãng hoàn toàn rơi xuống như vậy, mất đi kỵ binh quân Tây Kỳ lại làm sao có thể tại cuộc trường đại chiến này trung quyết thắng trử hàng...

Võ Cát sắc mặt đồng dạng ngưng trọng, ánh mắt đứng ở chỗ rừng cây sâu xa lút nhút lúu nhú Thành Thang tinh kỳ, đương song phương trinh thám tại trước trận kinh ngạc đánh cái đối mặt lúc sau, Thương quân lại nhìn mà như không thấy vậy, vẫn chưa thừa cơ xuất binh diệt bọn hãn quân đi trước này.

Hắn chậm rãi nói, “Quân địch gấp mấy lần ta, giờ phút này án binh bất

động, ứng là bọn họ tâm có kiêng kỵ, sợ sự phó cố ý thiết cục dẫn địch diệu hổ ly sơn, mới tạm làm xem chừng, nhưng nếu ngày mai sự phó còn chưa đem viện binh đưa tới, trận chiến này—”

Ba nghìn kỵ binh đối mấy vạn người ngựa, không hề nghi ngờ toàn quân bị diệt!

Mà bọn họ đáy lòng đều rất rõ ràng... vèn vèn ngày mai, bốn vạn quân là không có khả năng đuổi tới.

Võ Cát bắt buộc chính mình không tái nghĩ tiếp, cố chấp nói, “Sự phụ thần cơ diệu toán, ta nghĩ lần này sự phụ định là tính trước kỳ càn, như vậy dẫn bảo tự nhiên hãn có dụng ý, chúng ta nghe theo là được, sự phụ tổng sẽ không hại chúng ta.”

Nam Cung Thích vuốt ve binh khí bên hông, cường chế ưu tư, thâm nghĩ trong lòng, chỉ hy vọng như thế đi.

Rất mau, một đêm liền trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, lúc Võ Cát cùng Nam Cung Thích một đêm chưa ngủ nôn nóng chờ đợi, một đầu chim điêu không ngừng xoay quanh trên doanh bọn họ, gặp Võ Cát vừa xuất hiện, lập tức lao thẳng xuống dưới.

Võ Cát đề lại Nam Cung Thích đang muốn rút ra đao kiếm đề phòng, “Tướng quân, trước chớ động thủ. Ta xem đầu ưng này hình như có linh tính, hãy xem nó muốn làm cái gì.”

Quả nhiên, đầu ưng kia thể đi tuy mạnh, lạc tại trên vai Võ Cát lực đạo lại hòa hoãn rất nhiều, nó tại trên vai hắn dừng lại, vậy vậy cánh chủ động lộ bắp đùi... Khụ, không phải, là một quả mai rùa cột vào trên đùi ưng.

Võ Cát mới vừa cưỡi xuống mai rùa, đầu ưng kia liền ục cánh bay mất, hắn cùng với Nam Cung Thích đầu đụng đầu nhìn chăm chăm mai rùa xem xong lời nhắn ngắn này, cơ hồ không dám tin tưởng nhãn tình của mình! Không dám tin tưởng từ đầu lại nhìn một lần, không sai, trên mai rùa này thế nào xem cũng chỉ có một cầu này——

Tốc tốc đem nhân mã lên đỉnh núi cắm trại.

Này, này... Dù là luôn luôn kính trọng Thái Công Vọng, Nam Cung Thích cũng không khỏi cứng họng, cả kinh nói, “Lúc này trời nóng nực không thể đương, còn lên núi, nơi đó tại không có chắn ngăn địch, chết càng mau!”

Võ Cát nhúc đầu, “Quân lệnh không thể trái, chúng ta nhất định phải y mệnh làm việc.”

Nhị tướng ra lệnh một tiếng, tam quân chỉ phải thở hồng hộc, khoác một thân áo giáp nặng nề này mạo hiểm sốt cao lên núi, ven đường còn muốn nấu cơm, không thể không mang nước, thực tại khó đương, dọc theo đường đi tiếng quân sĩ oán giận không dứt bên tai.

Bên này đóng quân tại chỗ sâu mật lâm Thương quân gặp Chu quân sáng sớm lên lại lập bạt nhân mã đi lên đỉnh núi Tây Kỳ, không khỏi cười lớn, “Thời tiết này lại chạy trên núi đi cắm trại, bất quá ba ngày, bất chiến tự chết!”

Đặng Cửu Công chỉ cần thư thư phục phục mang theo binh mã ở dưới chân núi ôm cây đợi thỏ, chờ Chu quân hao chết là được.

Hảo không dễ dàng cuối cùng đã đến ngày thứ ba.

Qua giờ Ngọ, Khương Thượng dẫn hơn trăm Hồ Bí cùng một loạt xe ngựa thật dài phương khoan thai đến chậm, nguyên bản trông cậy vào viện binh cứu giúp. Võ Cát, Nam Cung Thích nhìn thấy hơn trăm người ngựa khó coi vô cùng này, khoe miệng run rẩy, đem nhân nghênh hồi doanh địa.

~~o

~~Loạn thế kiếp phù du (tứ)

Khương Thượng vừa mới nhập quân trướng, liền lệnh Võ Cát, “Đi doanh hậu trúc một tòa thổ đài, cấp ba thước. Nhanh đi mau trở về.”

Võ Cát mang theo đầu đầy dấu chấm hỏi linh mệnh đi xuống, này đương

đầu hơn trăm Hồ Bí kia từ xe ngựa xua đến một chỗ tương đối trống trải,

phía dưới tướng sĩ sớm tiếp đến mệnh lệnh từ quan truyền lệnh tại này

gần trăm lượng mã tái xe ngựa hàng đầu đội, lúc Khương Thượng tiến lên vạch trần miếng vải đen che ở trên mã xa này, chủng quân không khỏi

trợn mắt há mồm——

Thần ơi, này nhồi vào chiếc xe thật dày áo bông là cái ngoạn ý gì? Sẽ không là muốn bọn họ... Tái mặc vào đi?

Tuy nói quân muốn thần chết thần không thể không chết, nhưng cái kiểu chết này thật sự quá bề mặt đi.

Khương Thượng truyền lệnh đi xuống, phát ới binh lính một người một kiện áo bông và một cái nón, phía dưới quân sĩ tái không nguyện ý, cũng chỉ phải mặt tối sầm thống khổ tiến lên lĩnh áo bông.

Tô Tô mấy ngày nay vẫn ở trong tay áo Khương Thượng, thời tiết rất nóng, nàng bị buồn bực tới mau ngạt thở, muốn hít khí, rồi lại không thể ra, thực khó qua. Hơn nữa đây là hành quân đánh trận, không bằng ở trong cung, có thể mỗi ngày tắm rửa, chính mình ngẫu nhiên còn có thể thừa dịp đêm dài lén lút chạy đi rửa mặt chải đầu, mà Khương Thượng cũng là người tu hành, tuy rằng trở ngại quân vụ không thể tẩy, nhưng không biết hẳn dùng cái thuật pháp gì, thân thượng luôn luôn nhẹ nhàng khoan khoái vô hân.

Nhưng binh lính xung quanh lại bất đồng, tại dưới cái nóng mùa hè này, các quân sĩ mồ hôi hành quân chạy đi, mười ngày nửa tháng không rửa tắm rửa là trạng thái bình thường, vì thế...

Này ngàn vạn cổ nồng nặc mùi vị nam nhân từng trận đánh úp lại, không chỗ nào không có, bị cổ mùi thú nam nhân bao vây, Tô Tô thân là cừu vĩ hồ, khứu giác linh mẫn hơn mười lần so với nhân loại nhưng nàng thống khổ khó đương. Tô Tô chưa từng có một khắc so hiện tại càng chờ đợi Phong Thần đại chiến mau chóng kết thúc.

Vô Cát làm việc hiệu suất rất cao, hoàng hôn liền trở về phục mệnh.

Khương Thượng gật đầu, nhập chính mình vào trong doanh trướng rửa mặt xong thay đổi một thân hiền tế đạo phục chính thức, hoa văn tinh xảo hình mây nổi trên nền áo trắng, hắt rút ra bạch ngọc trâm, cỡi xuống phát quan, một đầu tóc đen như bịch xả xuống, Tô Tô sớm tại lúc Khương Thượng thoát y liền tránh sang một bên, gặp hắt tháo xuống sống mái bảo kiếm trong trướng, bắt đầu tịnh diện đốt nhang, hiệu kỳ ló đầu nhìn thấy hắt, “Người vì sao đột nhiên mặc trang phục như thế?”

Khương Thượng đối với dung nhan luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ khắc nghiệt, nàng chưa hề gặp qua hắt trước mặt người ngoài không đội thức quan một mái tóc dài rối tung. Tịnh diện, Khương Thượng tóc dài trường kiếm phẳng phát như trở lại thời kì thiếu niên, tuyết y tóc đen môi son, mặt mày thanh lãnh dừng ở nàng, như tiên mắc dọa vậy hốt nhiên câu lên bạc đạn nụ cười hình cung, có chủng mỹ lệ được kinh tâm động phách cảm giác ái muội, nghĩ đến hắt hình dạng này để người khác nhìn đến, nàng trong lòng có một cổ vi diệu không vui.

“Ta muốn khai Tế Đàn.” Khương Thượng đem Tô Tô kín đáo giấu ở trong pháp trận tự mình bày ra, “Người đừng tùy ý ra, ta một lúc lâu sau sẽ trở lại.”

Tô Tô từ chối cho ý kiến hừ hừ, liền gặp hắt thùy tán một đầu tóc dài đến

gối vén lên liêm trướng, chậm rãi mà ra, chỉ nghe ngoài doanh địa nguyên

bản âm âm thành một mảnh trong nháy mắt đột nhiên yên tĩnh trở lại—

“Sư... sư phụ...” Vô Cát lấp ba lấp bắp thanh âm ngưng ngừng truyền tới.

Tô Tô mi lại nhú, càng thêm không vui.

Khương Thượng quần áo tuyết y bình thản ung dung đi ngang qua trước mặt quân sĩ đang chờ đợi, đi lên đài, đốt nhang hướng phía Côn Luân cúi người bái, rồi bắt đầu bố cương đấu, hành huyền thuật—

Bất quá trong khoảnh khắc, cuồng phong gào thét, rống thục xuyên lâm.

Bị mặt trời chói chan phơi nắng khô ráo bụi đất bị này cơn gió vô danh cuốn cao cao cuộn cuộn nổi lên, cùng với tiếng gió ào ào vẽ thành sương mù tro bụi bao phủ tại doanh trên không trung, mọi người đều không mở mắt ra được.

Trong một mảnh cát bay đá chạy, Khương Thượng lù lù ngồi một mình trên đài cao, mái tóc dài y quyết lại không chút sụt mẻ, dường như bị cách tại trong hư không, diện nhược quan ngọc, quanh thân mơ hồ lưu quang lượn lờ, phẳng phát thiên nhân.

Cùng với cuồng phong này, hắt trong miệng ngọc hư quyết niệm được càng gấp... Chỉ gặp gió kia càng cuốn càng lớn, hai canh giờ sau, theo nguyên bản ở đỉnh núi lan tràn tới cả tòa núi.

Dưới chân núi chỗ sâu mậu lâm, Đặng Cửu Công ở trong trướng nghe thấy bên ngoài cuồng phong gào thét, nhiệt khí toàn vô, không khỏi vui vẻ nói, “Chẳng lẽ trời giúp Đại Thương ta, đợi Văn thái sư điểm binh xuất quan, vừa lúc chém giết.” Bị hè nóng bức ảnh hưởng tinh thần không chỉ là Chu quân, bọn họ cũng bị.

Nữ nhi Đặng Thiên Ngọc ái kiều đứng phía sau hắt nhẹ nhàng chùy vai hắt, “Bệ hạ hồng phúc tề thiên, tự nhiên có gió lạnh tương trợ.”

Đặng Cửu Công nói, “Nguyên tưởng rằng Tây Kỳ chỉ phái ba nghìn kỵ binh này cùng ta đánh là ngoài có huyền cơ, ba ngày này án binh bất động tề thêm dò xét, bất quá là cố làm ra vẻ huyền bí, ngày mai sáng sớm ta liền dẫn binh công lên núi, đem ba nghìn binh mã này tiêu diệt sạch sẽ!”

Này nghĩ pháp là tốt đẹp, đáng tiếc... sự thật tổng là khác.

Nửa đêm, Đặng Cửu Công là bị đông lạnh đến tỉnh.

Không sai, là tại tam phục thiên lý đông lạnh tỉnh!

Một trận hàn ý thấu xương đánh úp lại, hần mặc trên người vẫn là áo giáp, cúi đầu nhìn kỹ, ngoài mặt áo giáp đã ngưng một tầng bạc sương... Hoảng sợ đứng dậy, Đặng Cửu Công bỗng nhiên xốc lên liềm trưởng, nghênh diện tại là đây trời lông ngỗng đại tuyết, chi chít, giống như tơ liễu loạn vũ, bất quá khoảng khắc bề mặt đất đã bị tuyết trắng bao trùm...

Tả hữu phụ tá tiến lên, “Nguyên soái! Ban đêm đột nhiên rơi xuống tuyết lớn, chúng quân tướng sĩ áo đơn áo giáp, sao có thể chịu lạnh thấu xương?”

Đặng Thiên Ngọc sớm đã bình tĩnh, cùng phụ tá đứng ngoài trưởng, “Tháng tám giữa hè, giáng thế đại tuyết, thế sở hiếm thấy!”

Phó tướng phản hận than thở, “Khí hậu bất chính, quốc gia điềm xấu, lại có thể dị sự.”

Đặng Cửu Công cắn răng nói, “Khương Thượng kia hảo thần thông, khi Thành Thang ta vô nhân, chẳng lẽ cho rằng như vậy liền có thể ngăn trở con đường tây chinh của chúng ta.” Muốn so thần thông, hần tuy không bằng, nhưng Khương Thượng cũng đừng nghĩ dễ dàng thắng.

Muốn làm chết công năm vạn quân tây chinh ta? Tất không dễ dàng.

Đặng Cửu Công gấp triệu tu sĩ trong quân, phát lực lấy hỏa chống lạnh, nhưng bởi mấy vạn Thương quân phân tán tại chỗ sâu trong mậu lâm, phân bố quá rộng, thêm gió tuyết lạnh thấu xương này thực làm cho người ta sợ hãi, lính liên lạc chưa ra hai bước liền bị gió tuyết đầy trời làm mờ mắt, không phân biệt được phương hướng, dù cho lớn tiếng gào thét, thanh âm cũng bị gió tuyết thê lương chôn vùi. Thương quân tại trường bão tuyết này bị tàn sát bừa bãi ban đêm người ngã ngựa đổ, tập hợp đủ lực lượng của mọi người cũng chỉ thông báo đến được mười cái quân doanh gần bên chủ doanh, cũng giáp ranh vùng doanh địa triệt để đứt đoạn liên hệ.

So sánh với Thương quân phía dưới tình huống bị thảm, trên đỉnh núi này ba nghìn Chu quân người người mặc áo bông, mang theo nón, nhìn về phía tuyết y thừa tướng tức nhan xếp bằng ở trên đài cao, nguyên bản đầy lòng oán trách sớm đã hóa làm một mảnh cuồng nhiệt sùng bái kính ngưỡng!

Thành Thang trăm ngàn năm qua cũng không phải không có dị sĩ tài ba, trước đây mấy lần chinh chiến, cũng từng thấy qua Na Tra cùng Lôi Chấn Tử ngự phong phi hành, lực khả bạt sơn, thậm chí dẫn lôi ngự hỏa...

Nhưng đó là thuộc về phạm trù người tu hành, từ xưa đến nay, thiên địa khí tượng thời tiết bốn mùa vẫn là lĩnh vực của thần, người phạm tục không thể mạo phạm, không thể can dự.

Nhưng hôm nay Thái Công Vọng nghịch chuyển thiên tượng hô phong hoán vũ... Đây gần như thiên nhân thần thông sao có thể không khiến người sợ hãi!

Tô Tô cũng đồng dạng đang nhìn ra xa mặt thân ảnh kia, biết rõ hơn so với ai khác, lấy thân thể hần hiện giờ thi triển thuật pháp khổng lồ như thế chỉ là đang cố gắng chống đỡ, nỗ lực hết đà rồi.

Cùng ngày, Khương Thượng bọc một thân gió tuyết đi vào lều trại, nàng phá lệ dùng pháp thuật hâm tới một chén trà nóng, yên lặng đưa cho hần.

Hần hiện ra đậm đậm tươi cười, hạp hớp trà, giữ nguyên áo ngồi dựa vào trên giường, nhắm mắt lại, trên vầng trán không thể che hết bì sắc.

Nàng nhìn thấy người kia đối với nàng không chút bố trí phòng vệ, trong lồng ngực lại có chút đau, cách thời gian động thủ càng gần, đáy lòng nàng do dự bất an càng lớn.

80. Q.7 - Chương 80

Đặng Thiên Ngọc thật giả (nhất)

Gió tuyết cuồng bạo hoành hành thiên địa, phảng phất như vĩnh viễn cũng sẽ không ngừng lại, đỉnh đầu mây đen che lấp mặt trời, không phân biệt được thời gian.

Khương Thượng ở trong doanh trướng nghỉ ngơi khoảng khắc liền đứng dậy chuẩn bị, Tô Tô nửa nằm tại trên giường, như cũ vẫn là một thân lương bạc trang phục hề, đôi mắt nửa mở nửa khép lơ lơ uể oải xem hắn một lần nữa bội thượng sống mái bảo kiếm, mềm giọng hiềm có, “...Không nghỉ ngơi nhiều một chút?” Ngủ còn không đủ nửa canh giờ.

Hắn ngoài ý muốn quay đầu, lập tức trên mặt hơi đỏ lên, khăn che mặt tùy ý đặt trên bàn một lần nữa đeo lại trên gương mặt nàng, “Đã nghỉ ngơi đủ rồi. Nhưng người, nhược hóa làm nhân hình vẫn là phải nhớ đeo khăn che mặt, cửu vĩ hồ thiên tính thiện mỹ, hiện giờ người đang tại lúc độ kiếp, ma khí ngoại phóng, dung mạo nhược bị nhìn thấy, khủng họa cùng lục giới.”

Tô Tô nâng khăn che mặt, “Dù là người cũng không ngăn cản được?”

“Vì sao người cho rằng ta có thể ngăn cản?” Hắn đầu cũng không hồi, khẽ cười khổ. Ra lẽ trại truyền Vô Cát tới hỏi, “Bên ngoài tuyết đã sâu mấy thước?”

“Trên đỉnh núi sâu hai thước, chân núi phong toàn đi xuống, tràn đầy bốn năm thước.”

Khương Thượng đậm đậm nhếch môi, trường kiếm tóc dài, trọng thượng đài cao...

Này một lần, nương theo sau chú quyết, cuồng phong bạo tuyết không ngừng tàn sát bừa bãi dần dần hòa hoãn, trên bầu trời mây đen không ngừng xoay tròn giáp ranh dần dần lộ ra kim quang, sau đó một vòng mặt trời đỏ ra sức nhảy, xé mở tầng tầng vẻ lo lắng, lấy lực không gì sánh kịp nhiệt gấp xung thẳng xuống!

Bao phủ tất cả thiên địa ô long thoáng chói hóa mở, một mảnh tầng tầng ánh sáng, lấy vô pháp chống tư thái, lấy đỉnh núi thành tâm vòng tròn, từ trong tới ngoài tô lên thành một mảnh đồng quang rực rỡ...

Mà Khương Thượng, liền như vậy nhắm mắt an tĩnh ngồi dưới phiến ánh sáng mờ này, phảng phất muốn hóa làm kim thân bay đi...

Này tựa như hình ảnh thần tích động lại thật lâu trong lòng mọi người, tại bọn họ xem tới, Khương Thượng chính là tiên nhân do thượng thiên ban tặng Tây Kỳ, sẽ phụ tá thiên tử, dẫn theo Tây Kỳ đi về hướng huy hoàng cuối cùng.

Tiên nhân đều là mỹ lệ mà cường đại như vậy sao?

Đối với bọn hắn mà nói, Khương Thượng vĩnh viễn là bất bại, là thần hộ mệnh của Tây Kỳ.

So sánh đỉnh núi tường hòa, dưới chân núi giờ phút này giống như địa ngục nhân gian.

Đương vài thước tuyết cao động bị ánh nắng hóa mở, từng luồng dòng nước dần dần hội tụ, tích thiếu thành đại...

Oanh——

Chỉ nghe đến dưới chân núi một tiếng vang thật lớn, nước lũ khổng lồ khí thế rào rạt! Dọc theo đường đi cuộn cuộn cuốn theo cát đá, thế không thể chắn vội ủa xuống núi!

Oanh!

Lại là một tiếng nổ vang.

Trong hồng thủy bí mật mang theo đất đá khủng bố trôi xuống đựng Thương quân đang cắm trại tại chân núi!

Bất quá phút chốc, tất cả vi vi trùng chân núi bị nước lũ trí mệnh này nháy mắt diệt binh!

Ba nghìn binh lính trên này đang xem ngậy người cảnh này, chân núi mơ hồ truyền tới tiếng kêu thảm thiết thể lương của nhóm Thương quân, làm bọn hắn lông tơ đều bắt đầu dựng đứng lên...

Nhưng này còn không tính xong, thấp thúc chú quyết ngay sau đó lần thứ hai vang lên.

Nương theo sau nam âm thanh lãnh mà trí mệnh này, cuồng phong lần thứ hai nổi lên.

Chỉ gặp u ám lần thứ hai mặt hợp, ánh mặt trời chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, biến mất tại màn trời.

Này lăm lăm tựa Sóc Phong cuồng Bạo Phong Tuyết trọng lâm kỳ sơn, chỉ một thoáng đem cả tòa kỳ sơn đông lạnh thành một khối mênh mông!

Nếu nói vương sư ban đầu không có bị Bạo Phong Tuyết chết cồng, phía sau hồng thủy đất đá trôi cũng đủ để đem bọn họ cấp chết chìm, nhưng thừa tướng còn không yên tâm, tối hậu rõ ràng trực tiếp đem bọn họ đều đông lạnh thành khối băng to lớn, một cái cũng đừng nghĩ sống.

Ặc! Thực là hảo đại thần thông, hảo... thâm hiểm.

Nghĩ không ra thừa tướng nhìn phiêu nhiên như tiên, nguyên lai làm việc, làm việc... haiz, người không thể xem bề ngoài = !

Nhóm chúng tướng trong lòng run run, hạ ý thức đem tư thái tái thấp năm mươi độ.

Khương Thượng nhìn thấy phía dưới các tướng sĩ sắc mặt là màu da xích cam lục thanh lam tử, giờ lên thanh âm, “Vô Cát, Nam Cung Thích, hai người mang hai mươi tên đao phủ xuống tay, tiến địch doanh, tập nã thủ đem về.”

Nhị tướng trong bụng cười rầu, còn bắt cái gì, sớm đều chết hết cả rồi.

Khương Thượng gặp hai người hấn bất động, “Còn thất thần làm cái gì?”

Tâm rùng mình, hai người tề rống, “Tuân!” Hải hùng khiếp vía nhanh chóng chạy đi tầm nã nhân.

Khương Thượng hơi nhíu mày, tầm mắt nơi đi qua đều là từng phiên áp áp ót đen.

Là ảo giác sao, thế nào cảm giác hôm nay đầu mỗi người đều thấp rất nhiều?

Nhị tướng mang đám người hùng hực chạy xuống phía sau núi, không lâu sau hai tay trống trơn lại mang theo người chạy trở về.

Khương Thượng hỏi, “Thế nào? Vì sao tay không mà về?”

Nam Cung Thích thống thống Vô Cát, Vô Cát chỉ phải tiếp nhận, ấp úng hồi đáp, “Tuy rằng dẫn theo đao phủ, nhưng băng thật sự quá dày...Từ đầu tặc không đi xuống...”

Khương Thượng: “...”

A... Quên mất lui băng...

Chờ mặt trời đỏ một lần nữa dâng lên, hóa khai băng tuyết. Vô Cát cùng Nam Cung Thích số khổ tại từng khối nữa hòa tan nhân hình đóng băng tìm lần này linh vương sư tây chinh đầu nhĩ.

Đồng thi thể quá nhiều, gây trở ngại tiến độ nghiêm trọng.

Chờ đoàn người vượt mọi chông gai rốt cục tìm được doanh trại nguyên soái...

Cừ thật! Như vậy cũng có thể trốn.

Vô Cát cùng Nam Cung Thích nhìn thấy bên trong không có vật gì, phụ cận lều trại cũng là bình thường, tất cả vũ khí đồ dùng nhà bếp đều đã không gặp.

“Lần này không thể tái hai tay trống trơn báo cáo kết quả công tác!” Vô Cát vẻ mặt đau khổ nói, “Không bằng chúng ta lấy đại một cái đầu tướng sĩ nào đó mang về cấp sư phó?”

Nam Cung Thích sắc mặt so với hấn càng khổ, “Trên một đường này người có thấy còn nhân chứng nào sống sót sao? Đi nơi nào kiếm người cấp thừa tướng thăm vấn?”

Vô Cát lặng.

Sư phụ a, người đã nhượng chúng ta xuống núi tập nhân, xuất thủ tốt xấu cũng kiếm chế một chút chứ.

Lời nói phân hai đầu, giờ phút này Đặng Cửu Công, Đặng Thiên Ngọc mang theo sáu nghìn tàn quân chạy trốn ra.

“Phụ thân...” Hạ trại xong, Đặng Thiên Ngọc muốn nói lại thôi, “Mấy vạn vương sư hiện giờ chỉ thừa tại hơn vạn... Phụ thân ngươi là quyết định hồi Triều Ca phục mệnh, hay vẫn là chờ đợi viện binh của Văn thái sư.”

“Lão phu đại ý tự mãn, còn chưa chính thức giao chiến đã bị mất mấy vạn binh mã...” Đặng Cửu Công hai mắt đỏ đậm, nhìn về phương hướng Triều Ca, “Lão phu cô phụ thái sư nhờ vả, cô phụ thiên tử kỳ vọng cao, hiện giờ còn mặt mũi nào trở về, mặt mũi nào chờ đợi viện quân?”

“Phụ thân...” Đặng Thiên Ngọc không khỏi rơi lệ đầy mặt, đoán được tính toán của Đặng Cửu Công giờ phút này, đối Tây Kỳ hận ý càng sâu.

“Đừng mở miệng, tâm ý ta đã quyết.”

Đặng Cửu Công triệu tập chúng tướng, quyết định duy trì nguyên kế, lĩnh nhóm tàn quân này tiếp tục tây chinh.

Mà ở thời khắc Đặng Cửu Công quyết định trận huyết chiến đó, Thổ Hành Tôn đâu? Thổ Hành Tôn của chúng ta đang ở đâu?

~~o

~~Đầu đường Tây Kỳ...

Thổ Hành Tôn rất ai oán đang ngồi xồm ven đường...

Thương thiên a đại địa à! Hấn lại bỏ nhào không!

Nguyên bản khi đi cực kỳ hứng thú chạy tới Tây Kỳ muốn tìm Khương Thượng PK quyền cước, ai biết hấn tại mấy ngày trước đã lén lút lãnh binh ra khỏi thành, phương ảnh vô tung.

Hiện tại nên đi nơi nào đây?

Thổ Hành Tôn mê mang đưa mắt nhìn bốn phía, cái đầu nhỏ xinh phối hợp khuôn mặt tú lệ, khiến ai gặp đều cho rằng đây là thiếu nữ bất lực lạc đường.

Tại được ùn ùn bắt chuyện, Thổ Hành Tôn vừa đi vừa hồ đồ cảm thán. Tây Kỳ thực là địa phương nhiệt tình hiếu khách a

o

~~Đặng Thiên Ngọc thật giả (nhị)

Năm đó Chu thiên tử cùng quân đội chủ lực rút cục tới kỳ sơn, các tướng sĩ đối những khối băng nổi lơ lửng mưng máng hai bên nghị luận nhao nhao.

Ven đường bảy mươi dặm, một đường nhìn thấy băng nổi nhiều hơn, thể tích cũng càng lớn. Bị hè nóng bức đầy dọa thật lâu sau gương mặt tướng sĩ cũng dần dần mang theo sắc mặt vui mừng.

Na Tra tranh công nói, “Danh tác như vậy, nhất định là sư thúc thần thông!”

Cơ Phát âm thầm gật đầu, có thần thông tương trợ hô phong hoán vũ nghịch chuyển thời tiết như vậy, Tây Kỳ quả thật là thiên mệnh sở quy.

Khương Thượng sớm đã suất lĩnh ba nghìn tướng sĩ xuống núi nghênh đón, Cơ Phát ở phía xa nhìn thấy tình kỳ phiêu đảng, liền lệnh nhân dừng lại xa niên, tự mình xuống xe đón Khương Thượng tiến đến.

“Thượng phụ, khổ cực.”

Khương Thượng không đáp, chỉ dẫn Cơ Phát hướng trên núi đi, “Còn thỉnh vương đích thân tế kỳ sơn.”

Cơ Phát gật đầu, chân núi vương sư thân ngang khắp đồng cảnh cũng xem tại đây mắt, “Núi đồng hưởng thụ tế, này vốn là chính lễ, ứng đương.” (điều hiển nhiên, tất nhiên phải làm)

Khương Thượng gật đầu, lưu lại quân đội, cùng Cơ Phát mang theo hơn mười thị vệ lên núi.

Khương Thượng chỉ nói là tế kỳ sơn, bởi vậy Cơ Phát không biết rõ hôm nay sở tế chính là Phong Thần đài.

Bày hảo lương án xong, Khương Thượng thiết hạ văn tế, Võ vương thấp lương, chân núi đồng kia chết rồi không thể lại chết, di hài vương sư liền sung làm nhân tế, hồn phách tế Phong Thần đài tạ.

Cơ Phát đã tới, tự nhiên ban đầu bị Khương Thượng phái đi hộ vệ Cơ Phát Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử... tiểu sư muội đều tới.

Bốn ánh mắt nóng hừng hực nhìn chăm chăm Khương Thượng xuống núi.

Bọn họ đều là người tu đạo, thêm Tô Tô đang tại kỳ độ kiếp, thân thượng yêu khí tận trời, làm sao có thể giấu diếm được.

Mã Thi Thi giảo khẩn kiếm trong tay, tức giận quay đầu ly khai. Dương Tiễn chỉ là thở dài một tiếng, theo sau cũng rời đi.

Lôi Chấn Tử vỗ cánh bay về phía Khương Thượng, “Sư thúc, yêu nữ kia—”

Lời còn chưa dứt đã bị Na Tra một gậy đánh hạ tới, “Cái gì gọi là yêu nữ ni! Là sư mẫu tương lai.”

“Người, người...” Lôi Chấn Tử như lần đầu tiên nhìn thấy nam chân diện mục phụ lòng bi tình nữ, lệ nóng doanh tròng, “Người quá khiến ta thất vọng! Ta không tin! Ta không tin! Sư thúc hẳn nhất định sẽ không hic sẽ không hic! Sẽ không hu hu hu hu hu ~” lệ rơi bay đi.

Tối hậu tại chỗ chỉ thừa lại Na Tra, hắc vô tội nhún nhún vai, vỗ vỗ Khương Thượng, kiên nghị nói, “Sư thúc! Ta ủng hộ người!”

Khương Thượng: mặt không biểu tình. Nội tâm... Thẹn ~ =v=

Tô Tô: mặt không biểu tình. Nội tâm... Nộ! —

~~o

~~Hoa nở hai đóa các biểu một nhành.

Thiếu nữ lạc đường Thổ Hành Tôn mất khí lực lớn rốt cuộc tìm được tổ chức, đáng tiếc không đợi hẳn cầu kiến, Đặng Cửu Công liền phát phát tay, nhượng nhân lập tức dẫn hắc đi đốc lương.

Ngàn dặm xa xôi tới tây chinh, quân đội lương thảo tự nhiên rất trọng yếu, năm nay đại hạn, vương sư nơi đi qua quận huyện từ đầu không có lương tâm chịu nhượng bọn họ bổ sung lương thảo, quân lương không có bị đánh ôm đầu trở về liền tính hảo.

Cường thịnh nhược Thành Thang bắt đầu trứng chọi đá, tình thế quân Tây Kỳ, đương nhiên càng sẽ không so vương sư lạc quan đến nơi nào đi.

~~o

~~Theo kỳ sơn tiếp tục hướng nam thảo phạt, Cơ Phát nghe xong đốc lương sử hội báo, đau đầu vạn phần, thiếu người lại thiếu lương, hiện tại cách Triều Ca còn một khoảng cự ly rất dài, xử lý thế nào?

Khương Thượng thông dong chấp tay, “Vương chớ lo lắng.”

Quả nhiên, mấy canh giờ sau ngoài doanh liền có một đồng tử cầu kiến, chỉ nói là Ngọc Hư Cung thập nhị kim tiên môn nhân, thừa thượng pháp khí.

Khương Thượng để người tướng pháp khí tống đến lương trưởng, không đến khoảng khắc liền truyền ra gạo lương trưởng phá lều trại.

Tô Tô khinh bỉ vạn phần, thiếu người tống tiên, thiếu lương cấp lương, còn có gì tối đáng ghét hơn.

Như vậy hai chi quân đội từng người nghỉ ngơi chỉnh đốn nửa tháng, ngày rốt cục lần thứ hai tương phùng.

Đặng Cửu Công hiện giờ chỉ thừa lại hơn vạn binh mã, Tây Kỳ còn lại là năm vạn bốn nghìn người, không thể không nói một trận Đặng Cửu Công là triệt để bất cứ giá nào, thà rằng chết trận sa trường cũng không nguyện hồi Triều Ca sống tạm.

Cơ Phát hỏi chúng tướng, “Đặng Cửu Công ra sao?”

Nam Cung Thích đổi hẳn lại có vài phần thưởng thức, “Đặng Cửu Công, khó được hiền tài.”

Khương Thượng cười viết, “Vừa mới dễ phá, tả đạo khó phòng.” Toại lãnh binh mà ra.

Đặng Cửu Công cao theo mã thượng, xem Khương Thượng lẳng lẳng huy động cờ lệnh, mấy vạn tướng sĩ lập tức nghiêm chỉnh án năm phương mà ra, tiến thoái thư từ, kỷ luật nghiêm minh, ý chí chiến đấu tràn đầy, binh uy thậm tức—thực đường đường trận, chính chính cờ. Bất giác vuốt râu than thở, “Thái Công Vọng quả nhiên danh bất hư truyền, chẳng trách tới tướng sĩ trước tổn binh hao tướng, thật là kinh địch!”

Đặng Thiên Ngọc án ngựa mà ra, “Phụ thân, làm gì ngợi khen nhân chí khí diệt chính mình uy phong, nữ nhi muốn vì phụ thân báo thù!”

Đặng Cửu Công tha thiết dặn dò, “Con cần phải cẩn thận.”

“Nữ nhi biết.” Đặng Thiên Ngọc điểm hảo nhân mã cốt lõi, tới trước trận Tây Kỳ thỉnh chiến.

~~~

~~“Báo! Thành Thang doanh có một nữ tử đem quân thảo chiến.”

Quan truyền lệnh báo lại xong, quân trưởng thoáng chốc xôn xao lên... Nữ tướng? Ngạc nhiên như thế! Nữ tử yêu kiều nũng nịu, không ở nhà giúp chồng dạy con chạy tới chiến trường dây dưa với một bọn đàn ông làm chi?

Na Tra bắt quân hẳn là nam hay nữ, chỉ cần nghe đã có trận đánh, giống như cướp đáp, “Ta tới, ta tới! sư thúc, đệ tử nguyện đi!”

Lời nói một cương lạc, Na Tra đột nhiên phát hiện những ánh mắt xung quanh nhìn mình bỗng dừng quỹ dị lên.

“Nguyên lai tiểu Na Tra trưởng thành a...” Chúng tướng vui mừng sờ sờ râu mép, có loại cảm giác hãnh diện vì nhi tử mình trưởng thành.

Na Tra vẻ mặt không hiểu trên mặt đất Phong Hỏa Luân, xuất trận mà đi.

Trước trận Đặng Thiên Ngọc mắt thấy đột nhiên chạy ra một hồng y tiểu đồng, không khỏi nhíu mi, “Tướng tới là ai?” Nàng búi tóc hồng la bao phượng, thắt lưng khẩu tiêu tương. Giáp trụ hạ diện mạo phù dung, thân hình lả lướt yêu kiều.

Na Tra đầu ngẩng lên, “Ta chính là người dưới trướng Thái Công Vọng tên gọi Na Tra!” Cảm thấy ám ám mất hứng, sao hình dạng mảnh mai như vậy, liên tính thẳng cũng không có cảm giác thành tựu. Không khỏi bĩu môi, “Bất quá là khuê phòng yếu đuối, bày đặt trước trận sử dụng! Tiểu gia cũng không nghĩ khi phụ. Người, còn không mau mau hồi doanh, đổi một danh thượng tướng khác ra.”

“Người!” Đặng Thiên Ngọc tức đến mặt đỏ ngời, “Vốn vẹn tiểu đồng mà khi nhục ta đến mức này, hôm nay thụ ta một đao!”

“Gi? Ta lúc nào khi nhục người?” Sao ngay cả chính hân cũng không biết rõ?

Thiên khả liên kiến, cơn tức này đối Na Tra mà nói tuyệt đối nhẹ nhu.

“Đừng nói thêm nhảm, xem đao!”

Đặng Thiên Ngọc phóng ngựa chém song đao tới, Hỏa Tiêm Thương của Na Tra cũng quán quít vung lên.

Nhị tướng văng lai, giao tiếp còn chưa sỗ hợp, Đặng Thiên Ngọc thầm nghĩ: Nghĩ không đến đồng nhi này ngoài ý muốn khó chơi, ta phải tiên hạ thủ vi cường!

Vì thế bỗng nhiên lui về phía sau, đem ngựa lùi lại, giấu một đao đi, làm ra vẻ xấu hổ, “Ta đánh không lại người...”

“Hừ, nữ nhân!” Na Tra rất đại nam nhân phát phát tay, “Sớm nghe ta đổi người liền...”

Lời còn chưa dứt, Đặng Thiên Ngọc kia bỗng nhiên xoay cổ quay đầu, bàn tay ngũ thải quang mang nhoáng lên một cái, nhắm ngay chính giữa gương mặt Na Tra bổ tới...

~~~o

~~~Đặng Thiên Ngọc thật giả (tam)

“Vì thế, người liền trước mắt bao người như vậy, bề mặt bị nữ tử yếu đuối đánh vỡ đầu?” Tô Tô cảm quả trứng chim nhẹ nhàng chà xát trên trán Na Tra.

Gương mặt như thoa phấn xinh đẹp bị đánh xanh tím một mảnh, khiến thân đại thẩm hồ ly tâm đau không thôi.

Na Tra nằm tại trong ngực mỹ nhân thơm ngào ngạt, bị xoa nắn được meo meo kêu, “Lúc trước không phải người cả ngày bảo ta phải thương hoa tiếc ngọc, lắng nhục nhục nữ không phải hành vi của hảo nam nhi, chính là người nhìn đàn bà chanh chua kia, ta hảo tâm phóng nòng một con ngựa, ai ngờ nòng lại thừa cơ đánh lên...”

Lôi Chấn Tử đứng xa xa giễu cợt hần, “Xem người về sau còn dám loạn nghe tin lời của người, ngay cả yêu nữ này cũng không hảo tâm!”

Na Tra liếc mắt một cái, không lên tiếng.

Tô Tô thật ra lại cười, đầu ngón tay xỉ lên trán Na Tra, “Ta xem Na Tra cũng không nghe lời như vậy, liền tính thực là khuê các nhục nữ, chọc hần, cũng đừng nghĩ hần sẽ ngoan ngoãn chịu đựng...”

“Ahhh, điểm nhẹ điểm nhẹ...” Na Tra bị đau che trán, không cam không nguyện phun thực, “Ta cũng... đáp lễ nòng một chút vòng Càn Khôn mà thôi...”

Tô Tô hắc tuyến, này còn gọi mà thôi?

... Phải biết rõ năm đó Đông Hải Long Tam thái tử, cũng là bị Na Tra một vòng Càn Khôn đánh chết!

Na Tra mím miệng, “Thôi được, tiểu gia có khổng chế lực khí, không đánh chết nòng...” Bất quá cái khác thì không bảo đảm.

Cùng thời khắc đó, Thương quân soái doanh đang loạn thành một đồng.

Đặng Thiên Ngọc bị đau khó nhẫn, lúc tiến doanh cơ hồ rớt xuống ngựa, trong miệng đau ngâm không ngừng.

Đặng Cửu Công gặp nữ nhi trọng thương, buồn bực tại trong doanh bên người coi chừng, tâm tựa du tiên, nghiêng răng sâu hận Na Tra.

Đáng tiếc trường Bạo Phong Tuyết còn tại kỳ sơn, Đặng Cửu Công bị nội thương, không thể tự mình ra trận thay nữ nhi báo thù.

Tứ tướng dưới cờ của hần cùng tụ tại trong doanh thương nghị, “Hiện giờ chủ soái, tiểu thư đều mang thương, trong quân tu sĩ cao thâm cũng hao tổn hơn phân nửa, không thể thủ thắng Tây Kỳ, lâm vào nạn hà?” (nại hà = đường cùng)

Đang nghị luận, bên ngoài lại báo, “Độc lương quan Thổ Hành Tôn cầu kiến—”

Đặng Cửu Công suy nghĩ vài giây, trầm giọng nói, “Nhượng hần vào đi.”

Thổ Hành Tôn theo lời tiến vào, hướng Đặng Cửu Công vấn an, nghe thấy trưởng hậu mơ hồ truyền tới tiếng nữ tử đau ngâm bi thiết.

Thổ Hành Tôn ngờ vực nhìn qua.

Đặng Cửu Công nói, “Là nữ nhi của ta Thiên Ngọc, bị Na Tra đả thương vai và tay, đứt gân gãy xương, các loại thuốc đều dùng qua... nhưng vô pháp đem miệng vết thương khép lại. Nay phụng chỉ tới chinh Tây Kỳ, bên cạnh chỉ có một nữ nhi này đi theo, ai biết như thế!”

A! Là Đặng Thiên Ngọc!

Thổ Hành Tôn cặp mắt thoáng chớp tỏa sáng, tuy ẩn ước cảm thấy thanh âm có chút không đúng, nhưng hần cảm thấy bi khóc đau đớn, thanh âm lệch lạc là chuyện bình thường, nên vẫn không quá để ý.

Giờ phút này chính là cơ hội để hấn biểu hiện! Thổ Hành Tôn tiến lên một bước, “Tiểu thư thương không khó, mặt tướng có kim đan có thể thử một lần.”

Nói xong nắm chắc thời cơ theo trong hồ lô lấy ra một mảnh kim đan, dùng nước nghiền nhỏ, thử một mảnh chim linh cạo xuống một khối, để thị nhi đem đến sau trưởng cấp nàng. Quả thật được hiệu thần kỳ, chỉ nhẹ nhàng chà tại vết thương, đúng như cam lộ thấm tâm, lập tức giảm đau.

Đặng Cửu Công đại hỉ, buổi chiều tại trong trưởng bãi rượu lấy tạ Thổ Hành Tôn, chúng tướng cộng ẩm.

Trên bàn rượu vĩnh viễn là tối hảo nói chuyện chỗ ngồi.

Tiệc rượu say sưa, mọi người uống đến mặt đỏ tai hồng. Thổ Hành Tôn đánh rượu nắc, to gan hỏi Đặng Cửu Công, “Chủ tướng cùng Khương Thượng kia gặp mấy trận?”

Đặng Cửu Công lão kiểm đỏ bừng, “Nhiều lần chiến không thể thủ thắng...”

Thổ Hành Tôn “Ba” một tiếng đề xuống chén rượu, vỗ ngực nói, “Nếu là lúc trước chủ tướng chịu dùng ta, hiện giờ sớm đã bình phục Tây Kỳ...”

Chân chính ở trong quân doanh vài ngày, Thổ Hành Tôn mới biết rõ nguyên lai đốc lương quan chỉ là nhân vật tổng lương thảo chạy việc, nơi nào có kiến công lập nghiệp để tăng phú quý vàng bạc? Nơi nào có thể... nơi nào có thể bằng quân công cưới Đặng tiểu thư.

Đặng Cửu Công không biết ý nghĩ chân chính trong lòng hấn, xem kỹ càng hình dạng hấn một bộ tính trước, trầm nghĩ: Người này nhất định có chút bản sự, nhược đạo pháp không sâu, Thân Công Báo cũng quyết sẽ không tiến cử hấn...

Cũng thế, ngựa chết làm như ngựa sống, không bằng cuộc chiến ngày mai liền nhượng Thổ Hành Tôn chưởng chính ấn đi trước... Thử một phen cũng hảo.

Ngày kế thăng trưởng, Đặng Cửu Công nói với một vị tướng quân trong doanh, “Tướng quân hôm nay có thể hay không đem ấn trước nhượng cho Thổ Hành Tôn? Nhược hấn có thể thành công, lúc hồi sư ca khúc khải hoàn, tướng quân cũng có thể cùng chung hoàng gia Thiên Lộc.”

Tướng quân ôm quyền kính cẩn nói, “Chủ soái quân lệnh, sao dám không tuân? Huống hồ Thổ Hành Tôn có thể sớm kiến công, đối với quốc cũng là một chuyên tốt. Ta tình nguyện nhường chức vị.”

Sau khi Thổ Hành Tôn tiếp đến ấn soái giống như gà chọi, cả người là nhiệt tình.

Song phương đội hình vừa mới triển khai, Thổ Hành Tôn liền cố chấp rống lĩnh nhân mã cốt lõi, chạy đến trước trận quân Tây Kỳ, lớn tiếng rống to, “Kêu Na Tra ra hồi đáp!”

Khương Thượng đang cùng đại vương chư hầu thương nghị, nghe đến hôm nay lại có người chi danh muôn Na Tra xuất chiến, liền lệnh Na Tra ra thành nhìn xem.

Này nói về Na Tra, đáng thương hấn từ hôm qua sau khi bị Đặng Thiên Ngọc đánh vỡ đầu, chúng tướng lui tới nhao nhao theo dõi trên trán hấn bao băng lớn giấu cột hấn, hấn tại trong doanh trưởng như đứng trong đồng lửa, như ngồi trong đồng than?

Đặng Phong Hỏa Luân ra trận, Na Tra từ trên nhìn xuống, thế nào không gặp người?

Chẳng lẽ hấn hô xong lời rồi bỏ chạy trở về? Na Tra rướn cổ lên, nỗ lực nhìn về hướng doanh lý vương sư...

“Người tới là ai?” Đột nhiên từ phía dưới truyền tới một tiếng hô.

Tiểu Na Tra cúi đầu xem, nguyên lai là tiểu Ải Tử thân lượng tứ thước có thừa, kéo một cây tân thiết côn khổng lồ. Này thân cao đối với nam nhân mà nói đã đủ bị kịch, nhưng hấn ngay cả ngựa cũng không cưỡi, vì thế... nháy mắt bị bao phủ trong mây tướng lãnh ngựa cao to tại Tây Kỳ này!

Na Tra ngẩng đầu lên, dùng mũi xem hấn, “Người là cái thá gì, dám đến khuếch trương thanh thế?”

Thổ Hành Tôn đem tân thiết côn dựng lên, “Ta là Thổ Hành Tôn quan tiên phong dưới trưởng Đặng nguyên soái.”

“Thổ Hành Tôn...” Na Tra tử tế nghĩ nghĩ, “Không biết! Người vì sao chỉ muốn ta trả lời?”

Thổ Hành Tôn rống lên, kéo ra tư thế, “Ai kêu người khi dễ tức phụ của ta! Hôm nay ta nhất định phải đem người bắt về!”

Na Tra cười lớn không ngừng, vùng Hỏa Tiêm Thương đi xuống——

Thổ Hành Tôn hai tay hoành côn, hướng lên trên nghênh đón!

Chỉ nghe “Đinh” một tiếng, Na Tra mi cau lại, nguyên lai tiểu Ái Tử này còn thực có bản lĩnh, không cần lo lắng chơi mới vài cái liền bị hư hỏng.

Thổ Hành Tôn ỷ vào thân ải ưu thế, giống như trận cuồng phong nhỏ vậy, linh hoạt tả hữu chớp lên thân thể chính mình, biên độ nhỏ bé, lại mỗi một lần đều có thể tại Hỏa Tiêm Thương áp bách mà tới sát khí như người cá vậy chui tới chui lui, thường thường tung ra cái hồi mã thương.

Mà Na Tra lơ lửng đứng trên Phong Hỏa Luân, nhọc đối mặt thành nhân cao lớn ngày xưa, tự nhiên e dè.

Nhưng hôm nay hấn đối mặt chính là so chính mình thấp hơn nửa Thổ Hành Tôn, bổ Hỏa Tiêm Thương tới, triển khai tay không.

Thổ Hành Tôn cùng hấn chiến một hồi, liền nhảy ra vòng luẩn quẩn, cất tiếng hô, “Na Tra! Người cao ta thấp, người không dễ thì triển chiêu, người xuống khỏi Phong Hỏa Luân, chúng ta vóc người tương đương, biết ngay thắng thua!”

Na Tra xấu hổ giận dữ, “Tiểu Ái Tử người chó đực ý! Cái gì vóc người tương đương, ta hiện giờ chưa lớn, chờ tương lai ta trưởng thành, nhất định đem người vãi ra mấy cái ngả tư đi.”

Thổ Hành Tôn chỉ nói, “Người xác định người còn có thể lớn hơn?”

Na Tra bị điểm trúng tử huyết, nhảy xuống Phong Hỏa Luân, nắm Hỏa Tiêm Thương xông đi lên, “Người tiểu Ái Tử này tự tìm đường chết!”

Thổ Hành Tôn thân hình lay động biến đổi, linh hoạt trốn vào trong đất, trời lên cách đó ba bước tung ra một côn đánh lên chân Na Tra.

Na Tra lảo liệt, nhanh quay ngược trở lại thân, Thổ Hành Tôn lại xuất hiện phía sau hấn, trong lúc Na Tra chưa kịp quay lại, tiếp tục tung ra thêm một côn!

Na Tra giận dữ, lúc hấn lộ đầu tiếp theo, mũi chân đột nhiên đập một điểm trên mặt đất, thân hình như mũi tên vậy bắn đi ra —

Phảng phất như có cặp mắt sau đầu, Na Tra lần này dừng bước, không quay đầu về phía sau, vòng Càn Khôn trực tiếp hướng phía sau đánh tới!

Thổ Hành Tôn nhất thời vô ý, xem chút bị bắn trúng——

Thời khắc mấu chốt, một tiếng xé gió vang lên!

Nương theo sau âm thanh này, vòng Càn Khôn của Na Tra bị một cây hắc vũ đánh lạc, cứu được một mạng nhỏ của Thổ Hành Tôn.

“Cô nương! Ồ mà không, Đặng tiểu thư, thương thể người tốt lên?” Thổ Hành Tôn quay đầu nhìn thấy người tới, cặp mắt nháy mắt biến thành hình trái tim. (BL: *rầm rầm* Ta té.)

~~o

~~Đặng Thiên Ngọc thật giả (tứ)

“... Cô nương, tiểu thư...”

Na Tra sắc mặt quái dị nhìn phía Mị Hỉ mặt tối sầm.

Mị Hỉ oán hận nhíu mày, một ngày nào đó hấn sẽ nhẫn không được bóp chết tiểu Ái Tử này.

Cũng may Thổ Hành Tôn còn biết rõ chính sự quan trọng, nâng tay té ra Khốn Tiên Tác!

Mị Hi ăn ý mười phần, phối hợp Thổ Hành Tôn tiến công, lúc Na Tra phát hiện không ổn, lui ra phía sau, Mị Hi hai tay kết ấn thanh tiểu một tiếng!

Thoáng chốc trong không khí huyền hóa ra vô số hắc vũ, mơ hồ tụ họp thành hình phượng, cường đại uy áp theo bốn phương tám hướng tụ lại, hung bạo đem Tra bức được đình trệ một giây—

Ngay sau đó dây trói tiên trong tay Thổ Hành Tôn tuôn ra một tiếng vang thật lớn.

Ở đây mọi người chỉ kịp nhìn thấy kim quang vừa hiện, Na Tra liền bị trói lại trên không.

Từ lúc Mị Hi xuất hiện đến lúc Na Tra bị bắt, khoảng cách thời gian quá ngắn, Dương Tiễn, Lôi Chấn Từ cứu giúp không kịp, chỉ biết trơ mắt nhìn Thổ Hành Tôn cùng Mị Hi, tiếp theo nháy mắt biến mất vô tung.

Nói đến Thổ Hành Tôn đắc thắng hồi doanh, vừa chuyển đầu liền không thấy tung tích Đặng tiểu thư kia. Bất quá như hôm nay chứng kiến, Đặng tiểu thư pháp thuật lại cũng tinh thâm phi thường, khiến hắc trong lòng tình ý ngưỡng mộ lại tăng thêm mười phần.

Đặng Cửu Công xoắn bước tóe khói ra trưởng, “Nghe nói người lần này bắt giữ được Na Tra! Mau mau dẫn tới.”

Thổ Hành Tôn vẫy tay một cái, nhóm quân tốt lập tức dắt lên Na Tra bị Khốn Tiên Tác buộc chặt như trói heo.

Đặng Cửu Công vui vẻ hỏi. “Dùng cách nào bắt được?”

Thổ Hành Tôn bí ẩn trả lời, “Tự có cách riêng.”

Đặng Cửu Công trên dưới đánh giá Na Tra, lệnh tả hữu, “Trước đem Na Tra giam trong hậu doanh, đợi ta viết thư bẩm báo Văn thái sư, sau đó mới định đoạt.”

“Vâng!”

Na Tra bị áp đi xuống, Đặng Cửu Công giây lát liền cải biến khí xơ xác tiêu điều trên mặt, cười tít mắt lôi kéo tay Thổ Hành Tôn, lệnh quân sư cấp Thổ Hành Tôn ký công đầu, đặc biệt đề bạt tới tướng quân. Cũng tại trong doanh bốn phía yến rượu khánh công.

Dạ ẩm tới canh hai, chúng tướng từng người hồi trưởng ngủ, chỉ riêng Thổ Hành Tôn còn ở lại bồi Đặng Cửu Công nâng cốc ngôn hoan.

Rượu tới canh ba, Thổ Hành Tôn gánh không được, mơ mơ màng màng hướng Đặng Cửu Công thổ lộ tưởng nhớ tình ý đối Đặng Thiên Ngọc.

Đặng Cửu Công uống đến say sưa, lỡ lời nói, “Thổ tướng quân, nhược người có thể sớm phá Tây Kỳ, ta liền đem ái nữ Thiên Ngọc gả cho người!”

Thổ Hành Tôn nghe xong lời ấy, chan chứa vui mừng, suốt cả đêm lăn qua lăn lại trên giường, cao hứng đến thể nào cũng ngủ không được.

Sáng sớm hôm sau, Đặng Cửu Công trước khi Thổ Hành Tôn xuất chiến gọi riêng hắc tới, dành cho ái cố vũ, “Thổ tướng quân, hy vọng người sớm sớm lập công, toàn sư ca khúc khải hoàn, châu mừng thiên từ.”

Thổ Hành Tôn gật đầu, nghĩ đến tức phụ tương lai càng cười mị mắt, đặc ý hạ hê đánh bạt liên can nhân mã gạt ra trận thế, điểm danh muốn Khương Thượng ra trả lời.

Khương Thượng lập tức xuất trận, chúng tướng phân loại hai bên, liền gặp một tiểu thiếu niên dung mạo tú lệ như thiếu nữ nhảy ra, hô to, “Khương Thượng, người là Côn Luân cao sĩ, vì sao phải nhập đường rẽ, hôm nay ta đặc biệt tới bắt người!”

Chúng tướng Tây Kỳ nơi nào đem hắc để vào mắt, cùng cười lên ha hả.

Khương Thượng nhưng thật ra chưa lên tiếng châm chọc, hắc luôn luôn tôn trọng mỗi một đối thủ, chỉ âm giọng nói, “Như thế, ta liền từ từ đợi xem người ra sao bắt ta đi.”

Thổ Hành Tôn loান môi nhất tiểu, không hề báo động trước đột nhiên chấp côn bộ tới! Mở màn đại chiến!

Khương Thượng lấy kiếm đón đỡ, nhưng một người ở trên ngựa, một người ở dưới đất, giống như Na Tra lúc trước, Khương Thượng tay chân khó mà thi triển.

Như thế sau năm ba hiệp, Thổ Hành Tôn lấy ra Khốn Tiên Tác——

Khương Thượng hít mất lại, xem ra Na Tra lần trước đó là bị pháp bảo này bắt làm tù binh.

Nguyên bản thân hình hắn đã né qua, nhưng lại trong khoảnh khắc, cực kỳ chính xác xoay người nhảy, cố ý đem cước giẫm lên phạm vi công kích của Khốn Tiên Tác.

Thổ Hành Tôn đại hỉ, cơ hội không thể mất, hắn bận rộn nhẹ run cổ tay, dây thừng nháy mắt sáo nhập mắt cá chân Khương Thượng!

Liên gặp sau khi kim quang chợt lóe, Khương Thượng cùng Dương Tiễn nhìn nhau, này đạo quang mang chính mà không tà, thật có chút cổ quái.

Hắn thử lấy thuật pháp đánh gãy dây thừng trên chân, không ngờ mới vừa động, liền phát hiện dây thừng cổ quái này có thể hấp thu đạo pháp, bị nó trói lại, bất kỳ công kích giãy dựa pháp thuật đều như trâu chìm biển bùn, tái không tiếng động.

Bên này Khương Thượng đang xả thân nghiên cứu pháp bảo địch quân, nhưng các tướng sĩ dưới cờ đều bị sợ hãi, sợ thừa tướng cũng giống như Na Tra bị bắt làm tù binh đi.

Nhất thời chúng tướng nhất tề anh dũng lao ra doanh địa, Thổ Hành Tôn yếu không địch lại mạnh, chỉ có thể oán hận bóp cổ tay, nhượng bọn họ đoạt lại Thái Công Vọng từ trong tay hắn.

Lại nói Tô Tô lúc này đang nhìn chăm chăm hắc vũ của Mị Hỉ, ngăn người, hắn đã tới kinh thành, Thân Công Báo cùng Văn Trọng cũng sẽ không cách xa.

Đã lên xe ngựa chạy như điên, làm sao có thể dừng lại?

Đột nhiên ngoài trống vang lên một trận tiếng ồn ào, ẩn ước nghe có người kinh hoảng nhắc tới hai chữ thừa tướng...

Tô Tô cả kinh, hạ ý thức lập tức ra lều trại.

Chúng tướng thấy trong đại trống của thừa tướng bỗng nhiên nhảy ra một chồn bạc, tuy nhận thức ra là ái sủng của thừa tướng, nhưng thực tại kinh ngạc, Thái Công Vọng luôn luôn lấy quốc sự làm trọng thể nhưng trong lúc xuất chinh mang theo tiểu sủng vật trong nhà.

Cũng bởi vậy, chúng tướng minh bạch con tiểu bạch hồ này ở trong lòng thừa tướng có địa vị đặc thù.

Tiểu hồ ly do dự, chậm rãi đến gần Khương Thượng bị gắt gao trói chặt.

Dây thừng kia cũng không biết là thể nào buộc, mấy viên mãnh tướng ngồi chồm hổm trên mặt đất ra sao cũng không giải được.

Có người tính tình nóng nảy, rút ra đại đao, dùng lực cắt dây thừng.

Mới cắt vài cái, đột nhiên tiểu bạch hồ thấp kêu một tiếng, một ngụm cần hướng đại tướng cầm đao!

“Oái!” Viên đại tướng này vội vàng thu hồi tay, trên mu bàn tay bị cắn ra hai lỗ chảy máu thật sâu, “Ai! Súc sinh này thể nào đột nhiên cắn người?”

Chồn bạc trong mắt hồng quang chợt lóe, viên đại tướng kia dưới ánh mắt phúc chốc lạnh như băng của thừa tướng ngưng ngừng hạ thấp đầu, xum xuê cười ngây ngô lấy lòng tiểu bạch hồ, “Không sao không sao, cắn được hảo cắn được hảo, về sau mỗi khi ngứa răng cứ đến tìm ta!”

Người bên ngoài ý thức đến chồn bạc đột nhiên công kích tất nhiên phải có nguyên nhân, sau khi nhìn kỹ một hồi mới phát hiện, dây thừng kia thể nhưng đã rơi vào trong thịt!

Khương Thượng nói, “Xem ra không thể dùng ngoại lực cắt, nếu không sẽ càng thu càng chặt, cho đến khi thịt bị siết nát.”

Mã Thi Thi muộn một bước đuổi tới chỉ nghe đến một câu cuối cùng của hấn, không khỏi lã chã chực khóc, “Sư huynh, ta đi tìm sư tôn tương trợ!”

Khương Thượng nói, “Không cần làm phiền sư tôn, tất sẽ có biện pháp.”

“Lại là bởi vì nàng sao.” Mã Thi Thi hỏi, “Sư huynh là lo lắng lỡ sư tôn tới, sẽ phát hiện manh mối, phải không?” Tuy rằng là câu hỏi, nhưng nàng dùng ngữ khí dĩ nhiên là khẳng định.

Nhất thời không khí có chút giăng co lên.

Chúng tướng hoàn toàn không nghĩ đến trong trường hợp này tại nghe đến thừa tướng phong hoa tuyết nguyệt... Nguyên bản bọn họ còn cho rằng thừa tướng gia cũng giống như tiên nhân vậy không có thất tình lục dục, ai ngờ nguyên lai tiên nhân cảm tình sinh hoạt còn càng kinh bạo, tình cảm lưu luyến bí mật xuất hiện nhiều lần.

Tại một mảnh ái muội trong trầm mặc, Khương Thượng nhẹ nhàng nói với Mã Thi Thi, “Sư muội, tiến vào hành quân rất khổ cực. Người mệt mỏi, trước hời tướng nghỉ tạm đi.”

Mã Thi Thi cắn chặt răng, mặt đỏ lên, bất động.

Liêm tướng đột nhiên bị xóc lên!

Võ vương trẻ tuổi Cơ Phát thu được tin tức Khương Thượng bị trói, kinh hoàng đích thân đến trong trướng xem hấn, hấn thần kinh có thể sánh bằng thép, hoàn toàn không phát hiện không khí quái dị trong doanh trướng, xông thẳng một mạch tới rơi lệ trước Khương Thượng, “Thượng phụ!”

Cơ Phát sau khi Văn vương tạ thế, thật tâm đem Thái Công Vọng làm bậc cha chú tới kính yêu.

“Không biết ta có tội gì, thiên tử nhiều lần thảo phạt, nhưng lại không có buông tha. Huynh phụ đều tang, trong ngoài gian nan khổ cực, thượng phụ nay lại chịu khổ như thế, khiến ta một ngày một đêm khủng hoảng bất an...”

Tình cảnh như vậy khiến Mã Thi Thi tự nhiên không cách nào lưu lại nữa, nàng nhìn về hướng yêu hồ kia, giờ phút này cặp mắt nó ngơ ngẩn nhìn chăm chăm sư huynh, phát hiện đến tầm mắt nàng, nó quay đầu, đôi mắt vô bi vô hỷ màu hổ phách, chỉ là bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng.

Ta đến tốt cùng là chỗ nào không như người? Ta đến tốt cùng là nơi nào thua cho người! Mã Thi Thi quay đầu, một mình ly khai lều trại. Nếu là...

Nếu là người không có xuất hiện liền hảo, nếu là... người trước giờ không có xuất hiện liền hảo.

81. Q.7 - Chương 81

Uống ngưng mi chung hư hóa (nhất)

Bảo rằng chả có duyên đâu, kiếp này vốn lại gặp hấn. Bảo rằng sẵn có duyên may, ra sao tâm sự hư thoại của nhau.

Một cái than thở vô ích, một bên đeo đẳng hảo huyền uống cống. Một bên trắng rọi trên sông... Một cái, là hoa trong kính.

“Sư thúc! Nó là Khốn Tiên Tác.”

Dương Tiễn dưới sự bắt buộc của Khương Thượng liền vội vàng tìm kiếm hỏi thăm đạo hữu chung quanh, hỏi thăm này đến tốt cùng là pháp bảo gì? Rốt cục, hấn tìm hiểu được đây là độc môn bí bảo của Cụ Lưu Tôn.

Cụ Lưu Tôn...

Na Tra, Lôi Chấn Tử cũng nhận biết Cự Lưu Tôn, không khỏi kinh ngạc than, “Cự Lưu Tôn sư thúc như thế nào hại Khương sư thúc, tuyệt không có khả năng.” (khúc này chắc tác giả viết thiếu, không biết Na Tra được cứu về lúc nào)

Khương Thượng gật đầu “Khốn Tiên Tác này có lẽ là bị Thổ Hành Tôn trộm, Cự Lưu Tôn tuyệt không có khả năng khiến người nắm bắt Khốn Tiên Tác đối phó Tây Kỳ.”

Dù sao Cự Lưu Tôn là người của Ngọc Hư cung, như thế nào giúp đỡ ngoại nhân hại gia sư tôn đài?

Tô Tô trợn trắng mắt, Cự Lưu Tôn đương nhiên sẽ không, nhưng đồ nhi dễ

quả vô cùng đàn độn của lão ta Thổ Hành Tôn, hần sẽ.

Này còn không biết rõ cấp sư phụ mình đại phiền toái, Thổ Hành Tôn giờ phút này rất thẳng hoa, sau khi trở về doanh trại Đặng Cửu Công vừa nghe ngay cả Khương Thượng cũng bị hần trối lại, cười sang sảng nói, “Chỉ mong sớm phá Tây Kỳ, toàn sư ca khúc khải hoàn, không phụ tướng quân được thế công lớn vậy.”

Thổ Hành Tôn gãi gãi cái ót, tướng quân đang đặt nặng mình như vậy, liền nghĩ ném đao được mệnh, “Nguyên soái không cần lo lắng, mặt tướng tối nay tiến Tây Kỳ, giết Võ vương, Khương Thượng, đem thủ cấp hai người mang về, tiến triều báo công; Tây Kỳ không đầu, tự nhiên tan rã.”

Đặng Cửu Công nói, Tây Kỳ phòng thủ sâm nghiêm, làm sao tiến vào?”

“Ngày xưa ngô sư truyền ta hành thuật, khá thí ngàn dặm. Việc này có gì là khó?” Chỉ cần sớm sớm đem tức phụ gả cho ta liền hảo

o

~~Ban đêm, Dương Tiễn trình lên ấn phù Cự Lưu Tôn đưa tới, “Sư thúc, dùng thế ấn có thể đem Khốn Tiên Tác cởi đi.”

Hần đem ấn phù để tại đầu dây, điểm một lỏng tay, Khốn Tiên Tác kia tức khắc rơi xuống.

Khương Thượng hoạt động cổ tay, suy nghĩ nên xử trí Thổ Hành Tôn như thế nào.

Đột nhiên một trận gió quái dị quất tới, đem bảo đạo phiên gập lại lưỡng đoạn.

Khương Thượng cả kinh, này là triệu chứng xấu, bận rộn mang tới hương án, đốt nhang trong lò, đem bát quái sư cầu cát hung. Tối hậu thả đồng xu, liền biết ý tưởng. Khi kết quả bói vừa ra, Khương Thượng sâu cau khẩn mi, lệnh Dương Tiễn thỉnh Võ vương tiến đến lầu trại.

Đợi Dương Tiễn đi ra, Khương Thượng lệnh tả hữu, “Tại trước trưởng hãy đặt ba cái gương, trên đỉnh giắt ngũ diện. Tối nay thỉnh chư hầu chúng tướng không được từng người tán đi, tối trong doanh trưởng ta. Cũng nghiêm bị trông coi, tên đặt trên cung, đao ra khỏi vỏ, chuẩn bị sẵn sàng.”

Tô Tô thấy hần chỉ gặp một trận gió to liền bắt đầu thần thần thao thao, không khỏi hỏi, “Người đang làm cái gì?”

Khương Thượng kiên nhẫn giải đáp, “Mới vừa gió hung quá mức, ta bói một quẻ, quẻ tượng chủ Thổ Hành Tôn đêm nay tiến quân ám sát.”

Tô Tô sao cũng được hỏi, “Vậy có cần ta giúp đỡ cái gì?”

Hần cười nhạt, “Còn có thể đối phó được.”

Võ vương không hiểu ra sao đi theo Dương Tiễn tiến vào, “Thượng phụ thỉnh trầm, có gì muốn nói?”

Khương Thượng trả lời, “Lão thần hôm nay huấn luyện chúng tướng lục thao, đặc thỉnh đại vương diện yến.”

Cơ Phát đại hỉ, thượng phụ cần cù như thế, trầm cảm kích khôn cùng. Chỉ nguyện chiến tranh mau kết thúc, cùng thượng phụ cùng chung an khang.”

Khương Thượng gật đầu, lệnh tả hữu an bài tiệc rượu, bồi Võ vương ẩm yến, trên yến tiệc cũng chỉ là đàm tiếu quân quốc trọng vụ, chưa đề cập đến chuyện Thổ Hành Tôn sẽ tới ám sát.

Tối canh đầu, Thổ Hành Tôn từ biệt Đặng Cửu Công, chúng tướng, đem thân thể uốn éo, tại chỗ mờ mịt không có dấu vết vô tung.

Hảo không dễ dàng đụng đến quân doanh, Thổ Hành Tôn trước bổ nhào Võ vương, liền lại bổ nhào vào khoảng không. Không tòm cá cũng hảo, hấn bên đường đem lều trại chừ hầu cũng từng cái bổ nhào tới, đáng tiếc nhiều lần lại vô huyệt.

Thổ Hành Tôn oán niệm không thôi, tối hậu mò tới trong trướng Khương Thượng, chỉ thấy chúng tướng trên cung huyền, đao ra khỏi vỏ, nghiêm chỉnh đứng hầu hai bên. Thổ Hành Tôn dưới mặt đất khổ chờ nửa buổi, không làm được gì.

Hảo tại canh hai mới lên, Thổ Hành Tôn rốt cục chờ đến Võ vương kéo cái mỹ mạo phi tần ra, còn lại chừ hầu đang trong trướng thống ẩm.

Cũng thế, ta trước tạm giết Võ vương, tái giết Khương Thượng cũng không muộn.

Thổ Hành Tôn hạ quyết tâm, liền một đường ngằm theo đuôi, đợi Võ vương vào vương trướng, lệnh thị nhi lui xuống, cùng cung phi cởi áo an nghỉ.

Thổ Hành Tôn nín thở nín khí nhẹ nhàng trong lòng đất đợi, cho đến khi nghe tiếng hơi thở truyền tới, Thổ Hành Tôn chui ra mặt đất, lúc này nến đỏ chưa tắt, trong trướng còn sáng, Thổ Hành Tôn đề đao nơi tay, lên long sập.

Nhẹ bóc trướng幔, đập thượng long sán, Chu thiên tử đang chợp mắt mộng lung, say sưa ngủ. Thổ Hành Tôn chỉ một đao, liền đem đầu Võ vương cắt lấy, hướng dưới giường ném một cái.

m thanh kia hình như kinh động cung phi, nàng mở mắt ra, cả kinh nói, “Người là người phương nào, vì sao đêm khuya đến tận đây?”

Thổ Hành Tôn thuở nhỏ trên núi khổ tu, hiếm cùng nữ tử giao tiếp, thấy cung phi quần áo trên người nửa thốn, không khỏi thẹn đỏ mặt, thành thành thật thật hồi đáp nàng, “Ta là Thổ Hành Tôn quan trọng doanh Thành Thang. Cơ Phát đã bị ta giết chết. Người muốn sống, hay là muốn chết?”

Nói lời này được, cũng thực là một ngốc tử. Nếu là võ tướng khác sau một kích đắc thù, sợ là lập tức sẽ giết người diệt khẩu, nơi nào dài dòng như vậy, hảo tâm hỏi đối phương muốn sống, hay vẫn là muốn chết?

Phi tử này diện tựa đào hoa, nghe vậy điềm đạm đáng yêu đáp, “Ta thân nữ lưu, vô hại, vọng tướng quân xá thiếp một mạng. Nhược không ghét bỏ tiện thiếp xấu xí, thu làm tì thiếp, thiếp được thị tướng quân tử hữ, ban chút ân sủng, nhất định không dám quên.”

“À?” Thổ Hành Tôn lơ mờ, thế nào... thế nào hấn chỉ là hảo tâm hỏi nàng muốn sống hay không, nàng liền muốn đổi hấn tự tiện cử cái chiếu? “Không được, ta không thể làm chuyện có lỗi với Đặng tiểu thư...”

Nữ tử lập tức nhiệt tình nhào đi lên, hỏa tốc lột xuống y phục của mình xong liền bắt đầu thoát Thổ Hành Tôn.

Thổ Hành Tôn nguyên nghĩ đưa tay đẩy nàng ra, nhưng ngẩng đầu đã thấy thân thể trơn bong mềm mại của đối phương, nào dám duỗi tay đụng tới, chỉ bối rối lui về phía sau dãy dựa, mặt đỏ đến sắp nổ mạnh, “Này vị tỷ tỷ, không được a! Không muốn! Ta không thể làm chuyện có lỗi với Đặng tiểu thư...”

Nhưng phi tử này lực tay quá mạnh, một phen ôm hấn liền không buông tay, ra sao cũng tránh không được.

Thổ Hành Tôn ai oán, chẳng lẽ hôm nay trong sạch của hấn liền muốn chôn vùi ở chỗ này? (Hặc: trời ơi, ta cười muốn sái hàm đoạn này)

Nghìn cân treo sợi tóc, cung phi kia đột nhiên quát, “Bắt được Thổ Hành Tôn!”

Ngoài trướng tam quân hò hét, chiêng trống nổi lên. Thổ Hành Tôn liếc mắt nhìn chăm chú một cái, nguyên lai cô gái này là Dương Tiễn biến thành, tái xem lại đầu Cơ Phát trên mặt đất, giờ phút này đã hóa thành một đoạn gỗ mục!

Khương Thượng nghe đến xa xa từ vương trướng truyền tới tiếng hét hò, khóe miệng vi vi hiện ra tươi cười, tự mình nhập bên trong kết giới thỉnh ra Cơ Phát, Cơ Phát mê mang hỏi, “Ồn ào nơi nào truyền đến?”

“Bẩm báo bộ hạ, là Dương Tiễn cơ trí đã giam giữ Thổ Hành Tôn.”

Cơ Phát nghe vậy đại hỉ, chốc lát sau, liền gặp Dương Tiễn dưới nách mang theo Thổ Hành Tôn trần truồng, tới bẩm Cơ Phát.

Cơ Phát nhìn thấy hình dạng hai người, không khỏi , “Đã nắm bắt thành công... Đây là quang cảnh ra sao?”

Dương Tiễn mang theo Thổ Hành Tôn trần truồng trực trả lời, “Người này thiện thổ hành thuật, nhược buông hấn xuống, sẽ động thổ chạy trốn.”

Tô Tô nằm ở sập vĩ, cũng quang minh chính đại trên dưới đánh giá Thổ Hành Tôn trắng nõn nà trần truồng, giật mình hiểu ra, “Dương Tiễn, nguyên lai người chính là Công trong truyền thuyết!”

Dương Tiễn: “??”

Khương Thượng giống như tự nhiên dời một bước về bên trái, che lại tầm mắt Tô Tô, lệnh Dương Tiễn thận trọng đem Thổ Hành Tôn dẫn đi bỏ tù.

~~o

~~Uống ngưng mi chung hư hóa (nhị)

Sau khi thu được tin Thổ Hành Tôn bị Tây Kỳ bắt làm tù binh, đại quân tây chinh của Đặng Cửu Công thực tiễn điều hảo một trận.

Nhưng chiến tranh không đợi người, quân tây chinh vừa đánh vừa lui, một đường rời khỏi sơn giới Tây Kỳ.

Khương Thượng chia binh làm hai đường, một đường tiếp tục treo cổ quân tây chinh, một đường lập tức theo hướng bắc, phương hướng trực chỉ Triều Ca!

Về phần Thổ Hành Tôn, tự nhiên cũng một đường bị mang đi.

Vì lí do nhận lời sư phụ hấn là Cụ Lưu Tôn, Khương Thượng không có lập tức trảm thủ. Người yêu hồ kia, đối bọn họ, lại giờ lên kiểm—

Khương Thượng nguyên bản chỉ nghĩ ra hộ tống Tô Tô ly khai, ai ngờ lại phát hiện sư tôn trước tiên đem Ngọc hư thập nhị tiên phái hạ Côn Luân. Rõ ràng đã đối hấn lên phòng tâm.

Hấn nhìn thấy mười hai sư huynh ngày xưa đều hướng về Tô Tô vung đi pháp khí, bảo kiếm trong tay phảng phất như cũng đang hô ứng tâm tình hấn, thanh tiểu một tiếng, kiếm minh bị bao phủ trong tiếng ồn ào hò hét xung phong liều chết xung quanh, nữ tử hấn yêu không có nghe thấy, nàng đang cùng một mỹ lệ thiếu niên sống vai mà đứng, nói nhỏ qua lại, quyết định nhân số bọn họ từng người phụ trách giải quyết.

“Sư đệ!” Có người gầm lên giận dữ chấn kinh nhìn hấn.

Hấn không có hồi đáp, Kiếm trong tay hấn đang gào thét, đâm hướng mỗi một người muốn hướng nàng phát động công kích.

Có lẽ ta đã nhập ma chương?

Hấn hỏi mình, nhưng động tác trong tay không có ngừng, một thân ảnh nhược như lưu quang nhào vào phía sau hấn, bụng chợt lạnh, hấn cúi đầu nhìn thấy lộ ra đao nhọn...

Đau đớn kịch liệt khiến bắp thịt phần eo và động tác đều hậu trệ vài giây, bắp đùi và cánh tay trái bị một cây trường thương đâm trên mặt đất.

Xem ra các sư huynh đã phán định hấn đạo nhập ma đạo, muốn đem hấn thanh lý môn hộ.

Hấn trần ra một búng máu, một tay kết ấn bức lui người tới , tay kia thì ảo đoạn trường thương, chém ngang đầu thương và trường đao khảm trong người!

Máu tươi theo động tác phun tung tóe mà ra, có vài giọt văng lên gương mặt nàng, nàng giờ phút này cũng đang tả xông hữu đột trong vòng vây của thập nhị tiên, lợi trảo không chút lưu tình xé rách mỗi một thân thể chạm được!

Máu tươi văng khắp nơi, ai cũng phân không rõ là máu của ai.

Hắn cắn nát môi không kêu một tiếng, tự thân xoay sở, không tiếng động tàn sát.

Thể lực dần dần đạt tới cực hạn, vài lần bị thương nặng chưa lành hơn nữa độc được bá đạo đang ăn mòn thần kinh...

Hắn trên tay kết ấn động tác chậm vô, gương mặt lập tức bị kiếm phong lợi hại cắt qua một đạo vết máu dữ tợn!

Trời dần dần một điểm một điểm sáng lên, hắn trầm trọng thở hổn hển, vẫn cầm trường kiếm trong tay đứng trước người nàng, gió sớm thổi động hắn tàn phá đạo bào, bay phát phới. Tại đôn tấn công bất ngờ tiếp, chân bỗng dừng tê rần... thân thể đến cực hạn.

Hắn bị đánh lạc trên mặt đất, bờ vai bị Phiên Thiên ấn đánh xuyên qua, mới ngẩng đầu, lại bị Trảm Tiên kiếm một lần nữa áp trên mặt đất.

“Khương Thượng?” Bỗng nhiên, nguyên bản sa vào tại trong lúc đánh nhau nàng đột nhiên xoay người, cặp mắt tại một đám người đông nghìn nghịt loạn thành một đồng chiến trường nhanh chóng tìm kiếm, “Khương Thượng? Khương Thượng, có phải ngươi hay không? Ta biết ngươi đang ở đây... Ngươi mau ra đây!”

Hắn nằm ngửa trên mặt đất, trong miệng đều là máu tanh, lại phát ra hương vị ngọt ngào.

Tô Tô, đi nhanh đi. Ta vĩnh viễn cũng không trả lời ngươi.

Hắn nhìn đôi đồng tử màu hổ phách, từng tươi đẹp hiện ra hình ảnh ngược của hắn. Làn môi đỏ thắm kia, từng đối hắn kể ra lời tâm tình tối ngọt ngấy động nhân...

Đi thôi... Ly khai ta, ly khai Tây Kỳ, thoát được càng xa càng tốt.

Hắn nghe thấy nàng nhẹ than một hơi, an tâm thì thào, “... May mắn hắn còn an toàn tại lều trại.” Nàng tại trong doanh trường thiết kết giới bảo hộ, mới yên tâm rời đi.

Tiếng bước chân thụt lùi khỏi hắn, chậm rãi hướng nam phá vỡ, cách hắn càng ngày càng xa...

Hắn quay đầu, quyến luyến vô hạn nhìn lưng ảnh nàng.

Một bước, hai bước, ba bước... Hắn lẳng lặng đếm khoảng cách bước chân nàng rời xa, các sư huynh còn đang thương lượng là đem hắn liền xử quyết hay vẫn là mang về giao cấp sư tôn, trong tai hắn âm âm tiếng trầm trầm lẫn lộn, thính lực tựa hồ tiêu thất hơn phân nửa, thanh âm các sư huynh đã dần dần nghe không rõ ràng.

Đột nhiên, đã nhanh chóng rời khỏi ở ngoài tầm mắt, nàng lần nữa quay đầu, ánh mắt cơ hồ quét đến thân ảnh hắn, hắn tim đập khoanh khắc vì nàng mà mãnh liệt.

“Khương Thượng.” nàng không quan tâm, liên tính không phát hiện hắn, như cũ khẳng khẳng lại chạy trở về, “Khương Thượng! Ta biết rõ ngươi đang ở ngay đây!”

Mị Hỉ gặp nàng hảo không dễ dàng phá vòng vây ra, bỗng nhiên lại chạy trở về, không khỏi oán giận cũng trở lại giữ chặt tay nàng, “Ngươi đang làm cái gì? Còn không mau đi!”

Nàng sús khai hắn, hai người đang giằng co, một mũi tên vàng đột nhiên phút chốc phá không mà tới—

Khương Thượng rốt cục nhẫn không được đứng dậy báo hiệu, “Cẩn thận!”

Ngọc Đình Chân Nhân gặp hắn đột nhiên cử động, tưởng hắn phản kích, Trảm Tiên kiếm để ngang cổ hung hăng trượt xuống đâm vào tim! Máu tươi thoáng chốc phun trào mà ra, ô ô uốn lượn đầy đất...

Tô Tô nghe đến thanh âm quen thuộc, đợi giải quyết xong mũi tên quay đầu nhìn lại, cái người bị đâm vỡ nát đầy huyết nhìn không rõ mặt, chính là Khương Thượng từng như minh phong như minh nguyệt thanh nhà tuyệt tục?

“Không...”

Nàng không dám tin tưởng, lắc đầu, lại lắc đầu, trái tim nháy mắt bị một bàn tay to xiết chặt, cũng phát không ra thanh âm, chỉ thất tha thất thểu đuổi tới bên cạnh hắn, thậm chí ngay cả khí lực cũng không còn, ngã ngồi xuống bên cạnh.

Nàng run rẩy nâng mặt hắn, lung tung nghĩ lau đi máu đen trên gương mặt hắn, trong cổ không chế không nổi lệ ra khóc nức nở, “Khương Thượng! Người thế nào? Đừng dọa ta... Không nên làm ta sợ...”

Thập nhị tiên xem tình cảnh này, tất cả không khỏi có chút buồn rầu, dù sao làm sư huynh đệ mấy chục năm, hôm nay, liền để cho bọn hắn có thời gian lưu lại nói lời tạm biệt, sau này sẽ tái tập nã yêu hồ kia.

“Đừng khóc...” Hắn gian nan nâng lên tay, nghĩ lau đi lệ nàng.

“Ta không khóc.” Nàng dùng lực cắn chặt môi, nâng lên tay hắn nhượng hắn có thể thuận lợi xoa mặt nàng, nỗ lực cố nén nước mắt.

“Ta nói qua, ta sẽ không tái thương ngươi... Nếu là ngươi và ta trong đó không thể không chết một người, vậy đó là ta đi.” Ngón cái hắn cố sức vuốt ve mặt nàng, “Đáng tiếc... về sau, không thể tái bồi ngươi đi...”

Nàng bịt miệng dùng lực lắc đầu, cũng rơi lệ đầy mặt, “Không... Không...”

“Cuộc đời này... Ta thiếu ngươi, vậy cứ trả hết nợ đi.”

“Rõ ràng...” Nàng nghẹn ngào, “Chính là ta thiếu ngươi, còn chưa kịp...”

Máu trên người hắn chậm rãi thấm đẫm vạt áo nàng, “Vậy để... lưu đến kiếp sau trả cho ta. Kiếp sau, đổi ngươi thiếu ta.”

Nàng không ngừng lau đi lệ chảy xiết mà ra, nỗ lực nghĩ tái nhìn rõ mặt hắn, gương ra tươi cười, “Hảo, kiếp sau đến lượt ta thiếu ngươi... Chúng ta chỉ làm một đôi vợ chồng tầm thường, hảo hảo qua ngày.”

“Một lời... đã định...”

Hắn lộ ra đậm đậm nụ cười hài lòng, dần dần khép mắt.

“Quyết định.” Nàng gắt gao ôm hắn, đem mặt dán trên trán dần dần băng lãnh của hắn, dùng khẩu khí giống như làm nũng đối người yêu thì thào, “Ngươi còn nhớ được chúng ta lần đầu tiên gặp nhau sao? Còn nhớ được sao? Khi ngươi mặc một kiện... ừ, một kiện sa y màu xanh, ngồi trên cành cây đào đầy hoa nở rộ... Khi đó ngươi đối ta nói câu nói đầu tiên, ngươi còn nhớ được sao?”

Hắn lần này không có tái hồi đáp...

Nàng nhẹ nhàng sờ soạng hắn, gương mặt hắn mang theo đậm đậm tươi cười, tay phải vô lực từ trên gương mặt nàng chảy xuống...

Nàng cơ hồ bởi vì tan nát cõi lòng mà vong, cũng vọng lại dịu dàng thấm thiết tái lay động hắn, “Khương Thượng, ngươi vẫn chưa trả lời ta... Nhớ rõ sao? Ngươi còn nhớ được câu đầu tiên ngươi nói với ta sao?”

Hắn như cũ đóng chặt lại cặp mắt, không có hồi đáp.

Nàng run rẩy cong lên khóe miệng, nỗ lực vẽ ra một nụ cười, “Được rồi, không trả lời cũng không sao, ta còn nhớ được...Trí nhớ ta luôn luôn rất tốt, nhất là chuyện của ngươi...Cùng nhau ghi nhớ đi.” Nàng cúi người xuống, ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ nhàng ôn nhu thì thào. “Khương Thượng lúc đó ngươi nói như thế này.....Ngươi là hồ ly nhà Lệnh Dương Tiên thông tri Cụ Lưu Tôn, đợi lão ta tới, để cùng thương thảo xử trí Thổ Hành Tôn ra sao.

Nhưng Dương Tiên lần này mang đến tin tức chính là, việc Thổ Hành Tôn đã bị sư tôn biết được, lệnh cho Cụ Lưu Tôn bề quan nghiên ngầm lối lằm.

Hết cách, Thổ Hành Tôn đành phải tiếp tục làm tù nhân, đau đau khổ khổ chờ sư phụ Cụ Lưu Tôn hồi đến cứu mạng.

Nếu sư tôn đã biết chuyện Thổ Hành Tôn, Khương Thượng ánh mắt chuyển hướng Tô Tô, vậy nàng tồn tại, sư tôn nhất định là cũng biết rõ...

Quả nhiên, hai ngày sau Dương Tiễn hồi báo, ít ngày nữa Ngọc Hư cung thập nhị kim tiên sẽ hạ Côn Luân, trợ hấn thuận lợi công chiếm Triều Ca.

Mà Tô Tô, cũng dĩ nhiên theo Thân Công Báo và Mị Hỉ truyền tới mật lệnh biết được, Văn Trọng cùng Thân Công Báo tại ba ngày sau cùng quân tây chinh của Đặng Cửu Công thuận lợi gặp nhau.

Là nghiệt duyên hay là kiếp số.

Ngọc Hư cung thập nhị tiên và Văn Trọng, Thân Công Báo lại đụng cùng một nơi. Thời điểm căng thẳng đã sắp đến.

Trong nháy mắt Văn Trọng cỡi hắc kỳ lân hạ xuống chiến trường, Thân Công Báo vỗ vỗ đầu Bạch Ngạch Hồ đang ngồi, đạo bào màu tím phong tao vô cùng đón gió phấp phới.

Văn Trọng không hổ là nguyên lão tam triều, lãnh binh bày trận tinh diệu vô cùng.

Nguyên bản quân tây chinh bị giết được cơ hồ chạy tán loạn được phỏng nếu tìm được người tâm phúc, một lần nữa tỏa sáng quân dung.

Đây là hoàn toàn giao thác tín nhiệm, bọn họ không chút chần chờ, tin chắc chỉ cần theo sát Văn Trọng, nhất định thắng lợi.

Chỉ gặp chiến tranh lạnh thấu xương, trăm hồ đồ long thuần tuyết lưỡi dao. Trường thương trùng trùng, tựa như rừng thiếc lạnh mấy ngàn độ mịn băng.

Trường cung sơ phun nguyệt, ngắn nỏ tựa bay phù. (*câu này Hạc ko hiểu >.

Tập hợp lại vương sư lệnh thuận nghịch đã lâu quân Tây Kỳ có chút phản ứng không kịp, hướng hồ ngoài một chi tàn quân Tây Kỳ treo cổ vương sư đang rơi vào bên trong tay Văn Trọng.

Khương Thượng hỏa tốc lệnh quan truyền lệnh hạ lui binh lệnh, quân Tây Kỳ nhân số nguyên bản đã ít đi, chịu không được hao tổn.

Bên này Văn Trọng gặp Khương Thượng dẫn đầu thu binh, chưa vội đuổi theo, lệnh người kêu Đặng Cửu Công tiến đến hồi báo, đồng thời kiểm kê nhân mã, một lần nữa chỉnh hợp.

Một đêm này lại dài như thế.

Khương Thượng thương thảo xong chiến sự liền hồi trưởng, Tô Tô không có ngủ trước giống ngày xưa vậy, mà là hóa hồi nhân hình, nằm tại trên giường. Ngủ gà ngủ gật, tựa tỉnh tựa thức.

Khương Thượng đứng trước sập yên lặng nhìn chăm chú vào nàng thật lâu sau, sau đó nhẹ nhàng, vuốt tóc nàng...

Tay đang lúc muốn thu hồi thì bị giữ chặt, Tô Tô mở mắt ra, bình tĩnh nhìn lại hấn.

“Vài ngày nữa, Ngọc Hư cung mười hai vị sư huynh sẽ tới.” Thật lâu sau, hấn mới bài trừ ra câu này. Tiếp theo câu Người liền giữa đêm trốn đi không kịp xuất khẩu, liền bị một ngón tay ngọc thon thon đè lại.

Nàng nói, “... Hôn ta.”

Khương Thượng chần chờ nhìn nàng, tim đập thùng thùng như nổi trống, cơ hồ đang hoài nghi lỗ tai mình.

Nàng không khỏi cười, nâng lên hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ hấn, đem hấn kéo xuống tới, “Hôn ta.”

Hấn nhắm mắt lại, cẩn thận lấy lời lẽ phác họa hình dáng nàng.

“Ta hỏi ngươi, có từng một khắc hối hận cùng ta quen biết sao?”

“Không.”

“Nếu như ta vĩnh viễn không hồi ứng ngươi, ngày sau còn muốn gả cho nam nhân khác, ngươi có cam lòng không?”

“Cam lòng.”

“Nếu như ta nói cho người biết, ta cùng người cùng ăn cùng ở, bữa ăn tối nay của người, ta còn hạ độc, người còn cam tâm sao?”

Hắn ôn tồn sờ sờ tóc nàng, cười, “Ta sớm biết rõ. Chết ở trong tay người, ta một điểm cũng không oán.”

Nàng không có tái nói chuyện.

Khương Thượng theo gương mặt nàng, hôn đến một giọt hàm sáp ẩm áp, hắn thấp giọng thì thào, “Vì một giọt lệ này... Ta chết cùng vui mừng.”

Nàng trầm mặc thật lâu sau, nói, “... Ngốc tử.”

Trước giờ lương tiêu ngắn, chỉ hận tơ ngọc trường—

Canh năm, quân doanh vang lên một mảnh tiếng kêu, vương sư tới đánh lén!

Tại trống trận tứ phía, Tô Tô ngồi dậy, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve người bên gối sắc mặt lộ ra đậm đậm màu xanh nhạt.

Hắn đóng chặt lại mắt, gương mặt tái xanh biểu tình thập phần an tường mà thỏa mãn... Tội hậu tái có được lựa chọn, hắn muốn vĩnh viễn sẽ không tái tỉnh lại.

Tô Tô ngơ ngẩn dừng ở hắn thật lâu, sau đó nhẹ vô cùng, đụng một cái vào môi hắn, đem độc được tùy ý ném vào án hương, xoay người ly khai.

Sau khi mặt thân ảnh quỵr rũ kia ly khai, Khương Thượng nhẹ nhàng mở mắt ra, niệm động ẩn thân chú, thân ảnh dần dần hóa làm trong suốt...

Tô Tô ra lều trại, phát động tín hiệu, bắt quá qua trong giây lát, Thân Công Báo cùng Mị Hỉ đã xuất hiện ở bên cạnh nàng.

“Canh bốn đã thông tri người chuẩn bị sẵn sàng, thể nào lâu như vậy mới ra?” Thân Công Báo có thâm ý khác nháy mắt mấy cái.

Tô Tô không tâm tình cùng hắn trêu đùa, chỉ đưa ánh mắt chuyển hướng Mị Hỉ, “Văn Trọng đâu?”

Mị Hỉ trả lời, “Đang ở vương trưởng bên cạnh.”

Tô Tô xa xa nhìn lại, quả nhiên phát hiện con hắc kỳ lân chờ Văn thái sư kia phần khởi phi nhanh xuống, ẩn ước nhìn thấy tàn ảnh Na Tra Phong Hỏa Luân và Lôi Chấn Tử Càn Khôn kim côn, xem ra thái sư sát tính đang say sưa, nàng liền bắt quá đi quấy rầy.

“Khương Thượng đã giải quyết?” Câu thứ hai của Thân Công Báo quả nhiên là này.

Tô Tô nở một nụ cười dễ thương, “Đây là đương nhiên.”

Mị Hỉ tâm vừa động, cúi đầu xem nàng.

Tô Tô không có tránh hắn tầm mắt, thản nhiên xem hướng hắn, Mị Hỉ hơi có chút lúng túng dẫn đầu quay sang, không nói chuyện.

Canh năm trôi qua mau, phía Đông dần dần sáng lên, chiếu ra thảm cảnh dưới chân quân Tây Kỳ, chỉ thấy cây ngã đầy đất, gân cốt đứt đoạn, trên yên ngựa vô nhân, chiến mã không kéo dây cương hí vang...

Thân Công Báo cùng Dương Tiễn đối mặt, Thổ Hành Tôn tại trong chiến loạn chạy ra đang đối Mị Hỉ mất hàm xuân tình, vô hạn luyện mộ.

“Đặng tiểu thư, người tới cứu ta...” Thổ Hành Tôn hàm tình mạch mạch.

Thân Công Báo lúc đối chiến còn bớt thì giờ đàm một cước a dua, “Mị Hỉ, xem ra người thực là mị lực vô hạn, nam nữ đều xoi.” Sau đó tái đối Thổ Hành Tôn nói, “Nhược người thực muốn thú cái nam tức phụ, tiền tiếp tục thử theo đuổi hắn đi.”

“Mị Hỉ... Nam tức phụ?” Thổ Hành Tôn phản ứng không nhanh, cả kinh nói, “Người không phải Đặng Thiên Ngọc tiểu thư?”

Mị Hỉ trên trán gân xanh giậm chân giậm dữ, “Ai bảo ngươi ta là Đặng Thiên Ngọc?”

Thổ Hành Tôn nói, “Chính là... Chính là tây chinh mỹ cô nương chỉ có...”

Mị Hỉ cũng không nhượng hấn nói hết lời, “Ai bảo ngươi ta là cô nương?”

“Là... là ta chính mình xem...”

Mị Hỉ trực tiếp âm trầm quát, “Ta khoét đôi mắt cẩu này của ngươi!”

Tô Tô bước lên phía trước hòa giải, “Tiểu hài tử ánh mắt không hảo, chúng ta không cùng hấn so đo.”

Mị Hỉ cơn giận còn sót lại chưa tiêu tái liếc mắt trừng hấn một cái, Thổ Hành Tôn tâm linh nát vụn, tiêu tan ngồi xổm góc tường họa quyền quyền.

Phút chốc, từ không trung hạ xuống tên lửa lít nhít lúu nhúu như mưa phùn, đem trọn bầu trời thấp sáng!

Tên lửa tựa hồ như có mắt, chuẩn xác tránh đi quân Tây Kỳ, bắn về phía đội ngũ vương sư của bọn họ, mười vạn đại quân vương sư bên trong, thoáng chốc truyền đến một trận kêu rên thê lương, nhìn về nơi xa, khói hoa như khai ra ngàn vạn đóa huyết tinh mà trí mệnh, thê mỹ tráng lệ cực kỳ.

——là Ngọc Hư cung thập nhị tiên!

Nghĩ không đến bọn họ thế nhưng đến nhanh như vậy. Tô Tô nheo lại mắt, sắc ma mị hiện lên, không tiếng động bắn ra lợi trảo.

~~o

~~Uổng ngưng mi chung hư hóa (tam)

—quân về dưới suối vàng bùn tiêu cốt, ta gửi nhân gian tuyết đầu đầy.

Ảnh hình chú đối với Ngọc Hư cung sư huynh đệ thập nhị tiên mà nói là thùng rỗng kêu to.

Tại trong mắt thập nhị tiên, bọn họ thấy từng tối kinh tài tuyệt diệu tinh tiểu sư đệ tay nắm lấy sống mái bảo kiếm che trước

Hấn vẫn trầm mặc như trước.

Nàng đột nhiên cũng đi theo an tĩnh lại, chỉ ôm xác hấn ngồi ngã xuống đất, cúi đầu nhìn hấn, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ cũng muốn chết theo....

Trong hư không, một cỗ khí mắt thường không thể nhận thấy bật ra từ trong cơ thể nàng, dần dần lấy nàng làm trung tâm, như gió lốc xoay tròn cực nhanh....

Mị Hỉ, Na Tra, Thân Công Báo, bất luận ai ở bên ngoài nôn nóng gọi tên nàng, nàng như cũ không hề phản ứng, chỉ ngơ ngác ôm xác chết Khương Thượng không buông.

Mã Thi Thi xiết chặt mũi tên trên tay, thương tâm muốn chết, vài lần nghĩ xong vào đoạt lại xác chết Khương Thượng, nhưng đều bị các tiên gia khác ngăn lại, “Yêu hồ kia tựa hồ bắt đầu độ kiếp rồi, lèm nhèm đột nhiên xông vào sẽ rớt họa sát thân.” (BL: Cái con vô duyên...nhìn là thấy ghét)

Tâm ma chính là yêu ghét ác, thương biệt ly, cầu không được...

Tô Tô trải qua mọi vui buồn, đau mất tình cảm chân thành, lần này tâm như chết dưới nước, lại là phá tan tâm ma vốn có, chỉ chờ tối hậu một cái lôi kiếp lấy đãi phi thăng.

Đương mục tiêu nhiều năm ở gần ngay trước mắt, nàng phát hiện mình lại không có chút cảm giác, phẳng phất hết thấy tình cảm theo đi theo người đang nằm trong ngục.

Khương Thượng, thì ra ta yêu ngươi như thế, vượt qua cả tường tượng của ta, vượt qua người dự liệu.

Nhiều năm như vậy, nàng vẫn vô pháp tiêu tan một kiếm kia, làm sao có thể thừa nhận, là bởi vì trong lòng còn yêu hấn.

Yêu sâu đậm, hận càng sâu đậm.

Như bây giờ không có cơ oán hận...Người kia cũng đã không còn tồn tại. Nàng đau lòng muốn điên, nàng nghĩ bị thanh cuồng hô, lại hận không được cùng hắn chết cùng một chỗ.

m vang âm âm....

Chân trời bắt đầu hiện ra kiếp vân màu tím.

Tô Tô mặc cho kiếp vân đến trên đỉnh đầu, nàng như cũ vẫn không nhúc nhích.

Đương đạo thứ thiên lôi đánh hạ, không ngờ va chạm vào một góc áo Khương Thượng——nàng rớt cuộc động.

Nàng hung hăng ôm lấy thân thể lạnh như băng cứng ngắc của hắn, ngửa đầu hung ác hướng lên trời rít một tiếng!

Tiếng rít này lợi hại đáng sợ, cơ hồ đã hình thành nửa thực thể hóa dao động khủng bố, sóng âm hướng bốn phương tám hướng chấn động, cấp nhân ảo giác hết thảy xung quanh bị xé rách. Trong tiếng động đáng sợ này, Ngọc Hư cung thập nhị tiên đều sắc mặt trắng bệch, lại bị âm ba bức lui mấy bước.

Đây là thượng cổ di lưu thực lực thiên hồ sao?

Trong nháy mắt, mọi người hoảng sợ phát hiện Tô Tô cùng kiếp vân vi giới, một đạo cự đại cột sáng lên thẳng trời cao, Tô Tô tiếng kêu không dứt, cột sáng kia tùy theo phảng phất như trống không cùng tận, thật sâu đâm phá bầu trời.

Nhiều tiếng nổ âm âm liên tiếp lọt vào tai, tất cả đại địa đều đang run rẩy, cột sáng kia đột nhiên hóa thành một mảnh quang sáng, bao phủ toàn bộ bầu trời, triệt để ngăn cách tầm mắt người cùng trời tiếp xúc.

Mọi người thấy không rõ Tô Tô trong cột sáng là vượt qua lôi kiếp ra sao, chỉ nghe tiếng sấm không ngừng nổ vang, rất cực, hai canh giờ sau mới dừng lại.

Đợi cột sáng cũng tùy theo tiêu tán xong, mọi người mới chấn kinh phát hiện cả tòa núi trước mắt đều bị sa thành bình nguyên. Dưới lực hủy thiên diệt địa này, không người nào dám trực diện đối kháng.

Tại trung tâm mảnh bình nguyên mới được tạo thành, một kim đồng tuyết phát tuyệt sắc thiên nhân ôm chặt một thi thể đầy máu khó phân biệt bộ mặt, đầu cũng không hồi bay lên trời cao...

Khương Thượng...

Người từng nói sẽ vĩnh viễn chờ ta.

Ta tin tưởng. Bất kể là khi nào, cũng bất luận ở nơi đâu, dù sao đáy lòng ta biết rõ, tổng có người đang chờ.

Nhưng hôm nay vì cái gì khi ta nghĩ quay trở lại....

Người đã không còn ở đó?

“Ý trung nhân là anh hùng cái thế, có một ngày, hắn sẽ giẫm đạp mây thất sắc tới thú ta.” Nàng mỗi một chữ đều là huyết lệ, nghĩ tới đoạn đối thoại trong trí nhớ.

Ta đoán trúng mở đầu...Chính là, ta đoán không được kết cục này.

Khương Thượng...mang ta đi thôi.

Ngoại truyện

Chốn đào nguyên ngoại truyện.

“Vì thế.” Một nữ oa nhi trên má còn đọng lệ khấn nín lấy y phục mẫu thân. “Vì thế Đất Kỷ liền ôm hắn một đạo tự tử?”

Mẫu thân , “Đương nhiên không phải, Đất Kỷ cũng không phải yếu đuối như vậy, tự nhiên sẽ không ôm ý nghĩ cùng chết, mà là cùng nhau nỗ lực sống sót.”

“Ừa, Thái Công Vọng kia không phải chết đi rồi sao?”

“Hừ, chết còn có thể sống lại thôi. Có Nữ Oa người sáng lập nhân giới này, hoàn toàn không cần lo lắng.”

Nữ oa nhi rầu rĩ “Ồ” một tiếng, đột nhiên cảm thấy cảm động giảm xuống năm mươi phần trăm.

“Không đúng.” Suy tư khoảng khắc nữ oa nghi ngờ nói, “Vậy Nữ Oa vì cái gì muốn giúp Thái Công Vọng?”

“Vì cái gì không giúp? Hẳn chính là vì phá vỡ Thành Thang phái hạ tiên hành quan đại biểu Nữ Oa và Nguyên Thủy Thiên Tôn phù trợ Tây Kỳ trở thành tân thiên hạ đứng đầu a.”

“A? Vậy tức là Thái Công Vọng được Nữ Oa cứu sống xong lại ly khai Đất Kỳ, tiếp tục phụ tá Tây Kỳ? Ủa... Không đúng không đúng, sự phụ hần không phải rất nhỏ mọn sao, thế nào lại tha thứ để hần và Đất Kỳ ở cùng một chỗ?”

Mẫu thân nhẹ nhàng gõ gõ tiểu đầu của nàng, “Đàn, lúc trước Đất Kỳ vẫn là yêu tinh a, tiên gia đương nhiên sẽ không đồng ý. Nhưng sau khi phi thăng, Cửu Vĩ thiên hồ là thượng cổ thần thú, pháp khả thông thiên... Đám ra vẻ đạo mạo kia sao có thể bỏ qua cơ hội hảo mọn sức này.”

Nữ oa nhi chỉ thấy đầu một đoàn tương hồ, định hỏi lại, mẫu thân tại trán nàng nhẹ nhàng hôn, “Được rồi, hôm nay chuyện xưa đầu giường như vậy kết thúc, lần sau tái tiếp tục. Chúc ngủ ngon.”

Vì thể tiểu nữ oa đáng thương liền dẫn đầy trong đầu dấu chấm hỏi nhập mộng, sáng ngày thứ hai lưu trữ vấn đề đi hỏi phụ thân.

“Phụ thân, ta hỏi người.” Sau khi ăn sáng xong nàng giống như đại nhân vậy hai tay chấp sau hông, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò hỏi, “Mẫu thân đêm qua kể cho ta nghe chuyện xưa Võ vương phạt Trụ, nhưng ta so sánh sách sử, cảm thấy có mấy chỗ nàng nói có điểm kỳ quái.”

“Ừ, hỏi đi.” Phụ thân hai tay nhẹ nhàng nhấc nàng lên, đặt tiểu la ly ôm ở trên đùi, nhìn kỹ trên má phải và trên cổ hần, mơ hồ thấy hai cái sẹo dài, màu sắc hơi nhạt so với màu da, nhưng từ giữa có thể xem ra cuộc chiến đấu kia có bao nhiêu mạo hiểm.

Trên sách không nhắc tới Thái Công Vọng từng chết qua, chỉ nói hần cuối cùng chết trận tại Triều Ca, nhưng nương nói hần kỳ thật sớm đã chết, là Đất Kỳ cầu Nữ Oa cứu sống hần. Vậy Nữ Oa vì cái gì lại nhiệt tình giúp Đất Kỳ như vậy? Còn có, Thái Công Vọng hần rốt cuộc là chết thật hay là chết giả? Bằng không Đất Kỳ hảo không dễ dàng đem hần cứu về tới, nhưng hần lại tại Triều Ca chết trận, vậy Đất Kỳ chẳng phải là thương tâm muốn chết?

Phụ thân trả lời, “Nữ Oa sẽ xuất thủ tương trợ, tự nhiên là bởi vì Đất Kỳ nguyện dâng lên thông thiên thần lực thiên hồ đổi lấy mạng Thái Công Vọng tánh, hơn nữa đã phi thăng thiên hồ, là thế nào cũng không có khả năng tái đi hoàn thành nhiệm vụ dụ hoặc quân vương đứng đầu Thành Thang. Đã là vút tử, cũng không tất yếu tái phí sức bức bách khó xử.”

“A, nguyên lai là như vậy. Vậy Thái Công Vọng ni? Hần tối hậu đến cùng phải hay không thực chết trận?”

Hần ánh mắt càng nhu hòa, “Có người đang chờ hần, hần như thế nào dễ dàng chết trận.”

“À, vậy... vậy hần là giả chết?” Tiểu la ly còn thật sự thông minh, “Này sao lừa được quỷ hẹp hòi Nguyên Thủy Thiên Tôn, hần tối hậu tại sao lại bỏ qua cho Thái Công Vọng?”

“Người nghĩ, nếu là một cái tách đi tiên cốt, tróc thần cách phạm nhân, không tái tiếp tục nắm giữ Phong Thần bảng? Bất quá cũng giống như con kiến tồn tại vậy, cũng không có nhượng thiên tôn nắm trong tay tư cách quản thúc.”

“À!” Nàng kinh ngạc kêu một tiếng nho nhỏ, “Thái Công Vọng đối chính mình cũng thật ngoan, trước khi giả chết còn dám tái tách tiên cốt lột thần cách.”

“Bởi vì có người đang chờ hần nha, hần lại không muốn nhượng người kia chờ lâu lắm...”

Tiểu la ly hoài nghi giương mắt, hai tay chống nạnh nhìn cha, “Không đúng! Vì sao mẫu thân và phụ thân đối chuyện này biết rõ như vậy?”

Hần cười mà không đáp, chỉ xoa xoa đầu nữ oa nhi, “Hảo, cơm nước, nghỉ ngơi xong còn phải đi chỗ lão tiên sinh học tập, phụ thân cũng rất bận rộn.”

Nữ oa nhi chu chu mỗ, “Lão tiên sinh thích biến thành con thỏ, hại ta nhiều lần xém chút chộp hấn mang về chưng.”

Phụ thân sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn phình ra của nàng, “Lần sau có bắt đi chưng cũng không sao.”

Chờ tiểu la lỵ sôi nổi đi học, nàng cầm lấy quyển sách sử góc bị phiên vô số...

Tích Vô vương phạt Trụ, tuổi tại thuần hỏa. Vô vương quan binh Mạnh Tân mà về, tôn Thái Công Vọng thành quân sư, để tang hai năm. Đế Tân cũng phát binh cự mục dã, khởi binh mười bảy vạn, khổ chiến hơn tháng, đất cằn ngàn dặm, huyết lưu phiêu chảy.

Tới giáp ngày, thắng bại như trước khó phân, toại ký lập mục dã minh, nhị quân hoa Trường Giang mà trị. Nơi đây Thái Công Vọng chết trận sa trường, Vô vương thương tiếc, truy phong Vô thánh... (BL: Hình như lấy con sông làm ranh giới, phân chia mà thống trị.)

Đời sau nho, đạo, pháp, binh, tung hoành chư gia đều truy Thái Công Vọng làm gốc gia nhân vật, tôn “Bách gia tông sư”.

Đoạn lịch sử này hoàn toàn bất nhất dạng...

Nàng nhẹ nhàng cảm khái, mấy trăm năm hậu sách sử nhắc tới hấn, đều là thống nhất đường kính núi cao ngưỡng ngưỡng. Còn nhắc tới nàng...

Một trăm năm trước chỉ có một câu: Đế Tân yêu Đất Kỷ, Đất Kỷ nói là theo.

Trăm năm sau, tôn tử Vô vương PK rút Đế Tân không dùng tôn lúc nhỏ, từng thoát tự lịch sử lại bị lại hồi nguyên vị. Mà Đất Kỷ cùng Đế Tân, cùng một lần nữa bị phóng trên chiếu thẩm lí và phán quyết, không thể nề hà tiếp thu từng đại sử quan học giả tầng tầng bồi đen.

Nhưng Đế Tân lúc này sớm đã chết tiêu thịt tiêu cốt, hấn cũng luôn luôn không để ý thanh danh phía sau. Mà nàng, càng cho rằng là mây bay, chỉ muốn cùng người kia tại nhân gian làm một đôi vợ chồng bình thường, quyết định sinh một tổ tiểu hồ ly... Khụ, tuy rằng mấy trăm năm này chỉ thành công làm ra một.

Mà Mị Hỉ tuy là Tà Thần, nhưng rốt cuộc cũng là thần. Sau đại chiến hấn dẫn dắt tộc nhân dốc lòng tu luyện, chỉ ngẫu nhiên nhận lời mời tham gia yến hội Phượng tộc, nghe nói Hắc phượng hoàng trong Phượng tộc phong cách vô cùng, có vô số Hỏa phượng hoàng đang theo đuổi hấn.

Về phần Thân Công Báo, sau đại chiến, thân phận Vô Gian đạo của hấn tự nhiên bại lộ. Xiển giáo là trở về không được, chính là Tiệt giáo trên dưới đối hấn cũng có điểm ngưỡng ngưỡng, lúng túng thập phần, vì thế hấn liền vô liêm sỉ đi khắp thế giới tìm đến nàng, bất luận nàng chuyển nhà bao nhiêu lần, hấn luôn tìm cách đắp tổ cách vách nhà nàng, cũng là liền như vậy tiếp tục cãi nhau đoạn nghiệt duyên này...

Ó, nói đến đây thiếu chút nữa đã quên tiểu sử muội rồi.

Sau khi Khương Thượng giả chết, Dương Tiễn liền thay thế hấn, chiêu quân Phong Thần băng tuyền ra ba trăm sáu mươi lăm vị bát bộ thần, tiểu sử muội ở trong đó cũng nhận được cái tiên vị... Ặc, Đem Tiên Quét..

Tuy rằng danh tự không dễ nghe, nhưng dù gì cũng là người gặp người sợ, lực uy hiếp vẫn là không sai, làm người tối trọng yếu chính là thỏa mãn thôi.

Ngẫu nhiên có hưng trí, nàng cũng ra ngoài mua một vài sách sử, nhìn xem có tân ý lời bình về hai người hay không.

Đáng tiếc luôn khiến nàng thất vọng, hình tượng hai người tại trong sử sách cũng càng ngày càng hiện ra hai cực hóa, nàng liền lười tái mua...

“Tô Tô.”

Nam tử vén lên rèm tiền môn, trong tay cầm một quyển trúc sách.

“Bị Thanh Khâu đuổi trở về?” Nàng đối phu quân che mặt có vẻ xấu hổ tươi cười, “Không sao, dù sao cũng bị đuổi mấy trăm lần, ta thành thói quen.”

“Tô Tô...” Hấn lại gọi nàng, nhẹ nhàng cầm tay nàng.

Nàng vốn là bộ tộc Cửu vĩ chờ đợi mấy ngàn năm mới chờ đến thiên hồ, gánh vác hi vọng cường chấn bộ tộc, là vì cứu hấn, tự hủy đạo hạnh, trừ bỏ ngàn năm khổ tu tiên tịch, khiến tộc nhân Thanh Khâu đau lòng thất vọng.

Hàng năm, nàng đều gửi thư thỉnh cầu tộc nhân hiểu và bỏ qua, chỉ là dốc lòng trông nom nàng từ nhỏ, đối nàng mang tới sâu hi vọng đại trưởng lão vẫn chậm chạp không chịu tha thứ, trốn tránh không gặp!

Đáy lòng cũng không phải không khó chịu, chính là... nàng nhìn thấy trưởng phu chính mình, nàng còn có được một hài tử khả ái.

Nàng dĩ nhiên là không có khả năng tái quay đầu.

Thời gian rầm rập chạy băng băng về phía sau, đương thời tờ giấy đầu tiên được chế tạo ra, cùng dòng thông thiên sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng mang theo mọi người Xiển giáo chậm rãi hồi Cửu Trọng Thiên, tân nhậm núi Côn Luân Tây Vương Mẫu nương nường từng nghe qua truyền thuyết về hai người bọn họ.

Bà càng giống một lão ma ma nhiều chuyện, mà không phải không hề tình cảm thán.

Tây Vương Mẫu tha thiết chiêu hô bọn họ hai người vội vàng từ ẩn cư đưa đến Côn Luân, nàng vạch xuống một vùng đất linh khí trù phú và cũng ở bên ngoài cài đặt đào bờ gấu, mỗi ngày làm cho Tô Tô những lúc nhàn hạ chạy tới bồi bà nói chuyện phiếm tán gẫu.

Cho nên người xem, thần tiên sống nhiều càng tịch mịch a, ngay cả tìm đối tượng tám chuyện cùng muốn gian nan như vậy.

Thăng quan hỉ ngày đoá, mấy đồng tộc Thanh Khâu ngày xưa đến nhà làm khách, làm xong khách bọn họ liền không đi, mặt dày mày dạn muốn đi theo bọn họ một đạo trụ Côn Luân.

Nàng trên mặt chỉ làm ra vẻ bất đắc dĩ, trong lòng biết được nhất định là đại trưởng lão lo lắng Tây Vương Mẫu sử trá (lật lọng), mới phái tộc nhân tới bảo hộ nàng.

Cách ngày nàng viết một phong thư cảm tạ nương Khương Thượng tái mang đi Thanh Khâu, lần này Khương Thượng trở về hai tay trống trơn, nói, “Đại trưởng lão như cũ vậy không tiếp thư tín, bất quá lần này nương ta vào ốc, uống trà. Trên đường về, thư trên người đã không thấy tăm hơi... Có lẽ, đại trưởng lão trong lòng sớm đã tha thứ người, chỉ là vẫn ngưng ngừng mặt mũi.”

Tô Tô mừng rỡ đứng dậy, lung tung vòng vo vài vòng bên trong, tối hậu một tia tâm kết...

Rất cục giải.

Đêm này Khương Thượng tại trên bàn yến đã liên tục bốn lần ăn vào vỏ trứng chim, cuối cùng không thể nhịn được nữa nói, “Hôm nay bữa tối đến phiên ai nấu?”

Mọi người yên lặng không lời, ánh mắt ám hiệu trực chỉ hướng nàng.

Tô Tô mặt không biểu tình nói, “... Tối nay là ta tự mình xuống bếp.”

Khương Thượng thiếu chút bị nghẹn, liên tục không ngừng gấp lên đồ ăn tối, “Quái lạ hết sức... Mỹ vị, nương tử thủ nghệ thực là càng lộ hóa thuần thanh.”

... Phu quân, lời nói của người phải hay không xoay chuyển có điểm quá cứng nhắc?

Mọi người: “...” Cục kỳ khinh bỉ.

Năm tháng lưu chuyển phong a, phát động lên tới tự cổ hương vân.

Này kêu nhân tất cả thể xác và tinh thần đều thư giãn và lười lên giữa mùa hạ chi dạ, là bao nhiêu tốt đẹp.

Một nhà ba người nho nhỏ, nắm tay, cùng nhau nằm trên nóc nhà thông thả nhìn ra xa ngân hà xoay tròn...

Thời gian phẳng phất bị kéo dài vô hạn, lười nhất làm cho người khác cơ hồ sinh ra ảo giác trong nháy mắt ngàn năm.

Từng chém giết phảng phất là chuyện một đời trước, ngay cả giữa ngón tay lưu lại vết chai cũng là tuyệt vời như vậy.

Hết thấy đều là vừa đúng như vậy. Huyền Nguyệt, tinh quang, trên cây không ngừng huyền ảo biết...

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-cuoi-ta-ho-vi>